

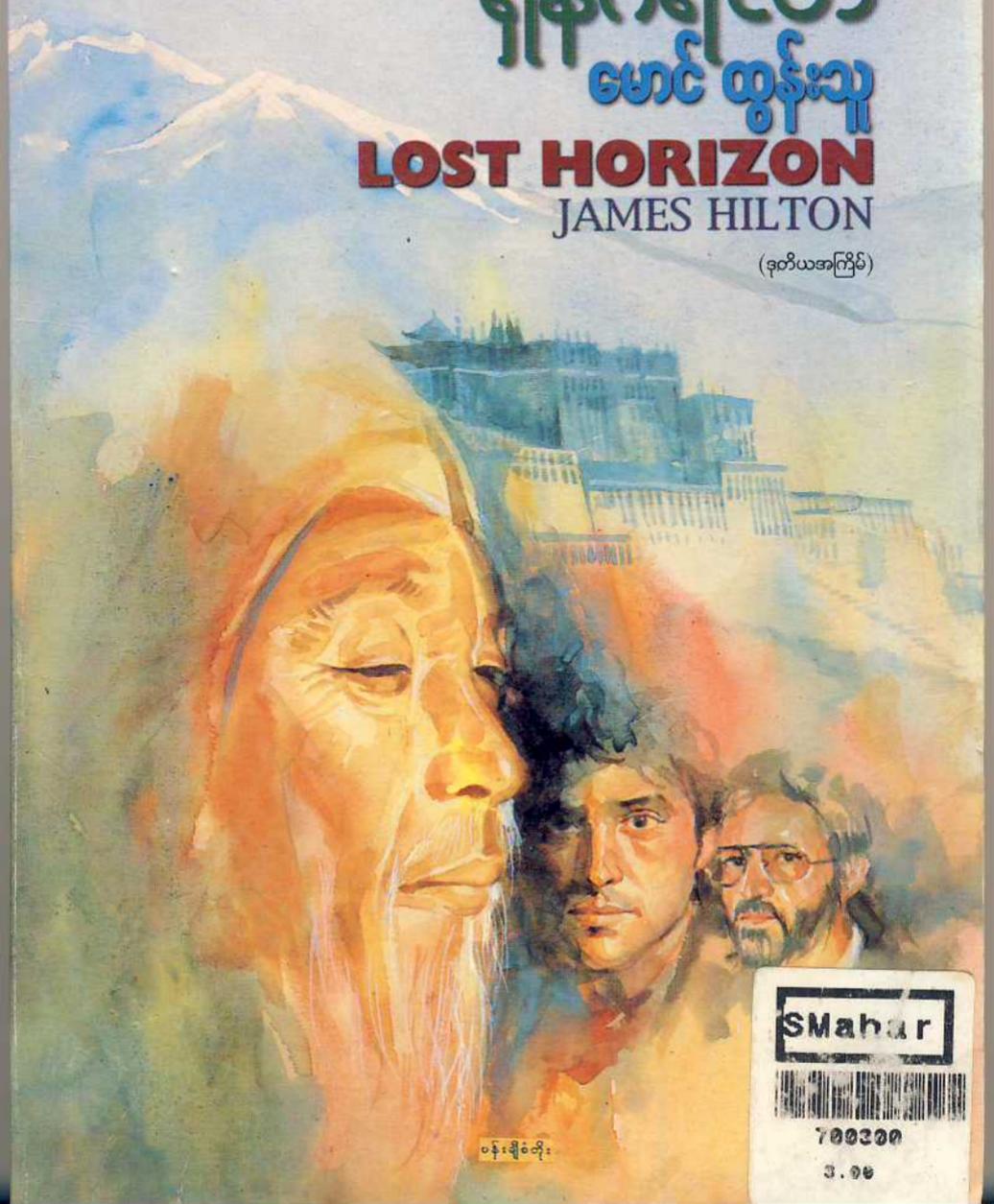

ရှန်ဂရီလာ ဖောင် ထွန်းသူ

LOST HORIZON

JAMES HILTON

(ဒုတိယအကြိမ်)

ပန်းချီဆွဲတို့

SMahar

700300

3.00

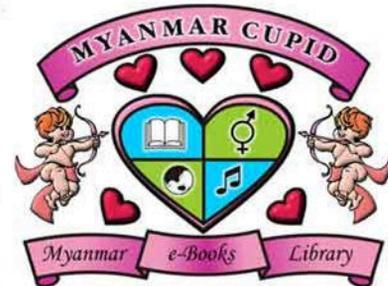
မောင်ထွန်းသူ
ရှုန်ဂရိလ
JAMES HILTON
LOST HORIZON

စာမူခွင့်ပြုချက် အမှတ် [၉၀၃/၉၉ (၉)]
 မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက် အမှတ် [၃၃၃/၂၀၀၀ (၅)]

ဒုတိယ အကြိမ်၊ ၂၀၀၀၊ ဇူလိုင်
 [ပထမ အကြိမ်၊ ၁၉၈၇၊ မတ်၊ ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ။]

မျက်နှာပုံး: ပန်းချီ စံတို:
 အုပ်ရေ ၅၀၀
 တန်ဖိုး ၄၀၀ ကျပ်

မျက်နှာပုံးရိုက် ဒေါ်ရွှေ (၀၂၀၇၉)၊ သုခ ပုံနှိပ်တိုက်
 ၁၂၈၊ ၄၆ လမ်း၊ ရန်ကုန်။
 ပုံနှိပ်သူ ဦးတင်မောင်ဝင်း (၀၅၉၄၆)၊ သင်းလှဝင်း ပုံနှိပ်တိုက်
 ၁၊ ဗိုလ်ရာညွန့်လမ်း၊ ဒဂုံ မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်။
 ထုတ်ဝေသူ ဒေါ်ရွှေအိမ် (မြို့ ၀၁၂၉၉)၊ တိုင်းလင်း စာပေ
 ၃၊ အောင်သိဒ္ဓိလမ်း၊ အမှတ် ၈/၆၅ အုပ်စု၊
 ဇော်ဘွားကြီးကုန်း၊ အင်းစိန်၊ ရန်ကုန်။

MMCP PDF Creator Group
မှတင်ဆက်သည်။
 By SuuChitThu

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသား စည်းလုံး ညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာ အာဏာ တည်တံ့နိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ် အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို
 နှောင့်ယှက် ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက် စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော
 ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
 ပြည်တွင်း ပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူ အဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံ ဥပဒေ ပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသား အားလုံး၏ ပဓာနကျသော တာဝန် ဖြစ်သည်။

မြန်မာပြန်သူ၏ အမှာ

လေယာဉ် တစ်စီးနှင့် ခရီးသည် လေးဦး။ ဘာလူမျိုးမှန်းပင် မသိရသည့် မျက်နှာစိမ်း
 လေယာဉ်မှူး။ ဖြတ်သန်းရ ခက်သည့် တောင်စဉ် တောင်တန်းကြီးများ။ ဆီးနှင်းမှန်တိုင်း
 ကျနေသည့် ခရီး တစ်ထောက်။ သေငယ်စောနှင့် မြောနေသည့် လေယာဉ်မှူး။ မမျှော်
 လင့်ဘဲနှင့် ရောက်လာသည့် အကြိုတော်။ ခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာ လိုက်ပါသွားရသည့်
 ခြေကျင်နှင့် တောင်တက်ခရီး။ လူသူ အရောက် အပေါက် မရှိသည့် ဒေသ တစ်ခု။
 ပြီးတော့ ကရာကလံ တောင်တန်းနှင့် အိပ်မက် ကမ္ဘာ လမင်းပြာပြာ...။ ထိုနေရာ
 လေးကို ရှန်ဂရီလာဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုနေ့ကတော့ ရှန်ဂရီလာ၏ ထူးဆန်း အံ့ဩ
 ဖွယ်ရာများ။ ဤသို့ဖြင့် ရှန်ဂရီလာသည် ဤဝတ္ထု၏ အသက် ဖြစ်လာသည်။

အမှန်တော့ ဤဝတ္ထု၏ မူရင်း အမည်မှာ 'လော့စ် ဟော်ရီဇန်' (Lost
 Horizon) ဖြစ်၍ 'ပျောက်ဆုံးသွားသည့် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း' ဟု အမည်ပေးလျှင် သင့်
 မည် ထင်ပါသည်။ ဤ ဝတ္ထုသည် ကမ္ဘာ့ စာဖတ်ပရိသတ်များ အလွန် နှစ်သက်
 စွဲလမ်းခဲ့သော၊ ယနေ့ အချိန် အထိ စွဲလမ်းဆဲ ဖြစ်သော ကမ္ဘာကျော် ဂန္ထဝင် ဝတ္ထု
 တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်။ တချို့က ဤဝတ္ထုကို 'စွန့်စားခန်း ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်' ဟု ဆိုကြ
 သည်။ တချို့ကတော့ 'လျှို့ဝှက် သည်းဖို ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်' ဟု ပြောကြသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ စာပေပညာရှင်များကတော့ ဤဝတ္ထုကို သာမန် စွန့်စား
 ခန်း ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် မဟုတ်။ သာမန် လျှို့ဝှက်သည်းဖို ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် မဟုတ်။ 'လူ
 ဘဝနှင့် ဆက်စပ် ယှက်နွယ်နေသည့် အချိန်၏ သဘော သဘာဝ နှင့် အရေးပါ
 အရာရောက်မှု ပြသနာ' ကို နက်နဲ သိမ်မွေ့စွာ တင်ပြထားသည့် ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်
 ဖြစ်သည်ဟု လည်းကောင်း၊ ဇာတ်အိမ် ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ပုံ၊ ရေးဟန်နှင့် ဇာတ်
 ကောင်စရိုက် ပီပြင်မှုတို့တွင် အကောင်းဆုံး ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် ဖြစ်သည်ဟု လည်းကောင်း
 သတ်မှတ်ထားကြလေသည်။

ဤဝတ္ထုကို ရေးသူမှာ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသား စာရေးဆရာ ဂျိမ်းစ် ဟစ်လ်တန်
 (James Hilton) ဖြစ်သည်။ ဂျိမ်းစ် ဟစ်လ်တန်ကို ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ် စက်တင်ဘာလ
 ၉ ရက်နေ့တွင် အင်္ဂလန်နိုင်ငံ လန်ကက်ရှိုင်းယားနယ်၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ သူ့ဖခင်
 သည် ကျောင်းဆရာ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ငယ်စဉ်က ကင်းဘရိတ် လေးစ် အထက်တန်း
 ကျောင်း၌ ပညာ သင်ကြားခဲ့ပြီး နာမည်ကျော် ကင်းဘရိတ် တက္ကသိုလ် ခရိုက်စ်

ကောလိပ်၌ ပညာ ဆက်လက် သင်ကြားခဲ့ရာ သမိုင်း ဘာသာ အဓိကဖြင့် ဘွဲ့ရခဲ့သည်။ အင်္ဂလိပ် အနုပညာ စာပေ ဘာသာရပ် ဂုဏ်ထူးတန်းတွင် ပထမ ရခဲ့သည်။

သူ့ အသက် ဆယ်ခုနှစ်နှစ် အရွယ် တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဘဝက ရေးသားခဲ့သော သူ၏ ပထမဆုံး ဝတ္ထု 'ကက်သရင်း ကိုယ်တိုင်' (Catherine Herself) ကို ၁၉၂၀ ပြည့်နှစ်တွင် ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ ထိုဝတ္ထုကြောင့် သူသည် နာမည်ကျော်ကြားလာခဲ့သော်လည်း စာရေးဆရာ တစ်ယောက် အဖြစ် အောင်မြင်မှုကိုကား မရခဲ့ပေ။ သူသည် စာမူဗဟိုပြီး ရေးသားနေသော အလွတ် သတင်းစာဆရာ စာရေးဆရာ တစ်ယောက် အဖြစ် အသက်မွေးခဲ့သည်။

ထို့နောက် ၁၉၃၁ ခုနှစ်တွင် 'အခုတော့ဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်ပါပြီကွယ်' (And Now Goodbye) ဝတ္ထုကို ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ၁၉၃၃ ခုနှစ်တွင် ယခုပြန်ဆိုသော ဝတ္ထုကို ရေးသား ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ နောက်တစ်နှစ် ၁၉၃၄ ခုနှစ်တွင် ယင်းဝတ္ထု အတွက် ဟော်သွန်ဒင်းဆု (Hawthornden Prize) ကို ရခဲ့သည်။ ထိုဆုရရှိသည့် နှစ်အတွင်းမှာပင် 'ဂွတ်ဘိုင် မစ္စတာချစ်' (Goodbye Mr. Chips) ဝတ္ထုကို ဆက်လက် ထုတ်ဝေခဲ့ရာ အင်္ဂလန် နိုင်ငံ၌ရော အမေရိကန် နိုင်ငံ၌ပါ လူကြိုက်အများဆုံးနှင့် အရောင်းရ အတွင်ကျယ်ဆုံး စာအုပ် နှစ်အုပ် ဖြစ်လာသည်။ ထို ဝတ္ထုနှစ်ပုဒ်စလုံးကို ရုပ်ရှင်အဖြစ် အသက် သွင်းခဲ့ကြသည့် အခါတွင်လည်း အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့ ပြန်လေသည်။

ဂျိမ်းစ် ဟစ်လ်တန်နှင့် ပတ်သက်၍ အမေရိကန် စာပေ အက်ဖြတ်သမား တစ်ဦးက 'စာရေးဆရာ တစ်ယောက် အနေဖြင့် မိမိ ပြောလိုသော အကြောင်းအရာကို စီကာပတ်ကုံး ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ဖြင့် ဖတ်ချင့်စဖွယ် ဖြစ်လာအောင် ရေးသားနိုင်သော အစွမ်းလည်း ရှိဖို့ လိုအပ်ပါသည်။ အထူးသဖြင့် စာဖတ်သူ၏ စိတ်ကို စိတ်ဝင်စားလာအောင် နှိုးဆွပေးလိုက်ပြီး နောက်ပိုင်းတွင် ဘာတွေ ဆက်၍ ဖြစ်လာမည်ကို စိတ်စောနေအောင် လုပ်ထားနိုင်သည့် အစွမ်းမျိုး ရှိဖို့ အလွန် လိုအပ်လှပါသည်။ မိမိ တင်ပြနေသော အကြောင်းအရာသည် သေရေး ရှင်ရေး တမျှ အရေးကြီးသည့် အကြောင်းအရာ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မည်။ လူတို့၏ နေ့စဉ် ဘဝတွင် တွေ့ကြုံနေကျ ရိုးရိုးစင်းစင်း အကြောင်းအရာ တစ်ခု ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ စာဖတ်သူ၏ စိတ်တွင် အထူးအဆန်း တစ်ခုအဖြစ် စွဲကာ လက်က မချနိုင်လောက်အောင် ရေးသား ဖွဲ့နွဲ့သွားနိုင်ခြင်းကို ဆိုခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤ နေရာတွင် လော့စ် ဟော်ရီဇန် ဝတ္ထုကို ရေးသားခဲ့သော ဂျိမ်းစ် ဟစ်လ်တန်သည် ဤ အစွမ်းမျိုးကို ပိုင်ဆိုင်သည့် စာရေးဆရာ တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ဆိုချင်ပါသည်။ ဂျိမ်းစ် ဟစ်လ်တန်သည် အလွန်ရိုး၊ အလွန်စင်းသော အဖြစ်တစ်ခုကိုပင် စိတ်ဝင်စားလာအောင် အထူးအဆန်း ဖြစ်လာအောင် ရေးဖွဲ့နိုင်သော အစွမ်း ရှိပါသည်။ ဤ အစွမ်း

ကြောင့်ပင် သူသည် ကမ္ဘာသို့ ထင်ရှား ကျော်ကြားသော စာရေးဆရာ တစ်ဦး ဘဝသို့ ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်ပါသည်' ဟု ဆိုခဲ့ဖူးလေသည်။

လော့စ် ဟော်ရီဇန် ဝတ္ထုကို ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာ၍ လေ့လာခဲ့သော အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်မှ စာပေပညာရှင် မာဂျော်ရီ အင်မ် ဘာဘာ (Marjorie M. Barber) ကမူ 'လော့စ် ဟော်ရီဇန်သည် ဟစ်လ်တန်၏ အကောင်းဆုံး ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ စဉ်းစား တွေးတောစရာများကို အများကြီး ပေးသော ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ စိတ်ကူးနှင့် လွမ်းတသသ ဖြစ်ရသည့် ဝတ္ထုလည်း ဖြစ်သည်။ ဤဝတ္ထုတွင် ဟစ်လ်တန်၏ အကောင်းဆုံး၊ အရှင်းလင်းဆုံး၊ အချောမွေ့ဆုံး၊ အလွယ်ကူဆုံးနှင့် အလှပဆုံးသော ရေးဟန်များကို တွေ့ရသည်။ အရှေ့တိုင်းမှ သီးခြား ကမ္ဘာလေး တစ်ခု ဖြစ်သော ရှန်ဂရီလာကို အနောက်တိုင်း ကမ္ဘာနှင့် ယှဉ်ပြခြင်းဖြင့် ပို၍ အသက်ဝင်လာအောင်၊ ပီပြင်လာအောင်၊ လှပလာအောင်၊ ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ် ဖြစ်လာအောင်၊ တသသ ဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးခဲ့သည်' ဟု သုံးသပ်ခဲ့လေသည်။

မြန်မာပြန်သူ အဖို့တော့ ဤဝတ္ထု လော့စ် ဟော်ရီဇန် သို့မဟုတ် ရှန်ဂရီလာသည် အလွန် ထူးဆန်း အံ့ဩဖွယ် ကောင်းသည့် ဝတ္ထု တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေသည်။ ဆင်ခြင် စဉ်းစားစရာ ကောင်းသည့် ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်နေသည်။ စိတ်ကူးယဉ်စရာ ကောင်းသည့် ဝတ္ထု တစ်ပုဒ်လည်း ဖြစ်နေသည်။ စာဖတ်သူများ အနေဖြင့်လည်း ဤအတိုင်းပင် ခံစားကြရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

မောင်ထွန်းသူ

၁၉၈၇ ခု၊ ဇန်နဝါရီလ ၉ ရက်။

**This eBook is for the use
of anyone anywhere at no cost.
Commercial use of this book will be
at your OWN RISK!**

**မြန်မာကျူးပစ်ဖိုရမ် @ www.myanmarcupid.net
SuuChitThu.blogspot.com**

မီးတငွေငွေ လောင်လျက် ရှိသော ဆေးပြင်းလိပ်များသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုလိုက်လာလျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့ လူစုသည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ကြား တွင် အမှား မရှိအောင် စကားကို အထူး သတိထား၍ ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောလျက် ရှိကြ၏။ ကျောင်းနေဖက် သူငယ်ချင်းများသည် ယခုကဲ့သို့ အသက် အရွယ် ကြီးကာမှ ပြန်လည် ဆုံမိကြသည့်အခါ အများအားဖြင့် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အတွေ့အခေါ် အယူအဆချင်း မတူညီဘဲ ရှိတတ်ကြသည်။ ထိုအခါ တွင် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးကြား၌ အထင်အမြင် လွဲမှားမှုကလေးများ ရှိလာတတ် သည်။ ယင်း အထင်အမြင် လွဲမှားမှုများကို အကြောင်းပြုကာ တစ်ဦးအပေါ် တစ်ဦး အတင်အကျကလေးများ ရှိလာတတ်၏။ အတင်အကျကလေးများ ရှိ လာသည် ဆိုလျှင်ပင် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စိတ်ထိခိုက် နာကြည်းအောင် လုပ်သလို ဖြစ်လာတတ်လေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အနေဖြင့် ဤ အဖြစ်မျိုး မရောက်လိုပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤအဖြစ်မျိုး မရောက်ရလေအောင် စကား ကို တတ်နိုင်သမျှ ထိန်း၍ ပြောနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့ လူစုတွင် ရသားဖိုဒ်သည် ဝတ္ထုများ ရေးသော အလုပ် ဖြင့် အသက်မွေးလျက် ရှိသည်။ ဝိုင်းလင်းကတော့ သံရုံး အတွင်းဝန် တစ်ဦး ဘဝသို့ ရောက်နေလေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ လူစု ယခုလို ဆုံမိနေကြခြင်းမှာလည်း အတွင်းဝန် ဝိုင်းလင်းက ဘာလင်မြို့တော်၏ တင်းပဲဟော့စ် ဘူတာကြီးရှိ ဟိုတယ် သို့ ဖိတ်၍ ညစာ ကျွေးခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။ သိပ်ပြီး စိတ်လိုလက်ရနှင့် ပြုလုပ်သော ညစာ စားပွဲတော့ ဟုတ်ဟန်မတူပါ။ သို့သော်လည်း ဝိုင်းလင်း သည် အခုလို ဧည့်ခံပွဲမျိုး အမြောက်အမြားနှင့် မကြာခဏ ကြုံခဲ့ ဆုံခဲ့ရဖူးသော သံတမန် တစ်ဦး ဖြစ်သည့် အားလျော်စွာ သူ့ဘက်မှ ဝတ္တရား မပျက်အောင် ဧည့်ဝတ် ကျောပွန်စွာဖြင့် ဧည့်ခံလျက် ရှိ၏။

တကယ်တော့လည်း ကျွန်တော်တို့ ယခုကဲ့သို့ ထမင်းလက်ဆုံ စားခွင့် ကြိုလာခြင်းမှာ နိုင်ငံခြား တိုင်းပြည် တစ်ပြည်၏ မြို့တော် တစ်ခု အတွင်း၌

ယခုအချိန်ထိ လူပျိုကြီးများ ဘဝဖြင့် အရိုးထုတ်နေကြသော ကျောင်းနေဖက် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး သုံးဦး အမှတ်မထင် ဆုံမိကြခြင်းတည်း ဟူသော အချက်ကြောင့် သာလျှင် ဖြစ်မည်ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသလောက်ဆိုလျှင် ဝိုင်းလင်းသည် ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက မဆိုစလောက်ကလေး ဟန်ကြီး ပန်ကြီး လုပ်ချင်တတ်သော ဉာဉ် ရှိခဲ့သည်ဖြစ်ရာ ထို ဉာဉ်သည် ယခုအချိန်ထိ မပျောက်သေးဟုပင် ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချမိသည်။ အထူးသဖြင့် ယခုလို ထူးချွန်သူများအား ဘုရင်မင်းမြတ်က ချီးမြှင့်သော အင်မဲဗွီအို ဘွဲ့မျိုး ရထားသည့် အတွင်းဝန် တစ်ဦး အနေဖြင့် ထိုဉာဉ်သည် တိုး၍ပင် တည်တံ့ ခိုင်မြဲလာဖွယ်ရာ ရှိသည်ဟုပင် ကျွန်တော် ယူဆမိ၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည် ဆိုပါက ကျွန်တော်သည် ရသားဖို့ဒ်ကို ပို၍ ခင်သည်။ သူသည် ကျောင်းသားဘဝက အရိုးပေါ် အရေတင်မျှ ပိန်သူ ဖြစ်သည်။ လုပ်ငန်းသလောက် ဉာဏ်ပညာကျတော့ ထက်မြက်သူ ဖြစ်၏။ သူသည် ကျွန်တော်၏ အနိုင်အထက် ပြုမှုနှင့် ကူညီစောင့်ရှောက်မှုကို တစ်လှည့်စီ ခံယူလာခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။ အခုကျတော့လည်း သူသည် ဟိုတုန်းကလို မပိန်တော့။ ပုံပန်းကလည်း ယခင်ကထက် ရင့်ကျက် တည်ငြိမ်လာသည့် အသွင်ဆောင်လျက် ရှိသည်။ သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးထက် ပို၍ ဝင်ငွေ ကောင်းနေရုံမျှမက ကျွန်တော်တို့ ဘဝထက် သူ့ဘဝက ပို၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းနေပုံလည်း ရ၏။ တစ်ဖုံ ထူးခြားနေသော သူ့ အခြေအနေကို ကြည့်၍ ဝိုင်းလင်းရော ကျွန်တော်ပါ မနာလိုစိတ်ပင် ဖြစ်မိကြလေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ထိုနေ့ ညနေခင်းသည် ပျင်းရိ ငြီးငွေ့စရာတော့ မကောင်းပါ။ ဥရောပ အလယ်ပိုင်းရှိ ဒေသ အသီးသီးမှ တစ်စင်းပြီး တစ်စင်း ပျံသန်း ဝင်ရောက်လာနေကြသော ဂျာမန် လုပ်ဖိသန်ဆာ လေကြောင်း ကုမ္ပဏီမှ လေယာဉ်ကြီးများ လေဆိပ်သို့ ဆင်းသက် ရပ်နားနေကြသည့် မြင်ကွင်းသည် ကျွန်တော်တို့ အဖို့ အလွန် ကြည့်၍ ကောင်းသော မြင်ကွင်း တစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်၍ မီးများ လင်းလာသည့် အခါ ထိုမြင်ကွင်းသည် ပို၍ ဇာတ်ဆန်ကာ ပို၍ လှလာသည်။

ဆိုက်လာသမျှ လေယာဉ်များထဲမှ တစ်စီးသည် အင်္ဂလိပ် လေယာဉ် ဖြစ်သည်။ ထို လေယာဉ်မှ လေယာဉ်မှူးသည် လေယာဉ်မှူး ဝတ်စုံ အပြည့်နှင့် ကျွန်တော်တို့ စားပွဲရှေ့မှ ဖြတ်သွားသည်။ သူသည် ဝိုင်းလင်းအား တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်ပြီး အလေးပြုသည်။ ပထမတော့ ဝိုင်းလင်းသည် သူ့ကို ကောင်းစွာ

မှတ်မိပုံ မရ။ ထိုခဏ အတွင်းမှာပင် လေယာဉ်မှူးကို လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်သံများ ပေါ်လာသည်။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း သူ့ကို ကျွန်ဆော်တို့ စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်ရန် ဖိတ်ကြသည်။

သူသည် ဖော်ရွေသော ပျော်ပျော်နေတတ်သော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်၍ နာမည်မှာ ဆင်းဒါးစ် ဖြစ်၏။ လေယာဉ်မှူး ဝတ်စုံအပြည့် ဝတ်ထားပြီး လေယာဉ်မှူး ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားသည့် အခါများတွင် ဘယ်သူဘယ်ဝါဟု အတိအကျ ခွဲခြား၍ မသိတတ်သော သူ၏ အလေ့အထကို ပြောပြကာ ဝိုင်းလင်းက တောင်းပန်စကား ပြောသည်။

ထိုအခါ ဆင်းဒါးစ်က ရယ်သည်။ 'အို ဟုတ်တာပေါ့၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ကျွန်တော် ဘတ်စကူးမှာ နေခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတာကို မေ့မစစ်ပါနှင့်' ဟု ပြန်ပြောလေသည်။ သူ့စကား ကြားသည့်အခါ ဝိုင်းလင်းကလည်း ရယ်သည်။ သို့သော်လည်း ဟက်ဟက်ပက်ပက်တော့ မဟုတ်ပါ။ ထိုနောက် စကား လမ်းကြောင်းသည် တခြား အကြောင်းအရာများဆီသို့ ပြောင်းသွားသည်။

ဆင်းဒါးစ် ရောက်လာသည့် အတွက် ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းသည် ပို၍ ပျော်စရာ ကောင်းလာသည် ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး တီယာကို အတော်များများ သောက်မိကြသည်။ ည ဆယ်နာရီခန့်တွင် ဝိုင်းလင်းသည် ကျွန်တော်တို့ အနီးမှ စားပွဲ တစ်လုံးဆီသို့ ကူးသွားကာ သူ့မိတ်ဆွေ တစ်ဦးနှင့် စကားပြောနေသည်။ ရသားဖို့ဒ်က စကားဆက် ပြတ်မသွားစေရန် ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဆင်းဒါးစ်အား လှမ်းမေးသည်။

'ဒါနှင့် စကားမစပ် စောစောက ခင်ဗျား ဘတ်စကူး အကြောင်း ပြောသံ ကြားလိုက်တယ်၊ အဲဒီ နေရာကို ကျွန်တော် နည်းနည်းပါးပါး သိတယ်၊ ခင်ဗျား ပြောလိုက်ပုံက ဟိုမှာ တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးသလိုပဲ၊ ဘာများ ဖြစ်ခဲ့ဖူးလို့လဲ'

ဆင်းဒါးစ်က ပြုံးသည်။

'အို စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်ကလေး တစ်ခုနှင့် ကြုံခဲ့ရတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ၊ အဲဒီတုန်းက ကျွန်တော်က လေတပ်မှာ'

သူသည် ကိစ္စ တစ်ခုကို လျှို့ဝှက် ထားတတ်သည့် လူငယ် တစ်ဦး မဟုတ်ပါ။

'အဖြစ်က ဒီလိုဗျ၊ အာဖဂန် လူမျိုး တစ်ယောက်လား အက်ဖရိဒီး လူမျိုး တစ်ယောက်လား ဘာလူမျိုးလဲ ဆိုတာတော့ အတိအကျ မပြောတတ်ဘူး၊

လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ် တစ်စီးကို မောင်းယူသွားတယ်။ ဘယ်လောက်ဆိုတဲ့ အဖြစ်တစ်ခု ဆိုတာ ခင်ဗျား စဉ်းစားကြည့်ရင် သိမှာပါ။ ကျွန်တော် ကြားခဲ့ဖူးသမျှတွေထဲမှာတော့ အတင့်အရဲဆုံး လုပ်ရပ် တစ်ခုပဲ။ ဒီငနဲက လေယာဉ်မှူး လာမယ့်လမ်းက ပုန်းပြီး စောင့်နေတာ၊ လေယာဉ်မှူး လာတော့ ရိုက်လှဲပြီး ဝတ်စုံတွေကို ချွတ်လဲသွားတယ်။ ပြီးတော့မှ လေယာဉ် စက်ခန်းထဲ ဝင်သွားတာ၊ သူ ဝင်သွားတာကို ဘယ်သူကမှ မမြင်လိုက်ကြဘူး။ လေယာဉ် အထွက်မှာ အချက်ပြပုံ ပြနည်းတွေကလည်း တစ်ချက်ကလေးမှ မလွဲဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်မှူးတွေ မောင်းသလို မောင်းပြီး ချောချော မောမော တက်သွားတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ပြဿနာက တခြား မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ လေယာဉ်ပျံ လုံးဝ ပြန်မလာတဲ့ ပြဿနာပဲ။

ရုသားဖို့ဒ်သည် ဆင်းဒါးစ်၏ စကားတွင် များစွာ စိတ်ဝင်စားနေပုံ ရသည်။

'အဲဒါ ဘယ်တုန်းက ဖြစ်တာလဲ'

'ဟို လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က ဖြစ်ခဲ့တာ ထင်တယ်။ ထောင့်ကိုးရာ သုံးဆယ့်တစ်ခုနှစ်က ဖြစ်မယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဟို တော်လှန်ရေး တစ်ခု ဖြစ် လာတော့ ဘတ်စကူးက နေပြီး ပက်ရှုဝါကို အရပ်သူ အရပ်သားတွေ သယ်ပို့ ပေးနေကြရတယ်လေ။ ခင်ဗျား အဲဒီကိစ္စကိုတော့ မှတ်မိဦးမယ် ထင်ပါတယ်။ အဲဒီ နေရာမှာ အဲဒီ အချိန်က ဆူပူမှု တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုရင် အဲဒီလို အဖြစ်မျိုး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ လုံးဝကို မမျှော်လင့်ခဲ့ဘူး။ ဒါပေမယ့် အဖြစ်က တကယ် ဖြစ်လာတာ'

ရုသားဖို့ဒ်၏ စိတ်ဝင်စားမှုသည် တိုး၍လာသည်။

'အဲသလို အချိန် အဲသလို အခြေအနေမျိုးမှာ ခင်ဗျားတို့ အနေနှင့် လေယာဉ် တစ်စီး အတွက် တာဝန်ချထားတဲ့ လူဟာ ဘယ်နည်းနှင့်မှ တစ် ယောက်တည်းတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်'

'မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တာဝန်ချထားတာ အများကြီးပါ။ လေ ယာဉ်ပျံကြီး တစ်စင်း အတွက် တာဝန်ချသလို ချထားတာပါ။ ဒီလေယာဉ်ရဲ့ စက်ကလည်း ပြည်နယ်ရဲ့ မဟာရာဇာ စော်ဘွားတွေ အတွက်မို့ အထူးတလည် လုပ်ထားတဲ့ စက်ဗျ။ အိန္ဒိယ မြေတိုင်း ဌာနက လူတွေတောင်မှ ဒီလေယာဉ် ပျံနှင့် ကက်ရှမ်းယား ပြည်နယ်ထဲက အမြင့်ဆုံး တောင်တွေကို သွားပြီး လေ လာ တိုင်းထွာခဲ့ဖူးသေးတယ်'

'အဲဒီ လေယာဉ်ပျံဟာ ပက်ရှုဝါကို လုံးဝ မရောက်ဘူး ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်။ ပက်ရှုဝါကို လုံးဝ မရောက်ဘူး။ တခြား ဘယ်မြို့ ဘယ် ရွာကိုမှလည်း မရောက်ဘူး။ ဒါဟာလည်း ဒီဖြစ်ရပ်ရဲ့ အလွန် ထူးဆန်းတဲ့ အပိုင်း တစ်ပိုင်းပဲ။ တကယ်လို့ လေယာဉ်ကို မောင်းယူသွားတဲ့ လူဟာ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်မယ်ဆိုရင် သူဟာ လေယာဉ်ကို တောင်ကုန်း တွေဘက် မောင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ ယူဆရတယ်။ သဘောကတော့ လေယာဉ် ပေါ်မှာ ပါလာတဲ့ ခရီးသည်တွေကို ပြန်ပေးဆွဲဖို့ပေါ့။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ ကျွန်တော် ထင်တာကတော့ အားလုံး သေကုန်တယ်လို့ပဲ ထင်တယ်။ နယ်စပ် မှာက ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ လေယာဉ်ပျံနှင့် တိုက်မိနိုင်လောက်တဲ့ တောင်ထွတ် တောင်တန်းတွေက အများကြီး မဟုတ်လား။ ဒီလေယာဉ်ပျံနှင့် ပတ်သက်လို့ကတော့ ထွက်သွားပါပြီ ဆိုကတည်းက နောက်ထပ် ဘာမှ မကြားရတော့ဘူး'

'ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း ဒီတိုင်းပြည် အကြောင်း သိပါတယ်။ အဲဒီတုန်းက လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ ခရီးသည် ဘယ်နှစ်ဦး ပါသွားသလဲ'

'လေးယောက်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ယောက်ျား သုံးယောက်နှင့် သာသနာပြု အဖွဲ့ဝင် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ပဲ'

'ယောက်ျား သုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်က ကွန်ဝေးလို့ ခေါ်တယ် မဟုတ်လား'

ဆင်းဒါးစ်သည် အံ့အားသင့်လျက် ရှိ၏။ 'ဘာ ဘယ်လို့၊ အင်း ဟုတ် တယ် ပွဲတိုင်းကျော် ကွန်ဝေး၊ ခင်ဗျား သူ့ကို သိသလား'

'သူနှင့် ကျွန်တော်က တစ်ကျောင်းတည်း အတူနေခဲ့ကြတဲ့ ကျောင်း နေဖက်တွေပါ' ဟု ရုသားဖို့ဒ်က ဖြေသည်။ မတတ်သာ၍ အဖြေပေးလိုက်ရ သော်လည်း သူ့စိတ်တွင် မလုံမလဲ ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

'သူက ပျော်ပျော်နေတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ဘတ်စကူးမှာ သူ လုပ်ကိုင်သွားသမျှဟာ ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ပါဘူး' ဟု ဆင်းဒါးစ်က ဆက် ပြောသည်။

ရုသားဖို့ဒ်က ခေါင်းညှိတ်သည်။ 'ဟုတ်တယ်။ လူကတော့ လူပျော် လူကောင်း တစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် အဖြစ်က သိပ်ပြီး ထူးဆန်းလွန်းလို့၊ တော်တော်ကို ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ် ဆိုတော့' သူသည် စိတ်ထဲရှိသမျှကို ပြော

လိုက်တော့မည်ဟန် ပြင်ပြီးကာမှ သူ့ကိုယ်သူ ပြန်ထိန်းသည်။ ထို့နောက် အတန်ကြာမှ သူ့စကားကို ဆက်သည်။ 'ဒီအဖြစ်က သတင်းစာတွေထဲလည်း မပါဘူး၊ ပါရင်တော့ ကျွန်တော် ဖတ်မိမှာပါ။ ဖြစ်ပုံက ဘယ်လိုလဲ'

ဆင်းဒါးစံ၏ မျက်နှာထားသည် စိတ်မသက်မသာ ဖြစ်ခြင်းကို ဖော် ပြုလျက် ရှိ၏။ ကျွန်တော့် စိတ်အထင် ပြောရလျှင် ဆင်းဒါးစံ၏ မျက်နှာ သည် နီရဲလျက် ရှိသည်။ 'အမှန်အတိုင်းသာ ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန် တော် အခု ဒီကိစ္စကို ပြောနေတာဟာ ကျွန်တော် ပြောသင့် ပြောထိုက်တာ ထက် ပိုပြောနေမိပြီလို့ ထင်တာပဲဗျာ' ဟု အဖြေပေးသည်။

ပြီးမှ သူက ဆက်၍ 'တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်လေ၊ အခု အချိန်မှာတော့ ဒီကိစ္စဟာ ဘာမှ ပြဿနာ ဖြစ်လာနိုင်မယ် မထင်ပါဘူး၊ တပ်က အရာရှိတွေ ကြားမှာတော့ ဒီသတင်းဟာ သတင်းဟောင်း သတင်းဆွေး တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေ လောက်ပါပြီ၊ အင်း ဈေးစကားဟာ ဈေးထဲမှာပဲ ရှိနေတာ ကောင်းပါတယ်၊ အမှန်က ဒီသတင်းကို ဖုံးဖိ ထားကြတယ်၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ဖြစ်ပျက် လာပုံကို ဖုံးထားတယ်လို့ ဆိုချင်တာပါ။ ဖြစ်ပုံက မယုံကြည်နိုင်စရာ အဖြစ် မျိုး ဆိုတော့ လူသိရှင်ကြား ပြောဖို့ခက်တယ် မဟုတ်လား၊ အစိုးရဘက်က တော့ လေယာဉ် တစ်စီး ပျောက်ဆုံးသွားတယ်လို့ ကြေညာတယ်၊ ခရီးသည် တွေရဲ့ အမည်ကိုလည်း ဖော်ပြတယ်၊ သာမန် အရပ်သူ အရပ်သားတွေ ကြား မှာ ရှိနေတဲ့ စိတ်ဝင်စားမှု အတွက်တော့ ကျေနပ်လောက်စရာ ကောင်းတဲ့ သတင်းမျိုး မဟုတ်ဘူးပေါ့'

ထိုခဏမှာပင် တစ်ဖက် စားပွဲသို့ သွားနေသော ဝိုင်းလင်း တစ်ယောက် ကျွန်တော်တို့ထံ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဆင်းဒါးစံက တောင်းပန် တိုးလျှိုးသည့် မျက်နှာထားဖြင့် ဆီး၍ ကြည့်သည်။

'ဒီမယ် ဝိုင်းလင်း၊ ဒီမိတ်ဆွေတွေက ပွဲတိုင်းကျော် ကွန်ဝေးအကြောင်း မေးနေကြတယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဘတ်စကားမှာ ဖြစ်ခဲ့သမျှကိုတော့ နည်းနည်း ပါးပါး ပြောပြလိုက်မိပြီ၊ ဒီလောက် ပြောပြတာတော့ဖြင့် ကိစ္စ မရှိနိုင်ဘူး ထင် ပါတယ်၊ ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ'

ဝိုင်းလင်းက ချက်ချင်း အဖြေမပေးဘဲ အတန်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေ သည်။ အလုပ် တာဝန်နှင့် ခင်မင် ရင်းနှီးမှု အကြားတွင် အဆင်ပြေစရာ နည်း လမ်း တစ်ခု ရှာဖွေနေသည်မှာ ထင်ရှားလျက် ရှိ၏။

'ကျွန်တော့် အနေနှင့် မတွေးဘဲ မနေနိုင်ဘူး' နောက်ဆုံးတွင် သူ့

ပါးစပ်မှ ဤစကားတစ်ခွန်း ထွက်လာသည်။ 'ဒီကိစ္စကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြော သလို ပြောရမှာမို့ ဝမ်းနည်းစရာတော့ ခပ်ကောင်းကောင်းပဲ' ဟုလည်း ရေ ရွတ်သည်။ 'ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ လေတပ်က လူတွေဟာ လျှို့ဝှက် ထားရမယ့် ကိစ္စမှန်သမျှကို ဘယ်သူမှ ထုတ်မပြောဘဲ နှုတ်လုံခြင်းအားဖြင့် ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ် ထိန်းကြလိမ့်မယ်လို့ အမြဲတမ်း တွေးလာတာ'

ဝိုင်းလင်းက ဖိဖိနိပ်နိပ် လေသံဖြင့် ဆင်းဒါးစံအား သွယ်ဝိုက်၍ အပြစ် တင်သည်။ ထို့နောက် အလွန် တည်ငြိမ် ခံ့ညားသော မျက်နှာပေးဖြင့် ရသား ဖို့ဒ်အား လှည့်ကြည့်သည်။

'ခင်ဗျား အနေနှင့်ကတော့ သိချင်မှာပေါ့၊ ခင်ဗျား မမှားပါဘူး၊ ဒါပေ မယ့် ဒီဘက် နယ်စပ်ဒေသတွေမှာ ဖြစ်သမျှ ကိစ္စတွေကို လူသိရှင်ကြား လုပ် လို့ မဖြစ်ဘူး ဆိုတာတော့ ခင်ဗျား သဘော ပေါက်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်'

'တစ်ဖက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း လူတစ်ယောက် အနေနှင့် အမှန် ကို သိချင်တာဟာ သဘာဝပဲ မဟုတ်လားဗျာ' ရသားဖို့ဒ်ကလည်း ခပ်မာမာ လေသံဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

'ကိစ္စ တစ်ခုကို သိချင်တဲ့ နေရာမှာ သိချင်တဲ့လူဘက်က အကြောင်း အချက် ခိုင်လုံနေရင် ဘာမှ ဖုံးကွယ်ထားစရာ မလိုပါဘူးဗျာ၊ အဲဒီကိစ္စ ဖြစ် တဲ့ အချိန်က ကျွန်တော် ပက်ရှုပါမှာ ရောက်နေတယ်၊ ဒါကတော့ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အခိုင်အမာ ပြောနိုင်တဲ့ အချက် တစ်ချက်ပဲ၊ ဒါနှင့် မေးရဦးမယ်၊ ခင်ဗျား ကွန်ဝေးကို ကောင်းကောင်း သိသလား၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ကျောင်းသား ဘဝ ကတည်းက ရင်းရင်းနှီးနှီး သိခဲ့သလားလို့ ဆိုလိုတာပါ'

'အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်မှာတုန်းကတော့ နည်းနည်းပါးပါး တွဲခဲ့ဖူး တယ်၊ နောက်ပိုင်းမှာတော့ တစ်ခါတစ်ရံ သွားရင်း လာရင်းနှင့် ဆုံမိတာမျိုး လောက်ပဲ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားကော သူနှင့် အတော်ကြာကြာ တွဲခဲ့ဖူးသလား'

'အင်ဂိုရာမှာ ကျွန်တော် တာဝန်ကျတုန်းကတော့ ဆုံခဲ့ဖူးတယ်၊ တစ် ကြိမ် နှစ်ကြိမ်လောက် တွေ့ဖူးတာပါ'

'ခင်ဗျား သူ့ကို သဘောကျရဲ့လား'

'ကျွန်တော့် အထင် ပြောရရင်တော့ သူဟာ လူတော် တစ်ယောက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် သိပ်ပြီး ပေါ့ပေါ့တန်တန် နိုင်လွန်းတယ်'

ရသားဖို့ဒ်က ပြုံးသည်။ 'တော်တာကတော့ အမှန်ပဲ၊ တက္ကသိုလ်

ကျောင်းသားဘဝမှာ ကတည်းကိုက အတော်ကလေး ထင်ရှားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့။ အားကစားဘက်မှာလည်း ထိပ်တန်း စာရင်းဝင် တစ်ယောက်ပဲ။ ကျောင်းသား သမဂ္ဂမှာလည်း ခေါင်းဆောင်ပိုင်းမှာ နေရာရခဲ့တဲ့ လူ၊ ဟိုဆုရလိုက် ဒီဆုရလိုက်နှင့် အတော်ကြီးကို ကျော်ကြားခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် နားထောင်ခဲ့ဖူးသမျှ အပျော်တမ်း စန္ဒရာ ဝါသနာရှင်တွေထဲမှာတော့ အတော်ဆုံး စန္ဒရာဆရာ တစ်ယောက်ပဲ။ အံ့ဩစရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို အဘက်ဘက်က ထူးချွန်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပျ။ ဗစ်တိုးရီးယား ဘုရင်မခေတ်က အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်မှာ ထင်ရှားခဲ့တဲ့ ဂျိုးဝက်လို့ လူစားမျိုးပဲ။ ဒါပေမယ့် တက္ကသိုလ်က ထွက်သွားပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းကျတော့ သူ့နာမည်ဟာ မြှုပ်သွားခဲ့တယ်။ သူ့ လမ်းကြောင်းဟာ စစ်ကြီးကြောင့် တန့်သွားခဲ့ဟန် တူပါတယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ သူ့ရဲ့ လူငယ်ဘဝကိုတော့ ကောင်းကောင်း အသုံးချသွားခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ဆိုရမှာပဲ’

‘သူ့မှာ တစ်ခုခု ဖြစ်သွားတာတော့ အမှန်ပဲ’ ဟု ဝိုင်းလင်းက ပြန်ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဘဝ ပျက်လောက်အောင် ဖြစ်တာမျိုးတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ တပ်ထဲ ရောက်တော့လည်း မဆိုးပါဘူး။ သူ ပြင်သစ် နိုင်ငံမှာ တာဝန်ကျနေတုန်း ဒီအင်္ဂါအိုလို့ ခေါ်တဲ့ အမှုထမ်းကောင်းဘွဲ့ ရသွားတယ်။ စစ်ကြီး ပြီးသွားတော့ သူ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်ကို ပြန်ပြီး အလုပ် လုပ်တယ်လို့ ထင်တယ်။ ကထိက အလုပ်လား ပါမောက္ခ အလုပ်လား ဆိုတာတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အဲဒီနောက်ကျတော့ သူဟာ အရှေ့ပိုင်း နိုင်ငံတွေဘက်ကို ခရီးထွက်သွားတယ်လို့ ကျွန်တော် သိခဲ့ရတယ်။ သူ အဲဒီဘက် နိုင်ငံတွေက ပြန်လာတော့လည်း အရှေ့ပိုင်း ဘာသာစကား တတ်ကျွမ်းတဲ့ သူ့ အရည်အချင်းကြောင့် သူ့ကြိုက်ရာ အလုပ်ကို လွယ်လွယ်ကူကူပဲ ရခဲ့တယ်။ ရာထူး အတော်များများကိုလည်း ပြောင်းရွှေ့ပြီး အမှုထမ်းခဲ့ရတယ်’

ရသားဖို့ဒ်က တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ပြုံးပြန်သည်။ သူ့အပြုံးသည် စောစောက အပြုံးထက် ပို၍ လေးနက်သော အသွင်ဆောင်လျက် ရှိ၏။ ‘ဒါပေါ့လေ။ အလုပ်ကပဲ အရာရာကို ဆုံးဖြတ်တာ မဟုတ်လား။ နိုင်ငံခြားရေးဌာနရဲ့ လက်အောက်ခံ ရုံးတစ်ရုံးမှာ ထိုင်ပြီး ဝင်လာတဲ့ စာတို စာစလေးတွေ ဖတ်လိုက်၊ မှတ်ချက်တိုလေးတွေ ရေးလိုက်၊ လက်မှတ်တိုလေး ထိုးလိုက်၊ သံအမတ်ကြီးရဲ့ ရုံးခန်းထဲ ဝင်ပြီး လက်ဖက်ရည်ပွဲလေး ပြင်ပေးလိုက်နှင့် အချိန် ကုန်ရတဲ့ အလုပ်မျိုးကို လုပ်နေရတဲ့ လူတစ်ဦးမှာ ထူးခြားတဲ့ အရည်အသွေးဟာ ဘယ်

ရှိနိုင်တော့မှာလဲ။ ဒီလို လူမျိုးရဲ့ အကြောင်းကို သမိုင်းကလည်း ဘယ်တော့မှ မှတ်တမ်း မတင်ပါဘူး’

‘အိုဗျာ၊ သူက ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ လုပ်ရတာပါ။ သံတမန် ဆက်သွယ်ရေး ဆိုင်ရာ အလုပ်ဌာနမျိုးမှာ တာဝန်ယူရတာ မဟုတ်ပါဘူး’

ဝိုင်းလင်းက ဟန်ကြီးပန်ကြီး နိုင်လှသော လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ရသားဖို့ဒ်က မလိုတမာသံဖြင့် သရော်လိုက်သည့် စကားကို သူ လုံးဝ ဂရုမစိုက်သည်မှာ ထင်ရှားလျက် ရှိ၏။ ရသားဖို့ဒ်ကတော့ ဝိုင်းလင်း ပြောနေသည့် စကားကို အရေးတယူ လုပ်၍ နားထောင်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ထသည်။ တကယ်တော့ အချိန်ကလည်း အတော်ကလေး နောက်ကျနေပြီ။ ကျွန်တော်ကပါ ရောယောင်၍ ထကာ ပြန်တော့မည်ဟု နှုတ်ဆက်သည်။ ဝိုင်းလင်းကတော့ ကျွန်တော်တို့ နှုတ်ဆက်နေသည်ကို သိပ်ပြီး အရေးမထားသည့် ပုံမျိုး။

ဆင်းဒါးစံကတော့ သူ့လိုမဟုတ်။ တရင်းတနီးနှင့် ဟက်ဟက်ပက်ပက် နှုတ်ဆက်နေသည်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်နှင့် တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် တွင် ထပ်၍ ဆုံကြရလိမ့်ဦးမည်ဟု သူ မျှော်လင့်ကြောင်း ပြောလျက် ရှိလေသည်။

ကျွန်တော့် အနေဖြင့် ဥရောပသွား မီးရထားကို မိဖို့အတွက် မနက်ကျမှ အစောကြီး ထ၍ သွားရမည် ဖြစ်ရာ အချိန်ဖြုန်းရဦးမည် အခြေအနေ၌ ရှိနေသည်။ နှစ်ယောက်သား အငှားကား ဖောင်နေခိုက် ရသားဖို့ဒ်က ကျွန်တော့်အား သူ့နေသည့် ဟိုတယ်သို့ လိုက်၍ အချိန်ဖြုန်းရန် ခေါ်သည်။ သူ့အခန်းတွင် သီးခြား ဧည့်ခန်း တစ်ခန်း ရှိသဖြင့် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်၍ စကားပြောနိုင်ပါသည်ဟု သူက ဆိုသည်။ ဤအတိုင်းသာ ဆိုပါက ကျွန်တော့်အတွက် များစွာ အဆင်ပြေပါလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ဖြေသည်။ ‘ဒီလိုဆို ပိုကောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ ကွန်ဝေ အကြောင်း ဆက်ပြောနိုင်တာပေါ့။ ခင်ဗျား မငြီးငွေ့သေးဘူး ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်က သူ့အကြောင်း ဆက်ပြောချင်သေးတယ်’ ဟု သူက ပြောသည်။

ကျွန်တော်သည် ကွန်ဝေနှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး သိကျွမ်း ခင်မင်ခဲ့သူ မဟုတ်ပါ။ သို့သော်လည်း သူ့အကြောင်း ပြောမည်ဆိုလျှင်တော့ ငြီးငွေ့ခြင်း မဖြစ်ပါဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် တက္ကသိုလ်ရောက်လို့ ပထမနှစ်လည်း ကုန်ရော သူလည်း

ကျောင်းထွက်သွားရော၊ အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော် သူ့ကို လုံးဝ မတွေ့တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ ထူးထူးခြားခြား ကောင်းခဲ့တာလေး တစ်ခု ရှိခဲ့ဖူးတယ်။ ကျွန်တော်က တက္ကသိုလ်ကို ရောက်စ ကျောင်းသားသစ်မို့ ကူညီခဲ့တဲ့ ကိစ္စလေးပါ။ သူ ကူညီခဲ့တာက အသေးအဖွဲ့ကလေး တစ်ခုပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မေ့မသွားဘူး။ အမြဲ သတိရနေတယ်'

ရုသာ:ဖို့ဒ်က ကျွန်တော့်စကားကို ထောက်ခံသည်။

'ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်လည်း သူ့ကို အတော်ကလေး ခင်မိတယ်။ ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ်ပြီး တွေ့ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး။ လူချင်းလည်း သိပ်ခင်ခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး'

ထို့နောက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံး ငြိမ်ဆိတ် နေကြသည်။ ဤ ငြိမ်ဆိတ်နေသည့် အချိန်ကာလ အတွင်းတွင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံး တရင်းတနီး ခင်မင်ခွင့် မရခဲ့ပါလျက်နှင့် အမြဲတမ်းလိုလို သတိရနေမိသော လူတစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို စဉ်းစား နေမိကြသည်။ ကွန်ဝေးကို တစ် ကြိမ် နှစ်ကြိမ်လောက် တွေ့ဖူး မြင်ဖူးရုံမျှဖြင့် အမြဲတမ်းလိုလို မေ့၍ မရနိုင် လောက်အောင် သတိရနေသူများကို ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် မကြာခဏ တွေ့ ခဲ့ဖူးသည်။

လူငယ် တစ်ယောက် အနေဖြင့် သူသည် အလွန် ထူးခြားသူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ ကျွန်တော် သူ့ကို မြင်ဖူးစဉ်က ကျွန်တော်၏ အသက်မှာ လူစွမ်းကောင်း ကိုးကွယ်ချင်တတ်သော အရွယ် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ၏ ရုပ်ပုံလွှာ သည် ကျွန်တော်၏ စိတ်တွင် မေ့မရနိုင်လောက်အောင် စွဲထင် ကျန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သူသည် အရပ် မြင့်မြင့်နှင့် အလွန် အလွန် ကြည့်၍ ကောင်းသော လူချော လူလှ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် မည်သည့် အားကစားပွဲ၌ မဆို ဝိုင်းခွဲသူ ဖြစ်ရုံမျှမက ကျောင်းမှ ပြုလုပ်သည့် မည်သည့် ပြိုင်ပွဲ၌မဆို ဆုရလေ့ ရှိသူ ဖြစ်၏။ တစ်ကြိမ်တွင် ခပ်ထေ့ထေ့ ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောတတ်သော ကျောင်း အုပ်ကြီး တစ်ဦးက ပြိုင်ပွဲတိုင်း၌ ရှေ့တန်းမှ ရောက်နေသော ကွန်ဝေးအား 'ပွဲတိုင်းကျော်' ဟု ရည်ညွှန်း ပြောဆိုခဲ့ရာ 'ပွဲတိုင်းကျော် ကွန်ဝေး' ဟူသော အမည်တစ်မျိုး ရလာခဲ့၏။

ကျွန်တော် ကောင်းစွာ မှတ်မိနေပါသေးသည်။ နှစ်ပတ်လည် ဆုပေး ပွဲ အခမ်းအနား တစ်ခု ကျင်းပစဉ်က သူသည် ဂရီ ဘာသာစကားဖြင့် ပြောဆို

ကပြရသော ကျောင်းပြဇာတ်တွင် ပါဝင်ခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းကဲ့သို့သော ကျောင်း ပြဇာတ် ကဇာတ်များတွင် ပါဝင်ရပြန်တော့လည်း အလွန် ထူးချွန် ပြောင်မြောက် စွာ ပြောဆို ကပြနိုင်သော ဇာတ်ကောင် တစ်ဦး အဖြစ် ထိပ်ဆုံး နေရာကို ရခဲ့ ပြန်လေသည်။ သူ၏ ထူးခြားချက်မှာ မည်သည့် ဇာတ်ကောင် နေရာမှ ကပြ ရသည် ဖြစ်စေ ထူးချွန်အောင် ကပြနိုင်စွမ်း ရှိခြင်း ဖြစ်၏။ ယောက်ျား ပီသ သော ချောမော လှပမှုနှင့် အနုပညာ စွမ်းရည်များကို ပေါင်းစပ်လိုက်သော အခါ သူမတူအောင် ထူးခြားသည့် ဇာတ်ကောင် တစ်ဦး ဖြစ်လာရသည်ဟု ထင်ပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ အဘက်ဘက်မှ ထူးချွန်နေမှုကြောင့် တချို့က သူ့အား ဖီးလစ် ဆစ်ဒနီလို လူစားတစ်ယောက်ဟုပင် အသိအမှတ် ပြုခဲ့ကြသည်။ ဖီး လစ် ဆစ်ဒနီ ဆိုသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ပထမမြောက် အယ်လီဇဘက် ဘုရင်မ လက် ထက်က အလွန် ထင်ရှားခဲ့သော မှူးမတ်နွယ်ဝင် လူငယ် တစ်ယောက် ဖြစ်၏။ သူ့ခေတ်က ဖီးလစ် ဆစ်ဒနီသည် ကဗျာဆရာ၊ နိုင်ငံ ခေါင်းဆောင်၊ စစ်သူရဲ ကောင်း တစ်ယောက် အဖြစ် အလွန် ကျော်ကြားသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရုံ မျှမက အဘက်ဘက်တွင် ထူးချွန်သော အမျိုးသား တစ်ဦး အဖြစ် အများက အသိအမှတ် ပြုခဲ့ရသူ တစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ခေတ်တွင်မူ ဖီးလစ် ဆစ်ဒနီလို ယောက်ျားမျိုးမှာ မရှိ သလောက် ရှားပါးခဲ့သဖြင့် ကွန်ဝေးလို လူစား ပေါ်ပေါက်လာသည့် အခါ အများ၏ မျက်စိထဲတွင် ရှာမှ ရှားသူ ဆိုရလောက်သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက် ရောက်ခဲ့ရ၏။

ကျွန်တော်က ဤအကြောင်းကို ရုသာ:ဖို့ဒ်အား ပြောပြရာ သူက 'ဟုတ်တယ်ဗျ။ ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်တယ်။ အမှန်တော့ ဖီးလစ် ဆစ်ဒနီလို လူစားလို ခေါ်တာဟာ ကွန်ဝေးလို လူစားမျိုးတွေရဲ့ အရည်အချင်းကို သိမ် ဖျင်း သွားအောင် ရှုတ်ချတဲ့ သဘောနှင့် ခေါ်နေကြတာပါဗျာ။ သဘောကတော့ ဟိုဟာစပ်စပ် သည်ဟာစပ်စပ်နှင့် ဘယ်အတတ်ပညာကို မဆို တီးမိ ခေါက်မိရုံ က လွဲပြီး ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ တတ်ယောင်ကားနှင့် ညာပါးနေတဲ့ ယောင်သုံးဆယ်သမားပါလို့ ဆိုချင်တဲ့ သဘောပါ။ တချို့ လူ တွေကတော့ ကွန်ဝေးကို အဲဒီလို လူစားမျိုး စာရင်းမှာ ထည့်ထားချင်ကြတယ်။ ဥပမာ ဝိုင်းလင်းလို လူပေါ့။ ကျွန်တော်ကတော့ ဝိုင်းလင်းကို လုံးဝ အထင် လည်း မကြီးဘူး။ ဂရုလည်း မစိုက်ဘူး။ သူ့ပုံစံမျိုးကို နည်းနည်းလေးမှ ကြည့်

လို့ မရဘူးဗျ၊ ဟန်တစ်လုံး ပန်တစ်လုံး လုပ်ပြီး သူ့ဂုဏ် သူဖော်နေတဲ့ လူစား မျိုးပဲ၊ ဒီလူစားမျိုးဟာ အလွန် မျက်စိ ဆံပင်မွေး စူးစရာကောင်းတဲ့ လူစားဗျ၊ သူတို့ကိုယ် သူတို့ တောင်ကြီး တစ်တောင်လောက် ကြီးမြင့်တယ်လို့ ထင်နေတဲ့ ကောင်တွေ၊ သူတို့လောက် ဘယ်သူမှ မသိဘူး မတတ်ဘူး နားမလည်ဘူးလို့ ထင်နေတဲ့ လူစားတွေ၊ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ကိုယ် သူတို့ အရှင်သခင်ကြီး တွေလို့ ထင်ပြီး သွေးနားထင် ရောက်နေတဲ့ သံတမန်ဆိုရင် အရာရှိတွေ ဆိုရင် အမြဲတမ်း ဆော်ဖို့ ဝန်မလေးဘူး' ဟု ပြန်ပြောသည်။

အငှားကားသည် လမ်းတချို့ကို ကျော်ဖြတ်သွားလျက် ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် စကား ဆက်မပြောဘဲ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ အတန်ကြာမှ ရသားဖို့ဒ်က သူ့စကားကို ဆက်သည်။

'ဒီကနေ့ ညခင်းကိုတော့ ကျွန်တော် မေ့လို့ မရတော့ဘူးဗျ၊ ဘတ်စကူးမှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ ဇာတ်လမ်း တစ်ပိုင်းတစ်စကို ဆင်းဒါးစ်ဆီက တစ်စွန်းတစ်စ ကြားလိုက်ရတာဟာ ကျွန်တော့် အတွက်တော့ အလွန်ကို ထူးဆန်းတဲ့ အတွေ့အကြုံ တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်။ ခင်ဗျားသိတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဒီအဖြစ်ကို ကျွန်တော် အလျင်က ကြားခဲ့ပြီးပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် လုံးဝ မယုံကြည်ခဲ့ဘူး၊ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး ပြောနေတဲ့ ပုံပြင် တစ်ပုဒ်လောက်ပဲ သဘော ထားခဲ့တာ၊ လက်ခံ ယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့ အထောက်အထားနှင့် အကြောင်းကလည်း မရှိဘူးလေဗျာ၊ သာမန်ကာလျှံကာ မရှိတာမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ၊ တကယ့်ကို မရှိတာ၊ နည်းနည်းလေးတောင် မရှိဘူး၊ အခုကျတော့လည်း ယုံကြည်နိုင်စရာ အကြောင်းက နှစ်မျိုး တွေ့လာတယ်။ ခင်ဗျားအနေနှင့် ကျွန်တော်ဟာ တစ်ဖက်သားကို လိမ်လည် လှည့်ဖြားပြီး ပြောတတ်တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ သိမှာပါ၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ခရီး အတော်များများ သွားခဲ့ဖူးတယ်၊ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အလွန် ထူးခြား ဆန်းကြယ်တဲ့ ဖြစ်ရပ်တွေ ဖြစ်ပျက်နေတာ အများကြီးပဲ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ဒီဋ္ဌဓမ္မ မြင်ရရင် ခင်ဗျား လက်ခံမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ဆင့် စကား ကြားရတာ ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့်လို့ တစ်ဆင့် စကား ဖြစ်ပါလျက်နှင့်ကိုပဲ...'

သူ ယခု ပြောနေသမျှသည် ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ မရှိဟူသော အချက်ကို သဘောပေါက်သွားဟန်တူသည်။ သူသည် ပြောလက်စစကားကို ဆက်မပြောတော့ဘဲ ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက်ပြီး ရယ်သည်။

'အင်းလေ၊ သေချာတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ပိုင်းလင်းကိုတော့ ယုံကြည် စိတ်ချရတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ မသတ်မှတ်ချင်ပါဘူး၊ သူ့ကို ယုံကြည် ကိုးစားပြီး ပြောပြနေရင် ဝတ္ထုတိုတွေနှင့် ကာတွန်းပုံပြင်တွေကိုသာ ဦးစားပေးပြီး ထည့်သွင်း ဖော်ပြနေတဲ့ တစ်ဘစ်ဂျာနယ်ကို ဖျိုလကာ ကဗျာကြီး တစ်ပုဒ် ရောင်းဖို့ ကြိုးစားသလို ဖြစ်နေမှာ သေချာတယ်၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ကံကို ခင်ဗျားနှင့် စမ်းကြည့်တာကမှ ကောင်းလိမ့်ဦးမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်'

'ဟာ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အထင်ကြီးနေပြီ' ဟု ကျွန်တော်က ပြန်ပြောမိပါသည်။

'ခင်ဗျား စာအုပ်က ကျွန်တော့်ကို အဲသလို တွေးအောင် လမ်းညွှန်မထားပါဘူး'

အမှန်တော့ အတတ်ပညာပိုင်း ဆိုင်ရာ ဘာသာရပ် တစ်ခု ဖြစ်သော ကျွန်တော့် စာအုပ် အကြောင်းကို ကျွန်တော် သူ့အား ပြောမပြခဲ့ဖူးပါ။ ဦးနှောက်နှင့် အာရုံကြော ဆရာဝန် တစ်ဦး၏ စာအုပ်သည် ဆိုင်တိုင်း၌ တင်၍ ရောင်းချကြသည် မဟုတ်ပါ။ သို့ပါလျက်နှင့် ရသားဖို့ဒ်လို့ လူက ကျွန်တော့် စာအုပ် အကြောင်း ကြားဖူးနေသည်ဟု သိလိုက်ရသော အခါ ကျွန်တော့်မှာ တအံ့တဩ ဖြစ်နေမိသည်။

ဤအကြောင်းကို ကျွန်တော်က ပြောပြသည့်အခါ သူက ချက်ချင်း ပြန်ဖြေသည်။ 'ဒါက ဒီလို ရှိတယ်လေ၊ ခင်ဗျားရဲ့ စာအုပ်က ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ အကြောင်းအရာ ရေးထားတာကိုဗျ၊ စိတ်ဝင်စားနေတာကလည်း တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်တို့လူ ကွန်ဝေးဟာ အတိတ်မေ့တဲ့ ရောဂါ ရနေလို့'

ဤအခိုက်မှာပင် ကျွန်တော်တို့ ဟိုတယ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားကြသည်။ သူသည် ကောင်တာသို့ သွား၍ သူ့အခန်းသော့ကို ယူသည်။ ပြီးတော့ သူ့အခန်းရှိရာ ငါးထပ်သို့ တက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါကျမှပင် စောစောက စကားကို ပြန်ဆက်သည်။ 'စောစောက ပြောနေသမျှ အားလုံးဟာ အပိုပဲ၊ အဓိကကျတဲ့ အချက်က ကွန်ဝေး မသေသေးဘူးဗျ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ လအနည်းငယ်အတွင်း အထိတော့ မသေသေးတာ အမှန်ပဲ'

ဓာတ်လှေကားထဲတွင် ရောက်နေခိုက်မို့ ကျွန်တော် မေးလိုသည့် မေးခွန်းကို မမေးသာပါ။ မိနစ် အနည်းငယ်မျှ အကြာ ငါးထပ်ရှိ ကော်ရစ်ဒါသို့

ရောက်မှပင် မေးရသည်။

‘သူ မသေသေးဘူး ဆိုတာ သေချာရဲ့လား၊ ခင်ဗျား ဘယ်လို လုပ်ပြီး သိသလဲ’

သူသည် အခန်းတံခါးကို သော့တံဖြင့် ထိုးသွင်းပြီး ဖွင့်နေရာမှ အဖြေ ပြန်ပေးသည်။ ‘ဘယ်လိုလုပ် သိခဲ့ရသလဲ ဆိုတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ နီဝင်ဘာလထဲ က ကျွန်တော် သူနှင့်အတူတူ ဂျပန်သင်္ဘော တစ်စီးနှင့် ရှန်ဟိုင်းက နေပြီး ဟိုနီလူလူကျွန်းအထိ ခရီးသွားခဲ့ရလို့ပဲ’ ထို့နောက် သူသည် စကား တစ်ခွန်း မှု ထပ်မပြောတော့ပါ။ ကျွန်တော်တို့ အတွက် သောက်စရာ စားစရာများ ပြင်ဆင်ခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်။

နှစ်ယောက်သား ဧည့်ခန်းထဲရှိ ကုလားထိုင်များပေါ်၌ ထိုင်မိခါမှပင် စကား ပြန်၍ ပြောဖြစ်ကြသည်။ ‘အဖြစ်က ဒီလိုဗျ’ ဟု ရသားဖို့ဒဲက စကား စသည်။

‘နွေဦးပေါက် တစ်ရာသီမှာ ကျွန်တော် တရုတ်ပြည်ကို ရောက်သွား တယ်၊ ခရီးကတော့ အားရက် နားရက်မှာ အပန်းဖြေဖို့ ထွက်တဲ့ ခရီးပါပဲ၊ ဟို ရောက်သွားတော့ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော် လျှောက်လည်တယ်၊ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ကွန်ဝေးကို မတွေ့ရ မမြင်ရတာ နှစ်ပေါင်းက အတော်ကြာခဲ့ပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးကြာမှာ စာ အဆက်အသွယ် ဆိုတာကလည်း ဘယ်တုန်း ကမှ ရှိခဲ့တာ မဟုတ်တော့ တစ်ခါတလေ ကျွန်တော် သူ့ကို မေ့တောင်နေ တယ်၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို သတိရလို့ သူ့အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်ပြီ ဆိုရင်တော့ သူ့မျက်နှာဟာ သွားခနဲ ပေါ်လာတော့တာပဲ၊ သူ့မျက်နှာကိုတော့ ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မေ့မသွားဘူး။’

‘ဒါနှင့်ပဲ တစ်ရက်မှာ ကျွန်တော် ဟန်ကောမြို့မှာ ရှိနေတဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဆီကို သွားလည်တယ်၊ အပြန်ကျတော့ ပီကင်း အမြန် ရထား စီးပြီး ပြန်လာခဲ့တယ်၊ ရထားပေါ်မှာ ပြင်သစ် သီလရှင်များ သာသနာပြု အဖွဲ့ က မာသာကြီး တစ်ယောက်နှင့် တွေ့လို့ စကားလက်ဆုံ ကျလာကြတယ်၊ မာသာ ကြီးကလည်း အတော့်ကို ခင်စရာ ကောင်းတဲ့ အမျိုးသမီးကြီးဗျ သိလား၊ သူ က သူတို့အဖွဲ့ပိုင် သီလရှင်ကျောင်း ရှိရာ ချုံကင်းမြို့ကို သွားတာ၊ ကျွန်တော် ကလည်း ပြင်သစ်လို အထိုက်အလျောက် ပြောတတ်နေတော့ ဟန်ကျနေတာ ပေါ့၊ သူကလည်း သူတို့ အလုပ်အကြောင်း ပြောပြနေရတာ အတော်ကလေး အာတွေ့နေပုံ ပေါ်တယ်။’

‘အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရရင် ကျွန်တော်ကတော့ သာသနာပြု အဖွဲ့ လုပ် နေ့တွေကို သိပ် စိတ်ဝင်စားတဲ့လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီ ရိုမင် ကက် သလစ် ဘာသာဝင်တွေဟာ အဆင့်အတန်း မြင့်တယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ဝန်ခံ ရလိမ့်မယ်၊ အနည်းဆုံး အလုပ်တော့ အင်မတန် ကြီးစားပမ်းစား လုပ်တဲ့လူ တွေဗျ၊ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဒီအချက် တစ်ချက်တည်းနှင့် သူတို့အပေါ်မှာ လေးစားမှုက ရှိထားလေတော့ မာသာကြီး ပြောသမျှကို စိတ်ဝင်တစား နား ထောင်နေမိတယ်။’

‘ဒါတွေကို ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ အဓိက အချက်က ဘာလဲ ဆို တော့ အမျိုးသမီးကြီး ပြောတဲ့ အထဲမှာ ချုံကင်းမြို့က သာသနာပြု အဖွဲ့ပိုင် ဆေးရုံ အကြောင်း ပါလာတယ်၊ ပြီးတော့လည်း မကြာသေးခင်က သူတို့ ဆေး ရုံကို ရောက်လာတဲ့ လူနာတစ်ယောက် အကြောင်း ပြောပြတယ်၊ လူနာက အကြီးအကျယ် ဖျားနေတဲ့ လူနာတဲ့၊ ဥရောပတိုက်သား တစ်ယောက်လို့ သူတို့ အားလုံးက ထင်ကြတယ်တဲ့၊ လူနာက သူ့အကြောင်းလည်း ပြောမပြနိုင်ဘူး၊ သူ့ဆီမှာလည်း အထောက်အထား ပြုစရာ ဘာ စာရွက်စာတမ်းမှ ပါမလာဘူး၊ သူ ဝတ်ထားတဲ့ အဝတ်အစားတွေကလည်း အတော်ကြီး ဆင်းရဲတဲ့ တိုင်းရင်း သား လူမျိုးတွေ ဝတ်လေ့ရှိတဲ့ အဝတ်အစားမျိုးတွေ ဆိုပဲ။’

‘သီလရှင်တွေက သူ့ကို သယ်လာတဲ့ အချိန်မှာ သူဟာ အကြီးအကျယ် ဖျားနေသတဲ့၊ ဆေးရုံကို ရောက်တော့ သက်သာလာတာပေါ့၊ ဒီလူက တရုတ် စကားလည်း မွတ်နေအောင် ပြောနိုင်သတဲ့၊ ပြင်သစ်စကားလည်း ကောင်း ကောင်း ပြောတတ်သတဲ့၊ သူ သတိရလာစ အချိန်မှာ သီလရှင်တွေကို ဘာ လူမျိုးတွေမှန်း မသိတော့ အင်္ဂလိပ်လို ပြောသေးသတဲ့၊ အင်္ဂလိပ်စကား ပြော တော့လည်း အင်မတန် ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောတတ်သတဲ့၊ ကျွန်တော်က လည်း ဒီအဖြစ်မျိုး ကြားရတာ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ အံ့သြစရာ တစ်ခုပါပဲ လို့ ပြန်ပြောပြလိုက်တယ်။’

‘နောက်ပိုင်းမှာ ဟိုအကြောင်း သည်အကြောင်း နည်းနည်းပါးပါး ပြောကြပြီး သူ ခရီးလမ်းဆုံးကို ရောက်ခါနီး လာတဲ့ အတွက် စကားကို ဖြတ် လိုက်ရတယ်၊ သူက ဒီဘက် နယ်ထဲကို အလည်အပတ် ရောက်လာခဲ့လို့ရှိရင် သူတို့ ဆေးရုံကို ဆက်ဆက် လာလည်ပါလို့ ဖိတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း လာလည်ပါမယ်လို့ အလိုက်သင့် ပြန်ပြောတယ်၊ တကယ်တော့ သူတို့ဆီ သွား လည်ဖို့ ဆိုတဲ့ ကိစ္စက ကျွန်တော့် အဖို့တော့ ဧဝရက်တောင် တက်ဖို့လောက်

ကို ခက်တဲ့ ကိစ္စဗျ၊ ဒါနှင့်ပဲ နောက်ဆုံးမှာ မီးရထား ချုံကင်း ဘူတာကို ဆိုက်
တယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးရဲ့ ဆုံစည်းမှုဟာ
လည်း အဆုံးသတ်ရော ဆိုပါတော့။ သူလည်း ကျွန်တော့်ကို လက်ဆွဲ နှုတ်
ဆက်ပြီး ရထားပေါ်က ဆင်းသွားတယ်။

'ဒါပေမယ့်ဗျို့၊ အဖြစ်က တော်တော်ကို အံ့ဩစရာ ကောင်းတယ်
သိလား။ နောက် နာရီ အနည်းငယ် အတွင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ ချုံကင်းကို ပြန်
ရောက်လာရတယ်။ ဖြစ်ပုံက ဒီလို၊ မီးရထားဟာ ချုံကင်း ဘူတာက ထွက်လို့
တစ်မိုင် နှစ်မိုင်ခရီးလည်း ရောက်ရော ခေါင်းတွဲစက် ပျက်ပါလေရော၊ အဲဒါ
အတော်ကြီးကို ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ပြုပြင်ပြီး မီးရထားကို နောက်ပြန် ဆုတ်လာခဲ့
ရတယ်။ ဘူတာ ပြန်ရောက်တော့ နောက်လာမယ့် စက်ခေါင်းကို စောင့်ရမယ်
ဆိုတဲ့ သတင်းလည်း ကြားရရော၊ အစားထိုးမယ့် စက်ခေါင်းကလည်း နောက်
ထပ် ဆယ်နှစ်နာရီလောက် ကြာမှ ရောက်မယ်တဲ့။

'ဒီခေတ် တရုတ်ပြည်မှာ ဒီ အဖြစ်မျိုးတွေက မကြာခဏ ဖြစ်တတ်
တာ ဆိုတော့ ရိုးနေပြီပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်မှာကတော့
ချုံကင်းမှာ နေ့တစ်ဝက်လောက် အချိန်ဖြုန်းဖို့ ဖြစ်လာတယ်။ ဒါနှင့်ပဲ ဟို
မာသာကြီးရဲ့ သာသနာပြု ဆေးရုံကို သွားလည်ဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်လိုက်
တယ်။

'ကျွန်တော် ရောက်သွားတော့ မာသာကြီးက လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဆီးကြို
ရှာတယ်။ ဒါပေမယ့် လုံးဝ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်ဆိုတော့
အံ့အားသင့်တာပေါ့ဗျာ၊ ကက်သလစ် ဘာသာဝင် မဟုတ်တဲ့ ကျွန်တော့် အဖို့
တော့ အုပ်ချုပ်ရေး ရှုထောင့် တစ်ခုတည်းက ကြည့်ပြီး သတ်မှတ်ထားတဲ့
တရားဝင် ဖြစ်ရေး ဆိုတဲ့ တင်းကျပ်မှုကြီးနှင့် တရားဝင် မဟုတ်သော အမြင်
ကျယ်မှု နှစ်ခုကို မျှမျှတတ ဖြစ်အောင် ပေါင်းစပ်ပေးနိုင်တဲ့ ကက်သလစ် ဘာ
သာဝင် တစ်ဦးရဲ့ အရည်အသွေးကိုတော့ နားလည်ခွင့် ရခဲ့တယ်။

'ကျွန်တော် အခုပြောတဲ့ စကားကြောင့် ခင်ဗျား ခေါင်းရှုပ်သွားပြီလား။
ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ ဒါတွေက အရေးမကြီးပါဘူး။ သာသနာပြု အဖွဲ့က
လူတွေဟာ သဘော ကောင်းကြတယ်။ ကျွန်တော် ရောက်သွားလို့ တစ်နာရီ
တောင် မပြည့်သေးဘူး။ ကျွန်တော့်အတွက် အစားအသောက် အသင့်ဖြစ်နေပြီ၊
ကျွန်တော် စားသောက်နေတုန်းမှာ ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် တရုတ် လူငယ်
ဆရာဝန် တစ်ယောက်က ကျွန်တော့်နားမှာ ထိုင်ပြီး အင်္ဂလိပ်လို တစ်လှည့်

ပြင်သစ်လို တစ်လှည့် စကားစမြည် ပြောပြီး ဧည့်ခံရှာတယ်။

'စားသောက်ပြီးတော့ အဲဒီ တရုတ်ဆရာဝန်လေးနှင့် မာသာကြီးတို့က
ဦးဆောင်ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဆေးရုံ တစ်ခုလုံး လိုက်ပြတယ်။ သူတို့ ဆေးရုံ
အတွက် ဂုဏ်လည်း ယူကြတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ စာရေးဆရာ တစ်ယောက်
ပါလို့ ပြောပြထားမိလေတော့ သူတို့ခမျာ သူတို့ဆေးရုံ အကြောင်းကို စာအုပ်
ထဲမှာ ထည့်ရေးလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေကြတယ်။ သူတို့ လူစုခမျာ အဲသလောက်
ကိုပဲ ရိုးသားကြရှာတာဗျ၊ ကျွန်တော်တို့ဟာ လူနာ ခုတင်တွေ ကြားအတိုင်း
လျှောက်သွားကြတယ်။ တရုတ် ဆရာဝန်က လူနာ တစ်ယောက်စီရဲ့ ရောဂါ
အကြောင်းကို ပြောပြသွားတယ်။ အင်မတန် သန့်ပြန့်တဲ့ ဆေးရုံ တစ်ခုပါပဲ။

'သူ ပြောပြ သွားနေတဲ့ အကြောင်းအရာတွေက စိတ်ဝင်စားစရာ
ကောင်းနေတော့ မီးရထားပေါ်မှာတုန်းက မာသာကြီး ပြောပြခဲ့တဲ့ ဥရောပတိုက်
သား လူနာ အကြောင်းကို ကျွန်တော် မေ့နေတယ်။ မာသာကြီးက သူ ပြော
ခဲ့တဲ့ လူနာဆီ ရောက်တော့မယ်လို့ လှမ်းပြီး သတိပေးတော့မှပဲ ကျွန်တော်
သူ့ကို သတိရလာတယ်။ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ လူနာရဲ့ နောက်စေ့ကို မြင်
နေရတယ်။ သူက မှိန်းနေတာကိုးဗျ၊ မာသာကြီးက သူ့ကို စကားပြောရင်
အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် ပြောကြည့်ပါလို့ အကြံပေးတယ်။ ဒါနှင့် ကျွန်တော်က
မင်္ဂလာ နေ့ခင်းပါလို့ အင်္ဂလိပ်ဘာသာနှင့် လှမ်းပြီး နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။
လူနာက ဖျတ်ခနဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်ပြီး မင်္ဂလာ နေ့ခင်းပါလို့ ပြန်နှုတ်ဆက်
တယ်။ မာသာကြီး ပြောခဲ့တဲ့ စကားဟာ မှန်တယ်ဗျ၊ သူ့လေသံက တကယ့်
ပညာတတ်တွေရဲ့ လေသံ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်မှာ သူ ပြောလိုက်တဲ့ အင်္ဂလိပ်
စကားရဲ့ လေသံကို အံ့ဩဖို့ အချိန်မရတော့ဘူး။

'ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျွန်တော် သူ့မျက်နှာကို ကောင်းကောင်းကြီး
မှတ်မိနေတာကိုးဗျ၊ သူ မှတ်ဆိတ်မွေးရယ်။ ပြီးတော့ နည်းနည်းကျဉ်းကျဉ်း
ပြောင်းသွားတဲ့ သူ့ပုံပန်းရယ်က လွဲပြီး တခြား ဘာမှ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်
မသွားသေးတော့ လူချင်း မတွေ့ရတာ ဘယ်လောက်ပဲ ကြာကြာ သူ့ကို ကျွန်
တော် မှတ်မိနေတယ်။ တခြားလူ မဟုတ်ဘူးဗျို့၊ အဲဒီလူနာဟာ ကွန်ဝေးဗျ၊
ကွန်ဝေးမှ ကွန်ဝေး အစစ်ပဲ၊ ကျွန်တော့်ဘက်ကတော့ သေချာတယ်။ ဒါပေ
မယ့် ရုတ်တရက်တော့ ချက်ချင်း ပြတ်ပြတ်သားသား မဆုံးဖြတ်ရဲဘူး။ ခဏ
တော့ အချိန်ယူပြီး စဉ်းစားရသေးတယ်။ သူမှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ သေချာရဲ့လား
ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား စသည်ဖြင့်ပေါ့ဗျာ။

'ကံအားလျော်စွာပဲ ကျွန်တော့် ပါးစပ်က သူ့နာမည်ကို လွှတ်ခနဲ ခေါ်လိုက်မိတယ်။ ကျွန်တော့် နာမည်ကိုလည်း ထုတ်ပြောလိုက်မိတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို ကြည့်နေပေမယ့် မှတ်မိတဲ့ လက္ခဏာ မရှိဘူး။ ကျွန်တော်ကတော့ လူမမှားဘူး ဆိုတာ သေချာနေပြီ။ သူ့မျက်နှာပေါ်က အရေးအကြောင်းလေးတွေဟာ ကျွန်တော် ဟိုတုန်းက မြင်ဖူးခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ။ မျက်လုံးတွေကလည်း ဟိုတုန်းက အရောင် အတိုင်းပဲ။ လုံးဝ ပြောင်းလဲမသွားဘူး။ အောက်စဖို့ ကောလိပ်မှာ နေတုန်းက အတိုင်းပဲ။

'ခင်ဗျား မှတ်မိဦးမှာပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ကိန်းဘရစ် တက္ကသိုလ်ရဲ့ အားကစား အလံ အရောင်က အပြာနု၊ အောက်စဖို့ ကောလိပ်ရဲ့ အရောင်က အပြာရင့်လေဗျာ၊ ကွန်ဝေးရဲ့ မျက်လုံးတွေဟာ ကိန်းဘရစ် တက္ကသိုလ်က အလံ အရောင်နှင့် တထေရာတည်းပဲလို့ ကျွန်တော်တို့ မကြာ မကြာ ပြောခဲ့ကြဖူးတယ် မဟုတ်လား။ ဒါတွေကို အသာထားလိုက်ဦးဗျာ၊ သူ့မျက်နှာဟာ တစ်ကြိမ် မြင်ဖူးရင် တစ်သက်လုံး မှတ်မိနိုင်တဲ့ မျက်နှာမျိုးပါ။ ကျွန်တော့် ဘက်ကတော့ အခိုင်အမာကို ပြောနိုင်ပါတယ်။ ကွန်ဝေးမှ ကွန်ဝေး အစစ်၊ တရုတ် ဆရာဝန်နှင့် မာသာကြီးတို့ကတော့ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်နေကြတာပေါ့။

'ကျွန်တော်က ဒီလူကို ကျွန်တော် သိတယ်။ သူဟာ အင်္ဂလိပ် တစ်ယောက်ပဲ။ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ တစ်ဦးပါ။ တကယ်လို့ သူက ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိဘူး ဆိုရင်တော့ ဒီလူဟာ သူ့အတိတ်ဘဝကို လုံးဝ မေ့သွားလို့ ဖြစ်ရမယ်လို့ ပြောပြတယ်။ သူတို့ကလည်း ဟုတ်မှာပဲလို့ တအံ့တဩနှင့် ပြန်ပြောကြတယ်။ သူ့ကိစ္စကို ကျွန်တော်တို့ အကြာကြီး ဆွေးနွေး ဝေဖန်မိကြတယ်။ အခုလို အကြီးအကျယ် ဖျားပြီး ချုံကင်းကို သူ ဘယ်လို ရောက်လာသလဲ၊ ကျွန်တော်တို့ နည်းအမျိုးမျိုး ချုံပြီး စဉ်းစားကြတယ်။ လုံးဝ စဉ်းစားလို့ မရဘူး။

'အဖြစ်အပျက်ကို အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် အဲဒီမှာ သိတင်းနစ်ပတ် နေခဲ့တယ်။ သူ့ အတိတ်ဘဝကို ပြန်ပြီး သတိရလာအောင် လုပ်နိုင်လိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်နှင့် နေခဲ့တာ ဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မအောင်မြင်ဘူးဗျာ။ ကျွန်တော် ရှိနေခိုက်မှာပဲ လူကတော့ ပြန်ပြီး ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာတယ်။ ကျွန်တော်နှင့်လည်း တရင်းတနီး စကားပြောရတယ်။

'ကျွန်တော်က သူ့ကို ကျွန်တော် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာ ပြောပြတယ်။ သူ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာလည်း ပြောပြတယ်။ သူက ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ကျွန်တော် ပြောသမျှကို ငြိမ်ပြီး နားထောင်နေတာပဲ။ သူ ကြည့်ရတာ စိတ်တော့ နည်းနည်းပါးပါး ရှုပ်နေပုံရတယ်။ ဒါပေမယ့် နေတာ ထိုင်တာကတော့ ခပ်ပျော်ပျော်ပဲ။ ကျွန်တော်နှင့် နေရတာကိုလည်း သဘောကျတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်။ ကျွန်တော်က သူပြန်မယ် ဆိုရင် ကျွန်တော်နှင့် အတူတူ ပြန်ဖို့ ပြောတော့လည်း ကောင်းသားပဲလို့ ဖြေတယ်။

'ဒါနှင့် ကျွန်တော်လည်း ပြန်ဖို့ စီစဉ်ရတယ်။ ဟန်ကောမှာ ရှိနေတဲ့ ကောင်စစ်ဝန် ရုံးခွဲက မိတ်ဆွေ တစ်ဦးကို အကြောင်းစုံ ပြောပြပြီး နိုင်ငံကူးလက်မှတ် လုပ်ရတယ်။ သူ့ကိုလည်း နှုတ်လုပ်ဖို့ ပီတိခဲရတယ်။ တကယ်တော့ ကွန်ဝေးရဲ့ အကျိုးအတွက် လူသိရှင်ကြား မဖြစ်အောင် အုပ်အုပ်ထိန်းထိန်း လုပ်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ အထူးသဖြင့် သတင်းစာတွေထဲမှာ မပါအောင် ကြိုးစားဖို့ လိုမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ ဒီကိစ္စမှာတော့ ကျွန်တော် အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ သတင်းစာတွေကတော့ သတင်းထူး သတင်းကောင်း တစ်ပုဒ် လက်လွှတ်သွားရတာပေါ့ဗျာ။

'နောက်ဆုံးမှာ ကျွန်တော်တို့ တရုတ်ပြည်က ချောချောမောမောပဲ ထွက်လာနိုင်ခဲ့တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ယန်စီမြစ်အတိုင်း စုန်ပြီး နန်ကင်းကို သွားတယ်။ နန်ကင်းကနေပြီး ရှန်ဟိုင်းကို မီးရထား စီးတယ်။ ရှန်ဟိုင်း ရောက်တဲ့နေ့မှာပဲ ဆန်ဖရန်စစ္စကိုကို ထွက်မယ့် ဂျပန် သင်္ဘော တစ်စင်း တွေ့တာနှင့် ညတွင်းချင်း တက်သုတ်ရိုက်ပြီး လိုက်ခဲ့ကြတယ်'

'အင်း ဒီအတိုင်း ဆိုတော့လည်း ခင်ဗျား သူ့အတွက် အများကြီးကို ဆောင်ရွက်ပေးခဲ့တာပဲ' ဟု ကျွန်တော်က ပြောမိသည်။

'လူတစ်ယောက် အတွက် ဒီလောက်အထိတော့ လုပ်ပေးဖို့ မလိုဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တာပဲ' ဟု သူက ပြောသည်။ 'ဒါပေမယ့် ဒီလူကျတော့ မနေနိုင်ဘူး။ ဘာကြောင့် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်လည်း ရှင်းမပြတတ်ဘူးဗျာ။ သူ့အတွက်သာ ဆိုရင်တော့ ဘယ်သူမဆို ကျွန်တော်လိုပဲ စေတနာ အပြည့် အဝနှင့် လုပ်ပေးချင်ကြမှာပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်'

'မှန်ပါတယ်ဗျာ' ဟု ကျွန်တော်က သူ့စကားကို ထောက်ခံမိသည်။ 'သူ့မှာ အလွန် ထူးဆန်းတဲ့ ပီယသိဒ္ဓိ တစ်မျိုး ရှိနေတာ အမှန်ပဲ။ သူ့ကို မြင်လိုက်ရင် မခင်ဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ စိတ်ကူးနှင့်မှန်းပြီး သူ့မျက်နှာကို မြင်ကြည့်

ရင်တောင်မှ စိတ်ထဲမှာ ကြည့်နူးလာတယ်'

'ခင်ဗျား သူ့ကို အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသား ဘဝတုန်းက မသိခဲ့တာ နာတာပဲ။ အံ့ဩလောက်အောင်ကို ထူးချွန် ထက်မြက်ခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့ဗျား။ သူ တော်တာကို ပေါ်လွင်အောင် ပြောနိုင်မယ့် စကားလုံးတောင် ရှာလို့ မရနိုင်ဘူး။ စစ်ကြီး ပြီးသွားတဲ့နောက်မှာတော့ လူတွေက သူ့ကို တစ်မျိုး ဖြစ်သွားတယ်လို့ ပြောကြတယ်။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင် သူ့ကို ပုံစံပြောင်းသွားတယ်လို့ ထင်ခဲ့တယ်။

'သူ့လို အဘက်ဘက်မှာ ပါရမီ ထူးသလို တော်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ သူ လက်ရှိ လုပ်နေတဲ့ အလုပ်ထက် အဆပေါင်းများစွာ ကြီးကျယ်တဲ့ အလုပ်မျိုး လုပ်သင့်တယ်လို့ စိတ်ထဲက ဖြစ်မိတယ်။ အစိုးရ ဝန်ထမ်း လုပ်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ဟာ ကြီးကျယ် မြင့်မြတ်တဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နိုင်ဖို့ နယ်လည်း ကျဉ်းသွားတယ်။ အခါအခွင့်လည်း နည်းသွားတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။

'ကွန်ဝေးဟာ အမှန်တော့ သူ ရောက်နေတဲ့ အခြေအနေထက် ကြီးကျယ် မြင့်မားသင့်တယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ တထစ်ချ တွက်တယ်။ သူ့အကြောင်းကို ခင်ဗျားရော ကျွန်တော်ပါ သိနေကြတာပဲ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် အခုနက ပြောနေတဲ့ စကားဟာ ချဲ့ကားပြီး ပြောနေတဲ့ စကား မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျား ခန့်မှန်းနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။

'တရုတ်နိုင်ငံရဲ့ အလယ်မှာ သူနှင့် ကျွန်တော် တွေ့ကြတော့ သူ့စိတ်ဟာ မူလစိတ် မဟုတ်တော့ဘူး။ သူ့ အတိတ်ဘဝဟာလည်း လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခု ဖြစ်နေပြီ။ အဲသလို အခြေအနေမျိုး ရောက်နေတာတောင်မှ အလွန်ထူးဆန်း အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ ဆွဲဆောင်မှုဟာ သူ့မှာ အပြည့်အဝ ရှိနေတုန်းပဲ'

ရသားဖို့ဒ်သည် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားသည်။ ကွန်ဝေး၏ ရုပ်လွှာကို သူ့ စိတ်အာရုံနှင့် ပြန်၍ ဖမ်းယူနေဟန် ရှိ၏။ အကန်ကြာမှ သူ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။

'ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ သင်္ဘောပေါ်မှာပဲ အလျင်က ရှိခဲ့တဲ့ မိတ်ဆွေဘဝကို ပြန်ပြီး တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ကြတယ်။ ကျွန်တော်က ကွန်ဝေးအဖြစ်နှင့် သိခဲ့ရတဲ့ သူ့ဘဝ အကြောင်းကို ကျွန်တော် သိထားသလောက် တစ်လုံးမကျန် ပြောပြတယ်။ သူကလည်း စိတ်ဝင်တစား နားထောင်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဘာကိုမှ မှတ်မိတဲ့ လက္ခဏာတော့ မရှိဘူး။ ချုံကင်း ဆေးရုံပေါ်

ရောက်ချိန်က စပြီး နောက်ပိုင်း ဖြစ်ပျက်သမျှ အားလုံးကိုတော့လည်း သူမှတ်မိတယ်ဗျ။

'ခင်ဗျား အနေနှင့် စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆမိတဲ့ အချက် တစ်ချက်ကတော့ သူ အလျင်က တတ်ထားတဲ့ ဘာသာစကားတွေကျတော့ သူ လုံးဝ မမေ့တဲ့ အချက်ပဲ။ ဥပမာ ဆိုပါတော့။ သူက ကျွန်တော့်ကို ပြောတယ်။ သူ့အနေနှင့် ဟိန္ဒူစတန်နီ ဘာသာ စကားကို ပြောတတ်နေတဲ့ အတွက် သူဟာ အိန္ဒိယ နိုင်ငံနှင့် ပတ်သက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခု လုပ်ရလိမ့်မယ်လို့ သိနေတယ်တဲ့။

'ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘော ယိုကိုဟားမားမြို့ ရောက်တော့ ခရီးသည်တချို့ တက်တယ်။ အဲဒီ အုပ်စုထဲမှာ ဆိပ်ကင်း ဆိုတဲ့ စန္ဒရား ဆရာ တစ်ယောက် ပါလာတယ်။ သူက အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု အတွင်းမှာ လှည့်ပြီး ဖြေဖျော်ဖို့အတွက် ခရီးထွက်လာတဲ့လူဗျ။ သူက ကျွန်တော်တို့ ညစာ စားပွဲမှာ လာထိုင်တော့ ကွန်ဝေးနှင့် စကားလက်ဆုံ ကျသွားတယ်။ သူတို့နှစ်ယောက် ဂျာမန်လိုပဲ ပြောကြတယ်။ အတိတ်ကို မေ့နေတာက လွဲပြီး တခြား အပြုအမူနှင့် ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံမှုတွေမှာ ကျတော့လည်း ကွန်ဝေးဟာ အမှား လုံးဝ မရှိဘူး။

'ကျွန်တော်တို့ သင်္ဘော ဂျပန် နိုင်ငံက ထွက်လာပြီး ရက်အနည်းငယ် ကြာတော့ ခရီးသည်တွေကို ဆိပ်ကင်းက စန္ဒရားတီးပြီး ဖြေဖျော်တယ်။ ကွန်ဝေးနှင့် ကျွန်တော်လည်း ကုန်းပတ်ပေါ် တက်ပြီး နားထောင်ကြတယ်။ သူ့စန္ဒရား လက်သံကတော့ အထူးပြောစရာ မလိုပါဘူး။ အင်မတန်မှ ကောင်းပါတယ်။ ကမ္ဘာကျော် ဂျာမန် တေးဂီတ ပညာရှင် စန္ဒရား ဆရာကြီး ဘရာဟမ်းစ်နှင့် အီတလီ တေးဂီတ ပညာရှင်ကြီး စကားလက်တီတို့ရဲ့ တေးသီချင်းတွေနှင့် ပိုလန် တေးဂီတ ပညာရှင် စန္ဒရားဆရာကြီး ရှိုပင်ရဲ့ တေးသီချင်း အများအပြားကို တီးသွားတယ်။

'စန္ဒရားတီးသံ နားထောင်နေရင်းကပဲ ကျွန်တော်ဟာ ကွန်ဝေးရဲ့ မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကို တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် လှမ်း အကဲခတ်မိတယ်။ သူ့စန္ဒရား တီးသံထဲမှာ စိတ်ဝင်စားရဲ့လား ဆိုတာ သိချင်လို့ အကဲခတ်တာပါ။ ကြည့်ရတာကတော့ စိတ်ဝင်စားတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်။ သူ့ အတိတ်ဘဝက စန္ဒရား တီးခဲ့ဖူးတာကိုလည်း သတိရတဲ့ပုံ ပေါ်တယ်။

'သတ်မှတ်ထားတဲ့ အစီအစဉ် ပြီးသွားတော့ ပရိသတ်က ထပ်တလဲလဲ

ပွဲတောင်းနေကြတာနှင့် ဆိပ်ကင်းခများ လိုက်လျောနေပြန်တယ်။ သူ့ လက်သံကို အရူးအမူး ဖြစ်နေတဲ့ လူတစ်စုကတော့ သူ့အနားမှာ ဝိုင်းဝိုင်းကို လည်နေတာပဲ။ နောက်တစ်ကျော့ တီးတော့လည်း ရှိပင်ရဲ့ တေးဂီတတွေကိုပဲ အများဆုံး တီးသွားတာပဲ။ ဒါကတော့ သူ့ အနှစ်သက်ဆုံး ထားပြီး လေ့လာထားတဲ့ ဂီတဆိုတော့ ဒါကိုပဲ အလေးအနက် ထားပြီး တီးမှာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား။ နောက်ဆုံးကျတော့ သူ့ စန္ဒရားနားက ထပြီး သူ့ အခန်းဆီကို ပြန်သွားတယ်။ သူ့ပရိသတ်ကတော့ သူ့နောက်က တကောက်ကောက် လိုက်တုန်းပေါ့။

‘အဲဒီတုန်းမှာပဲ အလွန်အံ့သြဖို့ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်တစ်ခု ပေါ်လာတယ်။ ကွန်ဝေးဟာ စန္ဒရားခုံမှာ ဖြတ်ခနဲ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး လက်သံစမ်းတဲ့ သဘောနှင့် ခပ်သွက်သွက် ခပ်မြူးမြူး တေးတစ်ပိုဒ်ကို တီးလိုက်တယ်။ သူ့အခန်းဆီကို အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်သွားနေတဲ့ ဆိပ်ရဲ့ ခေါင်းဟာ ချက်ချင်းပဲ နောက်ကို လှည့်လာပြီး အဲဒါ ဘာသီချင်းလဲလို့ လှမ်းမေးတယ်။ ကွန်ဝေးဟာ ငြိမ်နေတယ်။ အကြာကြီးပဲ။ ပြီးတော့မှ သူလည်း မသိဘူးလို့ ပြန်ဖြေတယ်။ ဆိပ်ကင်းကလည်း ဒါကတော့ မယုံကြည်နိုင်စရာပါလားလို့ ရေရွတ်လိုက်တယ်။ သူ့ မျက်နှာကလည်း တိုးပြီး အံ့သြလာတဲ့ အရိပ်လက္ခဏာကို ဖော်ပြနေတယ်။ ကွန်ဝေးကတော့ ဘာသီချင်းလဲ ဆိုတာ သတိရအောင် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ကြိုးစားပြီး စဉ်းစားနေတဲ့ ဟန်မျိုးပဲ။

‘နောက်ဆုံးကျတော့ သူ့က ပြောတယ်။ ရှိပင်ရဲ့ တေးဂီတ တစ်ခုပါတဲ့။ ဆိပ်ကလည်း ချက်ချင်းပဲ ပြန်ငြင်းတယ်။ လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူးတဲ့။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ ဒီလို ဖြေတာကို လုံးဝ မအံ့သြပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း ကွန်ဝေး ပေးတဲ့ အဖြေဟာ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ထားလို့ပါ။ ဒါပေမယ့် ကွန်ဝေးကတော့ သိပ်ကျေနပ်ပုံ မရဘူး။ စိတ်ဆိုးချင်တဲ့ အရိပ်အငွေ့တောင် ပြတယ်။

‘ဆိပ်ကတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော မိတ်ဆွေကြီး ခင်ဗျား။ ရှိပင်ရဲ့ တေးဂီတ မှန်သမျှကို ကျွန်တော် သိပါတယ်။ စောစောက ခင်ဗျားတီးသွားတဲ့ တေးဂီတကို ရှိပင် ဘယ်တုန်းကမှ မရေးခဲ့ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် ရဲရဲဝဲဝဲ ပြောရပါတယ် ခင်ဗျား။ တေးသွားသံစဉ်နှင့် ဟန်ကတော့ သူ့ရဲ့ သံစဉ်နှင့် ဟန်ပဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူ့ ရေးခဲ့တာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ရှိပင်ရဲ့ တေးဂီတ စာအုပ်တွေထဲမှာ ပါတယ်ဆိုရင် ဘယ်စာအုပ်ထဲမှာ ပါတယ် ဆိုတာ အတိအကျ ညွှန်ပြစေချင်ပါတယ်လို့ ပြောတယ်။ ဒီ

စကား ကြားတော့ ကွန်ဝေးက ပြန်ဖြေတယ်။ အိုး ဟုတ်ပြီ။ ကျွန်တော် မှတ်မိပြီ။ ဒီဟာကို လုံးဝ ပုံမနှိပ်ဖြစ်ခဲ့ဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်တောင်မှ ရှိပင်ရဲ့ တပည့် ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့လို့ ရလာတာ။ ဟောဒီမှာ နားထောင်။ ပုံမနှိပ်ရသေးတဲ့ နောက်တစ်ပုဒ် ရှိသေးတယ်။ အဲဒါလည်း သူ့ဆီကပဲ တတ်ခဲ့တာတဲ့’

ရသားဖို့ဒ်က ကျွန်တော့် မျက်နှာကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်၍ အကဲခတ်ရင်း သူ့စကားကို ဆက်ပြောသည်။

‘ခင်ဗျား ဂီတသမား တစ်ဦး ဟုတ်မဟုတ်တော့ ကျွန်တော် မသိဘူး။ တကယ်လို့ မဟုတ်လည်း နောက်ထပ် ကွန်ဝေး တီးပြတဲ့ ဂီတသံကို နားထောင်နေတဲ့ ဆိပ်တစ်ယောက် ဘာကြောင့် အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့် အံ့သြသွားရတာလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ ခင်ဗျား နားလည်မှာပါ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော့် အဖို့တော့ မဝေးကွာလှသေးတဲ့ ကွန်ဝေးရဲ့ အတိတ် ဘဝဟာ လျှို့ဝှက် နက်နဲမှု တစ်ခုတော့ ရှိရမယ်လို့ တွက်လို့ရတယ်။ လွတ်နေတဲ့ သဲလွန်စလေး တစ်စကို ပထမဆုံး လက်ဆုပ် လက်ကိုင် ရလိုက်တာပဲ။

‘ဆိပ်ကတော့ ဂီတသမား ဆိုတော့ တေးဂီတ ပြဿနာထဲမှာပဲ နစ်ဝင်နေတယ်။ ဒီပြဿနာကလည်း သူ့အဖို့ အလွန် မလွယ်တဲ့ ပြဿနာကိုးဗျ။ စဉ်းစားရတာလည်း ခက်တယ်လေ။ ခင်ဗျားလည်း အခု ကျွန်တော် ပြောလိုက်တော့မယ့် စကားကို ကြားရင် ချက်ချင်း သဘောပေါက်မှာပါ။ သူ့မှာ စဉ်းစားရ ခက်နေတာက တခြားကြောင့် မဟုတ်ဘူး။ ရှိပင် သေတာက ၁၈၄၉ ခုနှစ်ဗျ။

‘ဒီအဖြစ်ဟာ အင်မတန် တွေးရခက်ပြီး အင်မတန်မှ နားလည်ရခက်တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုလို့ ဆိုရမှာပဲ။ ယုံကြည်ဖို့ ကျတော့ကော မခက်ဘူးလား။ ဒါပေမယ့် အဲသလို ဖြစ်တဲ့ အချိန်က အနည်းဆုံး မျက်မြင်သက်သေ တစ်ဒါဇင်လောက် ရှိနေတယ်။ အဲဒီ တစ်ဒါဇင်ထဲမှာ အထိုက်အလျောက် လူသိများပြီး ထင်ရှားနေတဲ့ ကယ်လီဖိုးနီးယား တက္ကသိုလ် ပါမောက္ခ တစ်ယောက်တောင် ပါသေးတယ်။ သမိုင်း ဖြစ်စဉ်တွေရဲ့ နှစ်ကာလနှင့် တွက်လိုက်မယ် ဆိုရင် ကွန်ဝေးရဲ့ အဖြေဟာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ နားလည်ပါလိမ့်မယ်။

‘ဒါပေမယ့် ခက်နေတာက သူ့ တီးပြနေတဲ့ သီချင်း ဂီတ သံစဉ်က လက်တွေ့ ရှိနေတယ်။ တကယ်လို့ ကွန်ဝေး ပြောပြတဲ့ စကားဟာ မဟုတ်ဘူး

ဆိုရင် သူ တီးပြနေတာက ဘာလဲ။ ဆိပ်ကတော့ ဒီ တေးဂီတ နှစ်ပုဒ်စလုံး ကိုသာ ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေလိုက်မယ် ဆိုရင် ခြောက်လ အတွင်းမှာ ထင်ရှား ကျော်ကြားလာမှာပဲတဲ့။ တေးဂီတသမားတိုင်းရဲ့ ပါးစပ်ဖျားကို ရောက်သွားမှာလည်း သေချာတယ်တဲ့။

‘ကျွန်တော်တို့ လူစုဟာ ဒီပြဿနာကို အတော်ကလေး အလေးအနက် ထားပြီး ဆွေးနွေးကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဖြေ မထွက်ဘူး။ ဘာမှလည်း မည်မည်ရရ ဆုံးဖြတ်လို့ မရဘူး။ ကွန်ဝေးကလည်း သူ ပထမ ပြောတဲ့ အချက်ပေါ်မှာပဲ အခိုင်အမာ ရပ်နေတယ်။ သူ့ကို ကြည့်ရတာလည်း ကိုယ်ရော စိတ်ပါပင်ပန်း နွမ်းနယ်တဲ့ လက္ခဏာ ပေါ်နေတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့ကို လူစုလူဝေးနားမှာ မနေစေချင်တော့ဘူး။ သူ့အိပ်ရာဆီကိုပဲ ပြန်ပို့ပေးချင်တယ်။’

‘နောက်ဆုံး ထွက်တဲ့ အဖြေကတော့ ကွန်ဝေး တီးပြတဲ့ တေးနှစ်ပုဒ်စလုံးကို ဓာတ်ပြား သွင်းထားဖို့ပဲ။ ဆိပ်က သူ အမေရိက ရောက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဓာတ်ပြားသွင်းဖို့ ကိစ္စ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်မယ်လို့ ပြောတယ်။ ကွန်ဝေးကလည်း ဒီ တေးနှစ်ပုဒ်ကို မိုက်ကရိုဖုန်း ရှေ့မှာ တီးပြပါမယ်လို့ ကတိပေးတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူ့အခြေအနေကို ရှုထောင့်တိုင်းက ကြည့်ပြီး စိတ်ထဲက သနားနေမိတယ်။ သူ့အနေနှင့် ပေးလိုက်တဲ့ ကတိအတိုင်းလည်း လုပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလို့ စိတ်ထဲက သိသလိုလို ဖြစ်နေတယ်’

ရသားဖို့ဒီသည် လက်မှ နာရီကို ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီး ကျွန်တော် စီးရမည့် ရထားမှာ အချိန်များစွာ လိုသေးသဖြင့် သူ ပြောပြနေသည့် အဖြစ်အပျက်ကို ဆုံးအောင် နားထောင်ဖို့ ကျွန်တော်အား မေတ္တာရပ်ခံသည်။

‘အဲဒီ အဖြစ် ဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ သူဟာ သူ့ရဲ့ အတိတ်ဘဝကို ပြန်ပြီး သတိရလာတယ်။ အဲဒီညက ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်စလုံး အိပ်ရာထဲလည်း ရောက်ရော အိပ်မပျော်ဘူး။ ကျွန်တော် အိပ်ရာပေါ် လှဲနေတုန်းမှာပဲ ကွန်ဝေး ကျွန်တော်အခန်းထဲ ဝင်လာပြီး ဒီကိစ္စကို ပြောတယ်။ သူ့မျက်နှာထားကတော့ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲနေတဲ့ လက္ခဏာပဲ။ သူ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းပုံကလည်း တစ်မျိုးဗျ။ အလွန် နက်နဲတဲ့ ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းမှုမျိုး။ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာ အတွက် ဝမ်းနည်းတဲ့ သဘော မဟုတ်ဘူး။ မမြင်နိုင်စွမ်းတဲ့ အရာ တစ်ခု သို့မဟုတ် မိမိနှင့် အလွန် အလှမ်းကွာနေတဲ့ အရာတစ်ခု အတွက် ယူကျုံးမရ ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ထိခိုက်မှုမျိုးဗျ။’

‘ကျွန်တော် ဆိုလိုတာ ခင်ဗျား နားမှ လည်ပါ့မလား မပြောတတ်ပါ’

ဘူး။ သူက ပြောတယ်။ ဆိပ်ကင်း စန္ဒရား တီးနေတုန်းမှာ သူ့ အတိတ်ဘဝကို သူ သတိရလာတာတဲ့။ ပထမတော့ မရေမရာနှင့် ဟိုတစ်စ သည်တစ်စ ပေါ့လေ။ နောက်တော့ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ပြန်ပြီး သတိရလာတဲ့ သဘောပေါ့။ သူဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ ခုတင်စွန်းမှာ ထိုင်ပြီး တွေးနေတာ အကြာကြီးပဲ။ ကျွန်တော်ကလည်း သူ့ကို ဘာမှ မမေးဘူး မပြောဘူး။ သူ့ဘာသာသူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး တွေးနိုင်အောင် လွတ်ပေးထားတယ်။ သူ့အကြောင်း သူ့ဘာသာသူ ပြောတာကို နားထောင်ရတာ ပိုကောင်းမယ် မဟုတ်လားဗျား။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က အခုလို သူ့ အတိတ်ဘဝကို သတိရလာတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာပါတယ်လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တဆက်တည်းပဲ အခုလို အတိတ်ဘဝ ပြန်ပြီး သတိရလာတာကို သူ မလိုလားရင်တော့ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းပါတယ်လို့ ပြောမိတယ်။ ကျွန်တော့် စကား ကြားတော့ သူက မော့ကြည့်တယ်။ ခင်ဗျားဟာ တော်တော် တွေးတတ်တဲ့ လူပဲလို့ ပြန်ပြောတယ်။’

‘ခဏနေတော့ ကျွန်တော်က အဝတ်အစား ထလဲတယ်။ သူ့ကိုလည်း လဲခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ နှစ်ယောက်သား ကုန်းပတ်ပေါ် တက်ပြီး လမ်းလျှောက်ကြတယ်။ ညကလည်း အင်မတန်မှ ကြည်လင် သာယာတဲ့ ညဗျ။ ကောင်းကင် တစ်ခွင်လုံး ကြယ်တွေနှင့် လင်းလက်နေတယ်။ နွေးနွေးထွေးထွေးလည်း ရှိတယ်။ ပင်လယ်ပြင်ရဲ့ အရောင်ကလည်း ခပ်ဖျော့ဖျော့ နို့နှစ်ရောင် ပေါက်နေတယ်။ သင်္ဘော စက်သံက လွဲပြီး ဘာသံမှ မကြားရတော့ အလွန် အေးချမ်း ငြိမ်ဆိတ်တဲ့ နေရာတစ်ခုမှာ လမ်းလျှောက် နေရသလိုပဲ။’

‘ကျွန်တော်ကလည်း ပထမတော့ ဘာမှ မေးလား မြန်းလား မလုပ်ဘူး။ သူ ပြောသမျှကို အသာပဲ နားထောင်နေတယ်။ အရုဏ် တက်ခါနီးလောက်ကျတော့ သူဟာ သူ့အကြောင်းကို စပြောလာတယ်။ သူ့ဇာတ်လမ်း ဆုံးသွားတဲ့ အချိန်မှာ မနက် မိုးလင်းလို့ နေတောင် အတော် မြင့်နေပြီ။ ဇာတ်လမ်း ဆုံးသွားတယ်လို့ ပြောလိုက်တာနှင့် အားလုံး ပြီးသွားပြီလို့ မယူဆလိုက်နှင့်ဦး။ နောက် နှစ်ဆယ့်လေး နာရီ အတွင်းမှာ သူ့အဖြစ်ကို ဆက်ပြောသေးတယ်။ စောစောက မပြောမိဘဲ ကျန်နေတဲ့ အကွက်တွေကို ထပ်ဖြည့်ပြောတယ်။ သူ့အနေနှင့် အတော်ကို စိတ်မကြည်မလင် ဖြစ်နေရှာတယ်။ အိပ်လည်း မအိပ်နိုင်ဘူး။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ အချိန်ရှိသမျှ စကားပဲ

ပြောနေကြတယ်။

‘နောက်တစ်နေ့ည သန်းခေါင်လောက်မှာ သင်္ဘောဟာ ဟိုနီလူလူ ကျွန်းကို ဆိုက်တော့မယ်။ အဲဒီနေ့ ညနေခင်းမှာ သူနှင့် ကျွန်တော်ဟာ ကျွန်တော့် အခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး အရက်သောက်ကြတယ်။ သူ ကျွန်တော့် အခန်းက ည ဆယ်နာရီထိုးလောက်ကျတော့ ပြန်သွားတယ်။ အဲဒါ နောက်ဆုံးပဲ။ နောက် ထပ် သူ့ကို ကျွန်တော် မတွေ့ရတော့ဘူး’

ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံတွင် တစ်ချိန်သော အခါက အင်္ဂလန်မှ အိုင်ယာ လန်သို့ သွားသည့် စာပို့သင်္ဘောပေါ်မှ လူတစ်ယောက် အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာ ဖြင့် ရေထဲ ခုန်ချပြီး သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေသွားပုံကို မြင်ယောင်လာသည်။

‘ဒါဆိုရင် သူဟာ သူ့ကိုယ်သူ...’

ရုသာဖိုးဒ်က ရယ်သည်။

‘အိုဗျာ၊ ခင်ဗျား တွေးသလို မဖြစ်ပါဘူး။ သူဟာ အဲသလို လူစားမျိုး မှ မဟုတ်တာ။ သူ ကျွန်တော့်အတွက် စာလေး တစ်စောင် ရေးထားခဲ့တယ်။ ကမ်းပေါ်တက်ဖို့က အလွန် လွယ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သူ့နောက်က ခြေရာခံပြီး လိုက်ရင် တွေ့သွားမှာ စိုးရိမ်ပုံ ရတယ်။ တကယ်တော့လည်း သူ ထင်တာ မဆိုးဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း လူစုပြီး လိုက်ရှာသေးတာပဲ။ နောက် ပိုင်း ကျွန်တော် သိရတာက ဖီဂျီကျွန်းကို သွားတဲ့ ငှက်ပျောသီးတင် သင်္ဘော တစ်စီးက သင်္ဘောသားတွေနှင့် အဆက်အသွယ် ရပြီး ပါသွားတယ်တဲ့’

‘ခင်ဗျား ဘယ်လိုနည်းနှင့် သိရတာလဲ’

‘ရှင်းရှင်းကလေးပါ။ နောက်သုံးလ ကြာတော့ ဘန်ကောက်က နေပြီး သူ ကျွန်တော့်ဆီ စာတစ်စောင် ရေးတယ်။ စာနှင့်အတူ ကျွန်တော်က သူ့ အတွက် အကုန်ကျခံထားတဲ့ ခရီးစရိတ်ငွေ အတွက် ချက်လက်မှတ် တစ်စောင် ပါလာတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ကျေးဇူးတင်တဲ့ အကြောင်းနှင့် သူ ကျန်းမာကြောင်း ရေးထားတယ်။ သူ အနောက် မြောက်ဘက် ဒေသကို ခရီးရှည်ကြီး တစ်ခု ထွက်ဖို့ စီစဉ်ထားကြောင်းလည်း ထည့်ရေးလိုက်တယ်။ အဲဒါပဲ’

‘အနောက် မြောက်ဘက် ဒေသ ဆိုတာက သူ ဘာဆိုလိုတာလဲ’

‘ဟုတ်တယ်။ အဲဒါကတော့ အတော်ကြီးကို စဉ်းစားရကျပ်တယ်။ ဘန် ကောက်မြို့ရဲ့ အနောက် မြောက်ဘက် ဒေသ ဆိုတော့ တွေးစရာ ဒေသက အများကြီးပဲ။ အကွက်ချပြီး စဉ်းစားလိုက်မယ် ဆိုရင် ဂျာမနီနိုင်ငံက ဘာလင် မြို့တောင် ထည့်တွက်နိုင်တာပဲ’

ရုသာဖိုးဒ်သည် ကျွန်တော့် ဖန်ခွက်နှင့် သူ့ ဖန်ခွက်ထဲသို့ အရက် ထပ်ဖြည့်သည်။ အခုပုံ ဆိုလျှင်တော့ ကွန်ဝေး၏ ဇာတ်လမ်းသည် ထူးဆန်း သော ဇာတ်လမ်း တစ်ပုဒ် ဖြစ်နေလေပြီ။ သို့မဟုတ် အလွန် ထူးဆန်းသော ဇာတ်လမ်း ဖြစ်အောင် ဖန်တီးထားလေပြီ။ ဤ နှစ်ခုတွင် ဘယ်သင်းက အမှန် ဖြစ်သည်ကိုတော့ ကျွန်တော် မခွဲခြားနိုင်ပါ။ ကွန်ဝေး၏ တေးဂီတနှင့် ပတ် သက်သော အပိုင်းသည် အလွန် ပဟေဠိ ဆန်သော အပိုင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် လည်း ကျွန်တော့်အနေဖြင့် တရုတ် သာသနာပြု ဆေးရုံသို့ ကွန်ဝေး ရောက် လာသည့် အပိုင်းလောက် စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိပါ။

ကျွန်တော်၏ ဆင်ခြင် ဝေဖန်ချက်ကို ရုသာဖိုးဒ်အား ပြောပြမိသည့် အခါ သူက နှစ်ပိုင်းစလုံးသည် တူညီနေသည့် တစ်ခုတည်းသော ပြဿနာ၏ အပိုင်းများ ဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်ကြောင်း ဖြေပါသည်။ ‘ကဲဗျာ ဒီလိုဆိုရင် သူ ချဲ့ကင်းကို ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းနှင့် ရောက်လာခဲ့သလဲ’ ဟု ကျွန်တော်က မေး သည်။ ‘ဟိုညက သင်္ဘောပေါ်မှာ ဒီအကြောင်းတွေ အားလုံးကို တစ်လုံးမကျန် သူ ပြောပြသွားပြီးပြီလို့ ကျွန်တော် နားလည်ထားမိတယ်။ ဟုတ်သလား’

‘အဲဒီ အပိုင်းကိုလည်း သူ ပြောပြသွားပါတယ်။ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ အခုချိန်အထိ မရှင်းသေးဘူး။ ရှုပ်တုန်းပဲ။ သူ ပထမဆုံး ဖွင့်ဟ ဝန်ခံသွားတဲ့ အပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံးကို တစ်လုံးမကျန် ပြောပြီးတဲ့နောက်မှာ ကျန်အပိုင်းကို ဆက်ပြောဖို့တောင် ဝန်လေးသွားတယ်။ ဇာတ်လမ်းကလည်း အရှည်ကြီးဗျ။ ခင်ဗျား နားလည် သဘောပေါက်သွားအောင် ပြောဖို့က အတော် မလွယ်တာ။ ခင်ဗျားမှာကလည်း မီးရထား အချိန်မီအောင် သွားရမယ့် တာဝန်က ရှိသေး တယ်။ ပိုပြီး ကောင်းမယ့် နည်းလမ်း တစ်ခုတော့ ကျွန်တော့်မှာ ရှိတယ်။ ကွန် ဝေးရဲ့ ဇာတ်လမ်းနှင့် ပတ်သက်လို့ သူ့ဆီက အစ အဆုံး တစ်လုံးမကျန် သိခဲ့ ရပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ အပြန်ပြန် အလွန်လှန် မစဉ်းစားဘဲ မနေနိုင်ဘူး။ စေ့စေ့စပ်စပ် စဉ်းစားကြည့်တယ်။ အဲသလို စဉ်းစားလေလေ ကျွန်တော့်စိတ်ကို အကြီးအကျယ် ဆွဲဆောင်လေလေ ဖြစ်လာတယ်။

‘ဒါနှင့်ပဲ သင်္ဘောပေါ်မှာတုန်းက သူနှင့် ပြောခဲ့သမျှ စကားတွေကို ကျွန်တော် မှတ်တမ်းသဘော ချ ရေး ကြည့်တယ်။ ဒါမှလည်း အသေးစိတ် အချက်အလက်တွေကို မေ့မသွားမှာ။ နောက်ပိုင်း ပြန်ဖတ်ကြည့်လိုက်တော့ တချို့ အပိုင်းတွေဟာ ကျွန်တော့် စိတ်ကို တော်တော် ဒုက္ခပေးတယ်။ ဖတ်ရင်း နှင့် စိတ်လည်း လှုပ်ရှားရတယ်။ ဒါနှင့်ပဲ အတိုကောက် ရေးထားတဲ့ မှတ်စု

တွေကို ပေါင်းပြီး သူ ပြောပြခဲ့တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ဇာတ်လမ်းကို ရှင်းသွားအောင် ပြန်ရေးတယ်။ အဲသလို ပြန်ရေးထားတယ် ဆိုလို့များ အချက်အလက်တွေကို ပြင်ပစ်တယ် မထင်နှင့်၊ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အပိုဆောဒါတွေ ထပ်ဖြည့်ထားတယ် လို့လည်း မထင်နှင့်၊ ကျွန်တော် လုံးဝ မလုပ်ဘူး၊ သူ ပြောပြသွားတဲ့ အတိုင်း တစ်သေမတိမ်း ရေးထားတာ၊ ကွန်ဝေးဟာ စကားပြော အလွန် ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဗျ၊ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်အောင် ဆက်စပ်ပြီး အပိုအလို မရှိအောင် ပြောပြသွားနိုင်တဲ့ ပါရမီလည်း ရှိတယ်'

သူသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထိုင်ရာမှ ထသွားပြီး သံမဏိ ဗီရိ တစ်လုံး ထဲမှ လက်နှိပ်စက် ရိုက်ထားသော စာထုပ် တစ်ထုပ်ကို ထုတ်ယူလာသည်။

'ကဲ ရော၊ ဒီစာမူကို ယူသွား ဖတ်ကြည့်၊ ပြီးရင် ခင်ဗျား ကြိုက်သလို လုပ်နိုင်တယ်'

'ဒီစာမူကို ဖတ်ပြီး ကျွန်တော်က မယုံမကြည် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်နေပုံရတယ်'

'အို ဒါကတော့ အတိအကျ ပြောဖို့ ခက်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့များ ခင်ဗျားက ယုံကြည်တယ် ဆိုရင်တော့ ဟို ရှေး ရောမခေတ်က ခရစ်ယာန် ဘာသာကို ယုံကြည် လက်ခံပြီး ကူးပြောင်းလာတဲ့ ရောမလူမျိုး တာတူလီယန်လို ကိုယ့်ယုံကြည်ချက်ကို အခိုင်အမာ ကာကွယ်ဖို့ပဲ ရှိတာပေါ့၊ ဒီအချက်ဟာ သေချာတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီအချက်ဟာ မဖြစ်နိုင် လို့ ဆိုတဲ့ စကားကို ခင်ဗျား သတိရတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော့် အကြောင်း ပြချက်ဟာ သိပ်တော့ ဆိုးမယ် မထင်ပါဘူးနော်၊ တစ်ခုတော့ မှာပါရစေ၊ အဖြစ်အပျက် အားလုံး အပေါ်မှာ ခင်ဗျား ဘယ်လို ထင်မြင် ယူဆတယ် ဆို တာတော့ ကျွန်တော့်ကို အသိပေးပါ'

သူ ပေးသော စာမူကို ကျွန်တော် ယူလာခဲ့သည်။ ဩစတင် အမြန် မီးရထားပေါ် ရောက်ခါမှပင် စာမူကို အစ အဆုံး ဖတ်ကြည့်သည်။ ကျွန်တော် အင်္ဂလန် ပြန်ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း စာမူကို ရသားဖို့ဒ်ထံ ပြန်ပို့မည်ဟု စိတ်ကူးရခဲ့၏။ ထိုစာမူနှင့် အတူ ကျွန်တော့် ထင်မြင် ယူဆချက်များကို ဖော် ပြသော စာရည်ကြီး တစ်စောင်ကိုပါ ပူးတွဲ၍ ပို့လိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့ သည်။ သို့သော်လည်း မမျှော်လင့်သော အကြောင်းများကြောင့် ကြန့်ကြာမှုများ ရှိခဲ့ရ၏။

ထိုစာမူကို ပြန်၍ မပို့မီမှာပင် ရသားဖို့ဒ်ထံမှ စာတိုလေး တစ်စောင်

ရောက်လာသည်။ သူ အလည်အပတ် ခရီး ထွက်ဦးမည် ဖြစ်၍ လ အနည်း ငယ်မျှတော့ နေရပ် လိပ်စာ အတိအကျ ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ကြောင်း ရေးထား သည်။ သူ့စာက သူ ကက်ရုံမီးသို့ သွားမည်ဟု ဆိုထား၏။ ပြီးတော့ ထိုမှ တစ်ဆင့် အရှေ့ဖျား ဒေသသို့ ခရီးဆက်မည်ဟု ဆိုထားလေသည်။ ကျွန်တော် အံ့ဩခြင်း မဖြစ်တော့ပါ။

မေလ တတိယပတ် အတွင်းတွင် ဘတ်စကူး ဒေသ၏ အခြေအနေသည် များစွာ ဆိုးရွားလာခဲ့သည်။ မေလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ပက်ရှဝါရှိ လေတပ်မတော်မှ လေယာဉ်များသည် နယ်မြေအတွင်းမှ လူဖြူများကို ဘေးကင်းရာသို့ ပို့ပေးရန် အတွက် ဘတ်စကူးသို့ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ကြ၏။ ရွှေ့ပြောင်း ပေးရမည့် လူ အရေအတွက်မှာ ရှစ်ဆယ်ခန့် ရှိရာ အများစုကို စစ်သားတင် လေယာဉ်ငယ်များဖြင့် တင်၍ တောင်တန်းများကို ကျော်ဖြတ်ပြီး သယ်ယူသွားခဲ့သည်။ ဤလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်ရာ၌ ကြုံရာ ရရာ လေယာဉ်များကို အသုံးပြုခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်၏။

ဤလေယာဉ်များထဲတွင် ချန်ဒပူ ပြည်နယ် မဟာရာဂျာ စော်ဘွားထံမှ ငှားရမ်း ရရှိသော လူစီး လေယာဉ်ငယ် တစ်စီး ပါရှိခဲ့၏။ ထိုလေယာဉ်ငယ်ပေါ်သို့ ထိုနေ့ နံနက် ဆယ်နာရီခန့်တွင် ခရီးသည် လေးဦး တက်ခဲ့သည်။ ယင်း ခရီးသည် လေးဦးမှာ အရှေ့ဖျားဒေသ သာသနာပြုများ အဖွဲ့မှ မစ္စ ရောဘတ် ဘရင့်ခဲလို့၊ အမေရိကန် အမျိုးသား ဟင်နရီ ဒီ ဘားနတ်၊ ဗြိတိသျှ ကောင်စစ်ဝန် ဟက် ကွန်ဝေးနှင့် လက်ထောက် ကောင်စစ်ဝန် ဝိုလ်ကြီး ချားလ် မာလင်ဆန်တို့ ဖြစ်ကြသည်။ ဤအမည် အားလုံးသည် နောက် ပိုင်း တွင် အိန္ဒိယနိုင်ငံထုတ် သတင်းစာများနှင့် ဗြိတိသျှ သတင်းစာများ၌ ပါရှိခဲ့လေသည်။

ကွန်ဝေး၏ အသက်မှာ သုံးဆယ့်ခုနစ်နှစ် ရှိပြီ ဖြစ်၍ အလုပ်ဖြင့် သူ ဘတ်စကူးသို့ ရောက်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်နှစ်မျှသာ ရှိပေသေးသည်။ တကယ်တော့ ဤအလုပ်မှာ သူ နှစ်သက်လွန်း၍ လုပ်ခဲ့သည့် အလုပ် မဟုတ်ပေ။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် မတတ်သာ၍ ဝင်လုပ်ခဲ့သည့် သဘောဖြစ်သည်။ အခုတော့လည်း သူ့ဘဝ ဇာတ်လမ်းသည် ဤအလုပ်နှင့်ပင် အဆုံးသတ်သွားပြီဟု ဆိုရတော့မလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

နောက် ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်မျှ အတွင်း သို့မဟုတ် ခွင့်ဖြင့် လ

အနည်းငယ်မျှ အင်္ဂလန်၌ နားနားနေနေ နေပြီးနောက် သူ့ကို တစ်နေရာရာသို့ ရွှေ့ပြောင်းပေးမည့် အခြေအနေ ရှိသည်။ ထိုတစ်နေရာသည် တိုကျို သို့မဟုတ် တီဟီရန် သို့မဟုတ် မနီလာ သို့မဟုတ် အာရေဘီးယား နိုင်ငံ၏ အရှေ့တောင်ပိုင်း ဒေသရှိ အိုမန်း နယ်အတွင်းမှ မတ်စကတ်မြို့ကလေး ဖြစ်ချင်ဖြစ်မည်။ ဤဌာန၌ အလုပ် လုပ်နေကြသူများသည် သူတို့အား ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသသို့ အပို့ ခံရလိမ့်မည်ကို ဘယ်တော့မှ ကြိုတင်၍ သိခွင့်ရကြသည် မဟုတ်ပေ။

နိုင်ငံခြားရေးဌာန၏ ကောင်စစ်ဝန်များ လုပ်ငန်း၌ ကွန်ဝေး ဝင်ရောက် အမှုထမ်းလာခဲ့သည်မှာ ဆယ်နှစ်မျှ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ဆယ်နှစ် ဟူသော လုပ်သက်သည် သူ့အတွက် အခါကောင်း အခွင့်ကောင်းများကို ပါးပါးနပ်နပ် ဖြင့် ရယူနိုင်သော အချိန်ကာလ တစ်ရပ်ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ကွန်ဝေးသည် အခွင့်ကောင်းများနှင့် ဝေးခဲ့ရ၏။ ယင်းကဲ့သို့ ဝေးခဲ့ရသဖြင့် သူ စိတ်ထိခိုက်ခြင်း မဖြစ်ခဲ့ပေ။ ဘာကိုမှ ရကောင်းစေဟု သဘော မထားခဲ့သော ကွန်ဝေးသည် သူ့ဘဝသူ ကျေနပ်မှု အပြည့် ရှိခဲ့သည်။

ဝန်ထမ်း လောက အတွင်းရှိ အမြင့်ဆုံးနှင့် အကောင်းဆုံး ဟူသော အရာများသည် သူ့လို လူစား အတွက် မဟုတ်ဟု သိနားလည်ထားခဲ့သော ကွန်ဝေးသည် သူ့လက်ရှိ အလုပ်နှင့်ပင် ရောင့်ရဲ တင်းတိမ်ခဲ့သည်။ စပျစ်သီးကို မရနိုင်မှန်း သိခါမှ အချဉ်သီးတွေပါကွာဟု မှတ်ချက် ချပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်သိမ့် ကျေနပ်ရသော ပုံပြင်ထဲက မြေခွေး ကျေနပ်ပုံမျိုး မဟုတ်ပေ။ သူ နဂိုစိတ်ကိုက လက်ရှိ အလုပ်အပေါ်တွင် နှစ်သက် ဘောကျပြီး ကျေနပ် ရောင့်ရဲခြင်း ဖြစ်၏။

တကယ်တော့ သူသည် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် တစ်နေရာတည်းတွင် ထိုင်၍ လုပ်နေရသော အလုပ်မျိုးကို နှစ်သက်သူ မဟုတ်ပေ။ အပြောင်းအလဲကလေးများ ရှိပြီး စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသော အလုပ်မျိုးကိုသာ နှစ်သက်သူ ဖြစ်သည် အားလျော်စွာ လက်ရှိ အလုပ်သည် သူ့စိတ်နှင့် အကိုက်ညီဆုံး အလုပ်ဟု သူ ယူဆသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း ကုန်လွန်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သော ထိုဆယ်နှစ်ကာလသည် သူ့ဘဝ အတွက် အပြောင်းအလဲကလေးများ ရှိပြီး ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းသည့် ဆယ်နှစ်ဟု သူ သတ်မှတ်ထားခဲ့လေသည်။

သူသည် အရပ် မြင့်မြင့်၊ အသား အရောင်က ညိုမောင်းမောင်း၊ အညိုရောင် ဆံပင်က ခပ်တိုတို၊ မျက်လုံးများက ပြာလဲ့လဲ့၊ သူ့ အကြည့်သည် အလွန် တည်ငြိမ် လေးနက်သည်။ မရယ် မပြုံး နေသည့် အခါများတွင် သူ့

မျက်နှာထားသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကို အလေးအနက် ထား၍ ဆင်ခြင်စဉ်းစားနေသည့်နှယ် ရှိသည်။ မကြာခဏ မြင်ရ တွေ့ရခြင်းမျိုး မဟုတ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့မျက်နှာသည် လူငယ်လေး တစ်ယောက် သဖွယ် နုပျို လန်းဆန်းနေတတ်သည်။ အလုပ်ကို စိတ်ဝင်တစား လုပ်ကိုင်နေသည့် အခါများ သို့မဟုတ် အရက်ကို အလွန်အကျွံ သောက်ထားသည့် အခါများတွင် ကွန်ဝေး၏ ဘယ်ဘက် မျက်စိနားတွင် အကြောလေး တစ်ကြောသည် ပေါ်လာလေ့ ရှိသည်။

ယခုလည်း သူသည် ဘတ်စကူးမှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာရတော့မည်ဟု သိလိုက်ရသော အချိန်မှ စ၍ အလုပ်များခဲ့ရသည်။ နေ့ရောညပါ ပစ္စည်းများ ထုပ်ပိုး ထည့်သွင်းခြင်း၊ စာရွက်စာတန်းများကို ပြန်လည် ဖတ်ရှုပြီး ပျက်ဆီးသင့်သည်များကို ပျက်ဆီးခြင်း စသည့် အလုပ်များဖြင့် မအားမလပ်အောင် အလုပ်ရှုပ်ခဲ့ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူ လေယာဉ်ပေါ်သို့ တက်လာသည့် အခါ ဘယ်ဘက် မျက်စိနားမှ ပေါ်နေကျ အကြောလေးသည် ထင်ရှား ပြတ်သားစွာ ပေါ်လျက် ရှိလေသည်။

ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်လျက်ရှိသော ကွန်ဝေးသည် ခရီးသည် အများအပြားဖြင့် ကျပ်တောက်နေမည့် စစ်သားတင် လေယာဉ်ဖြင့် မလိုက်ရဘဲ မဟာရာဇာ၏ ဇိမ်ခံ လေယာဉ်ဖြင့် လိုက်ရသည့် အတွက် များစွာ ဝမ်းသာလျက် ရှိသည်။ သူသည် လေယာဉ်ပျံ ကောင်းကင်သို့ တက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့တစ်ကိုယ်လုံးကို ထိုင်ခုံသို့ မှီလိုက်ပြီး ခြေပစ် လက်ပစ် အနားယူလိုက်၏။ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ အပင်ပန်းခံ၍ အလုပ် လုပ်လေ့ ရှိသော ကွန်ဝေးသည် ထိုကဲ့သို့ အနားယူတတ်သော အလေ့အထ ရှိသည်။

သူ့အနေဖြင့် ဆမာကန်သို့ သွားရာလမ်း၏ ကြမ်းတမ်းသော ဒဏ်ကို အပြုံးမပျက် ကြုံကြံခံနိုင်သော စိတ်ဓာတ် ရှိသော်လည်း လန်ဒန်မှ ပါရီသို့ သွားရသည့် အခါများတွင်မူ ရထားပဲ စီးစီး မော်တော်ပဲ စီးစီး စည်းစိမ်ရှိရှိ သွားချင်သူ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ငွေကြေး ဆယ်ပေါင် အထိ အကုန်ခံကာ ဇိမ်နှင့် သွားနိုင်သော ပထမတန်းမှ စီးလေ့ရှိ၏။

လေယာဉ် တက်လာပြီးသည့်နောက် တစ်နာရီ ကျော်ကျော်ခန့် အကြာတွင် မာလင်ဆန်က လေယာဉ်မှူး မောင်းနေသည့် ခရီး လမ်းကြောင်းသည် မမှန်ဟု သူ ထင်ကြောင်း ကွန်ဝေးအား လှမ်းပြောသည်။

မာလင်ဆန်သည် ကွန်ဝေး၏ ရှေ့မှ ကပ်လျက်ခုံတွင် ထိုင်လျက် ရှိ

သည်။ သူသည် အသက် နှစ်ဆယ်ကျော်မျှသာ ရှိသေးသည်။ ပါးနှစ်ဖက်သည် ပန်းရောင်သန်းလျက် ရှိ၏။ သူသည် ဉာဏ်ကောင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း စဉ်းစား ဆင်ခြင်မှုကျတော့ နည်းသူ ဖြစ်သည်။ ယခုအချိန်ထိ ကျောင်းစာ အသိမျှသာ ရှိနေသေးသူ ဖြစ်၏။ အောင်မည်ဟု သတ်မှတ်ထားသော ဌာန ဆိုင်ရာ စာမေးပွဲ တစ်ခုတွင် ကျရှုံးသဖြင့် သူ့ခမာ ဘတ်စကူးသို့ အပို့ခံရခြင်း ဖြစ်၏။ ကွန်ဝေးနှင့် ခြောက်လမျှ တွဲ၍ အလုပ် လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်၍ ကွန်ဝေး ကိုယ်တိုင်ကလည်း သူ့ကို ခင်မင်လျက် ရှိ၏။

ကွန်ဝေးကတော့ ဆူညံလျက်ရှိသော လေယာဉ်ပျံ စက်သံကြောင့် စကားပြောချင်စိတ် မရှိဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ သူသည် အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် မျက်လုံး အစုံကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ဘာသာသူ ဘယ်လမ်းကြောင်းကိုပဲ လိုက်လိုက် ခရီးလမ်းကြောင်းကို အသိဆုံး လူမှာ လေယာဉ်မှူးသာလျှင် ဖြစ် သည်ဟု သူ ထင်ကြောင်း ပြန်ပြောသည်။

နောက် နာရီဝက်ခန့် အကြာတွင် ကွန်ဝေးသည် လေယာဉ် စက်သံက ချော၍ သိပ်သလို ဖြစ်ပြီး အိပ်ပျော်လှလှ ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခိုက်တွင်မှ မာလင်ဆန်က သူ့အား ထပ်မံ၍ အနှောင့်အယှက် ပေးပြန်သည်။

'ဒီမှာဗျ ကွန်ဝေး၊ ကျွန်တော်တို့ လေယာဉ်ကို မောင်းလာတဲ့ လူဟာ ဖင်းနား မဟုတ်လား'

'အေးလေ သူပေါ့၊ ဘာလဲ အခု သူ မဟုတ်လို့လား'

'အခုပဲ သူ နောက်ကို လှည့်ကြည့်တယ်၊ ဖင်းနား မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် ကျိန်ပြောရဲတယ်'

'ကာထားတဲ့ မှန်ကို ဖောက်ပြီးမှ မြင်ရတာ ဆိုတော့ လွယ်လွယ်ကူ ကူနှင့် ပြောလို့ မရနိုင်ပါဘူး'

'ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဖင်းနား မျက်နှာကို ကောင်းကောင်း ခွဲခြားနိုင် ပါတယ်ဗျ'

'ဒီလိုဆိုလည်း တခြား တစ်ယောက် ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဖြစ်တော့ကော ဘာ ဆန်းတာ မှတ်လို့၊ အရေးကြီးတဲ့ ပြဿနာမှ မဟုတ်တာ'

'ဒါပေမယ့်ဗျာ ဒီလေယာဉ်ပျံကို သူ မောင်းရမှာလို့ ဖင်းနား ကိုယ်တိုင် က ကျွန်တော့်ကို ပြောထားတာ'

'မင့်ကို ပြောပြီးတဲ့ နောက်မှ သူ အထက်အရာရှိတွေက စိတ်ပြောင်း ပြီး သူ့ကို တခြား လေယာဉ် မောင်းခိုင်းချင် မောင်းခိုင်းမှာပေါ့'

'ကဲ ဒီလိုဆို အခုလူက ဘယ်သူလဲဗျာ'

'ငါ့ရဲ့ ချစ်သော မိတ်ဆွေလေးရယ်၊ ငါ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိနိုင်ပါ့မလဲ ကွယ်၊ လေတပ်မတော်က လေယာဉ်မှူးတိုင်းရဲ့ မျက်နှာကို ငါ မှတ်မိနေလိမ့် မယ်လို့များ မင်း ယူဆနေသလားဟင်'

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ကတော့ လူအတော်များများရဲ့ မျက်နှာ တွေကို မှတ်မိနေတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနေ့ကိုတော့ ကျွန်တော် မမြင်ဖူးဘူး'

'မင်း မမြင်ဖူးတဲ့ အစုထဲက တစ်ဦး ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ' ကွန်ဝေးက တစ် ချက်မျှ ပြုံးလိုက်ပြီး ထပ်ပြောသည်။ 'ငါတို့ ပက်ရှုဝါကို ရောက်သွားတဲ့ အခါ ကျတော့ မင်း သူ့ဆီသွားပြီး မိတ်ဖွဲ့ပေါ့၊ ပြီးတော့ သူ့အကြောင်း မေးကြည့် ပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား'

'ဟာဗျာ ဒီနှုန်းအတိုင်းသာ မောင်းနေလို့ကတော့ ပက်ရှုဝါကို ဘယ် နည်းနှင့်မှ မြန်မြန် မရောက်ဘူး၊ လမ်းကြောင်းလည်း မှန်ပုံ မပေါ်ဘူးဗျ၊ ပြီး တော့လည်း ဒီလောက် အမြင့်ကြီး မောင်းနေလို့ကတော့ သူ ဘယ်နေရာ ရောက်နေမှန်းတောင် သိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး'

ကွန်ဝေးကတော့ လုံးဝ ပူပန် ကြောင့်ကြခြင်း မဖြစ်ချေ။ သူသည် လေယာဉ်ခရီးဖြင့် သွားလေ့ သွားထ ရှိခဲ့သူ ဖြစ်သဖြင့် အသေးအဖွဲ့ကို အလေး အနက် ထား၍ မရမှန်း သိနေသည်။ ထို့ပြင်လည်း သူ့အနေဖြင့် ပက်ရှုဝါတွင် အရေးတကြီး ဆောင်ရွက်စရာ ဘာအလုပ်မှ မရှိပေ။ ပက်ရှုဝါတွင် သူ တွေ့ လိုသည့် မိတ်ဆွေလည်း တစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ မရှိပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ဤ လေ ယာဉ်ခရီးသည် လေးနာရီပဲ ကြာကြာ ခြောက်နာရီပဲ ကြာကြာ သူ ဂရုစိုက် စရာ အကြောင်း မရှိပေ။

သူသည် အိမ်ထောင်သည် တစ်ဦး မဟုတ်။ သူ့ကို လေယာဉ်ကွင်းမှ စောင့်၍ တလေးတစား တယုတယနှင့် ဆီးကြိုမည်သူ မရှိ။ မိတ်ဆွေတွေက တော့ ရှိ၏။ သူ ရောက်သွားလျှင် တချို့က သူ့အား အရာရှိ ကလပ်သို့ ခေါ် သွားပြီး အရက်တိုက်ကြမည်။ ပျော်စရာကောင်းသည့် အလားအလာကလေး တစ်ခု ဖြစ်သည်မှာ မှန်သော်လည်း ထိုပွဲမျိုးတွင် ပါဝင် ဆင်နွဲ့ဖို့ အတွက် မည်သူကမှ တောင့်တောင့်တတ ရှိကြလိမ့်မည်တော့ မဟုတ်။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည်ဆိုပါက ဤပွဲမျိုး၏ သာယာမှုကို သူ မြင်မိ သည်မှာ မှန်သော်လည်း သူ့စိတ်က သိပ်ပြီး တမ်းတမ်းတတ မဖြစ်လှပေ။ ကုန်လွန်ခဲ့ပြီးသည့် ဆယ်နှစ်အတွင်း သူ့ဘဝသည် အပြောင်းအလဲ များစွာနှင့်

ကြံ့ခဲရသဖြင့် တည်ငြိမ်မှု ကင်းမဲ့ခဲ့ရ၏။ သူသည် ဘတ်စကူး၊ ပီကင်း၊ မကာ အိုနှင့် အခြား သူ ရောက်ဖူးခဲ့သမျှ နေရာများကို ပြန်၍ သတိရနေသည်။ ဤ နေရာများသို့ သူသည် မကြာခဏ လှည့်လည် သွားလာခဲ့ရ၏။

သူနှင့် အလှမ်း အကွာဝေးဆုံးလို ဖြစ်သွားသော နေရာမှာ အောက်စ ဖို့ တက္ကသိုလ် ဖြစ်သည်။ စစ်ကြီး ပြီးသွားသည့် နောက်တွင် သူသည် အောက် စဖို့ တက္ကသိုလ်၌ အရှေ့ပိုင်း နိုင်ငံများ သမိုင်း ဘာသာရပ် သင်ကြားပို့ချသည့် ဆရာအဖြစ် နှစ်နှစ်မျှ ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ခဲ့၏။

နေရောင်ဖြင့် လင်းလက်နေသည့် စာကြည့်တိုက်များ အတွင်း၌ ဖုန် မှုန်များ ရှုခဲ့ရသည့် အဖြစ်နှင့် အောက်စဖို့ လမ်းမကြီးပေါ်၌ သွားလာ လှုပ် ရှားခဲ့ရသည်များကို ပြန်၍ မြင်ယောင်မိသည်။ ဤမြင်ကွင်းသည် သူ့အတွက် ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေသေးသော်လည်း စိတ်ကို လှုပ်ရှားလာအောင်တော့ မစွမ်း ဆောင်နိုင်ပေ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူသည် ထိုနေရာ ထိုဒေသ၏ အစိတ် အပိုင်း တစ်ခု ဖြစ်သည် ဟူသော ခံစားမှုကတော့ ခုအထိ ရှိဆဲပင် ဖြစ်လေ သည်။

ထိုအခိုက်တွင် သူ့ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ဤအဖြစ် သည် သူ စီးလာသော လေယာဉ် နိမ့်ဆင်းလာနေကြောင်း အသိ ပေးလိုက် ခြင်းပေတည်း။ သူ့ရင်ထဲတွင် စောစောက အဓိပ္ပာယ် မရှိ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေခဲ့သော မာလင်ဆန်အား အပြစ်တင်လိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူ့ ရှေ့မှ မာလင်ဆန်သည် ရုတ်တရက် နိမ့်ဆင်းကျသွားသော လေယာဉ်၏ လှုပ် ရှားမှုကြောင့် တစ်ဖက်သို့ ယိမ်းယိုင်သွားသည်။ သူ့ခေါင်းသည် လေယာဉ် ခေါင်မိုးနှင့် ဝင်ဆောင့်သည်။

သူ၏ ဘေးဘက်ရှိ ကပ်လျက်ထိုင်ခုံ၌ ငိုက်မျဉ်းလျက် ရှိသော အမေရိ ကန် လူမျိုး ဘားနတ်သည် လန်နီးလာသည်။ လေယာဉ် ပြတင်းမှ နေ၍ အပြင်ဘက် ရှုခင်းကို မြင်လိုက်ရသော မာလင်ဆန်သည် 'ဘုရား ဘုရား၊ ဟို မှာ ကြည့်ကြပါဦး' ဟု အလန်တကြား ထအော်သည်။

ကွန်ဝေးသည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်သည်။ သူ မျှော်လင့်ထားသည့် မြင်ကွင်း မဟုတ်။ သူ မြင်ရလိမ့်မည်ဟု တွက်ထား သော အရာများမှာ အစီအရီ တည်ဆောက်ထားသည့် အိမ်တန်းများ တည်ရှိရာ တပ်မြို့များနှင့် လေယာဉ်ပျံများ ထားရာ အဆောက်အအုံကြီးများ ဖြစ်၏။ သို့ သော်လည်း လက်တွေ့ သူ မြင်တွေ့နေရသည့် အရာမှာ လူနေအိမ်ခြေ ဟူ၍

လုံးဝ မရှိသော အညိုရောင် သန်းနေသည့် တောင်စဉ် တောင်တန်းကြီးများ သာ ဖြစ်သည်။ အပေါ်ယံမှ လွှမ်းခြုံထားသော မြူနှင်းများနှင့် တောင်ခိုး တောင်ငွေ့များကြောင့် ပြက်ပြက်ထင်ထင်ပင် မမြင်ရ။

သူတို့ လေယာဉ်သည် လျင်မြန်စွာ အောက်သို့ နိမ့်ဆင်းလျက် ရှိသည် ဟု ဆိုရသော်ငြားလည်း သာမန် ပျံသန်းနေကျ နှုန်းနှင့် တွက်မည် ဆိုပါက ယခုအချိန်ထိ အမြင့်ဆုံး နေရာ၌ ရှိနေဆဲ ဖြစ်သည်။ အတွန်အလိပ်များ ဖြစ် ကာ လှိုင်းထသည်နယ် နိမ့်ချည် တစ်ခါ မြင့်ချည် တစ်လှည့် ဖြစ်နေသော တောင်စွန်း တောင်ထွတ်ကြီးများနှင့် အတူ ကြီးကြားကြီးကြား တည်ရှိနေသော တောင်ကြား လွင်ပြင်များကိုပါ မြင်နေရ၏။ နယ်စပ်ဒေသ၌သာ တွေ့မြင်နိုင် သည့် ရှုခင်းများတည်း။

ကွန်ဝေး အနေဖြင့် ဤမျှလောက်သော အမြင့်မှနေ၍ ဤရှုခင်းမျိုးကို ယခင်က တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှ မမြင်ခဲ့ရဖူးပေ။ သို့သော်လည်း ကြားဖူးနားဝ ဖြင့် နယ်စပ်ဒေသမှ ရှုခင်းများ ဖြစ်ကြောင်း အတပ် သိနေသည်။ ဤနေရာ များသည် မည်သည့် နည်းနှင့်မှ ပက်ရှုဝါမြို့၏ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်မှ နေရာများ မဖြစ်နိုင်။

'ငါ ဒီအပိုင်းမျိုးကို အလျင်က လုံးဝ မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး' ဟု သူက ရေ ရွတ်သည်။ ထိုနောက် တခြားလူများ ကြားလျှင် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့ကုန် မည်ကို စိုးသဖြင့် မာလင်ဆန်၏ နားတစ်ဖက်တွင် ပါးစပ်ကပ်ကာ နှစ်ကိုယ် ကြား လေသံဖြင့် ပြောသည်။ 'ဟေ့ မင်းစောစောက ပြောတာ မှန်သလို ဖြစ် နေပြီ၊ ကြည့်ရတာ ဒီငနဲ လမ်းမှားနေပုံပဲကွ'

လေယာဉ်သည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသည့် အရှိန်ဖြင့် အောက် သို့ ထိုးဆင်းလျက် ရှိသည်။ ဤသို့ဖြင့် လေယာဉ် နိမ့်လာလေ အပူရှိန် ပြင်း လေ ဖြစ်လာသည်။ မီးမြိုက်ခြင်း ခံထားရသည့်နယ် ဖြစ်လျက်ရှိသော အောက် ဘက်မှ မြေပြင်သည် ရုတ်တရက် တံခါး ဆီး၍ ဖွင့်လိုက်သည့် ပေါင်းဖိုကြီး တစ်ဖိုနှင့် တူလျက်ရှိ၏။ လေယာဉ် မှန်ပြတင်းများ၏ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက် မှ တောင်ထိပ်များသည် တစ်ခုပြီး တစ်ခု ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ပေါ်လာလျက်ရှိသည်။

အခုဆိုလျှင် လေယာဉ်သည် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ဖြစ်နေသော တောင်ကြား လွင်ပြင်ပေါ်အတိုင်း ပြေးသွားလျက် ရှိသည်။ အောက်ခြေ မြေ ပြင်သည် ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများဖြင့် လည်းကောင်း၊ ခြောက်သွေ့နေပြီ ဖြစ်သော ချောင်းငယ် မြောင်းငယ်များပေါ်၌ အစုလိုက် အပုံလိုက် တင်ကျန်

ရစ်ခဲ့သည် အပျက်အစီး အကျိုးအပျက် အစအနများဖြင့် လည်းကောင်း ပြည်လျက် ရှိသည်။ မြေပြင် တစ်ပြင်လုံးသည် ကျောက်မီးသွေးတုံးများဖြင့် ကြဲဖြန့်ပြီး ခင်းထားသည့်နယ် ဖြစ်နေသည်။

လေယာဉ်သည် တည်ငြိမ်မှု ကင်းမဲ့ကာ ဆောင့်ဆောင့် အောင့်အောင့် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ အပေါ်သို့ ထောင်တက်သွားလိုက် ပြန်ကျလာလိုက် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ တက်ချည် ကျချည် ဖြစ်နေသော ပင်လယ် လှိုင်းလုံးကြီးများ ကြားမှ ခတ်လှေ တစ်စင်းနှင့် တူလျက် ရှိ၏။ လေယာဉ်ထဲမှ ခရီးသည် လေးဦးသည် သူတို့၏ ထိုင်ခုံများကို ဖက်တွယ်ထားကြရလေသည်။

'ဆင်းချင်လိုနှင့် တူတယ်' ဟု အမေရိကန် အမျိုးသားက အလန် တကြား ထအော်သည်။

'သူ ဆင်းလို မရနိုင်ဘူး' ဟု မာလင်ဆန်က ပြန်အော်ပြောသည်။ 'ဆင်းဖို့ ကြိုးစားရင်တော့ ဒီလူ ရူးနေလို့ပဲ ဖြစ်မယ်။ တစ်ခုခုနှင့် တိုက်ပြီး ပျက်ကျမှာပဲ။ ပြီးရင်...'

သို့သော်လည်း လေယာဉ်သည် လေယာဉ်ကို မြေပြင်သို့ ဆင်းသည်။ ရိုးတစ်ခု၏ ဘေးတွင် မြေကွက်လပ် တစ်ခု ရှိ၏။ အလွန် ကျွမ်းကျင်စွာဖြင့် ထိန်းသိမ်းထားသော လေယာဉ်သည် ငြိမ်ခနဲ လှုပ်ရှားကာ ယမ်းသွားပြီး တစ်ချက်မျှ အပေါ်သို့ မြောက်တက်သွားကာ မြေပြင်ပေါ်၌ ရပ်သွားသည်။

ထိုနောက် စဉ်းစား၍ မရနိုင်လောက်အောင် အံ့ဩဖို့ ကောင်းသည် အဖြစ် တစ်ခုသည် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေးများနှင့် ဗောင်းထုပ်ကြီးများ ပေါင်းထားသော လူတစ်အုပ်သည် အရပ် လေးမျက်နှာရှိ နေရာ အနံ့အပြားမှ ပြေးထွက်လာကြပြီး လေယာဉ်ပျံကို ဝိုင်းထားကြသည်။ လေယာဉ်မှူးမှ တစ်ပါး အခြားလူများ မဆင်းနိုင်အောင် စောင့်ကြပ်ပေးလျက် ရှိ၏။ လေယာဉ်မှူးကတော့ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ အောက်သို့ ဆင်းသွားပြီး ထိုလူအုပ်နှင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ စကားပြောလျက် ရှိသည်။

လေယာဉ်မှူးသည် ဖင်းနား မဟုတ်သည်မှာ သေချာသွားပြီ ဖြစ်၏။ သူသည် အင်္ဂလိပ် တစ်ယောက်လည်း မဟုတ်။ ဥရောပတိုက်သား တစ်ယောက်ပင် မဟုတ်။ လူတချို့သည် မလှမ်းမကမ်းရှိ နေရာ တစ်နေရာမှ ဓာတ်ဆီပုံးများကို သယ်ယူကာ လေယာဉ်ပျံ ဓာတ်ဆီ တိုင်ကီထဲသို့ လောင်းထည့်နေကြသည်။ အောက်မှ လူအုပ်သည် လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ လှမ်း၍ အော်နေကြသော ခရီးသည် လေးဦးကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်ကြချေ။ ခရီးသည်များ အနေဖြင့်

လည်း သူတို့ဘက် လှည့်၍ ချိန်ရွယ်ထားသည့် ရိုင်ဖယ် သေနတ်များ၏ ပြောင်းဝများကို မြင်နေရသဖြင့် လေယာဉ်ပျံပေါ်မှ ဆင်းရန် မကြိုးစားဝံ့ကြချေ။

ပွတ်ရှီတု * ဘာသာစကားကို အနည်းငယ်မျှ ဓာတ်သော ကွန်ဝေးက အောက်မှ လူစုကို ထို ဘာသာစကားဖြင့် လှမ်းအော် ပြောသည်။ သို့သော်လည်း လူအုပ်ထဲမှ ခွန်းတုံ့ပြန်ခြင်း မပြုပေ။ ကွန်ဝေးသည် သူတတ်သော ဘာသာစကား အမျိုးမျိုးဖြင့် လေယာဉ်မှူးအား စကား လှမ်းပြောကြည့်သည်။ လေယာဉ်မှူး၏ တုံ့ပြန်ချက်မှာ သူ့လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူး ပြောင်းဝသာလျှင် ဖြစ်၏။

ပူပြင်းလှသော နေ့လယ်ခင်း နေရောင်သည် လေယာဉ် ခေါင်မိုးပေါ်သို့ မညှာမတာ ကျရောက်လျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ လေယာဉ်ထဲမှ ခရီးသည်များ မှာ အပူဒဏ်ကို ပြင်းထန်စွာ ခံနေကြရလေ၏။ သူတို့ အားလုံးသည် ဘာမှ မတုံ့ပြန်နိုင်သည့် အခြေအနေတွင် ဆိုက်ရောက်လျက် ရှိကြသည်။ အရေးတကြီး ထွက်ခွာလာရခြင်း ဖြစ်၍ သူတို့ လက်ထဲတွင် လက်နက်များလည်း ပါမလာခဲ့ကြပေ။

တိုင်ကီတွင် ဓာတ်ဆီ ပြည့်သွားသောအခါ ခရီးသည်များ အတွက် ရေတစ်ပုံးကို လေယာဉ် ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ လှမ်းတင်ပေးသည်။ ရေမှာ ကြိုက်သီးနှေးရေ ဖြစ်၏။ သူတို့၏ အပြုအမူများမှာ ရန်ပြုလိုသည့် လက္ခဏာ မရှိသော်လည်း မေးသမျှ မေးခွန်းများကိုမူ အဖြေမပေးကြချေ။

လေယာဉ်မှူးသည် အောက်မှ လူစုနှင့် တစ်ခဏမျှ စကားပြောပြီးသော် လေယာဉ်ပေါ်သို့ ပြန်တက်သည်။ ပက်သန် ** တစ်ဦးက လေယာဉ်ပျံကို တွန်းအားပေးသည့် ပန်ကာအား တအား လှည့်ပေးသည်။ လေယာဉ် စက်သံသည် မြည်ဟည်းလာသည်။ ပတ်ပတ်လည်တွင် အကန့်အသတ်များ ဝိုင်းရံလျက် ရှိသော မြေပြင်မှ နေ၍ လေယာဉ်တက်ရသည်မှာ လွယ်သည်မဟုတ်။ သို့သော်လည်း အတက်သည် အဆင်းထက်ပင် ပို၍ ညင်သာသေးသည်။ လေယာဉ်မှူး၏ ကျွမ်းကျင်မှုကို ပို၍ သိသာလျက် ရှိ၏။

လေယာဉ်သည် မြို့ဆိုင်းလျက် ရှိသော အခိုးအငွေ့များ တည်ရှိရာ

* Push tu ပွတ်ရှီတု ဘာသာ စကား။ အာဖဂန်နစ္စတန် နိုင်ငံ၌ အဓိက အသုံးပြုသော အိုင်ရန်းနီယန် ဘာသာစကား ဖြစ်သည်။
** Pathan အာဖဂန်နစ္စတန် နိုင်ငံ၏ မွတ်ဆလင် ဘာသာဝင် အင်ဒို အိုင်ရန်းနီယန်း ကပြား တိုင်းရင်းသား လူမျိုးစု။

ကောင်းကင်ထက်သို့ ထိုးတက်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် အရှေ့ဘက် စူးစူးသို့ လှည့်သည်။ သွားရမည့် ခရီးလမ်းကြောင်းကို တိတိကျကျ သတ်မှတ်လိုက် သည့် ပုံမျိုး ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်တွင် နေမွန်းတိမ်းခဲ့လေပြီ။

အဖြစ်ကတော့ အထူးခြားဆုံးနှင့် စိတ်ရှုပ်စရာ အကောင်းဆုံးသော ဖြစ်ရပ် တစ်ခုပေတည်း။ လေယာဉ် ကောင်းကင်သို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အေးမြသော လေသည် သူတို့စိတ်ကို ကြည့်လင် လန်းဆန်းစေသည်။ ခရီးသည်များသည် သူတို့ ကြုံနေရသည့် အဖြစ်ကို မယုံကြည်နိုင်အောင် ဖြစ် လျက် ရှိကြ၏။ အဖြစ်ကတော့ အနိုင်အထက် ပြုမှု တစ်ခုပေတည်း။

ယခုအဖြစ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်၍ ရန်ငင်သည့် အဖြစ်မျိုးသည် ယခင်က မရှိခဲ့ စဖူး။ ဤနယ်စပ်ဒေသ၏ ပုန်ကန် ထကြွ သောင်းကျန်းမှု သမိုင်း မှတ်တမ်း များထဲတွင်လည်း ဤအဖြစ်မျိုး ရှိဖူးခဲ့သည်ဟု မှတ်တမ်းတင် ထားခဲ့သည်ကို သူတို့ မတွေ့ဖူးခဲ့။ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ထူးဆန်းသည့် အဖြစ်တစ်ခု ပေတည်း။

သူတို့ကိုယ်တိုင် ဤအဖြစ်ထဲတွင် အဓိက ကံဆိုးသူများ အဖြစ် ပါဝင် နေရခြင်းကပင်လျှင် အံ့ဩဖွယ်ရာကြီး တစ်ခု ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ မယုံကြည်နိုင် လောက်အောင် ထိတ်လန့် အံ့ဩခြင်း ဖြစ်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် အကြီး အကျယ် သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် ခံပြင်းသောစိတ် ပေါ်လာတတ်သည်မှာ လူသဘာဝ ဖြစ်သည်။

မာလင်ဆန်သည် အဖြစ်အပျက်ကို အစမှ အဆုံး ခြုံငုံ၍ သုံးသပ်ကာ သူတို့ လူစု ပြန်ပေး အဆွဲခံရပြီဟု ကောက်ချက်ချသည်။ ကျန်လူစုကလည်း မာလင်ဆန်၏ အယူအဆကို လက်ခံကြသည်။ ဟုတ်သည်။ သူတို့ လူစု ပြန်ပေး အဆွဲခံရခြင်း ဖြစ်မည်။ လုပ်နည်းလုပ်ဟန်မှာ အသစ်အဆန်းတော့ မဟုတ်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ အလျင့်အလျင်ကလည်း ပြန်ပေးဆွဲမှုများ အများအပြား ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ ယင်း ပြန်ပေးဆွဲမှု အားလုံးလိုလိုပင် အဆင်ပြေ ပြေနှင့် ပြီးဆုံးသွားခဲ့သည်က များ၏။

တိုင်းရင်းသား လူမျိုးများသည် သူတို့ ပြန်ပေးဆွဲ သွားသူများအား တောင်တန်းများပေါ်ရှိ သားရဲ တိရစ္ဆာန်များ ကျက်စားရာ နေရာ၌ ဝှက်ထား မည်။ သူတို့ ပြန်ပေးဆွဲလာသူများအား ကောင်းစွာ ကျွေးမွေးပြုစု စောင့်ရှောက် ထားမည် ဖြစ်သည်။ သူတို့ တောင်းခံသည့် ငွေကို အစိုးရက ပေးလိုက်သည့် အခါ ပြန်ပေးဆွဲထားသူကို ပြန်လွှတ်ပေးမည်။ ပြန်ပေး အဆွဲခံရသူ အနေဖြင့်

သိပ်ပြီး ပူပင်စရာတော့ မရှိ။ ပြန်ပေးသမားများအား ပေးရမည့်ငွေမှာ မိမိ ကိုယ်ပိုင် ငွေထဲမှ ပေးရခြင်း မဟုတ်။ မိမိအတွက် အစိုးရက ငွေပေး၍ ရွေး ယူခြင်း ဖြစ်သည်။

တစ်ခုပဲ ရှိ၏။ ငွေမရမချင်း ပြန်မလွှတ်ဘဲ ထားသည့် အချိန်ကာလ အတွင်းတွင် စိတ်မသာယာမှု ဒဏ်ကိုတော့ ခံစားရလိမ့်မည်။ ပြန်ပေးဆွဲ ခံရသူ ပြန်လွှတ်လာသည့် အခါတွင်မူ လေတပ်မတော်မှ ဖုံးကြံ လေယာဉ် တပ်စု တစ်စုကို စေလွှတ်ပြီး ဖုံးကြံမည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် မိမိ၏ နောက်ပိုင်း ဘဝ မှာတော့ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများအား ပြောပြလို ကောင်းသည့် အဖြစ် အပျက်ကလေး တစ်ခု မိမိထံတွင် ကျန်ခဲ့မည် ဖြစ်၏။

ယခင်က ဖြစ်ခဲ့ဖူးသမျှသော ပြန်ပေးဆွဲမှုများကို အခြေခံ၍ ဖြစ်လာ တတ်သည့် အခြေအနေများကို မာလင်ဆန်က ရှင်းပြသည်။ သို့သော်လည်း အမေရိကန် အမျိုးသား ဘားနတ် အဖို့ မာလင်ဆန်၏ စကားသည် သရော် စရာ စကားတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

‘လူကြီးမင်းများ ခင်ဗျာ၊ အခုကိစ္စဟာ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူရဲ့ အလွန် ပါးနပ် လိမ္မာတဲ့ အကြံအစည် စိတ်ကူးတစ်ခု ဖြစ်တယ် ဆိုတာ ကျွန် တော် ပြောခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ လေတပ်မတော်က ပုဂ္ဂိုလ် ကြီးများ အနေနှင့် ဒီကိစ္စကို အောင်မြင်စွာ ဖုံးကွယ်ထားနိုင် မထားနိုင် ဆို တာတော့ ကျွန်တော် အတိအကျ မပြောနိုင်ပါဘူး။ လူကြီးမင်းတို့ အင်္ဂလိပ် တွေက ကျွန်တော်တို့ အမေရိကန်က ရိုကာဂို မြို့တော် အတွင်းမှာ လုယက်မှုတွေ ဖြစ်တာကို သရော်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သေနတ်ကိုင် လူဆိုး တစ်ယောက် က ဦးလေးဆမ်* တို့ ပိုင်တဲ့ လေယာဉ်တွေထဲက လေယာဉ် တစ်စီးကို အခု လို ပြန်ပေးဆွဲသွားတာမျိုး ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်လို့တော့ ကျွန်တော် မကြားဖူးခဲ့ပါ ဘူး ခင်ဗျား။ အဲဒီတော့ စကားမစပ် လူကြီးမင်းတို့ရဲ့ လေယာဉ်မှူး အစစ်ကို ဒီအကောင် ဘယ်လို လုပ်ပစ်ခဲ့သလဲ ဆိုတာလေးတော့ ကျွန်တော် သိချင်နေ မိပါတယ်။ ကျွန်တော် ထင်တာ ပြောရရင်တော့ လေယာဉ်မှူး အစစ်ကို သဲအိတ် နှင့် ရိုက်လှဲပစ်ခဲ့ဟန် တူပါတယ်’

စကားဆုံးသော အခါ သူသည် တစ်ချက်မျှ သမ်းလိုက်၏။
ဘားနတ်သည် ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည့် ကြီးမားပြီး အသား ဆူဖြိုးသော

* အမေရိကန် လူမျိုးများကို ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ တင်းမာသယောင်ရှိသော မျက်နှာပေါ်တွင် ပြောင်ချင် လှောင်ချင်တတ်သော အရေးအကြောင်းများသည် ထင်လျက်ရှိသည်။ သူ၏ အဆိုးကိုသာ မြင်ချင်တတ်သော စိတ်ကပင်လျှင် ထို အရေးအကြောင်းများကို ပျက်သွားအောင် ပျက်မပစ်နိုင်ပေ။ ဘတ်စကူးမြို့ပေါ်ရှိ လူများ အနေဖြင့် သူ့အကြောင်းကို များများစားစား မသိကြချေ။ ရေနံလုပ်ငန်း သွားရောက်လုပ်ကိုင်နေသော ပါရှားနိုင်ငံမှ တစ်ဆင့် ဘတ်စကူးသို့ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်သည် ဟူသော အချက်ကိုသာ သိကြသည်။

ကွန်ဝေးကတော့ အလွန် လက်တွေ့ကျသော အလုပ်တစ်ခုဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိလေသည်။ သူတို့တွင် ပါလာသည့် စာရွက်အလွတ်များကို ရနိုင်သမျှ စုဆောင်းပြီး သူ တတ်ထားသမျှ တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကား အမျိုးမျိုးဖြင့် သူတို့ အဖြစ်ကို အတိုချုပ် ရေးသားကာ လေယာဉ် ပြတင်းပေါက်မှ အောက်သို့ ပစ်ချလျက် ရှိသည်။ အခုလို လူနေ အလွန်ကျသော နိုင်ငံမျိုး၌ သူ ပစ်ချခဲ့သော စာရွက်များကို လူတွေ့ဖို့ ဆိုသည်မှာ အလွန် မလွယ်ကူသော ကိစ္စ တစ်ခု ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဖြစ်လိုဖြစ်ငြား ဟူသော သဘောဖြင့် ကံကို ယုံ၍ သူ တတ်နိုင်သမျှ လုပ်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စတုတ္ထ ခရီးသည် မစ္စ ဘရင်ခဲလိုးကတော့ နှုတ်ခမ်းကို တင်းကျပ်စွာ စေ့၍ ထိုင်ခုံတွင် တောင့်တောင့်မတ်မတ် ထိုင်လျက် ရှိသည်။ ဖြစ်လာသည့် အရေးအခင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အနည်းငယ်မျှ ဝင်၍ ဝေဖန်ခြင်း ပြုသော်လည်း ညည်းညူခြင်းကား မပြုပေ။ သူသည် ပိန်ပီနီပါးပါးနှင့် လူလုံးလူဖန် ခပ်သေးသေး ဖြစ်သည်။ အသားအရေ မာကျစ်ကျစ်နှင့် အကြမ်းပတမ်း ခံနိုင်သည့် ပုံမျိုး ဖြစ်၏။ သူ လုံးဝ သဘောမကျသော အဖြစ်များ ဖြစ်ပျက်နေသည့် ပါတီပွဲ တစ်ခုကို မရှောင်လွှဲသ၍ တက်ရောက်ပြီး ထိုင်ကြည့်နေရသည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။

ကွန်ဝေးသည် မာလင်ဆန်နှင့် ဘားနတ်တို့လောက် စကားများများ မပြော။ သူသည် အရေးပေါ် အကူအညီ တောင်းခံသည့် စာများကို တိုင်းရင်းသား ဘာသာ အသီးသီးသို့ ပြန်ဆို ရေးသားခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကို အမေးရှိလာလျှင် ပြန်ဖြေသည်။ မိမိတို့ ပြန်ပေးဆွဲ ခံရခြင်း ဖြစ်သည် ဟူသော မာလင်ဆန်၏ ယူဆချက်ကိုလည်း သူ လက်ခံသည်။

ဘားနတ်က ဗြိတိသျှ လေတပ်မတော်မှ တာဝန်ရှိသူများ အပေါ်

အပြစ် ဆိုခြင်းကိုလည်း တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာ အထိ သူ လက်ခံသည်။

'ဒီအပြစ် ဘယ်လို ဖြစ်လာတယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်း ချင့်တွက်လိုကတော့ ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်နယ်လုံး ဆူပူ လှုပ်ရှားမှု ဖြစ်နေတဲ့ အခုလို အချိန်မျိုးမှာတော့ လေယာဉ်မှူး ဝတ်စုံ ဝတ်ပြီး ဝင်လာရင် ကိုယ့်တပ်ထဲက လူတစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်မိကြမှာ သေချာတယ်။ ဘယ်သူကမှ သူ့အပေါ် သံသယ ဖြစ်မိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီသဘောကို ဒီနေ့ကလည်း အစောကတည်းက ကြိုတွက်ထားမှာပေါ့။ ပြီးတော့လည်း သူက အချက်ပြ သင်္ကေတတွေရော တခြားလျှို့ဝှက်ချက်တွေကိုပါ စောစောကတည်းက လေ့လာထားပုံ ပေါ်တယ်။ ပိုပြီး ထင်ရှားနေတဲ့ အချက် တစ်ချက်ကတော့ တခြား မဟုတ်ဘူး။ ဒီအကောင်လေယာဉ်ပျံ ကောင်းကောင်း မောင်းတတ်နေတယ်။ ဒီအပြစ်မျိုး ဖြစ်လာတဲ့ အတွက် တာဝန်ရှိတဲ့ လူမှာ အပြစ် ရစေသင့်တာကတော့ အမှန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဖြစ်စဉ် တစ်ခုလုံးကို ခြုံကြည့်ပြီး စဉ်းစားလိုက်ရင် အပြစ် ရစေသင့် မသင့်တောင်မှ သံသယ ဖြစ်စရာ ရှိနေတယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်'

'မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ' ဟု ဘားနတ်က ပြန်ပြောသည်။ 'ဒီပြဿနာကို နှစ်ဖက် ရှုထောင့်ကနေပြီး ဆင်ခြင် စဉ်းစားနိုင်တဲ့ လူကြီးမင်းကို ကျွန်တော် ချီးကျူးပါတယ်။ ဒီစိတ်ထားမျိုးဟာ အင်မတန်မှ ရှိသင့် ရှိထိုက်တဲ့ မှန်ကန်သော စိတ်ထား တစ်ခုပါပဲ ခင်ဗျာ'

အမေရိကန်များသည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှိမ့်ချသလိုလိုနှင့် တစ်ဖက်သားအား ထိထိခိုက်ခိုက် ဖြစ်အောင် ပြောချင် ဆိုချင်တတ်သော အလေ့အထ ရှိကြသည်ကို ကွန်ဝေး နားလည်သည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ဘားနတ်၏ စကားကို စိတ်အေးအေးဖြင့် ပြုံး၍ နားထောင်သည်။ သို့သော်လည်း နောက်ထပ်တော့ စကား မပြောတော့ပေ။ သူ၏ ပင်ပန်း နှမ်းနယ်မှုသည် အဆမတန် ကြီးမားလျက် ရှိသည့်ဖြစ်ရာ ဘားနတ်နှင့် မာလင်ဆန်တို့ အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေသည့် အခိုက်တွင် သူသည် အိပ်ပျော်သလို ဖြစ်သွားသည်။

'အိပ်နေလိုက်တာ သိုးနေတာပဲ' ဟု မာလင်ဆန်က ရေရွတ်သည်။ 'အံ့ ဩစရာတော့ မရှိပါဘူး။ ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်တွေကတည်းက အလုပ် များခဲ့တာကိုး'

'ခင်ဗျားက သူ့ မိတ်ဆွေလား' ဟု ဘားနတ်က မေးသည်။

'ကျွန်တော်က သူနှင့် အတူတူ ကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ အလုပ် လုပ်တယ်။ အလုပ်များလွန်းလို့ သူ မအိပ်ရတာ လေးည ရှိသွားပြီ။ အမှန်အတိုင်း ပြောရ

မယ် ဆိုရင်တော့ အခုလို အကျဉ်းအကျပ်ထဲ ရောက်နေချိန်မှာ သူ ကျွန်တော် တို့နှင့် အတူတူ ရှိနေတာဟာလည်း ကျွန်တော်တို့အတွက် ကံကောင်းတာပဲ။ သူက တိုင်းရင်းသား ဘာသာစကားတွေ တတ်ရုံတင် မကဘူး။ လူတွေနှင့် ဆက်ဆံတဲ့ နေရာမှာလည်း အင်မတန် ကျွမ်းကျင်တယ်။ အခု ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခက်အခဲထဲက ကျွန်တော်တို့ လွတ်မြောက်ရေး ကိစ္စဟာ သူပဲ လုပ်မှာပဲ။ ဘယ်ကိစ္စမျိုးမဆို သူဟာ ခေါင်းအေးအေးနှင့် စဉ်းစားတတ်တယ်'

'ဒီလိုဆိုရင်တော့ သူ့ကို အိပ်ရေးဝအောင်သာ အိပ်ပေစေတော့' ဟု ဘားနတ်က ဆိုသည်။

တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်နေသော မစ္စ ဘရင်္ဂလီက စကား တစ်ခွန်း ဝင်ပြော သည်။ 'သူ ကြည့်ရတာ အင်မတန် သတ္တိ ကောင်းလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မတော့ ထင်တာပဲ'

ကွန်ဝေးသည် သူ့ကိုယ်သူ အလွန် ရဲရင့်သော လူတစ်ယောက်ဟု ပြတ်ပြတ် သားသား မထင်ပုံပေ။ ကိုယ်ခန္ဓာ ပင်ပန်း နွမ်းနယ်မှုကြောင့် သူသည် မျက် လုံးများကို မှိတ်ကာ မှိန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်မောကျ သွားခြင်း မရှိပေ။ လေယာဉ်စက်သံကို နားမှ ကြားနေရသည်။ လေယာဉ်၏ လှုပ်ရှားမှုကိုလည်း သူစိတ်က သိနေသည်။ မာလင်ဆန်က သူ့အား ချီးမွမ်း စကား ပြောနေသည်ကိုလည်း ဝိုးတိုးဝါးတား ကြားနေရ၏။ ထို့နောက် သူ စိတ်တွင် သံသယများ ဝင်လာသည်။ သူ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှ တင်းကျပ်သော ဝေဒနာ တစ်ရပ်ကို သူ ခံစားလာရသည်။ တကယ်တော့ စိတ်မငြိမ်မသက် ဖြစ်မှုကို အကြောင်းပြု၍ ပေါ်ပေါက်လာရသော ကာယ အပြောင်းအလဲ တစ်ခု ဖြစ်မှန်း သူ နားလည်သည်။

သူ၏ အတွေ့အကြုံများ အရ သူသည် ဘေးအန္တရာယ်ကို မြတ်နိုး တတ်သော လူများ စာရင်းတွင် မပါဝင်ပေ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ဘေးအန္တရာယ် တစ်မျိုးမျိုးမှ ရရှိ ခံစားရတတ်သော အရာတစ်ခုခု အပေါ်၌ သာယာခြင်းတော့ ဖြစ်တတ်၏။ ဥပမာအားဖြင့် ဘေးအန္တရာယ် တစ်ခုခုမှ ပေါက်ဖွား လာတတ် သည့် သည်းထိတ်ရင်ဖို ဖြစ်ရမှု။ သို့သော်လည်း သူ့အသက်ကို အဆုံးခံ၍ ဘေး အန္တရာယ် တစ်ခုခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရန်မူကား ဝန်လေးသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော ဆယ်နှစ်နှစ်ခန့်က သူသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ အတွင်း၌ ကတုတ် ကျင်း စစ်ပွဲ၏ ဘေးအန္တရာယ်များကို မှန်းတီး ရွံရှာခဲ့ရဖူးသည်။ ရဲစွမ်းသတ္တိ ဟူသော အရည်အသွေး တစ်ခုကို အကြောင်းပြု၍ မဖြစ်နိုင်သည့် အရာများကို လုပ်ဖို့ မကြိုးစားဘဲ နေခြင်းအားဖြင့် သူသည် အကြိမ်ပေါင်းများစွာပင် သေ မင်းကို ရှောင်ခဲ့ဖူးသည်။ ဤကြားထဲမှပင် သူသည် ဒီအက်စ်အို ဘွဲ့ကို ရခဲ့၏။

ထိုဘွဲ့ကို သူ ရခဲ့ခြင်းမှာ ကာယအား သို့မဟုတ် လက်ရုံးရည်ကြောင့် ရခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာဖြင့် ကြိုးစား အားထုတ် ပြီး မွေးမြူလာခဲ့ရသော စိတ်ဓာတ် တည်ငြိမ် ကြံ့ခိုင်မှု သို့မဟုတ် နှလုံးရည် ကြောင့်သာ ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ စစ်ကြီး ပြီးသွားသည့် နောက်ပိုင်းတွင်လည်း သူသည် ဘေးအန္တရာယ်ပေါင်း များစွာနှင့် ကြုံခဲ့ရဖူးပါ၏။ ကြုံရသည့် အခါ တိုင်းလည်း ရွံရှာ စက်ဆုပ်မှု အပြည့်ဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့သည်က များလေသည်။

သူသည် မျက်လုံးများကို မဖွင့်သေးဘဲ မိန်းနေသည်။ မာလင်ဆန်က သူ့အကြောင်း ပြောနေသံ ကြားလိုက်ရသည့် အခါ သူ့စိတ်တွင် ထိထိခိုက် ခိုက် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ ပြီးတော့ အနည်းငယ်မျှ အံ့အားသင့်ခြင်းလည်း ဖြစ်မိသည်။ တကယ်တော့ လူအများက သူ့ရသတ္တိဟု အမြဲတမ်းလိုလို မှားယွင်း ယူဆ တတ်သော စိတ်ဓာတ် တည်ငြိမ် ကြံ့ခိုင်မှုကို သူ ပိုင်ဆိုင်လာခဲ့ခြင်းသည် သူ ၏ ကံကြမ္မာပင် ဖြစ်ချေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ယခု လောလောဆယ် သူတို့လူစု ရင်ဆိုင်နေရ သည့် အခြေအနေမှာ အလွန် စိတ်မသက်သာစရာ ကောင်းသော အခြေအနေ ဖြစ်၏။ အလွန် ခက်ခဲသည့် အခြေအနေ တစ်ရပ်လည်း ဖြစ်၏။ ဤ အခြေ အနေမျိုးသည် ရဲရင့်ခြင်း သူ့ရသတ္တိ ရှိခြင်း စသည်များနှင့် ဆိုင်သည်ဟု သူ မထင်ပေ။ ထိုအရာများနှင့် အလွန် အလှမ်းကွာလွန်းသည်ဟုပင် သူ ယူဆမိ သည်။

ရှေ့တွင် ရင်ဆိုင်ကြရမည့် ဒုက္ခကို စဉ်းစားလိုက်သည့် အခါတိုင်း သူ စိတ်သည် အကြီးအကျယ် လေးလံလာသည်။ ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ရခြင်းမှာလည်း အကြောင်း ရှိ၏။ ဥပမာ သူတို့ထဲတွင် ပါလာသည့် မစ္စ ဘရင်္ဂလီလို့။ သူသည် အမျိုးသမီး တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သူ့သာ အမျိုးသမီး မဟုတ်ခဲ့ပါမူ သူ့အနေဖြင့် ဘာကိုမှ ထူးထူးထွေထွေ စဉ်းစားချင့်ချိန် မနေဘဲ စိတ်ကူးတည့်သလို ထ၍ လုပ်မိလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ယခုသော်မှ သူ တစ်ယောက် အတွက်ကြောင့် မိမိ အနေဖြင့် နောက်တွန့်လျက် ရှိရသည်။ ဤအဖြစ်မှာလည်း ရှောင်လွှဲ၍ မရနိုင်

သော အဖြစ်တစ်ခုဟုပင် ဆိုရချေတော့မည်။

ကွန်ဝေးအနေဖြင့် အခုလို အခြေအနေမျိုးတွင် မိန်းမသား တစ်ယောက် ပါလာသည့် အတွက် စိတ်ထဲက စနိုးစနောင့် ဖြစ် နေ သော် ငြား လည်း သူ အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာသည့် အခါ သူ ပထမဆုံး စကား စပြောသူမှာ မစ္စ ဘာရင့်ခဲလိုး ဖြစ်လေသည်။ မစ္စ ဘာရင့်ခဲလိုးမှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ငယ် ရွယ်သူ တစ်ဦး မဟုတ်။ မိန်းမချော မိန်းမလှ တစ်ဦးလည်း မဟုတ်ပေ။ အခု လို အခြေအနေမျိုးတွင် ဤ အရည်အချင်း နှစ်ခုသည် ကောင်းခြတ်သော အရည်အချင်းများဟု ဆိုရပေလိမ့်မည်။ ယခု ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခက်အခဲ မျိုးတွင် ဤ အရည်အချင်းများသည် များစွာ အကူအညီ ရလိမ့်မည်ဟု သူ တွက်သည်။

ထို့ပြင်လည်း ကွန်ဝေး အနေဖြင့် မစ္စ ဘာရင့်ခဲလိုး အတွက် စိတ် မကောင်း ဖြစ်နေမိ၏။ တခြားကြောင့်တော့ မဟုတ်။ မာလင်ဆန်နှင့် အမေ ရိကန် အမျိုးသား ဘားနတ်တို့သည် သာသနာပြု အဖွဲ့ဝင်များ အထူးသဖြင့် အမျိုးသမီး သာသနာပြု အဖွဲ့ဝင်များအား သိပ်ပြီး မနှစ်မြို့ဟု သူ့စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ထင်လျက် ရှိနေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။ သူ့ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဤ သဘောထားမျိုး မရှိပေ။ သို့သော်လည်း သူ၏ ရိုးသား ပွင့်လင်းသော စိတ် နေ စိတ်ထား အပေါ်တွင် မစ္စ ဘာရင့်ခဲလိုးက တစ်မျိုးတစ်မည် အထင်ရောက် သွားမည်ကိုမူ စိုးရိမ်လျက် ရှိ၏။

‘ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အလွန် ထူးဆန်း အံ့ဩဖို့ ကောင်းတဲ့ အဖြစ် တစ်ခုနှင့်တော့ ကြုံနေရပြီ’ ကွန်ဝေးက သူ့ကိုယ်ကို မစ္စ ဘာရင့်ခဲလိုး ဘက်သို့ ယိမ်းကာ စကား လှမ်းပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ချောက်ချောက်ချားချား မဖြစ်ဘဲ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် ရင်ဆိုင်နေတာကို မြင်ရတော့ ကျွန်တော် ဝမ်း သာမိတယ်။ အလွန် ဆိုးရွားတဲ့ အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရလိမ့်မယ်လို့တော့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး’

‘ရှင် ကြိုတင် ကာကွယ် ပေးနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ မဖြစ်ဘူးလို့ ကျွန်မ ယုံကြည်ထားပါတယ်’ ဟု မစ္စ ဘာရင့်ခဲလိုးက ဖြေသည်။ ဤစကားသည် ကွန် ဝေး၏ စိတ်ကို သက်သာရာ ရစေသည့် စကား မဟုတ်ပေ။

‘ခင်ဗျားရဲ့ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး သက်သောင့် သက်သာ ဖြစ်ဖို့ အတွက် လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ ရှိလာရင်တော့ ကျွန်တော်ကို အသိပေးပါ’

‘သက်သောင့် သက်သာ’ ဟူသော စကားလုံးကို ဘားနတ် ကြားသွား

သည်။ ‘သက်သောင့် သက်သာ ဟုတ်လား’ ဟု သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ် သည်။ ‘ဘာပြုလို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သက်သောင့်သက်သာ ရှိနေကြ သားပဲ၊ ခရီးသွားရတာလည်း ပျော်နေကြတာပဲ၊ ဖွဲ့ထုပ် တစ်ထုပ် မပါတာ တစ်ခုပဲ လိုတယ်၊ ကျွန်တော်တို့မှာ လူက လေးယောက် ဆိုတော့ ဘာရစ်ချဲ့ပဲ တော့ ကောင်းကောင်း ကစားနိုင်တာပေါ့’

ကွန်ဝေးအနေဖြင့် ဖဲကစားခြင်းကို မကြိုက်သော်လည်း အခုလို အချိန် မျိုးတွင် ဤစကားမျိုးကို ပြောခြင်းအတွက် များစွာ ကျေနပ်မိသည်။ ‘မစ္စ ဘာရင့်ခဲလိုးကတော့ ကစားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး’ ဟု ပြုံး၍ ပြော သည်။

သို့သော်လည်း မစ္စ ဘာရင့်ခဲလိုးက ဖျတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်ပြီး သွက်လက် စွာ ပြန်ဖြေသည်။ ‘ကျွန်မ ကစားတယ်၊ ဖဲဟာ အန္တရာယ် မရှိပါဘူး၊ သမ္မာ ကျမ်းစာကလည်း ဖဲကို အပြစ် ပြောမထားပါဘူး’

အားလုံးက ဝိုင်း၍ ရယ်ကြသည်။ အဆင်ပြေအောင် အလိုက်သင့် ပြန် ပြောလိုက်သည့် အတွက် သူ့ကိုပင် ကျေးဇူးတင်သလို ဖြစ်သွားကြရ၏။ ဘာ တွေ့ပုံဖြစ်ဖြစ် မစ္စ ဘာရင့်ခဲလိုးသည် မိန်းမသား တစ်ယောက် ဖြစ်သော်လည်း စိတ်ဓာတ်အားဖြင့် ပျော့ညံ့သူ တစ်ယောက် မဟုတ်ဟု ကွန်ဝေးက တွေးသည်။

လေယာဉ်သည် မွန်းလွဲပိုင်း တစ်ပိုင်းလုံး အထက် ကောင်းကင်ယံရှိ ပါးလွှာ သော မြူနင်းများကို ထိုးဖောက် ပျံသန်းလျက် ရှိသည်။ မြင့်လွန်းသဖြင့် အောက်ခြေကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မမြင်ရချေ။ တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ လေယာဉ် အောက်မှ ကာဆီးလျက် ရှိနေသော တိမ်များနှင့် မြူနင်းများသည် အခိုက်အတန့် မျှ ကင်းစင် သွားတတ်၏။ ထိုအခါမျိုးတွင် အပေါ်သို့ ထိုးထွက်နေသော တောင်ထိပ် တစ်ခုခုကိုသော် လည်းကောင်း၊ ပြီးခနဲ ပြက်ခနဲ ဝင်းလက်နေ သော အမည်မသိ မြစ်ကိုသော် လည်းကောင်း သွားခနဲ မြင်တွေ့ရတတ်သည်။

လေယာဉ် ဦးတည်၍ ပျံသန်းနေသည့် အရပ်ကိုမူ နေ၏ အနေအထား ကို ကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းနိုင်ကြ၏။ အခုအချိန်အထိတော့ လေယာဉ်သည် အရှေ့ အရပ်သို့ ဦးတည်ဆဲ။ ရဲဖန်ရဲခါတွင် မြောက်အရပ်သို့ ကွေ့သွားတတ်၏။ သို့သော် မည်သည့် အရပ်ဒေသသို့ ဦးတည်လျက် ရှိနေသည် ဟူသော အချက်

မှာ လေယာဉ် သွားနှုန်း အပေါ်၌လည်း တည်နေသည်ဖြစ်ရာ ကွန်ဝေး အနေဖြင့် အတိအကျ ဆုံးဖြတ်၍ မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ပျံသန်းနေသည့် အခြေအနေကို ကြည့်ပါက ဓာတ်ဆီကတော့ အတော်များများ ကုန်လောက်နေပေပြီ။ တကယ်တော့ ဓာတ်ဆီ ကုန်နှုန်းမှာလည်း မရေမရာ ရှိလွန်းလှသော အချက်အလက်များ အပေါ်၌ တည်မိုနေပြန်လေသည်။

ကွန်ဝေးသည် လေယာဉ်ပျံသန်းမှု အတတ်ပညာပိုင်းနှင့် ပတ်သက်၍ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ ရှိသူ မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း လေယာဉ်မှူးသည် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါပဲ ဖြစ်ဖြစ် အလွန် ကျွမ်းကျင်သည့် လေယာဉ်မှူး တစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်းကိုမူကား ကွန်ဝေး သေချာပေါက် သိနေ၏။ စောစောက ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ ပြန်ကျနေသည့် တောင်ကြား လွင်ပြင်ပေါ်သို့ ချောချောမောမော ဆင်းသက်နိုင်ခဲ့ခြင်းနှင့် ထိုတောင်ကြား လွင်ပြင်မှ ပြန်တက်ပြီး ပျံသန်းလာချိန်မှ စ၍ ယခု အချိန်ထိ ကြားကာလ အတွင်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသမျှ အခက်အခဲများကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ခြင်းတို့သည် လေယာဉ်မှူး၏ အရည်အသွေးကို ကောင်းစွာ ခန့်မှန်းနိုင်သော ဖြစ်ရပ်များဟု ယူဆရမည် ဖြစ်သည်။

ကွန်ဝေးသည် သူ့ မျက်စိအောက်၌ အလွန် ထူးချွန်သော လုပ်ရပ် တစ်ခုခုကို မြင်ရတွေ့ရလျှင် အသိအမှတ် မပြုဘဲ နေနိုင်သူ မဟုတ်ချေ။ ထိုပြင်လည်း သူသည် တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူ၌ အကူအညီ လိုအပ်နေသည်ကို သိမြင်ရပါက ကာယကံရှင်က ထုတ်ဖော်၍ မတောင်းခံသည့်တိုင်အောင် တတ်အားသရွေ့ ကူညီလိုသောစိတ် ရှိသူ ဖြစ်၏။ ကြိရာမရ ဖြစ်လောက်အောင် အခက်အခဲများနှင့် ကြုံတွေ့နေရသည့် ကြားမှပင် မဖြစ်မနေ ကူညီတတ်သူ ဖြစ်လေသည်။ သို့သော်လည်း အလွန် မွေးမြူရ ခက်ခဲသည့် ဤစိတ်ဓာတ်မျိုးကို ယခု သူနှင့်အတူ တွဲ၍ ဒုက္ခ တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရသော သူ့အဖော်များ ထံ၌ ရှိလိမ့်မည် ဟူ၍ကား သူ မျှော်လင့် မထားချေ။

သူ့ဘဝနှင့် နှိုင်းယှဉ်လိုက်သည့် အခါ ဤလူစုတွင် သူ့ထက် ပို၍ ထောက်ထားစရာ သောကရောက်စရာ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာများ ရှိနေသည်ကိုမူ သူ သတိပြုမိသည်။ ဥပမာ တစ်ခု ပြရမည်ဆိုပါက မာလင်ဆန်။ သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်သော မာလင်ဆန်သည် အင်္ဂလန်၌ စေ့စပ်ထားပြီးသား ချစ်သူ မိန်းကလေး တစ်ယောက် ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ ဘားနတ်မှာလည်း အိမ်ထောင်သည် တစ်ဦးပင် ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ မစ္စ ဘရင့်ခဲလို့ ကျတော့လည်း သူ့အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုနေရသည့် အလုပ်က ရှိနေသည် ဖြစ်ရာ ဘယ်နည်း

နှင့်မဆို ထိုအလုပ် အပေါ်၌ သံယောဇဉ်ကတော့ ရှိနေလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

သူတို့ လူစုထဲတွင် ယခု လောလောဆယ် ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခြေအနေ အပေါ်၌ မကျေနပ်ဆုံးလူမှာ မာလင်ဆန် ဖြစ်သည်။ နာရီပေါင်း များစွာ ကုန်လာသည်နှင့်အမျှ သူ့စိတ်သည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာလျက် ရှိ၏။ စောစောက သူ ချီးမွမ်းခဲ့သော ကွန်ဝေး၏ တည်ငြိမ် အေးဆေးမှုကိုပင် သူသည် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာလျက် ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ယခုအချိန်ထိ တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာ ရှိနေသော ကွန်ဝေး၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ ဒေါပွလျက် ရှိသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် သူသည် ကွန်ဝေးဘက် လှည့်ကာ ဒေါသတကြီး နှင့် ထအော်သည်။

‘ဒီမှာ ကွန်ဝေး၊ ကျုပ်တို့ ဒီနေရာမှာ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်ပြီး ဒီအရူး လုပ်သမျှကို ခံနေတော့မှာလား၊ ဟို မှန်ပြတင်းကို ရိုက်ခွဲပြီး ဒီအကောင်နှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ စိတ်မကူးတော့ဘူးလား’

‘ဘယ်ဖြစ်မလဲ’ ဟု ကွန်ဝေးက ဖြေသည်။ ‘သူ့မှာ လက်နက် ရှိတယ်၊ တို့မှာ လက်နက် မရှိဘူး၊ ပြီးတော့ နောက်တစ်ချက်က သူ့ကို အနိုင် ကိုင်နိုင်တယ် ထားဦး၊ တို့ထံမှာ လေယာဉ် မောင်းတတ်တဲ့လူ တစ်ယောက်မှ မပါဘူး’

‘လေယာဉ်မောင်းတဲ့ အလုပ်ဟာ သိပ်ပြီး ခက်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ဘူး၊ ခင်ဗျား မောင်းနိုင်မှာပါ၊ ကျွန်တော် ပြောရတယ်ဗျာ’

‘ဘယ်လိုလဲ မာလင်ဆန်၊ အခုလို အထူးအဆန်း လုပ်ငန်း မှန်သမျှကို ငါ လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မင်း ဘာကြောင့် ထင်နေတာလဲ’

‘မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့် အနေနှင့် အခုလို ဖြစ်နေတာကြီးကို သည်းမခံနိုင်တော့ဘူးဗျ၊ အနည်းဆုံး ဒီအကောင်နှင့် စကားပြောခွင့် ရအောင်လေးမှ မလုပ်နိုင်ကြတော့ဘူးလား’

‘ကဲ မင်း ဘယ်လို လုပ်ချင်သလဲ၊ ပြောစမ်း’

မာလင်ဆန်သည် စောစောကထက် စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။ ‘ဒီလိုဗျာ၊ သူက ဟိုနေရာမှာ ရှိနေတယ်၊ မြင်နေကြတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် ခြောက်ပေလောက်ပဲ ဝေးတယ်၊ ကျွန်တော်တို့က သုံးယောက်၊ ယှဉ်လိုက်ရင် သုံးယောက် တစ်ယောက်ပဲ၊ တစ်ချိန်လုံး ဒီနေရာက ထိုင်ပြီး သူ့ နောက်ကျောက် ကြည့်နေကြမလား၊ အနည်းဆုံး ဒီကောင်ကို တစ်နည်းနည်းနှင့် အနိုင်ကိုင်ပြီး ဘာကြောင့် အခုလို လုပ်တာလဲ ဆိုတာလောက်တော့ မေးနိုင်ရမှာပေါ့’

‘ကဲ ကောင်းပြီ၊ ဒီလိုဆို တို့ စမ်းကြည့်မယ်’ ပြောပြောဆိုဆို ကွန်ဝေး

က ထိုင်နေရာမှ ထ၍ လေယာဉ်မှူး အခန်းဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။ လေယာဉ်မှူး၏ အခန်းသည် သူတို့ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ဖြစ်ပြီး အနည်းငယ်မျှ မြင့်သည်။ ကြားမှ ခြားထားသည့် မှန်ချပ်မှာ ခြောက် စတုရန်း လက်မမျှ ကျယ်သည်။ ထိုမှန်ကို ထိုးတံခါးသဖွယ် အရှင် လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၍ ဘေးတစ်ဖက်သို့ တွန်းဖွင့်လိုက်လျှင် ပွင့်သွားသည်။ လေယာဉ်မှူးသည် လေယာဉ်မောင်းနေရာမှ ခေါင်းကို နောက်သို့ အနည်းငယ်မျှ ငဲ့ပြီး ခရီးသည်များနှင့် စကားပြောနိုင်သည်။

ကွန်ဝေးသည် မှန်ပြင်ကို လက်နှင့် ခေါက်၍ အသံပေးလိုက်သည်။ အထဲမှ တုံ့ပြန်ပုံမှာ သူ မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ မှန်တံခါးချပ်သည် တစ်ဖက်သို့ ရွေ့လျားသွားပြီး အတွင်းမှ ခြောက်လုံးပြူး တစ်လက်၏ ပြောင်းတံ ထွက်လာသည်။ စကား တစ်ခွန်းမှ မကြားရ။ ကွန်ဝေးသည် ခွန်းတုံ့ ခွန်းလှယ် ပြောမနေတော့ဘဲ အသာပြန်၍ ဆုတ်ခွာ လာခဲ့သည်။ မှန်တံခါးသည် ပြန်ပိတ်သွားလေ၏။

အဖြစ်အပျက်ကို အစမှ အဆုံး အထိ မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေသော မာလင်ဆန်သည် အထိုက်အလျောက်တော့ ကျေနပ်အားရသွားသည်။ 'ဒီကောင် တကယ် မပစ်ရဲဘူး ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် သဘောပေါက်သွားပြီ' ဟု ကောက်ချက်ချသည်။ 'အခု လုပ်တာဟာ ခြောက်တာပဲ ဖြစ်မယ်'

'ဒါတော့ ဟုတ်တယ်' ဟု ကွန်ဝေးက သဘောတူသည်။ 'ဒါပေမယ့် မင် အတွေး သေချာအောင်တော့ မင်းကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ စမ်းကြည့်စေချင်သေးတယ်'

'ကျွန်တော်ကတော့ ဒီအကောင်ကို အခုလို လုပ်နေမယ့်အစား တိုက်ပွဲလေး တစ်ခုလောက် လုပ်ပေးလိုက်ရင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်'

ကွန်ဝေး အနေဖြင့် မာလင်ဆန် အပေါ်တွင် ကိုယ်ချင်းစာတရား ထားသည်။ သူ အခုလို တွေးသည့်အတွက် အပြစ်မတင်ရက်။ ရှေးရှေးက မြီတီသျှ စစ်သားများ၏ အကျင့်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျောင်းသင် သမိုင်း စာအုပ်များ အရေးအသားကို သူကိုယ်တိုင် သင်အံ ခဲ့ရဖူးသည်။ အင်္ဂလိပ် အမျိုးသားများသည် ဘာကိုမှ မကြောက်၊ ဘယ်တော့မှ ခူးမထောက်၊ ဘယ်တော့မှ အနိုင်မခံ ဟူသော အဆို အမိန့်များကို သူကိုယ်တိုင် သိခဲ့ရသည်။

'နိုင်ခြေ မရှိဘဲနှင့် လုပ်တဲ့ တိုက်ပွဲ တစ်ပွဲဟာ ညံ့ဖျင်းသော ကစားပွဲတစ်ပွဲ ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ စကား ရှိတယ်ကွ၊ ငါဟာ အဲဒီ အမျိုးအစားထဲက

သူရဲကောင်း မဟုတ်ဘူး'

'အင်မတန် ကောင်းတဲ့ အယူအဆပါ' ဟု ဘားနတ်က အလွန် သဘောကျသည့် လေသံဖြင့် ဝင်ပြောသည်။ 'တစ်ယောက်ယောက်က ခင်ဗျားကို မရုန်းသာ မလှုပ်သာအောင် ဖမ်းချုပ် ထားတဲ့ အခါမှာ ခင်ဗျား အနေနှင့် အေးအေးသာသာပဲ အညံ့ခံ နေလိုက်မယ် ဆိုတဲ့ သဘောပဲ၊ ကောင်းပါတယ်၊ ကျွန်တော်ကလည်း ဆေးလိပ် တစ်လိပ် သောက်ရင်း ဘဝရဲ့ အရသာ ခံနေလိုက်ဦးမယ်၊ ဆေးလိပ်သောက်လိုတော့ ခင်ဗျားမှာ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မယ် မထင်ပါဘူး'

'ကျွန်တော့်အဖို့တော့ အနှောင့်အယှက် မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မစ္စဘာရင့်ခဲလို့မှာများ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမလား'

ဘားနတ်က သူ့အမှားကို ချက်ချင်း ပြင်သည်။ 'ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မစ္စဘာရင့်ခဲလို့၊ ကျွန်တော် ဆေးလိပ် သောက်ရင် ခင်ဗျားမှာ သိပ်များ အနှောင့်အယှက် ဖြစ်နေမလား'

'မဖြစ်ပါဘူးရှင်' ဟု မစ္စဘာရင့်ခဲလို့က ဖြေသည်။ 'ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်တော့ ဆေးလိပ် မသောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဆေးလိပ်အနံ့ကိုတော့ ကျွန်မ အရသာ ခံတတ်ပါတယ်'

သူ တွေ့ဖူးခဲ့သမျှ အလိုက်သင့် အလျားသင့် ပြန်၍ ပြောတတ်သော အမျိုးသမီးများထဲတွင် မစ္စဘာရင့်ခဲလို့သည် အတော်ဆုံးသော အမျိုးသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဟု ကွန်ဝေး စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ တွေးလိုက်မိသည်။

မာလင်ဆန်သည် စောစောကလောက် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း မဖြစ်တော့။ အနည်းငယ် ငြိမ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။ လူချင်း ရင်းနှီးမှုကို ပြလိုသဖြင့် ကွန်ဝေးက စီးကရက် တစ်လိပ် လှမ်းပေးသည်။ 'မင်း စိတ်မှာ ဘယ်လို ခံစားနေရတယ် ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်' ဟု လေသံအေးအေးဖြင့် ပြောသည်။ 'အလားအလာကတော့ သိပ်မကောင်းတာ အမှန်ပဲ၊ တစ်နည်းအားဖြင့် တွက်ရင် အဆိုဆုံး အခြေအနေပဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ တို့ဘက်က လုပ်နိုင်တာ ဘာမှ မရှိသလောက် ဖြစ်နေတာကိုး'

'အင်း တစ်ဖက်ကနေပြီး ကြည့်ပြန်တော့လည်း အကောင်းဆုံး အခြေအနေလိုတော့ ပြောနိုင်တာပဲ' ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိပြန်သည်။ သူ့စိတ်ကူးနှင့်သူ ဖြေသိမ့်သည့် စကားကို မပြောဘဲ မနေနိုင်၍ ပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။ အခုအချိန် အထိတော့ဖြင့် သူသည် ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပင်ပန်းဆဲ ဖြစ်သည်။

တချို့ လူများက ပျင်းရိခြင်းဟု အမည်ပေးထားသော အလေ့အကျင့် တစ်ခု သည် သူတို့တွင် ရှိနေသည် ထင်၏။ တကယ်တမ်း ဆန်းစစ် ကြည့်ပြန်တော့ လည်း ထိုအကျင့်ကို ပျင်းရိခြင်းဟု မခေါ်နိုင်။ လောကကြီးတွင် အခက်ခဲ ဆုံးနှင့် အပင်ပန်း အခဲဆုံးသော အလုပ်မျိုးကို လုပ်ချင်သူ တစ်ဦးမျှ မရှိ ဟုပင် သူ ထင်သည်။ တာဝန် တစ်ခုခုကို ဝံ့ဝံ့စားစားနှင့် လက်ခံရယူလိုသော လူမှာလည်း အရေအတွက်အားဖြင့် အနည်းငယ်မျှသာ ရှိလိမ့်မည်ဟုပင် သူ ထင်၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည် ဆိုပါမူ သူသည် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်ရ မည့် အလုပ်များကို နှစ်သက်သူ မဟုတ်ပေ။ မည်သို့သော တာဝန်မျိုးကိုမှ လည်း လိုလိုချင်ချင်နှင့် ယူချင်သူ မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း သူ၏ လက် ရှိ အလုပ်တွင် ဤ နှစ်မျိုးစလုံး ပါဝင်လျက် ရှိ၏။ သူ့အနေဖြင့် မရှောင် မလွှဲသာ၍ လုပ်လာရသော အလုပ်ကို တတ်နိုင်သမျှ အကောင်းဆုံး ဖြစ် အောင်တော့ လုပ်ပေးလေ့ ရှိသည်။ အကယ်၍ ပေးအပ်သည့် တာဝန်ကို သူ လို လုပ်နိုင်သူ သို့မဟုတ် သူ့ထက် ကောင်းအောင် လုပ်နိုင်သူ ရှိလာပါက သူ့တာဝန်ကို ချက်ချင်း လွှဲပြောင်းပေးဖို့ အစဉ်သဖြင့် အသင့် ဖြစ်နေတတ် ၏။ ဤအကျင့်သည် သူ့အား သူ့ အလုပ် ဌာနတွင် အောင်မြင်မှု နည်းသွား အောင် ဖန်တီးပေးလျက် ရှိသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။

သူသည် တခြားလူတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ထိပ်သို့ တက်သွားလိုသော ဆန္ဒမျိုးလည်း ရှိသူ မဟုတ်ပေ။ အများတကာထက် ကြီးမြင့် ကျော်ကြားလို သော ဆန္ဒမှာလည်း သူ့တွင် မရှိသလောက် နည်းပါးလျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် လည်း သူသည် အလုပ်ခွင်၌ လုပ်စရာ မရှိလျှင် ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ထိုင်နေတတ် သည်။ အခြားလူတွေလို လုပ်စရာ မရှိပါဘဲလျက်နှင့် အလုပ် များလေဟန် ဆောင်ဖို့ အလွန် ဝန်လေးသူ ဖြစ်သည်။

သူ၏ အပြောအဆိုနှင့် အရေးအသားများမှာလည်း တိုလွန်း ပြတ်လွန်း ရှိမျှမက အလုပ် လုပ်သည့် အခါများတွင်လည်း မည်မျှပင် အရေးကြီးသော အလုပ်မျိုး ဖြစ်စေကာမူ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် လုပ်တတ် ၏။ ယင်း အေးဆေးမှု အတွက် အများ၏ အံ့ဩချီးမွမ်းခြင်းကို ခံရသည်မှာ မှန်သော်လည်း မရိုးသား ဟူသော သံသယမျိုးဖြင့် အထက်လူများ၏ အထင် အမြင် လွှဲခြင်းကိုမူ မကြာခဏ ခံရလေ့ ရှိသည်။

သူ့အထက်က လူများက ကွန်ဝေးသည် အလုပ်ကလေး တစ်ခု ပြီး

မြောက်ဖို့ အတွက် သူ့ကိုယ်သူ မနည်း အားတင်းပြီးမှ လုပ်ရ ကိုင်ရသူ တစ် ဦး အဖြစ် မြင်ကြသည်။ အလုပ် လုပ်သည့် အခါများတွင် မြင်တွေ့နေရတတ် သည့် သူ၏ တည်ငြိမ် အေးဆေးမှုမှာလည်း အရည်အချင်း မပြည့်ဝသော သူ၏ ချွတ်ယွင်း အားနည်းချက်များကို ဖုံးကွယ်ထားသည့် အရာတစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု ထင်ကြလေသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကွန်ဝေးသည် တစ်ခါတစ်ရံတွင် အများတကာ၏ မယုံ သက်ာ ဖြစ်မှုကြားတွင် မျောပါလျက် ရှိရ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကွန်ဝေးက တော့ ဂရုမစိုက်ချေ။ ဘယ်သူတွေက ဘယ်လိုပဲ ထင်ထင် သူ မဖြိုချေ။ အများ တကာက သူ့အား အထင်အမြင် လွဲမှားနေခြင်း အတွက် စိတ်လည်း မဆိုး၊ စိတ်လည်း မပျက်၊ အခဲရခက်ကာ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင်လည်း မဖြစ် ချေ။

တကယ်တော့ အများစုက နားမလည်ဘဲ ဖြစ် နေ ကြ သည့် သူ၏ အမူအကျင့်မှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေး ဖြစ်သည်။ သူသည် ငြိမ်ဆိတ်မှု၊ စိတ် အေးချမ်းမှု၊ သမာဓိ အားကောင်းမှုနှင့် တစ်ဦးတည်း နေခြင်းကို ချစ်မြတ် နိုးသူ ဖြစ်လေသည်။

အခုလည်း သူသည် စိတ်ပန်း လှပန်း ဖြစ်လျက် ရှိရုံမျှမက လုပ်စရာ လည်း ဘာမှ မရှိသဖြင့် သူ ထိုင်ခုံတွင် ခြေပစ်လက်ပစ် မှီ၍ ထိုင်လိုက်ကာ စိတ်ချလက်ချပင် အိပ်လေတော့သည်။ သူ နိုးလာသည့်အခါ သူ့ အဖော်များ ၏ အဖြစ်ကို သူ သတိထားမိသည်။ အားလုံးသည် ကိုယ့်အကြောင်းနှင့် ကိုယ် အပူအပင် ရှိကောင်း ရှိနေကြမည် ဖြစ်သော်လည်း အခိုက်အတန့်တော့ဖြင့် မေ့နေကြဟန်တူသည်။

မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုသည် မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်ကာ သူ ထိုင်ခုံတွင် တောင့်တောင့်မတ်မတ် ထိုင်နေသည်။ ခပ်မှောင်မှောင် ခပ်ညစ်ညစ် ဖြစ်နေ သော ရုပ်တုဟောင်းကြီး တစ်ရုပ်နှင့် တူလျက်ရှိ၏။ မာဆင်လန်ကတော့ သူ ထိုင်ခုံမှ ရှေ့သို့ ငိုက်စိုက်ကျလျက် ရှိသည်။ သူ့မေးစေ့သည် လက်ဖဝါး တစ် ပက်တွင် အပ်လျက်ရှိ၏။ အမေရိကန်ကတော့ ဟောက်၍ပင် နေလိုက်သေး သည်။ သူတို့အားလုံး လိမ္မာကြသည်ဟု ကွန်ဝေးက တွေးသည်။ ဤ အခြေ အနေမျိုးတွင် အော်ဟစ် ဆူပူနေမည် ဆိုပါက စိတ်မော လူမော ဖြစ်ရုံသာ အဖတ်တင်ပေလိမ့်မည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်၏ ပြောင်း

လဲမှုကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ တခြားမဟုတ်၊ မျက်ခနဲ မူးဝေသွားခြင်း၊ ပြီးတော့ နှလုံးခုန် မြန်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ အသက်ရှု၍ မဝသဖြင့် သတိထားပြီး အားစိုက်၍ ရှုနေရသည်။ ဤလက္ခဏာမျိုး တစ်ကြိမ်က ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်ကို ပြေး၍ သတိရလိုက်သည်။ တခြားနေရာတွင် မဟုတ်၊ ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံ။

သူသည် ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ အပြင်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။ ဘေးပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ကောင်းကင်ပြင်သည် မြူတိမ် ကင်းစင်ကာ ကြည်လင်သာယာလျက် ရှိ၏။ မွန်းလွဲပိုင်း၏ အလင်းရောင် အောက်ရှိ သာယာသော အပြင်လောကသည် သူ့မြင်ကွင်း အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာသည်။ သူသည် ခက်ခဲပင်ပန်းစွာဖြင့် လေကို တစ်ချက်မျှ ရှုသွင်းလိုက်သည်။

ဟိုအဝေးတွင် ရှုမျှော်၍ မဆုံးနိုင်သော တောင်စဉ် တောင်တန်းကြီးများ၊ နှင်းခဲများ ဖုံးအုပ်နေသည့် တောင်ထွတ် တောင်ထိပ်များသည် တစ်လုံးပေါ် တစ်လုံး ဆင့်နေကြသည့်နယ် ရှိသည်။ ထို တောင်ထွတ် တောင်ထိပ် တောင်စဉ် တောင်တန်းများပေါ်မှ စီးဆင်းနေကြသည့် ရေခဲမြစ်ကြီးများ၊ ထို ရေခဲမြစ်ကြီးများထက်မှ လူးလိမ့် ပြေးသွားနေကြသည့် အလွန် ကြီးမား ကျယ်ပြန့်လှသော တိမ်စိုင် တိမ်ခဲများ။ သူတို့သည် မျက်စိများ ကျိန်းစပ်သွားလောက်အောင် တောက်ပလျက် ရှိနေသော အနောက်ဘက် မိုးကုပ် စက်ဝိုင်းဆီသို့ ရွေ့လျားသွားလျက် ရှိကြသည်။ မရူးတရူး ဖြစ်နေသော စိတ္တဇ ပန်းချီဆရာ တစ်ဦး ရေးဆွဲထားသည့် ပန်းချီကား တစ်ချပ်နှင့် တူနေသည်။

လေယာဉ်သည် ဤ မြင်ကွင်းကြားမှ ဖြတ်ကာ ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသော တိမ်နံရံကြီးကို မျက်နှာပြု၍ လျင်မြန်သော အရှိန်ဖြင့် ပြေးသွားလျက် ရှိသည်။ ဤပတ်ဝန်းကျင်ရှိ တောင်စဉ် တောင်တန်းများသည် သူ တစ်ချိန်က ရောက်ခဲ့ဖူးသော ဆွစ်ဇာလန်နိုင်ငံ တောင်ကြား လွင်ပြင် တစ်ခု အတွင်းရှိ မာရင်းရွာမှ လှမ်း၍ မြင်တွေ့ခဲ့ဖူးသည့် ဂျန်ဖရော အမည်ရှိ တောင်စဉ် တောင်တန်းများနှင့် တူလှ၏။ တောင်တန်းများကြားမှ အပူရှိန်ကြောင့် ထွက်လာနေသည့် အဖြူရောင် အခိုးအငွေ့များမှာ မျက်စိများဖြင့် မကြည့်နိုင်လောက်အောင်ပင် ရောင်ပြန်ဟပ်လျက် ရှိလေသည်။

ကွန်ဝေးသည် ပင်ကိုစိတ်က 'ရှုမျှော်ခင်းများ' ၏ အလှတွင် ယစ်မူးတတ်သူ မဟုတ်။ ထို့ကြောင့်လည်း မည်သည့် ရှုမျှော်ခင်းမျိုးကို မြင်ရ မြင်ရ စိတ်လှုပ်ရှားလောက်အောင် ဖြစ်တတ်သူ မဟုတ်။ အကျော်အမော်ဟု အများက အသိအမှတ် ပြုထားကြသည့် ပန်းခြံများ၏ အလှကိုပင် အရသာ ခံတတ်သူ

မဟုတ်။ တစ်ချိန်က ဒါဂျီလင်မြို့အနီးမှ တိုက်ဂါး တောင်တန်းပေါ်သို့ တက်ပြီး ဝေရက်တောင်ထိပ်၏ နေထွက်ချိန် အလှကို ကြည့်ခဲ့ဖူးသည်။ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အမြင့်ဆုံး တောင်ထိပ်တွင် ငေးမောရင်း လွမ်းမော တာသသောစိတ် ဖြစ်ပေါ်ခံစားခဲ့ဖူး၏။

သို့သော်လည်း ယခု သူ မြင်တွေ့နေရသည့် ပြတင်းပေါက် မှန်တံခါး၏ တစ်ဖက်မှ ကြောက်စဖွယ် မြင်ကွင်းသည် ဟိုတုန်းက မြင်ကွင်းနှင့် တခြားစီ ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ဤမြင်ကွင်းတွင် အံ့ဩ ချီးမွမ်းဖွယ်ရာများကို ရှာမတွေ့။ ကြမ်းတမ်း ခက်တရော်ဟန် ပေါက်နေသည့် ရေခဲ ကျောက်တောင် ကျောက်စွန်းကြီးများသည် အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည့် အဆင်း အင်္ဂါကို ဆောင်လျက် ရှိကြ၏။

ကွန်ဝေးသည် ထို ကျောက်တောင်ကြီးများကို စေ့စေ့စပ်စပ် မျှော်၍ ကြည့်ကာ တွေးတော ဆင်ခြင်လျက် ရှိသည်။ တခြားအရာများကို တွေးခြင်း မဟုတ်။ အကွာအဝေးကို မှန်းဆခြင်း၊ အချိန်နှင့် လေယာဉ် သွားနှုန်းများကို ချင့်တွက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် မာလင်ဆန် တစ်ယောက် အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်ကို သူ သတိပြုမိလိုက်၏။ သူ့လက်သည် မာလင်ဆန်၏ လက်မောင်းထက်သို့ ရောက်သွားလေ၏။

အိပ်နေသူများကို သူတို့ဘာသာ သူတို့ နိုးလာသည်အထိ စိတ်ရှည်လက်ရှည် နှင့် စောင့်တတ်သည်မှာ ကွန်ဝေး၏ ထူးခြားသော အကျင့်ဖြစ်၏။ သူ့ အဖော် များသည် သူက မနိုးရဘဲနှင့် တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် နိုးလာကြသည်။ အိပ်မှုနံ့မှူးဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို တအံ့တဩ လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုကြသည်။

ထို့နောက် ဘားနတ်က သူတို့၏ အခြေအနေနှင့် ပတ်သက်၍ ကွန် ဝေး၏ သဘောထားကို မေးသည်။ ကွန်ဝေးသည် တက္ကသိုလ်မှ ပါမောက္ခ တစ်ဦးက ပြဿနာ တစ်ရပ်ကို အများ နားလည် သဘောပေါက်သွားအောင် ရှင်းပြသွားသည်နယ် အသေးစိတ် အကျိုးနှင့် အကြောင်းနှင့် ယှဉ်၍ ရှင်းပြသည်။

သူတို့ လေယာဉ်သည် ယခုအချိန်ထိ အိန္ဒိယ နိုင်ငံ အတွင်းမှာပင် ရှိ နေသေးကြောင်း၊ အရှေ့ စူးစူးသို့ ဦးတည်၍ ပျံသန်းလာသည်မှာ နာရီပေါင်း များစွာ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း၊ မြင့်လွန်း အားကြီးသဖြင့် အောက်ဘက်သို့ များစွာ မမြင်ရဘဲ ရှိကြောင်း၊ သို့သော်လည်း လေယာဉ်၏ ခရီးလမ်းကြောင်း သည် အရှေ့နှင့် အနောက် ဖြန့်ဆင်းသွားသော မြစ်တစ်ခု၏ လွင်ပြင် တစ် လျှောက် လိုက်သွားနေသည်ဟု ထင်ရကြောင်းကို ပြောပြသည်။

‘ကျွန်တော့် အနေနှင့် အခု သီလာရတဲ့ အသိဟာ မှတ်ဉာဏ်ပေါ်မှာ တည်ရှိပြီး သီလာရတဲ့ အသိ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ ဆုတောင်းရတော့မှာပဲ၊ ကျွန် တော်တို့ အခု သွားနေတာဟာ အိန္ဒိယမြစ် အထက်ပိုင်းက မြစ်ဝှမ်း လွင်ပြင် အတိုင်း သွားနေတယ်လို့ ထင်ရတာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ အခု ရောက်နေတဲ့ နေရာ ဟာ ကမ္ဘာရဲ့ အလှဆုံး နေရာ တစ်ခုလို့ ပြောရလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် ကြည့်ရင် သီလာမှာပါ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်နေရာ ဆိုတာ ခင်ဗျား မမှတ်မိဘူးလားဟင်’ ဟု ဘားနတ်က ကြားဖြတ်မေးသည်။

‘မမှတ်မိဘူး၊ ဒီနေရာ တစ်ဝိုက်ကို ကျွန်တော် အလျင်က တစ်ခေါက် မှ မရောက်ဖူးဘူး၊ ဒါပေမယ့် - တကယ်လို့ ဟောဟိုက ကျွန်တော်တို့ လှမ်း

မြင်နေရတဲ့ တောင်တန်းကြီးဟာ နန်ဂါပါဘတ် တောင်တန်းကြီးပဲလို့ ဆိုရင် ကျွန်တော် မအံ့သြဘူး။ နန်ဂါပါဘတ် တောင်ဟာ ကျွန်တော်တို့ အင်္ဂလိပ် လူမျိုး နာမည်ကျော် တောင်တက်သမား မမ်မရီ အသက် ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ တောင် ပေါ့။ တောင်ရဲ့ ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် တည်နေပုံ အနေအထားကို ကြည့်ရတာကတော့ ကျွန်တော် ကြားဖူးခဲ့တဲ့ အချက်အလက်တွေနှင့် ကိုက်ညီနေတယ်။

‘ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင်ကကော တောင်တက်သမား တစ်ယောက်ပဲလား။’

‘ကျွန်တော် ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဝါသနာ ကြီးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံက တောင်တွေပဲ တက်ခဲ့ဖူးပါတယ်။’

‘မာလင်ဆန်က ညည်းညည်းညူညူဖြင့် ကြားမှ ဝင်ပြောသည်။’

‘ကျွန်တော်တို့ အခု ဘယ်ကို ဦးတည် သွားနေတယ် ဆိုတာ ဆွေးနွေး ကြရင် ကောင်းမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ရောက်နေတယ် ဆိုတာ ပြောပြနိုင်တဲ့ လူ ရှိပါစေလို့ ဘုရားသခင်ဆီမှာ ကျွန်တော် ဆုတောင်းပါတယ်ဗျာ။’

‘အင်း၊ ကျွန်တော် မြင်နေရသလောက် ပြောရရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဟာ ဟိုးက တောင်တန်းတွေဆီကို ဦးတည်ပြီး သွားနေတာပဲ’ ဟု ဘားနတ်က ပြောသည်။ ‘ခင်ဗျားကော အဲသလို မထင်ဘူးလား ကွန်ဝေး၊ ကျွန်တော်က ခင်ဗျားကို အခုလို ခေါ်လိုက်တဲ့ အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါဗျာ။ ဒါပေမယ့် ကျွန် တော်တို့ဟာ အတူတူ လက်တွဲပြီး စွန့်စားခန်းကလေး တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ကြ ရဦးမှာ မဟုတ်လားဗျာ။ ဒါကြောင့် တရင်းတနှီးပဲ ခေါ်ရတာပါ။’

တစ်စုံတစ်ဦးက သူ့အား သူ့နာမည်ရင်းကို ခေါ်၍ စကား ပြောခြင်း သည် အလွန် သဘာဝ ကျသော အရာတစ်ခုဟု တွက်ထားသော ကွန်ဝေးက တော့ ဘားနတ်၏ တောင်းပန် စကားသည် မလိုအပ်ဘဲ ပြောသည့် စကား ဟုပင် ယူဆသည်။ ‘အို ရပါတယ်၊ ခေါ်သာ ခေါ်ပါ’ ဟု ပြန်ပြောသည်။ ‘အဲဒီ တောင်တန်းကြီးဟာ ခါရာကိုရမ် တောင်တန်းကြီးပဲ ဖြစ်ရမယ်ဗျာ။ တကယ် လို့ ကျွန်တော်တို့လူ အဲဒီ တောင်ကြီးကို ဖြတ်မယ်လို့ စိတ်ကူးရင်တော့ ဖြတ် နိုင်မယ့် တောင်ကြားလမ်းတွေ အများကြီးကို ရှိနေတယ်။’

‘ကျွန်တော်တို့လူ ... ဟုတ်လား’ ဟု မာလင်ဆန်က တအံ့တမြဲ ရေရွတ်သည်။ ‘ခင်ဗျားက ဟိုအရူးကို ကျွန်တော်တို့လူလို ဆိုနေတာလား။ ပြန်ပေး ဆွဲခံရတာ ဆိုတဲ့ သီဝရီကြီးကို စွန့်လွှတ်ဖို့ အချိန် ရောက်လာပြီလို့ ကျွန်တော်ကတော့ ယူဆတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အခုဆိုရင် နယ်စပ်ကို ကျော် လာခဲ့တာ ကြာပြီ။ အခု ရောက်နေတဲ့ နေရာ အနီးအနား တစ်ဝိုက်မှာ ပြန်ပေး

ဆွဲနေကျ လူမျိုးစုတွေ မနေဘူးဗျ။ ဒီကိစ္စမှာ ရှင်းနိုင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဟို အကောင်ဟာ အရူးမို့ ဒီအလုပ်မျိုး လုပ်တာ၊ လေယာဉ်ကို ဒီလို ဒေသမျိုးထဲ မောင်းယူလာတယ် ဆိုတာ အရူးကလွဲပြီး ဘယ်သူ လုပ်မှာလဲဗျာ။’

‘ကျွန်တော်ကတော့ အလွန် တော်တဲ့ လေယာဉ်မှူး တစ်ယောက်က လွဲပြီး တခြား ဒီအလုပ်မျိုး ဘယ်သူမှ မလုပ်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ အချက်ကိုလည်း နားလည်ထားတယ်’ ဟု ဘားနတ်က ပြောသည်။ ‘ကျွန်တော်ဟာ ပထဝီ ဘာ သာရပ်မှာ သိပ်ပြီး တော်တဲ့ကောင် မဟုတ်ပေမယ့် အခု မြင်နေရတဲ့ တောင် တန်းတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အမြင့်ဆုံး တောင်တန်းတွေလို့ သိထားတယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်တော် အသိဟာ မှန်ခဲ့မယ် ဆိုရင် ဒီ တောင်တန်းတွေကို လေယာဉ်နှင့် ဖြတ်ကျော်တဲ့ မြင်ကွင်းဟာ ပထမတန်း ပြပွဲတစ်ခုရဲ့ မြင်ကွင်း လို့ ဆိုရလိမ့်မယ်။’

‘ဒါကတော့ ဘုရားသခင်ရဲ့ အလိုဆန္ဒတော် အတိုင်း ဖြစ်လာမှာပေါ့။’ ဟု စမ္မ ဘရင့်ခဲလ်းက မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ဝင်ပြောသည်။

ကွန်ဝေးကတော့ သူ့ အယူအဆကို တစ်လုံးတစ်ပါးထု ထုတ်ဖော်၍ မပြောချေ။ ဘုရားသခင်၏ အလိုဆန္ဒ အတိုင်းပဲ ဖြစ်ရသည် ဆိုဆို၊ လူ တစ် ယောက် ရူးသွပ်မှုကြောင့် ဖြစ်ရသည်ပဲ ဆိုဆို ဤကိစ္စမှာ ကိုယ်ကြိုက်သလို ပြောနိုင် ဆိုနိုင်သည့် ကိစ္စတစ်ရပ် ဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်သည်။

သို့တည်းမဟုတ် အပြန်အလှန် သဘောဖြင့် ဆင်ခြင် ကြည့်လိုက်မည် ဆိုပါက လူ၏ အလိုဆန္ဒနှင့် ဘုရားသခင်၏ ရူးသွပ်မှုကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု လည်း ယူဆနိုင်သည်။ ဤကိစ္စမျိုးမှာ ကိုယ့်နည်း ကိုယ့်ဟန် ကိုယ့်ရှုထောင့် ဖြင့် သုံးသပ်ပြီး ကျေနပ်ကြံရသည့် ကိစ္စမျိုး ဖြစ်၏။

သူ အပြင်လောကကို စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ရင်း တွေ့တော့ ဆင်ခြင် နေခိုက်မှာပင် ထူးဆန်းသော ပြောင်းလဲမှု တစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အလင်း ရောင်သည် တောင်တန်း တစ်ခုလုံးကို အပြာရောင်သို့ ပြောင်းသွား စေခဲ့သည်။ အောက်ဘက် တောင်တန်း ဆင်ခြေလျှောများသည် မှောင်မည်းနေရာမှ ခရမ်း ရောင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။

သူစိတ်တွင် ဖြစ်ပေါ်နေကျ အထီးကျန် နိုင်သော စိတ်ထက် ပို၍ နက်နဲသည့် စိတ်ခံစားမှု တစ်မျိုးသည် သူ့ ရင်ထဲ၌ ဖျတ်ခနဲ ဖြစ်ပေါ်လာ သည်။ ထိုခံစားမှုသည် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မဟုတ်၊ ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့် ခြင်းဟုလည်း မပြောနိုင်။ သို့သော်လည်း အလွန် အရှိန်အဟုန် ကြီးမားပြီး

ထက်သန်လွန်းသည့် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကို မျှော်လင့်သည့် စိတ်မျိုး ဖြစ်၏။

သူက လှမ်းပြောသည်။ 'ခင်ဗျားပြောတာ မှန်တယ် ဘားနတ်၊ အခု ကိစ္စဟာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပိုပိုပြီး ထူးခြားလာနေပြီ'

'ထူးခြားသည် ဖြစ်စေ မထူးခြားသည် ဖြစ်စေ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျေးဇူးစကား ဆိုစရာ ရှာမတွေ့ဘူး' ဟု မာလင်ဆန်က ဆိုသည်။ 'ကျွန်တော်တို့ကို ဒီအရပ် ဒီဒေသဘက် ခေါ်လာဖို့ ဘယ်သူ့ဆီမှာမှ သွားပြောခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဟိုနေရာ ရောက်ရင်လည်း... ဟို နေရာ ဆိုတာက ဘယ်နေရာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ဗျာ၊ အဲ... အဲဒီနေရာ ရောက်ရင် ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ရမယ် ဆိုတာ ဟိုး ကောင်းကင်ဘုံက ဘုရားသခင်မှပဲ သိမယ်၊ ဒီအကောင် အခုလုပ်တာဟာ သက်သက်မဲ့ အနိုင်အထက် ပြုတဲ့ သဘောပဲ၊ ဒီထက် လျော့ပေါ့ပြီး တွက်လို့ကို မရဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီကောင်ဟာ နာမည် ကြီးချင်လို့ အဆန်းထွင်တဲ့ လေယာဉ်မှူး တစ်ယောက် ပဲ။

'တကယ်လို့ နာမည် ကြီးချင်လို့ လုပ်တယ် ဆိုရင်လည်း ဒီ အကောင် ဟာ အရူးပဲ၊ လေယာဉ် မောင်းသွားနေရင်းနှင့် ရုတ်တရက် စိတ်ဖောက်ပြန် ပြီး ရူးသွားတဲ့ လေယာဉ်မှူး တစ်ယောက် အကြောင်း ကျွန်တော် ကြားဖူး တယ်၊ အခု ဒီအကောင်ကတော့ အစကတည်းက ရူးနေတာ ဖြစ်မယ်၊ ဒါ ကျွန်တော်ရဲ့ သီဝရီပဲ ကွန်ဝေး'

ကွန်ဝေးက ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ မာလင်ဆန်ကို ပြန်ပြောရမည် ဆိုပါက လေယာဉ်စက်သံကို ဖောက်ထွင်းသွားအောင် ပင်ပန်းကြီးစွာ အော်၍ ပြောရ မည် ဖြစ်၏။ ဤမျှလောက်အထိ ပင်ပန်းခံ၍ ပြောချင်စိတ် မရှိ။ ထို့ပြင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည့် အရာများကို ငြင်းခုံစတမ်း ဆိုလျှင် ကုန်နိုင်ဖွယ် မရှိ။ သို့သော် လည်း မာလင်ဆန်က သူ့သဘောထားကို အတင်းအကျပ် တောင်းခံနေသည့် အခါ သူ မဖြေဘဲ နေလိုမရ။

'မင်း ပြောသလို ဟုတ်တယ်ပဲ ထား၊ ဒါဆိုရင် အလွန်ကို စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်း တည်ဆောက်ထားတဲ့ အရူးထမူ တစ်ခုလို့ ပြောရလိမ့်မယ်၊ ဓာတ်ဆီ ဖြည့်ဖို့ ဆင်းခဲ့တာကို မင်း မေ့ပစ်လို့ မရဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီလောက် အမြင့်ကို ပျံတက်လာနိုင်တဲ့ လုပ်ရပ်ကိုလည်း ထည့် စဉ်းစား'

'ဒီလုပ်ရပ်တွေက သူ မရူးဘူးလို့ သက်သေမပြနိုင်ပါဘူးဗျာ၊ အရာရာ

တိုင်းကို စိမ့်နိုင်လောက်အောင် ရူးနေတဲ့ အရူးမျိုး- ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့၊ 'ဒါပေါ့လေ၊ ဒါလည်းပဲ ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်'

'ကဲ ဒီလိုဆို ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို လုပ်မလဲ ဆိုတာ စဉ်းစား ဆုံး ဖြတ်ဖို့ လိုတယ်၊ သူ့လေယာဉ်ကို ဆင်းရင် ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ အကယ်၍ လေယာဉ်ပျံ မပျက်လို့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး သေမကုန်ဘူး ဆို ရင်ပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ၊ သူ့ဆီကို ပြေးသွားပြီး အင်မတန် ခက်ခဲတဲ့ ခရီးလမ်းကို အံ့ဩဖို့ ကောင်းလောက်အောင် ပျံသန်းလာနိုင်တဲ့ အတွက် သူ့ကို ချီးကျူးစကား ပြောကြမလား'

'မဖြစ်နိုင်တာဘဲ' ဟု ဘားနတ်က ရေရွတ်သည်။ 'သူ့ဆီ ပြေးသွားပြီး ချီးကျူးစကား ပြောဖို့ အလုပ်ကို ခင်ဗျားပဲ လုပ်ပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကိုပဲ တာဝန်ပေးရမှာပဲ'

ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ကွန်ဝေးသည် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် အကြာ ကြီး အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေမည်ကို မလိုလားနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ အထူး သဖြင့် ယခု ကြုံနေရသည့် ပြဿနာကို ပျော်ပျော်နေတတ်သော ဘားနတ် အနေဖြင့် သူ့ဘာသာသူ ရင်ဆိုင်သွားနိုင်သည့် အခြေအနေ ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ အချိန်ကုန် လေကုန်ခံပြီး မာလင်ဆန်နှင့် အငြင်းပွားနေ၍ မသင့်ဟု သူ ထင် သည်။ ကွန်ဝေး အနေဖြင့် ကျန်လူစု၏ စိတ်နေသဘောထားကို ခန့်မှန်း၍ ရနေပြီ ဖြစ်၏။ ခြံ၍ ကြည့်လိုက်မည် ဆိုပါက ယခုလို အခြေအနေမျိုးတွင် ဤလူစု တစ်ဖွဲ့တည်း လာ၍ ဆုံမိကြသည်မှာ သိပ်ကြီး မဆိုးလှဟု တွက် သည်။

ယခု အချိန်ထိ မာလင်ဆန် တစ်ဦးသာလျှင် မိမိတို့ ရင်ဆိုင်နေရသည် အခြေအနေကို သည်းမခံနိုင် ဖြစ်ကာ ရန်လိုလျက် ရှိ၏။ မာလင်ဆန် တစ် ယောက် ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေခြင်းမှာလည်း ယခု လောလောဆယ် မိမိတို့ ရောက်နေသည့် အမြင့်ပေကြောင့် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သိပ်ပြီး မြင့် လာသည့် အခါ ကောင်းကင်ယံရှိ လေထုသည် ပါးလာတတ်၏။ ထိုအခါ လေ ကို ရှုရသည်မှာ မဝသလို ဖြစ်လာတတ်သည်။ လေကို ဝဝ မရှုခြင်းသည် လည်း လူတို့၏ စိတ်ကို တစ်မျိုး တစ်ဖုံ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်စေနိုင်သည်။ ထို အပြောင်းအလဲမှာလည်း လူကို လိုက်၍ ဖြစ်ပေါ်တတ်သော အရာဖြစ်၏။

ကွန်ဝေး အနေဖြင့်မူ သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လေထု ပါးလျားမှုကြောင့် စိတ်လက် ကြည်လင် ပေါ့ပါးခြင်း တည်းဟူသော စိတ္တသုခနှင့် ကိုယ်လက်

အင်္ဂါ သွက်လက် ပေါ့ပါးခြင်း တည်းဟူသော ကာယသုခကို ရရှိခံစားနေရ၏။ သူသည် အေးမြ သန့်စင်သော လေကို ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ရှုနေရသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူ့အဖို့ အဆိုး ဖြစ်မလာချေ။ အခြေအနေ တစ်ရပ်လုံးကို ရှိ၍ ကြည့်မည် ဆိုပါက ထိတ်လန့်စရာ ကောင်းသည်မှာလည်း အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ယခု လောလောဆယ်မှာတော့ဖြင့် သူ့ဘာသာသူ အလိုအလျောက် ဖြစ်ပျက်လာနေသော၊ သူ့စိတ်ကို များစွာ ဆွဲဆောင်လျက် ရှိနေသော ဤ အရေးအခင်းကို မဖြစ်အောင် တားဆီး ပိတ်ပင်နိုင်သည် အစွမ်းသည် သူ့တွင် မရှိချေ။

သူသည် အလွန် မြင့်မားပြီး ကြီးကျယ် ခမ်းနားလွန်းလှသော တောင်ထွတ် တောင်စွန်းများကို တစ်ချက်မျှ ငေး၍ ကြည့်နေမိသည်။ ဤမျှလောက် ကျက်သရေ ရှိပြီး ဤမျှလောက် လှပ ခံညားသော နေရာများသည် ယခု အချိန်ထိ မပျက်စီး မယိုယွင်းသေးဘဲ ဤကမ္ဘာမြေကြီးပေါ်၌ ကျန်ရှိ နေပါသေးကလား ဟူသော အသိ ဝင်လာသည်။ ထိုအသိနှင့် အတူ စိတ်ကြည်နူးခြင်း တည်းဟူသော ပီတိလှိုင်းသည် သူ့ရင်ကို ရိုက်ခတ်လေသည်။

တကယ်တော့ ဤနေရာ ဤဒေသများသည် လူသူလေးပါးနှင့် အလွန်အလွမ်း ကွာဝေးသော နေရာဒေသများ ဖြစ်၏။ လူသူ အရောက်အပေါက် ဟူ၍ လုံးဝ မရှိသော နေရာဒေသများ ဖြစ်၏။ ယခု အချိန်ထိ လူ့ယဉ်ကျေးမှု မရောက်သေးသော နေရာဒေသများ ဖြစ်၏။ ဤတောင်စဉ် တောင်တန်းများ၏ တစ်ဖက်မှ နေ၍ ခါရာကိုရမ် တောင်တန်းကြီး၏ ရေခဲပြင် ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိသော တောင်စွယ် တောင်ကြောများသည် မြောက်ဘက် မိုးကောင်းကင်ပြင်ကို ကျောပေးကာ နံရံ တံတိုင်းကြီးများ သဖွယ် မိုးမိုးမတ်မတ် ရပ်၍ ကာဆီးနေကြလေသည်။ တောင်ထိပ် တောင်စွန်းများဆီမှ အလင်းရောင်များသည် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ ထွက်လာလျက် ရှိကြ၏။

အမြင့်ပေအားဖြင့် ထောင်ပေါင်း အနည်းငယ်မျှသာ မြင့်မားသော တောင်စဉ် တောင်တန်းများ ဖြစ်ကြသော်လည်း တောင်တက်သမားများ ဘယ်သောအခါမှ မရောက်နိုင် မပေါက်နိုင် မတက်နိုင်သည့် ယာဝရ အတားအဆီးများ အဖြစ် ရပ်တည်လျက် ရှိကြသည်။ တောင်တက်သမားများအား ဤနေရာသို့ အရောက် တက်ချင်လာအောင် ဆွဲဆောင်နိုင်သည့် အရာများလည်း မရှိချေ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကွန်ဝေးကတော့ တောင်တက်သမားများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် စိတ်ဓာတ်ရှိသူ ဖြစ်၏။ အနောက်တိုင်း အတွေးအခေါ်က စံအဖြစ်

သတ်မှတ်ထားသော အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံး ဟူသမျှတွင် အနှစ်သာရ မရှိဟု မြင်နေသူ ဖြစ်သည်။ 'အမြင့်ဆုံး အတွက် အစွမ်းကုန် အားထုတ်ခြင်း' သည် သူ့အဖို့ အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့ရုံမျှမက 'အထက်လွှာကို မြတ်နိုး တွယ်တာခြင်း' ထက်ပင် ပို၍ ညံ့ဖျင်းသည်ဟု ယူဆသူ ဖြစ်၏။

တကယ်တမ်းကျတော့လည်း သူသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာ ရဖို့ အတွက် အလွန်အမင်း အပြင်းအထန် အားထုတ်ခြင်းတွင် စိတ်ဝင်စားသူ မဟုတ်ပေ။ အချည်းနှီး အလဟဿ ဖြစ်စေသော အကျိုးမဲ့ စွန့်လွှတ်မှုများမှာလည်း သူ့အတွက် မက်မောစရာ ကောင်းသည့် အရာများ မဟုတ်ပေ။

ပတ်ဝန်းကျင် ရှုခင်းအလှတွင် ငေးမောရင်း ရောက်တတ်ရာရာများကို တွေးတောနေခိုက်မှာပင် ဆည်းဆာချိန်သို့ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ဆည်းဆာ၏ အမှောင်ရိပ်သည် တောင်စဉ် တောင်ကြော တစ်လျှောက်ကို ကတ္တီပါ ကော်စောကြီး တစ်ချပ် ဖြန့်၍ ခင်းလိုက်သည့်နယ် ဖြာ၍ ဖြန့်၍ ကျဆင်းလာသည်။ ထို့နောက် တောင်တန်း တစ်ခွင်လုံးထက်ရှိ အလင်းရောင်သည် ဖျော့တော့လာပြီး ခံညား ထည်ဝါသော အလှသစ် တစ်ရပ်ကို မွေးဖွားပေးလိုက်၏။

လမင်းသည် ကောင်းကင်ယံတွင် ပေါ်လာသည်။ တောင်ထိပ် တစ်ခုချင်းစီပေါ်သို့ လရောင် ကျလာသည်။ ကောင်းကင်ဘုံမှ နတ်သား နတ်သမီးများက မီးအိမ် ထွန်းပေးလိုက်သလားဟုပင် ထင်ယောင်ထင်မှား ဖြစ်နိုင်လောက်၏။ ကြည့်မျှော်၍ မဆုံးနိုင်လောက်အောင် ရှည်လျားသော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းသည် နက်ပြာရောင် ကောင်းကင်ကို နောက်ခံပြုကာ ပြီးပြီးပြက်ပြက် အရောင်များ ထွက်လျက် ရှိလေသည်။ လေသည် အေးမြလာသည်။ စောစောကထက် ပို၍ ပြင်းထန်သော အရှိန်ဖြင့် တိုက်ခတ်လာသည်။ ထိုအခါ လေယာဉ် စက်သည် မငြိမ်မသက် ဖြစ်လာသည်။

ဤ ပြောင်းလဲ ဖြစ်ပေါ်မှုများသည် ခရီးသည်များကို စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းစေ၏။ နေဝင်သွားလျှင် လေယာဉ်သည် ဆက်လက် ပျံသန်းလိမ့်မည် မထင်။ နောက်ဆုံး မျှော်လင့်ချက် တစ်ခုတည်း ရှိ၏။ တခြားမဟုတ်၊ ဓာတ်ဆီ။ ဘယ်နည်းနှင့်မဆို ဓာတ်ဆီသည် တစ်ချိန်ချိန်တွင် ကုန်ရမည်။ အခု မကုန်သေးပါက မကြာခင် ကုန်ပေလိမ့်မည်။ ဤကိစ္စမှာ အနေးနှင့် အမြန် ဖြစ်ပေါ်လာတော့မည့် ကိစ္စ ဖြစ်သည်။

မာလင်ဆန်သည် ထိုကိစ္စကို ရှေ့တန်းတင်၍ ပြောလာသည်။ ကွန်ဝေးကတော့ ချက်ချင်း အဖြေမပေးနိုင်။ တုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ့အနေဖြင့်

လေယာဉ် ရောက်သည့် ခရီး အကွာအဝေးကို အတိအကျ ခန့်မှန်း၍ မရ။ အများဆုံး မိုင်တစ်ထောင် ခရီးတော့ ရောက်ခဲ့ပြီဟု သူ ထင်သည်။

သူ၏ ထင်မြင်ချက်ကို ကြားသောအခါ မာလင်ဆန်က 'ကဲ ဒီ မိုင် လောက် ပေါက်လာပြီ ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အခု ဘယ်နေရာ ရောက်နေပြီလဲ' ဟု စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် မေးလေသည်။

'ဒါကတော့ ဆုံးဖြတ်ဖို့ မလွယ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် တို့ အခု ရောက်နေတဲ့ နေရာဟာ တိဗက် ဒေသရဲ့ နယ်နိမိတ်ထဲ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်၊ တကယ်လို့ အခု မြင်နေရတဲ့ တောင်တန်းတွေဟာ ခါရာကိုရမ် တောင်တန်းတွေသာ ဆိုရင် တော့ တိဗက် ဒေသဟာ ဒီတောင်တွေရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်မှာ ရှိတယ်၊ ဟို တောင် ထွတ် တစ်ခုဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ဒုတိယ အမြင့်ဆုံးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ ကေတူး တောင်ထိပ် ဖြစ်ရမယ်'

'ခေရက်တောင်ကြီး ပြီးရင် သူပေါ့' ဟု ဘားနတ်က ဝင်ပြောသည်။ 'အင်မတန် လှတဲ့ ရှုခင်းပဲ'

'တောင်တက်သမား တစ်ယောက်ရဲ့ ရှုထောင့်ကနေ ကြည့်မယ် ဆိုရင် တော့ ခေရက် တောင်ထက် တက်ရတာ အများကြီး ခက်မယ်၊ ကမ္ဘာကျော် တောင်တက်သမား တစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ အီတလီ အမျိုးသား အက်ဘရူးဇီး မြို့စား ကတောင်မှ တက်လို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ တောင်ထိပ် တစ်ခုလို့ သတ်မှတ်ထားခဲ့ တာ'

'ဘုရား ဘုရား' ဟု မာလင်ဆန်က ရေရွတ်သည်။ သို့သော်လည်း ဘားနတ်က ရယ်သည်။ 'ဒီ ခရီးမှာတော့ ခင်ဗျားဟာ တရားဝင် လမ်းပြ တစ် ယောက်လို့ သတ်မှတ်ရလိမ့်မယ် ထင်တယ် ကွန်ဝေး၊ တကယ်လို့ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော့် လက်ထဲမှာ ကော့ညက် အရက် တစ်ပုလင်းလောက်သာ ပါမယ် ဆိုရင် တိဗက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် တင်နက်ဆီပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်တော့ ဘူး'

'ဒါပေမယ့်ဗျာ ကျွန်တော်တို့ ဒီကိစ္စကို ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ' ဟု မာလင်ဆန်က နားပူနားဆာ ပြောသည်။ 'ကျွန်တော်တို့ ဘာပြုလို့ ဒီကို ရောက် လာရတာလဲ၊ အကြောင်းက ဘာလဲ၊ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ ပြက်လုံး ထုတ် စရာ ရှိသလား၊ ကျွန်တော်တော့ မမြင်ဘူး'

'ရှုခင်းကတော့ လှတာ အမှန်ပဲ ငါ့လူရေ ပြီးတော့လည်း ခင်ဗျား ပြောသလို ဟိုလူဟာ အရူးတစ်ယောက် ဖြစ်နေရင် ဘာအကြောင်းမှ ရှာလို့

ရမယ် မထင်ဘူး'

'အိုဗျာ၊ ဒီအကောင်ဟာ အရူးပဲ ဖြစ်မယ်၊ တခြား တွေးစရာ ဘာမှ မရှိဘူး၊ တွေးလို့လည်း မရဘူး၊ ခင်ဗျားကော စဉ်းစားလို့ ရသလား ကွန်ဝေး' ကွန်ဝေးက ခေါင်းယမ်းသည်။

သူတို့ သုံးယောက် စကားပြောနေခိုက်တွင် တစ်ယောက်တည်း တွေး နေဟန် တူသော မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုးက သူတို့ဘက် လှည့်လာသည်။ 'ရှင်တို့ အနေနှင့် ကျွန်မရဲ့ အယူအဆကို တောင်ခံတာ မဟုတ်တော့ ကျွန်မ ဝင်ပြီး မပြောသင့်ဘူးလို့ ယူဆတယ်' ဟု အသံ စာစာ စာစာဖြင့် စကားစသည်။

'ဒါပေမယ့် ကျွန်မ အနေနှင့် မစ္စတာ မာလင်ဆန်ရဲ့ ထင်မြင်ချက်ကို သဘောတူ လက်ခံကြောင်းတော့ ပြောချင်တယ်၊ ဟိုခမျာရဲ့ ခေါင်းဟာ မမှန် ဘူး ဆိုတာ ကျွန်မ သေချာပေါက် ပြောရဲတယ်၊ ဟိုခမျာ ဆိုတာ တခြားလူ မဟုတ်ပါဘူး၊ လေယာဉ်မှူးကို ပြောတာပါ၊ တကယ်လို့ သူ မရူးဘူး ဆိုရင် တခြား အကြောင်း ရှိနိုင်မလား၊ အင်း အခုဟာ ကျွန်မ ပထမဆုံး လေယာဉ်ပျံ စီးဖူးတာပဲ၊ အဲဒါကော ရှင်တို့ သိကြရဲ့လား၊ ဒါ ကျွန်မ ပထမဆုံး အကြိမ် လေယာဉ်ပျံ စီးဖူးတာရှင်၊ အလျင်က ဆိုရင် ကျွန်မကို လေယာဉ်ပျံ စီးဖို့ ဘယ်သူမှ သွေးဆောင်လို့ ရခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မရဲ့ သူငယ်ချင်း တစ် ယောက်က ဆိုရင် လန်ဒန်က ပါရီ ခရီးတိုကို လေယာဉ်ပျံ စီးကျင့် ရသွား အောင် စီးဖို့ ကျွန်မကို အစွမ်းကုန် တိုက်တွန်းခဲ့ဖူးတယ်၊ ဒါတောင်မှ ကျွန်မ လုံးဝ မစီးခဲ့ဘူး သိလား'

'ကဲ အခုတော့ ခင်ဗျာ အိန္ဒိယက တိဗက်ကို လေယာဉ်ပျံ စီးနေရပြီ ပေါ့၊ ဟုတ်ဖူးလား' ဟု ဘားနတ်က ပြောသည်။ 'ဖြစ်လာပုံတွေကတော့ ဒီလို ပဲဗျ'

မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုးက စကား ဆက်ပြောပြန်သည်။ 'ကျွန်မ တစ်ချိန်က တိဗက် ဒေသမှာ နေခဲ့ဖူးတဲ့ သာသနာပြု အဖွဲ့ဝင် တစ်ဦးနှင့် သိခဲ့ဖူးတယ်၊ သူက ပြောတယ်၊ တိဗက် လူမျိုးတွေဟာ လူထူးလူဆန်းတွေတဲ့၊ သူတို့က ကျွန်မတို့ကို မျောက်တွေက ဆင်းသက်လာတဲ့ လူမျိုးတွေလို့ ယုံကြည်ကြသတဲ့'

'ဒါဆိုရင်တော့ ထူးထူးခြားခြားကို လိမ္မာ ပါးနပ်တဲ့ လူမျိုးတွေလို့ ဆိုရမယ်'

'အို ကျွန်မ ဆိုလိုတာက အခုခေတ် လူတွေကို ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့အနေနှင့် ဒီ ယုံကြည်ချက်ကို နှစ်ပေါင်း ရာပေါင်းများစွာ ကတည်းက

လက်ခံလာတဲ့ သဘောကို ပြောတာပါ။ ဒါက သူတို့ရဲ့ အစဉ်အလာ ရှိခဲ့တဲ့ အစွဲအလမ်း တစ်ခုပဲ။ ကျွန်မ ကိုယ်တိုင်ကတော့ ဒီ အယူအဆမျိုးတွေကို မကြိုက်တာ အမှန်ပဲ။ ဒါဝင်က တိဗက် လူမျိုးတွေထက် ပိုပြီး ဆိုးတယ်လို့ ကျွန်မကတော့ ထင်တာပဲ။ ကျွန်မအနေနှင့် သမ္မာကျမ်းစာရဲ့ အဆိုအမိန့်ကိုပဲ လက်ခံတယ်'

'ရှေးရိုးဝါဒီသမား' တစ်ယောက် ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား'

သို့သော်လည်း မစ္စ ဘရင့်ခဲလို့သည် 'ရှေးရိုးဝါဒီသမား' ဟူသော စကားလုံး၏ အနက် အဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်ဟန် မတူချေ။ 'ကျွန်မက အယ်လ် အမ်အက်စ် အဖွဲ့ဝင်ပါ' ဟု ပြန်ဖြေသည်။ 'ဒါပေမယ့် နို့စို့ကလေးကို နှစ်ခြင်း မင်္ဂလာ ပြုတာကျတော့ ကျွန်မ သူတို့နှင့် သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်ဘူးရှင်'

အယ်လ်အမ်အက်စ် ဟူသော အတိုကောက် စကား သုံးလုံးကို ကြား ရသည့်အခါ တစ်ချိန်က သူ သိခဲ့ရသည့် လန်ဒန် မစ်ရှင်နရီ ဆိုဆိုက်ရာဘီ ခေါ် လန်ဒန် သာသနာပြု အဖွဲ့ကို ကွန်ဝေး သတိရမိသည်။ အီရပ်စတန်၌ ကျင်းပခဲ့သော ထိုအသင်း၏ ဘာသာတရားဆိုင်ရာ ဟောပြောပွဲ တစ်ခု၌ ကြို ခဲ့ရသည့် အဆင်မပြေမှုကလေးများကိုလည်း ပြန်၍ အောက်မေ့မိ၏။

သူသည် မစ္စ ဘရင့်ခဲလို့ကို စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိ၏။ သူ့အဖွဲ့ များထဲမှ ခပ်ထူထူ အင်္ကျီတစ်ထည် မစ္စ ဘရင့်ခဲလို့အား ပေးရလျှင် ကောင်း လေမလားဟု စဉ်းစားမိသည်။ သို့သော်လည်း ဤ အမျိုးသမီး၏ ခန္ဓာကိုယ် သည် သူထက် မာကျောပြီး ခံနိုင်ရည် ရှိပုံ ပေါ်သည်ဟု တွေးမိသဖြင့် မပေး တော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ သူသည် သူ့ထိုင်ခုံထက်တွင် ခပ်ကွေးကွေး မှီ လိုက်ပြီး မျက်လုံး အစုံကို မှိတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် အေးအေးဆေးဆေးပင် အိပ်ပျော်သွားလေသည်။ လေယာဉ်ပျံကတော့ ဆက်လက် ပျံသန်းဆဲ။

ရုတ်တရက် လေယာဉ် စောင်းသွားသည့် အရှိန်ကြောင့် သူတို့ အားလုံး လန် နီးလာကြသည်။ ကွန်ဝေး၏ ဦးခေါင်းသည် ပြတင်းပေါက်နှင့် ဝင်ဆောင်မိ

* သမ္မာကျမ်းစာပါ အချက်အလက် ဟူသမျှကို လက်ခံ ယုံကြည် ထားသူများအား ခေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သဖြင့် တဒင်္ဂမျှ မူးနောက်နောက် ဖြစ်သွားရ၏။ လေယာဉ်သည် တစ်ဖက်သို့ စောင်းသွားရာမှ နောက်တစ်ဖက်သို့ ပြန်၍ စောင်းသွားပြန်သည်။ ကွန်ဝေး သည် ထိုင်ခုံပေါ်၌ ဘယ်ပြောင်း ညာလူး ဖြစ်လျက် ရှိလေ၏။ ပတ်ဝန်းကျင် တွင် အအေးဓာတ် များလျက် ရှိသည်။

သူ ပထမဆုံး လုပ်လိုက်မိသည့် အရာမှာ လက်ပတ်နာရီကို ငဲ့၍ ကြည့် လိုက်မိခြင်း ဖြစ်၏။ တစ်နာရီခွဲနေပေပြီ။ သူ အချိန် အတန်ကြာမျှ အိပ်ပျော် သွားခဲ့သည်မှာ သေချာသည်။ သူ့နားများသည် တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ခတ်လျက် ရှိသော အသံ တစ်သံကို ကြားနေရသည်။ ပထမတော့ သူ အိပ်မက် မက်နေ သည်ဟု ထင်သည်။ နောက်တော့မှ အင်ဂျင်စက် ပိတ်ထားမှန်း သိလာရ၏။ လေယာဉ်ပျံသည် လေပြင်း တစ်ခုကို တိုးငှေ့သွားလျက် ရှိလေသည်။ သူသည် ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ လေယာဉ်နှင့် နီး ကပ် လာနေသော မြေပြင်ကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ သို့သော်လည်း ပြက်ပြက် ထင်ထင် မဟုတ်။ မှုန်ဝါးဝါးနှင့် ညှိမှိုင်းမှိုင်း။ မြေပြင်သည် လေယာဉ်အောက် မှ တစ်ဝိုက်ရိပ် ပြေးလျက် ရှိသည်။

'သူ လေယာဉ်ကို ဆင်းလိမ့်ဦးမယ်' ဟု မာလင်ဆန်က အော်သည်။ ထိုင်ခုံပေါ်မှ အပြင်သို့ ထွက်ကျလျက်ရှိသော ဘားနတ်ကမူ 'တကယ်လို့ သူ ကံကောင်းရင်တော့ ဆင်းနိုင်မှာပေါ့' ဟု လှမ်းပြောသည်။

လေယာဉ် တိမ်းလိုက် စောင်းလိုက် ဖြစ်နေသည့် အတွက် တုန်လှုပ် မှ အနည်းဆုံးလူမှာ မစ္စ ဘရင့်ခဲလို့ ဖြစ်၏။ သူသည် ဒီဗာ သင်္ဘောဆိပ်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည့် ခရီးသည် တစ်ဦးသဖွယ် သူ့ ခေါင်းပေါ်မှ ဦးထုပ်ကို အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြင်ဆောင်းလျက် ရှိလေသည်။

လေယာဉ်သည် မြေပြင်သို့ ဆင်းသည်။ ဤတစ်ကြိမ် ဆင်းပုံ ဆင်း နည်းမှာ ကြမ်းတမ်းလှ၏။ 'အို ဘုရား ဘုရား ဆင်းပုံက ရမ်းလုပ်ပါကလား၊ တကယ်ကို ဆိုးတာပဲ' လေယာဉ် မြေပြင်သို့ ဆင်းမိပြီး လှုပ်ရှား ခါယမ်းနေ သည့် ဆယ်စက္ကန့်မျှ အတွင်း သူ့ ထိုင်ခုံကို အတင်း ဖက်တွယ်ထားနေရသော မာလင်ဆန်က ညည်းသည်။

အားလုံး အသံ တစ်သံကို ကြားလိုက်ကြရ၏။ လေယာဉ်၏ ဘီး တစ် ဖက်မှ တာယာ တစ်လုံး ကွဲသံ။ 'လမ်းကတော့ ဆုံးပြီ' မည်သည့် အရာကို မဆို အကောင်းဘက်မှ မမြင်တတ် မကြည့်တတ်သော မာလင်ဆန်က စိတ် ပျက် လက်ပျက် ထပ်ပြောသည်။ 'ဘီးချော်ပြီး ကွဲသွားတာ၊ သွားပြီ၊ ကျွန်တော်

တို့ အားလုံး ရောက်တဲ့ နေရာမှာ ထိုင်နေဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒီတစ်ချက်တော့ သေချာသွားပြီ'

အရေးအခင်း တစ်ခုခုနှင့် ကြုံလာရသည့် အခါများတွင် ဘယ်တော့မှ စကား များများ မပြောတတ်သော ကွန်ဝေးသည် တောင့်တင်းနေသော သူ့ ခြေထောက်များကို ဆန့်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက်နှင့် ဆောင့်မိခဲ့သည့် သူ့ခေါင်းမှ ဒဏ်ရာကို စမ်းကြည့်သည်။ ဒဏ်ရာက မများ။ ပြင်းထန်ခြင်းလည်း မရှိ။ ဖူးရောင်သွားရုံမျှသာ ဖြစ်သည်။ သူ့လူတွေကို ကူညီဖို့အတွက် သူ တစ်ခုခု တော့ လုပ်မှ ဖြစ်မည်။ သို့သော်လည်း လေယာဉ် စက်သတ်လိုက်ချိန်တွင် အလဲလဲ အပြိုပြို ဖြစ်နေရာမှ ထ၍ မတ်တတ်ရပ်နိုင်ကြသည့် လေးယောက်ထဲတွင် သူသည် နောက်ဆုံးလူ ဖြစ်၏။

မာလင်ဆန်က လေယာဉ် တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး မြေကြီးပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းရန် ဟန်ပြင်သည်။ 'သတိထား လုပ်' ဟု ကွန်ဝေးက လှမ်း၍ သတိပေးသည်။

မာလင်ဆန်၏ ပြန်ဖြေသံသည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလှသည့် တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖောက်ထွင်း ထွက်ပေါ်လာသည်။

'လုပ်မနေပါနှင့်၊ ဘာမှ သတိထားနေဖို့ မလိုဘူး၊ ကြည့်ရတာ ကမ္ဘာ့ရဲ့ အစွန်ဆုံး နေရာ တစ်နေရာနှင့် တူပါတယ်။ သက်ရှိ သတ္တဝါ ဆိုလို့ တစ်ကောင် တစ်မြီးမှ မရှိဘူး'

နောက်တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် လေးယောက်စလုံး အအေးဒဏ်ကို ခိုက်ခိုက်တုန်မျှ ခံကြရသည်။ သူတို့ နားများသည် ပြင်းထန်စွာ ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လျက် ရှိသော လေသံနှင့် သူတို့ ဖိနပ်သံများမှ တစ်ပါး တခြားဘာသံမျှ မကြားရ။

သူတို့ အားလုံး စိတ်အားတင်းရခြင်းနှင့် စိတ်ဓာတ်ကျခြင်း၏ ကြားတွင် ရောက်ကာ ကြိရာမရ ဖြစ်လျက် ရှိကြသည်။ လမင်းသည် တိမ်များ နောက်သို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွားဟန် တူ၏။ ကြယ်ရောင်များသည် မှောင်အတိကျနေသော ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် လင်းလက်လာကြသည်။

မတွေးတတ်သူ သို့မဟုတ် အသိဉာဏ် ဗဟုသုတ ကင်းမဲ့သူ တစ်ဦးသာ ဆိုလျှင် အလင်းရောင် ကင်းမဲ့ကာ ဟင်းလင်းပြင်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်နေသော ဤကမ္ဘာ လောကကြီးသည် အလွန် မြင့်မားသော တောင်တန်းကြီးများဖြင့် ပြည့်နေသည့် နေရာကြီး တစ်ခုဟု ထင်မှတ်ဖွယ်ရာ ရှိနေသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံးမှာ တောင်များဖြင့် ပြည့်လျက် ရှိ၏။ ထိုတောင်များ၏ ကြား

မှ အပေါ်သို့ ထိုးထွက်လာနေသမျှမှာလည်း တောင်တန်းများပင် ဖြစ်သည်။ ဘယ်ကိုပဲ ကြည့်ကြည့် တောင်များပေါ်တွင် တောင်များ ဆင့်လျက် ရှိကြသည်။ တစ်လုံးပေါ် တစ်လုံး ဆင့်နေကြသော တောင်စဉ် တောင်တန်းများသည် ဟိုအထေး မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့ ရောက်သည့်အခါ အလင်းရောင် မှုန်ဝါးဝါးသာ ရှိတော့၏။

အလွန်အမင်း စိတ်လှုပ်ရှားကာ စိတ်အား တက်ကြွလျက် ရှိနေသော မာလင်ဆန်သည် လေယာဉ်မှူး အခန်းထဲသို့ ဝင်ရန် ဟန်ပြင်လျက် ရှိသည်။ 'မြေပေါ် ရောက်လိုကတော့ ဒီအကောင် ဘာကောင်ကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ ကျွန်တော် မကြောက်ဘူး' ဟု အော်ပြောသည်။ 'အခု ချက်ချင်းပဲ ဒီအကောင်ကို ကိုင်မယ်'

ကျွန်လူစုသည် မာလင်ဆန် လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံကို ကြည့်ကာ မှင်တက်မိသလို ဖြစ်နေကြသည်။ စိုးရိမ်မကင်းလည်း ဖြစ်လျက်ရှိကြ၏။ ကွန်ဝေးသည် မာလင်ဆန်ကို ဆွဲရန် နောက်မှ အပြေး လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း နောက်ကျသွားခဲ့လေပြီ။ စက္ကန့် အနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ မာလင်ဆန်သည် လေယာဉ်မှူး အခန်းထဲမှ အမောတကော ပြန်ထွက်လာပြီး အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် စကား လှမ်းပြောသည်။

'ဒီမယ်ဗျ ကွန်ဝေး၊ သိပ်ကို ထူးဆန်းတာပဲ၊ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ဟိုအကောင် ဖျားနေတာလား၊ သေတာလား၊ ဘာဖြစ်သလဲ မသိဘူး၊ ကျွန်တော်... ဒီကောင် စကားမေးကို မရတော့ဘူး၊ လာဗျာ၊ ခင်ဗျား တက်ပြီး ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အဲ သူ့ ခြောက်လုံးပြူးကိုတော့ ကျွန်တော် ယူထားလိုက်ပြီ'

'သေနတ် ငါ့ကို ပေးထားရင် ကောင်းမယ်' ဟု ကွန်ဝေးက ပြောသည်။ စောစောက ပြတင်းပေါက်နှင့် ရိုက်ခွဲမိသော အရှိန်ကြောင့် သူ့ခေါင်းသည် ရီဝေဝေ မူးနောက်နောက် ဖြစ်ဆဲ။ သို့သော်လည်း သူသည် ဖြုန်းခနဲ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အခြေအနေကို ရင်ဆိုင်နိုင်ရန် အားတင်းသည်။ သူ ကြိုဖူးခဲ့သမျှ အခြေအနေများထဲတွင် ယခု အခြေအနေသည် သူ့အတွက် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။

သူသည် မှောင်နှင့်မည်းမည်း ဖြစ်နေသော လေယာဉ် စက်ခန်း အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ပြင်းထန်သော ဓာတ်ဆီနဲ့က တထောင်းထောင်း ထလျက် ရှိသဖြင့် မီးခြစ် ခြစ်၍ ကြည့်ဝံ့လောက်အောင် မစွန့်စားရဲ။ လေယာဉ်မှူးကိုတော့ သူ မြင်နေရသည်။ လေယာဉ်မှူးသည် ရှေ့သို့ မှောက်လျက် လဲကျလျက် ရှိရာ

သူခေါင်းသည် လေယာဉ် ထိန်းသိမ်းရေး စက်ခုံပေါ်တွင် တင်လျက် ရှိ၏။ ကွန်ဝေးသည် လေယာဉ်မှူး၏ ကိုယ်ကို လှုပ်ကြည့်သည်။ ဦးထုပ်ကို ဆွဲချွတ်သည်။ လည်ပင်းတွင် ရစ်ပတ်ထားသည့် အဝတ်အစားများကို တင်းကျပ် ပိတ်ဆို့ မနေအောင် ဖြုတ်ပေးသည်။ လေယာဉ်မှူး၏ အခြေအနေကို ခဏမျှ ကြည့်၍ အကဲခတ်လိုက်ပြီး ချက်ချင်းပင် သူ့လူများဘက် လှည့်၍ သတင်းပို့သည်။

‘မာလင်ဆန် ပြောတာ ဟုတ်တယ်၊ သူ တစ်ခုခု ဖြစ်တာ အမှန်ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို အပြင်ထုတ်မှ ဖြစ်မယ်’

သို့သော်လည်း သတိထား၍ ကြည့်နေသူ တစ်ဦးသာ ရှိပါက ကွန်ဝေး တွင်လည်း တစ်စုံတစ်ခု ဖြစ်နေပြီဟု ပြောကောင်း ပြောပေလိမ့်မည်။ ကွန်ဝေး၏ အသံမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲလျက် ရှိ၏။ သူ့အသံသည် ခါတိုင်း ထက် စူးရှပြီး ခါတိုင်းထက် ကြည်လင် ပြတ်သားနေသည်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့စိတ်တွင် အများစုက ကြိုက် မကြိုက် ဟူသော အတွေးဖြင့် သံသယ ရှိဟန် မတူ။ အချိန်၊ နေရာ၊ အဆမတန် အေးနေသည့် ရာသီဥတုနှင့် သူ၏ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ပင်ပန်းမှုများကိုလည်း သိပ်ပြီး အရေးထားပုံ မရ။ အားလုံး နှင့် သက်ဆိုင်နေသော မလုပ်မဖြစ်သည့် အလုပ်တစ်ခု ရှိနေသဖြင့် လုပ်ရန် ပြင်ဆင်နေသည့် သဘော ဖြစ်လေသည်။

ဘားနတ်နှင့် မာလင်ဆန်တို့ အကူအညီဖြင့် လေယာဉ်မှူးကို ထိုင်ခုံ ပေါ်မှ ပွေ့ချီကာ မြေပြင်သို့ ချသည်။ လေယာဉ်မှူးသည် သေနေခြင်း မဟုတ်၊ သတိလစ်နေခြင်းမျှသာ ဖြစ်၏။ ကွန်ဝေးသည် ဆေးဝါး ကုသမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဗဟုသုတ ရှိသူ မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း အဖျား အနာ ရောဂါ တစ်ခုခု ၏ အသွင်အပြင် လက္ခဏာရပ်ကိုမူ တီးမိ ခေါက်မိ ရှိသည်။

‘သိပ်မြင့်တဲ့ နေရာကို ရောက်လာလို့ နှလုံးရောဂါ ဖောက်လာတဲ့ သဘော ဖြစ်မယ်’ ဟု ကွန်ဝေးက သူ မသိသော လူစိမ်းကို ငဲ့ကြည့်ကာ ကောက်ချက်ချသည်။ ‘ဒီအပြင်ဘက်မှာတော့ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို ဘာမှ သိပ် လုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ လေက သိပ်ထန်တယ်၊ အကွယ်အကာ ဆိုလို့ လည်း ဘာမှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး၊ အကောင်းဆုံးကတော့ သူ့ကို လေယာဉ်ထဲ ပြန်သွင်းထားဖို့ပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ကိုယ်တိုင်လည်း အထဲ ပြန်ဝင်နေမှ ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် ဘယ်ရောက်နေမှန်းလည်း မသိဘူး၊ နေ့ မထွက်မချင်း လှုပ်ရှားဖို့ ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ’

သူ၏ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် အကြံပြုချက် နှစ်ခုစလုံးကို အကန့်အကွက် မရှိ လက်ခံကြသည်။ မာလင်ဆန်ပင်လျှင် ကွန်ဝေးနှင့် သဘောချင်း တိုက်ဆိုင်သည်။ သူတို့သည် ပက်လက် ဖြစ်နေသော လေယာဉ်မှူးကို မချီကာ လေယာဉ်ပေါ်သို့ ပြန်တင်ပြီး ထိုင်ခုံများ ကြားရှိ လူသွားလမ်းပေါ်၌ ချထားလိုက်ကြ၏။ အတွင်းဘက်မှာလည်း အပြင်ဘက်ထက် ပို၍ နွေးထွေးခြင်း မရှိပေ။ သို့သော်လည်း အဆမတန် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လျက် ရှိသည့် လေဒဏ်မှ တော့ အကွယ်အကာ ရသည်။

ဤညအဖို့ သူတို့ အရေးထားနေရသည့် အရာမှာ လေပင် ဖြစ်သည်။ လေသည် အပြင်မှနေ၍ ညည်းတွား အော်မြည်လျက် ရှိလေသည်။ လေမှာ ရိုးရိုး တိုက်ရိုး တိုက်စဉ် လေမျိုး မဟုတ်၊ သာမန် ပြင်းထန်ရုံနှင့် အေးမြရုံသာမဟုတ်၊ ဒေါသတကြီးဖြင့် ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်း တိုက်ခတ်နေသော လေ ဖြစ်သည်။ ထိုလေသည် သူတို့ လေယာဉ်၏ အထက်နှင့် အောက် ဘေးဘီ တို့မှ ပတ်၍ တရကြမ်း ဝှေ့ယမ်း တိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။ ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် မင်းမူလျက် ရှိနေသော လေအရှိန်ဖြင့် လေယာဉ်သည် ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားလျက် ရှိ၏။

ကွန်ဝေးသည် ပြတင်းပေါက်များမှနေ၍ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်သည်။ လေသည် ကောင်းကင်ယံရှိ ကြယ်များမှ ထွက်နေသည့် အလင်းရောင်များကို ပင် လေဟာ အတွင်းသို့ တိုက်ခတ်၍ ထုတ်ပစ်နေသည့်နယ် ရှိ၏။

လူစိမ်းကတော့ ယခုအချိန်ထိ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ။ ကွန်ဝေးသည် ထိုင်ခုံ နှစ်ခုကြားရှိ ကျဉ်းမြောင်းသော လူသွားလမ်းပေါ်၌ ပက်လက် ဖြစ်နေသူ အား အလင်းရောင် မှန်ဝါးဝါး အောက်တွင် ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် စမ်းသပ် စစ်ဆေး လျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ဘာကိုမှ မည်မည်ရရ မသိ။ ‘သူ့ နှလုံး အခုန်ကတော့ သိပ်နှေးနေတယ်’ ဟုသာ ပြောနိုင်သည်။ သူ၏ တွေ့ရှိချက်မှာ ဤမျှသာ ဖြစ်၏။

မစွာ ဘရင့်ခဲလိုသည် သူ့ လက်ဆွဲအိတ်ထဲသို့ လက်နှိုက်ပြီး ပုလင်း တစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ‘ဒီဟာလေးဟာ သူ့အတွက် အသုံး ဝင်လိမ့် မယ် ထင်ပါတယ်’ ဟု ပြောကာ ကွန်ဝေးအား လှမ်းပေးသည်။ ‘ကျွန်မ အတွက် တစ်စက်ကလေးမှ မသုံးရသေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အရေးအကြောင်း ပေါ်လာရင် သုံးနိုင်အောင် ဆိုပြီး သွားလေရာ အမြဲ ဆောင်ထားတာ၊ အခု ဖြစ်နေတာလည်း အရေးပေါ် ကိစ္စပဲ မဟုတ်လား’

'အရေးပေါ် ကိစ္စလို့ပဲ ပြောရမှာပဲ' ဟု ကွန်ဝေးက ပြန်ပြောသည်။ သူသည် ပုလင်းအဖုံးကို ဖွင့်၍ နမ်းကြည့်လိုက်ပြီးမှ ပုလင်းထဲမှ ဘရန်ဒီကို မေ့မြောနေသူ၏ ပါးစပ်ထဲသို့ လောင်းထည့်ပေးသည်။ 'သူ့ အတွက်တော့ ဆေးတစ်လက်ပေါ့၊ ကျေးဇူးပါပဲ' ခဏမျှ အကြာတွင် မီးခြစ်ဆံ မီးတောက် အောက်မှ လူနာ၏ မျက်တောင်များ ခတ်လာသည်ကို မြင်ကြရသည်။

မာလင်ဆန်၏ စိတ်သည် တည်ငြိမ်နေရာမှ ရုတ်တရက် ပြန်လည် လှုပ်ရှားလာပြန်သည်။ သူသည် တစ်ချက်မျှ အားရပါးရ ရယ်လိုက်ပြီး 'ကျွန်တော်တော့ မတတ်နိုင်တော့ဘူး' ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ပြောသည်။ 'ကျွန်တော်တို့ အားလုံး မီးခြစ်ဆံတွေ အကုန်ခံပြီး လူသေကောင် တစ်ကောင်ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ သက်သက်မယ့် အချိန်ဖြုန်းနေတာပဲ၊ ဒီလောက် ဝိုင်းအုံ့ပြီး ကြည့်ချင်ရလောက်အောင် ချောလှနေတဲ့ ကောင်လည်း မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မျက်နှာက မွဲခြောက်ခြောက်နှင့်ပါ'

'မင်းပြောသလို ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့' ဟု ကွန်ဝေးက ပြောသည်။ သူ့အသံမှာ တည်ငြိမ်လေးနက်သည်။ 'ဒါပေမယ့် သူဟာ လူသေကောင်တစ်ကောင်တော့ မဟုတ်သေးဘူး၊ ကံကလေး နည်းနည်းပါးပါး ရှိရင်တော့ ငါတို့ သူ့ကို ပြန်ကောင်းလာအောင် လုပ်ပေးနိုင်ကောင်းပါရဲ့'

'ကံ ဟုတ်လား၊ သူ သတိရလာရင်တော့ သူ ကံကောင်းတာပဲပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ ကံကောင်းတာမှ မဟုတ်တာ'

'သိပ်ပြီး သေချာပေါက်လည်း မတွက်နှင့်ဦးလေ၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ကွာလောလောဆယ်တော့ မင်းပါးစပ် ပိတ်ထားရင် ကောင်းမယ်'

မာလင်ဆန်သည် ယခု အချိန်အထိ ကျောင်းသားစိတ် မကုန်သေးသော လူရွယ် တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ ကောင်းစွာ မထိန်းနိုင်သည့် အခြေအနေတွင် ရှိနေသည့် ကြားမှပင် သူ့ အထက် အရာရှိက တိုတိုပြတ်ပြတ် အမိန့်ပေးလိုက်သည့်အခါ ချက်ချင်း ငြိမ်ကျသွားသည်။ ကွန်ဝေး အနေဖြင့် မာလင်ဆန်အား ယခုကဲ့သို့ ခပ်ထန်ထန် ခပ်မာမာ ပြောလိုက်ရသည့် အတွက် စိတ်မကောင်းတော့ ဖြစ်မိ၏။ သို့သော်လည်း သူ့တွင် မပြော မဖြစ်သည့် အခြေအနေက ရှိနေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ယခု လောလောဆယ်မှာတော့ လေယာဉ်မှူး၏ ပြဿနာကိုသာ သူ ဦးစားပေးရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ သူတို့လူစု ယခု ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခြေအနေကို ရှင်းလင်း ပေးနိုင်မည့် လူမှာလည်း သူ တစ်ဦး

တည်းသာ ရှိသည်ဟု ယူဆမိသည် အားလျော်စွာ သူ သင့်တော်မည်ဟု ယူဆသည့် အလုပ်ကိုသာ လုပ်ရပေတော့မည်။ သူ့အနေဖြင့် သူတို့၏ လက်ရှိ အခြေအနေကို အမှန်းအဆဖြင့် ဆွေးနွေး ဝေဖန်ခြင်းလည်း မပြုလိုတော့ပေ။ စတင်ထွက်ခွာလာချိန်မှ ဤနေရာ ရောက်ချိန် အထိ တစ်လမ်းလုံး အမှန်းအဆ အတွေးအခင်များဖြင့် အချင်းချင်း ဆွေးနွေး ဝေဖန်ခြင်းများကို ပြုခဲ့ကြပြီးပြီ ဖြစ်ရာ လုံလောက်ပြီဟုပင် သူ တွက်သည်။

ဤအဖြစ်နှင့် ရင်ဆိုင်စက သူ့ စိတ်ထဲတွင် အထူးအဆန်း တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ရသော ခံစားမှုမှာလည်း ယခုအခါတွင် လုံးဝ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့လေပြီ။ အခုဆိုလျှင် သူ့စိတ်သည် ရှေ့ရေးကို တွေးကာ ပူပင် ကြောင်ကြခြင်း ဖြစ်လျက်ရှိပြီ ဖြစ်၏။ ယခု သူတို့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခြေအနေ တစ်ခုလုံးကို မြင်၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ထိတ်လန့် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဘေးအန္တရာယ်မျိုးနှင့် ရုတ်တရက် ချက်ချင်းတော့ ကြုံရလိမ့်မည် မထင်ပေ။ သို့တစေလည်း ခံနိုင်ရည် ရှိ မရှိ၊ သို့မဟုတ် သည်းခံနိုင်စွမ်း ရှိ မရှိ စမ်းသပ်သည့် ပွဲမျိုး တစ်ခုနှင့်တော့ ကြုံရလိမ့်မည် ထင်၏။ ယင်းကဲ့သို့ ကြုံရပြီးခါမှ ဆိုးရွားသော ဘေးအန္တရာယ် တစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်ဟု သူ့စိတ်က ထင်လျက် ရှိ၏။

လေထန်လွန်းလှသော ထိုည တစ်ညလုံး ကွန်ဝေးသည် အိပ်၍ မရချေ။ အိပ်မရတိုင်း ရှေ့တွင် ကြုံလာရမည့် အရေးအခင်းများကို အကျိုးအကြောင်း ယှဉ်၍ အဆစ်အပိုင်း ကျကျ စဉ်းစားဆင်ခြင်နေမိသည်။ သို့သော်လည်း သူ ဆင်ခြင် စဉ်းစား၍ ရသမျှကို တခြားလူများ စိတ်ဆင်းရဲမည် စိုးသဖြင့် ဖွင့်ဟ၍ မပြောပြခြင်း မပြုချေ။

သူ ခန့်မှန်း၍ ရသလောက် ဆိုပါက သူတို့ လေယာဉ်သည် ဟီမဝန္တာ တောင်တန်းကြီး၏ အနောက်ဘက်ခြမ်းရှိ တောင်စဉ် တောင်တန်းများပေါ်သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီး ထိုမှ တစ်ဆင့် လူသိ အလွန်နည်းသော ကူအင်လွန်း တောင်တန်းဆီသို့ ရှေ့ရှု၍ လာခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားလျက် ရှိ၏။

ဤပုံအတိုင်းသာ ဆိုပါမူ သူတို့သည် ကမ္ဘာမြေကြီး၏ အမြင့်မားဆုံးနှင့် သာယာမှု အနည်းဆုံးသော တိဗက် ကုန်းမြေမြင့် ဒေသအတွင်းသို့ ဆိုက်ရောက်နေကြပေပြီ။ ဤဒေသတွင် အနိမ့်ဆုံးဟု သတ်မှတ်ထားသော တောင်ကြား လွင်ပြင်များသည်ပင်လျှင် အမြင့် နှစ်မိုင် ရှိ၏။ အလွန် ကြီးမား ကျယ်ပြန့်ပြီး လူနေကင်းမဲ့သော ဒေသကြီး တစ်ခုလည်း ဖြစ်၏။ လူသူ အရောက်အသွယ် လုံးဝ မရှိသေးသော နယ်မြေ အများအပြား တည်ရှိရာ ဒေသကြီး

တစ်ခုလည်း ဖြစ်၏။ အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် အစဉ်အမြဲ တိုက်ခတ်လျက် ရှိသော လောသာလျှင် မင်းမုနေသည့် ကုန်းမြေမြင့်များဖြင့် ပြည့်နေသော ဒေသကြီးလည်း ဖြစ်၏။

လူအများ၏ စွန့်ပစ်ထားခြင်းကို ခံနေရသော ဤဒေသကြီး အတွင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ကြရသည့် မိမိတို့ လူစု၏ အဖြစ်သည် တစ်စုံ တစ်ခုသော အဖြစ်ကြောင့် တစ်ကျွန်း ပိုခံရသည့် လူတစ်စုနှင့် တူလျက် ရှိပေသည်။ တကယ်တော့လည်း ဤဒေသသည် သဲကန္တာရများထက်ပင် အနေရ အထိုင်ရ ခက်ခဲသော ဒေသ တစ်ခု ဖြစ်သဖြင့် ရှေ့ရေးကို တွေးလိုက်လျှင် စိတ်မအေးစရာ ဖြစ်၏။

မိမိတို့၏ အဖြစ်ကို ဆင်ခြင် စဉ်းစားရင်း ထူးဆန်း အံ့ဩသည့်စိတ် ဖြစ်ပေါ်နေခိုက်မှာပင် နောက်ထပ် တိုး၍ ထိတ်လန့် အံ့ဩဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် အပြောင်းအလဲ တစ်ခုသည် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြန်လေသည်။

တိမ်တိုက်များ၏ နောက်ကွယ်တွင် ဝင်ရောက် ပုန်းအောင်းနေသည်ဟု သူ တွေးထင်ထားသော လမင်းသည် မှောင်မည်းနေသော တိမ်လွှာထု ထိပ်ပိုင်း အစွန်းမှ ပြုထွက်လာပြီး သူ့ရှေ့ တည့်တည့်မှ အမှောင်ထုကို အလင်းရောင် ပိုးတဝါးဖြင့် ပက်ဖျန်းလိုက်၏။

ထိုအခါ ကွန်ဝေးသည် ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်မှ တောင်ကုန်း နှစ်ခု ကာရံထားသော ရှည်မျောမျော တောင်ကြား လွင်ပြင် တစ်ခုကို ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ တောင်ကုန်းများမှာ သိပ်ပြီး မမြင့်သော်လည်း မည်းမှောင်နေသော တောင်ထိပ်များသည် အပြာရောင် သန်းနေသည့် ညဉ့်ဦးယံ မိုးကောင်းကင်ဆီသို့ ထိုးတက်နေကြသည်။

ကွန်ဝေး၏ မျက်လုံးများသည် တောင်ကြား လွင်ပြင်၏ ထိပ်ပိုင်းမှ မခွာနိုင်အောင် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဟူမူ လွင်ပြင်သည် ထိုနေရာ ရောက်သည့်အခါ အထက်ဘက်သို့ ပျံတက် သွားနေသည့် အသွင်မျိုး ပေါက်ကာ ပပ်ကြားအက်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်လျက်ရှိပြီး အေးမြသော လရောင်အောက်တွင် ခမ်းနားသော အလှကို လှစ်ပြ နေသည့်နယ် တည်ရှိ နေသောကြောင့်ပေတည်း။

ကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် အလှဆုံးသော တောင်တန်း တစ်ခုဟုပင် ကွန်ဝေး ထင်မိ၏။ ကတော့ပုံ ဖြစ်နေသော တောင်ထိပ်မှ နှင်းခဲထုကြီးသည် မညီမညာ မပြေမပြစ် ဖြစ်နေသော ပုံသဏ္ဍာန်ကြောင့် ကလေးတစ်ယောက် ဆွဲထားသည့် ပန်းချီကား တစ်ချပ်နှင့် တူနေသည်။ ဤ နှင်းခဲထုကြီး၏ အရွယ်အစား အမြင့်

နှင့် အကွာအဝေးများကို ခန့်မှန်းနိုင်ဖို့ ဆိုသည်မှာ မလွယ်သော ကိစ္စ တစ်ခု ဖြစ်ချေသည်။ နှင်းခဲထုကြီးဆီမှ အရောင်များသည် တဝင်းဝင်း တလက်လက် ဖြာထွက်လျက် ရှိ၏။ တည်နေပုံမှာ ငြိမ်ဆိတ်လွန်းလှပေသည်။

ကွန်ဝေးသည် နှင်းခဲထုကြီးဆီသို့ တွေ့ဝေ ငေးမောရင်း သူ မြင်တွေ့နေရသော အရာများသည် တကယ်မှ ဟုတ်ပါလေစ ဟူသော သံသယစိတ်ပင် ဝင်မိ၏။ သူ ကြည့်နေခိုက်မှာပင် တိမ်တစ်လိပ်သည် ပိရမစ် ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်လျက်ရှိသော တောင်စွန်းကို ဖုံးအုပ်သွားလေရာ လရောင်အောက်တွင် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည့် တောင်ထိပ်မှ နှင်းခဲထုကြီး၏ အလှကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ မိုးချန်းသံ တမျှ ကျယ်လောင်လှသည့် နှင်းခဲတုံးများ ပြိုကျသံကိုပါ သူ ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုအခါကျမှပင် သူ မျက်စိအောက်မှ အရာများသည် အိပ်မက်ထဲ၌ မြင်နေရသည့် အရာများမဟုတ် ဟူသော အသိ ဝင်လာလေသည်။

သူ မြင်တွေ့နေရသည့် ရှုခင်းကို အိပ်ပျော်နေကြသည့် သူ့အဖော်များ အား နှိုး၍ ပြုချင်သော ဆန္ဒသည် ကွန်ဝေး၏ ရင်ထဲ၌ ဖျတ်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ သို့သော်လည်း ဤရှုခင်းကို မြင်၍ သူ့အဖော်များ၌ စိတ်အေးချမ်းမှု ရလိမ့်မည် မဟုတ်ဟု တွေးမိသောအခါ မနှိုးတော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အမှန်တကယ်လည်း စိတ်ငြိမ်းချမ်းမှု ရနိုင်မည့် ရှုခင်း မဟုတ်ပေ။ ဤရှုခင်းသည် မိမိတို့၏ အထီးကျန်ဖြစ်မှုနှင့် ဘေးအန္တရာယ်များမှုကို ဖော်ပြနေသော ရှုခင်း ဖြစ်ချေသည်။ အခြေအနေကို ဆင်ခြင်ကြည့်သည့်အခါ လူနေ အိမ်ခြေ ရှိမည့် ရပ်ရွာသည် ဤနေရာနှင့် မိုင်ပေါင်း ရာပေါင်း များစွာ ကွာဝေးမည်မှာ သေချာလျက် ရှိ၏။

သူတို့၏ အခြေအနေကို သုံးသပ် ကြည့်မိပြန်သည်။ သူတို့တွင် အစားအဆောက် လုံးဝ မရှိ။ ခြောက်လုံးပြူး တစ်လက်မှ တစ်ပါး အခြား ဘာလက်နက်မှ မပါ။ သူတို့ထဲတွင် လေယာဉ် မောင်းတတ်သူ ပါသည် ဆိုဦးတော့၊ လေယာဉ်ပျံက ပျက်နေပြီ ဖြစ်၏။ လေယာဉ် မပျက်သည့်တိုင်အောင် ဓာတ်ဆီက ကုန်လုနီးပါး ဖြစ်နေလေပြီ။ သူတို့တွင် အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည့် အအေးဒဏ်နှင့် လေဒဏ်ကို ခုခံ ကာကွယ်နိုင်မည့် အဝတ်အထည်များလည်း ပါလာခဲ့ကြသည် မဟုတ်။

မာလင်ဆန်တွင် ပါလာသည့် ရိုးရိုး ကုတ်အင်္ကျီနှင့် လောင်းကုတ်အင်္ကျီကြီးများမှာလည်း တကယ်တမ်းကျတော့ အအေးဒဏ်နှင့် လေဒဏ်များမှ

အကာအကွယ် ပေးနိုင်မည့် အဝတ်အစားများ မဟုတ်။ မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုးကို ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း အားရစရာ မရှိ။ သူ့ကိုယ်ပေါ်တွင် အနွေးထည် ဆို၍ သိုးမွေးအင်္ကျီနှင့် မာဖလာသာ ရှိသည်။

ပြီးတော့ သူမှ လွဲ၍ သုံးယောက်စလုံး တောင်တန်းများ၏ အမြင့် ပိုင်း၌ ကြုံတွေ့ရတတ်သည့် ဒဏ်ကို ခံနေကြရပြီ ဖြစ်သည်။ ဘားနတ် တစ် ယောက်သည်ပင်လျှင် စိတ်ဓာတ်ကျနေပြီ ဖြစ်၏။ မာလင်ဆန်ကတော့ သူ့ ကိုယ်သူ တစ်ယောက်တည်း စကားပြောလျက် ရှိသည်။ သူ့ အပြုအမူကို မြင် ရုံမျှဖြင့် ယခု သူတို့ ရင်ဆိုင်နေရသည့် အခက်အခဲများ ရေရှည်လာမည် ဆို ပါက သူ ဘာဖြစ်သွားမည်ကို ခန့်မှန်း၍ ရနိုင်စရာ ရှိ၏။

အားတက်ဖွယ်ရာ မရှိသည့် ဤအဖြစ်များကို ကြည့်ပြီး ကွန်ဝေး စိတ် ပျက်မိသော်လည်း မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုးကို ကြည့်လိုက်သည့် အခါတွင်မူ မချီးမွမ်း ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်ရ၏။ မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုးသည် ယခု အချိန်ထိ အခြေ မပျက်သေး။ စောစောကလို ပုံမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤကဲ့သို့ ဣန္ဒြေမပျက် နေ နိုင်သည့် အဖြစ်ကို မြင်ရသောအခါ မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုး အတွက် မိမိမှာ တာဝန် ရှိသည် ဟူသော စိတ်ထား ဝင်လာမိသည်။

‘ခင်ဗျားကော ဘယ်လို နေပါသလဲ မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုး၊ နေရတာ အဆင် ပြေရဲ့လား’ ဟု သူက အားပေးသည့် အနေဖြင့် စကား လှမ်းပြောသည်။

‘စစ်ကြီး အတွင်းက စစ်သားတွေ ခံစားခဲ့ရတာဟာ အခု ကျွန်မတို့ ကြုံနေရတာထက် အများကြီး ဆိုးတာပဲရှင်’ ဟု သူက ပြန်ဖြေသည်။

ကွန်ဝေး အဖို့တော့ မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုး၏ နှိုင်းယှဉ်ချက်သည် သိပ်ပြီး ထိရောက်ခြင်း မရှိပေ။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည် ဆိုပါက စစ်ကြီးအတွင်းက သူသည် ကတုတ်ကျင်းများ အတွင်း၌ ညတိုင်းလိုလို နေခဲ့ရဖူးသည်။ ထိုကဲ့သို့ နေရသည့်အတွက် သူ့မှာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဆင်းရဲခဲ့သည်ဟု မရှိခဲ့စဖူးပေ။ အခြားသော ဘဝတူ စစ်သားများအဖို့တော့ ထိုကဲ့သို့ တငုတ်တုတ်တုတ် နေရ သည့် အတွက် စိတ်ဆင်းရဲ ကိုယ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ခဲ့ကြသော်လည်း သူ့မှာတော့ မဖြစ်ခဲ့။

သူ့ စိတ်အာရုံသည် လေယာဉ်မှူးထံ ရောက်သွားသည်။ လေယာဉ်မှူး ၏ အသက်ရှူပုံမှာ မမှန်သေး။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ့ကိုယ်ခန္ဓာသည် မသိမသာ ကလေး လှုပ်ရှားလာတတ်သည်။ မာလင်ဆန်ကတော့ လေယာဉ်မှူးကို တရုတ် လူမျိုး တစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်နေသည်။ သူ၏ ထင်မြင်ချက်သည်

မှန်ကောင်း မှန်ပေလိမ့်မည်။ လေယာဉ်မှူးသည် ငြိတိသျှ လေတပ်မတော်မှ လက်မတင်နှင့် အဆင့် လေယာဉ်မှူး ဝတ်စုံများကို ဝတ်ကာ အယောင်ဆောင် ထားသော်လည်း သူ့ နှာခေါင်းနှင့် ပါးရိုးများက မွန်ဂိုလူမျိုး အနွယ်ဝင် တစ် ဦး ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြလျက် ရှိ၏။

မာလင်ဆန်ကတော့ လေယာဉ်မှူးကို အရပ်ဆိုးသည်ဟု ပြောသည်။ တရုတ်ပြည်၌ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသော ကွန်ဝေးကတော့ သိပ်ပြီး ကြည့်၍ မဆိုဟု တွေးသည်။ သို့သော်လည်း အခု လောလောလတ်လတ် သူ့လက်ထဲမှ မီး ဖြစ်ထဲ မီးတောက်အောက်၌ ရှိနေသည့် လေယာဉ်မှူး၏ ဖြူဖျော့ဖျော့ အသား အရှေ့နှင့် ဟနေသော ပါးစပ်များကတော့ သူ့မျက်စိထဲတွင် ကြည့်၍ မလှပေ။

ညသည် တရွေ့ရွေ့ သွားလျက် ရှိသည်။ လရောင်သည် တစ်ခဏမျှ မှေးမှိန်သွားသည်။ ထိုအခါ မည်းမှောင်နေသော တောင်တန်းသည် မကောင်း ဆိုးဝါးကြီး တစ်ကောင်နှင့် တူလာသည်။ အမှောင် အအေးနှင့် လေသည် တိုး ၍ တိုး၍ ဆိုးရွား ပြင်းထန်လာသည်။ နံနက် အရုဏ်တက်ချိန်အထိ ထို ပုံစံ အတိုင်း ဆက်သွားသည်။ ထိုနောက် လေတိုက်နှုန်း အရှိန် ပျော့လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင် လောက တစ်ခုလုံး ငြိမ်ဆိတ်လာသည်။ ရှေ့တည့်တည့်မှ တောင်တန်းသည် သူ့ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ဖော်ပြနေသည်။ ပထမ အစတွင် ပြာ လှဲလှဲ၊ ညိုမှိုင်းမှိုင်း၊ ထိုနောက် ငွေရောင်၊ အစောဆုံး ပေါ်ထွက်လာသည့် နေ ရောင်ခြည်များ တောင်ထိပ်ပေါ် ဖြာဆင်းလာသည့် အခါတွင်မူ ပန်းရောင်။

အမှောင်ထု ပါးလာသည်နှင့် အမျှ တောင်ကြား လွင်ပြင်၏ အသွင်သည် ပီပီပြင်ပြင် ပေါ်လာသည်။ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲများ ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိသော ကြမ်းပြင်နှင့် ကျောက်စရစ်ခဲများ အထပ်လိုက် အထပ်လိုက် ဆင့်၍ တက်သွား နေသော တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျှောများကို မြင်လာရသည်။ တရင်းတနီးနှင့် ဆီးကြို ဖိတ်ခေါ်နေသည့် မြင်ကွင်းတော့ မဟုတ်။

စောစော ကတည်းက စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်ထားခဲ့ရပြီး ဖြစ်သော ကွန်ဝေး အဖို့တော့ ရှုခင်းထဲ၌ ရှိနေသည့် ထူးဆန်းသော အလှကို သတိ ထားခဲ့မိ၏။ ထိုအလှသည် စိတ်ကူးယဉ်လို ကောင်းမည့် အလှမျိုးတော့ မဟုတ်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရှိနေသော နှင်းခဲများဖြင့် ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည့် ပီရုမစ် သဏ္ဍာန် တောင်တန်းသည် မြင်သူ၏ စိတ်ကို ယိုဖိတ်လာအောင် လွှဲဆော်နေသည့်နယ် ရှိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် နေသည် အပြာရောင် ကောင်းကင်ဆီသို့ တရွေ့ရွေ့

ထိုးတက်လာသည်။ ထိုအခါ ကွန်ဝေး၏ စိတ်သည် အနည်းငယ်မျှ သက်သော့ သက်သာ ရှိလာလေသည်။

နေတက်လာသည်နှင့် အမျှ လေသည် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလာသည်။ သူ့ အဖော်များသည်လည်း အိပ်ပျော်နေရာမှ နိုးလာကြပြီ ဖြစ်၏။ လေယာဉ် များအား အပြင်သို့ ထုတ်လျှင် ကောင်းမည်ဟု သူက အဆိုပြုသည်။ သန့်စင် ခြောက်သွေ့သော လေနှင့် ပူနွေးသော နေရောင်ခြည်တို့သည် လေယာဉ်များကို ထူထူထောင်ထောင် ဖြစ်လာစေလိမ့်မည်ဟု သူ မျှော်လင့်သည်။ လေယာဉ်များ ကို မရှု အပြင်သို့ ထုတ်ကြသည်။

နောက်ဆုံးတွင် လေယာဉ်များ၏ မျက်လုံးများ ပွင့်လာပြီး စကားပြော သည်။ ပီပီသသ ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မဟုတ်၊ မပီမသ မသဲမကွဲ။ လေ ယောက်သား လေယာဉ်များ ဘေးမှ ငုံ့၍ နားထောင်ကြသည်။ လေယာဉ်များ ပြောနေသမျှကို ကွန်ဝေးမှ တစ်ပါး အခြားလူများ နားမလည်။ ကွန်ဝေးက တော့ လေယာဉ်များကို ရံဖန်ရံခါ ပြန်၍ စကားပြောသည်။

နောက် တစ်ခဏမျှ ကြာသောအခါ လေယာဉ်များသည် ပို၍ အားနည်း လာသည်။ စကားကိုလည်း စောစောကလောက်ပင် ပီသ သဲကွဲအောင် မပြော နိုင်။ အတော်ကြီး အားထုတ်ကာ ခက်ခဲ ပင်ပန်းစွာဖြင့် ပြောလျက်ရှိသည်။ ယင်းကဲ့သို့ တပင်တပန်း စကားပြောနေရင်းမှပင် အသက်ကုန်ခြင်းသို့ ရောက် သွားခဲ့လေ၏။ ထိုအချိန်တွင် နေသည် ထန်းတဖျား အမြင့်သို့ ရောက်နေခဲ့လေပြီ။

ကွန်ဝေးက သူ့ အဖော်များဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။
‘သူ ကျွန်တော့်ကို ပြောပြသွားတာက နည်းနည်းပါးပါးပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ကျွန်တော်တို့ သိသင့် သိထိုက်သမျှကို ပြောမသွား ဘူးလို့ ဆိုလိုတာပါ။ ကျွန်တော်တို့ အခု တိဗက် ဒေသထဲ ရောက်နေတယ်။ ဒါကတော့ သိသာတဲ့ ကိစ္စပါ။ သူ ကျွန်တော်တို့ကို ဘာကြောင့် ဒီနေရာ ဒီ ဒေသ အရောက် ခေါ်လာသလဲ ဆိုတာလည်း ပြောပြ မသွားဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီအရပ်ကိုတော့ သူ ကောင်းကောင်း သိဟန် တူပါတယ်။ သူ ပြောနေတဲ့ ဘာ သာ စကားကိုလည်း ကျွန်တော် သိပ်နားမလည်ဘူး။ စကားက တရုတ်စကား တစ်မျိုးပဲ။’

‘ကျွန်တော့်အထင် ပြောရရင် ဒီအနီးအနား တစ်ဝိုက်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဘုန်းတော်ကြီးတွေ နေတဲ့ တိဗက် ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်း ရှိတယ်လို့ သူ ပြောပုံရတယ်။ ဒီတောင်ကြား လွင်ပြင် အတိုင်း သွားရင် တွေ့နိုင်မယ့် သဘောမျိုး ရှိတယ်။ အဲဒီ ရောက်ရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ အတွက် အစား အသောက်နှင့် ခိုစရာ ရမယ်။ သူ ခေါ်တဲ့ နာမည်ကတော့ ရှန်ဂရီလာတဲ့။ လာ ဆိုတာက တိဗက် စကား၊ တောင်ကြားလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ကို အဲဒီ နေရာ သွားဖို့တော့ အတော့်ကို အလေးအနက် ထားပြီး တိုက်တွန်း သွားတယ်’

‘ကျွန်တော်တို့က ဘာကြောင့် အဲဒီ နေရာကို သွားရမှာလဲ၊ ဘာ အဓိပ္ပာယ် ရှိလို့လဲ’ ဟု မာလင်ဆန်က ပြောသည်။ ‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဒီ အကောင် ဦးနှောက် ချောင်နေပုံတော့ ရတယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာ ဘယ်လို သဘောရသလဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား’

‘ဒါကတော့ ဖြစ်လာသမျှ အခြေအနေကို ငါ သိသလောက် မင်း သိ ထားတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့်ကွာ တကယ်လို့ ငါတို့ အနေနှင့် သူ ပြော ခဲ့တဲ့ နေရာကို မသွားဘူး ဆိုပါတော့၊ ဒါဆိုရင် ငါတို့ ဘယ်သွားကြမလဲ၊ တခြား သွားစရာ နေရာ ရှိသလား’

‘ခင်ဗျား ကြိုက်တဲ့နေရာကိုသာ သွားပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဂရုမစိုက် တော့ဘူး။ သေချာတာ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အခု ပြောတဲ့ ရှန်ဂရီလာဟာ အဲဒီဘက်မှာ ရှိတယ်ဆိုရင် နောက်ထပ် မိုင်နည်းနည်း ထပ်လျှောက်ရဦးမယ်။ ဒါဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့ လူစုဟာ ယဉ်ကျေးမှု ရှိတဲ့ အရပ်နှင့် နောက်ထပ် မိုင်အနည်းငယ် ပိုဝေးသွားပြီ ဆိုတဲ့ သဘောပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ နောက် ထပ် မိုင်ဝေးဝေး မသွားချင်တော့ဘူး။ လျော့လေ ကောင်းလေပဲ။ အေးလေ ထားလိုက်ပါတော့၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဒီဒေသထဲက ထွက်သွားနိုင်အောင်တော့ ခင်ဗျား လုပ်ပေးမှာပဲ မဟုတ်လား’

ကွန်ဝေးက စိတ်ရှည် လက်ရှည်ဖြင့် ပြန်ရှင်းပြသည်။
‘အခြေအနေကို မင်း ကောင်းကောင်း သဘောပေါက်သေးပုံ မရဘူး။ မာလင်ဆန် ငါတို့ဟာ လူတွေ သိပ်ပြီး မသိသေးတဲ့ ကမ္ဘာ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုထဲမှာ ရောက်နေကြတာ၊ သွားရ လာရ အင်မတန် ခက်ခဲပြီး အင်မတန် မှ ဘေးအန္တရာယ် ထူပြောတဲ့ နေရာ၊ တောင်တက် အဖွဲ့လိုဟာမျိုးတောင်မှ သွားဖို့ လာဖို့ မလွယ်တဲ့ နေရာမျိုး၊ ဒီလို နေရာမျိုးတွေက ငါတို့ကို အရပ်

လေးမျက်နှာက ဝိုင်းထားတာ၊ မိုင်ပေါင်း ရာပေါင်းများစွာ ဝေးတဲ့ နေရာမျိုးတွေ၊ ဒီလို နေရာမျိုးတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ပက်ရှုဝါကို ပြန်ရောက်ဖို့ ဆိုတာဟာ အလွန် မျှော်လင့်ချက် ကင်းမဲ့တဲ့ ကိစ္စ'

'ကျွန်မသာ ဆိုရင်တော့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မလုပ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စပဲ'

မစ္စ ဘရင့်ခဲလို့က ဝင်ပြောသည်။

ဘားနတ်က ခေါင်းညိတ်သည်။ 'တကယ်လို့ သူ ပြောသွားတဲ့ တိဗက် ဘုန်းကြီးကျောင်းသာ ဒီအနီး တစ်ဝိုက်မှာ ရှိမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ကကောင်းတာပဲ'

'ဒါပေါ့၊ ကံ တကယ် ကောင်းတာပေါ့' ဟု ကွန်ဝေးက ဆိုသည်။ 'ကျွန်တော်တို့မှာ အစာ လုံးဝ မရှိဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး မြင်နေတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ဒီလောက် ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းတဲ့ နေရာမျိုးမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး နေလို့ရမှာလဲ၊ အစားအစာကော ရှာလို့ ရမတဲ့လား၊ နောက် နာရီ အနည်းငယ် ကြာရင် ကျွန်တော်တို့ ဆာကြတော့မယ်၊ တကယ်လို့ ဒီကနေ့ည ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ဆက်ပြီး နေကြဦးမယ် ဆိုရင်ကော ဘာဖြစ်မလဲ၊ လေဒဏ်နှင့် အအေးဒဏ်ကို ခံကြရဦးမှာ သေချာတယ်၊ ရှေ့ အလားအလာက လုံးဝ မကောင်းဘူး၊ အဲဒီတော့ ဘာလုပ်မလဲ၊ ဒီအနားမှာ လူ ရှိ မရှိ ရှာရမှာပဲ၊ သူ ပြောသွားတဲ့ အတိုင်း ဆိုရင် လူတော့ ရှိမယ်၊ တွေ့အောင် ရှာဖို့လည်း လိုတယ်၊ ဒါဟာ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ပွင့်နေတဲ့ လမ်းပဲ'

'တကယ်လို့ သူ ပြောသွားတဲ့ နေရာဟာ ထောင်ချောက် တစ်ခု ဖြစ်နေရင်ကော' ဟု မာလင်ဆန်က မေးသည်။

ဘားနတ်က ကြားမှဝင်၍ အဖြေ ပေးသည်။ 'အလွန် ကောင်းတဲ့ ထောင်ချောက် တစ်ခု ဖြစ်မှာပေါ့၊ ထောင်ချောက်နှင့် အတူ ဒီနံခဲလေးတောင် ပါလာလိမ့်ဦးမယ်၊ ဒီ ထောင်ချောက်မျိုးကတော့ ကျွန်တော်နှင့် အသင့်တော်ဆုံး ထောင်ချောက်ပါ'

မာလင်ဆန် တစ်ဦးမှ လွဲ၍ အားလုံးက ရယ်ကြသည်။ မာလင်ဆန်ကတော့ စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်နေဆဲ။

နောက်ဆုံးတွင် ကွန်ဝေးက 'ဒီလို ဆိုရင် ဒီကိစ္စကို အားလုံးက သဘောတူတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆလိုက်တော့မယ်' ဟု ဆိုသည်။ 'တောင်ကြား လွင်ပြင် အတိုင်းပဲ သွားကြမယ်၊ ကြည့်ရတာက သိပ်ပြီး မစောက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန်ပဲ လျှောက်ကြတာပေါ့၊ ဒီမှာ

ထိုင်နေပြန်လည်း ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိတဲ့ အတူတူတော့ သွားကြတာပဲ ကောင်းမယ်၊ ဒီလူ အလောင်းကို မြှုပ်ဖို့ကတော့ ဒိုင်းနမိုက် မရှိဘဲနှင့် မြေတူးလို့ ရမှာ မဟုတ်တော့ ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ရမှာပဲ၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း ရောက်လို့ အထမ်းသမား ရမယ် ဆိုရင်တော့ ပြန်လာပြီး မြေမြှုပ်ကြတာပေါ့၊ ကျွန်တော်တို့ အဖို့တော့ အထမ်းသမား လိုမှာပဲ၊ အခုချက်ချင်း ခရီးစဖို့တော့ ကျွန်တော် အကြံပေးချင်တယ်၊ ဒါမှလည်း မွန်းလွဲပိုင်း အချိန်အထိ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရှာလို့ မတွေ့သေးဘူး ဆိုရင် အချိန်မီ ဒီနေရာကို ပြန်လာပြီး လေယာဉ်ထဲ ဝင်ဆိပ်လို့ ရမယ်'

'တကယ်လို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရှာတွေ့ရင်ကော' ဟု မာလင်ဆန်က ဝင်မေးပြန်သည်။ သူသည် အခုအချိန်အထိ နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်နေဆဲ။ 'ကျုပ်တို့ အသတ်မခံရဘူးလို့ အာမခံမလား'

'ဒါကိုတော့ ဘယ်သူကမှ အာမ မခံနိုင်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဖြစ်ဖို့ အလားအလာကတော့ နည်းတယ်၊ ဒီမှာ ဆက်နေလည်း ငတ်ပြီး သေချင် သေမယ်၊ ဒါမှမဟုတ် အေးလွန်းလို့ သွေးခဲပြီး သေချင် သေမယ်၊ အဲဒီတော့ စွန့်ကြည့်ရမှာပေါ့၊ ဗုဒ္ဓဘာသာ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ လူသတ်မှု ဖြစ်ဖို့ ဆိုတာမျိုးကတော့ အလွန်အလွန် ဖြစ်ခဲတဲ့ ကိစ္စမျိုးပဲ၊ အင်္ဂလိပ် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းထဲမှာ ဆိုရင်တော့ ဒါမျိုး ဖြစ်ဖို့ လမ်းက များချင် များလိမ့်ဦးမယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ ကင်တာဘာရီ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးထဲမှာ စိန် သောမတ်ဟာ အသတ်ခံခဲ့ရဖူးတယ်' ဟု မစ္စ ဘရင့်ခဲလို့က ဝင်ပြောသည်။ ကွန်ဝေး၏ စကားကို ထောက်ခံသည့် သဘောဖြင့် ခေါင်းကိုပါ ညိတ်ပြသည်။ သို့သော်လည်း သူ၏ ထောက်ခံချက်သည် ကွန်ဝေး ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ကို ပျက်အောင် မျက်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

မာလင်ဆန်ကတော့ စိတ်ပျက်ဟန်ဖြင့် ပခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်ပြီး စိတ်မရှည်တော့သည့် မျက်နှာထားဖြင့် ကွန်ဝေးအား လှမ်းပြောသည်။

'ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်တော်တို့ ရှန်ဂရီလာကိုပဲ သွားကြတာပေါ့၊ ရှန်ဂရီလာဟာ ဘယ်နေရာမှာပဲ ရှိရှိ ဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေနေ စမ်းပြီး သွားကြည့်ကြရမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဟိုတောင်တန်းရဲ့ တစ်ဝက်လောက် အထိ တက်နေရမယ့် ခရီးမျိုး မဖြစ်တန်ကောင်းဘူးလို့ ကျွန်တော်တို့ မျှော်လင့်ကြတော့မှာပဲ'

မာလင်ဆန်၏ စကားကြောင့် သူတို့အားလုံး၏ မျက်လုံးများသည်

တောင်ကြားလွင်ပြင် ဦးတိုက်ထားသော ကတော့ပုံ တောင်ထိပ်ဆီသို့ ရောက်
သွားကြသည်။ အလင်းရောင်ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရနေသည့် အခုလို နေ့စင်း၊
ဘက်တွင် တောင်ထိပ်၏ အလှသည် ကျက်သရေ ရှိလှ၏။ ခမ်းနား ထည်ဝါ
လှ၏။

ထို့နောက် သူတို့၏ အကြည့်များသည် အသွင် ပြောင်းသွားသည်။
သူတို့ မျက်လုံးများသည် ပြူးကျယ်လာကြသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်
သူတို့နှင့် အလွန် အလှမ်းကွာဝေးသော တောင်တန်း ဆင်ခြေလျှောပေါ်တွင်
သူတို့ဘက်သို့ ဦးတည်၍ လာနေကြသော ယောက်ျားများ ပုံသဏ္ဍာန်ကို
တွေ့မြင်လိုက်ကြရသောကြောင့်ပေတည်း။

'ဘုရား ဘုရား' ဟူသော တီးတိုး ရေရွတ်သံသည် မစွ ဘရင့်ခဲလို'၏
နှုတ်ဖျားမှ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

၃

အလွန် ထူးဆန်းသည့် မြင်ကွင်းကြောင့် ကျန်လူစု လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေချိန်
တွင် ကွန်ဝေးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ဟည်ငြိမ် အေးဆေးစွာပင် ရှိသည်။
အထေးမှ လာနေသော လူအုပ်ကို ခပ်အေးအေးပင် စောင့်ကြည့်လျက် ရှိသည်။
လူစိမ်း သူစိမ်းများ ဟူသော အသိဖြင့် အံ့သြခြင်းကိုလည်း မပြု။ တစ်စုံတစ်ခု
များ ဖြစ်လာလေမလား ဟူသော ကြောင့်ကြစိတ်ဖြင့် ယောက်ယက်ခတ်ခြင်း
လည်း မဖြစ်။

ကွန်ဝေး၏ အမူအကျင့်သည် ရဲရင့်ခြင်းကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ နား
အေးပါးအေး နေတတ်သော စိတ်ကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ သူ၏ စွမ်းရည်သတ္တိ
အပေါ်တွင် ယုံကြည် ကိုးစားမှု လွန်ကဲနေခြင်းကြောင့်လည်း မဟုတ်၊ အကယ်
၍ မကောင်းမြင် ရှုထောင့်မှ ကြည့်၍ ပြောမည်ဆိုပါက ပျင်းရိခြင်း တစ်မျိုး
ဟု ဆိုနိုင်စရာ ရှိ၏။ တကယ်တော့ သူ မြင်နေရသည့် လူအုပ် သူတို့ အနီးသို့
ရောက်လာလျှင် ဘာတွေများ ဖြစ်လာမလဲ ဟူသော စိတ်ဝင်စားမှုကြောင့်သာ
မလှုပ်မယှက် စောင့်ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လူအုပ်သည် တောင်ကြား လွင်ပြင် အတွင်းသို့ ဆင်းလာသည်။ လူ
အရေအတွက်မှာ တစ်ဒါဇင်ကျော်ကျော်ခန့် ရှိ၏။ သူတို့သည် ပေါင်းမိုးတပ်
ကုလားထိုင် ထမ်းစင် တစ်လုံးကို ထမ်းလာကြလေသည်။ နောက် တစ်ခဏမျှ
အကြာတွင် ပေါင်းမိုးတပ် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ အပြာရောင် ဝတ်ရုံကြီး ဝတ်
ထားသော လူတစ်ယောက် ထိုင်လျက် လိုက်ပါလာသည်ကို သတိပြုမိကြ
သည်။ ဤလူစု ဘယ်ဆီသို့ ဦးတည်၍ သွားကြမည်ကို သူ ခန့်မှန်း၍ မရချေ။
မစွ ဘရင့်ခဲလို' စောစောက ရေရွတ်ခဲ့သလို ကောင်းကင်ဘုံရှိ ဘုရားသခင်ထံ
မှ လေလွတ်လိုက်သည့် လူတစ်စု ဖြစ်ဟန်ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်သာလျှင် ဤလို
နေရာ ဒေသမျိုး၌ ဤလူစုကို တွေ့မြင်ရခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ထင်၏။

သူနှင့် ထိုလူစု လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်နိုင်သည့် အကွာအဝေးသို့ ရောက်လာ
သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကွန်ဝေးသည် သူ့အဖော်များနှင့် ခွဲကာ ရှေ့သို့ လျှောက်

သွားသည်။ သူ လျှောက်သွားပုံမှာ ပျာယံးပျာယာ မဟုတ်၊ အေးအေးငြိမ်ငြိမ် ပင် ဖြစ်၏။ လူချင်း ဆုံမိ၍ နှုတ်ဆက်တော့မည် ဆိုလျှင် အချိန်ယူ၍ ဖြည်း ဖြည်း မှန်မှန် လုပ်တတ်သော အရှေ့တိုင်းသားများ၏ ဓလေ့ထုံးစံကို သူ ကောင်းစွာ နားလည်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကွန်ဝေးသည် သူတို့ဆီသို့ လာနေဟန်ရှိသည် လူအုပ်နှင့် မလှမ်းမကမ်း သို့ ရောက်သောအခါ အသာရပ်လိုက်ပြီး ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာဖြင့် ဦးခေါင်း ကို ညွတ်၍ နှုတ်ဆက်လိုက်၏။ ပေါင်းမိုးတပ် ကုလားထိုင်ပေါ်မှ ဝတ်ရုံပြာ ကြီးနှင့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် အောက်သို့ ဆင်းလာသည်။ ထို့နောက် အလွန် ခံညား သော အမူအရာဖြင့် သူထံသို့ လျှောက်လာပြီး သူ့လက်ကို ကွန်ဝေးဆီသို့ ကမ်းပေးသည်။ ထို အပြုအမူကြောင့် ကွန်ဝေးသည် အကြီးအကျယ် အံ့အား သင့်လျက် ရှိရလေ၏။ သူသည် တို့ဆိုင်မနေတော့ဘဲ ဝတ်ရုံပြာကြီးနှင့် လူ ၏ လက်ကို ဆီဆွဲကာ ပြန်၍ နှုတ်ဆက်သည်။

အိုမင်းလှပြီ ဖြစ်သော သို့မဟုတ် အသက်ကြီးလှပြီ ဖြစ်သော တရုတ် အမျိုးသားကြီး တစ်ဦးပေတည်း ။ တစ်ခေါင်းလုံးရှိ ဆံပင်များမှာ ဖွေးဖွေးလှုပ်မျှ ဖြူလျက်ရှိ၏။ နှုတ်ခမ်းမွေ့ မှတ်ဆိတ်မွေးများကို သန့်ရှင်းစင်ကြယ်စွာ ရိတ် ထားသည်။ ပန်းပွင့်များဖြင့် အကွက် ဖော်ထားသည့် အပြာရောင် ပိုးသား ဝတ်ရုံရှည်ကြီး ဝတ်ထားလေသည်။ သူ၏ အပြုအမူမှာလည်း အလွန် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ပြီး ရှိကျုံးပုံရ၏။ ထို့နောက် အလွန် တိကျ ပြတ်သားပြီး ပီသသော အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ကွန်ဝေးအား လှမ်း၍ စကားပြောသည်။

‘ကျွန်ုပ်ဟာ ရှန်ဂရီလာ တိဗက် ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းက ဖြစ်ပါ တယ်’

ကွန်ဝေးက နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ဦးညွတ်သည်။ ထို့နောက် သူနှင့် သူ့အဖော် သုံးဦး ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူသူ အရောက်အပေါက် နည်းလွန်းလှသော ဤဒေသသို့ မည်သို့ မည်ပုံ ရောက်လာရသည်ကို အကျဉ်းချုပ်၍ ပြောပြသည်။ ကွန်ဝေး စကားဆုံးသောအခါ တရုတ် အမျိုးသားကြီးက သဘောပေါက်သည့် အရိပ်လက္ခဏာကို ပြသည်။

‘အဖြစ်ကတော့ အင်မတန် ထူးတဲ့ အဖြစ်ပါပဲ’ ဟု ဆိုကာ လေယာဉ် ပျက်ဆီသို့ တစ်ချက်မျှ လှမ်းကြည့်သည်။ ထို့နောက်မှ သူ့စကားကို ဆက်သည်။ ‘သင်ရဲ့ မိတ်ဆွေများနှင့် ကျွန်ုပ်ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုတဲ့ ဆန္ဒ ရှိလိမ့်မယ် ထင် ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ နာမည်က ချွန်းလို့ ခေါ်ပါတယ်’

ကွန်ဝေးက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာ ပြီးသည်။ တရုတ် အမျိုးသားကြီး ဆက်ဆံ ဆုံး ပြောလိုက်သော စကားနှင့် အပြုအမူများမှာ သဘောကျစရာ ကောင်းလှချေသည်။ တိဗက် ဒေသ၏ အလွန် ကြမ်းတမ်း ရိုင်းစိုင်းသော တောင် ထန်းများ ကြား၌ အင်္ဂလိပ်စကားကို အင်္ဂလိပ် တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ပြောတတ် ပြီး လန်ဒန် မြို့တော် ဝက်စ်အင်း ရပ်ကွက်ရှိ ဘုန်း လမ်းမပေါ်၌သာ တွေ့မြင် ရတတ်သည့် လူကြီးလူကောင်း အပြုအမူမျိုး ရှိနေသော တရုတ် အမျိုးသား တစ်ဦးကို မြင်ရခြင်းမှာ အလွန် ထူးခြားသော အရာတစ်ခု ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ သူသည် မှင်တက်မိသလို ဖြစ်နေကြသော သူ့အဖော်များဘက်သို့ လှည့်လိုက် သည်။ သူ့အဖော် သုံးဦးသည် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ဆုံတွေ့နေရသည့် အဖြစ်ကြောင့် အံ့အားသင့်လျက် ရှိကြလေသည်။

‘ဟိုဘက်က မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုး၊ ဒီဟာက အမေရိကန် လူမျိုး မစ္စတာ ဘားနတ်၊ သူက မစ္စတာ မာလင်ဆန်၊ ကျွန်တော့် နာမည်ကတော့ ကွန်ဝေး ပါ၊ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် ဒီနေရာမျိုးကို လုံးဝ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရောက်လာ ရတဲ့ အတွက် အထူးအဆန်း ဖြစ်နေရသလို လူကြီးမင်းနှင့် ဒီနေရာမှာ လာပြီး ဆုံမိရတာကိုလည်း တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်လို့ ကျွန်တော် တို့ အားလုံးက လူကြီးမင်းနှင့် တွေ့ရ သိရတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာကြပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း အခုပဲ လူကြီးမင်းရဲ့ တိဗက် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ကို လာဖို့ စီစဉ်နေကြပါတယ်၊ လာမလို့ လုပ်နေတုန်းမှာ ဖြန်းခနဲ အခုလို တွေ့လိုက်ရတာဟာ ကျွန်တော်တို့ အဖို့ နှစ်ထပ်ကွမ်း ကံကောင်းတယ်လို့ ယူဆရပါတယ်၊ တကယ်လို့ လူကြီးမင်းကသာ ကျွန်တော်တို့ကို လမ်းညွှန် ပေးနိုင်မယ် ဆိုရင်တော့’

‘ပြောနေဖို့ မလိုပါဘူး၊ သင်တို့ရဲ့ လမ်းပြ အဖြစ် ကျွန်ုပ်က ဝမ်း မြောက်စွာ တာဝန်ယူမှာပါ’

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ကတော့ အဲသလောက်အထိ ဒုက္ခပေးဖို့ မစဉ်း စားကြပါဘူး၊ ခင်များရဲ့ စေတနာကို လေးစားပါတယ်၊ တကယ်လို့ ခရီးက သိပ်မဝေးဘူး ဆိုရင်...’

‘မဝေးပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သွားရတာ မလွယ်ဘူး၊ သင်နှင့် သင့်ရဲ့ မိတ် ဆွေများကို ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် လိုက်ပို့ရမယ် ဆိုရင် ကျွန်ုပ်က ဝမ်းမြောက်စွာ နှင့် ဆောင်ရွက်ပေးမှာပါ’

‘ဒါပေမယ့် ဒီဟာက -’

'ကျွန်ုပ်ကတော့ ဒီ အခွင့်အရေးကို မရမနေ တောင်းခံရပါလိမ့်မယ်' ဤနေရာနှင့် ဤပတ်ဝန်းကျင်သည် မိမိတို့ သွားဖူး လာဖူးသော နေရာနှင့် ပတ်ဝန်းကျင် မဟုတ်။ သို့ပါလျက်နှင့် မိမိတို့ ဘက်က ဆက်လက်ပြီး အကျောက်အကန် ပြောနေမည် ဆိုပါက အဓိပ္ပာယ် မရှိ ဖြစ်သွားလိမ့်မည်ဟု ကွန်ဝေး တွေ့မိသည်။

'ကောင်းပါပြီ ခင်ဗျာ' ဟု သူက အလိုက်သင့် ပြန်ပြောသည်။ 'ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက ကျေးဇူး အထူးတင်ရပါလိမ့်မယ်'

တရုတ် အမျိုးသားကြီးနှင့် ကွန်ဝေးတို့ အပြန်အလှန် ပြောဆို ဆက်ဆံနေကြသည့် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာမှုများကို မျက်နှာထား သုန်သုန်မှုန်မှုန်ဖြင့် စောင့်ကြည့်နေသော မာလင်ဆန်က လေသံ ခပ်တင်းတင်းဖြင့် ကြားဝင် ပြောသည်။

'ကျုပ်တို့ ကြာကြာ မနေပါဘူး' သူက အခိုင်အမာ လေသံဖြင့် ဆိုသည်။ 'ကျုပ်တို့ အပြန်ခရီး အတွက် ခင်ဗျားရဲ့ လူတွေထဲက လူနည်းနည်းပါ ငှားလို့ ရမယ် ဆိုရင် ငှားချင်တယ်။ ကျသင့်တဲ့ အခကြေးငွေကို ကျုပ်တို့က ပေးမှာပေါ့။ ကျုပ်တို့ အနေနှင့် လူယဉ်ကျေးမှု တည်ရှိရာ လောကဆီကို မြန်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး ပြန်ချင်တယ်'

'သင့် အနေနှင့် သင်ဟာ လူယဉ်ကျေးမှုနှင့် အလွန် ဝေးကွာတဲ့ အရပ်ဒေသ တစ်ခုကို ရောက်နေတယ် ဆိုတာ အတိအကျ ပြောနိုင်ပါသလား'

အလွန် ပျော့ပျောင်း ချိုသာစွာဖြင့် မေးလိုက်သော အမေ ပုစ္ဆာကြောင့် မာလင်ဆန်သည် တဲ့ဆိုင်းဆိုင်း ဖြစ်သွားရုံမျှမက လေသံပါ ပျော့သွားသည်။

'ကျွန်တော် နေချင်တဲ့ အရပ်ဌာနနှင့် အလွန် ကွာဝေးတဲ့ နေရာ တစ်ခုမှာ ရောက်နေတယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် အတိအကျ ပြောနိုင်တာပဲ။ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းသာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးပါပဲ။ အခိုက်အတန့် တည်းခိုခွင့်ရတဲ့ အတွက်တော့ ကျွန်တော်တို့က ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ကို ကိုယ့်ဒေသ ကိုယ် ပြန်နိုင်မယ့် နည်းလမ်းတွေ ရှာဖွေပေးမယ် ဆိုရင် အခုထက် ပိုပြီး ကျေးဇူးတင်ရပါလိမ့်မယ်။ ဒီကနေပြီး အိန္ဒိယ သွားရင် ဘယ်နှစ်ရက်လောက် ကြာမယ် ထင်ပါသလဲ'

'ကျွန်ုပ် လုံးဝ မပြောနိုင်ပါဘူး'

'ကိစ္စ မရှိပါဘူး။ ရပါတယ်။ ဒီကိစ္စအတွက် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးရောက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး။ အထမ်းသမား ငှား တဲ့ နေရာမှာလည်း ကျွန်

အတွေ့အကြုံ ရှိခဲ့တဲ့လူပါ။ အခကြေးငွေ မှန်မှန်ကန်ကန်နှင့် ငှားလို့ ချင်အောင်တော့ ခင်ဗျားက သြဇာလေး ဘာလေး သုံးပြီး ကူညီစေချင်ပါ တယ်'

ကွန်ဝေး၏ စိတ်ထဲတွင် မလိုအပ်ဘဲနှင့် လုပ်နေသော မာလင်ဆန်၏ ရန်ရင်း ကြမ်းတမ်းသော ပြောဆို ဆက်ဆံမှုများကြောင့် မပြေမလည် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု ထင်လာသည်။ သူ ကြားမှ ဝင်၍ တားမြစ်ရန် ဟန်ပြင်နေ ခိုက်မှာပင် တစ်ဖက်မှ အဖြေပေးသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ အသံက အေးဆေးလေးနက်သလောက် အပြုအမူကလည်း တည်ငြိမ် ခုံညားလှ၏။

'ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အာမခံနိုင်တာ ရှိပါတယ် မစ္စတာ မာလင်ဆန်။ သင်တို့ အားလုံး ဂုဏ်သိက္ခာ ရှိစွာနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ပြုစု စောင့်ရှောက်မှုကို ခံယူ ကြရပါလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံး ခင်ဗျားတို့မှာ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲစရာတွေလည်း ရှိလာလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး'

'နောက်ဆုံး' ဟု မာလင်ဆန်က သံယောင်လိုက်၍ ရေရွတ်သည်။ သို့သော်လည်း ဝိုင်အရက်နှင့် သစ်သီးများကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် အာရုံ ပြောင်းသွားသည်။ သိုးရေ အဝတ်အစားများ ဝတ်ကာ သားမွေး ဦးထုပ်များ ဆောင်းပြီး ရတ် နွားသားရေ ဖိနပ်များ စီးထားကြသည့် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် တုတ်ခိုင် ခိုင် ရှိသော တိဗက် လူမျိုးများသည် အစားအသောက် အထုပ်များကို ဖြေလျက် ရှိကြ၏။

ဝိုင်အနံ့သည် တသင်းသင်း ပျံ့လျက်ရှိသည်။ အရသာ ကျတော့လည်း ချိုမြိန်လှ၏။ ကောင်းပေ ဆိုသည့် ဝိုင်ဖြူနှင့်လည်း မတူ။ တစ်မူ ထူးနေသော ဝိုင် ဖြစ်သည်။ သစ်သီးများတွင် သရက်သီးမည့်များကိုပါ တွေ့ရသည်။ နာရီပေါင်းများစွာ အစာ မစားရဘဲ နေလာခဲ့ရသော ကွန်ဝေးတို့ လူစုအဖို့ အလွန် အရသာ ထူးသည့် အစားအသောက်များ ဖြစ်နေသည်။ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ပုယင် ကြောင့်ကြစရာများကို မေ့နေပြီ ဖြစ်သော မာလင်ဆန်သည် ကျွေးသမျှကို အရသာခံ၍ စားသောက်လျက် ရှိ၏။

သို့သော်လည်း ကွန်ဝေးကတော့ ဤမျှလောက် မြင့်မားသော အရပ်ဒေသ၌ သရက်ပင်ကို သူတို့ ဘယ်လိုများ လုပ်၍ ဖြစ်ထွန်းအောင် စိုက်ပျိုးကြပါလိမ့် ဟူသော အတွေးဝင်ကာ အံ့သြခြင်း ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ သူသည် လျင်မြင် တစ်ဖက်ရှိ တောင်အပေါ်တွင်လည်း များစွာ စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိသည့် ဖြစ်ရာ သူ့မျက်လုံးများသည် ထိုတောင်ဆီမှ ခွာ၍ မရနိုင်လောက်

အောင် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ တောင်ထိပ် အလှသည် မြင်သူတို့၏ စိတ်အာရုံကို ခံစားမှု ရှိလာအောင် ဆွဲဆောင်လျက် ရှိပေသည်။ တိဗက် ဒေသ အတွင်း၌ လှည့်လည် သွားလာခဲ့ဖူးသော ခရီးသည် တချို့၏ စာအုပ်များတွင် ဤတောင် အကြောင်း မရေးထားခဲ့ခြင်း အတွက် အံ့အားသင့်နေမိသည်။

သူသည် တောင်တန်းဆီသို့ ငေးစိုက်ကြည့်ရင်း အလွယ်ကူဆုံး တောင်ကြားလမ်း တစ်ခုကို ရွေးချယ်ကာ စိတ်ကူးဖြင့် တက်ကြည့်နေသည်။ မာလင်ဆန်၏ အလန်တကြား ရေရွတ်သံကို ကြားလိုက်ခါမှပင် သူ့အတွေးနှင့် သူ့နှစ်မျောသလို ဖြစ်နေရာမှ သတိ ပြန်ဝင်လာသည်။ သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်မျှ ဝေကြည့်လိုက်၏။

တရုတ်အမျိုးသားကြီးသည် သူ့အား အလွန် စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်၍ အက်ခတ်လျက် ရှိသည်ကို မြင်ရလေသည်။ 'တောင်တန်းကို သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားနေပါသလား မစ္စတာ ကွန်ဝေး' ဟူသော မေးခွန်းသည် သူ့ထံမှ ထွက်လာသည်။

'မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အင်မတန် လှတဲ့ မြင်ကွင်း တစ်ခုပါ၊ ဒီတောင်မှာ နာမည်တော့ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်'

'ကရာကာလ်တောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်'
'ဒီတောင် အကြောင်း ကျွန်တော် မကြားခဲ့ဖူးဘူး၊ အတော်ကြီး မြင့်ပါသလား'

'ပေပေါင်း နှစ်သောင်း ရှစ်ထောင် ကျော်ပါတယ်'

'ဟုတ်ပါ့မလား၊ ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းရဲ့ အပြင်ဘက်မှာ ဒီလောက် မြင့်တဲ့တောင် ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် မသိခဲ့ရဖူးဘူး၊ သေသေချာချာ စနစ်တကျ တိုင်းထွာထားတာကော ဟုတ်ရဲ့လား၊ ဒီအတိုင်းအထွာဟာ ဘယ်သူ့ အတိုင်းအထွာလဲ'

'ဘယ်သူ့ အတိုင်းအထွာလို့ ထင်ပါသလဲ ခင်ဗျာ၊ မစ္စတာ ကွန်ဝေး အနေနှင့် ဘုန်းကြီးရဟန်းနှင့် တြိဂိုနီမေတြီ ပညာရပ် ကြားမှာ အဆက်အစပ် မရှိဘူးလို့များ ယူဆထားပါသလား'

ကွန်ဝေးက စကား၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို ချက်ချင်း သဘောပေါက်သဖြင့် ကပျာကယာ ပြန်ဖြေသည်။ 'အို မထင်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ လုံးဝ မထင်ပါဘူး' ထို့နောက် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာဖြင့် အသာအယာ ရယ်သည်။ သိပ်ပြီး ဟာသ မမြောက်သည့် ခပ်ညှည့် ပြက်လုံး တစ်ခုဟု ထင်မိသော်လည်း တန်ဖိုး

ရှိသော စကားဟူ၍ သူယူဆသည်။ စားသောက်ပြီးကြသည့်နောက် ချက်ချင်းပင် ရှန်ဂရီလာသို့ သွားသည့် ခရီးသည် အစပြုလေ၏။

တောင်တက် ခရီးသည် တစ်မနက်ခင်းလုံး ဆက်လက် သွားလျက် ရှိသည်။ ခပ်ပြေပြေ ဆင်ခြေလျှောများ အတိုင်း ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန် တက်သွားနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း ဤမျှလောက် မြင့်သော တောင်မျိုးကို တက်ရသည့်အခါ ကာယအားကို များစွာ စိုက်ထုတ် အသုံးပြုကြရ၏။ လူအားလုံးသည် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စကား တစ်ခွန်းတလေမျှပင် မပြောနိုင်လောက်အောင် ပင်ပန်း မောဟိုက်နေကြလေပြီ။

တရုတ် အမျိုးသားကြီး တစ်ဦးသာလျှင် အမိုးအကာတပ် ကုလားထိုင်ထမ်းစင်ပေါ်၌ စိမ်းနှင့် ထိုင်ကာ စည်းစိမ်ရှိရှိ လိုက်ပါလာလျက် ရှိလေသည်။ ယောက်ျားများနှင့် ရော၍ ခြေကျင် လိုက်ပါလာနေသော မစ္စ ဘရင့်ခဲလို့၏ အဖြစ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ကြည့်လိုက်သည့် အခါ မနှစ်မြို့ဖွယ်ရာ ကောင်းသလို ဖြစ်လျက် ရှိသည်။

လေသည် အမြင့်ပိုင်းသို့ ရောက်လာလေ ပါးလေ။ ကွန်ဝေး၏ အဖော်သုံးဦးသည် လေရှုနေရသည်မှာ မဝသလို ဖြစ်လျက် ရှိကြ၏။ ကွန်ဝေးက တော့ သူတို့လောက် ဒုက္ခ မရောက်ချေ။ ကွန်ဝေးသည် ကုလားထိုင် ထမ်းစင် အထမ်းသမားများ ရံဖန်ရံခါ စကား ပြောနေကြသည်ကို နားစွင့်လာသည်။ သူသည် တိဗက်ဘာသာ စကား နည်းနည်းပါးပါး တတ်သည်ဖြစ်ရာ အထမ်းသမားများ အချင်းချင်း ပြောနေကြသည့် စကားကို အနည်းအကျဉ်းမျှ နားလည်သည်။ အထမ်းသမားများသည် ကျောင်းသို့ ပြန်ရသည့် အတွက် ဝမ်းသာကြောင်း ပြောလာကြခြင်း ဖြစ်၏။

သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်နှင့်တော့ ကွန်ဝေး စကားပြောခွင့် မရတော့ပေ။ သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်သည် မျက်လုံးများကို မှိတ်၍ လိုက်ကာ၏ နောက်ကွယ်တွင် သူ့ မျက်နှာကို ကွယ်၍ လိုက်ပါလာခြင်း ဖြစ်ရာ စိတ်အေး နားအေး အိပ်ပျော်လာသည့် လက္ခဏာ ရှိလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် နေရောင်ခြည်သည် ပူနွေးလျက် ရှိသည်။ ကွန်ဝေးတို့ လူစု အနေဖြင့် ဗိုက်မဝသေးသည့် တိုင်အောင် လောလောဆယ်တွင် ဆာလောင်

မွတ်သိပ်ခြင်းနှင့် ရေငတ်ခြင်းသည် ပြေပျောက်လျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ သူတို့ အတွက် သန့်စင် လတ်ဆတ်သော လေသည်သာလျှင် အဖိုးအတန်ဆုံးသော အရာ ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ သူတို့အဖို့ လေကို ဝဝလင်လင် ရှုဖို့သာ အဓိက ဖြစ်သည်။

ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးသည် အသက် ရှုခြင်း လမ်းလျှောက်ခြင်းနှင့် တွေးတောခြင်း တည်းဟူသော အလုပ်သုံးခုနှင့် အဝင်ခွင်ကျ လှုပ်ရှားလျက် ရှိ၏။ အဆုတ်များသည် ပုံမှန် အနေအထားတွင် မရှိ၊ လှုပ်ရှားနေကျအတိုင်း သူဘာသာသူ အလိုအလျောက် ပုံမှန် လှုပ်ရှားနေရသည့် အခြေအနေမျိုး မဟုတ်။ လောလောဆယ်တွင် ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး လှုပ်ရှားမှုများနှင့် အညီအညွတ် ဖြစ်စေရန် ခန္ဓာကိုယ်က အရေးပေါ် သတ်မှတ် ပေးထားသည့် စည်းကမ်းအတိုင်း လှုပ်ရှားနေရသည့် အနေအထား၌ ရောက်နေသည်။

သူတို့ လေးဦးထဲတွင် ကွန်ဝေး တစ်ယောက်ကတော့ ယခုအချိန် အထိ အပြုံးမပျက် ဣန္ဒြေလည်းမပျက် ရွှင်လန်း တက်ကြွဆဲပင် ဖြစ်သည်။ သူသည် တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ်မျှ မာလင်ဆန်၏ စိတ်ကို ရွှင်မြူး တက်ကြွလာအောင် စကား လှမ်းပြောသည်။ သို့သော်လည်း ပင်ပန်း မောဟိုက်လျက် ရှိသော မာလင်ဆန်သည် တုံ့ပြန်ခြင်း မပြုနိုင်ချေ။ ဘားနတ် ခမျာမှာလည်း ပါးစပ် တဟဟဖြင့် အသက်ရှူ၍ မဝ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုးမှာလည်း အသက်ကိုမှ မှန်မှန် မရှုနိုင်။

‘ကျွန်တော်တို့ တောင်ထိပ်နှင့် နီးလာပြီ’ ဟု ကွန်ဝေးက မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုး အား တွန်းအားပေးသည့် အနေဖြင့် လှမ်းပြောသည်။

‘တစ်ခါတုန်းက ကျွန်မ မီးရထား တစ်စီး နောက်ကို အပြေးအလွှား လိုက်ခဲ့ရဖူးတယ်။ အခု မောနေတာဟာ အဲဒီတုန်းက အတိုင်းပဲ’ ဟု မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုးက အလိုက်သင့် ပြန်ပြောသည်။

မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုးထံမှ အလိုက်သင့် ပြန်ဖြေသံကို ကြားရသည့်အခါ ကွန်ဝေး၏ စိတ်ထဲတွင် သစ်သီးဖျော်ရည်ကို ရှမ်းပိန်လို အရသာ ခံတတ်သူ များ ရှိတတ်သည်ကို ပြေး၍ သတိရမိ၏။ လူတစ်ဦးချင်းစီ၏ အရသာခံမှု အပေါ်တွင် တည်မီနေသည့် သဘောပေတည်း။

ကွန်ဝေး အနေဖြင့် အံ့ဩမှု၏ တစ်ဖက်တွင် စိတ်ရှုပ်စရာ အနည်းငယ် မျှကို တွေ့နေရသဖြင့် အံ့အားတော့ သင့်မိ၏။ သို့သော်လည်း စိတ်ရှုပ်ထွေး ရခြင်းမှာ သူ့အတွက်တော့ မဟုတ်။ ဤအဖြစ်မျိုးနှင့် ဟိုတုန်းက မကြုံခဲ့ရဖူး

ကွန်ဝေးသည် သူ့ကိုယ်သူ အံ့ဩနေမိသည်။ လူတစ်ယောက်၏ ဘဝ မိမိ၏ တစ်ညတာ သာယာ ပျော်ရွှင်မှုများ အတွက် မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် မိမိ၏ အကုန်အကျ များသဖြင့် ကိုယ့် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ပြီး ရေကို ရေလို သုံးစွဲခဲ့ရသည့် နည်းတူ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မိမိ စိတ်ကို လုံးဝ အနားမပေးနိုင်တော့ဘဲ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်နှင့် များများစားစား အသုံးချရ သည့် အခါများနှင့် ကြုံရတတ်သော အချိန်အခါများ ရှိတတ်၏။

ကရာကာလ တောင်တန်းကို မြင်တွေ့ရပြီး ရင်သပ်ရှုမော အံ့ဩခြင်း ဖြစ်ခဲ့ရသည့် မနက်က ဆိုလျှင် ကွန်ဝေးသည် ဤအတိုင်းပင် တွေးကာ စိတ် သက်သာရာ ရခဲ့သည်။ သို့တစေလည်း သူထံသို့ လက်ကမ်းလာသည့် အတွေ့ အကြုံသစ်ကိုမှ စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် တုံ့ပြန်ခြင်း မပြုခဲ့ချေ။ သူသည် အာရှတိုက် ၏ ဒေသ အနှံ့အပြားသို့ ဆယ်နှစ်တာမျှ လှည့်လည် သွားလာ နေထိုင်ခဲ့ဖူး ပြီ ဖြစ်၏။ ရောက်ခဲ့ရသည့် နေရာဒေသများနှင့် ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက် များ အပေါ်တွင် အထိုက်အလျောက် အလိုမကျမှုများ ရှိခဲ့ရ၏။ သို့သော်လည်း သူ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည် ဆိုပါက အခု သူ ရောက်နေသည့် နေရာကျတော့ စိတ်ထဲက စိတ်တိုင်းကျသလို ဖြစ်လျက် ရှိရုံမျှမက မိမိ၏ အနာဂတ် ဘဝ သာယာ ပျော်ရွှင်မှု အတွက် မျှော်လင့်ချက်ကလေးများ ရှိနေသည်ဟု စိတ်ထဲ က ခံစားနေရလေသည်။

တောင်ကြား လွင်ပြင် တစ်လျှောက် နှစ်မိုင်ခန့် ခရီးသည် အလွန် အတက် မတ်စောက်သော ခရီး ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုအချိန်တွင် နေ သည် တိမ်ထူထူများ အောက်သို့ ရောက်သွားသည်။ ငွေရောင်သန်းနေသော ငြွေရောင်များသည် မြင်ကွင်း ဟူသမျှကို ဖုံးကွယ်သွားလေ၏။ သူတို့ အထက် ဘက်ရှိ နှင်းခဲပြင်ကြီးဆီမှ မိုးခြိမ်းသံတမျှ ကျယ်လောင်လှသော ရေခဲတောင် ကြီးများ ပြိုကျသံများ ကြားရသည်။ လေတွင် အအေးဓာတ် ဝင်လာသည်။

ထို့နောက် ရုတ်တရက် ချက်ချင်း ဖြစ်ပေါ် ပြောင်းလဲလာသော တောင် စေါ်ဒေသ၏ ရာသီဥတုကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံးမှာ ကြောက်စဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် စိမ့်၍ စိမ့်၍ အေးလာသည်။ ထန်ပြင်းသော လေသည် ခပ်ကြမ်းကြမ်း ငွေ့ယမ်း တိုက်ခတ်လာသည်။ လေနှင့်အတူ မိုးပွင့်များသည် တဖွဲဖွဲ ကျဆင်းလာသည်။ လူအားလုံးမှာ ရစရာ မရှိအောင် စိုရွဲကုန်ကြလေ၏။ ကွန်ဝေးသည်ပင်လျှင် ရှေ့ဆက်သွား၍ မဖြစ်နိုင်တော့ဟု ထင်လိုက် မိသေးသည်။ သို့သော်လည်း မိုးပွင့်များ အဆုတ်လိုက် အခဲလိုက် ကျလာပြီးသည့်

နောက် တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် အထမ်းသမားများသည် ခဏမျှ ရပ်၍ လှ ချင်း လဲကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘားနတ်နှင့် မာလင်ဆန်တို့၏ အခြေအနေမှာ အတော် ကြီး ဆိုးရွားလျက် ရှိလေပြီ။ သူတို့ နှစ်ဦးစလုံးမှာ ပင်ပန်းလွန်းသဖြင့် အရပ် ကြီးပြတ် ဖြစ်နေကြလေပြီ။ မည်သည့် နည်းနှင့်မဆို ခဏ တစ်ဖြုတ် နားပါမှ ဖြစ်တော့မည် အခြေသို့ ဆိုက်ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း တိဗက် များကတော့ ချက်ချင်းပင် ခရီးဆက်လိုသည့် အရိပ်လက္ခဏာကို အထင်အရှား ပြနေကြသည်။ ကျန်ခရီးမှာ များစွာ ပင်ပန်းစရာ မရှိတော့ကြောင်း ကိုယ် အမူအရာ နှုတ်အမူအရာဖြင့် ပြနေကြသည်။

ရှေ့ဆက်ရမည့် ခရီးမှာ များစွာ ပင်ပန်းတော့မည် မဟုတ် ဟူသော အာမခံချက်များကြောင့် ဝမ်းသာသလို ဖြစ်နေဆဲမှာပင် ကြီးခွေများ ဖြေနေ သည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါ ကွန်ဝေးတို့ လူစုမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက် ကြရပြန်သည်။

'သူတို့ ကျွန်တော်တို့ကို ကြီးပေးကြတော့မှာလား' ဟု ဘားနတ်က စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သော မျက်နှာထားဖြင့် ရေရွတ်သည်။ သို့သော် လမ်း ပြများသည် တောင်တက်သည့် အခါများတွင် လုပ်နေကျ ထုံးစံအတိုင်း အဖွဲ့ သားချင်း အဆက်အသွယ် ပြတ်မသွားအောင် ရှေ့နောက် တန်းစီ၍ ကြီးများ နှင့် တွဲပေးနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ကြီးချည်နည်းကို ကွန်ဝေး တတ်မှန်း သိသွားကြသောအခါ တိဗက်များသည် ကွန်ဝေး အပေါ်တွင် စောစောကထက် ပို၍ တရိတသေ တလေးတစား ဆက်ဆံလာကြရုံမျှမက အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့လုံးကို သူ စိတ်တိုင်းကျ စီမံခွင့် ပေးကြသည်။

ကွန်ဝေးက မာလင်ဆန်ကို သူ့ရှေ့မှ ထားပြီး သူ့ကိုယ်တိုင်က မာလင် ဆန်၏ နောက်မှ နေရာယူသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်၏ ရှေ့နှင့် နောက်တွင် တိဗက်များကို ထားသည်။ ထိုနောက်မှ ဘားနတ်နှင့် မစ္စ ဘရင့်ခဲလို့တို့ကို လိုက်စေပြီး သူတို့နောက်တွင် တိဗက်များကို နေရာချပေးသည်။

တိဗက်များသည် ကုလားထိုင် ထမ်းစင်ပေါ်မှ သူတို့ ခေါင်းဆောင် အိပ် မောကျနေခိုက်တွင် ကွန်ဝေးအား အကြီးအကဲ အဖြစ် သဘောထား၍ ဆက် ဆံ နေကြသည်ကို ကွန်ဝေး ရိပ်မိသည်။ လိုအပ်လာလျှင် အခွင့်အာဏာကို သုံး ၍ စေခိုင်းတတ်သော အလေ့အထသည် သူ့တွင် ရှိနေခဲ့ပြီးဖြစ်ရာ သူ့အဖို့ အကြီးအကဲအဖြစ် တာဝန်ယူဖို့ ဝန်မလေးပေ။ အကယ်၍ တစ်စုံတစ်ခုသော

အစနှင့် ရင်ဆိုင်လာရပါက မခိုင်းမဖြစ်သည့် အလုပ် ဟူသမျှကို ယုံ ဖြစ်နိုင် အမိန့်ပေါ် အခြေခံ၍ တာဝန်ပေး စေခိုင်းသွားမည်သာ ဖြစ်သည်။

တစ်ချိန်က ပထမတန်းစား တောင်တက်သမား တစ်ဦး ဖြစ်ဖူးသူ တစ်ယောက် အနေဖြင့် သူသည် အခု အချိန်ထိ တောင်တက်သမားကောင်း တန်းဦး အဖြစ် ရပ်တည် နေလိမ့်ဦးမည်မှာ သံသယ ဖြစ်ဖွယ်မလိုဟု သူ ထင် သည်။ 'ဘားနတ်ကိုတော့ ခင်ဗျားပဲ စောင့်ရှောက်လာမှ ဖြစ်မယ်' ဟု သူ ကမ္မ ဘရင့်ခဲလို့ကို လှမ်းပြောသည်။ အဖျင်းအပြက် သဘောဖြင့် ပြော ဖြစ်သည်။ ဖြစ်၍ တကယ် ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ပြီး ခေါ်လာစေလိုသော သဘောလည်း ပါသည်။

မစ္စ ဘရင့်ခဲလို့က လင်းယုန်ငှက် တစ်ကောင် ကြည့်သလို ကွန်ဝေး ဘက်သို့ စွေစောင်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီး 'ကျွန်မ အစွမ်းကုန် ကြီးစားပါ့မယ်၊ ဒါ စေမယ့် အရင်က ကျွန်မ ကြီးနှင့် အချည်ခံခဲ့ရဖူးတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကိုတော့ မှုင် သိထားစေချင်တယ်' ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

နောက်တစ်ဆင့် တက်ရသည်မှာ ရံဖန်ရံခါ စိတ်လှုပ်ရှားမှုများနှင့် ကြုံ ရသော်လည်း သိပ်ကြီး ခက်ခဲ ပင်ပန်းခြင်းတော့ မဖြစ်ပေ။ စောစောကလို အသက်ကိုမှ အောင် မရှုရသည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် မကြုံ။ အသက်ကို မှန်မှန် ရှု၍ သက်သောင့်သက်သာ တက်ရသည်။ အတက်လမ်းများထဲတွင် ကျောက်နံရံ တစ်ခု၏ အစွန်းအတိုင်း သွားရသည့် ကန့်လန့်ဖြတ် လမ်းတစ်လမ်း ပါဝင်သည်။ ကျောက်နံရံ၏ အမြင့်ကိုမူ မြူနှင့်များ ဖုံးအုပ်နေသဖြင့် လုံးဝ မမြင်ရ။ ထို ကျောက်နံရံ၏ တစ်ဖက်ရှိ အသူတစ်ရာတမျှ နက်လှသော ချောက်ကိုလည်း နှမ်းဖြူများ ဖုံးကွယ်ထားလိမ့်မည်ဟု ထင်ရ၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ တောင် အမြင့်များကို ကောင်းစွာ မြင်နိုင်သော မျက်လုံးများ ပိုင်ရှင် ကွန်ဝေးသည် သူ ဘယ်နေရာ၌ ရောက်နေသည်ကို မြင် လို့ သိလိုစိတ် ပြင်းပြလျက် ရှိသည်။

အခု သူတို့ ရောက်နေသော လမ်းသည် နှစ်ပေခန့်မျှသာ ကျယ်သည် ဖြစ်ရာ ဤမျှလောက် ကျဉ်းမြောင်းသော လမ်းပေါ်တွင် ကုလားထိုင်ကို ထမ်း ၍ ကျွမ်းကျင်စွာ သွားလာနေကြသော အထမ်းသမားများကို ကြည့်၍ ကွန် ဝေး မချီးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်။ ဤမျှလောက် ခက်ခက်ခဲခဲ သွားလာ လှုပ်ရှားနေ ရသည့် ကြားမှပင် ကုလားထိုင်ပေါ်၌ စိတ်ချလက်ချ အိပ်၍ လိုက်လာနိုင်သူ ကိုလည်း သူ မအံ့သြဘဲ မနေနိုင်။ တိဗက်များသည် အလွန် ယုံကြည် စိတ်ချ

အားကိုးရသည့် လူများ ဖြစ်ချေသည်။

တောင်တက်လမ်းသည် စောစောကထက် ကျယ်လာပြီး ခပ်ပြေပြေ ဆင်းသည့် အပိုင်းသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုအခါ တိဗက်များသည် ရွှင်လန်း မြူးထူးလာကြသည်။ သူတို့ချင်းသာ နားလည်သည့် သူတို့ ဘာသာဖြင့် သီချင်း ဆိုကြ၏။ ကြားနေရသည့် တေးဂီတ သံစဉ်များသည် ကွန်ဝေး၏ နားထဲတွင် အရိုင်းသံ ပါလျက် ရှိသော်လည်း အချို့ တေးများ၏ ဂီတ သံစဉ်များသည် အော်ပရာ ကဇာတ် အများအပြား ရေးသားခဲ့သော ပြင်သစ် ဂီတပညာရှင်ကြီး မတ်စ်ဆင်းနက်၏ သံစုံ တီးဝိုင်းကိုပင် ပြန်၍ သတိရလောက်အောင် ထူးခြား လျက် ရှိသည်။ မိုးတိတ်သွားလေပြီ။ လေသည် ပြန်၍ ပူနွေးလာသည်။

'ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သာ လာကြမယ် ဆိုရင် ဘယ်နည်းနှင့်မှ ဒီလမ်း ကို တွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး' ဟု ကွန်ဝေးက ပြောသည်။ ဖြစ်လာသည့် အခြေ အနေကို အကောင်းဘက်က မြင်လာစေလိုသော စေတနာဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။

သို့သော် မာလင်ဆန်ကတော့ ကွန်ဝေး၏ စကားထဲတွင် စိတ်သက် သာစရာ ရှာမတွေ့ချေ။ သူသည် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေသည်မှာ မှန်သော် လည်း အဆိုဆုံး အပိုင်းကို လွန်ခဲ့ပြီ ဟူ၍ကား နားလည်နေသည်။ 'ကျုပ်တို့ လက်လွှတ်ခဲ့ရတဲ့ နောင်တရစရာလေးတွေ အများကြီး ရှိနေသေးသလား' ဟု စက်ဆုပ်သော လေသံဖြင့် ခပ်ငေါ့ငေါ့ ပြောသည်။

လမ်းသည် ခပ်ပြေပြေ ဆက်၍ ဆင်းသွားနေဆဲ ဖြစ်၏။ တစ်နေရာ တွင် ကွန်ဝေးသည် အလွန် သေးငယ်သော ပန်းပင်လေး တစ်ပင်ကို တွေ့ သည်။ ဤအပင်များသည် အလွန် မြင့်မားသော တောင်တန်းများပေါ်၌သာ ပေါက်လေ့ရှိပြီး အလွန် လှပသော အဖြူရောင် ပန်းပွင့်ကလေးများ ပွင့်တတ် သည်။ ဤ ပန်းပင်မျိုးကို တွေ့ရပြီ ဆိုပါက အန္တရာယ်ကင်းသည့် အမြင့်သို့ ရောက်ပြီဟု ပြောနိုင်သည် ဖြစ်ရာ သူတို့အတွက် ဝမ်းသာစရာ ကောင်းသည့် လက္ခဏာ တစ်ရပ် ဖြစ်၏။

ကွန်ဝေးက မာလင်ဆန်အား စိတ်သက်သာရာ ရစေလိုသော စေတနာ ဖြင့် ဤအကြောင်းကို ပြော ပြ သည်။ သို့သော်လည်း မာလင်ဆန်ကတော့ မကျေနပ်ချေ။

'ဘုရားရေ ခင်ဗျား ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ ကွန်ဝေး၊ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား အဲလိပ် တောင်တန်းပေါ်မှာ အပျင်းပြေ လျှောက်သွားနေတယ်လို့များ

ထင်နေသလား၊ ကျုပ်တို့ အခု ဘယ်လို နေရာမျိုးကို သွားနေကြတာလဲ၊ အဲဒါ ကိုပဲ ကျုပ်ကတော့ သိချင်တယ်၊ အဲဒီကို ရောက်သွားတဲ့ အခါမှာ ကျုပ်တို့ ဘယ်လို လုပ်မယ်လို့ စီစဉ်ထားသလဲ၊ ပြီးတော့ ကျုပ်တို့ ဘာလုပ်ကြမလဲ' ကွန်ဝေးက အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

'တကယ်လို့ပေါ့လေ၊ ငါ့ အတွေ့အကြုံမျိုးသာ မင်းမှာ ရှိနေမယ် ဆို ရင်တော့ လူ့ဘဝမှာ အသက်သာဆုံး ဖြစ်အောင် ဘာမှ မလုပ်ဘဲနေမှ ဖြစ်တဲ့ အချိန်အခါမျိုးတွေ ရှိတတ်တယ် ဆိုတဲ့ သဘောကို မင်း နားလည်မှာပါ၊ ဖြစ် ချိန်တုန်းတဲ့ အခါမှာ ဖြစ်စရာ အကြောင်းတွေဟာ ဖြစ်လာတတ်တယ်၊ မင်း ကြိုက်ကြိုက် မကြိုက်ကြိုက် ဖြစ်မှာပဲ၊ မင်း ဘာမှ လုပ်လို့ မရဘူး၊ အဲဒီလို အခါ မျိုးကတော့ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ပါစေတော့ ဆိုပြီး လွတ်ပေးထား ရတယ်၊ ကမ္ဘာစစ်ကြီးရဲ့ အဖြစ်ဟာ ဒီသဘောပဲ၊ အေး တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ တို့များ အခု ကြုံနေရသလိုပေါ့၊ ကိုယ် ကြုံနေရတဲ့ အဖြစ်အပျက် အသစ် အဆန်းနှင့် ထိတွေ့မှုဟာ မသာယာမှုကို အထိုက်အလျှောက် သက်သာအောင် လုပ်ပေးတယ် ဆိုရင်တော့ ဒါဟာ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမယ်'

'ခင်ဗျားရဲ့ အဖြစ်က ကျွန်တော့်အဖို့ သိပ်ပြီး ဒဿနိက ဆန်လွန်းနေ တယ်၊ ကျွန်တော် သဘောမပေါက်တော့ဘူး၊ ဘတ်စကူးမှာ ဒုက္ခနှင့် ကြုံခဲ့ရ တုန်းက စိတ်မျိုး ခင်ဗျားမှာ မရှိတော့ဘူး'

'မှန်တယ်၊ အဲဒီတုန်းက စိတ်မျိုး မရှိတော့ဘူး၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆို တော့ အဲဒီမှာတုန်းကတော့ ဖြစ်လာသမျှတွေကို ငါ့ကိုယ်တိုင်က ပြုပြင် ပြောင်း လဲနိုင်ခဲ့တယ်၊ အခု ဒီမှာကျတော့ လောလောဆယ် အခိုက်အတန့်ကလေးမှာ တောင် အဲဒီတုန်းက ရခဲ့တဲ့ အခွင့်အရေးမျိုး ပေါ်မလာဘူး၊ ငါတို့ ဒီနေရာမှာ ရောက်နေကြတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီနေရာမှာ ရောက်နေကြလို့ပေါ့၊ အကယ်၍ မင်းက လုံလောက်တဲ့ အကြောင်းပြချက် တစ်ခု လိုချင်တယ် ဆို ရင်တော့ ဒါပဲ ငါပြောနိုင်မယ်၊ ငါ့အဖို့တော့ ဒီလို တွေးတတ်တဲ့ အတွက် စိတ် သက်သာရာ ရတာ အမှန်ပဲ'

'ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အပြန်ခရီးဟာ အခု လာခဲ့တဲ့ လမ်းအတိုင်း လိုက်ရ မှာ ဒီအလုပ်ဟာ အင်မတန် ကြောက်ဖို့ ကောင်းတဲ့ အလုပ် ဆိုတာတော့ ခင်ဗျား နားလည်ထားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီပိုင်း အတွင်းကပဲ မတ်မတ်ကြီး ဖြစ်နေတဲ့ တောင်ကြီး တစ်လုံးကို ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း တက်ခဲ့ရတယ်လေ၊ ကျွန်တော်က

တော့ ဒီအဖြစ်ကို သတိထားခဲ့မိတယ်'

'ငါလည်း သတိထားခဲ့မိပါတယ် ကွ'

'ဟုတ်လား' မာလင်ဆန်က ချောင်းတစ်ချက် ဆိုးသည်။ 'ကျွန်တော်ဟာ ခင်ဗျားတို့ အတွက် အနှောင့်အယှက် တစ်ခု ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် မတတ်နိုင်ဘူး။ ဒီဟာတွေ အားလုံး အပေါ်မှာ ကျွန်တော် မသင်္ကာဘူးဗျာ။ သူတို့ လူစုက လိုချင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ လိုက်ပြီး လုပ်နေတာဟာ လုပ်သင့်တာထက် ပိုနေပြီလို့ပဲ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တယ်။ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ထောင့် တစ်ထောင့်ထဲကို ကျူးသွင်းပြီး ပိတ်မိသွားအောင် လုပ်နေတာဗျ'

'ကဲလေ၊ တကယ်လို့ သူတို့အနေနှင့် မင်းပြောသလို လုပ်တယ် ဆိုကြပါစို့။ ငါတို့ ရွေးရမယ့် လမ်းက သူတို့လက်ထဲက ထွက်သွားပြီး အသတ်ဖြတ်ခံရဖို့ပဲ ရှိတယ် မဟုတ်လား'

'အင်မတန် ဆီလျော်တဲ့ စကား ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဟာလည်း ဘဝင်ကျစရာ တစ်ချက်တော့ မဟုတ်သေးဘူး။ ကျွန်တော် အဖို့မှာတော့ ဖြစ်လာတဲ့ အခြေအနေကို ခင်ဗျား လက်ခံသလို လွယ်လွယ်နှင့်ကို လက်ခံလို့ မရဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ရက်က ဘတ်စကူးကောင်စစ်ဝန်ရုံးမှာ နေခဲ့ကြတာကို ကျွန်တော် မမေ့နိုင်သေးဘူး။ ဟိုမှာတုန်းက ဖြစ်ခဲ့သမျှ အားလုံးဟာ အခုအချိန်ထိ ကျွန်တော်စိတ်ကို လွှမ်းမိုးနေဟုန်းပဲ။ ကျွန်တော် ဦးနှောက်ကို ကျွန်တော် အဆမတန် သုံးနေတဲ့ သဘောပဲ။ ကမ္ဘာ့စစ်ကြီးနှင့် လွဲခဲ့ရတဲ့ အတွက် ကျွန်တော် ဘယ်လောက် ကံကောင်းခဲ့တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာတော့ အခု ကျွန်တော် ရောက်နေတဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် လောကကြီး တစ်ခုလုံးဟာ အရူး လောကကြီးလို့ပဲ ထင်မိတာပဲဗျာ။ ခင်ဗျားကို အခုလို ပြန်ပြောနေတဲ့ ကျွန်တော်ဟာ အရိုင်းအစိုင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မှာပေါ့လေ'

ကွန်ဝေးက ခေါင်းယမ်းသည်။ 'ကိစ္စ မရှိပါဘူးကွာ။ မင်းဟာ အခု အသက် နှစ်ဆယ့်လေးနှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ မင်းအနေနှင့် လေထဲမှာ နှစ်ပိုင်း အမြင့်လောက်ကို ရောက်နေတယ်။ ဒီအချက်တွေဟာ အခု လောလောဆယ် မင်းစိတ်ထဲမှာ ဖြစ်နေတဲ့ ခံစားမှုတွေ အတွက် လုံလောက်တဲ့ အကြောင်းတွေပါ။ အခုကြုံနေရတဲ့ ခံနိုင်ရည် ရှိ မရှိ စမ်းသပ်ပွဲမှာတော့ မင်းဟာ ကောင်းကောင်းကြီး ကျော်လွှား ဖြတ်သန်း လာနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ငါ မင်း အသက်အရွယ်တုန်းက

ကျွန်ုပ် ရှိခဲ့တာထက်တောင်မှ ပိုပါသေးတယ်'

'ဒါပေမယ့် ဒီအဖြစ်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှာ ရူးလောက်တယ်လို့များကော မထင်မိဘူးလားဟင်။ ဒီ တောင်တန်းကြီးတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး လေယာဉ်နှင့် လာခဲ့ရတာရယ်။ လေတွေ သိပ်ပြီး ထန်နေတဲ့ကြားမှာ ဟို လေယာဉ်မှူး မြောနေတာကို ထိုင်စောင့်နေတဲ့ အဖြစ်ရယ်။ ပြီးတော့ ဒီလူတွေနှင့် ဆုံမိကြတာရယ်။ ဒါတွေ အားလုံးကို ပြန်ပြီး စဉ်းစားလိုက်တဲ့ အခါမှာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဆန်းကြယ်မနေဘူးလား။ ထမင်းလုံး တစ္ဆေကြောက်တာနှင့်ကော မတူဘူးလား'

'သိပ်လည်း ဆန်းတယ်။ သိပ်လည်း တူတယ်'

'ဒါဆိုရင် အခု ဖြစ်လာသမျှတွေ အပေါ်မှာ ခင်ဗျား အနေနှင့် ဘယ်လိုကြောင့်များ စိတ်အေး နားအေး လုပ်နေရတာလဲဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့ သဘောကို ကျွန်တော် နားလည်ချင်လိုက်တာ'

'မင်း တကယ်ပဲ နားလည်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ ရှိနေသလား။ ဒါဆိုရင် မင်း ငါ့အပေါ်မှာ အပြစ်ဆိုချင်လည်း ဆိုတော့၊ ငါ ပြောပြရလိမ့်မယ်။ အခု ကြုံနေရတဲ့ အဖြစ်ကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း ထမင်းလုံး တစ္ဆေ ခြောက်တဲ့ အဖြစ်နှင့် တူတယ်လို့ ထင်တာပါပဲ။ တကယ်တော့ ဒီနေရာ တစ်နေရာတည်းသာ အရူးလောက ဖြစ်နေတာ မဟုတ်ဘူး မာလင်ဆန်။ မင်း ဘတ်စကူး အကြောင်း ဧည့်စားတယ် ဆိုရင် ငါတို့ ထွက်မလာခင် ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေကို မင်း မှတ်မိမှာပါ။

'တော်လှန်ရေးသမား ဆိုတဲ့ လူတွေက သူတို့ ဖမ်းမိသမျှ လူတွေကို သူတို့ လိုချင်တဲ့ သတင်းရဖို့ အတွက် ဘယ်လောက်အထိ ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းကြတယ် ဆိုတာ မင်း သိသားပဲ။ ဒီလောက် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ အလုပ်မျိုးကို အလျင်အလျင်က ငါ လုံးဝ မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး။ ငါတို့ အပြင် လောကနှင့် အဆက်ပြတ်မသွားခင် နောက်ဆုံး ရောက်လာတဲ့ စာကိုရော မင်း မှတ်မိသေးတယ် မဟုတ်လား။ မန်ချက်စတာ အထည်စက်ရုံ တစ်ရံက ဘတ်စကူးမှာ အတွင်းခံ အင်္ကျီတွေ ရောင်းဝယ်မှု လုပ်ငန်း ရှိ မရှိ စုံစမ်းခဲ့တဲ့ စာလေ။

'ငါ ပြောတာကို ယုံပါကွာ။ အဆိုရွာဆုံး ဖြစ်နိုင်တဲ့ ဒီနေရာဟာ တို့အလျင်လာ နေခဲ့တဲ့ နေရာနှင့် ဘာမှ မထူးလှပါဘူး။ အရူးကမ္ဘာ တစ်ခုက တခြား အရူးကမ္ဘာ တစ်ခုကို ကူးပြောင်းလာတဲ့ သဘောပါပဲ။ ကမ္ဘာစစ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်လို့ကတော့ မင်း စစ်ကြီးထဲမှာ ပါခဲ့တယ် ဆိုရင်လည်း ငါ လုပ်

ခဲသလိုပဲ မင်း လုပ်မှာပါ။ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းပါအောင် စေ့ပြီး အလှူ
ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်ကို ဘယ်လို ရင်ဆိုင်ရမလဲ ဆိုတာ သင်
ရမှာပေါ့'

အသက်ကိုမှ မှန်မှန် မရှုနိုင်လောက်အောင် ဒရောသောပါး ဆင်း
ရချိန် အထိ သူတို့သည် စကားပြောနေကြဆဲ ဖြစ်၏။ ခဏမျှ အကြာတွင်
ညီညာ ပြန်ပြူးသော မြေပြင်ထက်သို့ ရောက်လာကြသည်။ သူတို့ အုပ်စုသည်
မြို့နင်းများ ကြားမှနေ၍ ကြည်လင် သာယာသော နေရောင်ခြည်များ ဖြူ
ဆင်းလျက် ရှိသည့် လေထု အတွင်းသို့ ဝင်မိကြသည်။

သူတို့ ရှေ့ အလှမ်းမဝေးလှသော နေရာ၌ ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရသည့်
အဆောက်အအုံမှာ ရှန်ဂရီလာ တိဗက် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း။

ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းကို ပထမဦးဆုံး မြင်လိုက်သူမှာ ကွန်ဝေး ဖြစ်သည်။
သူ့အဖို့တော့ ကိုယ်ရောစိတ်ပါ ပေါ့ပါး ရွှင်လန်းသွားစေသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခု
ဖြစ်ပေသည်။ သူ့ ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ ဝိုင်းရံ ကာဆီး ပိတ်ဆို့ထားသည့်
အထီးကျန် ကမ္ဘာလောက တစ်ခု၏ အပြင်သို့ ပျံသန်း ထွက်ခွာ သွားရသည့်
နယ် ခံစားရသည်။

တကယ်တော့လည်း မယုံကြည်နိုင်လောက်အောက်ပင် ထူးဆန်းသည့်
မြင်ကွင်း တစ်ခု ဖြစ်၏။ တောင်နံရံကြီးကို ကပ်၍ တည်ရှိနေသည့် အရောင်
မျိုးစုံဖြင့် လှပနေသော အဆောက်အအုံများ ဖြစ်သည်။ အသွင်အပြင်မှာ
အင်္ဂလန် နိုင်ငံရှိ ရိုင်းလင်း ရဲတိုက်ကြီးလို ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင် သည့်
အဆင်းအင်္ဂါမျိုး မရှိ။ ကျောက်ဆောင်ကြီး တစ်ခုပေါ်၌ တွယ်ကပ်နေသော
ပန်းပွင့် တစ်ပွင့်၏ ပွင့်ချပ် ပွင့်လွှာ တစ်ဖတ်နှင့် တူသည်။ မြင်ရသူအဖို့
အလွန် ခံ့ညား ထည်ဝါပြီး ထူးထူးခြားခြား လှပနေသော မြင်ကွင်း တစ်ခု
ဖြစ်ချေသည်။

အဆောက်အအုံများ၏ အပြာနုရောင် ခြယ်ထားသော ခေါင်းပိုင်းများ
အထက်သို့ ကြည့်လိုက်လျှင် အပေါ်မှ ခံတပ်ကြီး တစ်ခုအလား ဖြန့်ကြဲ
အုပ်မိုးထားသည့် ကျောက်စွန်းကြီး တစ်ခုကို မြင်နေရ၏။

ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံ ဝက်တားဟွန်း တောင်တန်း အောက်ရှိ တောင်ကြား

အတွင်းမှ ဂရင်းဒ်ဝေါ ရွာကလေးနှင့် တူလှလေသည်။
အဆောက်အအုံများ၏ တစ်ဖက်တွင်မူ မျက်စိဖြင့် မကြည့်နိုင်လောက်
အောင် အရောင် တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသော ကရာကာလံ တောင်တန်းကြီး
၏ ဆီးနှင်းခဲများ ဖုံးအုပ်နေသည့် တောင်စောင်း ဆင်ခြေလျှောများသည်
ကောင်းကင်ထက်သို့ ဝဲပျံပြီး တက်သွားကြတော့မည်နယ် တည်ရှိနေကြသည်။
ကမ္ဘာပေါ်ရှိ တောင်တန်းများထဲတွင် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး
သော တောင်တန်းကြီး တစ်ခု ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ကွန်ဝေး တွေးမိ
သည်။

အပေါ်မှ ဖုံးအုပ်နေကြသည့် ထုထည်အားဖြင့် အလွန် ကြီးမားသော
ဆီးနှင်းခဲကြီးများနှင့် ရေခဲပြင်ကြီးများ။ ပြီးတော့ ထို ဆီးနှင်းခဲကြီးများနှင့်
ရေခဲပြင်ကြီးများ၏ ဖိအားကို တွန်းကန်လျက် ရှိနေသည့် အလွန် ကြီးမားသော
ကျောက်သား နံရံကြီးများ။

ဤအရာများကို ကြည့်၍ ကွန်ဝေးသည် စိတ်ကူး မယဉ်ဘဲ မနေနိုင်။
မှောင်တစ်ချိန် တစ်နေ့နေ့တွင် ကရာကာလံ တောင်တန်းကြီးသည် တစ်စုံ
တစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ပြိုကွဲသွားခဲ့သည် ရှိသော်
ယခု ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိနေသော ရေခဲပြင်ကြီး၏ တစ်ဝက်ခန့်သည် အောက်ဘက်
တောင်ကြား လွင်ပြင် အတွင်းသို့ တရဟော ထိုးကျ ဆင်းလာ ကြပေလိမ့်မည်။
တစ်ဆက်တည်းပင် ဤမျှလောက် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသည့် အဖြစ်ကို
စွန့်စွန့်စားစား ရင်ဆိုင်ရမည့် အရေးကို တွေးမိလိုက်သည့် အခါ သူ့စိတ်ထဲတွင်
ဝမ်းသာ အားတက်သလိုလို ခံစားလာရလေသည်။

ရှေ့တွင် မြင်နေရသည့် အဆင်းလမ်းသည် သူတို့အတွက် သိပ်ပြီး ဆွဲ
ဆောင်မှု မရှိလှပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အဆင်းလမ်း ဖြစ်နေသော တောင်နံရံ တံတိုင်း
သည် မတ်စောက်လွန်းရုံမျှမက ရှေး လွန်လေပြီးသော နှစ်ပေါင်း များစွာက
ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ပြင်းထန်သော ငလျင် သို့မဟုတ် အခြား
ပြောင်းလဲမှု တစ်ခုခုကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာဟန် တူသော ချောက်ကြီး တစ်ခု
အတွင်းသို့ ဦးတည်၍ ဆင်းသွားနေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရှိ မြို့နင်းများ အောက်မှ စိမ်းလန်း စိုပြည်လျက် ရှိသော
တောင်ကြား လွင်ပြင်သည် မိမိ၏ မျက်လုံး အစုံအား ဆွဲဆောင်မှု အပြည့်ဖြင့်
ဆီးကြို နှုတ်ဆက်နေသည့်နယ် ရှိသည်။

တောင်ကြား လွင်ပြင်သည် တစ်ဖက်သော နံရံက ကာဆီးပေးထားသဖြင့် လေအကွယ်တွင် ရောက်လျက် ရှိ၏။ ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ အခြား တစ်ဖက်မှ အလွန်အမင်း မြင့်မားလွန်းလှသော တောင်စဉ် တောင်တန်းကြီးများ အထပ်ထပ် ကာရံထားသဖြင့် ပြင်ပ ကမ္ဘာနှင့် လုံးဝ အဆက်အသွယ် မရှိနိုင်သည့် နေရာ ဖြစ်သည်ကို မြင်ရုံမျှဖြင့် သိသာနိုင်၏။

သို့သော်လည်း ကွန်ဝေး၏ စိတ်တွင် ထိုနေရာသည် အလွန် နှစ်သက် မက်မောဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် နေရာလေး တစ်နေရာ ဟူသော ခံစားမှုသည် ကိန်းအောင်းလျက် ရှိ၏။

တကယ်တော့ ဤနေရာ တစ်ဝိုက်ရှိ တောင်စဉ် တောင်တန်းများကို ဖြတ်သန်း၍ လာခဲ့ရသော ဤလမ်းသည် ဤတိဗက်ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ တစ် ပါး အခြား ဘယ်နေရာကိုမှ သွား၍ မရသည့် လမ်းတစ်လမ်းပေတည်း။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီသို့ လမ်းမှော်ကြည့်နေမိသော ကွန်ဝေးသည် မိမိ ကြုံတွေ့နေရသည့် အဖြစ်ကို ပီပီပြင်ပြင် နားလည်အောင် တွေး၍ မရဘဲ ဖြစ် လျက် ရှိလေ၏။

မာလင်ဆန်၏ ပုပန် ကြောင့်ကြမှုများသည် မစဉ်းစား၍ မဖြစ် ဟု သော အတွေး သူ့ခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။ သို့သော် ထိုအတွေးသည် တစ် ခဏမျှသာ တည်၏။ ချက်ချင်းပင် ထိုအတွေးသည် တခြား အာရုံများနှင့် ရော နှော ပေါင်းစပ်ပြီး ပျောက်ကွယ်သွား၏။

လောလောဆယ် သူတို့၏ ခရီးလမ်းဆုံးဟု သတ်မှတ်ရမည့် နေရာသို့ ရောက်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ရာ သူ့ စိတ်အာရုံသည် နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်ခြင်းနှင့် အထူးအဆန်းများကို တအံ့တဩ ကြည့်နေမိခြင်း စသည်များ အပေါ်၌သာ ရောက်လျက် ရှိလေ၏။

ကွန်ဝေး အနေဖြင့် သူနှင့် သူ့အဖော်များ တိဗက် ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းများဆီသို့ မည်ကဲ့သို့ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့သည်ကို လည်းကောင်း၊ သူ တို့ လူစုအား မည်ကဲ့သို့သော ထုံးထမ်းခလေ့များဖြင့် ဆီး၍ ကြိုဆို နှုတ်ဆက် ကြသည်ကို လည်းကောင်း၊ သူတို့တွင် ချည်ထားသည့် ကြိုးများကို မည်သူတွေ က ဖြေပေးကြသည်ကို လည်းကောင်း၊ ကျောင်း ပရိဝုဏ် အတွင်းသို့ မည်သူ က ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွင်းသွားသည်ကို လည်းကောင်း သူ ကောင်းစွာ မမှတ် မိတော့ပေ။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ လေထုမှာ သိပ်သည်းခြင်း နည်းပါးပြီး ပါးလွန်းလှသဖြင့်

ကွန်ဝေးမှာ အသက် ရှု၍ မဝဘဲ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သို့သော်လည်း တိုက်ခတ် လျက် ရှိသော လေသည် အေးမြလှရုံမျှမက သာသာညင်းညင်း ရှိလှပေသည်။ အသက် ရှု၍ မဝခြင်း၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေခြင်း သောည့်များဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိသော ကွန်ဝေးသည် စိတ်လက် မကြည်မလင် ဖြစ်နေပုံရသော မာလင်ဆန်၊ ယခု အချိန်ထိ အပြီးအရွှင် မပျက်သေးသော ဘားနတ်တို့နှင့် အဆိုးဆုံး အခြေအနေမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာသည့် တိုင်အောင် ဣန္ဒြေပျက် ရင်ဆိုင် သွားတော့မည်ဟု စိတ်နှလုံး တုံးတုံးချထားဟန် တူ သော မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုတို့ကိုပင် သတိမပြုမိတော့ပေ။

သူသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးစွာဖြင့်ပင် ကျယ်ဝန်း ပြန့်ပြူးလှသော ကျောင်း ပရိဝုဏ်၊ နွေးနွေး ထွေးထွေး ရှိလှသော ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် သပ်ရပ် သန့်ရှင်း လှသော အခြေအနေများကို ကြည့်ကာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိသည်။ သို့သော် လည်း သူသည် တိဗက် ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်း၏ ထူးခြားမှုများနှင့် ပတ် သက်၍ ဤ အရည်အသွေး သုံးမျိုးမှ တစ်ပါး အခြား ထူးခြားမှုများကို ဆက် ၍ သတိထားနိုင်ဖို့ အချိန် မရတော့ပေ။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် တစ်လမ်းလုံး အိပ်၍ လိုက်ပါလာသော တရုတ် အမျိုးသားကြီးသည် ပေါင်းမိုးတပ် ကုလားထိုင် ထမ်းစင်ထက်မှ ဆင်း လာပြီး ကျောင်း၏ အပြင်ခန်း အဆောင်ဆောင်ကို ဖြတ်ကာ သူတို့အား ခေါ် ဆောင် သွားနေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

အခုကျတော့လည်း တရုတ် အမျိုးသားကြီး၏ အပြောအဆိုနှင့် အပြု အမူများသည် ခြေခံ ပြေပြစ်လှ၏။ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့လှ၏။

‘သင်တို့ကို ကျွန်ုပ် တောင်းပန်ရဦးမယ်’ ဟု သူက စကားစသည်။ ‘တာပြုလိုလဲ ဆိုတော့ လမ်းခရီး တစ်လျှောက်လုံးမှာ သင်တို့ကို ကျွန်ုပ် ပစ် ထားခဲ့ရလိုပါ။ အမှန် ပြောရရင် အခု လာခဲ့တဲ့ ခရီးလမ်းမျိုးဟာ ကျွန်ုပ်နှင့် မုသင့်တော်ပါဘူး။ ဒီလို ခရီးမျိုး သွားရပြီဆိုရင် ကျွန်ုပ်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလေးအနက် ထားပြီး ဂရုစိုက်နေရပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ အခုလို ဖြစ်ရတာပါ။ သင်တို့ အားလုံး သိပ်ပြီး ခရီး ပန်းကြဲမှာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ပါ တယ်’

‘ကျွန်တော်တို့ အဆင်ပြေအောင် လုပ်ပြီး လိုက်လာခဲ့ကြပါတယ်’ ကွန်ဝေးက တစ်ချက်မျှ မဲပြုံး ပြုံး၍ ပြန်ပြောသည်။ ‘သိပ်ကို ကောင်းပါတယ်၊ ကဲ အခု သင်တို့အားလုံး ကျွန်ုပ်နှင့် လိုက်ခဲ့

ကြပါ။ သင်တို့ နေရာမယ့် အခန်းတွေကို ကျွန်ုပ် လိုက်ပြပေးပါမယ်။ သင်တို့ လည်း ရေချိုးချင်ကြရောပေါ့။ ကျွန်ုပ်တို့ ပေးမယ့် နေရာထိုင်ခင်းတွေကတော့ အပြင်အဆင် ရိုးသားလှပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ သင်တို့အတွက် အဘက်ဘက်က လိုလေသေး မရှိအောင် မျှတ ပြည့်စုံလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ထားပါတယ်'

ဤစကားကို ကြားရသော အခါ အသက်ရှူ၍ မဝ ဖြစ်နေသော ဘားနတ်သည် ငြိမ်၍ မနေနိုင်။

'ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ ရာသီဥတုကို သဘောကျတယ်လို့ မပြောနိုင်ဘူး။ လေကြောင့် ကျွန်တော် ရင်ဘတ် တစ်ခုလုံး ကျပ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှေ့ဘက် ပြတင်းပေါက်တွေက လှမ်း မြင်နေရတဲ့ ရှုခင်းကဖြင့် တကယ်ကို အံ့မခန်းပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ရေချိုးဖို့အတွက် တန်းများ စီနေရဦးမှာလား။ အခု ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေတဲ့ နေရာဟာ အမေရိကန် ဟိုတယ် တစ်ခုများ ဖြစ်နေရောလားဗျာ'

'အရာရာတိုင်း ကျေနပ်စရာ ကောင်းတာကို သင်တို့ တွေ့ရမှာပါ မစ္စတာ ဘားနတ်'

မစ္စ ဘရင်ခ်လိုးက ခေါင်းညိတ်သည်။ သူကတော့ ဣန္ဒြေမပျက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ရှိသည်။

'ကျွန်မကတော့ ပြောတဲ့အတိုင်း တွေ့ရ မြင်ရလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားပါတယ် ရှင်'

'နောက်ပြီးတော့' တရုတ် အမျိုးသားကြီးက သူ့စကားကို ဆက်သည်။ 'သင်တို့ အားလုံး ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ညစာ လာစားကြမယ် ဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ ဂုဏ်ပြုရာ ရောက်ပါလိမ့်မယ်'

ကွန်ဝေးက ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စွာဖြင့် ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံကြောင့် ပြန်ကြားသည်။

မာလင်ဆန် တစ်ယောက်ကတော့ တစ်ဖက်က ဖော်ပြနေသည့် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာမှု အပေါ်တွင် သူ မည်သို့ သဘောထားနေသည်ကို ပြန်လည်၍ တုံ့ပြန် ဖော်ပြခြင်း မပြုချေ။ သူကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဘားနတ်ကဲ့သို့ပင် အသက်ရှူ၍ မဝသော ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။

သို့သော် သူသည် ခဲယဉ်း ပင်ပန်းစွာ အားထုတ်ပြီး သူ ပြောလိုသည့် စကားကို ရအောင် လှမ်းပြောသည်။

'နောက်ပြီးတော့ ခင်ဗျားမှာ တာဝန် မကြီးဘူး ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့

နောက် ထွက်ခွာသွားဖို့ အတွက် လိုအပ်တဲ့ အစီအစဉ်တွေ လုပ်ကြတာပဲ။ ကျွန်တော့် ဆန္ဒကတော့ ဒီနေရာက မြန်မြန် ထွက်သွားနိုင်လေ ကောင်းလေပေလို့ ယူဆထားပါတယ်'

‘အခု သင်တို့ မြင်ရပြီ မဟုတ်လား’ ဟု ချန်းက ပြောသည်။ ‘ကျွန်ုပ်တို့ဟာ သင်တို့ မျှော်လင့်ထားသလောက် မရိုင်းစိုင်းကြပါဘူး’

ထိုနေ့ ညနေခင်းပိုင်းက ရခဲသည် အတွေ့အကြုံများ အရ ကွန်ဝေး သည် ချန်း၏ စကားကို ငြင်းဆိုရန် ခက်ခဲလျက် ရှိ၏။ သူ့အနေဖြင့် ဤ နေရာ၌ ကာယသုခနှင့် စိတ္တသုခ နှစ်မျိုးစလုံးကို အပြည့်အဝ ရရှိ ခံစားနေရ သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သူ ခံစားနေရသည့် သာယာမှု ရှုထောင့်မှ နေ၍ ချင့်တွက် ကြည့်လိုက်သည့် အခါ ဤနေရာသည် ယဉ်ကျေး ခေတ်မီသော နေရာ ဌာန တစ်ခု ဖြစ်ပါသည်ဟု ဝန်ခံရတော့မည် ဖြစ်သည်။

တကယ်တော့ ရှန်ဂရီလာ၏ အပြင်အဆင် အခင်းအကျင်းများသည် သူ မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပို၍ ခေတ်မီ ခုံညားနေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ် ပေသည်။ တီဗက် ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်း၌ အပူငွေ ပေး စနစ် ထား ရှိခြင်းသည် လာဆာလို နေရာမျိုးမှာပင်လျှင် တယ်လီဖုန်းများ တပ်ဆင်ထား နိုင်သည့် ခေတ်တစ်ခေတ်၌ အလွန် ထူးခြားသည်ဟုတော့ မဆိုသာချေ။

သို့သော်လည်း သန့်ရှင်း စင်ကြယ်မှု အတွက် အနောက်တိုင်းမှ ခေတ် မီ စက်ကိရိယာ ပစ္စည်းများကို အသုံးပြုရာ၌ အရှေ့တိုင်း ဆန်ဆန် မိရိုးဖလာ နည်းစနစ်များဖြင့် လိုက်လျောညီထွေ ဖြစ်သွားအောင် စီမံ တပ်ဆင်ထားပုံ ကတော့ အလွန် အံ့ဩ ချီးမွမ်းဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် နည်းသစ် တစ်ရပ် ဖြစ် သည်ဟု ကွန်ဝေး ထင်သည်။

ဥပမာ ပြရလျှင် မကြာသေးခင်ကမှ သူ စိမ်ရှိရှိနှင့် ချိုးခဲရသည့် ရေ ချိုးခွက်။ ထို ရေချိုးခွက်ကြီးသည် အစိမ်းရောင် ကြော့ခွက်ကြီး ဖြစ်၏။ ကြော့ ခွက်ကြီးပေါ်၌ ရေးထိုးထားသည့် စာတမ်းအရ ထို ပစ္စည်းသည် အမေရိကန် နိုင်ငံ အိုဟိုင်းယိုးပြည်နယ် အက္ကရွန်မြို့မှ ထုတ်လုပ်သော ပစ္စည်းတစ်ခု ဖြစ် သည်။ ထို ကြော့ခွက်ကြီးနှင့် သူ ရေချိုးသည့်အခါ လိုအပ်သမျှ ဝေယျာဝစ္စ များကို ပြုလုပ်ပေးရသည့် အစေအပါးမှာ တိုင်းရင်းသား တီဗက်လူမျိုး ဖြစ်၍

လုပ်ကိုင်ပေးသည့် နည်းစနစ်မှာ တရုတ်ပုံစံ အတိုင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ နားရွက်များနှင့် နှာခေါင်းပေါက်များကို ဆေးကြော သန့်စင်ပေးပုံနှင့် သူ့ မျက်လုံးများ၏ အောက်ဘက် မျက်ရစ်များကို ပိုးသားနုနု သုတ်ဖတ်ကလေးနှင့် ပွတ်တိုက်ပေးသွားပုံသည် တရုတ်လူမျိုးများ၏ ဓလေ့ထုံးစံ နည်းနိဿယ အတိုင်း ဖြစ်သည်ကို သူ တွေ့ခဲ့ရ၏။

ဤစည်းစိမ် ဤသူခကို သူတစ်ဦးတည်းသာ ရရှိ ခံစားခဲ့ရသည် မဟုတ်ဘဲ သူ့အဖော် သုံးဦးပါ ရရှိ ခံစားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ရာ သူ့မှာ အံ့ဩခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

ကွန်ဝေးသည် တရုတ်ပြည် အတွင်း၌ ဆယ်နှစ်နီးပါးခန့်မျှ နေခဲ့ဖူး၏။ ဆယ်နှစ်လုံးလုံး မြို့ကြီး ပြကြီး၌သာ နေခဲ့သည် မဟုတ်ပေ။ ထိုစဉ်က နေခဲ့ ထိုင်ခဲ့ရပုံများကို ပြန်၍ စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ သူ့ဘဝတွင် ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးသော အချိန် တစ်ချိန် ဖြစ်ခဲ့သည်ကို သူ သတိပြုမိသည်။

သူသည် တရုတ် လူမျိုးများကို သဘောကျသည်။ တရုတ်တို့၏ ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ ထုံးစံအတိုင်း နေရ ထိုင်ရလျှင် ကိုယ့်အိမ် ကိုယ်ရာ၌ ကိုယ့်ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် နေရသည်နှယ် ခံစားရသည်။ အထူးသဖြင့် မည်သည့် အစားအစာနှင့်မျှ မနှိုင်းယှဉ်သာအောင် အရသာ ထူးလှသည့် တရုတ်အစားအစာကို သူ နှစ်သက်သည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ရှန်ဂရီလာ၌ ပထမဆုံး စားရသည့် အစားအစာသည် သူ့အား အလွန် ချစ်ခင် လေးစားစွာဖြင့် ခရီးဦးကြို ပြုနေသည်နှယ် ရှိသည်။ သူ ယခု စားသောက်နေရသည့် အစားအစာများထဲတွင် သူတို့၏ အသက်ရှုကျပ်နေမှု ဝေဒနာမှ သက်သာရာ ရစေနိုင်သည့် အသီးအရွက်မျိုး သို့မဟုတ် ဆေးမျိုး ပါဝင်နေသည်ဟု သံသယ ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် စားနေ သောက်နေရင်းမှာပင် သူ့ကိုယ်တိုင် အသက်ရှု ကျပ်ခြင်းမှ သိသိသာသာကြီး သက်သာရာ ရနေရုံမျှမက သူ့အဖော် သုံးဦးစလုံးမှာလည်း များစွာ သက်သာရာ ရနေသည့် အရိပ်အခြည်များကို သူ မြင်တွေ့နေရသော ကြောင့်ပေတည်း။

ချန်းကတော့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဆလတ်ရွက် အနည်းငယ်မှ တစ်ပါး အခြား အစားအစာများကို လုံးဝ မစားရုံမျှမက ပိုင်ကိုလည်း မသောက်ပေ။ ဤအချက်ကို ကွန်ဝေး သတိပြုမိသည်ကို ရိပ်မိသော ချန်းက 'ကျွန်ုပ်ကို တော့ သင်တို့ ခွင့်လွှတ်ရပေလိမ့်မယ်' ဟု ဆိုသည်။ 'ကျွန်ုပ် အနေနှင့် အစား

အလွန် သတိထားပြီး စားသောက်နေရပါတယ်။ ကျွန်ုပ် အနေနှင့် ကိုယ့် ကျန်းမာရေး အတွက် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ဂရုစိုက်ရမယ့် အခြေအနေ ရောက်နေလို့ပါ'

ချန်းသည် ဤ အကြောင်းပြချက်ကို ယခင်ကလည်း ပေးခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်သည်။ ကျန်းမာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့တွင် မည်သည့်ရောဂါ ဝေဒနာမျိုး ရှိကပ်နေပါသနည်း။ အခုလို လူချင်း နီးနီးကပ်ကပ် နေရသည့်အခါ ကွန်ဝေးသည် ချန်း၏ အခြေအနေကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာမိ၏။

ပထမဆုံး သူ တွေ့ရသည့် အခက်အခဲမှာ ချန်း၏ အသက်ကို သူ ခန့်မှန်း၍ မရခြင်း ဖြစ်သည်။ ချန်း၏ သေးသွယ်သော ကိုယ်ခန္ဓာသည် စိုပြည်သော အသားအရေနှင့် ပေါင်းစပ်လိုက်သည့်အခါ အရွယ်မတိုင်မီ အိုမင်းသွားသည့် လူရွယ် တစ်ဦးနှင့် တူသလိုလို သို့မဟုတ် အလွန် အရွယ်တင်သော အဘိုးအို တစ်ဦးနှင့် တူသယောင်ယောင် ရှိသည်။

သူ ပုံပန်းလက္ခဏာမှာ ဆွဲဆောင်မှု မရှိသော အမျိုးအစားတော့ မဟုတ်ပေ။ သူသည် ဓလေ့ထုံးစံ အရ ပြုရိုးပြုစဉ် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာမှု ပျူငှာမှုများ အပြည့် ရှိနေသူ ဖြစ်၏။ သူ၏ ပြောဆို ဆက်ဆံပုံနှင့် အပြုအမူများသည် နူးညံ့သိမ်မွေ့လှ၏။ ပန်းပွင့်များ ထိုးထားသော ဘေးနှစ်ဖက်ခွဲ အပြာရောင် ဝတ်စုံကြီးနှင့် ခြေမျက်စိ အထိ လုံအောင် ပုံးနေသော ဘောင်းဘီရှည် ကျပ်ကျပ် အောက်မှ မြင်တွေ့နေရသော ချန်း၏ အသားရောင်သည် လူတိုင်း နှစ်သက်သဘောကျမည့် အရောင် အဆင်းမျိုး မဟုတ်သော်လည်း ကွန်ဝေး အဖို့တော့ သူ သဘောကျသည့် အရောင်အဆင်း ဖြစ်နေပေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အပြင်အဆင် အခင်းအကျင်းများသည် တိဗက် မဆန်ဘဲ တရုတ်ဆန်လျက် ရှိ၏။ ဤ တစ်ချက်ကိုလည်း သူ့အဖော်များက သဘောကျချင်မှ ကျကြလိမ့်မည် ဖြစ်သော်လည်း သူကတော့ သဘောကျသည်။ ကွန်ဝေး အဖို့ကတော့ အလွန် နှစ်သက်စရာ ကောင်းသည့် အချက် တစ်ချက် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။

အခန်းသည် သူ စိတ်တိုင်းကျသည့် အခန်းမျိုး ဖြစ်သည်။ အံ့ဩ ချီးမွမ်းဖို့ ကောင်းလောက်အောင်ပင် အချိုးအစား ပြေပြစ်လှသည်။ အခန်း ဖွဲ့ထားပုံမှာ ကြီးလည်း မကြီးလွန်း သေးလည်း မသေးလွန်း အလောတော် ဖြစ်၏။ အခန်း တစ်ခန်းလုံးကို ကနုတ်ပန်းများဖြင့် မွမ်းမံ ခြယ်လှယ်ထားပြီး ပွန်းထည် အလှအပ ပစ္စည်း တစ်ခု နှစ်ခု ချထားသည်။ အလင်းရောင်သည်

ငြိမ်နေသော လေထု အတွင်းရှိ မလှုပ်မရှား ဖြစ်နေသည့် မီးပုံးများဆီမှ လာနေခြင်း ဖြစ်၏။

သူသည် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ သာယာမှုကို အပြည့်အဝ ခံစားနေရသည့် ဖြစ်ရာ စောစောက သူ တွေးမိခဲ့သော အစားအစာထဲမှ ဆေး တစ်မျိုးမျိုး အကြောင်းကိုပင် ဆက်၍ စဉ်းစားမိတော့ပေ။ စောစောက သူ တွေးမိခဲ့သော အရာသည် ဘာကြီးပဲ ဖြစ်နေ ဖြစ်နေ လောလောဆယ်တွင် ထိုအရာကြောင့် ဘားနတ်သည် အသက်ရှုမဝ ဖြစ်ခြင်းမှ သက်သာလျက် ရှိ၏။ မာလင်ဆန်၏ အမျက်ဒေါသမှာလည်း ငြိမ်ဝပ်လျက် ရှိ၏။ နှစ်ဦးစလုံး စကားပင် မပြောကြတော့ဘဲ အစားအသောက်ကို အရသာခံ၍ စားသောက်နေကြလေသည်။

ကွန်ဝေး ကိုယ်တိုင်မှာလည်း အတော်ကြီး ဆာလောင်လျက် ရှိနေသည့် ဖြစ်ရာ လူ့ဓလေ့ ထုံးစံအရ ဟန်လုပ်ဖို့ပင် သတိမရတော့ပေ။ သူသည် သာယာမှု ရှိသော အခြေအနေမျိုးနှင့် ကြုံရသည့် အခါများတွင် ရေးကြီးသုတ်ပျာ အလျင်စလို လုပ်ကိုင်တတ်သူ တစ်ဦး မဟုတ်ပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် စားစရာ ရှိသည်များကို ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်ပင် စားသည်။ နောက်ဆုံး ဘားသောက်ပြီး၍ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိကာ အေးအေးဆေးဆေး ဖွာနေနိုင်သည့် အချိန် ရောက်ခါမှပင် သူ့စိတ်ထဲ၌ အထူးအဆန်း ဖြစ်နေသော အရာများကို သိလိုစိတ်ဖြင့် ချန်းဘက်သို့ လှည့်၍ စကားစမြည် ပြောသည်။

‘ခင်ဗျားတို့ အုပ်စုလေးဟာ အတော့်ကို ကံကောင်းတဲ့ အုပ်စုလေး တစ်စု ဖြစ်ပုံရတယ်။ သူစိမ်းတစ်ရံဆဲ ဧည့်သည်တွေ အပေါ်မှာလည်း အတော့်ကို ဧည့်ဝတ် ကျေပွန်ကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဧည့်သည်ကတော့ မကြာ မကြာ ရောက်လာလိမ့်မယ် မထင်ဘူး’

‘မှန်ပါတယ်။ ဧည့်သည် ရောက်ခဲ့ပါတယ်’ ဟု ချန်းက ချိန်ချိန်ဆဆ လေသံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။ ‘ဒီနေရာကလည်း ကမ္ဘာကြီးရဲ့ လူသူ အသွားအလာ အရောက်အပေါက် နည်းတဲ့ အပိုင်း တစ်ပိုင်းပေကို’

သူ့စကားကြောင့် ကွန်ဝေးက ပြုံးသည်။

‘ခင်ဗျားက အခု ကျွန်တော်တို့ ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ကိစ္စအပေါ်မှာ စိတ် သက်သာရာ ရသွားအောင် ပြောတာပဲ။ ကျွန်တော့် အထင်ကတော့ ကျွန်တော် မြင်ဖူး တွေ့ဖူးခဲ့သမျှ နေရာတွေထဲမှာ ဒီနေရာဟာ ချောင်အကျဆုံးနှင့် အထီးကျန် အနိုင်ဆုံး နေရာပဲ။ ဒီနေရာမှာ ပြင်ပ ကမ္ဘာက ဒုစရိုက် အညစ်အကြေး တွေ ဝင်မလာဘဲ သီးခြား ယဉ်ကျေးမှုကလေး တစ်ခု ရှင်သန် ပွံ့ဖြိုးနေတယ်

ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာပဲ’
‘ဘာ ဘယ်လို၊ သင် သုံးလိုက်တဲ့ စကားက ဒုစရိုက် အညစ်အကြေး တဲ့၊ ဟုတ်လား’

‘ကျွန်တော် အဲဒီ စကားလုံး သုံးလိုက်တာက ကပ္ပဲတွေ ရုပ်ရှင်တွေ အစ ရှိတဲ့ ဟာမျိုးတွေကို ရည်ညွှန်းပြီး သုံးလိုက်တာပါ။ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရေ ရရှိရေး နှင့် ပတ်သက်ပြီး ဆောင်ရွက်ထားတဲ့ ခေတ်မီ နည်းစနစ်တွေကို မဆိုလိုပါဘူး။ ဒါတွေကတော့ ခေတ်မီနိုင်သမျှ မီအောင် လုပ်ရမယ့် ဟာတွေပါ။ ဒါမျိုးကျတော့ ခင်ဗျားတို့ လုပ်တာ မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် အမြင်ကို ပြောရမယ် ဆိုရင် အရှေ့ဟာ အနောက်က နည်းစနစ်တွေကို ယူနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အရှေ့ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်မယ့် ဟာမျိုးတွေကိုသာ ယူသင့်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော် မကြာခဏ တွေးဖူးတယ်။ ရောမ လူမျိုးတွေဟာ ကံကောင်းကြတယ်လို့၊ သူတို့ရဲ့ လူ့ အဖွဲ့အစည်း တိုးတက် ဖြစ်ပေါ်မှု အစဉ်ဟာ လူတွေကို ပျက်စီးအောင် လုပ်နေတဲ့ စက်ကိရိယာ ပစ္စည်းတွေ လုံးဝ မသုံးဘဲ ရေပူ ရေနေ့ကို အရယူပြီး ချိုးနိုင်တဲ့ အထိ တိုးတက်ခဲ့ကြတယ် မဟုတ်လား’

ကွန်ဝေးသည် စကားကို မဆက်ဘဲ ရပ်ထားလိုက်သည်။ သူသည် ဤ စကားများကို ကြိုတင်၍ စိတ်ကူး စီစဉ်ထားခြင်း မရှိဘဲ အမှတ်တမဲ့ ပြောလိုက်မိခြင်း ဖြစ်သည်။ မရိုးသားသော စိတ်ဖြင့် ပြောခြင်း မဟုတ်သော်လည်း သူ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ သူ့အဖော်များက တစ်မျိုးတစ်မည် အထင်ရောက်ကာ ပါဝင်လာကြမည်ကို စိုးသဖြင့် အတော်ကြီး သတိထားပြီး ထိန်းထိန်းသိမ်းသိမ်း ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ယခုကဲ့သို့ မပြေမလည် ဖြစ်လာနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးနှင့် ကြုံလာသည့် အခါများတွင် ကွန်ဝေးသည် အလွန် လိမ္မာ ပါးနပ်စွာ ပြောတတ် ဆိုတတ်သူ ဖြစ်ပေသည်။ သူ့အနေဖြင့် တစ်ဖက်က အလွန် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံနေသည်ကိုလည်း ထည့်သွင်း စဉ်းစားနေသည်ဖြစ်ရာ သူ သိလိုသမျှကို ယခုထက် ပို၍ ပြောင်ကျကျ မမေးမီအောင် သတိထားနေရ၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ မစွဲ ဘရင်ခဲလိုကတော့ ကွန်ဝေးလောက် စဉ်းစားချိန်ဆနေသူ မဟုတ်ပေ။ ‘ကျေးဇူးပြုပြီး’ ဟု စကား စသည်။ သူ့အသံမှာ မေတ္တာရပ်ခံ တောင်း ပန် သည့် လေသံမျိုး မဟုတ်။ ‘ဘုန်းကြီးကျောင်း အကြောင်း ကျွန်မတို့ကို ပြောပြပါလား’

ချန်းက မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုး၏ အလျင်စလို နိုင်လှသော မေးခွန်း အပေါ်တွင် သဘောမကျသည့် ဟန်ဖြင့် မျက်ခုံး နှစ်ဖက်ကို ပင့်လိုက်သည်။

‘ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက်စွာနှင့် လက်ခံ ဆောင်ရွက်ရမယ့် တာဝန် တစ်ရပ် ဖြစ်ပါတယ် မဒမ်၊ မဒမ် အနေနှင့် ဘာကို သိချင်တယ် ဆိုတာ အတိအကျ ပြောပါ’

‘ပထမဆုံး အနေနှင့် ဒီကျောင်းမှာ ရှင်တို့ လူ အရေအတွက် ဘယ်လောက် ရှိတယ် ဆိုတာရယ်၊ ပြီးတော့ ဘာလူမျိုးတွေလဲ ဆိုတာရယ်၊ အဲဒါ သိချင်ပါတယ်’

သူ့မေးခွန်းကို ကြားရုံမျှဖြင့် မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုး၏ အသိဉာဏ်သည် ဘတ်စကူး သာသနာပြု အဖွဲ့မှ လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးလိုက်သည့် နယ်ပယ်ကို ကျော်လွန်၍ စဉ်းစား တွေးခေါ်ခြင်း မပြုနိုင်သေးကြောင်း သိသာ ထင်ရှား နေပေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ချန်းက အဖြေပေးသည်။

‘တိဗက် ရဟန်းတော် အပါး ငါးဆယ်လောက် ရှိတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ရဟန်း ခံဖို့ ပြင်ဆင်နေကြတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ အနည်းအပါး ရှိတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့က မကြာခင် ရဟန်းခံကြမှာပါ။ အခု အချိန်ထိတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ရဟန်း တစ်ဝက် လူတစ်ဝက် ဘဝမှာပဲ ရှိနေကြသေးတယ်၊ ရဟန်းလောင်းတွေလို့ ပြောရမှာပေါ့လေ၊ လူမျိုး အနေနှင့်ကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ထဲမှာ လူမျိုးပေါင်းစုံ ပါဝင် နေကြပါတယ်၊ အများစုကတော့ တိဗက် လူမျိုးနှင့် တရုတ် လူမျိုး အများဆုံးပဲ’

မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုးသည် စဉ်းစား ဆင်ခြင်မှု မပြုတော့ဘဲ ရှေ့ လောတကြီးနှင့် သူ ထင်မြင်ချက်ကို ပြောသည်။ သူ ထင်မြင်ချက်မှာ လွဲမှားသော ထင်မြင်ချက် တစ်ခု ဖြစ်၏။

‘ဒါဆိုရင် ကျွန်မ သိပြီ၊ ရှင်တို့ ကျောင်းက ဒေသခံ တိုင်းရင်းသား ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းပါ၊ ရှင်တို့ကို အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ကျောင်းထိုင် ဘုန်းကြီးကကော ဘာလူမျိုးလဲ၊ တိဗက်လား၊ တရုတ်လား’

‘မဟုတ်ဘူး’

‘ရှင်တို့ထဲမှာ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးကော ရှိသလား’

‘အများကြီးပဲ’

‘အဲမယ် ဒီ တစ်ချက်ကတော့ အလွန် ထူးခြားတာပဲ’ မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုး

တစ်ချက်မျှ ရေရွတ်လိုက်ပြီး တစ်ခဏမျှ ရပ်၍ အသက်ရှူလိုက်သည်။ ‘ကဲ... ကဲ... ပါဦး၊ ရှင်တို့ အားလုံး ဘာကို ယုံကြည်ကြတယ် ဆိုတာ ကျွန်မကို ပြောပြစမ်းပါဦး’

ကွန်ဝေးကတော့ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာများကို ကြားရတော့မည် ဟူသော နှုတ်လင့်ချက်ဖြင့် သူ ကုလားထိုင်တွင် သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်အောင် ကျောနှင့် မှီ၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ဆန့်ကျင်ဘက် ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်စွမ်းများ၏ တိုက်ပွဲကို ကြည့်ရှု လေ့လာရခြင်းသည် သူ့အဖို့ အလွန် သာယာ ပျော်ရွှင်ဖို့ ကောင်းသော အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုး၏ ရိုးသား ပွင့်လင်းမှုသည် တိဗက် ဗုဒ္ဓဘာသာ၏ ဒဿနိက အမြင်နှင့် ထိတွေ့သည့်အခါ အလွန် စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည့် ကားစစ်ထိုးပွဲ တစ်ပွဲ ဖြစ်လာတော့မည်မှာ သေချာလျက် ရှိ၏။ တစ်ဖက်ကို ကြည့်ပြန်တော့လည်း ချန်းသည် မိမိတို့၏ အိမ်ရှင် ဖြစ်ရာ မိမိတို့၏ အိမ်ရှင် ဘက်မှ အောက်စည်းဖြင့် ရင်ဆိုင်ရမည့် စကားစစ်ထိုးပွဲမျိုးတော့ ဖြစ်မလာ စေချင်ပေ။

‘မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းက အလွန် ကြီးမား ကျယ်ပြန့်တဲ့ မေးခွန်း တစ်ခုပါ’ ဟု ချန်းက အချိန်ယူလိုသည့် သဘောဖြင့် မှတ်ချက်ချ၏။

သို့သော်လည်း မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုး ဘက်ကတော့ အချိန်ဆွဲလိုသည့် ဆန္ဒ မပြုချေ။ သောက်ထားသည့် ဝိုင်အရက် အရှိန်ကြောင့် အခြား သူ့ အဖော်များ နည်းတူ သူ့ကိုယ်သူ အလွန် စိတ်ချ ယုံကြည်နေဟန် တူ၏။

‘မှန်ပါတယ်ရှင်’ ဟု ခပ်ဝင့်ဝင့် ခပ်ကြားကြား လေသံဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။ ‘ကျွန်မကတော့ စစ်မှန်တဲ့ ဘာသာတရားကို ယုံကြည်နေတဲ့ လူပါ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မဟာ တခြားလူတွေ အထူးသဖြင့်တော့ နိုင်ငံခြားသားတွေပေါ့လေ၊ အဲဒီ လူတွေရဲ့ အတွေးအမြင်တွေဟာ အလွန် ရိုးသား ဖြူစင်တယ်လို့ ဝန်ခံရလောက်အောင် သဘောထားကြီးတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ၊ ဒါပေမယ့် အခုလို ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းထဲမှာ ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ အနေနှင့် ဒီသဘောထားမျိုး ထားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်နိုင်ဘူးရှင်’

မစ္စ ဘရင့်ခဲလိုး၏ ခြွင်းချက် စကားကို ကြားရသောအခါ ချန်းက ဦးခေါင်းကို တစ်ချက်မျှ ညွတ်လိုက်သည်။ ‘ဘာကြောင့် ဒီခြွင်းချက်ကို ထားရပါသလဲ မဒမ်’ ဟု အလွန် တိကျ ပြတ်သားပြီး ချိုသာသော လေသံဖြင့် ပြန်မေးသည်။ ‘ဘာသာတစ်ခုဟာ စစ်မှန်နေရင် တခြားဘာသာ အားလုံးဟာ မှား

မယ် ဆိုတဲ့ အယူအဆကို ကျွန်ုပ်တို့ တရားသေ ဆုပ်ကိုင်ထားရမလား'

'ဆုပ်ကိုင်ထားရမှာပေါ့၊ ဒါက အင်မတန်ကို ရှင်းနေတဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုပါ၊ ကျွန်မ ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား ဟင်'

ကွန်ဝေးက ကြားမှ ဝင်ပြောသည်။

'အငြင်းအခုံ မလုပ်ကြရင် ကောင်းမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ အမှန်တော့ မစ္စ ဘရင့်ခ်လို့ အနေနှင့် ဒီ ထူးခြား ဆန်းကြယ်တဲ့ နေရာဌာန လေးကို ဘာကြောင့် တည်ထောင် ထားရသလဲ ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် အပေါ်မှာ ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားသလို ဝင်စားနေတာပါ'

ချန်းကတော့ မစ္စ ဘရင့်ခ်လို့၏ စကား အတွက် အဖြေပေးသည်။ သူ အသံသည် ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်နှင့် အေးအေးဆေးဆေး ရှိရုံမျှမက ခပ်တိုးတိုး ဖြစ်သည်။

'ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဒီပြဿနာကို တိုတိုကျဉ်းကျဉ်းနှင့် လိုရင်း ရောက်အောင် ရှင်းပြရမယ် ဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ယုံကြည်မှုဟာ မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါလို့ ခေါ်တဲ့ အလယ်အလတ် အကျင့်တရားပါပဲ၊ အရာရာတိုင်းမှာ အစွန်း မရောက်အောင် သတိထားပြီး ရှောင်ကြဉ်ရေး ဆိုတဲ့ မွန်မြတ်သော တရားကိုပဲ ကျွန်ုပ်တို့ ဟောကြားပါတယ်။

'တကယ်လို့ လူကြီးမင်းများ အနေနှင့် မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူလို့ ယူဆထားတဲ့ ဒီတရားကို သဘော ပေါက်သွားအောင် ပြောပြခွင့် ပြုမယ် ဆိုရင်တော့ အစွန်းမရောက်ရေး ဆိုတဲ့ တရားဟာ သူ့ရဲ့ အစွန်းမရောက်အောင် ရှောင်ကြဉ်ရေး ဆိုတဲ့ အနစ်သာရ အပေါ်မှာကိုပဲ အစွန်း မရောက်အောင် ကျင့်သုံးဖို့ ပါဝင်နေပါတယ်။

'ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အတွေ့အကြုံအရ ပြောရမယ် ဆိုရင် အခု သင်တို့ မြင်တွေ့ခဲ့ရတဲ့ တောင်ကြား တစ်လျှောက် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ယုံကြည်မှု အောက်မှာ နေကြတဲ့ ထောင်ပေါင်း များစွာသော လူများဟာ ဒီအကျင့်တရားကို ကျင့်သုံးနေကြတဲ့ အတွက် ချမ်းသာသူခကို အထိုက်အလျောက် ရရှိ ခံစား နေကြရပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့က အလယ် အလတ် တင်းကျပ်မှုနှင့် အုပ်ချုပ်နေကြတဲ့ အတွက် အပြန်အလှန်အားဖြင့် သူတို့က ပေးလာတဲ့ အလယ် အလတ်ကျသော နာခံ လိုက်နာမှု အပေါ်မှာ ကျွန်ုပ်တို့က အပြည့်အဝ ကျေနပ်ခဲ့ကြပါတယ်။

'ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အုပ်ချုပ်မှု အောက်မှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အလယ် အလတ် ကျအောင် ထိန်းသိမ်း နိုင်ကြပါတယ်။

အဆို အတွေးအခေါ်နှင့် အပြုအမူတွေဟာလည်း အစွန်း မရောက်ကြပါ။ ပြီးတော့ ရိုးသား ဖြောင့်မတ်မှု ဆိုတဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားဟာလည်း အစွန်း မရောက်ကြပါဘူး၊ ဒါတွေဟာ ကျွန်ုပ် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ အာမခံပြီး ပြောနိုင်တဲ့ အကျက်တွေပါပဲ'

ကွန်ဝေးက ပြီးသည်။ ရှင်းလင်း ပြည့်စုံသော ဖော်ပြချက် တစ်ခုဟု သူ တွေးမိသည်။ ထို့ပြင်လည်း ချန်း၏ ရှင်းလင်းချက်သည် သူ စိတ်ကို များစွာ ချစ်ဆောင်လျက် ရှိ၏။

'ဒီ ရှင်းလင်းချက်ကို နားလည်တယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာပဲ၊ ကနေ့မနက် ကျွန်တော်တို့ကို လာတွေ့တဲ့ လူစုဟာ ခင်ဗျားတို့ တောင်ကြား လွင်ပြင်သားတွေပဲလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ ဟုတ်ပါသလား'

'ဟုတ်ပါတယ်၊ ခရီးလမ်း တစ်လျှောက်မှာ သူတို့နှင့် ပတ်သက်ပြီး အပြစ် ပြောစရာ မရှိဘူးလို့ ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ပါတယ်'

'အိုး မရှိပါဘူး၊ လုံးဝ မရှိပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ တောင်ပေါ်လမ်း တစ်လျှောက်လုံးမှာ သူတို့ ခြေထောက်တွေ စေ့စပ် ခိုင်မြဲတာကတော့ အလယ် အလတ် သိပ်မကျဘူး၊ အစွန်း ရောက်နေတာ အမှန်ပဲ၊ ဒီ အစွန်းရောက်မှုလေး အတွက်တော့ ကျွန်တော် ဝမ်းသာမိတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါနှင့် စကားမစပ် ဒီလူတွေ အပေါ်မှာ ခင်ဗျားတို့က မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါ စနစ်နှင့် အုပ်ချုပ် နေတယ်လို့ ဆိုတယ်၊ ဒီစနစ်ကို ခင်ဗျားတို့ ရဟန်းတော်တွေ အတွက်တော့ မကျင့်သုံးဘူးလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ မှန်ပါသလား'

သို့သော်လည်း ဤ မေးခွန်းကိုကျတော့ ချန်းက ခေါင်းခါသည်။

'သင့်အနေနှင့် ကျွန်ုပ် လုံးဝ ဆွေးနွေးလို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ပြဿနာကို ထိတွေ့လာတာကိုး၊ ကျွန်ုပ် ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ကျွန်ုပ် အနေနှင့် ထပ်ပြောနိုင်တာက ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အုပ်စုထဲမှာ ယုံကြည်မှု အမျိုးမျိုးနှင့် ဓလေ့ ထုံးစံများ အပေါ်မှာ မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါ နည်းကျကျ ရှုမြင် သုံးသပ်ကြပါတယ်၊ အခု လောလောဆယ်မှာတော့ဖြင့် ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဒီထက် ပိုပြီး ပြောမပြနိုင်တဲ့ အတွက် ကျွန်ုပ် အများကြီး ဝမ်းနည်းပါတယ်'

'တောင်းပန်ဖို့ မလိုပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်မှာ စိတ်ကူးယဉ်လို့ တောင်းမယ့် အချက်အလက်တွေ ရလိုက်ပါပြီ'

သူအသံမှာ စောစောကနှင့် မတူဘဲ တစ်ခု ထူးခြားနေသည့် အဖြစ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ သတိပြုမိလိုက်သည်။ တံကယ်တော့ သူ အသံသာ မဟုတ်၊ သူ ခန္ဓာ

ကိုယ် တစ်ခုလုံးမှာလည်း ခံစားမှု တစ်မျိုး ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ဤ အပြောင်းအလဲများနှင့် အတူ သူ့ခေါင်းသည် မသိမသာကလေး ရီဝေဝေ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

မာလင်ဆန်မှာလည်း သူ့လိုပင် ခံစားနေရပုံ ပေါ်သည်။ သို့သော်လည်း မာလင်ဆန်သည် ရသမျှ အခွင့်အရေးကို တတ်နိုင်သမျှ အသုံးချဖို့ ကြိုးစားသည်။

'အခု ပြောပြသွားသမျှ အားလုံးဟာ အလွန် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ဒီနေရာက ထွက်ခွာသွားနိုင်ဖို့ အတွက် အစီအစဉ်တွေ လုပ်ဖို့ အချိန်ကျပြီ ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ကတော့ အိန္ဒိယကို တတ်နိုင်သမျှ အမြန်ဆုံး ပြန်ချင်တယ်။ ခင်ဗျား အနေနှင့် အထမ်းသမား ဘယ်နှစ်ယောက် ရှာပေးနိုင်မလဲ ဟင်'

လက်တွေ့ အလွန်ကျပြီး ဖြေရှင်း၍ ရနိုင်မည် မဟုတ်သော မေးခွန်းသည် ချိုသာ ဖွယ်ရာမူတည်း ဟူသော အကာကို ထိုးဖောက်ကာ ခြေမြဲမြဲ ချစရာ နေရာကို ရှာလေပြီ။ အတန်ကြာ ငြိမ်ဆိတ်နေပြီးမှ ချန်းထံမှ အဖြေပေးသံ ထွက်လာသည်။

'ကံမကောင်း အကြောင်း မသင့်ဘူးလို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ် မစ္စတာ မာလင်ဆန်၊ ကျွန်ုပ်ဟာ သင် ချဉ်းကပ်ရမယ့်လူ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သင်ပြောတဲ့ ကိစ္စကို အမြန်ဆုံး စီစဉ် ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့တော့ ကျွန်ုပ် မထင်ဘူး'

'ဒါပေမယ့် တစ်ခုခုတော့ စီစဉ်ပေးမှ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျ။ ကျွန်တော်တို့မှာ အလုပ်တွေ ကိုယ်စီနှင့်၊ မပြန်လို့မှ မဖြစ်တာ၊ ဆွေမျိုးသားချင်းနှင့် အပေါင်းအသင်းတွေကလည်း ကျွန်တော်တို့ အတွက် စိတ်ပူနေကြမှာ သေချာတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ကို ပြန်မှ ဖြစ်မှာ၊ ခင်ဗျားတို့ အနေနှင့်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို အခုလို ဧည့်ခံ ကျွေးမွေးနေရမယ့် တာဝန်က တက်နေမှာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ဘာအလုပ်မှ လုပ်စရာ မရှိဘဲနှင့် အခုလို ထိုင်မနေနိုင်ဘူး။ တကယ်လို့ ဖြစ်နိုင်မယ် ဆိုရင်တော့ မနက်ဖြန်ထက် နောက်မကျဘဲ ထွက်ချင်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ကို ချောချောမောမော ရောက်သွားအောင် လိုက်ဖို့ ပေးနိုင်မယ့် လူတွေ ခင်ဗျားတို့ဆီမှာ အများကြီး ရှိမှာပါဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် အချိန်ရှိတုန်း အကျိုးဖြစ်အောင် မြန်မြန်လုပ်မှ ဖြစ်မှာ'

မာလင်ဆန်သည် အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် သူ့စကားကို အဆုံး

တတ်သည်။ ဤမျှလောက် များများ ပြောလိုက်သည့်အတွက် သူ့လိုချင်သော အဖြေကို ရလာလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားပုံ ရသည်။ သို့သော်လည်း ချန်းက မထုန်မလှုပ် အေးအေးဆေးဆေးပင် ရှိသည်။

'ဒါပေမယ့် သင် သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ၊ ဒီအဖြစ်မျိုးက ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နယ်ပယ်ထဲမှာ ဖြစ်တောင့်ဖြစ်ခဲ အဖြစ်မျိုး မဟုတ်လား'

'ဪ ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုရင်လည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားအနေနှင့် တစ်ခုခုတော့ လုပ်ပေးနိုင်ရမှာပေါ့၊ တကယ်လို့ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ အတွက် ဒီဒေသ မြေပုံကြီး တစ်ချပ် ရအောင် လုပ်ပေးပါ၊ မြေပုံ ရရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ အတွက် အကူအညီ ကောင်းကောင်း ရနိုင်တာပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အပြန်ခရီးဟာ ခရီးရှည်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်ဖို့ များတယ်။ ဒါကြောင့် စောနိုင်သမျှ စောစော ထွက်နိုင်လေ ကောင်းလေပဲလို့ ထင်တယ်။ ခင်ဗျား တို့မှာ မြေပုံတွေတော့ ရှိမှာပါ'

'ရှိပါတယ်၊ အများကြီး ရှိတယ်'

'ရှိရင်လည်း ကျွန်တော်တို့ကို တချို့တစ်ဝက် ငှားလိုက်ပေါ့၊ နောက် ကျတော့ ကျွန်တော်တို့ ပြန်ပို့ပေးမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားတို့ အနေနှင့် အပြင်လောက နှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်တဲ့အခါ လုပ်နေကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်တို့ ဆွေမျိုးသားချင်းတွေ စိတ်အေးရအောင် ကျွန်တော်တို့ ဘေးရန် ကင်းကြောင်း သတင်းလေး ဘာလေး ကြိုတင် ပို့ပေးနိုင်ရင်လည်း ကောင်းမယ်၊ အနီးဆုံး ကြေးနန်းလိုင်းဟာ ဒီနေရာနှင့် ဘယ်လောက် ဝေးသလဲ'

ပါးရေနားရေများ တွန့်လျက်ရှိသော ချန်း၏ မျက်နှာသည် အတိုင်း အဆ မရှိသော စိတ်ရှည်မှုဖြင့် အောင့်အည်း သည်းခံပြီး နားထောင်နေရသည့် လက္ခဏာကို ဖော်ပြလျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း နှုတ်ကတော့ ဘာတစ်ခုခုမှ မပြောချေ။

မာလင်ဆန်သည် တစ်ခဏမျှ စောင့်ဆိုင်းနေသေးသည်။ အဖြေ မရသော အခါကျမှ သူ့စကားကို ဆက်ပြန်သည်။

'နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့မှာ တစ်ခုခု လိုလာရင် ဘယ်လို လွှတ်ကြသလဲ၊ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက ယဉ်ကျေးတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်းက သုံးနေတဲ့ ပစ္စည်းမျိုးကို လိုချင်ရင် ပြောတာပါ'

ထိုအခိုက်မှာပင် ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်မှု တစ်ခုသည် သူ့ မျက်လုံးများနှင့် သူ့အသံ အတွင်းမှ ပေါ်လာသည်။ ရုတ်တရက် ချက်ချင်း သူ့ ကုလား

ထိုင်ကို တွန်းဖယ်ပြီး မတ်တတ်ရပ်လိုက်၏။ သူ့မျက်နှာသည် ပျော့တော့တော့ ဖြစ်လာသည်။ သူသည် လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သူ့နဖူးကို ပွတ်လိုက်သည်။

‘ကျွန်တော် သိပ်ပင်ပန်းသွားပြီ’ ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြီး သူ့အဖော်များ အား တစ်ချက် ဝေကြည့်သည်။ ‘ခင်ဗျားတို့ လူစုထဲကလည်း တစ်ယောက်မှ ကျွန်တော် အတွက် ကူဖော် လောင်ဖက် မရပါကလား၊ ကျွန်တော် မေးနေတာ ဟာ ရိုးရိုး ရှင်းရှင်းကလေးပါ။ ဒီမေးခွန်းရဲ့ အဖြေကို ခင်ဗျား သိနေတယ် ဆို တာ ထင်ရှားပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့မှာ ခေတ်မီတဲ့ ရေချိုးခွက်တွေ ဘာတွေ အားလုံး ရှိနေတယ်၊ ဒါတွေကို ဘယ်နေရာက ဘယ်လို ယူလာကြသလဲ’ နောက်တစ်ကြိမ် ငြိမ်ဆိတ်နေပြန်သည်။

‘ခင်ဗျားက မပြောဘူး ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား၊ ဒါကိုက လျှို့ဝှက်ချက် အားလုံးရဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခု ဖြစ်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ နား လည်ထားလိုက်ပြီ၊ ဒီမှာ ကွန်ဝေး၊ ခင်ဗျားဟာ သုံးမရလောက်အောင် ပေါ့ တန်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ကျုပ် ပြောရတော့မှာပဲ၊ ဘာကြောင့် ခင်ဗျား အနေ နှင့် အမှန်ကို သိရအောင် မကြိုးစားတာလဲ၊ လောလောဆယ် ကျုပ်ကသာ ရင်ဆိုင်နေရတယ်၊ ကဲဗျာ ကျုပ် ပြောလိုက်မယ်၊ မနက်ဖြန်၊ ကျုပ်တို့ မနက် ဖြန် ဒီနေရာက မထွက်လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ထွက်ကို ထွက်မှ ဖြစ်မယ်၊ ဒါဟာ လုပ် ကို လုပ်ရမယ့် အလုပ်ပဲ’

ကွန်ဝေးကသာ လက်မြန် ခြေမြန်နှင့် ထ၍ မဆွဲလိုက်လျှင် မာလင်ဆန် သည် ကြမ်းပေါ်သို့ လဲကျသွားလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ကွန်ဝေးသည် မာလင်ဆန် အား တွဲ၍ ကုလားထိုင်ပေါ်သို့ ပြန်ထိုင်စေသည်။ ထို့နောက် မာလင်ဆန်သည် သူ့ကိုယ်သူ ဟန်နိုင်လာသည်။ သို့သော်လည်း စကား မပြောချေ။

‘မနက်ဖြန်ကျရင် သူ အများကြီး ကောင်းသွားပါလိမ့်မယ်’ ဟု ချန်း က ညင်သာသော လေသံဖြင့် လှမ်းပြောသည်။ ‘လူစိမ်း တစ်ယောက် အဖို့ ရောက်စမှာ လေရှုရတာ မဝသလို ဖြစ်တတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် မကြာလိုက်ပါ ဘူး၊ ချက်ချင်းပဲ အသားတကျ ဖြစ်သွားမှာပါ’

ကွန်ဝေး ကိုယ်တိုင်မှာလည်း တွေဝေ မိန်းမော နေရာမှ သတိ ပြန်ဝင် လာသူလို ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ‘သူ့အဖို့ အတော်ကလေး စိတ်ရှုပ်သွားပုံရတယ်’ ဟု စိတ်မကောင်း ဖြစ်သည့် လေသံဖြင့် ပြောသည်။ ထို့နောက် သွက်လက် ဖျတ်လတ်စွာဖြင့် စကားကို ဆက်သည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အထိုက် အလျောက်တော့ ဒီပြဿနာ အတွက် ခေါင်းရှုပ်နေကြမှာပဲလို့ ထင်ပါတယ်။’

ကို နောက်မှပဲ ဆက်ပြီး ဆွေးနွေးကြတာပေါ့၊ အခုတော့ အိပ်ရာဝင်ကြ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကဲ ဘားနတ်၊ ခင်ဗျား မာလင်ဆန်ကို ညီညီနီနီ ခေါ်သွားပေးပါ၊ မစွ ဘရင့်ခဲလို့ကော အိပ်ချင်ရောပေါ့’ အချက် တစ်ခုခု ရှိဟန်တူ၏။ ထိုတစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် အစေခံ တစ်ယောက် အခန်းထဲ ဝင်လာသည်။ ‘ကဲ သွားနှင့်ကြ၊ မင်္ဂလာညပါ၊ ကျွန်တော် အခုပဲ ကြိုက်လာခဲ့ပါမယ်’ ဟု ကွန်ဝေးက သူ့အဖော်များအား နှုတ်ဆက်သည်။ သူ တို့အား အခန်းပြင်ဘက် ရောက်သွားအောင် တွန်းတွန်းထိုးထိုး လုပ်၍ လိုက် ပေးသည်။

ထို့နောက် ကွန်ဝေးသည် သူ့အိမ်ရှင်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ မာလင်ဆန်၏ ပြစ်တင် ရှုတ်ချမှုသည် သူ့စိတ်ကို တပ်လှန်၍ နှိုးဆော်ပေး လိုက်သလို ဖြစ်လျက် ရှိနေလေပြီ။

‘ကဲ လူကြီးမင်း၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အချိန်ကြာကြာ ဆွဲမထားချင် ဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့ လိုရင်းကို ပြောလိုက်တာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော် မိတ်ဆွေကတော့ ပြင်းထန်တာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် သူ ကို အပြစ် မတင်ချင်ဘူး၊ သူ့ဘက်ကနေ ကြည့်ရင် သူ လုပ်တာဟာ မှန်နေ တာပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီကနေပြီး ပြန်ဖို့ ကိစ္စကတော့ စိစဉ်ပေးမှ ဖြစ်မှာ၊ ဒီ အရပ်မှာ ရှိနေတဲ့ ခင်ဗျား သို့မဟုတ် တခြားလူတွေဆီက အကူအညီ မရဘဲ နှင့်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဘာမှ လုပ်လို့ မရနိုင်ဘူး၊ မနက်ဖြန် ဒီက ထွက်ဖို့ ဆိုတာကတော့ မဖြစ်နိုင်မှန်း ကျွန်တော် နားလည်တယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ဦး တည်း အနေနှင့်ကတော့ ရက်နည်းနည်းလောက် ဒီမှာ နေရတာကို ကြိုက်ပါ တယ်၊ စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး နေလို့ ရပါတယ်၊ ဒါပေ မယ့် ကျွန်တော့် အဖော်တွေကတော့ ကျွန်တော့် သဘောထားမျိုး ရှိကောင်းမှ ရှိမယ်၊ အကယ်၍ စောစောက ခင်ဗျား ပြောခဲ့သလို ခင်ဗျား အနေနှင့် ကျွန် တော်တို့ကို မကူညီနိုင်ဘူး ဆိုရင် ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ကူညီနိုင် မယ့် ပုဂ္ဂိုလ်ဆီ ပို့ပေးပါ’

တရုတ် အမျိုးသားကြီးက ပြန်ဖြေသည်။

‘သင်ဟာ သင့်မိတ်ဆွေတွေထက် ပိုပြီး အမြော်အမြင် ကြီးပါတယ်၊ ဒါကြောင့်မို့လည်း သူတို့ထက် ပိုပြီး စိတ်ရှည်ပေတာပေါ့၊ ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာပါ တယ်’

‘ဒီစကားဟာ အဖြေ မဟုတ်သေးပါဘူး’

ချန်းက ရယ်သည်။ သူ့ ရယ်သံမှာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် မဟုတ်ပေမယ့် သူ့အတွေးနှင့် သူ့ အူလိုက် သည်းလိုက် ရယ်နေခြင်း ဖြစ်၍ တစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်လျက် ရှိသည်။

'ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့တော့ သင့်မှာ ပူစရာ အကြောင်း မရှိပါဘူး၊ ဟူသော စကားသည် သူ့ နှုတ်ဖျားမှ ထွက်လာသည်။ 'မကြာခင်မှာ သင်တို့လိုအပ်နေတဲ့ အကူအညီ မှန်သမျှကို ကျွန်ုပ်တို့က ပေးနိုင်မှာပါ။ အခက်အခဲတွေ ရှိနေတယ် ဆိုတာကတော့ သင်လည်း ခန့်မှန်းနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ကြိုလာရတဲ့ ပြဿနာကို ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးက စဉ်းစဉ်းစားစား ချင့်ချင်ချိန် ချိန်နှင့် ချဉ်းကပ်ကြမယ်။ ပြီးတော့ အလျင်စလို မလုပ်ကြဘူး ဆိုရင်...'

'အလျင်စလို လုပ်ဖို့ ကျွန်တော် တိုက်တွန်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် အခု ပြောနေတာက လမ်းပြနှင့် အထမ်းသမားတွေ ရနိုင် မရနိုင် စုံစမ်းနေတာပါ'

'အင်း ဒီဟာလည်း ပြဿနာ တစ်ရပ်ပဲ။ ဒီလို ခရီးမျိုးကို လိုက်ချင်စိတ် ရှိတဲ့လူ သင် ရနိုင်မယ် မရနိုင်ဘူး ဆိုတာကလည်း အင်မတန် ပြောရခက်တဲ့ ကိစ္စပဲ။ တောင်ကြား လွင်ပြင်ထဲမှာ သူတို့ အိမ်တွေ ရှိကြတယ်။ သူတို့ နေအိမ်တွေကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့ပြီး အလွန် ပင်ပန်းတဲ့ ခရီးမျိုးကို သူတို့ လိုက်ချင်ကြမယ် မထင်ဘူး'

'လိုက်အောင် တိုက်တွန်းလို့ကော မရနိုင်ဘူးလား၊ ကနေ့မနက် ခင်ဗျာနှင့် လိုက်လာတဲ့ လူတွေကျတော့ကော ဘယ်က ရလာသလဲ၊ ဘာကြောင့် သူတို့ လိုက်လာကြသလဲ'

'ကနေ့မနက် ဟုတ်လား၊ အိုး ဒါက အင်မတန်မှ ကွဲပြား ခြားနားနေတဲ့ ကိစ္စ တစ်ရပ်ပဲ'

'ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ခြားနားတာလဲ၊ ခင်ဗျား အနေနှင့် ကျွန်တော်တို့ လူစုကို တွေ့ဖို့ လမ်းရှိတယ် ဆိုပြီး ထွက်လာခဲ့တဲ့ ခရီး မဟုတ်လား'

ဤမေးခွန်း အတွက် ချန်းထံမှ တုံ့ပြန်မှု မရချေ။ ကွန်ဝေးကတော့ စောစောကထက် ပို၍ တည်ငြိမ် အေးဆေးသော လေသံဖြင့် သူ့စကားကို ဆက်သည်။

'ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့နှင့် ဆုံမိတာဟာ မတော်တဆ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော် တစ်လမ်းလုံး စဉ်းစားပြီး အံ့ဩနေခဲ့မိတယ်၊ တကယ်တော့ ဟိုနေရာ

ကို ခင်ဗျား ရောက်လာတာဟာ ကျွန်တော်တို့ကို တွေ့ဖို့ ရောက်လာတာပါ။ ဒီအချက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ကျွန်တော်တို့ အဲဟိုနေရာကို ရောက်လာလိမ့်မယ် ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ ကြိုပြီး သိနေရမယ်၊ အင်မတန် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့ မေးခွန်းကတော့ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုနည်းနှင့် သိနေသလဲ၊ အဲဒါပဲ'

ကွန်ဝေး၏ စကားလုံးများသည် အလွန် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်ပြီး ထူးထူးခြားခြား လှပနေသော အခန်း အလယ်တွင် ပြင်းထန်သော တွန်းအား တစ်ခုကို ပေးလိုက်သည့်နည်း ဖြစ်သွားသည်။ စောစောကထက် ပို၍ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်သွားသည်။

မီးရှောင်သည် တရုတ် အမျိုးသားကြီး၏ မျက်နှာကို ပီပီပြင်ပြင် မြင်သာအောင် ထိုးပြလျက် ရှိ၏။ တည်ငြိမ် အေးဆေးပြီး ကျောက်ရုပ် တစ်ရုပ် သဖွယ် ဖြစ်နေသည့် မျက်နှာ။ ရုတ်တရက် သူသည် လက်တစ်ဖက်ကို ထုတ်လိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက် တစ်ခုမှ အမြိတ်ပန်းများ တပ်ထားသည့် ပိုးသား ခန်းဆီးကို ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက် နေ၍ ကြည့်လျှင် အပြင် လသာဆောင်ကို မြင်တွေ့နေရ၏။

ထို့နောက် သူသည် ကွန်ဝေး၏ လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲကာ သန့်စင်အေးမြသော လေထုရှိရာ လသာဆောင်ဆီသို့ ခေါ်သွားသည်။

'သင်ဟာ လိမ္မာ ပါးနပ်လှပါပေတယ်' ဟု ပြောသည်။ 'ဒါပေမယ့် သင်ရဲ့ တွေးထင်ချက် အားလုံးဟာ လုံးဝ မှန်ကန်တယ်လို့တော့ မပြောနိုင်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်မို့လည်း ကျွန်ုပ် သင့်ကို အကြံတစ်ခု ပေးချင်ပါတယ်။ အခုလို လျှို့ဝှက် နက်နဲပြီး နားလည်ရ ခက်တဲ့ ကိစ္စတွေကို တစ်ဆင့် ပြန်ပြောခြင်းအားဖြင့် သင့်မိတ်ဆွေတွေကို သောက ရောက်အောင် မလုပ်ပါနှင့်၊ ကျွန်ုပ်ကို ယုံပါ၊ သင်ရော သင့်မိတ်ဆွေတွေပါ ရှန်ဂရီလာမှာ ဘေးအန္တရာယ် မရှိပါဘူး'

'ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ စိတ်ပူနေတာက ဘေးအန္တရာယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီမှာ အကြာကြီး သောင်တင်နေမှာကို စိုးရိမ်နေကြတာပါ'

'ကျွန်ုပ် နားလည်ပါတယ်၊ အမှန်တကယ်လည်း အထိုက်အလျောက် ကြန့်ကြာမှုကတော့ ရှိပါလိမ့်မယ်၊ ဒါလည်းပဲ မရှောင်မလွှဲသာလို့ ဖြစ်ရတဲ့ သဘောပါ'

'တကယ်လို့ နေရမယ့် အချိန်ကာလကလည်း သိပ်မကြာဘူး၊ နေရာမှာ ကလည်း အမှန်တကယ်ကို မရှောင်မလွှဲသာလို့ နေရတာမျိုး ဆိုရင်တော့ ကျွန်

တော်တို့ အနေနှင့် မဖြစ် ဖြစ်အောင်ပဲ နေကြရမှာပေါ့'

'အလွန် လက်တွေ့ကျတဲ့ စကားပါပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ သင်နှင့် သင့် မိတ်ဆွေများ ဒီမှာ နေရတဲ့ အချိန်ကာလ တစ်လျှောက်လုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေထိုင်သွားတာကိုပဲ မြင်ချင်ကြပါတယ်။ သင်တို့ထံက တခြား ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး'

'ကျွန်တော် ပြောခဲ့ပြီးပါပြီ။ ကျွန်တော် တစ်ဦးတည်းရဲ့ သဘောထားကတော့ နေရတာ အကြောင်း မဟုတ်ပါဘူး။ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းတဲ့ အတွေ့အကြုံသစ် တစ်ခုနှင့် ဆုံမိတယ်လို့ပဲ သဘောထားပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အနားယူကြဖို့ လိုအပ်ပြီ ထင်တယ်'

ချန်းသည် တလက်လက် တောက်ပနေသော ကရာကာလ တောင်တန်း ဆီသို့ ငေးမောလျက် ရှိသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ရွန်းမြဲမြဲ လရောင်သည် တောင်ထိပ်ပေါ်သို့ ဖြာဆင်းကျလာသည်။ ကြည်လင် တောက်ပသော အလင်း ရောင်သည် တောင်တန်းကြီး၏ တစ်ဖက်ရှိ ဖြာသော ကောင်းကင်ကိုပါ လင်းလက်အောင် ဖန်တီးပေးလျက် ရှိသည်။

'မနက်ဖြန် ဆိုရင်' ဟု ချန်းက စကားစသည်။ 'သင့်အနေနှင့် ကနေ့ထက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းတဲ့ အရာတွေကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ ပင်ပန်းလွန်းလို့ နားချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ နားလို့ အကောင်းဆုံး နေရာဟာ များများစားစား မရှိပါဘူး'

ကွန်ဝေး၏ မျက်လုံးများသည် သူ့ရှေ့၌ ရှိနေသည့် အလှတွင် ငေးမောလျက်ပင် ရှိသည်။ မြေပေါ်၌ လဲလျောင်းနေသည့်နယ် တည်ရှိနေသော တောင်တန်းသည် သူ့ အထက်မှ အုပ်မိုး ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိ၏။ သူ့ရှေ့မှ မြင်ကွင်းသည် သူ့ မျက်စိ အမြင်အာရုံကိုသာ ပသာဒ ဖြစ်စေသည် မဟုတ်။ စိတ်အာရုံကိုပါ ကြည့်နူး အေးမြစေသည်။

ယမန်နေ့ညက ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် နေရာနှင့် ဤနေရာကို စိတ်ထဲမှ ကျိတ်၍ နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မိသည်။ ထိုနေရာရှိ တောင်ကုန်းများ ကြားတွင် လေလှုပ်ရှားမှုသည် ပြင်းထန်လွန်းလှ၏။ ဤနေရာကျတော့လည်း လေသည် ငြိမ်သက်လွန်းလှချေသည်။ သူ့ အမြင်အရ ဆိုလျှင် ဤ တောင်ကြား လွင်ပြင် တစ်ခုလုံးသည် လေးဖက်လေးတန်မှ တောင်နံရံ တံတိုင်းများ ပိတ်ကာထားသည့် ဆိပ်ကမ်း တစ်ခုနှင့် တူနေသည်။ လွင်ပြင်ကို အပေါ်မှ အုပ်မိုးထားသော ကရာကာလ တောင်တန်းကြီးသည် မီးပြတိုက်နှင့် တူသလိုလို ရှိ၏။

ဤ စိတ်ကူးဖြင့် နှိုင်းယှဉ်ချက် ထုတ်နေသည့် အခိုက်မှာပင် တောင်ထိပ်မှ အလင်းရောင်သည် ဖြာ၍ တက်လာသည်။ တဝင်းဝင်း တလက်လက် တောက်ပလျက် ရှိသော အပြာရောင်သည် မြင်ကွင်းကို ပို၍ လှပ ခံ့ညားသွားအောင် ဖန်တီးပေးလျက် ရှိ၏။ တစ်စုံတစ်ခုသော အရာသည် ကာရာကာလ ဟူသော အမည်၏ အဓိပ္ပာယ်ကို မေးရန် ကွန်ဝေးအား လှုံ့ဆော် တိုက်တွန်းလျက် ရှိသည်။ သူ့ မေးခွန်းကို ဖြေလိုက်သည့် ချန်း၏ အသံမှာ တိုးတိုးသာသာ နိုင်လွန်းလှ၏။

'လွင်ပြင်သူ လွင်ပြင်သားတွေရဲ့ အရပ်စကားအရ ဆိုရင်တော့ ကရာကာလ ဆိုတာ လမင်းပြာပြာလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်'

သူနှင့် သူ့အဖော်များ ရှန်ဂရီလာသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြလိမ့်မည် ဟူသော အချက်ကို ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားများ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ကြိုတင်၍ သိထားသည် ဟူသော အထင်သည် ကွန်ဝေး၏ စိတ်တွင် စွဲလျက် ရှိသည်ဖြစ်ရာ ထိုအထင်ကို သူ လွယ်လွယ်နှင့် ဖျောက်၍ မရဘဲ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ဤ အရေးအခင်းကို အလွန် အရေးကြီးသော ကိစ္စ တစ်ရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ သူ ကိုယ်တိုင်က ပြတ်ပြတ်သားသား ဖြစ်သွားအောင် လုပ်မှ ဖြစ်တော့မည်ဟု ခံယူထားခဲ့၏။

သို့သော်လည်း နောက်တစ်နေ့ မနက် လင်းသည့် အခါ ထို ခံယူချက်သည် ယမန်နေ့ကလောက် မပြင်းထန်တော့ပေ။ သူ့ အဖော်များ အတွက် သူ့မှာ တာဝန် ရှိနေသည် ဟူသော သဘောထားကိုလည်း လျစ်လျူရှုချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဤအရပ် ဤဒေသသည် အခြား အရပ်ဒေသများထက် ပို၍ ထူးခြား ဆန်းကြယ်သည့် လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိနေသည် ဟူသော အာရုံ တစ်ခုသည် သူ့ စိတ်တွင် ငြိတွယ် စွဲကပ်လျက် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ယမန်နေ့ညက သူ့ သိမြင် နားလည် ထားခဲ့ရသည့် ချန်း၏ သဘောထား အပေါ်တွင် တစ်ဖန် ပြန်၍ သင်္ကာမကင်းသော စိတ်သည် ကိန်းအောင်းလာခဲ့ပြန်သည်။

တကယ်တော့ ဤဒေသ အတွင်းရှိ သက်ဆိုင်ရာ အာဏာပိုင် အဖွဲ့အစည်း တစ်ရပ်ရပ်က သူတို့ လူစုအား အကူအညီ တစ်ခုခု မပေးသမျှ ကာလပတ်လုံး သူတို့ အဖွဲ့သည် ဤလွင်ပြင်သားများ၏ အကျဉ်းသားများ ဘဝသို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီဟုပင် မှတ်ယူရတော့မည် ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်ရာ အကယ်၍

ဒေသခံ တာဝန်ရှိ အဖွဲ့အစည်းက ဘာ အကူအညီမှ မပေးဘဲ နေခဲ့ပါမူ ပေးလားအောင် အတင်းအကျပ် တိုက်တွန်း တောင်းဆိုရမည့် တာဝန်သည် သူတို့တွင် ရှိလာလိမ့်မည် ထင်၏။

အမှန်တော့လည်း သူသည် ဗြိတိသျှ အစိုးရ၏ တရားဝင် ကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦး ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလော။ သူ့ဘက်မှ တရားသဖြင့် တင်ပြသည့် မေတ္တာ ရုပ်ခံချက် တစ်ခုခုကို တိဗက် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း၌ နေထိုင်လျက် ရှိကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များက မပေးဘဲ ငြင်းဆန်ခဲ့ပါမူ ထို ငြင်းဆန်မှုသည် မတရားဟု ယူဆရမည် ဖြစ်သည်။ ထို အယူအဆသည် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ပုံမှန် အယူအဆ တစ်ရပ်သာ ဖြစ်သည်မှာ သံသယ ရှိဖွယ်ရာ မလိုပေ။

အမှန်တော့ ကွန်ဝေးသည် ယခု အချိန်ထိ တရားဝင် တာဝန် ရှိသော အရာရှိ တစ်ဦးပင် ဖြစ်ချေသည်။ မကြာသေးမီက ကြုံခဲ့ရသမျှ အရေးအခင်းများတွင် သူ၏ ကြိုးပမ်း အားထုတ်မှုများသည် မည်သူမှ မလုပ်နိုင်သည့် အလုပ်များဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ ဘတ်စကူးမှ အပြီးအပိုင် ဆုတ်ခွာရမည် ဟူသော အမိန့် မထွက်မီ အခက်အခဲမျိုးစုံနှင့် ရင်ဆိုင်နေခဲ့ရသည့် ရက်များအတွင်းက ဆိုလျှင် သူသည် ကြိုလာသမျှ ပြဿနာများနှင့် အခက်အခဲများကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ စွန့်စွန့်စားစားပင် ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့၏။

တကယ်တော့ သူ၏ စွန့်စား ဆောင်ရွက်ချက်များသည် နိုက် ခေါ်စစ်သူရဲကောင်း ဘွဲ့တံဆိပ်မျိုးနှင့်သာ ထိုက်တန်သော ဆောင်ရွက်ချက်များ ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ လူငယ်များ အတွက် စွန့်စားခန်း ဝတ္ထုများ ရေးလေ့ရှိသော စာရေးဆရာကြီး ဂျီ၊ အေ၊ ဟင်တီသာ သိသွားလျှင် ဤ အဖြစ်အပျက်ကို ဝတ္ထုအဖြစ် ရေးသားမည်မှာ မလွဲပေ။ ဝတ္ထု နာမည်ကိုလည်း 'ဘတ်စကူးတွင် ကွန်ဝေးနှင့် အတူ' ဟူ၍ပင် အမည် ပေးလိမ့်မည် ထင်၏။

ထိုစဉ်က နယ်မြေ ဒေသ အတွင်း၌ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည့် နိုင်ငံခြားသားများ ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်ရေး ဝါဒီသမားများသည် ပြင်းထန်သော အယူအဆဖြင့် တော်လှန် ပုန်ကန်ခြင်းကို ပြုခဲ့ကြသည် ဖြစ်ရာ ကွန်ဝေးသည် အမျိုးသမီးများနှင့် ကလေးသူငယ်များ အပါအဝင် ဥရောပတိုက်သား အရပ်သူ အရပ်သားများကို အလွန် သေးငယ် ကျဉ်းမြောင်းသော သူ၏ ကောင်စစ်ဝန်ရုံး အတွင်း၌ ထား၍ အကာအကွယ် ပေးခဲ့သည်။ ဤ လူစုအား တော်လှန်ရေး သမားများ၏ နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းမှုနှင့် သတ်ဖြတ်မှုများမှ ကင်းဝေးအောင် လေယာဉ်ပျံနှင့် အမြန်ဆုံး သယ်ယူသွားနိုင်ဖို့ သူ ကြိုးစား ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ထို ဆောင်ရွက်ချက်သည် လုံးဝ ဘာမှ မထူးခြားသော သာမန် ဆောင်ရွက်ချက် တစ်ခုမျှသာ ဖြစ်သည်ဟု သတ်မှတ်၍ မရဟုပင် သူ ထင်သည်။ အဆုံးမှ သတ်ပါတော့မည်လောဟု ယူဆချင်လောက်အောင် များပြားသည့် ကြေးနန်းများနှင့် အစီရင်ခံစာများကို ရေး၍ သူ လိုချင်သော အရာကို မဖြစ်မနေ လုပ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် လာမည့် နှစ်သစ်၏ ဂုဏ်ထူးဆောင် ဘွဲ့တံဆိပ်များ ချီးမြှင့်ပွဲတွင် အနည်းဆုံး ဘွဲ့တံဆိပ် တစ်ခုခုကိုတော့ ရလာလိမ့်မည်ဟုပင် ခန့်မှန်းရပေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထို ဆောင်ရွက်ချက်ကြောင့် မာလင်ဆန်၏ ကြည်ညို လေးစားမှုကိုတော့ ရရှိခဲ့လေသည်။ ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့်၍ ယခု အဖြစ်နှင့် ကြုံလာရသည့် အခါတွင်မူကား မာလင်ဆန်သည် သူ့အပေါ် စိတ်ပျက်ခြင်း ဖြစ်ရချေတော့မည်။ အဖြစ်ကတော့ ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်း၏။ သို့သော်လည်း ကွန်ဝေးသည် သူ့အပေါ် နားလည်မှု လွဲပြီး ခင်မင်နေတတ်သော လူများနှင့် တွေ့ခဲ့ရဖူးပေါင်း များပြီ ဖြစ်၍ အရေ ထူနေပေပြီ။

အမှန်သော် ရှန်ဂရီလာ၏ ပဟောဠိဆန်လှသော လျှို့ဝှက် နက်နဲမှုနှင့် ထိုကဲ့သို့သော နေရာဌာနမျိုးသို့ သူ ဆိုက်ရောက်နေခြင်းတို့သည် သူ့စိတ်ကို များစွာ လွှမ်းမိုး ဆွဲဆောင်လျက် ရှိနေလေပြီ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ တစ်ဦးတည်း အနေဖြင့် မူကား ဤနေရာ ဤဌာနမျိုးသို့ ရောက်လာရသည့် အတွက် စိတ်ထဲ၌ စိုးရိမ်ခြင်းလည်း မဖြစ်၊ လေးလံခြင်းလည်း မရှိ။

သူ၏ ဝန်ထမ်း ဘဝ တစ်လျှောက်တွင် ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အလွန် ထူးခြားဆန်းကြယ်သော ဒေသများသို့ အစဉ်သဖြင့် အပို့ ခံခဲ့ရဖူး၏။ သူ့အဖို့တော့ ရောက်သွားသည့် နေရာဒေသ ထူးဆန်းလေလေ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ခြင်းမှ သက်သာလေ ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ သို့ဆိုလျှင် သူ ရောက်ခဲ့ဖူးသမျှ နေရာ အားလုံးထဲတွင် အထူးဆန်းဆုံး ဖြစ်နေသော ဤနေရာသို့ မတော်တဆ အဖြစ် ကြုံကြိုက်ပြီး ရောက်လာကာမှ ဘာကြောင့် ညည်းညူ ပူပန်နေရပါမည်နည်း။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည် ဆိုပါမူ သူတွင် ညည်းညူ ပူပန်လိုစိတ် လုံးဝ မရှိပေ။ အထူးသဖြင့် ယနေ့ နံနက် အိပ်ရာမှ နိုး၍ သူ့အခန်း ပြတင်းမှ နေပြီ အပြင်ဘက်ရှိ ကောင်းကင်ပြာပြာနှင့် တောင်တန်းပြာပြာများကို မြင်လိုက်ရသည့် အခါ သူ့စိတ်သည် အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင်ပင် ကြည်နူး ချမ်းမြေ့ခြင်း ဖြစ်ရ၏။

သူ နှစ်သက်ရာ နေရာ တစ်ခုကို ရွေးရမည် ဆိုငြားအံ့။ သူ့အနေဖြင့်

ဤနေရာမှ တစ်ပါး ကမ္ဘာပေါ်ရှိ အခြား ဘယ်နေရာကိုမှ ရွေးချယ်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ပက်ရှုဝါ သို့မဟုတ် အင်္ဂလန် နိုင်ငံမှ ပစ်ကာဒယ်လီလို နေရာ များကိုပင် စိတ်ကူးထဲ ထည့်လိမ့်မည် မဟုတ်။

ယမန်နေ့ ညက နားနေ အိပ်စက်ခဲ့ရသဖြင့် အားသစ်ဝင်ကာ ရွှင်လန်း တက်ကြွ နေကြသော သူ့အဖော်များကို မြင်ရသည့် အခါတွင်လည်း သူ့စိတ် သည် ဝမ်းသာ ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ရ၏။

ဘားနတ်သည် သူ မြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့ရသည့် အိပ်ရာ အိပ်ခင်း ရေချိုးခန်း နံနက်စာနှင့် လိုလေသေး မရှိအောင် ပြည့်စုံလှသော အခြား အပြင်အဆင် အခင်းအကျင်း အပြုအစုများ အကြောင်းကို သောလုံးကလေးများ ညှပ်၍ ပြော ပြလျက် ရှိလေသည်။

မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးကလည်း သူ့ အခန်းထဲ၌ ပြင်ဆင် ခင်းကျင်းထားပုံမှာ နည်းနည်းကလေးမှ ချွတ်ယွင်းချက် ရှာမတွေ့ ရလောက်အောင် ပြည့်စုံလှ ကြောင်း ဝန်ခံလျက် ရှိ၏။

မကျေနပ်စရာ အကြောင်း တစ်ခုကြောင့် သုန်သုန်မှုန်မှုန် ဖြစ်နေသော မာလင်ဆန်သည်ပင်လျှင် သူ ကြံခဲ့ရသည့် အပြုအစု အတွက် စိတ်ချမ်းမြေ့ ခြင်း ဖြစ်ပုံရ၏။

'ဒီကနေ့တော့ ကျွန်တော်တို့ မထွက်ဖြစ်ဘူးလို့ပဲ ယူဆရမှာပဲ' ဟု ရေရွတ်သည်။ 'တစ်စုံတစ်ဦးက ဒီကိစ္စကို အမြန်ဆုံး လုပ်မှ ဖြစ်မယ်လို့ သဘောမပေါက်သေးသမျှတော့ ဒီလိုပဲ နေရတော့မှာပဲ။ ဒီက ငနဲတွေကတော့ အရှေ့တိုင်းသား ပီသတဲ့ နေရာမှာ စံပြုလောက်မယ့် လူစားတွေပါပဲဗျာ။ ကျွန် တော်တို့ ကိစ္စကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်နှင့် တာဝန်သိသိ လုပ်ပေးလာအောင် တိုက် တွန်းလို့တော့ ရနိုင်မယ် မထင်ဘူး'

ကွန်ဝေးက မာလင်ဆန်၏ စကားကို လက်ခံသည်။ မာလင်ဆန်သည် အင်္ဂလန် နိုင်ငံ၏ အပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်ပင် မပြည့်သေးပေ။ သို့သော်လည်း အရှေ့တိုင်းသားများနှင့် ပတ်သက်၍ ယူဆထားကြသည့် ယေဘုယျ အမြင်များကိုမူ ကောင်းစွာ သိနားလည်နေပြီ ဖြစ်၏။ ယခု သူ ပြောလိုက်သော စကားမျိုးမှာ အမိနိုင်ငံ၏ အပြင်သို့ အနှစ် နှစ်ဆယ်ကြာမျှ ရောက်နေခဲ့သော သူ့ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် မကြာခဏ ပြောခဲ့ဖူးသော စကား ဖြစ်၏။

တကယ်တော့လည်း ထိုစကားသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာ

အထိတော့ မှန်သည်ဟု ဆိုရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ သို့တစေလည်း ကွန်ဝေး အနေဖြင့် အရှေ့တိုင်းသားများ၏ အချိန်ဆွဲတတ်သော အကျင့်သည် သာမန် ထက် လွန်ကဲသည်ဟု မထင်မိချေ။ အင်္ဂလိပ်များနှင့် အမေရိကန်များကမူ ထိုအကျင့်သည် သားစဉ် မြေးဆက် တည်ရှိလာသော အလွန် ဆိုးရွားသည့် အကျင့် တစ်ခုအဖြစ် စွပ်စွဲ ပြောဆိုလေ့ ရှိကြ၏။ ကွန်ဝေးကတော့ ထို စွပ်စွဲ ချက်ကိုလည်း မမှန်ဟုပင် ယူဆသည်။ သူ၏ အယူအဆကို သူ့မိတ်ဆွေ အနောက် နိုင်ငံသားများကတော့ လက်ခံကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့သော် လည်း ကွန်ဝေးကတော့ အသက် ကြီးလာ၍ အတွေ့အကြုံ များလာလေလေ သူ့အယူအဆ အပေါ်တွင် ယုံကြည်ချက် ခိုင်မြဲလေ ဖြစ်လာခဲ့၏။

တစ်ဖက်က ကြည့်ပြန်တော့လည်း ချန်းသည် လိမ္မာ ပါးနပ်ပြီး ဆင် ခြေ ဆင်လက် များကာ စကားကို ဝိနည်းရှောင်၍ ပြောတတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ် ၏။ သူ့အပေါ်၌ မာလင်ဆန် စိတ်မရှည် ဖြစ်ခြင်းမှာ မှန်သည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ ကွန်ဝေး ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် ချန်း၏ အပေါ်၌ အနည်းငယ်မျှ သည်းမခံနိုင်သလိုလို ဖြစ်ခဲ့မိသေးသည် မဟုတ်ပါလော။

ကွန်ဝေးက မာလင်ဆန် စိတ်သက်သာရာရအောင် စကားပြေ ပြော သည်။

'တို့များ အနေနှင့် ကနေ့ ဘာတွေ ဖြစ်လာမလဲ ဆိုတာ စောင့်ကြည့် ဦးမှ ကောင်းမယ်လို့ ငါ ထင်တယ်။ မနေ့ညက ညတွင်းချင်း တို့များ အတွက် တစ်ခုခု လုပ်ပေးရမယ်လို့ မျှော်လင့်တာကတော့ တို့ဘက်က တစ်ဖက်သတ် သိပ်ကျသလို ဖြစ်သွားချင် ဖြစ်သွားမယ်'

မာလင်ဆန်က ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်သည်။

'ဒီလောက်အထိ အရေးတကြီး ဖြစ်နေတာဟာ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန် တော် ရူးအောင် လုပ်နေတာပဲလို့ ခင်ဗျားကတော့ ထင်မှာပဲ။ ထင်လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူးဗျာ။ ဟို တရုတ်ကိုတော့ ကျွန်တော် လုံးဝ မယုံဘူးဗျာ။ အခုထက်ထိ သူ့အပေါ်မှာ သံသယ ရှိတုန်းပဲ။ ကျွန်တော် မနေ့ညက အိပ်ရာ ဝင်သွားပြီးတဲ့နောက် သူ့ဆီက ဘာစကားများ ရသေးသလဲ'

'တို့လည်း ကြာကြာ စကား မပြောကြပါဘူး။ သူ့ဘက်က သိပ်ပြီး လျှို့ဝှက်တာပဲ။ ဘာကိုမှ လွန်အောင် မပြောဘူး။ စကားပြောတာ သိပ် သတိ ထားတယ်'

'အင်းပေါ့လေ။ ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် ကနေ့လည်း သူ့ဆီက ရသမျှ

ညှစ်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့'

'ဒါပေါ့' ကွန်ဝေးက အလိုက်သင့် ပြန်၍ ပြောလိုက်သော်လည်း ချန်းထံမှ မိမိတို့ လိုချင်သော စကား ရလိမ့်မည် ဟူ၍ကား မျှော်လင့်ချက် မထားချေ။ 'လောလောဆယ်တော့ အခုတို့ စားနေရတဲ့ မနက်စာဟာ အကောင်းဆုံးပဲ'

စနစ်တကျ ပြင်ဆင်ထားသော သူတို့၏ နံနက်စာတွင် ကျွဲကောသီး၊ လက်ဖက်ရည်နှင့် ချာပါတီများ ပါသည်။ နံနက်စာ စား၍ ပြီးခါနီး၌ ချန်းတစ်ယောက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ သူသည် ထုံးစံအတိုင်း ဦးခေါင်းကို အသာအယာ ညွတ်၍ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သော ကိုယ်အမူအရာဖြင့် အားလုံးကို နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် နေ့ကျွေး လေးလံသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အာလာပ သလ္လာပ စကားများကို စပြောသည်။ ကွန်ဝေးကတော့ တရုတ်ဘာသာဖြင့်သာ ပြောလိုက်ချင်၏။ သို့သော်လည်း အရှေ့တိုင်း ဘာသာစကားတစ်ခုကို သူ ပြောတတ်ကြောင်း ချန်း မသိစေချင်သေး။ ဤ လျှို့ဝှက်မှုသည် နောင် တစ်ချိန်တွင် သူ့အတွက် အကျိုးရှိသော ဝှက်ဖဲ တစ်ချပ် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု သူ့စိတ်က ထင်လျက် ရှိ၏။

သူသည် ယဉ်ကျေးစွာဖြင့် ပြောဆိုနေသော ချန်း၏ စကားများကို တည်ငြိမ်သော ဣန္ဒြေဖြင့် နားထောင်နေရာမှ သူ ညက ကောင်းစွာ အိပ်ပျော်ခဲ့သဖြင့် နေ့လို့ ထိုင်လို့ ကောင်းကြောင်း ပြန်ပြောသည်။

ချန်းကလည်း ထိုစကားမျိုး ကြားရ၍ သူ ဝမ်းသာပါသည်ဟု ဆိုသည်။ ထို့နောက် 'သင်တို့ အမျိုးသား စာဆိုကြီးက အိပ်စက်ခြင်းသည် ချည်မျှင်များ သဖွယ် တစ်စစ ဖြစ်နေသော စိတ်ကို အခိုင်အမာ ဖြစ်လာအောင် ပြန်လည် စုစည်းပေးသည်လို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား' ဟု ပြောသည်။

အသိအမြင် ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝကြောင်း ဖော်ပြသည့် ချန်း၏ ပညာပြခန်းသည် ကောင်းစွာ ကြိုဆိုခြင်းကို မခံရပေ။ ကဗျာ အကြောင်း ကြားလျှင် နှာခေါင်း ရှုံ့ချင်တတ်သော အင်္ဂလိပ် လူငယ် တစ်ဦး ပီပီ မာလင်ဆန်က ချန်း၏ စကားကို သရော်သံ နှောနေသည့် အပြောဖြင့် တုံ့ပြန်သည်။

'ခင်ဗျား ရွတ်လိုက်တဲ့ ကဗျာ စာပိုဒ်ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိပေမယ့် ခင်ဗျား ဆိုလိုတဲ့ ကဗျာဆရာက ရှိတ်စပီးယား မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် သင် သွားရမယ့် ကိစ္စအတွက် အမိန့်ကို စောင့်ပြီး ရပ်မနေပါနှင့်၊ သွားစရာ ရှိတာကို ချက်ချင်းသာ သွားပါလို့ ပြောသွားတဲ့ ကဗျာဆရာ တစ်ယောက်ကိုလည်း'

ကျွန်တော် သိတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး လုပ်ချင်နေတာကတော့ ဒါပဲ၊ ကျွန်တော် အခုပဲ ထွက်ပြီး အထမ်းသမား ရှာငှားချင်တယ်ဗျာ၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျား မကန့်ကွက်ဘူး ဆိုရင် အခု မနက်ခင်းပဲ ထွက်ရှာချင်တယ်'

တရုတ် အမျိုးသားကြီးသည် မာလင်ဆန်၏ ပါးစပ်မှ ထွက်လာသည့် အဆုံးစွန်သော စကားကို အပြောင်းအလဲ ကင်းမဲ့သော မျက်နှာထားဖြင့် တည်ငြိမ်စွာ နားထောင်သည်။ မာလင်ဆန်၏ စကား ဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့သဘောထားကို ပြန်ကြားသည်။

'ပြောရမှာတော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ထွက်ရှာလည်း သိပ်ပြီး အရာရောက်မယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ သူတို့ရဲ့ အိမ်တွေက ခွာပြီး အဝေးကြီး သွားရမယ့် ခရီးမျိုးကို လိုလိုချင်ချင်နှင့် လိုက်ချင်တဲ့လူဟာ မရှိသလောက်ပဲ'

'ဒါပေမယ့် ဒီမှာ ကိုယ့်လူ၊ ခင်ဗျား အခု ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို ကျွန်တော်တို့က အဖြေ တစ်ခုလို့ ယူလိမ့်မယ် ထင်နေသလား'

'ကျွန်ုပ် ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တခြားနည်းလမ်း အကြံပေးစရာ မရှိပါဘူး'

'ဒါကတော့ မနေ့ညက ခင်ဗျား ပြောခဲ့ပြီးသားပဲ' ဟု ဘားနတ်က ဝင်ပြောသည်။ 'ဒါပေမယ့် အဲဒီတုန်းကတော့လည်း အခုလောက်အထိ သေချာပေါက် မပြောခဲ့ဘူး'

'သင်တို့ ခရီးပန်းနေချိန်မှာ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် စိတ်ထိခိုက်အောင် မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ အခုတော့ မနေ့ညက တစ်ည နားခဲ့ရပြီ မဟုတ်လား၊ ကျွန်ုပ်ကတော့ သင်တို့ အနားရပြီးရင် ပြဿနာ အားလုံးကို အကျိုးနှင့် အကြောင်းနှင့် ယှဉ်ပြီး ယထာဘူတကျကျ စဉ်းစားကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားခဲ့ပါတယ်'

'ဒီမှာ ကျွန်တော် ပြောပါရစေဦး' ဟု ကွန်ဝေးက လျင်မြန်စွာ ကြားဝင်၍ ပြောသည်။ 'အခုလို မရှင်းမရှင်းနှင့် ဝိနည်းရှောင်ပြီး ပြောနေလို့ကတော့ အလုပ် မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ရက် အကန့်အသတ် မရှိ ဒီမှာ နေလို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျား သိနေတာပဲ၊ မနေနိုင်လို့ ကျွန်တော်တို့ ဘာသာ ကျွန်တော်တို့ ထွက်သွားရမယ် ဆိုတာကလည်း မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ဘယ်လို အကြံပေးမလဲ'

ချန်းက ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးသည် ကွန်ဝေး တစ်ဦးတည်း အတွက် ရည်ရွယ်၍ ပြုံးမှန်း သိသာ ထင်ရှားလျက် ရှိသည်။

'ကျွန်ုပ်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော မိတ်ဆွေကြီး ခင်ဗျား၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ

ရှိနေတဲ့ အကြံဉာဏ်ကို ထုတ်ဖော် ပြောပြဖို့ အခြေအနေ ပေးလာတဲ့ အတွက် ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာပါတယ်။ သင့် မိတ်ဆွေရဲ့ သဘောထား အရ ဆိုရင်တော့ အဖြေဟာ လုံးဝ မရှိပါဘူး။ သို့သော်လည်း ပညာဉာဏ် အမြော်အမြင် ကြီးမား တဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ တောင်းဆိုမှု အတွက်ကတော့ တုံ့ပြန်မှု တစ်ခုဟာ အမြဲ ရှိနေပါတယ်။

'မနေ့က သင့်မိတ်ဆွေ ပြောခဲ့တဲ့ စကား တစ်ခွန်းကို သင် မှတ်မိ ကောင်း မှတ်မိ နေလိမ့်ဦးမယ်လို့ ကျွန်ုပ် ထင်ပါတယ်။ သူ ပြောတာက ကျွန်ုပ် တို့ဟာ အခါအားလျော်စွာ ပြင်ပကမ္ဘာနှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်နေရတယ် မဟုတ်လား ဆိုတဲ့ စကား ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီစကားဟာ မှန်ပါတယ်။ အချိန်အခါ လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရပ်ဝေးဒေသ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ် စခန်းတွေက ပစ္စည်း တွေကို လိုအပ်ပါတယ်။ လိုအပ်လာတဲ့ အခါမှာ အချိန်မီ ရအောင် ဆောင်ရွက်ကြရပါတယ်။ ဘယ်လိုနည်း ဘယ်လိုဟန်တွေနှင့် လုပ်ကိုင်ပြီး ရယူကြ တယ် ဆိုတာကိုတော့ ပြောနေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။

'အရေးကြီးတဲ့ အချက်က ကျွန်ုပ်တို့ဆီကို ကုန်ပစ္စည်း လာပို့မယ့် အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ဟာ မကြာခင် အချိန် အတွင်းမှာ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီ လူငှ ဟာ ကုန်ပစ္စည်းတွေ ပို့ပြီးရင် ပြန်ကြပါလိမ့်မယ်။ သင်တို့ အနေနှင့် သူတို့ အပြန်မှာ လိုက်သွားဖို့ စီစဉ်နိုင်ကြပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ် အနေနှင့် သင်တို့ အတွက် ဒီထက် ကောင်းတဲ့ အစီအစဉ်ကို စဉ်းစားလို့ မရပါဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ထားတာက သူတို့ ရောက်လာတဲ့ အခါမှာ...'

'သူတို့ ဘယ်ရက် ရောက်မလဲ' ဟု မာလင်ဆန်က ကြားဖြတ်မေးသည်။

'ရောက်လာမယ့် ရက်ကို အတိအကျ ခန့်မှန်းပြီး ပြောပြဖို့ကတော့ မလွယ်ပါဘူး။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ဒီအပိုင်း ဒီဒေသမှာ ဘယ်လောက်အထိ သွားရ လာရ ခက်ခဲတယ် ဆိုတာ သင်ကိုယ်တိုင် အတွေ့အကြုံ ရှိပြီးခဲ့တဲ့ အတွက် အထူးပြောဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။ ကြိုတင် တွက်ဆလို့ မရနိုင်တဲ့ ရာပေါင်း များ စွာသော အဖြစ်များဟာ ပေါ်ပေါက်လာတတ်ပါတယ်။ အဲဒီ အဖြစ်တွေကြောင့် ဘာကိုမှ အတိအကျ တွက်လို့ မရနိုင်ပါဘူး။ ဥပမာ ရာသီဥတု အပြောင်းအလဲ ကွန်ဝေးက ကြားမှ ဝင်၍ ပြောပြန်သည်။

'ဒီကိစ္စကို ရှင်းသွားအောင် လုပ်ကြပါစို့လား။ ကုန်ပစ္စည်း လာပို့တဲ့ လူတွေကို ကျွန်တော်တို့က လမ်းပြအဖြစ် ငှားပြီး ပြန်လိုက်သွားဖို့ ခင်ဗျားက အကြံပေးနေတယ် မဟုတ်လား။ စဉ်းစားလို့ ရသလောက်ကတော့ ဒီစိတ်ကွဲ

ဟာ မဆိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလူတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး နည်းနည်းလောက် ပိုပြီး သိမှ ဖြစ်မှာ။ ပထမ တစ်ချက်က မာလင်ဆန်မေးတဲ့ မေးခွန်း အတိုင်းပဲ။ ဒီလူတွေ ဘယ်တော့လောက် ရောက်လာကြမလဲ။ ပြီးတော့ ဒုတိယ အချက်က သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်အရပ် ဘယ်ဒေသ အထိ ပို့ပေးနိုင်မလဲ'

'နောက် မေးခွန်းက သင် သူတို့ကို မေးရမယ့် မေးခွန်းပါ'

'သူတို့အနေနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို အိန္ဒိယ အထိ ပို့ပေးမလား'

'ကျွန်ုပ်အဖို့ ပြောရ ခက်ပါတယ်'

'ကဲ ဒီလိုဆို ကောင်းပြီ။ ပထမ မေးခွန်းရဲ့ အဖြေကိုပဲ ရှာကြစို့။ သူ တို့ ဘယ်အချိန်လောက် ဒီကို ရောက်ကြမလဲ။ ကျွန်တော် ရက် အတိအကျ မမေးဘူးနော်။ ကျွန်တော် သိချင်တာက ခန့်မှန်းခြေပဲ။ ဆိုကြပါစို့ရဲ့။ နောက် တစ်ပတ်လား။ သို့မဟုတ် နောက်နှစ်လား'

'ဒီကနေ့က စပြီး နောက် တစ်လလောက် အကြာမှ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ နှစ်လထက်တော့ ပိုပြီး ကြာလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး'

'ဒါဆိုရင် နောက် သုံးလ လေးလ သို့မဟုတ် ငါးလ ကြာချင်သလောက် ကြာမယ် ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား' မာလင်ဆန်က ဒေါသတကြီး ဝင်ပြောသည်။

'ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အဖွဲ့ကို ကျုပ်တို့က အချိန် အကန့်အသတ် မရှိ စောင့်နေ ရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား။ ဘယ်ကို ပို့ပေးမှာမှန်းလည်း မသိ။ ဘယ်အချိန် ဘယ် ကာလကျမှ ရောက်လာမယ်မှန်းလည်း မသိ။ အလှမ်း ကွာဝေးလွန်းလှတဲ့ အနာဂတ် ဘဝထဲက မရေမရာ နိုင်လွန်းလှတဲ့ အချိန် တစ်ချိန်ကို ကျုပ်တို့က ထိုင်စောင့်နေလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျားက ထင်နေသလား'

'ကျွန်ုပ် ထင်ပါတယ် ခင်ဗျား။ လူကြီးမင်းရဲ့ အလှမ်း ကွာဝေးလွန်း လှတဲ့ အနာဂတ် ဘဝ ဆိုတဲ့ စကားဟာ လက်ရှိ အခြေအနေနှင့် လုံးဝ မသင့် တော်တဲ့ စကား ဖြစ်ပါတယ်။ ကြိုတင်ပြီး မမြင်နိုင် မတွက်ဆနိုင်တဲ့ အဖြစ် တစ်ခုခုသာ ပေါ်ပေါက် မလာဘူး ဆိုရင် စောင့်ရမယ့် ကာလဟာ ကျွန်ုပ် စောစောက ပြောခဲ့တာထက် မပိုနိုင်ပါဘူး'

'ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား ပြောတာ နှစ်လပျ၊ နှစ်လတိတိ ဒီနေရာမှာ နေရ မှာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တဲ့ဟာပဲ။ ဒီမှာ ကွန်ဝေး။ ခင်ဗျား ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ ဘူးလား။ နှစ်ပတ်လောက် ဆိုရင် တော်သေးတယ်ဗျ'

ချန်းက သူ ဝတ်လုံစကို အသာအယာ မသည်။ ပြောစရာ ဆိုစရာ ကုန်ပြီ ဟူသော အရိပ်အခြည်ကို ဖော်ပြသည့် အမူအရာ။

'ကျွန်ုပ် ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ထိခိုက် နစ်နာစေလိုတဲ့ ဆန္ဒ မရှိတာ အမှန် ပါ။ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်းကတော့ သင်တို့ ကံမကောင်း အကြောင်းမသင့် လို့ နေသရမျှ ကာလပတ်လုံး ဧည့်ဝတ် ကျေပွန်စွာနှင့် လိုလေသေး မရှိအောင် ပြုစု စောင့်ရှောက်သွားဖို့ တာဝန်ယူပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်မှာ ဒီထက် ပိုပြီး ပြော စရာ စကား မရှိတော့ပါဘူး'

'ခင်ဗျား ဆက်ပြောနေဖို့လည်း မလိုတော့ပါဘူး' ဟု မာလင်ဆန်က ရှူးရှူးရှားရှား ထပြောသည်။ 'တကယ်လို့ ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား အပေါ်စီး ရ လို့ အနိုင် ကိုင်နိုင်တယ် ထင်နေရင်လည်း ကိုင်ပေါ့၊ ဒီဟာအတွက် ခင်ဗျား နောင်တ ရလာမှာပေါ့၊ ခင်ဗျား သိပ်ပြီး စိတ်ပူမနေပါနှင့်၊ ကျုပ်တို့ လိုချင် တဲ့ အထမ်းသမားတွေကို ကျုပ်တို့ ဘာသာ ကျုပ်တို့ ရအောင် ရှာမှာပါ။ ခင်ဗျား အနေနှင့် ဦးတိုက်ချင် တိုက် ခြေတိုက်ချင် တိုက် ကြိုက်ရာသာ လုပ် နေပေတော့'

ကွန်ဝေးက လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မာလင်ဆန်၏ လက်မောင်းကို လှမ်း ရှုံ ကိုင်သည်။ မာလင်ဆန် ဒေါပူနေပုံသည် ကလေးဆိုး တစ်ယောက်နှင့် တူ လှ၏။ သူသည် ချက်ကျကျနှင့် မိမိရရ ပြောဖို့ လုံးဝ မစဉ်းစား။ သူ ခေါင်းထဲ ဝင်လာသမျှကို စွတ်၍ ပြောရန်သာ စိတ်စောလျက် ရှိသည်။ ဤအဖြစ် ဤအခြေအနေမျိုးနှင့် ရင်ဆိုင် နေရချိန်တွင် မည်သူမဆို သူ့လိုပင် ဖြစ်လိမ့် မည် ဟူသော အတွေးဖြင့် ကွန်ဝေးက ခွင့်လွှတ်သည်။ သို့သော် ဤ တရုတ် အမျိုးသား ရှိနေလျှင် ပို၍ ဆိုးရွားသော အခြေအနေ တစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာ မည်ကို တွေး၍ စိတ်ပူနေမိ၏။

ကံအားလျော်စွာပင် ချန်းသည် အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားသည်။ အလွန် ချီးမွမ်းဖွယ် ကောင်းသည့် လိမ္မာ ပါးနပ်မှုဖြင့် အဆိုးဆုံး ဖြစ်လာမည့် အခြေ အနေမှ လွတ်မြောက်အောင် ရှောင်တိမ်းသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့ လူစုသည် ထိုနေ့ တစ်မနက်ခင်းလုံး သူတို့ ပြဿနာကို ဆွေးနွေးရင်း အချိန်ကုန်ကြသည်။ ပုံမှန် အတိုင်းသာ ဖြစ်သွားမည် ဆိုပါက ပက်ရှုဝါရှိ သာသနာပြု ဂေဟများနှင့် ကလပ်များတွင် ပျော်ပျော်ပါးပါး အချိန်ဖြုန်းရ မည့် လူလေးယောက်သည် သူတို့ မျှော်လင့်ထားသည့် အတိုင်း ဖြစ်မလာဘဲ တိဗက် ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်း၌ နှစ်လကြာမျှ နေကြရတော့မည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် ရင်ဆိုင်နေကြရလေပြီ။

ထိုအဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံလာရသည့်အခါ အထိတ်တလန့် ဖြစ်ကြရသည်မှာ အဆန်း မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း ထို ထိတ်လန့်မှုသည် ရောက်စတုန်းက လောက်တော့ မပြင်းထန်တော့ပေ။ ကြာလာတော့လည်း ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် အနည်းငယ်မျှ ထိန်းသိမ်း ချုပ်တည်းလာနိုင်သည်မှာ သဘာဝပင် ဖြစ်သည်။ စောစောက သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင် မသိမ်းနိုင် ဖြစ်ကာ ပေါက်ကွဲခဲ့သော မာ လင်ဆန်သည်ပင်လျှင် နောက်ကျိ ရှုပ်ထွေးသော စိတ်ဖြင့် ကံကိုပင် ယုံချင် သလိုလို ဖြစ်ကာ မသိမသာ သွေးအေးလာသည်။

'ကျွန်တော်တော့ သည်းမခံနိုင်လွန်းလို့ အကျောက်အကန် ပြောပစ် လိုက်တာပဲ ကွန်ဝေး' အလွန် စိတ်လှုပ်ရှားစွာဖြင့် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို အဆက်မပြတ် ဖွာနေသော မာလင်ဆန်က လှမ်းပြောသည်။ 'ကျွန်တော့်စိတ် ဘယ်လို ခံစားနေတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သိမှာပါဗျာ၊ ဒီကိစ္စဟာ ထူးခြားမှု တစ်ခု ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော် အစကတည်းက ပြောလာခဲ့တာပဲ၊ ဒီကိစ္စဟာ မရိုးသားဘူးဗျ၊ ဒီ ပြဿနာထဲမှာ ကျွန်တော် ကြာကြာ ပါမနေချင်ဘူး၊ အခု ချက်ချင်းကို လွတ်အောင် ရှောင်ချင်တယ်'

'ဒီကိစ္စ အတွက်တော့ ငါက မင့်ကို အပြစ်မတင်ပါဘူးကွာ' ဟု ကွန်ဝေး က ပြန်ပြောသည်။ 'ကံက မကောင်းတော့ ကြုံရတဲ့ အဖြစ်က တို့လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့ မရဘဲ သူဖြစ်ချင်သလို ဖြစ်နေတဲ့ အခြေအနေအတိုင်း တို့က လိုက် ရာရမယ့် ကိန်းဆိုက်နေတယ်၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီက

လူတွေ အနေနှင့် ငါတို့ကို လိုအပ်တဲ့ အကူအညီ မပေးဘူး၊ အထမ်းသမားတွေ လည်း ရအောင် ရှာမပေးနိုင်ဘူးလို့ ပြောနေရင် တို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး၊ ဟိုက ပစ္စည်း လာပို့တဲ့လူတွေ ရောက်လာချိန် အထိ ထိုင်စောင့်ကြရုံပဲ ရှိ တယ်၊ အခု ကိစ္စမှာ ငါတို့ အဖြစ်က အလွန်ကို အားကိုးရာမဲ့ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ ဝန်ခံရတော့မှာပဲ၊ ဒီစကား ပြောရတာ စိတ်တော့ မကောင်းပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီစကားဟာ အမှန်ပဲ'

'ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ နှစ်လ နေရမယ် ဆိုပါ တော့၊ ဟုတ်လား'

'ငါ့အနေနှင့်ကတော့ တခြားလမ်း မမြင်ဘူး'

မာလင်ဆန်က ကွန်ဝေး၏ စကားကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်သည့် ဟန် အမှ ရာမျိုး ပြကာ လက်ထဲမှ စီးကရက်ပြာကို ဆတ်ခနဲ ခြွေလိုက်သည်။

'ဒီလိုဆိုလည်း ကောင်းတာပေါ့၊ နှစ်လ ဟုတ်လား၊ ကဲ အခု ဒီအဖြစ် ကို ကျွန်တော်တို့က ဝမ်းပန်းတသာ အော်ဟစ်ပြီး ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လိုက်ကြ စို့'

ကွန်ဝေးက သူ့စကားကို ဆက်သည်။

'အခု ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေတဲ့ နေရာဟာ လူသူ အရောက်အပေါက် နည်းတဲ့ တခြား အရပ်တွေနှင့် စာရင် အဆိုကြီး ဟုတ်မယ် မထင်ဘူး၊ ကျွန် တော်တို့ ဌာနမျိုးမှာ လုပ်နေတဲ့ လူတွေ အဖို့တော့ ထူးဆန်းတဲ့ ဒေသမျိုးတွေကို မကြာခဏ အပို့ခံရတတ်လို့ ရိုးသလို ဖြစ်နေတာ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် မိတ် ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ဆွေမျိုးညာတိတွေ ရှိနေကြတဲ့ လူတွေ အဖို့ တော့ အခုလို ဖြစ်နေတာဟာ ဆိုးတာပေါ့၊ ဒီရှုထောင့်က ကြည့်မယ် ဆိုရင် တော့ ကျွန်တော် ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရလိမ့်မယ်၊ ကျွန်တော့် အတွက် စိတ်ပူမယ့်လူဟာ လုံးဝ မရှိသလောက်ပဲ၊ ကျွန်တော့် အလုပ် ဆိုတာကလည်း ပူစရာ မရှိပါဘူး၊ ဘယ်သူမဆို ဝင်လုပ်လို့ရတဲ့ အလုပ်ပါ'

သူသည် ကျွန်တော် ပြောတာ ဘယ်လို သဘောရကြသလဲဟု မေး သည့် အကြည့်မျိုးဖြင့် တခြား လူများဘက် လှည့်ကြည့်သည်။

မာလင်ဆန် ကတော့ ခွန်းတုံ့ပြန်ခြင်း မပြု။ သို့သော်လည်း သူ့ အခြေ အနေ မည်သို့ ရှိသည်ကို အကြမ်းဖျင်းအားဖြင့် ကွန်ဝေး သိပြီးသား ဖြစ်၏။ မာလင်ဆန်တွင် အင်္ဂလန်၌ မိဘနှစ်ပါးနှင့် ချစ်သူ မိန်းကလေး ရှိနေ သည်။

ဤတစ်ချက်သည် မာလင်ဆန် အတွက် အခက်ခဲဆုံးသော အနေအထား ဝို့ ပို့ထားသလို ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

ဘားနတ်ကတော့ ကွန်ဝေး မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း အခြေအနေ ကို အပြီးမပျက် လက်ခံသည်။

'အင်း ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကံကောင်းတယ်လို့ ပြော ရတော့မှာပဲ၊ နှစ်လ တစ်ကျွန်းစဲ ဘဝကတော့ ကျွန်တော့်ကို သတ်နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့် မွေးရပ်ဇာတိမြို့က ဆွေမျိုးညာတိ မိတ်သင်္ဂဟတွေ အနေနှင့်ကတော့ ကျွန်တော့်အတွက် မျက်တောင်လေး တစ်ချက်တောင် ခတ် ကြလိမ့်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ဆိုတဲ့ ကောင်က စာရေး အင်မတန် ညံ့ တာ'

'ကျွန်တော်တို့ နာမည်တွေ သတင်းစာတွေထဲ ပါသွားမယ့် အချက်ကို ခင်ဗျား မေ့နေပြီ'ဟု ကွန်ဝေးက သတိပေးသည်။ 'ကျွန်တော်တို့ ပျောက်ဆုံး နေတယ်လို့ ရေးကြမှာ၊ ဒါဆိုရင် လူသဘာဝ အတိုင်း အဆိုးဘက်က တွက် ကြမှာပဲ'

ဘားနတ် တစ်ချက်မျှ ဝိုင်ကျသွားသည်။ ထို့နောက် မသိမသာ ပြုံး လိုက်ကာ အဖြေ ပြန်ပေးသည်။

'အို ဟုတ်တယ်၊ ဒါကတော့ သေချာတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်ထဲပဲ ပါ ပါ ကျွန်တော့်အတွက်က မထူးပါဘူး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အာမခံပါတယ်'

ပြဿနာက ရှင်းမသွားသေးသော်လည်း လောလောဆယ်တော့ဖြင့် ကွန်ဝေး ဝမ်းသာသည်။ သူသည် ယခု အချိန်ထိ ထူးထူးခြားခြား နှုတ်ဆိတ် လျက် ရှိနေသော မစ္စ ဘရင်ခ်လိုးဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ ချန်းနှင့် ဆုံမိခဲ့ကြ စဉ်ကလည်း မစ္စ ဘရင်ခ်လိုးသည် သူ့ အယူအဆကို တစ်လုံးတလေမျှပင် ဝင် ရှိ မပြောခဲ့။ သူ့တွင်လည်း သောက ရောက်စရာလေးတွေ အထိုက်အလျောက် တော့ ရှိနေလိမ့်မည်ဟု ကွန်ဝေးက တွေးသည်။

မစ္စ ဘရင်ခ်လိုးကတော့ ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းနှင့်ပင် သူ့ အား စကား လှမ်းပြောသည်။

'မစ္စတာ ဘားနတ် ပြောသလိုပါပဲလေ၊ ဒီမှာ နှစ်လလောက် နေရမယ် ဆိုတာနှင့် သိပ်ပြီး စိတ်ရှုပ်စရာတော့ မရှိပါဘူး၊ ဘယ်မှာပဲ နေရ နေရ ဘုရား သခင် ပေးအပ်တဲ့ တာဝန်ကို ယူထားရတဲ့ လူတစ်ယောက် အဖို့တော့ အတူတူ ပါပဲ၊ ဘုရားသခင်က ကျွန်မကို လွှတ်လိုက်တာပါ၊ ကျွန်မကတော့ ဘုရားသခင်

အခေါ်တော်ရှိလို့ ဒီနေရာကို ရောက်လာရတယ်လို့ပဲ ယူဆတယ်'

ဤအခြေအနေမျိုးတွင် အလွန် အဆင်ပြေသော သဘောထား ဖြစ်သည် ဟု ကွန်ဝေးက တွေးသည်။ 'ကျွန်တော်ကတော့ သေချာပေါက် ပြောရဲတယ်' ဟု အားပေးသည့် လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ 'ခင်ဗျား ပြန်သွားတဲ့ အခါမှာ ခင်ဗျားရဲ့ သာသနာပြုအဖွဲ့က ခင်ဗျားအပေါ် ကျေနပ်ကြမှာပါ။ ခင်ဗျား အနေနှင့်လည်း အဖွဲ့ အတွက် အသုံးဝင်မယ့် သတင်းတွေ ပေးနိုင်မှာပါ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အတွက်တော့ ဒီအဖြစ်ဟာ အတွေ့အကြုံ တစ်မျိုးပေါ့။ ဒီလို တွေးမှလည်း စိတ်သက်သာရာ ရမှာပေါ့'

ထို့နောက်တော့ သူတို့ စကားဝိုင်းသည် ကျယ်ပြန့်လာသည်။ ထွေရာ လေးပါး အကြောင်းများကို ပြောမိကြသည်။

ဘားနတ်နှင့် မစ္စ ဘရင့်ခ်လို့တို့ အနေဖြင့် အခြေအနေသစ် အပေါ် တွင် စိတ်အေး နားအေးနှင့် တုံ့ပြန်နေသည်ကို မြင်သောအခါ အံ့သြလျက် ရှိသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ့မှာတော့ စိတ် သက်သာရာ ရသွားသည်မှာ အမှန်။ သူ့အဖို့ မကျေနပ်မနပ် ဖြစ်မည့်သူ တစ်ဦးသာလျှင် ကျန်တော့၏။ သို့တစလည်း မာလင်ဆန် ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ပေါက်ကွဲပြီးသည့် နောက်တွင် တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဖြစ်လာသည်။ ယခုအချိန်ထိ စိတ်ငြိမ်သက်သေးပုံ မရသော်လည်း အခြေအနေကို အကောင်းဘက်က မြင် သည့်စိတ် ပိုများလာသည်။

'ကျွန်တော်တို့ဘာသာ ကျွန်တော်တို့ လွတ်မြောက်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ ဆိုတာတော့ ကောင်းကင်ဘုံက ဘုရားသခင်မှပဲ သိတော့မှာပဲ' ဟု ရေရွတ်သည်။ ဤစကားသည် သူ့ကိုယ်သူ ဖြေသိမ့်သည့် သဘော ပါနေ ကြောင်း ထင်ရှားလျက် ရှိလေသည်။

'ပထမဆုံး လိုက်နာရမယ့် စည်းကမ်းက ကိုယ့်အချင်းချင်း စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်အောင် မလုပ်ကြဖို့ပဲ' ဟု ကွန်ဝေးက ပြန်ပြောသည်။ 'ပျော်ပျော်ပါးပါး ရင်ဆိုင်သွားကြမယ် ဆိုရင် ဒီနေရာဟာ နေလို့ ထိုင်လို့ အဆင်ပြေမှာပါ။ လူ လည်း သိပ်များပုံတော့ မရဘူး။ အခု အချိန် အထိတော့ အခိုင်းအစေတွေက လွဲပြီး ဒီမှာနေတဲ့ လူတစ်ဦးပဲ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ကြသေးတာပဲ'

ဘားနတ်ကလည်း အကောင်းဘက်က ထား၍ တွက်နိုင်သည့် အချက် တစ်ချက်ကို ရှာတွေ့သည်။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော်တို့ အခု စားနေရတဲ့ အစားအစာရဲ့ အခြေ အနေကို ကြည့်ရင် ထမင်း မငတ်နိုင်ဘူး ဆိုတာကတော့ သေချာသလောက် ပဲ။ ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ကွန်ဝေး၊ ဒီနေရာမှာ လှုပ်ထားပုံဟာ ငွေကြေး စရိတ်စက အကုန်အကျ မများဘဲ မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ။ ဥပမာ ရေချိုးခန်းတွေကို ကြည့်၊ ရေချိုးခန်းတွေ အတွက် ကုန်ကျစရိတ်ငွေ နည်းမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီ နေရာမျိုးမှာ ငွေ များများစားစား ရစရာ အခြေအနေမျိုးလည်း ကျွန်တော် မမြင်ဘူး။ တောင်ကြားထဲမှာ နေတဲ့ လူတွေမှာတော့ အလုပ် ရှိချင် ရှိမှာပေါ့။ သူတို့ အလုပ်ကကော အပြင်လောကကို ထုတ်ရောင်းနိုင်လောက်အောင် လုပ် နိုင်မယ် မထင်ပါဘူး။ ဒီ လူတွေ သတ္တုများ တူးသလား ဆိုတာ ကျွန်တော် သိချင်တယ်ဗျာ'

'ဒီနေရာ တစ်ခုလုံးဟာ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလောက်အောင်ကို လျှို့ဝှက်တဲ့ နေရာ တစ်နေရာဗျ' ဟု မာလင်ဆန်က ပြောသည်။ 'သူတို့မှာ ဝှက်ထားတဲ့ ငွေအိုးတွေ အများကြီး ရှိမယ်။ ရေချိုးခန်းတွေကတော့ သူတို့ နောက်လိုက် သန်းကြွယ် သူငွေတွေက လူတာ ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါတွေက ကျွန်တော်အဖို့ ပူစရာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီနေရာက ထွက်သွားရင် ဒါတွေကို မေ့သွားရုံပေါ့။ ဒါပေမယ့် ရှုခင်းကတော့ တကယ့်ကို လှတာပဲဗျ။ အဲဒါ တစ်ခုတော့ ကျွန်တော် ဝန်ခံရလိမ့်မယ်။ လူသူနီးတဲ့ အရပ် ဒေသမှာသာ ဆိုရင် ဒီနေရာဟာ ဆောင်းရာသီရဲ့ အကောင်းဆုံး အားကစားကွင်း ဖြစ်မှာပဲ။ ဟိုးမှာ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ တောင်တန်း ဆင်ခြေလျှော ရေခဲပြင်တွေပေါ်မှာသာ လျှောစီးနိုင်မယ် ဆိုရင် ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲ'

ကွန်ဝေးက စူးစမ်းသော မျက်လုံးများဖြင့် မာလင်ဆန်ကို ကြည့်သည်။ မာလင်ဆန် စကားကြောင့် အနည်းငယ်မျှ စိတ်လက် ပေါ့ပါးသွားပုံလည်း ရ၏။

'မနေ့က ငါ ကျောက်တုံး ကျောက်ခဲတွေ ကြားမှာသာ ပေါက်တတ်တဲ့ အရွက် ဖြူဖြူ အပွင့် ဖြူဖြူ အပင်ရိုင်းကလေးတွေကို တွေ့တော့ မင်းက ငါ့ကို သတိပေးတယ်။ အခု ခင်ဗျား ရောက်နေတဲ့ နေရာဟာ အဲလိပ် တောင်တန်း တွေပေါ်မှာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ အခု တစ်ခါတော့ မင်းကို သတိပေးဖို့ ငါ့အလှည့် ရောက်လာပြီ။ ဒီနေရာ ဒေသမျိုးမှာ ဆွစ်ဇာလန် နိုင်ငံက တောင်တန်းတွေ ပေါ်မှာ လုပ်သလို လုပ်ဖို့ မင့်ကို ငါ အကြံပေးချင်ဘူး'

'ဒီအရပ်က လူတွေ ရေခဲပြင် လျှောစီးတာကို မြင်ဖူးမယ်လို့ မထင်ဘူး'

'ရေခဲပြင်ပေါ် ဟော့ကီ ကစားတာတောင်မှ မြင်ဖူးကြမှာ မဟုတ်ဘူး' ဟု နောက်ပြောင် ကျီစယ်သည် လေသံဖြင့် ကွန်ဝေးက ပြန် ပြော သည်။ 'အသင်းတွေ ဘာတွေ ဖွဲ့နိုင်အောင် မင်း ကြိုးစားဖို့ ကောင်းတယ်၊ အပျော် တမ်း အားကစားသမားများနှင့် လာမာများ ဆိုပြီး နှစ်သင်း ဖွဲ့ရင် မကောင်း ဘူးလား'

'ဒါဆိုရင်တော့ သူတို့ကို တတ်သွားအောင် သင်လို့ရမှာ သေချာတယ်' ဟု မစ္စ ဘရင့်ခဲလ်လိုးက တကယ် အလေးအနက်ထား၍ ဝင်ပြောသည်။

ဤကိစ္စအတွက် လုံလောက်သော ဝေဖန် သုံးသပ်ချက် ပေးနိုင်ဖို့ ဆို သည်မှာ ခက်ခဲစရာ ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ဤအကြောင်းကို ဆက်ပြောဖို့ မလို တော့ပေ။ နေ့လယ်စာ ကျွေးဖို့ အသင့် ဖြစ်နေပြီ။ နေ့လယ်စာတွင် ပါဝင်သည့် အစားအသောက် အမျိုးအစားနှင့် ပြင်ဆင် ကျွေးမွေးပုံကတော့ ကျေနပ်စရာ ဖြစ်သည်။

စားသောက် ပြီးကြ၍ အခန်းတွင်းသို့ ချန်း ဝင်လာချိန်တွင် သူနှင့် အငြင်းအခုံ ဆက်၍ လုပ်လိုသော သဘောသည် ဧည့်သည်များ၏ ရင်ထဲတွင် အနည်းငယ်မျှ ကိန်းအောင်းနေဆဲ ဖြစ်၏။

ချန်းကတော့ လိမ္မာ ပါးနပ်စွာဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ လူတိုင်းနှင့် အဆင် ပြေနေသည့် အသွင်ကို ဆောင်ထားသည်။ ကွန်ဝေးတို့ လူစုကလည်း ချန်းနှင့် ဘာမှ မဖြစ်သလိုပင် နေကြသည်။

အကယ်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင်းရှိ အဆောက်အအုံများကို လှည့်လည် ၍ ကြည့်ရှုလိုသည် ဆိုပါက သူ့ကိုယ်တိုင် လိုက်၍ ပြလိုကြောင်း ချန်းက ပြောသည့်အခါ အားလုံးက ရှောရှောရှူရှူပင် လက်ခံကြသည်။

'ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ပြရင် လိုက်ကြည့်မှာပေါ့' ဟု ဘားနတ်က ပြောသည်။ 'ကျွန်တော်တို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ရောက်ဖူးခဲ့တဲ့ နေရာတစ်ခု အဖြစ် အမှတ်တရ ပေါ့၊ နောက်တစ်ကြိမ် ရောက်ဖို့ ဆိုတာက အချိန်တွေ အများကြီး ကြာမှ ဖြစ် မှာ'

သူတို့ အားလုံး ချန်းနှင့် အတူ တွဲ၍ ထွက်လာချိန်တွင် မစ္စ ဘရင့်ခဲလ်လိုး က စဉ်းစဉ်းစားစား ချိန်ချိန်ဆဆဖြင့် စကားတစ်ခွန်း ပြောသည်။

'ကျွန်မတို့ ဟိုလေယာဉ်ပျံနှင့် ဘတ်စကူးက ထွက်လာတုန်းက ဆိုရင် ဒီလို နေရာမျိုးကို ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ အိပ်မက်တောင် မမက်ခဲ့ပါဘူး'

'ဒါပေါ့၊ ပြီးတော့လည်း ကျွန်တော်တို့ အနေနှင့် အခုအချိန် အထိ

တာကြောင့် ဒီနေရာကို ရောက်လာရသလဲ ဆိုတာ မသိကြရသေးဘူး' ဟု မာ လင်ဆန်က မပေါ့သော သတိဖြင့် ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

ကွန်ဝေးသည် လူမျိုးနှင့် အသားအရောင် ခွဲခြားတတ်သူ တစ်ဦး မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံ ကလပ်များသို့ ရောက်သွားသည့် အခါများနှင့် စီးရထား ပထမတန်းတွဲ စီးသွားသည့် အခါများတွင်မူ အသားအရောင် ခွဲလေ ဟန် ဆောင်တတ်သည်။ အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် နေသည့်အခါ အခြား မျက်နှာဖြူ များ နည်းတူ မလုပ်မဖြစ်၍ နည်းပရိယာယ် တစ်ခု အနေဖြင့် လုပ်ရခြင်း ဖြစ်၏။

တရုတ်ပြည်တွင်မူ ဤနည်းပရိယာယ်ကို သုံးဖို့ မလိုအပ်ပေ။ သူ့တွင် တရုတ်မိတ်ဆွေ အများအပြား ရှိခဲ့ဖူးရာ ထို တရုတ်မိတ်ဆွေများကို သူ့ထက် နိမ့်ကျသည်ဟူသော စိတ်မျိုး လုံးဝ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးပေ။ ထို့ကြောင့်လည်း ယခု ချန်းနှင့် တွေ့ရသည့်အခါ ယုံကြည် အားထားလောက်သည့် လူတစ်ယောက် အဖြစ် မမြင်မိသော်လည်း ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ပြီး အသိဉာဏ် အဆင့်အတန်း မြင့်မားသည့် လူကြီးလူကောင်း တစ်ယောက် ဟူ၍ကား စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ ယူဆမိ၏။

မာလင်ဆန်ကတော့ သူ မြင်သလို မမြင်ချေ။ ချန်း အပေါ်၌ ထားနေ သည့် မာလင်ဆန်၏ အမြင်မှာ သူ့ စိတ်ကူးထဲတွင် ပေါ်နေသည့် အချုပ်ခန်း အတွင်းမှ အချုပ်သား တစ်ဦးက သံတိုင်များ ကြားမှနေ၍ လှမ်းမြင်နေသည့် အမြင်မျိုး ဖြစ်သည်။

မစ္စ ဘရင့်ခဲလ်လိုးကတော့ တက်တက်ကြွကြွ ရွှင်ရွှင်မြူးမြူးပင် ရှိသည်။ သူ ပုံပန်းသည် ဘာကိုမှ အလေးအနက်ထား၍ မစဉ်းစားတတ်သည့် အသိ ဉာဏ် ကင်းမဲ့သူ တစ်ဦးနှင့် တူနေသည်။ ဘားနတ်ကတော့ ပေါင်းသင်း ဆက် စပ်မှုတွင် ကျင်လည်သူပီပီ ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်ဆံလျက် ရှိလေသည်။

ရှန်ဂရီလာကို လှည့်လည် ကြည့်ရှု နေရသည်မှာ အရာရာကို သတိမရ နိုင်လောက်အောင်ပင် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းလျက် ရှိ၏။ ကွန်ဝေး အနေ ဖြင့် ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းကို မြင်ရသည်မှာ ယခုအကြိမ်သည် ပထမ နှိမ့်အကြိမ် မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း သူ မြင်ဖူးခဲ့သမျှထဲတွင် တည်နေရာမှ

လွဲ၍ အကြီးဆုံးနှင့် အထူးခြားဆုံးသော ကျောင်း တစ်ကျောင်း ဖြစ်နေသည်။ သူတို့သည် ခြံဝင်း အတွင်းမှ အဆောက်အအုံပေါင်း များစွာကို မြင်ရသည်။ အခန်းပေါင်း များစွာကိုလည်း ဖြတ်သန်းသွားခဲ့ရသည်။ အခန်းများ အတွင်းသို့ ဝင်ကြည့်ဖို့တော့ ချန်းက ဖိတ်ခေါ်ခြင်း မပြုပေ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူတို့ အဖွဲ့ထဲမှ တစ်ဦးချင်းစီတွင် ရှိနေခဲ့သည့် အတွေးအထင်များသည် မှန်ကန်နေပြီ ဟူသော အယူအဆကတော့ ကိန်းအောင်း သွားခဲ့လေပြီ။

ဘားနတ်သည် စောစော ကတည်းက ဤလာမာ ဘုန်းတော်ကြီးများ သည် ချမ်းသာသည်ဟု တွေးထင်ထားသူ ဖြစ်၏။ အခုတော့ သူ့အထင်သည် မလွဲမသွေ မှန်ပြီဟု သေချာပေါက် ကောက်ချက်ချသည်။

မစ္စ ဘရင်ခ်လို့ အဖို့တော့ ဤလာမာ ဘုန်းကြီးများသည် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်ဖြင့် မွေ့လျော်နေသူများ ဖြစ်သည်ဟု စွပ်စွဲနိုင်လောက်သည့် အထောက်အထား များစွာကို ရရှိသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

ရောက်လာစက ပထမဆုံး အကြိမ် ခံစားခဲ့ရသည့် အံ့ဩမှုကြောင့် စိတ်ပန်း ကိုယ်ပန်း ဖြစ်ခဲ့ရသော မာလင်ဆန်မှာလည်း မြင်တွေ့နေရသမျှ ရှုခင်းများကြောင့် နောက်တစ်ဖန် အံ့ဩခြင်းနှင့် ကြိုနေရပြန်သည်။

ကွန်ဝေး တစ်ဦးတည်းသာလျှင် သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ညှို့ယူ ဖမ်းစားခြင်း နောက်သို့ နစ်မြော လိုက်ပါလျက် ရှိ၏။ အမှန်တော့ အရာဝတ္ထု တစ်ခုချင်းစီက သူ့စိတ်ကို အကြီးအကျယ် ဆွဲဆောင်နေသည် မဟုတ်။ ဣန္ဒြေရရ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်နှင့် လှပပြီး အပြစ်ရှာ၍ မတွေ့နိုင်လောက်အောင် ကျက်သရေ ရှိနေသော ပေါင်းစပ် တည်နေမှုများက သူ့ စိတ်နှလုံးကို မသာယာဘဲ မနေနိုင်အောင် သိမ်းကျုံး ဆွဲဆောင်ထားခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ကြည့်နေရင်းမှပင် ပစ္စည်းများ အပေါ်၌ အနုပညာ မျက်စိဖြင့် မြင်နေမိသော သူ့စိတ်သည် ပစ္စည်းများ၏ သဘော သဘာဝကို ကျွမ်းကျင်စွာ နားလည်သော ပညာရှင် တစ်ဦး အမြင်သို့ ပြောင်းသွားသည်။ ပြတိုက်များနှင့် သန်းကြွယ် သူဌေးများသာ ဤ ပစ္စည်းများကို တွေ့ပါမူ ကြိုက်ဈေး ပေး၍ ဝယ်ယူချင်လောက်အောင် အဖိုးတန်သည့် ပစ္စည်းများ ဖြစ်သည်ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ မှတ်ချက်ချမိသည်။

တရုတ်တို့၏ ယဉ်ကျေးမှု အနုပညာများ အကြီးအကျယ် တိုးတက် ထွန်းကားခဲ့သော ဆွန်မင်းဆက်များ အုပ်စိုးခဲ့သည့် ခရစ် သက္ကရာဇ် ၉၆၀ မှ

၁၂၇၉ ခု အထိ ခေတ်ကာလက ပြုလုပ်ခဲ့သော ပစ္စည်းများ ဖြစ်၏။ အလွန် ကောင်းမွန် လှပပြီး အလွန် ထူးခြား ပြောင်မြောက်သော လက်ရာများ ဖြစ် ချေသည်။ ပစ္စည်းများပေါ် ရေးခြယ်ထားသည့် ဆေးရေး ပန်းချီ ပုံများသည် နှစ်ပေါင်း ထောင်နှင့် ချီ၍ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း အရာမယွင်းသေးချေ။ မည်သည့် လက်ရာများနှင့်မှ နှိုင်းယှဉ်၍ မရနိုင်အောင် ထူးခြား ကောင်းမွန်သည့် အနုစိတ် လက်ရာများပေတည်း။

နှစ်ပရိစ္ဆေဒအားဖြင့် ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ထိုလက်ရာများသည် ကြွေထည် ပစ္စည်းများပေါ်တွင် ဝင့်ကြွားလှပနေဆဲ ဖြစ်၏။ အပြစ် အနာအဆာ ဟူ၍ လုံးဝ ရှာ၍ မရနိုင်လောက်အောင် ကောင်းမွန်သည့် ထိုအလှများသည် ပန်းပွင့် တစ်ပွင့်မှ ပွင့်ချပ် ပွင့်လွှာများနှင့် တူနေသည်။ အသက်ဝင် လှုပ်ရှား လာတော့မည့် ဟန်မျိုး ပေါက်လျက် ရှိသည်။

ထိုပစ္စည်းများသည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်း စုဆောင်းသူ တစ်ဦးအား ရှေး သွပ် သွားအောင် လုပ်လိမ့်မည် ထင်၏။ သို့သော်လည်း ကွန်ဝေးသည် ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းများ စုဆောင်းနေသူ တစ်ဦး မဟုတ်ပေ။ ယင်း ပစ္စည်းမျိုး စုဆောင်းဖို့ အတွက် သူ့တွင် ငွေလည်း မရှိ။ ဝါသနာလည်း မပါ။ တရုတ် တို့၏ အနုပညာကို မြတ်နိုးခြင်းမှာ သူ၏ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ကိစ္စသာ ဖြစ်သည်။

သူ့ အတွေးနှင့် သူ နစ်မြောလျက် ရှိသော ကွန်ဝေးသည် သူ့ ပတ်ဝန်း ကျင်မှ အသံများဆီသို့ အာရုံပြောင်းလာသည်။ တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် သွားလာနေခိုက်တွင် တွေ့မြင်နေရသော လွမ်းမော တသဖွယ် ကောင်းသည့် အနုပညာ လက်ရာ အချို့သည် သူ့စိတ်ကို လှုပ်နှိုးလျက် ရှိသည်။ တဒင်္ဂ အချိန်အတွင်း မကြာခဏ ပြောင်းလဲ ဖြစ်ပေါ်နေတတ်သော ကြည်နူး နှစ်သက် ဖွယ်ရာ မိုးကောင်းကင် အလှများကို နောက်ခံပြု၍ တစ်တောင်ပေါ် တစ်တောင် ဆင့်ကာ တည်ရှိနေသော ကရာကာလံ တောင်တန်းသည် သူ့ အတွေးထဲသို့ တိုးဝင်လာလျက် ရှိလေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဤဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းသည် တရုတ်တို့၏ ရှေးဟောင်း အနုပညာ လက်ရာများကိုသာ အဓိကထား၍ ပြသနေသည့် နေရာ တစ်ခုဟု သတ်မှတ်၍ မရပေ။ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်း၏ အဆင့်သည် ထိုမျှ မက မြင့်မားလျက် ရှိနေသည်မှာ ယုံမှား သံသယ ဖြစ်ဖွယ်ရာ မလိုဟု သူ ထင်၏။

ဥပမာ ပြရလျှင် သူ မြင်တွေ့ နေရသည့် စာကြည့်တိုက်။ စာကြည့်

တိုက် အပြင်အဆင်မှာ စိတ်ကြည်နူးဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်ပင် ကြီးကျယ် ခမ်းနားလှ၏။ နေရာ ထိုင်ခင်းက ကျယ်ပြန့်ပြီး အထားအသိုက် စနစ်ကျလှ သည်။ စင်များပေါ် တင်ထားသည့် စာအုပ်များမှာ မရေမတွက်နိုင်လောက် အောင်ပင် များပြားလိမ့်မည်ဟု ယူဆရ၏။ စင်များပေါ်မှ စာအုပ်များကို တစ်ချက် နှစ်ချက်မျှ ဝေကြည့်လိုက်မိသော ကွန်ဝေးသည် အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်လျက် ရှိလေ၏။

ကမ္ဘာ စာပေနယ်တွင် အကောင်းဆုံးဟု သတ်မှတ်ထားသော စာ အုပ်များသည် ဤ စာကြည့်တိုက် စင်များပေါ်တွင် ရှိနေ၏။ ထိုအထဲတွင် လျှို့ဝှက် နက်နဲပြီး ထူးဆန်းသော အတတ်ပညာများ ဆိုင်ရာ စာအုပ်များ အများအပြား ပါဝင်လျက် ရှိသည်။ ဤစာအုပ်များမှာ တန်ဖိုးဖြတ်၍ မရနိုင် လောက်အောင်ပင် အဖိုးတန်သော စာအုပ်များ ဖြစ်၏။

အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမန်နှင့် ရုရှား ဘာသာ စာအုပ်များမှာလည်း မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင်ပင် အတွဲလိုက် အတွဲလိုက် ရှိနေသည်။

တရုတ် ဘာသာနှင့် အခြား အရှေ့တိုင်း နိုင်ငံ အများအပြားမှ လက် ရေး ပုဂံပိုက် စာမူ စာထုပ်များမှာလည်း အမျိုးအစားသာ များသည် မဟုတ်၊ အရေအတွက်မှာလည်း အများအပြား ရှိနေ၏။

သူ့စိတ်ကို အဆွဲဆောင်ဆုံးသော အပိုင်းမှာ တိဗက် လူမျိုးများ၏ အကြောင်း ရေးထားသည့် စာအုပ်များ ထားရာ စင်များ ဖြစ်သည်။ ဤအပိုင်း တွင် အလွန် အလွန် ရှားပါးသော စာအုပ်များကို တွေ့နေရ၏။

ထို ရှားပါး စာအုပ်များထဲတွင် ခရစ် သက္ကရာဇ် ၁၆၂၆ ခုနှစ်က လစွဘုန်းမြို့မှ ထုတ်ဝေခဲ့သော အင်တိုနီယို ဒီ အန်ဒရားဒါး ရေးသည့် တိဗက် လူမျိုးများ အကြောင်း စာအုပ် တစ်အုပ်၊ ၁၆၆၇ ခုနှစ်တွင် အနုတ်ဝပ်ပ်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သော အေသန်နာ ဆီးယပ်စ် ကားချား၏ တရုတ်ပြည် အမည်ရှိ စာ အုပ် တစ်အုပ်၊ သီးဗီးနော့တ၏ တရုတ် နိုင်ငံ ခရီး အမည်ရှိ စာအုပ် တစ်အုပ် နှင့် ဘယ်လီဂတ်တီ၏ တိဗက် ဒေသ အကြောင်း စာအုပ် တစ်အုပ်ပင် ပါဝင် နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

စာအုပ်များကို တစ်အုပ်ချင်းစီ စိတ်ဝင်စား ကြည့်နေခိုက်တွင် သူ့ အား အလွန် ခင်မင် လေးစားသော အကြည့်မျိုးဖြင့် ကြည့်နေသည့် ချန်း၏ မျက်လုံးများကို ကွန်ဝေး သတိထားလိုက်မိသည်။

‘သင်ဟာ စာပေ ပညာရှင် တစ်ဦး ဖြစ်ပါသလား’ ဟူသော မေးခွန်း

သည် ချန်းထံမှ ပေါ်ထွက်လာလေသည်။

ဤမေးခွန်းကို ကွန်ဝေး ဖြေရခက်လျက် ရှိ၏။ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ် တွင် ပညာ သင်ကြားခဲ့ဖူးသဖြင့် ဟုတ်ပါသည် ဟူသော အဖြေကို သူ ပေးမည် ဆိုက ပေးနိုင်သည်။ သို့သော်လည်း လောကဝတ် စကား အနေဖြင့် သုံးလိုက် သော တရုတ် အမျိုးသား တစ်ဦး၏ ဤ စကားလုံးသည် အင်္ဂလိပ် လူမျိုးများ ၏ နားတွင် မသိမသာ ကြီးကျယ်လျက် ရှိသည်ကို သူ သိနေသည်။ အထူး သဖြင့် သူ့အဖော်များ ရှေ့တွင် ဤစကားလုံးကို သုံးရန် ဝန်လေးလျက် ရှိ သည်။ သူက ချန်း၏ အမေးကို အလိုက်သင့် ဖြစ်အောင် ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် စာဖတ် ဝါသနာ ပါပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်တွေ တုန်းကတော့ ကျွန်တော်ရဲ့ အလုပ်ကြောင့် စာပေပညာကို လေ့လာ လိုက်စား ဖို့ အခါအခွင့် များများ မရခဲ့ပါဘူး’

‘အခုထက်ထိ လေ့လာ လိုက်စားချင်စိတ်ကတော့ ရှိနေတုန်းပဲလား’

‘အို အဲသလိုတော့ ပြောလို့ မဖြစ်သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် စာပေ လေ့လာ မှုဟာ အင်မတန် ကောင်းတယ် ဆိုတာကိုတော့ စိတ်က သိနေတုန်းပဲ’

စာအုပ် တစ်အုပ်ကို ကောက်၍ ကြည့်နေသော မာလင်ဆန်က ကြား ဖြတ် ပြောသည်။

‘ဟောဒီမှာ စာပေ ပညာ လေ့လာ လိုက်စားချင်တဲ့ ခင်ဗျား အတွက် ဒီဒေသရဲ့ မြေပုံ တစ်ချပ်’

‘ကျွန်ုပ်တို့ဆီမှာ ဒီ မြေပုံမျိုးတွေ စုထားတာ ရာပေါင်းများစွာ ရှိနေ ပါတယ်’ ဟု ချန်းက လှမ်းပြောသည်။ ‘သင်တို့ လေ့လာချင်တယ် ဆိုရင် လေ့ လာနိုင်ပါတယ်၊ သို့သော်လည်း အချက် တစ်ချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သင်တို့ ဒုက္ခ မများအောင် ကျွန်ုပ် ကြိုပြီး အသိပေးထားပါရစေ၊ ဒီ မြေပုံတွေထဲမှာ ရှန်ဂရီလာကို ရှာလို့ တွေ့လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး’

‘အတော် ဆန်းတာပဲ’ ဟု ကွန်ဝေးက မှတ်ချက်ချသည်။ ‘ဘာကြောင့် မပါတာလဲ၊ အံ့သြစရာပဲ’

‘အလွန် ကောင်းတဲ့ အကြောင်းတစ်ခု ရှိနေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် အနေနှင့် ပြောပြနိုင်တာက ဒီလောက်ပဲ ရှိပါတယ်’

ကွန်ဝေးက ပြုံးသည်။ သို့သော်လည်း မာလင်ဆန်ကတော့ စိတ်ပျက် လက်ပျက် ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ‘အခု အချိန်ထိ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို တစ်ခုပေါ် တစ်ခု ဆင့်ပြီး တင်နေတုန်းပဲကိုးဗျ’ ဟု ညည်းညည်းညူညူ ပြောသည်။ ‘ကျွန်

တော်တို့ အနေနှင့် ဘာမှလည်း များများစားစား မြင်ရ သိရသေးတာ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဖုံးကွယ်နေဖို့ မလိုတော့ပါဘူး။

မနားတမ်း လျှောက်လာရသဖြင့် ထိုင်းထိုင်းမှိုင်းမှိုင်း ဖြစ်ကာ နှုတ်ဆိတ်လျက် ရှိသော မစ္စ ဘရင့်ခဲလို့သည် ရုတ်တရက် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာသည်။ 'ရှင် ကျွန်မတို့ကို လာမာ ဘုန်းကြီးတွေ အလုပ် လုပ်နေတာ မပြောဘူးလား' ဟု အသံစာစာဖြင့် လှမ်းမေးသည်။

သူ့အသံသည် သောမတ်စ်ကွတ် ခရီးသွား အေဂျင်စီ လုပ်ငန်းဌာနမှ လမ်းပြ တစ်ဦးအား မေးလိုက်သည့် အသံမျိုး ဖြစ်၏။ သူ စိတ်အာရုံသည် ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားများ၏ လက်မှုပညာ လုပ်ငန်းများကို မြင်ယောင်နေဟန် တူသည်။ သူ နေရပ်ဇာတိသို့ ပြန်ရောက်သည့် အခါတွင် အထူးအဆန်း အဖြစ်တစ်ဆင့် ပြန်၍ ဖောက်သည်ချနိုင်မည့် အလွန် ရှေးကျသော ဝတ်တက်ဖျာရက် သည့် လုပ်ငန်းမျိုးကို ဆိုခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိသာ ထင်ရှားလျက် ရှိသည်။

မစ္စ ဘရင့်ခဲလို့တွင် အလွန် ထူးခြားသော အရည်အချင်း တစ်ခု ရှိသည်။ အံ့ဩစရာ ဟစ်ခုခုကို မြင်ရ တွေ့ရသည့် တိုင်အောင် အလွန်အမင်း အံ့ဩသွားသည့် အရိပ်လက္ခဏာကို မဖော်ပြဘဲ ထိန်းချုပ်ထားနိုင်ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ အစဉ်သဖြင့် အောင့်အည်း သည်းခံနိုင်စွမ်း ရှိခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုအရည်အချင်း နှစ်ရပ် ပေါင်းစပ်မိနေသော မစ္စ ဘရင့်ခဲလို့ အဖို့ ချန်း၏ တဲ့ ပြန်မှုသည် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်တော့ပေ။

'ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ကတော့ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ပြောရတာ ကျွန်ုပ် ဝမ်းနည်းပါတယ်။ လာမာ ဘုန်းတော်ကြီးတွေဟာ လုံးဝ... တစ်နည်းအားဖြင့် ကျွန်ုပ် ပြောသင့်တာက လာမာ ဘုန်းတော်ကြီးတွေဟာ အချင်းချင်း မဟုတ်တဲ့ အပြင်လောကက လူတွေရဲ့ အမြင်အတွေ့ကို ခံတာ သိပ်ပြီး ရှားပါတယ်'

'ဒါဆိုရင် ကျွန်တော်တို့နှင့် သူတို့နှင့် မတွေ့ရတော့ဘူး ဆိုပါတော့' ဟု ဘားနတ်က ရေရွတ်သည်။ 'ကျွန်တော်ကတော့ တကယ့်ကို ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ် တစ်ခုလို့ ယူဆရတော့မှာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ အကြီးအကဲရဲ့ လက်ကို ဆွဲပြီး နှုတ်ဆက်ချင်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒ ကျွန်တော့် ရင်ထဲမှာ ဘယ်လောက် အထိ ပြင်းပြနေတယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား နားလည်မှာ မဟုတ်ဘူး'

ချန်းက ထိုစကားကို အလေးအနက် ထား၍ အသိအမှတ် ပြုသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ မစ္စ ဘရင့်ခဲလို့ တစ်ယောက်ကတော့ ယခုအထိ အာရုံ

ပြောင်းသေး။ 'လာမာ ဘုန်းကြီးတွေက ဘာတွေများ လုပ်ကြသလဲ' ဟု မေးပြန်သည်။

'အလွန် မြင့်မားတဲ့ ဝိပဿနာ ဉာဏ်စဉ် အမြင်မှန် ရဖို့ အတွက် ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်ကြပါတယ် မဒမ်'

'ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်တယ် ဆိုတာက အလုပ် လုပ်တာမှ မဟုတ်တာ'

'ဒီအမြင်မျိုးနှင့် ဆိုရင်တော့ သင် ပြောတာ မှန်ပါတယ် မဒမ်၊ သူတို့ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ကြပါဘူး'

'ကျွန်မကတော့ ဒီလိုပဲ တွေးမိတာပဲ' မစ္စ ဘရင့်ခဲလို့သည် သူ့စကားကို သူ ပြောလိုသည့် ပုံစံဖြင့် နိဂုံးချုပ်ရန် အခွင့်အလမ်း ပွင့်သွားသည်။ 'ကံပါလေ၊ အခုလို အထူးအဆန်းတွေ လိုက်ပြတဲ့ အတွက်ကတော့ စိတ်ချမ်းသာစရာ တစ်ခုလို့ ယူဆပါတယ် မစ္စတာချန်း၊ ဒါပေမယ့် ဒီလို နေရာဌာနမျိုးဟာ ဘယ်လို အကျိုးပြုတယ် ဆိုတာကျတော့ ကျွန်မကို သဘောပေါက် နားလည်လာအောင် ရှင် မလုပ်နိုင်သေးဘူး၊ ကျွန်မကတော့ အခုထက် လက်တွေ့ကျတဲ့ အရာတစ်ခုကို တွေ့ချင် မြင်ချင်တယ်'

'သင်တို့ လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်ကြပြီ ထင်ပါရဲ့'

ပထမတော့ ကွန်ဝေး၏ စိတ်ထဲတွင် သရော်၍ ပြောလိုက်သည့် စကားဟု ထင်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း သူ ထင်သလို မဟုတ်ကြောင်း ချက်ချင်း နားလည်သွားသည်။ မွန်းလွဲပိုင်းသည် လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ အစားအစာကို ဆင်ခြင် တိုင်းထွာ၍ စားနေရသော ချန်းသည် တရုတ်လူမျိုး ဝီပီ မကြာခဏ နား၍ လက်ဖက်ရည် သောက်တတ်သော အကျင့်ရှိပုံ ရ၏။

မစ္စ ဘရင့်ခဲလို့ ကိုယ်တိုင်ကလည်း အနုပညာ ပြခန်းဆောင်များနှင့် ပြိုင်ကိုင်များကို လှည့်ပတ် ကြည့်ရှုနေရသဖြင့် သူ့မှာ ခေါင်းကိုက်နေပြီဟု ဆိုသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူတို့ အဖွဲ့သည် ချန်း ပေးသည့် အကြံကို လက်ခံကာ ဝင်းမြို့ အများအပြားကို ဖြတ်၍ လျှောက်သွားနေသော ချန်း၏ နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်သွားကြလေ၏။

အစီအရီ တန်းနေသော ကျောက်လှေကားထစ်များ ဆုံးသောအခါ ပန်းဇယား၌ အတွင်းသို့ ရောက်ကြသည်။ ဥယျာဉ် အတွင်းဝယ် အဆန်းတကြယ် ဖောက်လုပ်ထားသော တူးမြောင်းမှ တစ်ဆင့် ရေ သွယ်ယူထားသည့် ကြွက်ကန် တစ်ကန် ရှိသည်။ ကြွက်ကန်များသည် တစ်ရွက်နှင့် တစ်ရွက် ထိ

ကပ် ဆက်စပ်လျက် ရှိသဖြင့် ကျောက်စိမ်းပြားများကို ဆက်၍ ခင်းထား သည့်နယ် ရှိ၏။

ရေကန် ပတ်ပတ်လည်တွင် ခြင်္သေ့၊ နဂါးနှင့် မြင်းပျံ စသော ကြေးရုပ် များသည် ဝိုင်းရံလျက် ရှိသည်။ အရပ် တစ်ရပ်ချင်းစီ၏ ဟန်များသည် အသက် ဝင်လှသည်။ မာန်ပါလှသည်။ အရုပ်များ၏ ဟန်သည် ကြမ်းတမ်း ခက်တရော်ခြင်း မရှိ၊ ပတ်ဝန်းကျင်၏ ငြိမ်ဆိတ်မှုနှင့် လိုက်လျောညီထွေ ရှိ လှပေသည်။

ပန်းဥယျာဉ် တစ်ခုလုံး၏ အပြင်အဆင်သည် အဘက်ဘက်တွင် အချိုး အစား ပြေပြစ်လှသည် ဖြစ်ရာ မြင်ရသူအဖို့ ကြည့်၍ မဝနိုင်လောက်အောင် ပင် ရှိသည်။ အပြာရောင် ကောင်းကင် အုပ်မိုး ထားသည့် ကာရာကာလ် တောင်ထိပ်သည်ပင်လျှင် ဤ ပန်းဥယျာဉ်၏ အလှကို လက်မြောက် အရှုံးပေး ရမည် ထင်၏။

'သိပ် လှတဲ့ နေရာကလေးပဲ' အပန်းဖြေဆောင် တစ်ခု အတွင်းသို့ ဝင် သွားသော ချန်း၏ နောက်မှ ကပ်၍ လိုက်လာနေသည့် ဘားနတ်က ဝေဖန် သည်။ ကွန်ဝေး အဖို့တော့ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ အကြောင်း တစ်ခုနှင့် လာ၍ ကြိုနေရသည်။ တခြားတော့ မဟုတ်၊ အဆောင်တွင်း၌ ရှေးရောမခေတ်သုံး တူရိယာမျိုး ဖြစ်သည့် စောင်းကောက် တစ်ခုနှင့် ခေတ်သုံး စန္ဒရားကြီး တစ် လုံးကို တွေ့နေရခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

ဤပစ္စည်းများကို တွေ့မြင်လိုက်ရခြင်းသည် သူ့အတွက် စံချိန် အပြင် ဆုံးသော အံ့ဩစရာ တစ်ခုနှင့် ကြုံလိုက်ရခြင်းလည်း ဖြစ်၏။ တစ်နေ့ခင်းလုံး မြင်ခဲ့ တွေ့ခဲ့ရသမျှ အားလုံးအပေါ်တွင် သရဖူ ဆောင်းလိုက်သည့် အံ့ဩမှုပေ တည်း။ သူ မအောင်နိုင်။ ဤပစ္စည်းများနှင့် ပတ်သက်၍ သူ သိလိုသမျှ ချန်း အား မေးမိသည်။ ချန်းကလည်း ရိုးသား ပွင့်လင်းစွာပင် အဖြေပေးသည်။

လာမာ ဘုန်းတော်ကြီးများသည် အနောက်တိုင်း တေးဂီတကို အလွန် နှစ်သက် မြတ်နိုးကြကြောင်း၊ အထူးသဖြင့် မိုးဇက်၏ တေးဂီတများကို အလေးအမြတ် ထားကြကြောင်း၊ သူတို့ထံတွင် ဥရောပ နိုင်ငံများမှ တေး သီချင်းများကို စုဆောင်းထားကြောင်းနှင့် လာမာ ဘုန်းတော်ကြီး တချို့သည် တူရိယာ ပစ္စည်း အမျိုးမျိုးကို ကျွမ်းကျင်စွာ တီးမှုတ် တတ်ကြကြောင်း ချန်း က အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြသည်။

ချန်း ရှင်းပြသမျှကို နားထောင်နေသော ဘားနတ်က ဤပစ္စည်းများ

သယ်ယူ ပို့ဆောင်ရေး ကိစ္စတွင် စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိသည်။

'ခင်ဗျားတို့ ဒီ စန္ဒရားကြီးကို ဒီနေရာ အရောက် သယ်တော့ ကျွန်တော် တို့ မနေ့က လာခဲ့တဲ့ လမ်းအတိုင်း သယ်ကြတာပဲလား'

'တခြားလမ်း မရှိပါဘူး'

'အင်း၊ ဒါဆိုရင်တော့ နေရာတိုင်းမှာ ခေတ်နှင့်အမီ လိုက်နေတဲ့ သဘောပဲ၊ ဓာတ်စက် တစ်လုံးနှင့် ရေဒီယို တစ်လုံးလောက်တော့ ဘာပြုလို့ ရအောင် လုပ်ထားတာလဲ၊ အဲဒီ နှစ်မျိုးသာ ရှိရင် အားလုံး ပြည့်စုံသွားပြီ၊ ဒီနှစ်ခု မရှိရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ ခေတ်ပေါ် တေးဂီတတွေနှင့် အဆက်အစပ် အထိအတွေ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှိတော့မလဲ၊ ကျွန်တော် ပြောတာ မဟုတ်ဘူးလား'

'အိုး ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ သတင်းတွေ ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် တောင် တန်းကြီးတွေက အဟန့်အတား ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ဝိုင်ယာလက် စခန်းမျိုး ထားဖို့ ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို အကြံပေးကြတယ်၊ ဓာတ်စက် ထားဖို့ ဆိုတဲ့ အကြံပေးချက်ကတော့ ရောက်လာပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် တို့ရဲ့ အာဏာပိုင်များက ဒီကိစ္စကို အလျင်စလို ဆောင်ရွက်ဖို့ မလိုအပ်သေး ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြပါတယ်'

'ဟား ဒီကိစ္စကတော့ တကယ်လို့ ခင်ဗျားက အခုလို ထုတ်မပြော လည်း ကျွန်တော်က ယုံကြည်ထားပြီးသားပါ' ဟု ဘားနတ်က နှုတ်တုံ့ပြန် သည်။ 'ကျွန်တော် တွေးမိတယ်၊ လျှင်စလို လုပ်ရန် မလို ဆိုတဲ့ စကားဟာ ခင်ဗျားတို့ အဖွဲ့အစည်းရဲ့ ကြွေးကြော်သံ တစ်ခု ဖြစ်ရမှာပေါ့ဗျာ'

ဘားနတ်က ပြောပြောဆိုနှင့် အော်ကြီး ဟစ်ကျယ် ရယ်လိုက်ပြီး သူ စကားကို ဆက်သည်။

'အသေးစိတ် ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ အထက် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တွေက ဓာတ်စက် တစ်လုံးလောက် လိုချင်ပြီလို့ ဆိုလိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ဘယ် လို ဖြစ်မလဲ သိလား၊ ရောင်းသူတွေက ဒီကို မပို့ပေးမှာ သေချာသလောက်ပဲ၊ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကိုယ်စားလှယ် တစ်ဦးဟာ ပီကင်း သို့ မဟုတ် ရှန်ဟိုင်း သို့မဟုတ် တခြား တစ်နေရာရာမှာ ရှိနေလိမ့်မယ်၊ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ခင်ဗျားတို့ ဒီကိစ္စကို ကိုင်တွယ်တဲ့ အချိန်မှာ စရိတ်စက အနေ နှင့် ဒေါ်လာငွေ အများကြီး ကုန်လိမ့်မယ် ဆိုတာ လောင်းကြေးထပ်ပြီး ပြောပုံ တယ်ဗျာ'

သို့သော်လည်း ချန်းကတော့ ဤစကားမျိုး ဤလေသံမျိုးကို ယခင်

တစ်ကြိမ်က ကြားဖူးခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ ခံနိုင်ရည် ရှိနေခဲ့လေပြီ။

'သင့်ရဲ့ အမှန်းအဆဟာ အင်မတန်မှ လိမ္မာရေးခြား ရှိလှပါတယ် မစ္စတာ ဘားနတ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီအကြောင်းအရာတွေကို ကျွန်ုပ် မဆွေးနွေး နိုင်ပါဘူး'

ယခင် ပုံစံအတိုင်းပင် ဖြစ်လာပြန်ပြီဟု ကွန်ဝေးက တွေးသည်။ ထုတ်ဖော်၍ ပြောမည့် အရာများနှင့် မပြောမည့် အရာများ ကြားတွင် နယ်နိမိတ် အဖြစ် ရပ်တည်နေသည့် သိနိုင်ခက်ခဲသော အဟန့်အတားလေးသည် ရှိနေရမည်ဟု ကွန်ဝေး တွက်သည်။ ထို အဟန့်အတားလေးကို သူ စိတ်ကူးကြည့်လျှင် သိနိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်မိ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အခိုင်းအစေများသည် ပန်းကန်ပက်ကြီးများဖြင့် ရေ နွေးကြမ်းများကို ယူလာကြ၏။ လက်ဖက်ခြောက်နဲ့ တသင်းသင်း ပျံ့လျက် ရှိ၏။ သွက်လက် ဖျတ်လတ်လှသော အခိုင်းအစေများနှင့် အတူ ရော၍ မထင်မရှား လိုက်ပါလာသူမှာ တရုတ် အမျိုးသမီး ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်။ မိန်းကလေးသည် စောင်းကောက် ရှိရာသို့ တန်းသွားပြီး ပြင်သစ် တေးဂီတ ပညာရှင် ရာမီရော့* ၏ ဂါဗိုးတီး** တေးတစ်ပုဒ်ကို တီးသည်။ စောင်းကြိုးများ တီးခတ်သံကို ကြားလိုက်ရသည့် တစ်ခဏတွင် ကွန်ဝေး၏ ရင်သည် အံ့သြခြင်းထက် ကြည်နူးခြင်းကို ခံစားရသည်။

ဆယ်ရှစ်ရာစုနှစ် အတွင်းက ပေါ်ထွန်းခဲ့သော ပြင်သစ် တေးဂီတသည် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ဆွန်မင်းများ ခေတ်က ဖန်တီးခဲ့သော ပန်းအိုးများ၊ အလွန်လက်ရာ ကောင်းမွန်ပြီး ထူးထူးခြားခြား လှပနေသည့် ယွန်းထည် ပစ္စည်း အသုံးအဆောင်များနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ကြာပန်းများဖြင့် တင့်တယ်နေသော ရေကန်တို့ကို ယှဉ်ပြိုင်ရန် စိန်ခေါ်နေသည်နယ် ရှိသည်။

ကွန်ဝေး၏ မျက်လုံးများသည် စောင်းတီးနေသူကို သတိထား၍ ကြည့်မိသည်။ ရှည်လျား သေးသွယ်သော နှာခေါင်း၊ မောက်နေသော ပါးရိုးနှင့် ကြက်ခွံရောင် ပြေးနေသော ဖျော့တော့တော့ အသွေးအရောင်များသည် မန်ချူးလူမျိုး သွေးစပ်ပုံ ရလေသည်။ ဆံပင်ကို ကျစ်ဆံဖြိုးထိုးကာ နောက်ဘက်တွင်

* အော်ပရာ ကဇာတ်နှင့် ဘဲလေး အကများ အတွက် တေးသီချင်းများ ရေးခဲ့သော ပြင်သစ် တေးဂီတ ပညာရှင်၊ ခေတ်သစ် တေးဂီတ သဘောတရားကို အုတ်မြစ်ချပေးခဲ့သူ ဖြစ်၏။
** ရှေး ပြင်သစ် ကပွဲ တစ်မျိုး အတွက် သီးသန့် စပ်ဆိုထားသည့် တေးဂီတ။

ကွဲလောင်း ချထားသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ ဆေးရေး ပန်းချီရုပ် တစ်ရုပ်နှင့် တူနေသည်။ သူ့ ပါးစပ်သည် ပန်းရောင် သန်းလျက် ရှိ၏။ သေးသွယ် လှပပြီး ရှည်လျားသော လက်ချောင်းများမှ တစ်ပါး ကိုယ်ခန္ဓာ၏ အခြား အင်္ဂါ အစိတ်အပိုင်းများသည် ငြိမ်သက်လွန်းလှချေသည်။

ဂါဗိုးတီးတေး ဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အမျိုးသမီးငယ်သည် စည့်သည်များဘက်သို့ မသိမသာကလေး ကိုင်းညွတ်ပြီး အရိုအသေ ပေးကာ အပန်းဖြေဆောင် အတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ချန်းက အမျိုးသမီး ထွက်သွားရာ နောက်သို့ မျက်ခြည်မပြတ် လိုက်ကြည့်ပြီး ပြီးသည်။ ထို့နောက် အောင်မြင် ဝင်ကြားသော မျက်နှာထားဖြင့် ကွန်ဝေးဘက် လှည့်လိုက်ပြီး 'သင် ကျေနပ်ပါရဲ့လား' ဟု မေးသည်။

'သူက ဘယ်သူလဲ'
ချန်း၏ မေးခွန်းကို ကွန်ဝေး အဖြေ မပေးနိုင်မီ မာလင်ဆန်က ကြားဖြတ် မေးသည်။

'သူ့မှာမည်က လိုဆင်းပါ၊ သင်္ကေတနှင့် တီးရတဲ့ အနောက်တိုင်း တေးဂီတတွေကို တီးတဲ့ နေရာမှာ အင်မတန်မှ ကျွမ်းကျင်ပါတယ်၊ သူဟာ ကျွန်ုပ် လိုပါပဲ၊ လာမာ သီလရှင်ဘဝကို မရသေးတဲ့ သီလရှင်လောင်း တစ်ဦးပါ'

'ကျွန်မဖြင့် ရှင် အခု ပြောသလို လုံးဝ မထင်မိပါဘူးရှင်' ဟု မစ္စဘာရင့်ခဲလို့က တအံ့တဩ ရေရွတ်သည်။ 'သူ့ ကြည့်ရတာ ကလေး တစ်ယောက် သာသာပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ဒီလိုဆိုတော့ ရှင်တို့မှာ မိန်းမ လာမာ တွေလည်း ရှိတယ် ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား'

'ကျွန်ုပ်တို့မှာ လိင်ခွဲခြားမှု မရှိပါဘူး'
'ခင်ဗျားတို့ လာမာ ဘုန်းကြီးတွေရဲ့ လုပ်ငန်းကလည်း အလွန်ကို ထူးဆန်း အံ့သြဖို့ ကောင်းတာပါကလား' ဟု မာလင်ဆန်က ဟိတ်တစ်လုံးဟန်တစ်လုံး လေသံဖြင့် မှတ်ချက်ချသည်။ ထို့နောက် လက်ဖက်ရည်ပွဲတွင် စကား ပြောသံ နောက်ထပ် မကြားရတော့။ စောစောက တီးသွားသော စောင်းသံသည် ယခု အချိန်ထိ လေထဲတွင် ပျံ့လွင့်နေဆဲဟု ထင်ရသည်။

အပန်းဖြေဆောင်မှ ပြန်ထွက်လာကြသည့် အခါ ချန်းက ယနေ့ သွားခဲ့လာခဲ့ မြင်တွေ့ခဲ့ရသည်များ အတွက် စိတ်ပျော်ရွှင် ကြလိမ့်မည်ဟု သူ ယူဆပါကြောင်း ပြောသည်။ ကွန်ဝေးက အားလုံး၏ ကိုယ်စား ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ နူးဖြင့် ပျော်ရွှင်ကြပါကြောင်း ပြန်ဖြေသည်။

ထိုအခါ ချန်းက သူကိုယ်တိုင်လည်း ပျော်ရွှင်ပါကြောင်း၊ ယခု တွေ့ခဲ့ကြသည့် အပန်းဖြေဆောင် သို့မဟုတ် ဂီတ ခန်းမနှင့် စာကြည့်တိုက်များကို သူတို့ နေသမျှ အချိန်ကာလ တစ်လျှောက်လုံး အချိန် မရွေး အသုံးပြုနိုင်ပါကြောင်း ပြန်ကြားသည်။ ကွန်ဝေးကလည်း ကျေးဇူးတင်ပါကြောင်း ပြန်ပြောသည်။

'ဒါပေမယ့် လာမာတွေ သုံးချင်တဲ့ အခါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ' ဟု သူက မေးသည်။ 'ဒီ အခန်းတွေကို သူတို့ အမြဲ သုံးကြတယ် မဟုတ်လား'

'သူတို့ အနေနှင့် သူတို့ရဲ့ ဂုဏ်ပြုအပ်သော ဧည့်သည်တော်များ အချိန်အခါ မရွေး သုံးနိုင်ဖို့ အတွက် ဒီနေရာတွေကို မသုံးဘဲ ထားကြပါလိမ့်မယ်'

'ကျွန်တော် ပြောတာ အဲတာပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ ဒါမျိုးကို ရက်ရောတဲ့ ဧည့်ဝတ် ကျော့ပွန်မှု တစ်ခုလို့ ခေါ်ရမှာပဲ' ဟု ဘားနတ်က ပြောသည်။ 'ကဲ နောက်ထပ် ဘာများ ရှိသေးလဲ၊ အခု ပြောတဲ့ စကားအရ ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော်တို့ ရောက်နေကြတယ် ဆိုတာ လာမာတွေ သိနေတာပေါ့၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒါဟာ ခြေတစ်လှမ်း ရှေ့တိုးသလိုပဲ၊ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ စိတ်ထဲမှာ ပိုပြီး အေးသွားတယ်၊ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရာမှာ နေရသလို စိတ်ထဲက ဖြစ်လာတယ်၊ ဒီမယ် ချန်း၊ ခင်ဗျားတို့မှာ ဘာမှ လိုလေသေး မရှိအောင် ပြည့်စုံနေကြတာပဲ၊ စောစောက သီချင်း တစ်ပုဒ် တီးသွားတဲ့ မိန်းကလေးကလည်း တကယ်ကို တော်တာပဲ၊ သူ့ အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲ ဟင်'

'ကျွန်ုပ် သင့်ကို မပြောနိုင်ပါဘူး'

ဘားနတ်က ရယ်သည်။ 'အမျိုးသမီး တစ်ယောက်ရဲ့ အသက်ဟာလည်း လျှို့ဝှက်ချက်တွေ ထဲမှာ အပါအဝင် ဖြစ်နေတယ် ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား'

'မလွဲပါဘူး'

ပြုံးရိပ်ကလေး သန်းသည် ဆိုရုံမျှ သန်းနေသော မျက်နှာထားဖြင့် ချန်းက ပြန်ပြောသည်။

ထိုည ညစာ စားအပြီးတွင် ကွန်ဝေးသည် သူ့အဖော်များကို အသိမပေးဘဲ အလွန် အေးဆေး ငြိမ်ဆိတ်လျက် ရှိသော လရောင် ဆမ်းထားသည့် ခြံဝင်း

အတွင်းသို့ သူ တစ်ယောက်တည်း တိတ်တိတ်ကလေး ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ အခုလို အချိန်မျိုးတွင် ရှန်ဂရီလာ၏ အလှသည် ချစ်စရာ ကောင်းလှပါပေ၏။ ချစ်စရာ အားလုံး၏ အနှစ်သာရ ဖြစ်သော လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်မှုသည် ရှန်ဂရီလာ၏ အလှကို လာရောက် ထိတွေ့လျက် ရှိသည်။

လေသည် အေးမြသည်၊ ငြိမ်သည်။ ကရာကာလံ တောင်တန်းကြီး၏ တောင်ထွတ် တောင်ထိပ်များသည် မိမိနှင့် နီးလာသယောင်ယောင် ရှိသည်။ နေ့ခင်းဘက်ထက် အများကြီး ပို၍ နီးလာသည်ဟု ထင်ရ၏။ ကွန်ဝေး အနေဖြင့် ပတ်ဝန်းကျင် အလှတွင် နစ်မြောကာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ချမ်းသာခြင်း ဖြစ်ရသည်မှာ အမှန်။

သို့သော်လည်း စိတ်ဆိုသော အရာနှင့် များစွာ ကွဲပြား ခြားနားသည် သူ၏ ဝေဖန် ပိုင်းခြားတတ်သော အသိဉာဏ်မှာမူ အနည်းငယ်မျှ လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ သူသည် တွေ့တွေ့ဝေဝေ ဖြစ်နေရဆဲပင်။ ရုပ်လုံး ပေါ်လာအောင် သူ စဉ်းစား ကြံဆကြည့်နေသည်။ လျှို့ဝှက်ချက်မှာလည်း စောစောကထက် ပို၍ ထင်ရှား ပြတ်သားလာသလိုလိုတော့ ရှိ၏။ သို့သော်လည်း တကယ်တမ်းကျတော့ ဆင်ခြင် တွေးဆမှုသည် အခြေအမြစ် ခိုင်မာသော အဖြေကို ပေးနိုင်စွမ်း ရှိသည် မဟုတ်ပေ။

တကယ်တော့လည်း သူနှင့် သူ့အဖော် သုံးဦး ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်များမှာ မှန်းဆရ ခက်လှချေသည်။ အခုအချိန်အထိတော့ဖြင့် သူသည် ထိုအဖြစ်များ အပေါ်၌ နားမလည်သေးချေ။ သို့တစေလည်း တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ထိုအဖြစ်များကို သူ နားလည်ခွင့် ရလာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်လျက် ရှိ၏။

ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာနေသော ကွန်ဝေးသည် ကျောင်းသစ်မိန်း တစ်ခုကို ကျော်ဖြတ်ကာ လွင်ပြင်ထက်သို့ မေးတင်ထားသလို ဖြစ်နေသော တောင်ကုန်း ဆင်ခြေလျှော တစ်ခုပေါ်သို့ ရောက်သွားသည်။ တသင်းသင်း ပျံ့နေသော နှင်းပန်းနဲ့များနှင့် အခြားသော တောပန်း တောင်ပန်း အနံ့များက သူ့အား ဆီးကြို နှုတ်ဆက်လျက် ရှိသည်။ တရုတ်ပြည်မှာတော့ ထို အနံ့ကို 'လရောင် အနံ့' ဟု ခေါ်ကြ၏။

အကယ်၍သာ လရောင်တွင် အသံ ရှိခဲ့ပါမူ လရောင်၏ အသံသည် သူ မကြာသေးမီက ကြားခဲ့ရသည့် ရာမီရော၏ ဂါဗိုးတီး တေးသံ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည် ဟူသော ရောက်တတ်ရာရာ အတွေးသည် သူ့ခေါင်းထဲ ဝင်လာသည်။

ထို အတွေးသည် သူ စိတ်အာရုံကို စောစောက သူ မြင်ခဲ့ရသည့် မန်ချူးမ
ကလေးဆီသို့ တွန်းပို့လိုက်၏။ ရှန်ဂရီလာတွင် အမျိုးသမီးများ ရှိလိမ့်မည်ဟု
သူ လုံးဝ မထင်ခဲ့ပေ။ ဘုန်းကြီး ရဟန်းများသာ နေထိုင်သည့် ကျောင်းသင်္ဃန်း
များ တည်ရှိရာ နေရာ တစ်ခု၌ မိန်းမများ ရှိလိမ့်မည်ဟုလည်း မည်သူကမှ
တွေးကြလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။

ဤအတိုင်းသာ ဆိုလျှင် ယခု သူ တွေ့နေရသည့် အဖြစ်သည် လက်ခံ
နိုင်လောက်သည့် တီထွင် ဆန်းသစ်မှု တစ်ခုဟု ယူဆရမည်လော။ ချန်း သုံး
နှုန်း ပြောဆိုသွားသည့် စကားများ အတိုင်း ပြောရမည် ဆိုပါမူ သူတို့ကိုယ်
သူတို့ 'အစွန်းမရောက်သော အယူ လွဲမှားသူများ အုပ်စု' အဖြစ် သတ်မှတ်
ထားသည့် လူ့ အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုတွင် အမျိုးသမီး တေးဂီတ ပညာရှင် တစ်ဦး
ကို မရှိမဖြစ်မည် လိုအပ်သော ရုပ်ဝတ္ထု ပစ္စည်း တစ်ခု အဖြစ် သတ်မှတ်ရ
မည်လော။

သူသည် နက်ပြာရောင် လဟာပြင်ဆီသို့ ငေးမောနေရာမှာ အောက်
ဘက် အနိမ့်ထဲသို့ စိတ်ကူးဖြင့် ဆင်းကြည့်နေသည်။ တစ်မိုင်ခန့်တော့ ဆင်းရ
လိမ့်မည် ထင်၏။ အကယ်၍ သူ့အား ဆင်းခွင့်ပြုပြီး စောစောက သူတို့ စကား
စပ်မိခဲ့ကြသည့် တောင်ကြား လွင်ပြင်၏ ယဉ်ကျေးမှုကို လေ့လာခွင့် ပြုမည်
ဆိုပါမူ သူ အံ့သြခြင်း ဖြစ်ရပေလိမ့်မည်။

လူသူ အရောက်အပေါက် ကင်းမဲ့သော တောင်ကြို တောင်ကြား၌ ပုန်း
လျှိုး ကွယ်လျှိုး တည်နေသည့် ဤလူ့အဖွဲ့အစည်း၏ ထူးခြား ဆန်းကြယ်
သော ယဉ်ကျေးမှုသည် မည်သို့ ရှိလေမည်နည်း။ အုပ်ချုပ်မှု စနစ်မှာလည်း
ဘုန်းကြီးများ ဦးစီးသော အစိုးရ အုပ်ချုပ်ရေး စနစ် ဖြစ်၏။ နားလည်ရန်
ခက်ခဲသော ရုပ်ပုံထွေးသည် စနစ် တစ်ခု ဖြစ်၏။ သမိုင်း ဘာသာရပ်တွင် ပညာ
သင် ကျောင်းသား တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကွန်ဝေး အဖို့တော့ အလွန် စိတ်ဝင်
စားဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် လူ့ယဉ်ကျေးမှု အဖွဲ့အစည်း တစ်ရပ် ဖြစ်နေပေသည်။

ရုတ်တရက် အောက် အနိမ့်ပိုင်းဆီမှ အသံဗလံများသည် လေနှင့် အတူ
လွင့်မျောကာ ကွန်ဝေးထံသို့ ရောက်လာသည်။ သူသည် ဂရုတစိုက် အာရုံပြု၍
နားစွင့်မိ၏။ မောင်းသံများ၊ တံပိုးမှုတ်သံများနှင့် လူစုလူဝေး တစ်အုပ်၏
အော်မြည် ညည်းတွားသံများ ဖြစ်သည်။ အသံများသည် လေကြောင်း ပြောင်း
သွားသည့် အခါ တဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးပြီး ပျောက်သွားသည်။ ထို့နောက်
ပြန်ပေါ်လာပြန်သည်။ ထို့နောက် ပြန်၍ ပျောက်သွားပြန်၏။ သို့သော်လည်း

အလွန် နက်ရှိုင်းသော အနိမ့်ပိုင်းများဆီမှ လာနေသည့် ထို အသံများသည်
ရှန်ဂရီလာ၏ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်မှုကို ပိုမို၍ ထင်ရှား သိသာလာအောင်
ပြုလုပ်ပေးနေသကဲ့သို့ ရှိသည်။

ထို့နောက် ကွန်ဝေး၏ မျက်လုံးများသည် တောင်ကုန်း အမြင့်ပေါ်ရှိ
အဆောက်အအုံ တစ်ခု၏ ပြတင်းပေါက်မှ မီးရောင်ကို လှမ်းမြင်သည်။ လာမာ
ဘုန်းကြီးများသည် အမြင့်ဆုံးသော ဝိပဿနာ ဉာဏ်စဉ် အမြင် ရရေး အတွက်
ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်နေကြလေသလား။ သူတို့၏ ကမ္မဋ္ဌာန်း ထိုင်မှု လုပ်ငန်းစဉ်သည်
အခုလောက်ဆိုလျှင် မည်သည့် အဆင့်မျိုးသို့ ရောက်နေလိမ့်မည်နည်း။

ဤပြဿနာ၏ အဖြေကို သိလိုပါမူ အနီးဆုံးသော တံခါး တစ်ပေါက်
မှ နေ၍ အထဲသို့ ဝင်သွားပြီး တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက် လျှောက်၍ ကြည့်ပါ
မှ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော်လည်း ထို လွတ်လပ်မှုမျိုးသည် အမှားနှင့် ရင်ဆိုင်
ရတတ်၏။ ပြီးတော့ သူ့ လှုပ်ရှားမှုများကို ဘယ်နည်းနှင့်မဆို မျက်ခြည်မပြတ်
စောင့်၍ ကြည့်နေသူ ရှိချင် ရှိနေနိုင်၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် တိဗက် အမျိုးသား နှစ်ယောက် တစ်ဖက်မှ လျှောက်
လာနေသည်ကို မြင်ရသည်။ သူတို့သည် ကမူ တစ်ခု အနီးတွင် ရပ်ကာ ဟိုငေး
သည်မျှော် လုပ်နေကြသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ နှစ်ဦးစလုံး ပျော်ပျော် နေတတ်
သည့် လက္ခဏာများ ရှိ၏။ သူတို့သည် ဝတ်ထားသည့် ဝတ်လုံ အင်္ကျီကြီးများ
၏ တစ်ဖက် အစများကို ပခုံးများပေါ်သို့ ပင့်တင်ထားကြသည်။ အနိမ့်ဘက်မှ
လာနေသော မောင်းသံများနှင့် တံပိုးမှုတ်သံများသည် နောက်တစ်ဖန် ပြန်ပေါ်
လာပြန်၏။

တစ်ဦးသော တိဗက်က သူ့အဖော်အား လှမ်း၍ မေးလိုက်သံ ကြားရ
သည်။ အဖော် ဖြစ်သူထံမှ အဖြေပေးသံ ထွက်လာသည်။

'သူတို့ တာလူးကို မြေမြုပ်နေကြပြီ'

တိဗက် ဘာသာစကားကို နည်းနည်းပါးပါးမျှသာ တတ်သော ကွန်ဝေး
သည် ထိုလူ နှစ်ယောက် စကား ဆက်အပြောကို နားစွင့်နေသည်။ အဖြေ
စကား တစ်ခွန်းတည်း ကြားရရှိမျှနှင့်တော့ ဘာကိုမှ တိတိကျကျ မှန်းဆ၍
ရမည်မဟုတ်။ တိဗက် နှစ်ယောက်သည် ခဏမျှ ငြိမ်နေကြသည်။ ထို့နောက်
ပထမဆုံး မေးခွန်း မေးလိုက်သူက စကား စပြောသည်။ သူတို့ ပြောနေသမျှ
အားလုံးကို ကြားနေရသော ကွန်ဝေးသည် အသင့်အတင့်တော့ နားလည်သည်။

'တာလူးက အပြင်မှာ သေတာ'

'သူက ရှန်ဂရီလာက အမြင့်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ရဲ့ အမိန့်ကို နာခံခဲ့တယ်လေ'
'သူက ငှက်ကြီး တစ်ကောင်နှင့် တောင်တန်းကြီးတွေကို ကျော်ဖြတ်
ပြီး လေထဲအတိုင်း လာတာ'

'လူစိမ်းတွေကိုလည်း ခေါ်လာတယ်'

'တာလူးက အပြင် လောကက လေကိုရော အအေးကိုရော ကြောက်တဲ့
ကောင် မဟုတ်ဘူး'

'သူ အပြင်လောကကို ထွက်သွားတာ ကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့် လမင်းပြာပြာ
တောင်ကြား လွင်ပြင်က သူ့ကို ကနေ့အထိ မေ့မသွားဘူး'

နောက်ထပ် ကြားရသမျှ စကားများကိုမူ ကွန်ဝေး နားမလည်တော့ပေ။
သူသည် တစ်ခဏမျှ စောင့်၍ နားထောင်နေသေးသည်။ ထို့နောက်တော့ သူ
တည်းခိုဆောင်သို့ ပြန်လာခဲ့လေ၏။

ပိတ်ထားသည့် လျှို့ဝှက်ချက် တံခါးကို ဖွင့်နိုင်မည့် သော့တစ်ချောင်း
တော့ဖြင့် နောက်ထပ် ရဲခဲပြန်လေပြီ။ ယခု ရသည့်သော့မှာ သော့ပေါက်နှင့်
တော်လွန်းအားကြီးသဖြင့် သူ ကိုယ်ပိုင် အတွေးအခေါ် အယူအဆများကိုပင်
ထည့်သွင်း စဉ်းစားစရာ မလိုတော့ပေ။ စောစောပိုင်းက သူ ရထားသမျှမှာ
စိတ်ကူးမျှသာ ဖြစ်သဖြင့် ယုတ္တိမတန်သော ကောက်ချက်များဖြင့် ပြည့်နေခဲ့
၏။ အခုကျတော့လည်း ထိုယုတ္တိမတန်မှုများကို ထည့်သွင်း စဉ်းစားရန် မလို
တော့ပေ။

ဘတ်စကူးမှ လေယာဉ်ပျံနှင့် ထွက်လာခြင်းသည် အရူး တစ်ယောက်၏
အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့သော စွန့်စားမှု မဟုတ်ချေ။ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ပြီး စနစ်တကျ
စီစဉ် လုပ်ဆောင်ခဲ့သော လုပ်ရပ် တစ်ခု ဖြစ်၏။ ထိုလုပ်ရပ်ကို ရှန်ဂရီလာ
ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ တိုက်တွန်းချက်အရ လုပ်ဆောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သေဆုံးသွားသော လေယာဉ်ပျံ၏ အမည်ကို ဤအရပ်၌ နေသူများက
ကောင်းစွာ သိနေကြသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ပြောရလျှင် လေယာဉ်ပျံသည်
သူတို့အထဲမှ တစ်ဦး ဖြစ်ရမည်။ သူ သေဆုံးသည့် အတွက် အားလုံးက ပု
ဆွေ သောက ရောက်နေကြသည့် သဘော ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလော။

စဉ်းစား၍ ရသမျှ အချက်အလက်တိုင်းက ဤကိစ္စ အတွက် အဆင့်
မြင့် ထောက်လှမ်း ညွှန်ကြားချက် အရ ဆောင်ရွက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ညွှန်
ပြနေသည်။ တစ်စုံတစ်ခုသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် လုပ်ခြင်းမှာ ထင်ရှားလျက်
ရှိ၏။ သို့ဆိုလျှင် မည်သည့် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် လုပ်ခဲ့ကြသနည်း။

ဤခရီးသည် လေးဦးသာ လိုက်ပါလာသည့် ဗြိတိသျှ အစိုးရပိုင် လေ
ယာဉ်ကို လူသူ အရောက်အပေါက် မရှိသော ဟိမဝန္တာ တောင်တန်း တောင်
နံရံများ အကြားရှိ ဤအရပ်ဒေသသို့ မည်သည့် အကြောင်းကြောင့် ယခုလို
ဧကန် အဓမ္မ နည်းမျိုးဖြင့် မောင်းယူ လာခဲ့သနည်း။

ကွန်ဝေးသည် သူ ရှာတွေ့ထားသည့် ပြဿနာ အတွက် အစဉ်းစားရ
ခက်လျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း ထိုပြဿနာသည် သုံးဝ ကျေနပ်စရာ မရှိဟု
ပြောရမည့် အခြေအနေထိတော့ မရောက်သေးပေ။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ထို
ပြဿနာက သူ့ကို စိန်ခေါ်နေသည်မှာတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သူကလည်း
ထိုပြဿနာကို ရင်ဆိုင် ဖြေရှင်းရမည့် တာဝန် သူ၌ ရှိနေသည်ဟု အလွယ်
တကူပင် လက်ခံ ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ဤပြဿနာကို ဖြေရှင်းဖို့ အတွက်
ဦးနှောက်ကိုတော့ သူ များစွာ သုံးရလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

လောလောဆယ် ထိုပြဿနာကို မဖြေရှင်းနိုင်သေးသော်လည်း ဆုံး
ဖြတ်ချက် တစ်ခုကိုတော့ ချက်ချင်း ချလိုက်သည်။ တခြားတော့ မဟုတ်။ သူ
၏ ရှာဖွေ တွေ့ရှိချက်ကို သူ့အား အကူအညီ ပေးနိုင်မည် မဟုတ်သော သူ
အဖော်များနှင့် သူ့အား လုံးဝ ကူညီလိမ့်မည် မဟုတ်သော သူ့ အိမ်ရှင်များ
အား အသိ မပေးရန် ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်ပေတည်း။

'တချို့ လူတွေ အနေနှင့် အဆိုးဆုံး ဆိုတဲ့ အရပ် ဒေသမျိုးတွေမှာ နေတတ်
ထိုင်တတ်တဲ့ အလေ့အထ ရသွားအောင် လုပ်ဖို့ လိုတယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့
ယူဆတယ်ဗျာ'

ရှန်ဂရီလာသို့ ရောက်ခဲ့ကြပြီးသည့်နောက် ရက်သတ္တ တစ်ပတ် ကုန်ခါ
နီးတွင် ဘားနတ်က ထိုမှတ်ချက်ကို ချသည်။ တကယ်တော့လည်း ဘားနတ်
၏ မှတ်ချက်သည် သူတို့ လူစု ယူရမည့် သင်ခန်းစာ အများအပြားထဲမှ တစ်ခု
သော သင်ခန်းစာ ဖြစ်နေသည်မှာ ယုံမှားဖွယ် မရှိချေ။

ယခုဆိုလျှင် သူတို့ လေးယောက်သည် ရှန်ဂရီလာတွင် နေသား ထိုင်
သား ကျလာခဲ့ကြလေပြီ။ ရှန်ဂရီလာတွင် နေရသည်မှာ နေ့စဉ် ပုံမှန် အလုပ်
တစ်ခုကို လုပ်ကိုင်နေရသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်လာသည်။ ချန်း၏ ကူညီမှု
ကြောင့် ပျင်းရိ ငြီးငွေ့ခြင်းမှ သက်သာရာ ရခဲ့ကြရုံမျှမက သူတို့ အားလုံး
အခုမှ တွေ့ရသည့် ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆင်ပြေပြေ နေလို့ ရလာကြသည်။

ရာသီဥတု၏ ဒဏ်ကိုလည်း ခံနိုင်ရည် ရှိလာကြသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်
အသစ်တွင် နေလို့ ထိုင်လို့ ရအောင် တပင်တပန်း ကြီးစား အားထုတ်နေရ
သည့် အဖြစ်မျိုးလည်း မရှိတော့ပေ။ နေ့ခင်း နေ့လယ်ဘက်များတွင် နွေးနွေး
ထွေးထွေး ရှိသလောက် ညပိုင်းများတွင် အေးတတ်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်၏
သဘာဝ၊ လေကွယ်ရာ အရပ်၌ ရှိနေသည့် လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ တည်
နေရာ၊ နေ့တစ်ဝက် ကျိုးချိန်ခန့်တွင် ထကြွ လှုပ်ရှားလာထတ်သည့် ကရာ
ကာလံ တောင်တန်းပေါ်မှ ရေခဲပြင်၏ အခြေအနေ၊ တောင်ကြား လွင်ပြင်၏
ဆေးပင် စိုက်ပျိုးရေး လုပ်ငန်းနှင့် အချို့သော အစားအသောက်များသည်
အခြားသော အစားအသောက်များထက် ပို၍ အရသာ ထူးသည့် အဖြစ်များကို
သိလာကြသည်။

ပြီးတော့ သူတို့ တစ်ဦးချင်းစီ၏ အကြိုက်များနှင့် တစ်ဦးချင်းစီ၏
လျှိုးခြားသော အလေ့အထ အကျင့်စရိုက်များကိုလည်း သဘောပေါက် နား

လည် လာခဲ့ကြပြီ ဖြစ်၏။ ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှ ကျောင်းသားသစ် လေးဦး သဖွယ် တစ်ယောက် အကြောင်း တစ်ယောက် ကောင်းစွာ သိမြင် နားလည် သည့် အခြေအနေသို့ ဆိုက်ရောက် လာကြသည်။

ချန်းကလည်း ကြမ်းတမ်းသော ဤနေရာတွင် နေမှု ထိုင်မှု အဆင်ပြေ အောင် ဘေးမှနေ၍ သူ တတ်အားသရွေ့ ကူညီ စောင့်ရှောက်ခြင်း ပြုသည်။ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသည့် နေရာများကို သူကိုယ်တိုင် လိုက်ပြသည်။ စိတ် ပြေ လက်ပျောက် လုပ်စရာ ကိုင်စရာ အလုပ်ကလေးများ ရှာကြပေးသည်။ ဖတ်စရာ စာအုပ်များကို လမ်းညွှန်သည်။ အတူတူ ထိုင်၍ စားခွင့် သောက် ခွင့် ကြိုသည့်အခါများတွင်လည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းသည့် အကြောင်း အရာကလေးများကို ပြောပြလေ့ ရှိသည်။

ချန်းအနေနှင့်ကတော့ ဆုံမိကြသည့် အခါတိုင်း အလွန် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာ ဆက်ဆံသည်။ သူ့ အပြုအမူများမှာ နန်းမူနန်းဟန် အပြည့်ပါသည်။ သူ့ဘက်က ဆက်ဆံရေးမှာ ဘာမှ ချွတ်ယွင်းချက် မရှိ။ သူ ပြောပြလိုသော သတင်းနှင့် သူ ပြောမပြလိုသော သတင်းများ ကြားတွင် ထားသည့် နယ် နိမိတ်သတ် မျဉ်းကြောင်းကလည်း အလွန် တိကျ ပီပြင်လှ၏။ သူ ပြောနိုင် သည့် အကြောင်းအရာများနှင့် သတင်းများကျလျှင် လိုလိုချင်ချင် ပြောပြတတ် သော်လည်း သူ မပြောနိုင် မပြောလိုသည့် သတင်းများကျတော့ အလွန် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာဖြင့် ငြင်းပယ်တတ်သဖြင့် မာလင်ဆန် တစ်ဦးမှ တစ်ပါး ကျန်လူစုမှာ စိတ်ဆိုးရ ခက်လျက် ရှိလေသည်။

ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် လောလောဆယ်တွင် ကွန်ဝေးသည် သူ စုဆောင်း ရရှိထားသမျှ သဲလွန်စ အတိုအထွာလေးများကို ဆက်စပ်၍ စဉ်းစားစရာ ရှိ နေသဖြင့် လက်ရှိ အခြေအနေပေါ်တွင် ကျေနပ်လျက် ရှိသည်။ ဘားနတ် တစ် ယောက်ကတော့ အမေရိကန် လူမျိုး တစ်ယောက်ပီပီ တရုတ် အမျိုးသားကြီး အား အခါအခွင့် သင့်လျှင် သင့်သလို နောက်ချင် ပြောင်ချင်တတ်၏။

'ဒီမယ် ချန်း၊ ခင်ဗျားလည်း အသိပါ။ ကျွန်တော်တို့ အခု တည်နေရာ တဲ့ ဟိုတယ်ကဖြင့် တကယ့်ကို ချာတာပဲ။ ခင်ဗျားတို့ဆီကို အပြင်က သတင်း စာလေး ဘာလေးများ ပို့မပေးကြဘူးလားဗျာ၊ ဟာရဲလ်ထရီဗွန်း သတင်း စာ သာ မှန်မှန်လေး ဖတ်နေရရင် ခင်ဗျားတို့ စာကြည့်တိုက်ထဲက စာအုပ်တွေကို ကျွန်တော် လှည့်တောင် မကြည့်တော့ဘူး၊ တကယ်ပါ'

ဘားနတ်ကတော့ ထိုစကားကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ ပြောခြင်း ဖြစ်သည်။ ချန်း

ကတော့ ထိုစကားကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောမထားဘဲ အလေးအနက် ထားပြီး ဂရုတစိုက် ပြန်ဖြေသည်။

'ကျွန်ုပ်တို့ဆီမှာ တိုင်းမိ သတင်းစာ ဖိုင်တွဲတွေ ရှိပါတယ် မစုတာ ဘားနတ်၊ မကြာသေးခင်က နှစ်တွေအထိ ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လန်ဒန် တိုင်းမိ သတင်းစာ တစ်မျိုးပဲ ရှိတဲ့ အတွက်တော့ ကျွန်ုပ် စိတ်မကောင်းပါဘူး'

တောင်ကြားလွင်ပြင်ဆီသို့ ဆင်းသည့် အခါတိုင်း အဖော်မပါဘဲ မဆင်း ရသဖြင့် စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်ရသည်မှာ မှန်သော်လည်း လုံးဝ မသွားရ မလာရ ဟူသော တားမြစ်ချက်မျိုး မရှိသည့် အတွက် ကွန်ဝေးမှာ ဝမ်းသာလျက် ရှိ သည်။ တောင်ကြားလွင်ပြင်ဆီသို့ ချန်းနှင့် အတူ သွားကြသည့် အခါတိုင်း သူတို့သည် စိုပြည် စိမ်းလန်းလျက် ရှိသော လွင်ပြင်ပေါ်၌ တစ်နေ့လုံး အချိန် ပြုန်းတတ်ကြ၏။

ကွန်ဝေးအဖို့တော့ ထိုခရီးသည် အလွန် စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းသော ခရီးတစ်ခု ဖြစ်၏။ သူတို့ သွားကြသည့် အခါများတွင် ဝါးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ဝေါများနှင့် သွားကြရသည် ဖြစ်ရာ အလွန် မတ်စောက်သော တောင်အဆင်း လမ်းများ ရောက်တိုင်း ရှေ့အထမ်းသမားများနှင့် နောက်အထမ်းသမားများ ၏ အပေးအယူ မျှတပုံကို သတိထားမိကြသည်။

တောအုပ်ဆုံးရာ တောင်ခြေသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည့် အခါတွင်မူ ကား နေရာတိုင်းလိုလို၌ တည်ရှိနေသော လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ ဓန အင်အား ကြွယ်ဝမှုကို မြင်တွေ့ လာကြရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤ တောင်ကြား လွင်ပြင် တစ်ခုလုံးသည် လေးဖက်လေးတန် အကာအရံများ ကြားမှ သုခရိပ်မြို့လေး တစ်ခုဟု အသိအမှတ် ပြုနိုင်လောက်အောင် မြေဩဇာ ကောင်းနေသည်သာမက ရာသီဥတုကလည်း အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် အပူအအေး မျှတနေခြင်းကြောင့်ပေတည်း။

စိုက်ပျိုးထားသည့် သီးနှံများမှာ အမျိုးအမည် စုံလှ၏။ မြေကိုလည်း တစ်လက်မမျှပင် အလဟဿ အဖြစ် မခံဘဲ စိုက်ပျိုးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ စိုက်ပျိုးမြေ ဧရိယာသည် ဆယ်နှစ်မိုင် ပတ်လည်ခန့် ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ မြေ၏ အကျယ်အဝန်းမှာ ကျဉ်းမြောင်းသည်ဟု ဆိုရသော်ငြားလည်း တစ်နေ့ တာ ကာလ၏ အပူပြင်းဆုံးသော နေရောင်ကိုမူ ကောင်းစွာ ရရှိနေပေသည်။

ချောင်းငယ် မြောင်းငယ်များဆီမှ စိုက်ပျိုးခင်းများဆီသို့ စီးဝင်နေ သော ရေသည် တောင်ပေါ် ဆီးနှင့်ခဲများဆီမှ ပျော်ကျလာနေသော ရေများ

ဖြစ်သဖြင့် စိုက်ခင်းမြေများသည် ရေခဲတမျှ အေးမြလျက် ရှိနေကြသော်လည်း ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံးသည် စိတ်နှလုံး ကြည်နူး ချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းလောက် အောင်ပင် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိလှ၏။

အံ့ဖွယ်သူရဲ ထူးကဲလွန်းလှသော တောင်နံရံကြီးများကို ငေးမော ကြည့်နေမိသော ကွန်ဝေး၏ စိတ်တွင် အလွန် ထူးခြား ဆန်းကြယ်လှသည် ဟူသော ခံစားမှု ဝင်လာသည်။ တကယ်တော့ အနိမ့်ပိုင်း၌ တည်ရှိနေသော ဤ တောင်ကြား လွင်ပြင် တစ်ခုလုံးသည် ပတ်ပတ်လည် တောင်တန်းများပေါ်ရှိ ရေခဲပြင်များကြောင့် ရေကန်ကြီး တစ်ကန် ဖြစ်လာဖွယ်ရာ ရှိ၏။ သို့သော်လည်း သဘာဝ၏ ထူးဆန်းသော ပြုပြင် ဖန်တီးမှုများကြောင့် ရေကန်ကြီး တစ်ကန် အဖြစ်သို့ ရောက်မလာခဲ့ချေ။

ရေခဲပြင်များဆီမှ စီးဆင်းလာသော ရေများသည် တောင်ကြား လွင်ပြင် အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ချောင်းငယ် မြောင်းငယ်များ အဖြစ် အသွင်ပြောင်းကာ ရေလှောင်ကန်များ အတွင်းသို့ စီးဝင်ခြင်း၊ ထိုမှတစ်ဆင့် လယ်ကွင်းများနှင့် စိုက်ခင်းများ အတွင်းသို့ စနစ်တကျ ရေပေးသွင်းခြင်းများကို ပြုလျက် ရှိကြ၏။

ဖြစ်ပေါ် တည်ရှိနေသည့် ပုံစံမှာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် သဘာဝအတိုင်း တည်နေသည့် ပုံစံမျိုး မဟုတ်။ သဘာဝကို လွန်ပြီး ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ် တည်ရှိလာသည့် ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ အကယ်၍ မြေငလျင် လှုပ်ခြင်း၊ သို့မဟုတ် တောင်ပြိုခြင်း စသည်များသာ မဖြစ်ခဲ့လျှင် ဘေးပတ်ပတ်လည်မှ ဝန်းရံလျက် ရှိနေသည့် နံရံ တံတိုင်းကြီးများသည် အခု သူ မြင်နေရသည့် အတိုင်းပင် အခိုင်အမာ ရပ်တည်နေကြလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

တောင်ကြား လွင်ပြင်၏ တည်နေရာသည် နောင် အနာဂတ် ကာလတွင် မရေမရာနိုင်လွန်းလှသော ကြောက်စရာ ဘေးအန္တရာယ်များနှင့် ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်ဟု တွေးတောဖွယ်ရာ အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း တောင်ကြား လွင်ပြင်၏ အလှသည် အနာဂတ်တွင် ကြုံရမည်ဟု ထင်ရသော ကြောက်စရာများကို သတိ မရနိုင်အောင် ဖန်တီးထားသည်။

ကွန်ဝေး အဖို့တော့ အခု တစ်ကြိမ်တွင်လည်း သဘာဝ အလှ၏ ဖမ်းစားခြင်းကို ခံရပြန်လေပြီ။ ဤအမျိုးအစား အလှမျိုးကို သူ တရုတ်ပြည်တွင် နေထိုင်ခဲ့ရသည့် နှစ်များ အတွင်းက ကြုံခဲ့ဖူး၏။ ထိုစဉ်ကလည်း သူသည် တခြား နေရာများ၌ နေထိုင်ရခြင်းထက် တရုတ်ပြည်၌ နေထိုင်ရခြင်းကို ပို၍

နှစ်သက်ခဲ့မိ၏။ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ခြင်း တည်းဟူသော စိတ္တသုခကိုလည်း ရရှိခံစားခဲ့ရ၏။

အရပ် လေးမျက်နှာ ပတ်ပတ်လည်မှ အုပ်မှီး ကာဆီးလျက် ရှိနေသော တောင်ထွတ် တောင်ထိပ်ကြီးများကို လွင်ပြင် အတွင်းရှိ စိုပြည် စိမ်းလန်းသော မြက်ခင်းများ၊ ပေါင်းမြက် ကင်းစင်သော စိုက်ခင်းများ၊ စမ်းချောင်းဘေး တစ်လျှောက်ရှိ ဆေးရောင်မျိုးစုံ ခြယ်သထားသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်များ၊ ကလေး ကစားစရာ အရပ်များနှင့် တူနေသည့် လူနေအိမ်များနှင့် ဖြည့်စွက် ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အပြစ်ရှာ၍ မတွေ့နိုင်လောက်အောင် ပြည့်စုံသည့် အလှသည် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပေါ်လာလေသည်။

လွင်ပြင်သူ လွင်ပြင်သားများ၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်နှင့် ဟန်အမူအရာများသည် ကွန်ဝေး၏ မျက်စိထဲတွင် တရုတ်နှင့် တိဗက် လူမျိုး နှစ်မျိုး၏ အလွန်အောင်မြင်သော သွေးနှောမှု တစ်ရပ်ဟု မြင်လျက် ရှိသည်။ သူတို့သည် တရုတ်နှင့် တိဗက်များထက် ပို၍ သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် ရှိကြပြီး ပို၍ ချောမော လှပကြသည်။ ဤမျှလောက် သေးငယ်သည့် လူ့အဖွဲ့အစည်း အုပ်စုမျိုးတွင် မရှောင်သာ မလွဲသာ ကြုံရတတ်သည့် သွေးသားနီးစပ်သူချင်း လက်ထပ် ပေါင်းသင်းသည့် အဖြစ်မျိုးကတော့ အနည်းအကျဉ်း ရှိနေဟန် တူ၏။

ဝေါများနှင့် ပါလာသည် လူစိမ်းများ အနီးမှ ဖြတ်သွားရသည့် အခါ မြိုးကြ ရယ်ကြသည်။ ချန်းကိုတော့ တရင်းတနီး လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ရုပ်လက္ခဏာများသည် ပျော်ပျော် နေတတ်ခြင်း၊ ဘာမဆို သိမြင် စူးစမ်းချင်စိတ် ရှိခြင်း၊ ယဉ်ကျေး ပျူငှာခြင်းနှင့် အပူအပင် အကြောင့်အကြ မထားတတ်ခြင်းများကို ဖော်ပြနေသည်။ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားလှသော အလုပ် တာဝန်များကြောင့် အလုပ်များကြဟန် တူသော်လည်း မည်သည့် အလုပ်မျိုးကိုမှ ကသောကမော ရှေ့လောတကြီး လုပ်ကြမည့် လက္ခဏာ မရှိချေ။ အားလုံး ခြံ၍ ကြည့်လိုက်သည့်အခါ သူ တွေ့ဖူး ကြုံဖူးသမျှ အုပ်စုများထဲတွင် စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ အကောင်းဆုံးသော အုပ်စု တစ်စုဟု ကွန်ဝေး တွေးမိသည်။

အသိဉာဏ် ကင်းမဲ့သော အပြုအမူမျိုးနှင့် ရိုင်းစိုင်း နိမ့်ကျမှုမျိုးကို မြင်ရလိမ့်မည်ဟု အတွေးဖြင့် မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်လျက် ရှိသော မစ္စဘာရင့်ခဲလိုသည်ပင်လျှင် အပေါ်ယံ အမြင်ဖြင့် ပြောရလျှင် အဘက်ဘက်တွင် ပြောစရာ မရှိလောက်အောင် အဆင်ပြေနေသည့် အုပ်စု တစ်စု ဖြစ်ပါသည်ဟု ဝန်ခံသည်။ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသား အားလုံး အဝတ်အစားများ ဝတ်ထားကြ

သည် အတွက် မစ္စ ဘရင်ခ်လို့ များစွာမှ စိတ်သက်သာရာ ရလျက်ရှိ၏။ သူ မြင်နေရသည့် လူများကြားတွင် အမျိုးသမီးများသည်ပင်လျှင် ခြေမျက်စိဖုံးသည် တရုတ်မ ဘောင်းဘီများ ဝတ်ထားကြသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာ စေတီ ဘုရားကျောင်း တစ်ခုခု၌ မတော်မတည့် အရာ တစ်ခုခုတော့ တွေ့ရ မြင်ရလိမ့်မည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်လာခဲ့သော မစ္စ ဘရင်ခ်လို့ သည် ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ရေးဆွဲထားသည့် သံသယ ဖြစ်ဖွယ်ရာ ပုံတချို့ ကို မြင်သည်။

ချန်းက ထိုကျောင်းကို ရှန်ဂရီလာ၏ လက်အောက်ခံ မဟုတ်သော လာမာ ဘုန်းကြီးများ ပိုင်ဆိုင်ကြောင်း၊ ကိုးကွယ်မှု အယူဝါဒချင်းလည်း မတူ ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ချန်း၏ စကားသွား စကားလာအရ တောင်ကြား လွင် ပြင်ထဲ၌ တာအို အယူဝါဒ ကိုးကွယ်သည့် ကျောင်း တစ်ကျောင်းနှင့် ကွန်ဖြူး ရုပ်စံ အယူဝါဒ ကိုးကွယ်သည့် ကျောင်းတစ်ကျောင်းလည်း ရှိဟန် တူ၏။

‘ကျောက်မျက်ရတနာ မှန်သမျှ အရောင်ကတော့ တောက်ကြတာ ချည်းပါပဲ’ ဟု ချန်းက ဆိုသည်။ ‘ဘာသာ အတော်များများဟာ သူ့နည်းနှင့် သူ အထိုက်အလျောက်တော့ မှန်ကြတာချည်းပါပဲ’

‘အဲဒီ စကားတော့ ကျွန်တော် ထောက်ခံတယ်’ ဟု ဘားနတ်က အား တက်သရော ပြောသည်။ ‘ဘာသာ မတူမှုကို အကြောင်းပြုပြီး ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ မနာလို ဝန်တိုမှုတွေ အပေါ်မှာ ကျွန်တော်ကတော့ အယုံအကြည် မရှိဘူး။ ဒီမယ် ချန်း၊ ခင်ဗျားဟာ ဒဿနိကဗေဒ ပညာရှင် တစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်။ ခင်ဗျား အခုနက ဘာသာ အတော်များများဟာ သူ့နည်းနှင့် သူ အထိုက် အလျောက်တော့ မှန်ကြတာချည်းပဲလို့ ပြောလိုက်တဲ့ စကားကို ကျွန်တော် မှတ်မိနေတယ်။ ခင်ဗျားတို့လို တောင်ပေါ်သားတွေ အနေနှင့် ဒီလို တွေးခေါ် ကြတာဟာ သိပ်ပြီး ပညာရှိ ပီသတယ်လို့ ကျွန်တော်ကတော့ တွက်တယ်။ ခင်ဗျား ပြောတာ သိပ်မှန်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ ဒီစကားဟာ အပြည့်အဝ ကို မှန်တယ်လို့ ထင်တယ်ဗျာ’

‘ဒါပေမယ့်’ ဟု ချန်းက စကားစသည်။ ‘ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ ဒီစကားကို လည်း အထိုက်အလျောက်ပဲ မှန်တယ်လို့ ယူဆထားကြပါတယ်’

ထိုစကားများကို ကြားနေရသည့် အတွက် မစ္စ ဘရင်ခ်လို့တွင် အနှောင့် အယှက် ဖြစ်ဟန် မတူပေ။ ပျင်းရိ ငြီးငွေ့စရာ ဖြစ်အောင် လုပ်နေသည်ဟု သဘောထားပုံ ရ၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ့မှာကလည်း သူ့ စိတ်ကူးနှင့်သူ ဖြစ်သည်။

‘ကျွန်မ ပြန်ရောက်သွားရင်တော့ ဒီနေရာကို သာသနာပြုအဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ လွှတ်ဖို့ ကျွန်မရဲ့ အသင်းကို တိုက်တွန်းမယ်။ တကယ်လို့ သူတို့က စရိတ်စက အကုန်အကျ များမှာကို တွက်နေကြရင်လည်း ကျွန်မကတော့ သူတို့ သဘော တူလာအောင် ဇွတ်ပြောမှာပဲ’

ဤစကားသည် စိတ်အား တက်ကြွစေသည့် စကား ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံ ခြား သာသနာပြု အဖွဲ့များ အပေါ်တွင် အနည်းငယ်မျှသာ စိတ်ဝင်စားသော မာလင်ဆန်သည်ပင်လျှင် ဝင်မပြောဘဲ မနေနိုင် ဖြစ်လာသည်။

‘သူတို့အနေနှင့် ခင်ဗျားကိုပဲ လွှတ်သင့်တယ်ဗျာ’ ဟု ဆိုသည်။ ‘တကယ် လို့ ဒီလို နေရာမျိုးကို ခင်ဗျားက ကြိုက်တယ် ဆိုရင်ပေါ့လေ’

‘ကြိုက်တယ် မကြိုက်ဘူး ဆိုတဲ့ ပြဿနာက ပြောရခက်ပါတယ်’ ဟု မစ္စ ဘရင်ခ်လို့က ဖျတ်ခနဲ တုံ့ပြန်ပြောသည်။ ‘သဘာဝ အတိုင်း တွက်ရင် ဒီနေရာကို ဘယ်သူမှ မကြိုက်ပါဘူး။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကြိုက်နိုင်မှာလဲ။ အခု ဟာက လုပ်သင့် မလုပ်သင့် ရွေးရမယ့် ပြဿနာ တစ်ခုပါ’

‘ကျွန်တော် ထင်တာကတော့’ ဟု ကွန်ဝေးက ဝင်ပြော၏။ ‘တကယ် လို့ ကျွန်တော်သာ သာသနာပြု အဖွဲ့ဝင်တစ်ဦး ဖြစ်မယ်ဆိုရင် တခြားနေရာ တွေ မရွေးဘဲ ဒီနေရာကို ရွေးမိလိမ့်မယ်လို့ ထင်တယ်’

‘ဒါဆိုရင်တော့ ရှင့်မှာ ဘာအကျိုးမှ ခံစားရမှာ မဟုတ်ဘူး’ ဟု မစ္စ ဘရင်ခ်လို့ မှတ်ချက်ချသည်။

‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကလည်း အကျိုးရှိဖို့မှ မျှော်လင့် မထားတာပဲ’

‘ဒါဆိုရင်တော့ သနားစရာပေါ့။ တကယ်လို့ ရှင်ကြိုက်လို့ လုပ်တယ် ဆိုရင်တော့ မကောင်းတဲ့ အလုပ် ဆိုတာ မရှိပါဘူးလေ။ အခု ဒီအရပ်က လူ တွေကိုပဲ ကြည့်ပေါ့’

‘ဟုတ်တယ်။ သူတို့အားလုံး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပဲ’

‘ရှင် ပြောတာ မလွဲပါဘူး’ ဟု မစ္စ ဘရင်ခ်လို့က ခပ်ငေါ့ငေါ့ လေသံ ဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်း ချန်းဘက်သို့ လှည့်ပြော သည်။ ‘ကျွန်မ အနေနှင့် တိဗက် ဘာသာစကားကို ဘာကြောင့် မလေ့လာဘဲ နေရမှာလဲ။ ရှင် ကျွန်မကို စာအုပ် တစ်အုပ်လောက် မငှားနိုင်ဘူးလားဟင် မစ္စတာချန်း’

ဤစကားကို ကြားလိုက်ရသော ချန်းသည် ကိုယ်အမူအရာရော နှုတ်

အမူအရာပါ အလွန် ပျော့ပျောင်း သိမ်မွေ့လာပြီး အလွန် ချိုအေး သာယာသော အသံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

‘အင်မတန်မှ ဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုပါ မဒမ်၊ အလွန် ဝမ်းမြောက် ကြည်နူးစွာနှင့် ဆောင်ရွက်ပေးပါမယ်၊ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်ကိုသာ ထင်မြင်ချက် ပေးခွင့်ပြုမယ် ဆိုရင် ဒီစိတ်ကူးဟာ အကောင်းဆုံး စိတ်ကူး တစ်ခုလို့ ကျွန်ုပ် ထင်ပါတယ်’

ထိုနေ့ ညနေခင်းတွင် သူတို့သည် ရှန်ဂရီလာသို့ ပြန်တက်ခဲ့ကြသည်။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် ချန်းသည် မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုး၏ ကိစ္စကို အလျင် အမြန် ဆောင်ရွက်ရမည့် အလုပ် တစ်ခုအဖြစ် သတ်မှတ်ကာ ဆောင်ရွက် ပေးသည်။ ချန်း ပေးသည့် စာအုပ်ကြီးမှာ အလွန် လုံ့လ ဝီရိယ ကောင်းသော ဂျာမန် တစ်ဦး ဆယ်ကိုးရာစုနှစ် အတွင်းက စုဆောင်း ပြုစုထားခဲ့သည့် စာအုပ် ထူကြီး တစ်အုပ် ဖြစ်၏။

ပထမတော့ မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးသည် အဆမတန် ထူလှသော စာအုပ်ကြီး ကို ကြည့်ကာ အလန့်တကြား ဖြစ်သွားသေး၏။ (သူ စိတ်ကူးထဲမှ စာအုပ် သည် ‘သင်၏ တိဗက် ဘာသာစကားကို ပြန်နွေးပါ’ ဟူသော အခြေခံ စာ အုပ် တစ်အုပ်မျှသာ ဖြစ်ဟန်တူ၏။) သို့သော်လည်း ချန်း၏ ကူညီမှုနှင့် ကွန် ဝေး၏ အားပေးမှုတို့ကြောင့် သူသည် စာအုပ်ကို စိတ်မပျက် လက်မပျက် စတင် လေ့လာရာမှ သူ့အလုပ်နှင့် သူ ကျေနပ် နှစ်သိမ့်နေသည့် အဆင့်သို့ ရောက်သွားခဲ့လေ၏။

ကွန်ဝေး ကိုယ်တိုင်မှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာများနှင့် ကြုံလျက် ရှိ ၏။ အမြဲတစေ နွေးထွေးနေအောင် နေသာလျက်ရှိသော ဤရက်များ အတွင်း တွင် သူသည် စာကြည့်တိုက်နှင့် တေးဂီတ ခန်းမဆောင်ကို အချိန်ရှိသမျှ အသုံးပြုခဲ့သည်။ သူသည် စောစောကတည်းက လာမာများ၏ ယဉ်ကျေးမှု သည် အလွန် ထူးခြားသော ယဉ်ကျေးမှု တစ်ရပ် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့၏။ ယခုသော် သူ၏ ထင်မြင် ယူဆချက်သည် မှန်ပြီဟု အခိုင်အမာ အတည်ပြု လိုက်လေ၏။

တကယ်တော့ လာမာများ စာအုပ် ရွေးချယ် ဖတ်ရှု လေ့လာပုံမှာ အမြင် ကျယ်လှသည်နှင့် အမျှ ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ရှိလှချေသည်။ ဂရိဘာသာဖြင့် ရေးထားသော ပလေတို၏ စာအုပ်များမှသည် အင်္ဂလိပ် ဘာသာသို့ ပြန်ဆို ထုတ်ဝေထားသည့် ပါရုန်း ကဗျာဆရာကြီး အိုမာခရမ်း၏ ကဗျာစာအုပ်များ

ထိ ရှိသည်။ သိပ္ပံပညာရှင် နိုက်ယက်စ်ချီ၏ စာအုပ်များမှသည် နယူတန် ၏ စာအုပ်များအထိ ရှိသည်။ သောမတ်စ်မိုးနှင့် ဟန်နာမိုးတို့၏ စာအုပ်များ၊ သောမတ်စ်မိုး ၊ ဂျော့မူး ။ နှင့် ဖရန်စစ်မူး ။ တို့၏ စာအုပ်များကိုလည်း တွေ့ နေရ၏။

စာကြည့်တိုက်ထဲတွင် အားလုံး စာအုပ်ပေါင်း နှစ်သောင်းနှင့် သုံးသောင်း ကြား ရှိလိမ့်မည်ဟု ကွန်ဝေး ခန့်မှန်းသည်။ ဤမျှလောက် များပြားသည့် စာ အုပ်များကို မည်သည့်နည်းဖြင့် ရွေးချယ်ပြီး မည်ကဲ့သို့ စုဆောင်းကြသည်ကို ခန့်မှန်းရခြင်းမှာလည်း ကွန်ဝေးအဖို့ စိတ်ဝင်စားစရာ တစ်ချက်ပင် ဖြစ်နေ သည်။ သူသည် မကြာသေးမီ နှစ်များအတွင်းက ထုတ်ဝေခဲ့သည့် စာအုပ်များ မှိ မရှိ ရှာဖွေကြည့်မိပြန်သည်။ သို့သော်လည်း အနောက်ဘက် စစ်မျက်နှာ အမည်ရှိ ဝတ္ထု စာအုပ် တစ်အုပ်မှ တစ်ပါး အခြား စာအုပ်များကို မတွေ့ရ ချေ။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ နောက်ဆုံး တစ်ခေါက် အလည် ရောက်ခဲ့စဉ်က ချန်းက ၁၉၃၀ ၏ နှစ်လယ်ပိုင်းခန့် ကာလအထိ ထုတ်ဝေခဲ့သော စာအုပ်များ ကို မကြာမီ စာကြည့်တိုက် အတွင်းသို့ ပို့လိမ့်မည် ဖြစ်ကြောင်း၊ စာအုပ်များမှာ စသင့် ရောက်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း သူ့အား ပြောပြလိုက်သည်။

‘ကျွန်ုပ်တို့ အနေနှင့် ခေတ်နှင့်အမီ လိုက်နိုင်အောင် အမြဲ အားထုတ်နေ ပါတယ်’ ဟု ချန်းက ဆိုလေသည်။

‘ခင်ဗျားနှင့် အမြင်ချင်း မတူတဲ့ လူတွေကတော့ ရှိမှာပဲ’ ဟု ကွန်ဝေး က ပြုံး၍ ပြောသည်။ ‘လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်က စပြီး ကမ္ဘာပေါ်မှာ အဖြစ်အပျက်တွေ အများကြီး ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သိနေတာပဲ’

‘ရေးကြီး ခွင့်ကျယ် လုပ်လောက်တဲ့ အဖြစ်အပျက် ဆိုလို့ ဘာမှ မရှိ ပါဘူး လူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ ၁၉၂၀ အတွင်းက ကြိုတင်ပြီး မသိနိုင် မမြင်နိုင် ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေပါ၊ ၁၉၄၀ ထဲ ရောက်သွားတော့လည်း ဒီ အဖြစ်

သောမတ်စ်မိုး (၁၇၇၉ - ၁၈၅၂) သည် အိုင်းရစ် ကဗျာဆရာကြီး တစ်ဦး ဖြစ်သည်။
သရော်စာ ကဗျာများ ရေးဖွဲ့ရာ၌လည်း ပါရမီထူးသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။
ဂျော့မူး (၁၈၅၂ - ၁၉၃၃) သည် ထင်ရှားသော ဝတ္ထုရေးဆရာ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။
ဖရန်စစ်မူး (၁၆၅၇ - ၁၇၂၅) သည် ထင်ရှားသော ဗေဒင် ပညာရှင်ကြီး တစ်ဦး ဖြစ် သည်။ နက္ခတ် ဗေဒင် ပညာကို အခြေခံ၍ အနာဂတ်တွင် ဖြစ်လာမည့် အရေးအခင်း များကို ကြိုတင်၍ ဟောကိန်း ထုတ်ခဲ့သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

အပျက်တွေကို နားလည်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး'

'ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားအနေနှင့် ကမ္ဘာကြီးအတွက် သေရေး ရှင်ရေးတမျှ အရေးကြီးတဲ့ နောက်ဆုံး ဖြစ်ပေါ် တိုးတက်မှုတွေ အပေါ်မှာ စိတ်မဝင်စားဘူး ဆိုပါတော့'

'ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်ကာလ အတွင်းမှာတော့ ကျွန်ုပ် များစွာ စိတ်ဝင်စား ပါတယ် မစွတာ ကွန်ဝေး'

'ကျွန်တော် ခင်ဗျားတို့ အပေါ်မှာ နားလည်စပြုပြီလို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်လာပြီ မစွတာချန်း၊ ခင်ဗျားတို့က ကျွန်တော်တို့နှင့် မတူတဲ့ လမ်းကို ဦးတည်ပြီး သွားနေကြတာပဲ၊ ရှင်းနေပါတယ်၊ အချိန်ဟာ လူအများစု အတွက် သိပ်ပြီး အဓိပ္ပာယ် ရှိပေမယ့် ခင်ဗျားတို့ အတွက်ကျတော့ သိပ်မရှိဘူးပေါ့၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်ဟာ လန်ဒန်မှာသာ ဆိုရင် လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီပိုင်းလောက် က ထွက်သွားတဲ့ သတင်းစာကို အသစ်လို့ မမြင်တော့ဘူး၊ အဟောင်းလို့ပဲ မြင်တယ်၊ အဲဒီ သတင်းစာဟောင်းကို ဖတ်ချင်တဲ့ စိတ်လည်း သိပ်ပြီး မရှိ တော့ဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ ရှန်ဂရီလာမှာကျတော့ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်နှစ်လောက်က အဖြစ်ဟာ အဟောင်းပဲ၊ သိပ်ပြီး စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး၊ ဒီအမြင် နှစ်ခုစလုံး ဟာ သူနည်းနှင့်သူ အကြောင်း လုံလောက် နေတာပါပဲ၊ ဒါနှင့် စကားမစပ် ဒီနေရာကို ဘယ်အချိန်လောက်က ဧည့်သည် ရောက်လာခဲ့ဖူးသေးသလဲ၊ နောက်ဆုံးအကြိမ် ရောက်လာခဲ့တဲ့ ဧည့်သည်ကို ပြောတာပါ'

'ဒါကိုတော့ ကျွန်ုပ် မပြောနိုင်ပါဘူး မစွတာ ကွန်ဝေး'

သူတို့၏ စကားဝိုင်းသည် ဤအဖြေမျိုးဖြင့် အဆုံးသတ်လေ့ ရှိသည် မှာ ထုံးစံ တစ်ခုလို ဖြစ်နေခဲ့လေပြီ။ ကွန်ဝေး အဖို့တော့ စကားကို အဆုံး မသတ်နိုင်ဘဲ ကြာရှည်စွာ အငြင်းအခုံ ဖြစ်နေရခြင်းနှင့် စာလျှင် အခုလို တိုတို နှင့် ဖြတ်ရသည်က ကောင်းသည်ဟုပင် ယူဆသည်။ သူတို့ ရောက်နေသည် မှာ ကြာလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဤ လာမာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ အခြား တာဝန်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် မတွေ့ရဘဲ ချန်း တစ်ဦးတည်းနှင့်သာ အမြဲတစေ တွေ့နေရသဖြင့် သူ့စိတ်တွင် ဘဝင်မကျ ဖြစ်နေမိသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ချန်းနှင့် လူချင်း မကြာ မကြာ ဆုံမိဖန် များလာ သည့် အခါတွင်မူကား ချန်း အပေါ်၌ ခင်မင်သော စိတ်သည် ကိန်းအောင်း လာခဲ့ရလေ၏။ ထိုအခါ လာမာ ရဟန်းများသည် လူပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် လွယ် လွယ်ကူကူ အတွေ့ခံနိုင်ပုံ မရဟု ယူဆလာမိသည်။ ထိုပြင်လည်း ဤကျောင်း

၌ ရဟန်းလောင်း ဟူ၍ ချန်း တစ်ဦးတည်းသာ ရှိဟန်တူသည်ဟု တွေးလာမိ လေ၏။

နောက် တစ်ဦးမှာ မန်ချူးမလေး ဖြစ်သည်။ သူ-ဂီတခန်းမသို့ သွား သည့် အခါများတွင် မန်ချူးမလေးကို ရံဖန်ရံခါ တွေ့ရတတ်၏။ သို့သော် လည်း မန်ချူးမလေးမှာ အင်္ဂလိပ်စကား မပြောတတ်ပေ။ သူကလည်း သူ တရုတ်စကား ပြောတတ်သည်ကို လူသိ မခံချင်သေးပေ။

ဤ မန်ချူးမလေး စန္ဒရာ တီးနေခြင်းသည် သူ၏ သာယာ ပျော်ရွှင် မှု အတွက်လော၊ သို့မဟုတ် ဝါသနာ အရလော။ ကွန်ဝေး အနေဖြင့် ခွဲခြား၍ မသိပေ။ မန်ချူးမလေးသည် ဂီတ ပညာသင် ကျောင်းသူ တစ်ဦး ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဤမိန်းကလေး၏ အပြုအမူနှင့် တေးဂီတ တီးပုံမှာ အံ့ဩ ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ထူးခြားနေသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ သူ ရွေးချယ်သည့် တေးဂီတများမှာ အစဉ်သဖြင့် ရှေးဟောင်း ဂန္ထဝင် သီချင်းများ ချည်း ဖြစ်သည်။ သူ တီးလေ့ရှိသည့် သီချင်းများမှာ ဘား၊ ကော်ရဲလီ၊ စကား လက်တီးနှင့် မိုးဇက် စသော ရှေး ဂီတပညာရှင်ကြီးများ၏ တေးသီချင်းများ ချည်း ဖြစ်သည်။

မန်ချူးမလေးသည် စန္ဒရာထက် စောင်းကို ပို၍ ကြိုက်သည်။ သို့ သော်လည်း ကွန်ဝေး စန္ဒရာ တီးနေသည့် အခါများတွင် အလွန် တည်ငြိမ် သော ဣန္ဒြေဖြင့် စိတ်ဝင်တစား နားထောင် နေတတ်သည်။ သူ စိတ်ထဲတွင် ဘာတွေ စဉ်းစား တွေးတော နေသည်ကို သိနိုင်ဖို့ကတော့ ခဲယဉ်းလှ၏။

သူ့အသက်ကို ခန့်မှန်းဖို့မှာလည်း မလွယ်ကူလှပေ။ ကွန်ဝေးအနေဖြင့် မန်ချူးမလေး၏ အသက်ကို သုံးဆယ်ကျော် သို့မဟုတ် ဆယ့်သုံးနှစ်အောက် ဟု ခန့်မှန်းနိုင်သည့် အခြေအနေမျိုးတွင် ဆိုက်လျက် ရှိ၏။ ယင်းကဲ့သို့ စိတ် စဝေဝေနှင့် မဝေခွဲနိုင်အောင် ဖြစ်နေရသည့် ကြားမှပင် ထူးဆန်းသော စိတ် ခံစားမှု တစ်ခု အရ သူ မြင်နေရသော မန်ချူးမလေး၏ ရုပ်လက္ခဏာ အသွင် အပြင်သည် သူ ခန့်မှန်းနေမိသည့် အသက်အရွယ်မျိုး လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဟု တစ်မျိုးတစ်ပုံ ယူဆ လာမိပြန်လေ၏။

တစ်ခါတစ်ရံတွင် မာလင်ဆန်သည် လုပ်စရာ ကိုင်စရာ ဘာမှ မရှိ သဖြင့် ကွန်ဝေး စန္ဒရာ တီးနေရာသို့ ရောက်လာတတ်သည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် နားလည်ရ ခက်ခဲသော မန်ချူးမလေး၏ အခြေအနေကို သူ သတိထားမိ တတ်၏။

'သူ ဒီမှာ ဘာလုပ်ဖို့ လာနေသလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် တွေးလို့ကို မရဘူးဗျာ' ဟု ကွန်ဝေးအား ပြောခဲ့ဖူးသည့် အကြိမ်ပေါင်းမှာ တစ်ကြိမ်မက ရှိခဲ့လေပြီ။ 'ဒီ လာမာ အယူဝါဒကိစ္စ ဆိုတာမျိုးက ချန်းလို အဘိုးကြီး တစ်ယောက် အတွက်ကတော့ မှန်တာပေါ့။ သူ့လို မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကျ တော့ ဒီလုပ်ငန်းထဲမှာ ဘာများ မက်မောစရာ ရှိမှာတဲ့လဲ။ သူ ဒီရောက်နေတာ ဘယ်လောက် ကြာသွားပြီလဲ။ ကျွန်တော်ဖြင့် တွေးပြီး အံ့ဩမိတယ်'

'ငါလည်း အံ့ဩမိတာပဲကွ၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စဟာလည်း ငါတို့ကို အသိ မပေးချင်တဲ့ အကြောင်းတွေထဲက တစ်ခု ဖြစ်မှာပါပဲ'

'သူ ဒီမှာ နေရတာ သဘောကျတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလားဟင်'

'သူ ကြည့်ရတာကတော့ဖြင့် သဘောကျမယ့် လက္ခဏာ မရှိဘူးလို့ ပြောရတော့မှာပဲ'

'အဲဒါကြောင့်လား မသိဘူး၊ သူ ကြည့်ရတာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိ သလိုကြီးပဲဗျ၊ သူ ကြည့်ရတာ လူသား တစ်ယောက်နှင့် မတူဘူး၊ ဆင်စွယ် ရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်နှင့် တူနေတယ်'

'ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သဘောကျစရာ ကောင်းတဲ့ ဆွဲဆောင်မှု တစ်ခု လို့တော့ ဆိုရမှာပဲ'

'တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာ အထိပေါ့လေ' ကွန်ဝေးက ပြုံးသည်။

'မင်း ဒီအကြောင်းကို စဉ်းစား ဆင်ခြင်ကြည့်တဲ့ အခါမှာတော့ အတိုင်း အတာဟာ အတော်ကလေး ခရီးရောက်နေတာ တွေ့ရလိမ့်မယ် မာလင်ဆန်၊ အားလုံး ခြုံကြည့်လိုက်ရင် ဆင်စွယ်ရုပ်ကလေးမှာ စွဲမက်စရာလေးတွေ ရှိနေ တယ်။ အဝတ်အစား ဝတ်တဲ့အခါ အဆင်အသွေး ရွေးပုံ ဘယ်လောက် တော် သလဲ။ သူ့ဟန်နှင့် သူ့ အကြည့်တွေကကော ဘယ်လောက် ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေ သလဲ။ စောင်းတီးပုံကိုရော မင်း သတိထားမိရဲ့လား။ စောင်းကြိုးတွေနှင့် ထိ တွေ့ သွားပုံဟာ ညင်လည်း ညင်သာတယ်။ လှလည်း လှတယ်။ သူ့ကို ကြည့် ရတာ ဟော်ကီ ကစားနေသလိုပဲ။ အခန်းထဲမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလည်း မလှုပ် ဘူး။ ငါ မှတ်မိသလောက် ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ အနောက် ဥရောပဘက်မှာ အခုလို အရည်အသွေးမျိုး မရှိတဲ့ မိန်းမတွေ ပေါ့လိုက်တာများ တစ်ပုံကြီးပဲ'

'ခင်ဗျားဟာ မိန်းမတွေ အပေါ်မှာ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက် အောင်ကို မကောင်း မြင်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလား ကွန်ဝေး'

ကွန်ဝေး အဖို့တော့ ဤ စွပ်စွဲမှုမျိုးကို ခံရပေါင်း များခဲ့ပြီ ဖြစ်၍ ရိုးနေ လေပြီ။ သူသည် ဆန့်ကျင်ဘက် လိင်ဖြစ်သော အမျိုးသမီးများနှင့် အဆက် အဆံ့ များခဲ့သူ မဟုတ်ပေ။ အိန္ဒိယ နိုင်ငံ၏ တောင်ပေါ် ဒေသ မြို့များ၌ ခွင့် နှင့် သွားရောက် နေထိုင်ခဲ့ရသည့် အချိန်ကာလများ အတွင်းကလည်း သူသည် မိန်းမ မုန်းသူ တစ်ဦး အဖြစ် လူသိများခဲ့ဖူး၏။

အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမည် ဆိုပါမူ သူသည် အမျိုးသမီး အတော်များ များနှင့် အပေါင်းအသင်း အဆက်အဆံ့ ရှိခဲ့ဖူးသည်။ သူကသာ ဖွင့်ဟ၍ ပြော ခဲ့မည်ဆိုပါက ထိုအမျိုးသမီးများသည် သူ့အား လက်ထပ်ကြမည်သာ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူ့ဘက်က လုံးဝ ထုတ်ဖော်၍ မပြောခဲ့ချေ။

တစ်ကြိမ်သောအခါက သူသည် လက်ထပ် ထိမ်းမြား မင်္ဂလာသတင်း ကို မောနင်းပိုစ် သတင်းစာထဲ၌ ထည့်ရမည့် အခြေအနေမျိုးသို့ ဆိုက်ရောက် ခဲ့ဖူးသည်။ သို့သော်လည်း အမျိုးသမီးက ပီကင်းသို့ လိုက်နေလိုသော ဆန္ဒ မရှိ။ သူကလည်း အမျိုးသမီး၏ ဆန္ဒကို လိုက်လျောပြီး ကွန်းဘရစ်ချ်ဝဲလ်စ် တွင် မနေလို။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်ဦးနှစ်ဖက် တစ်ဦးဆန္ဒကို တစ်ဦးက မလိုက် လျောနိုင်မှုတည်း ဟူသော အကြောင်း တစ်ခုတည်းဖြင့် လက်တွဲ၍ မဖြစ်နိုင် သော အခြေသို့ ဆိုက်ခဲ့ကြရ၏။

အမျိုးသမီးများနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့ အတွေ့အကြုံများကို ပြန်၍ ဆင် ခြင်္စဉ်းစားလိုက်သည့်အခါ သူ လုပ်ကိုင်နေပုံများမှာ အပျင်းပြေ စမ်းသပ် ကြည့်နေသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့ ဇာတ်လမ်းများမှာ ဘယ်တော့မှ ဆုံးခန်းတိုင် သွားသည်ဟုလည်း မရှိခဲ့ချေ။ သို့သော်လည်း သူ သည် ထိုဇာတ်လမ်းများကို အကြောင်းပြု၍ မိန်းမ မုန်းသူ တစ်ဦး အဖြစ်ကို လည်း မရောက်ခဲ့ပေ။

အခု မာလင်ဆန် ပြောလိုက်သည့် စကား ကြားသည့် အခါ ကွန်ဝေး က ရယ်သည်။

'ငါက အသက် သုံးဆယ့် ခုနစ်နှစ်၊ မင်းက နှစ်ဆယ့် လေးနှစ်၊ ဒီ ခြားနားမှုက စကားပြောနေတာပဲ'

မာလင်ဆန်သည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်နေသည်။ ထို့နောက် ရုတ်တရက် မေးခွန်း တစ်ခု မေးသည်။

'အိုး ဒါနှင့် စကားမစပ် ချန်းရဲ့ အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလို့ ခင်ဗျား ထင်သလဲ'

'သူ့ အသက်က လေးဆယ့်ကိုးနှစ်နှင့် တစ်ရာ လေးဆယ့်ကိုးနှစ် ကြားက တစ်ခုခုပဲ ဖြစ်မှာပေါ့' ဟု ကွန်ဝေးက ခပ်ပေါ့ပေါ့ လေသံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ချန်းထံမှ ကြားနေရသည့် သတင်းများသည် သူတို့အတွက် အားထားနိုင်လောက်သည့် သတင်းများ မဟုတ်ပေ။ ချန်းက ပြောပြလိုသည့် အကြောင်းအရာများမှာလည်း အများအားဖြင့် သူတို့ သိလိုသော အရာများနှင့် တခြားစီ ဖြစ်နေသဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူတို့ အားလုံး စိတ်ကသိကအောက် ဖြစ်ကြရသည်။

ချန်းသည် တောင်ကြား လွင်ပြင် အတွင်းမှ လူများ၏ ဓလေ့ထုံးစံများနှင့် အကျင့်စရိုက်များ အကြောင်း ကျတော့လည်း လျှို့ဝှက် ဖုံးကွယ်ထားခြင်းမရှိ။ ဤအကြောင်းအရာမျိုး အပေါ်တွင် အလွန် စိတ်ဝင်စားတတ်သော ကွန်ဝေးကမူ ဘွဲ့တစ်ခု ရရှိရေး အတွက် ကျမ်းစာ တစ်စောင် ရေးသား ပြုစုရမည် ကျောင်းသား တစ်ယောက် သဖွယ် သူသိလိုသမျှကို ချန်းထံမှ စိတ်ဝင်တစား မေးမြန်း ခုံစမ်းနေလေ့ ရှိသည်။

နိုင်ငံရေး သိပ္ပံပညာ ဘာသာရပ် ယူခဲ့ဖူးသော ကျောင်းသား တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် ကွန်ဝေးသည် တောင်ကြား လွင်ပြင် အတွင်းမှ လူတို့၏ အုပ်ချုပ်ရေး စနစ် အပေါ်တွင် အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားလျက် ရှိ၏။ လွင်ပြင်ဒေသ၏ အုပ်ချုပ်ရေး စနစ်မှာ အလွန် လျော့လျည်း လျော့လျှော့နိုင်ပြီး ကိုယ်လိုချင်သလို ပြုပြင် ပြောင်းလဲသွားနိုင်သော သက်ဦးဆံပိုင် စနစ်မျိုး ဖြစ်လေသည်။

အုပ်ချုပ်မှု ယန္တရားကို လာမာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းမှ ကိုင်ထားပြီး အုပ်ချုပ်ခံများဘက်မှ အတုံ့အပြန် သဘောဖြင့် လိုအပ်သည့် အခါများတွင် ကျောင်းအတွက် အလှူဒါနများ ပြုပေးရသည်။ ဤ အုပ်ချုပ်ရေး စနစ် အခိုင်အခံ ဖြစ်ပြီး အောင်မြင်နေသည်မှာ သံသယ ဖြစ်ဖွယ် မရှိချေ။

မြေဩဇာ အလွန်ကောင်းသော သုခ ဘုံကလေးဆီသို့ ဆင်းသွားသည့် အခါတိုင်း ထိုစနစ်၏ အောင်မြင်မှုကို မြင်တွေ့နေရသည်။ ကွန်ဝေး အနေဖြင့် လူ့အဖွဲ့အစည်း တစ်ခု၏ အဓိက လိုအပ်ချက် ဖြစ်သော တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေးနှင့် တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး အခိုင်အမာ တည်ရှိနေသည်ကို ကြည့်ကာ အံ့ဩလျက် ရှိသည်။ ဤ လူစုကြားတွင် စစ်သားရော ပုလိပ်ပါ ရှိပုံ မရှိ။ သို့သော်လည်း အကျင့်ပျက်မှုများနှင့် ဆိုးသွမ်းမှုများကို မည်သည့် နည်းဖြင့် ထိန်း

သိမ်း ကြလေသနည်း။ အုပ်ချုပ်ပုံ နည်းလမ်း တစ်ခုတော့ ရှိလိမ့်မည်ဟု သူ ထင်သည်။

သူ မေးခွန်းအတွက် ချန်းက ဤလွင်ပြင် ဒေသတွင် ရာဇဝတ်မှု ဟူ၍ လုံးဝ မရှိသလောက် နည်းပါးသည်ဟု ဖြေသည်။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်ခြင်းမှာ လွန်ကဲမှု မှန်သမျှ ရာဇဝတ် ပြစ်မှုဟု သတ်မှတ်ထားခြင်းနှင့် လူတိုင်း လူတိုင်း လိုအပ်သည့် အရာ ဟူသမျှကို လုံလုံလောက်လောက် ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရရှိခံစားနေကြခြင်း စသော အကြောင်းများကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုသည်။

နောက်ဆုံး အသုံးပြုသည့် နည်းမှာ လာမာ ဘုန်းတော်ကြီးကျောင်း ဝန်ထမ်းများက ပြစ်မှု ကျူးလွန်သူအား ပြည်နှင့်ဒဏ် ပေးခြင်း ဖြစ်၏။ ဤနည်းကို အပြင်းထန်ဆုံးနှင့် ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး အပြစ်ဒဏ် တစ်ခုဟု အားလုံးက အသိအမှတ် ပြုထားကြသည်။ ဤအပြစ်ဒဏ်ကို ရံဖန်ရံခါမှသာ ချမှတ်ခြင်း ပြုသည်ဟု ဆိုသည်။

ချန်း ဆက်လက် ပြောပြသွားသည့် အတိုင်း ဆိုလျှင် လမင်းပြာပြာ တောင်ကြား လွင်ပြင်ဒေသ အစိုးရ၏ အဓိက တာဝန်သည် ကိုယ်အမှုအရာ နှုတ်အမှုအရာ ကောင်းများ ကိန်းအောင်းလာအောင် အမြဲမပြတ် အကြိမ်ကြိမ် အထပ်ထပ် ဆုံးမ ဩဝါဒပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်း ဆုံးမ ဩဝါဒများကြောင့် လူများသည် မလုပ်သင့် မလုပ်အပ်သည့် အရာများကို မလုပ်ရဟု သိမြင်နားလည် သွားကြရုံမျှမက ထိုအရာများကို လုပ်ခြင်းအားဖြင့် အမျိုးအနွယ် ဝုဏ်သိက္ခာ ပျက်ပြားရလိမ့်မည် ဟူသော အချက်ကိုပါ သဘောပေါက်သွားကြသည်။

'သင်တို့ အင်္ဂလိပ် လူမျိုးတွေ အနေနှင့်လည်း လူတွေကို ဒီအသိမျိုး ဝင်လာအောင် ဆုံးမ ဩဝါဒ ပေးကြတာပဲ မဟုတ်လား' ဟု ချန်းက ပြောသည်။ 'သင်တို့ရဲ့ စာသင်ကျောင်းတွေမှာ ဒါကိုပဲ သင်ကြားနေကြတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အရာရာတိုင်းမှာတော့ မတူညီကြဘူးပေါ့။ ဥပမာအားဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ တောင်ကြား လွင်ပြင်ဒေသမှာ နေကြတဲ့ လူတွေ အနေနှင့် လူစိမ်း ဧည့်သည်တွေကို ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ မဆက်ဆံရဘူး။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး အကြားမှာ အမုန်း ပွားလာအောင် အပြင်းအထန် ငြင်းခုံခြင်း မပြုရဘူး။ ကိုယ့်ဘဝတူ အချင်းချင်း ကြားမှာ တစ်ဦးကို တစ်ဦးက ဦးစားပေးဖို့ အားထုတ်ရမယ် ဆိုတဲ့ အချက်တွေကို လုပ်သင့် လုပ်အပ် လိုက်နာသင့် လိုက်နာအပ်တဲ့ ကိုယ်ကျင့် တရား ဆိုင်ရာ စည်းကမ်းများ အဖြစ် နားလည်နေကြတာပါ။ သင်တို့

အင်္ဂလိပ် ကျောင်းအုပ် ဆရာကြီးတွေ ခေါ်နေတဲ့ စစ်တိုက်တမ်း ကစားခြင်း ဆိုတာမျိုးကျတော့ သူတို့ အနေနှင့် အလွန် ရိုင်းစိုင်း ကြမ်းကြုတ်တဲ့ ကစားနည်း တစ်ခုလို့ နားလည် ထားကြတယ်။ အမှန်တော့လည်း ဒီကစားနည်းဟာ အောက်တန်းစား စိတ်က ပေါက်ဖွားလာတဲ့ အပေါစား အားပေးမှု တစ်ရပ်ပါ။ သူတို့ အုပ်စုတွင် မိန်းမများနှင့် ပတ်သက်၍ အငြင်းပွားမှုများ ရှိ မရှိ ကွန်ဝေးက မေးသည်။

‘ရှိတော့ ရှိပါတယ်။ အလွန် ဖြစ်ခဲ့တယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ တခြားလူ တစ်ဦးက ရယူ ပိုင်ဆိုင်ချင်နေတဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ဦးကို မိမိက ဝင်ယူခြင်းဟာ မြင့်မြတ်တဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား မဟုတ်ဘူးလို့ အားလုံးက ယုံကြည်နေကြလို့ပါ’

‘ဆိုကြပါစို့ရဲ့။ ယောက်ျား တစ်ယောက်က အမျိုးသမီးကို သိပ်ပြီး ပိုင်ဆိုင်လိုစိတ် ပြင်းပြလွန်းတဲ့ အတွက် ကိုယ်ကျင့်တရား မြင့်မြတ်တာ မမြင့်မြတ်တာတွေကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့တဲ့ အဖြစ်မျိုး ရောက်သွားတယ် ဆိုပါတော့။ ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ’

‘အဲသလို ဖြစ်လာတော့လည်း အမျိုးသမီးကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ပေးနိုင်လောက်အောင် မြင့်မြတ်တဲ့ တစ်ဖက်လူရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် ကာယကံရှင် အမျိုးသမီးရဲ့ သဘော တူညီမှုဟာ အဓိကပါပဲ။ မဖြစ်လောက်ဘူးလို့ ထင်ရတဲ့ အချင်းချင်း ဆက်ဆံမှုကလေးတွေက လက်တွေ့ဘဝမှာ ဒီလို ပြဿနာမျိုးတွေကို ဘယ်လို ပြေလည်အောင် ကူညီ ဖြေရှင်းပေးသွားနေတယ် ဆိုတာ သင်ကိုယ်တိုင် မြင်ရ တွေ့ရရင် သိပ်ကို အံ့ဩသွားမှာ သေချာပါတယ်’

တောင်ကြား လွင်ပြင်ဆီသို့ အလည် ရောက်သည့် အခါတိုင်း ကွန်ဝေးသည် အချင်းချင်း မေတ္တာထားမှုနှင့် တင်းတိမ် ရောင့်ရဲမှုတည်းဟူသော စိတ်နေ သဘောထားများကို မြင်ရသည်။ ယင်းစိတ်ထားများကို မြင်ရသည့် အခါတိုင်း ကွန်ဝေး၏ စိတ်သည် များစွာ ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ရ၏။

သူ သိနားလည်ဖူးခဲ့သမျှသော အစိုးရများထဲတွင် ဤ အစိုးရ၏ အုပ်ချုပ်မှု နည်းစနစ်သည် မပြည့်စုံဆုံး ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက်နှင့် အအုပ်ချုပ်ခံလူတန်းစားများ ကြားတွင် ဤမျှလောက် ငြိမ်းချမ်း သာယာလျက် ရှိသည်မှာ စိတ်ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ တစ်ခုပင် မဟုတ်ပါလား။ ကွန်ဝေး အနေဖြင့် ဤအချက်ကို မချီးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်။ ချီးမွမ်းစကား ပြောမိသည်။ ချန်းကလည်း သူ့စကား အတွက် ချက်ချင်းပင် အဖြေ ပေးသည်။

‘သင်လည်း အသိပါ။ အပြစ် အနာအဆာ ကင်းတဲ့ အုပ်ချုပ်မှုမျိုးကို ရယူချင်ရင် နေရာတိုင်းကို လိုက်ပြီး အလွန်အမင်း အုပ်ချုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်မျိုးကို ရှောင်ရမယ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ ယုံကြည်ထားပါစာယ်’

‘ဒါနှင့်တောင်မှ ခင်ဗျားတို့မှာ ဒီမိုကရေစီ အုပ်ချုပ်ရေး ယန္တရားမျိုး မရှိသေးဘူးလား။ မဲဆန္ဒ ပေးခွင့်တို့ ဘာတို့ ဆိုတာမျိုးတွေကို ပြောတာပါ’

‘မရှိဘူး။ တစ်ခုသော မူဝါဒဟာ လုံးဝ အကြွင်းမဲ့ မှန်ကန်ပြီး အဲဒီ မူဝါဒနှင့် ဆန့်ကျင်တဲ့ တခြားသော မူဝါဒ တစ်ခုဟာ လုံးဝ အကြွင်းမဲ့ မှားတယ်လို့ ကြေညာမယ် ဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ လူတွေဟာ အပြင်းအထန် တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားကြမှာ သေချာနေပါတယ် မစ္စတာ ကွန်ဝေး’

ကွန်ဝေးက ပြုံးသည်။ ဤ သဘောထားသည် အလွန် ပြည့်စုံ လုံလောက်ပြီး မျှမျှတတ ရှိလှသော သဘောထားဟု သူ ယူဆမိလေသည်။

ထိုအချိန်ကာလ အတွင်းတွင် မစ္စ ဘရင့်ခ်လို့ တစ်ယောက်ကတော့ တိဗက် ဘာသာစကား လေ့လာ သင်ကြားသည့် အလုပ်ဖြင့် စိတ်သာယာ ကျေနပ်မှုကို ရလျက်ရှိ၏။ မာလင်ဆန်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း စိတ်တိုလိုက် စိတ်ညစ်လိုက် ညည်းတွားလိုက်နှင့် အချိန်ကုန်လျက် ရှိသည်။ ဘားနတ် တစ်ယောက်မှာမူ ဣန္ဒြေမပျက် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ရှိသည်။ အမှန်တကယ်ပင် စိတ်အေးနားအေး ရှိခြင်းလား။ သို့မဟုတ် ဟန်ဆောင်နေခြင်းလား ဟုသည်ကို ခွဲခြား၍ မသိနိုင်သော်လည်း ထူးထူးခြားခြား ရှိလှသည်ဟု ပြောနိုင်လောက်အောင် တည်ငြိမ်နေသည်ကတော့ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

‘ခင်ဗျားကို အမှန်အတိုင်း ပြောပြရမယ်ဆိုရင်’ ဟု မာလင်ဆန်က စကားစသည်။ ‘ဟိုငနဲ ရွှင်လန်း မြူးထူးပြီး နေလေလေ ကျွန်တော့် စိတ်ထဲမှာ မခံချိ မခံသာ ဖြစ်လေပဲ။ သူ့ပါးစပ် သူ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ပိတ်ထားနိုင်အောင် ကြိုးစားနေတယ် ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကြာလာတော့လည်း အဆက်မပြတ် ထုတ်နေတဲ့ သူ့ ပြက်လုံးတွေကို ကျွန်တော် စက်ဆုပ်လာပြီဗျာ။ ကျွန်တော်တို့ သူ့ကိုတော့ မျက်ခြည်မပြတ် စောင့်ကြည့်နေမှ ဖြစ်မယ်။ တကယ်လို့ စောင့်မကြည့်ဘဲ လွှတ်ထားလိုက်ရင် သူဟာ ကျွန်တော်တို့ အဖွဲ့ရဲ့ အသက်နှင့် ဝိညာဉ် ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်’

ကွန်ဝေး ကိုယ်တိုင်မှာလည်း ဤ အမေရိကန် စိတ်အေး နားအေးနှင့် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ရှိနေသည်ကို ကြည့်ကာ စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ အံ့အားသင့် နေမိသူ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူသည် မာလင်ဆန်အား အလိုက်သင့်ပင် ပြန်ပြောသည်။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ သူ့အနေနှင့် အခြေအနေကို အပြုံးမပျက် ရင် ဆိုင်နေတာဟာ ငါတို့ မင်းတို့ အတွက် ကံကောင်းခြင်း တစ်မျိုးပဲလို့ ယူဆလို့ မရဘူးလား’

‘ကျွန်တော်ကတော့ ဒီလို နေတာကိုပဲ ထူးဆန်းတယ်လို့ ထင်နေတာပဲ။ ခင်ဗျား သူ့အကြောင်းကို ဘာများ သိလို့လဲ ကွန်ဝေးရာ၊ ကျွန်တော် ဆိုလို တာက သူ ဘယ်သူလဲ ဘာလဲ ဆိုတာမျိုးကို ပြောနေတာပါ’

‘မင်း သိထားတာထက် ပိုပြီး မသိပါဘူးကွာ၊ ငါ နားလည်ထားတာက သူ ပါရှားနိုင်ငံက လာတယ်၊ အလုပ်က ရေနံ ရှာဖွေရေး အလုပ်၊ ဒါလောက်ပဲ။ ဘယ်ကိစ္စမျိုးမှာမဆို ခပ်ပေါ့ပေါ့ သဘောထားတတ်တဲ့ သူစိတ်ကြောင့် ငါတို့ ဘတ်စကူးက လေယာဉ်ပျံနှင့် ထွက်မယ် လုပ်တော့ သူ့ကို တစ်ခါတည်း လိုက် လာအောင် မနည်းကြီး တိုက်တွန်း ခေါ်လာခဲ့ရတာပေါ့။ ပထမတော့ သူ ငြင်း နေသေးတယ်၊ အမေရိကန် နိုင်ငံကူး လက်မှတ် စာအုပ် တစ်အုပ်က ကျည်ဆန် မလာအောင် တားနိုင်လိမ့်မယ် မထင်နှင့်လို့ ပြောမှ သူက လိုက်ဖို့ သဘောတူခဲ့ တာ’

‘ဒါနှင့် စကားမစပ် ခင်ဗျား သူ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် စာအုပ်ကို မြင်ဖူး ခဲ့သလား’

‘မြင်ဖူးချင် မြင်ဖူးခဲ့မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငါ မမှတ်မိတော့ဘူး၊ ဘာပြု လို့လဲ’

မာလင်ဆန်က ရယ်သည်။

‘ခင်ဗျားက ကျွန်တော်ကို ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်မလုပ်ဘဲ သူများ ကိစ္စ တွေမှာ စပ်စပ်စုစု လုပ်ချင်တဲ့ ကောင်လို့ ထင်မှာတော့ ကျွန်တော် ကြောက် တယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘာကြောင့် မစပ်စုဘဲ နေရမှာလဲဗျာ၊ ဒီနေရာမှာ နှစ်လသာ နေရရင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေဟာ တစ်နေ့မဟုတ် တစ် နေ့ ပေါ်ကြမှာပဲ မဟုတ်လား၊ တစ်ခုတော့ သိထားစေချင်တယ်၊ အခုဟာ မတော်တဆ ဖြစ်တဲ့ ကိစ္စပါ၊ ဖြစ်လာပုံကိုက အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်လာတဲ့ သဘော ပါ၊ ကျွန်တော် ဘယ်သူ့ကိုမှ တစ်လုံး မဟာသေးပါဘူး၊ ယုံပါ၊ ကျွန်တော်

ဗျားကိုတောင်မှ မပြောဘူးလို့ စိတ်ကူးထားတာပါ၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ ကျွန်တော်တို့ ဒီအကြောင်းကို စကား စပ်မိလာကြတော့ ကျွန်တော် ပြောရ တာမှာပဲ’

‘ဟုတ်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မင်း အခု ဘာပြောနေတယ် ဆိုတာတော့ ကို အသိပေးဦးမှပေါ့’

‘ဒီလိုဗျာ၊ ဘားနတ်ဟာ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် အတုနှင့် ခရီးသွားနေတာ၊ ဤတော့လည်း သူဟာ ဘားနတ် မဟုတ်ဘူး’

ကွန်ဝေးသည် စိတ်ဝင်စားမှု အပြည့်ဖြင့် မျက်ခုံး နှစ်ဖက်ကို ပင့်လိုက် ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်ကို အနည်းနှင့် အများ ဆိုသလို လှုပ်စေနိုင်ခဲ့သော ဘားနတ် ကို သူ ခင်မင်စိတ် ရှိခဲ့မိသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ထိုလူ ဘားနတ် ဟုတ် မဟုတ် ဟူသော အချက်ပေါ်တွင်ကား များစွာ စိတ်ဝင်စား မြင်း မရှိပေ။

‘ကဲ ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်သူလို့ မင်းက ထင်သလဲ’

‘သူဟာ ချားလ် မားစ် ဘရိုင်ယန်း ဆိုတဲ့ လူပဲ’

‘ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ မင်းက ဘာကြောင့် အဲသလို တထစ်ချ တွက်ရတာလဲ’

‘ကနေ့မနက် သူ့အိတ်ဆောင် မှတ်စုစာအုပ် ထွက်ကျနေခဲ့တယ်၊ ချန်း က ကောက်ရတော့ ကျွန်တော့် စာအုပ်လို့ ထင်ပြီး လာပေးတယ်၊ သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းတွေကို ကလစ်နှင့် တွဲထားတာ တွေတော့ ကျွန်တော်လည်း ဖွင့် မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်တော့ဘူး၊ ဖြစ်ပုံကလည်း ကျွန်တော် စာအုပ် ယူလာတုန်း မှာ သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းတွေက ထွက်ကျလာတယ်၊ အဲဒီတော့ မကြည့်ဘဲ မနေနိုင်အောင် ဖြစ်သွားတာပေါ့၊ ကျွန်တော် ဝန်ခံရမှာပဲ၊ ကျွန်တော် ဖွင့်ဖတ် စိတ်ကလေး၊ တကယ်တော့လည်း သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်း ဆိုတာက ကိုယ့်ပစ္စည်း တစ်ခုလို့ မသတ်မှတ်လည်း ရတာပဲ မဟုတ်လားဗျာ၊ ဖြတ်ပိုင်းတွေက ဘရိုင် ယန်း အကြောင်းချည်း ရေးထားတာ၊ သူ့ကို ရှာနေတာဗျာ၊ သိလား၊ ဖြတ်ပိုင်း တစ်ခုမှာ ဆိုရင် ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံ ပါတယ်၊ နှုတ်ခမ်းမွှေးက လွဲပြီး မျက်နှာ တစ်ခုလုံးက ဘားနတ်နှင့် ချွတ်စွပ်ပဲ’

‘မင်း အဲသလို တွေ့ရတဲ့ အကြောင်း ဘားနတ်ကို အသိပေးခဲ့သလား’

‘ဟင့်အင်း၊ အသိ မပေးဘူး၊ သူ့ပစ္စည်းကို ဘာမှ မပြောဘဲ ဒီအတိုင်း ပေးလိုက်တယ်’

‘ဒါဆိုရင် မင်းရဲ့ ထင်မြင်ချက် တစ်ခုလုံးဟာ သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်း

ထဲက ဓာတ်ပုံပေါ်မှာ လုံးဝ တည်နေတယ် ဆိုပါတော့'
'လက်ရှိ သိထားသလောက်ကတော့ ဒါပဲ ရှိတယ်'

'ငါကတော့ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘယ်သူ့ကိုမှ တရားခံ မဖြစ်စေချင်ဘူး။ မင်း အထင်ဟာ မှန်ချင်လည်း မှန်မှာပဲ။ သူဟာ ဘရိုင်းယန်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ငါကတော့ မပြောဘူး။ တကယ်လို့ သူဟာ ဘရိုင်းယန်း ဖြစ်နေရင်လည်း ဒီမှာ ရောက်နေရတာဟာ သူ့အတွက် အများကြီး စိတ်သက်သာရာ ရတာပေါ့။ သူ့အတွက် အကောင်းဆုံး ပုန်းစရာ နေရာ တစ်ခု ရထားတာပေါ့'

ရထားသည့် သတင်းအတွက် များစွာ စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိနေသော မာလင်ဆန်သည် အေးအေးဆေးဆေး နိုင်လှသော ကွန်ဝေးကို ကြည့်ကာ စိတ်ပျက်လျက် ရှိသည်။ 'ကဲဗျာ ဒီကိစ္စကို ခင်ဗျား ဘယ်လို လုပ်မလဲ' ဟု မေးသည်။

ကွန်ဝေးက ချက်ချင်း အဖြေမပေး။ တစ်ခဏမျှ စဉ်းစားနေသည်။ ထို့နောက်မှ အဖြေကို ပေးသည်။

'ငါလည်း သိပ်ပြီး မစဉ်းစားတတ်ဘူး။ ဘာမှ လုပ်စရာ မလိုဘူး ထင်တာပဲ။ အေးလေ၊ ငါတို့ အနေနှင့်က ဘာလုပ်နိုင်မှာလဲ'

'ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ ဒီလူဟာ ဘရိုင်းယန်း ဖြစ်နေရင်တော့ ခင်ဗျား တစ်ခုခု လုပ်မှပေါ့'

'မာလင်ဆန်ရယ်၊ တကယ်လို့ ဒီလူဟာ နီရီးဘုရင် ဖြစ်နေတော့ကော အခု လောလောဆယ် ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခြေအနေ အရ ငါတို့မှာ ဘာပြဿနာမှ မဖြစ်နိုင်သေးပါဘူး။ သူတော်စင်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် လူလိမ်လူညာ တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ ဒီမှာ နေရသမျှ ကာလပတ်လုံးတော့ ပေါင်းသင်း နေကြရဦးမှာပဲ။ တစ်ခုခုလုပ်ဖို့ အကြောင်းတော့ ငါ မမြင်တာ အမှန်ပဲ။ ဘတ်စကူးမှာတုန်းက သူ ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတဲ့ သံသယ ရှိခဲ့ရင် သူ့ကို အရေးယူနိုင်ဖို့ အတွက် ဒေလီမြို့ကို လှမ်းပြီး အဆက်အသွယ် လုပ်နိုင်တယ်။ ဒါဟာ လုပ်ကို လုပ်ရမယ့် ငါ့တာဝန် တစ်ခုပဲ။ ဒါပေမယ့် အခုကျတော့ ငါဟာ တာဝန်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးလို့ ပြောနိုင်တယ်'

'ပြဿနာကို ကြည့်ပုံက တာဝန်မဲ့လွန်း ပေါ့တန်လွန်းတယ်လို့များ မထင်မိဘူးလား'

'အကျိုးအကြောင်း ဆီလျော်နေသမျှတော့ တာဝန်မဲ့တယ်လို့ ပြောလည်း ငါ ဂရုမစိုက်ပါဘူး'

'ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော် တွေ့ထားသမျှကို မေ့ပစ်လိုက်ဖို့ ခင်ဗျားက ကြံပေးနေတယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆရမှာလား'

'ဒါကတော့ မင်း မေ့ချင်မှ မေ့နိုင်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စကို တို့နှစ်ယောက်တည်း အသိ အနေနှင့်ပဲ ထားကြရင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်။ သူဟာသူ ဘားနတ်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘရိုင်းယန်းပဲ ဖြစ်ဖြစ် တခြား ဘယ်သူပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒါကို တို့ မစဉ်းစားဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီနေရာက သွားကြတဲ့ အခါမှာတော့ ဒီအခြေအနေက လွတ်အောင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကာကွယ်ကြရမှာပဲ'

'ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက သူ့ကို လွတ်ပေးလိုက်မယ် ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား'

'ငါကတော့ တစ်နည်း တစ်ပုံ စဉ်းစားထားတယ်။ သူ့ကို ဖမ်းဖို့ အတွက် တခြား လူတစ်ယောက်ကိုပဲ တာဝန် ရှိစေသင့်တယ်လို့ ထင်တယ်။ မင်အနေနှင့် လအနည်းငယ်လောက် အတူတူ နေလာခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ကိုယ်တိုင် လက်ထိတ်ခတ်ဖို့ ဆိုတာ နည်းနည်းလေး လုပ်နည်း လုပ်ဟန် လွဲနေတယ်လို့ မထင်ဘူးလား'

'ကျွန်တော်ကတော့ သဘောတူနိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး။ ဒီလူဟာ သူ့ခိုးအကြီးစား တစ်ယောက်က လွဲပြီး တခြား ဘာကောင်မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ့ကို အကြောင်းပြုပြီး ငွေကြေး ဆုံးရှုံးခဲ့ရတဲ့ လူတွေ အများကြီး ရှိတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိနေတာပဲ'

ကွန်ဝေးက ပခုံးများကို တွန့်လိုက်သည်။ မာလင်ဆန်၏ ရိုးလွန်း စင်းလွန်းလှသော အဖြူနှင့် အမည်း ခွဲခြားပုံ နည်းစနစ်ကို မချီးမွမ်းဘဲ မနေနိုင်။ အကယ်၍ လူတစ်ယောက်သည် ဥပဒေ တစ်ခုကို ဖောက်ဖျက်ငြားအံ့။ ထိုလူကို တရား ဥပဒေ လက်တွင်းသို့ ရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးရမည့် တာဝန်သည် လူတိုင်း၏ တာဝန်။ လူတစ်ယောက် ဥပဒေကို မချိုးဖောက်နိုင်အောင် ဥပဒေကပင် ဤပုံအတိုင်း ပြဋ္ဌာန်းထားသည်။ ချက်လက်မှတ်များ၊ အစုရှယ်ယာများ၊ စာရင်းအင်းများနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဥပဒေက ထိုသဘောအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဘရိုင်းယန်းသည် ယင်း ဥပဒေပါ ပြစ်မှုကို ကျူးလွန်ခဲ့၏။ ကွန်ဝေး နေဖြင့် အမှုအပေါ်တွင် များစွာ စိတ်ဝင်စားခြင်း မရှိသော်လည်း အထိုက်အလျောက် ဆိုးရွားသည့် အလုပ်တစ်ခုဟုတော့ ယူဆခဲ့သည်။ သူ သိရသမျှ လျှင် ဘရိုင်းယန်း၏ အုပ်စုကြောင့် နယူးရောက်မြို့ရှိ လူအတော်များများ

သည် ဒေါ်လာ သန်းပေါင်း တစ်ရာခန့် ဆုံးရှုံးခဲ့သည်။ စံချိန်ကျိုးသည် နစ်နာ ဆုံးရှုံးမှု တစ်ရပ်ပေတည်း။ ကွန်ဝေးသည် ငွေကြေး ပါရဂူ တစ်ဦး မဟုတ်ပေ။ သို့သော်လည်း တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် ဝေါလ်စထရီရှိ ငွေကြေး ဈေးကွက်ကိုတော့ အကျိုး ပျက်ပြားအောင် လုပ်ခဲ့သည်မှာ မှန်ကြောင်း ကောင်းစွာ သိနေသည်။

ဤအမှု၏ ရလဒ်မှာ ဘရိုင်းယန်းအား ဖမ်းဆီးရန် ဝါရမ်းထုတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဘရိုင်းယန်း အနေဖြင့် ဥရောပဘက်သို့ ထွက်ပြေးခဲ့သည်။ ထိုအခါ ဘရိုင်းယန်းအား ဖမ်းပေးရန် အကြောင်းကြားစာများသည် ဥရောပတိုက်ရှိ နိုင်ငံပေါင်း ခြောက်နိုင်ငံ အစိုးရများထံသို့ ရောက်လာခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကွန်ဝေးက ပြောသည်။

‘ငါ ပေးတဲ့ အကြံကို မင်း လက်ခံမယ် ဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး မင်း ဘာမှ မပြောနှင့်၊ ဒီ တားမြစ်ချက်က သူ့ အကျိုး အတွက်သာ မဟုတ်ဘူး၊ တို့များ အကျိုး အတွက်လည်း ပါတယ်၊ မင့် အနေနှင့် ဘားနတ်ဟာ လုံးဝ ဘရိုင်းယန်း မဖြစ်နိုင်ဘူး ဆိုတဲ့ အလားအလာကို မေ့လို့ မရနိုင်သေးသမျှ ကာလပတ်လုံးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နှစ်သိမ့်ပြီး နေသွားပါ’

သို့သော်လည်း ထိုပြဿနာသည် ထိုနေ့ည ညစာ စားအပြီးတွင် ဘားနတ်ကိုယ်တိုင်က သူ့ဘာသာသူ ထုတ်ဖော် ပြောသည့် အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။ ချန်းသည် သူတို့အား ညစာ စားပွဲ၌ ထားခဲ့ပြီး အလျင်ဆုံး ထွက်ခွာသွားသည်။ မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးသည် တိဗက် ဘာသာ သဒ္ဒါ လေ့ကျက်ခြင်း အပေါ်၌ အာရုံ စူးစိုက်လျက် ရှိ၏။ ယောက်ျား သုံးယောက်ကတော့ ဆေးလိပ်သောက်ရင်း ကော်ဖီ သောက်ရင်း စားပွဲတွင် မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ ထိုင်လျက် ရှိကြသည်။ ညစာ စားကြစဉ်က ချန်း၏ လိမ္မာ ပါးနပ်မှုနှင့် ဆက်ဆံရေး ချိုသာ ပြေပြစ်မှုများကြောင့် စကားများများ ပြောခဲ့ကြရသည် ဖြစ်ရာ သုံးယောက်စလုံး ပင်ပန်း နွမ်းနယ်လျက် ရှိကြသည်။ ချန်း မရှိတော့သည့် အခါတွင် မူကားရွှင်လန်းခြင်း ကင်းမဲ့သော ငြိမ်ဆိတ်မှုသည် အခန်းထဲတွင် စိုးမိုးလျက် ရှိနေလေပြီ။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ‘ဘားနတ်ထံမှ ပြန်လုံးကောင်းများကို မကြား’

ရာဘီ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းလျက် ရှိသည်။ ဤအရိပ် လက္ခဏာကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဘာမှ မသိသလို လုပ်နေသော မာလင်ဆန်၏ ဟန်ဆောင်မှုသည် မအောင်မြင်မှန်း ကွန်ဝေးက ရိပ်မိလာသည်။ ဘားနတ်သည် အခြေအနေမှန်ကို ကောင်းစွာ သိနေပြီမှာ ထင်ရှားနေပေပြီ။

ဤအခိုက်မှာပင် ဘားနတ်သည် လက်ထဲမှ ဆေးလိပ်ကို လွှင့်ပစ်လိုက်သည်။ ‘ကျွန်တော် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး သိနေကြပြီလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်’ ဟု ဖြန်းစားကြီး ပြောချလိုက်သည်။

မာလင်ဆန်၏ မျက်နှာသည် သွေးရောင် လျှမ်းသွားသည်။ သို့သော်လည်း ကွန်ဝေးကတော့ ဣန္ဒြေ ပျက်မသွား၊ ပုံမှန် လေသံဖြင့် ဝင်၍ အဖြေပေးသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ မာလင်ဆန်နှင့် ကျွန်တော်တော့ သိနေပြီလို့ ယူဆတယ်’

‘ဟို သတင်းစာ ဖြတ်ပိုင်းတွေ ကျနေခဲ့တာဟာ ကျုပ်ရဲ့ သောက်သုံး မကျတဲ့ ပေါ့ဆမှုပဲ’

‘ကျွန်တော်တို့ အားလုံး တစ်ခါတစ်ရံ အခန်းမသင့်ရင် ပေါ့ဆတတ်ကြတာပဲဗျာ’

‘ထားပါတော့၊ ခင်ဗျားတို့ အားလုံး အေးအေးဆေးဆေး ဖြစ်နေပုံ ထောက်ရင် တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲ’

နောက်ထပ် ငြိမ်တိတ် သွားကြပြန်သည်။ ထို ငြိမ်တိတ်မှုကို မစ္စဘရင့်ခ်လိုး၏ အသံစာစာက ထိုးဖောက်လိုက်လေသည်။

‘ကျွန်မ အနေနှင့် ရှင်ဟာ နာမည်လိမ်နှင့် ခရီးသွားနေတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ တစ်လမ်းလုံး ထင်လာခဲ့ပေမယ့် ရှင် ဘယ်သူ ဘယ်ဝါ ဆိုတာတော့ ကျွန်မ မသိတာ အမှန်ပဲ’

သူတို့အားလုံးက မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုး၏ မျက်နှာကို စူးစမ်းသော အကြည့်ဖြင့် ပိုင်းကြည့်နေကြသည်။

မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးကတော့ သူ့စကားကို ဆက်သည်။

‘မစ္စတာ ကွန်ဝေးက ကျွန်မတို့ လေးယောက်ရဲ့ နာမည်တွေ သတင်းစာထဲ ပါလာမှာပဲလို့ ပြောလိုက်တော့ ရှင်က ပါလည်း ကျွန်တော့်အဖို့ အကြောင်းမထူးပါဘူးလို့ ပြောခဲ့တာ ကျွန်မ မှတ်မိနေတယ်၊ အဲဒီ စကား ကြားပြီး စတည်းက ဘားနတ် ဆိုတာ ရှင်ရဲ့ နာမည်ရင်း ဟုတ်ပုံ မရဘူးလို့ ကျွန်မ တွေးလာတာ’

နောက်ထပ် ဆေးလိပ် တစ်လိပ် မီးညှိုနေသော ဘားနတ်က မချိပြီး ပြီးသည်။

'ဒီမှာ မဒမ်၊ ခင်ဗျားဟာ အင်မတန် လူလည်ကျတဲ့ စုံထောက် တစ်ယောက်သာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ရဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေ အတွက် အင်မတန် မှန်ကန်တဲ့ နာမည်ကို ပေးတတ်တဲ့ အမျိုးသမီး တစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ ခင်ဗျား မှန်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဟာ နာမည်လိမ်နှင့် ခရီး သွားနေသူပါ။ ခင်ဗျား ပြောတာ လုံးဝ မလွဲပါဘူး။ ဒီဘက်က မိတ်ဆွေများ အတွက်ကတော့ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော် အကြောင်း သိသွားလို့လည်း ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ ခင်ဗျားတို့ အနေနှင့် ကျွန်တော် အကြောင်းကို အရိပ်အမြှက် ဘယ်လောက်မှ မသိကြဘူး ဆိုရင်တော့ အားလုံး လုပ်လို့ ကိုင်လို့ အဆင်ပြေကြမှာပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် အခုကျတော့ လုပ်ရ ကိုင်ရတာ တရင်းတနီး မရှိတော့ဘူးပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ဘက်က ကျွန်တော်နှင့် ဆက်ဆံတဲ့ နေရာမှာ သိပ်ကောင်းထားတော့ ကျွန်တော်က ဒုက္ခ ရောက်အောင် လုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ မရှိပါဘူး။ မကြာခင် အချိန်မှာ ကြိုရမယ့် အကောင်းဆုံး သို့မဟုတ် အဆိုးဆုံးကို ရင်ဆိုင်ဖို့ အတွက် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး အတူတူ လက်တွဲပြီး လုပ်သွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့တော့ မျှော်လင့်ဆဲပါ။ ဒါကလည်း အချင်းချင်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်ကိုယ် တတ်အားသရွေ့ ကူညီသွားမှ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီနေရာက လွတ်မြောက်ပြီးတဲ့ နောက်မှာတော့ အခု ခင်ဗျားတို့ သိထားရတဲ့ ပြဿနာကို သူ့ဘာသာ သူ ပြေလည်သွားအောင် လွတ်ပေးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်'

ဘားနတ်၏ နှုတ်မှ ထွက်လာနေသည့် စကားများမှာ အကျိုးအကြောင်း ခိုင်လုံပြီး အလွန် သင့်တော် မျှတသော စကားများ ဖြစ်နေ၏။ လောလောဆယ် သိထားရသည့် ဘားနတ် အကြောင်းနှင့် နှိုင်းယှဉ် စဉ်းစားလိုက်မည်ဆိုပါက ဤစကားမျိုး ပြောလာသည်မှာ မတန်မရာ စကားမျိုးကို ပြောနေသည်ဟု ယူဆချင်ဖွယ်ရာ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း ကွန်ဝေးသည် ဘားနတ်အား အလွန်အလွန် စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေမိသည်။

ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည်က ခပ်တုတ်တုတ်၊ လူပုံက ခန့်ခန့်နှင့် ပျော်ပျော်နေတတ်ပုံရသော ဤ ပုဂ္ဂိုလ်အား တစ်ကမ္ဘာလုံး၏ အကြီးဆုံး အဆိုးဆုံးသော လူလိမ် လူညာကြီး အဖြစ် သိလိုက်ရသည်မှာ စိတ်ထဲတွင် အထူးအဆန်း တစ်ခုလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ ပုံပန်းမှာ လူလိမ်လူကောက် ပုံမျိုး မဟုတ်ပေ။ ပညာ အရည်အချင်း အထိုက်အလျောက် ရှိသော မူလတန်းကျောင်း တစ်ကျောင်း

ကျောင်းအုပ်ကြီး တစ်ယောက်နှင့် တူနေသည်။ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေတတ်သော စိတ်၏ နောက်တွင် မကြာသေးမီကမှ ရလာခဲ့သည့် သောက အရိပ်အငွေ့များ ရှိနေကြောင်းကို သူ့မျက်နှာက ဖော်ပြလျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ပျော်ပျော်နေတတ်သည့် သူ့စိတ်မှာ တမင် ဇွတ်အမွေ လုပ်ယူထားရသည့် စိတ် မဟုတ်ကြောင်း သိသာနေ၏။

ကမ္ဘာ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရေး လောက အမြင်တွင် သူ့ကို 'သဘောကောင်းသူ တစ်ဦး' ဟု အသိအမှတ် ပြုကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ သူ့တွင် ရှိနေသည့် ပင်ကို စိတ်သဘာဝသည် သိုးငယ်လေး တစ်ကောင်၏ စိတ်မျိုး ဖြစ်သော်လည်း သူ အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်း နေရသည့် လုပ်ငန်းအရ ငါးမန်းတစ်ကောင် စိတ်မျိုး ဓွေးမြူနေရခြင်းပေတည်း။

'မှန်ပါတယ်။ ခင်ဗျား ပြောသွားတာဟာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း ဒီလိုပဲ သဘောရပါတယ်'ဟု ကွန်ဝေးက ပြောသည်။

ထိုအခါ ဘားနတ်က ရယ်သည်။ စောစောကလည်း ရယ်စရာကောင်းသည့် အကြောင်းအရာများကို သိုမှီးထားပြီး အခုမှ ရင်ပေါ်သွားသဖြင့် အားရပါးရ ရယ်ချလိုက်သည့် ပုံမျိုး ဖြစ်၏။

ထို့နောက် သူ ကုလားထိုင်တွင် ခြေပစ် လက်ပစ် မှီချလိုက်ပြီး 'ဟူး အဖြစ်ကတော့ အထူးသား' ဟု ရေရွတ်သည်။ 'ကျွန်တော့် အဖြစ်ကို ပြောတာပါ။ ဥရောပတိုက်ကို ဖြတ်ပြီး တူရကီ နိုင်ငံနှင့် ပါရှား နိုင်ငံဘက် ထွက်ပြေးခဲ့ရတယ်။ ဘာဆို ဘာမှ ဟုတ္တိပတ္တိ မရှိတဲ့ မြို့သိမ် မြို့မွှားလေး တစ်မြို့ရောက်တဲ့အထိ ပြေးရတာ၊ တစ်ချိန်လုံး ပုလိပ်က ကျုပ်နောက်က တန်းလန်းတန်းလန်းနှင့် လိုက်လျက်ပေါ့။ ဗီယင်နာ ရောက်တော့ သူတို့ ကျုပ်ကို မိသွားတော့မလို့ သိသိပဲ လိုတယ်။ ပထမ ပြေးစတုန်းကတော့ ဟန်အကျသား၊ စိတ်လှုပ်ရှားရလို့ ပျော်စရာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကြာလာတော့ မနားတမ်း အလိုက်ခံနေရတာကို စိတ်ပျက်လာတယ်။ တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ တော်လှန် ပုန်ကန်မှုပေါ်လာတော့ ကျုပ်ကိုယ်ကျုပ် ဇာတ်မြုပ်လို့ ရပြီ လုံခြုံပြီလို့ တွက်ထားတာ'

'ခင်ဗျား အတွက် အဘက်ဘက်က လုံခြုံမှု ရခဲ့သားပဲ' ဟု ကွန်ဝေး ပြုံးစေ့စေ့ မျက်နှာထားဖြင့် ပြောသည်။ 'ကျည်ဆန်တွေရဲ့ ဘေးရန်က လွဲပြီး ဆိုပါတော့'

'အင်း ဟုတ်တယ်။ အဲဒီ ကျည်ဆန်တွေကပဲ ကျွန်တော့်စိတ်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာ။ အဲဒီ အချိန်က ကြိုက်ရာ တစ်ခု ရွေးရတဲ့ အလုပ်ဟာ ကျွန်တော့်

အတွက် အခက်ခဲဆုံးပဲဗျ သိလား၊ ဘတ်စကူးမှာပဲ ဆက်နေပြီး ပိတ်အမိ ခံရ
မလား၊ ဒါမှမဟုတ် ခင်ဗျားတို့ အစိုးရရဲ့ လေယာဉ်ပျံနှင့် လိုက်လာပြီး ဟို
တစ်ဖက် အစွန်းက လက်ထိတ်တွေ ကိုင်စောင့်နေတဲ့ လူတွေနှင့် ရင်ဆိုင်
မလား ဆိုတဲ့ ကိစ္စ တွေးရ ရွေးရတာ အတော့်ကို မလွယ်တာပဲ၊ ကျွန်တော့်
အနေနှင့်က နှစ်မျိုးစလုံးကို မကြိုက်ဘူး'

'ကျွန်တော် မှတ်မိပါတယ်'

ဘားနတ်က ဒုတိယမို့ ထပ်၍ ရယ်ပြန်သည်။

'အဖြစ်က အဲသလို၊ ဒီတော့ မူလ အစီအစဉ်အတိုင်း ဖြစ်မလာဘဲ
အခုလို လမ်းကြောင်း ပြောင်းပြီး ဒီနေရာ ရောက်လာတော့ ကျွန်တော့်မှာ
သောက ဖြစ်စရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး၊ အခု ကြိုရတဲ့ အဖြစ်ဟာ ပထမတန်းစား
လျှို့ဝှက်သည်းဖို့ အဖြစ် တစ်ခုပဲ၊ ကိုယ် တစ်ဦးချင်း အနေနှင့်သာ ပြောရမယ်
ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့် အတွက် အကောင်းဆုံး အဖြစ် တစ်ခုပဲ၊ ကျွန်တော့်
စိတ်မှာ သာယာ ကျေနပ်မှု ရှိနေသမျှတော့ ကျွန်တော်ဟာ ညည်းညူတတ်တဲ့
ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါဟာ ကျွန်တော့် လမ်းစဉ်ပဲ'

ကွန်ဝေး၏ အပြုံးသည် တိုး၍ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ဖြစ်လာသည်။

'ခင်ဗျား အနေနှင့် ဒီသဘောထားကို လက်တွေ့ ကျင့်သုံးတဲ့ နေရာ
မှာ အစွန်းရောက်လွန်း အားကြီးတယ်လို့ ကျွန်တော့်စိတ်က ထင်ပေမယ့် ဒီ
သဘောထားဟာ အလွန်ကို သဘာဝကျတဲ့ သဘောထားလို့ လက်ခံထား
ပါတယ်၊ ကျွန်တော်တို့ကလည်း ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ အခြေအနေကို ခင်ဗျား
ကျေကျေနပ်နပ်နှင့် လက်ခံနေတာ မြင်တော့ အံ့ဩနေကြတာ'

'ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကျေနပ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ နေနေကျ
သာ ဖြစ်သွားရင် ဒီနေရာဟာ ဆိုးရွားတဲ့ နေရာ တစ်နေရာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊
ပထမ အစမှာတော့ လေရှုတာ တစ်မျိုး ဖြစ်မှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်နေရာ
မှာပဲ နေနေ အရာရာတိုင်း အဆင်ပြေဖို့ကတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူးလေဗျာ၊ အပြောင်း
အလဲလေး တစ်ခု အနေနှင့် တွက်ရင် အင်မတန် ငြိမ်ဆိတ် အေးချမ်းတဲ့ နေရာ
လေးပါ၊ နွေဦးပေါက် ရာသီတိုင်း အပန်းဖြေ အနားယူဖို့ အတွက် အုန်းတော
ရိပ်သာ ကမ်းခြေကို ကျွန်တော် သွားပြီး နေခဲ့ဖူးတယ်၊ အဲသလို နေရာမျိုးတွေ
ကတော့ ခင်ဗျားတို့ သိနေကြတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ကျွက်ကျက်ကို ညံ့နေတာ၊ ဒါပေ
မယ့် ဒီနေရာကျတော့ ဆရာဝန် ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း နေလို့ရမယ့် နေရာမျိုး
ဖြစ်နေတယ်၊ ကျွန်တော့် အဖို့ကတော့ အလွန်ကို စည်းစိမ်ရှိမယ့် နေရာပဲ။

ကိုယ့်ကျန်းမာရေးနှင့် အပ်စပ်မယ့် အစားအစာကို စားနိုင်တယ်၊ ဘာကြားနန်း
သတင်းကိုမှလည်း လက်ခံပြီး ဖတ်နေစရာ မလိုဘူး၊ ကျွန်တော့် ပွဲစားက
လည်း ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းဆက်လို့ မရဘူး'

'သူကတော့ ဖြစ်နိုင်ရင် ခင်ဗျားနှင့် အဆက်အသွယ် လုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ
ရှိနေမှာပဲလို့ ကျွန်တော်ကတော့ ပြောရဲတယ်'

'သိပ် သေချာတာပေါ့ဗျာ၊ ရှင်းရမယ့် အရှုပ်တော်ပုံက သပွတ်အူကို
လိုက်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် သံသယ မဖြစ်ပါဘူးဗျာ'

ဘားနတ်၏ ရိုးသားသော ဝန်ခံစကားကြောင့် ကွန်ဝေးမှာ သူ့စကား
ကို မဆက်ဘဲ မနေနိုင်။

'ကျွန်တော်ကတော့ လူတွေ ပြောပြောနေကြတဲ့ အမြင့်ဆုံးသော ငွေ
ကြေး ဖလှယ်မှု မှု ဆိုတဲ့ စကားကို သိပ်နားမလည်ဘူး'

ဤစကားသည် နှပ်ကြောင်း ပေး၍ စကား ချူကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်
သည်။ ဘားနတ်ကလည်း နည်းနည်းကလေးမှ တွန့်ဆုတ်ခြင်း မဖြစ်ဘဲ ကွန်
ဝေး၏ စကားကို လက်ခံကာ အဖြေပေးသည်။

'အမြင့်ဆုံးသော ငွေကြေး ဖလှယ်မှု မှု ဆိုတာဟာ အများအားဖြင့်
တော့ အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ စကားတစ်ခုပါဗျာ'

'ကျွန်တော်လည်း မကြာ မကြာ သံသယ ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါတယ်'

'ဒီမှာ ကွန်ဝေး၊ ကျွန်တော် ပြောမယ်၊ ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်က ဒီလို
ပုံမျိုး ထားပြီး ရှင်းပြမယ်၊ လူတစ်ယောက်ဟာ နှစ်ပေါင်း များစွာ လုပ်ကိုင်
လာခဲ့တဲ့ အတိုင်း လုပ်နေတယ်၊ သူ လုပ်ကိုင်နေပုံဟာ တခြားလူတွေ လုပ်နေ
သလိုပဲ၊ ဘာမှ မခြားနားဘူး၊ အဲဒီတုန်း ဖြုန်းခနဲ ဈေးကွက်က သူနှင့် ဆန့်ကျင်
ဘက် ဖြစ်သွားတယ်၊ သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ အရှုံး
မပေးဘူး၊ တင်းခံနေတယ်၊ သူ့အလှည့် ရောက်အလာကို စောင့်နေတယ်၊ ဒါပေ
မယ့် ဒီတစ်ချိန်မှာ သူ့ဆီကို အမြဲတမ်း ရောက်လာနေကျ ဖြစ်တဲ့ အလှည့်ဟာ
လုံးဝ ရောက်မလာတော့ဘူး၊ သူ့အနေနှင့် ဒေါ်လာငွေ ဆယ်သန်းလည်း ဆုံးရှုံး
ရတယ်၊ ပြီးတော့ ဆွီဒင်လူမျိုး ဘောဂဗေဒ ပါမောက္ခ တစ်ယောက်က ကမ္ဘာ
ကြီးရဲ့ စီးပွားရေး အခြေအနေ လမ်းဆုံး ရောက်သွားပြီလို့ ယူဆကြောင်း ရေး
လိုက်တဲ့ ဆောင်းပါးကို သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်ရတယ်၊ အဲသလို အဖြစ်မျိုးနှင့်
ကြုံရတဲ့ အခါမျိုးမှာ ဘာဖြစ်မလဲ၊ ကျွန်တော် အခု ခင်ဗျားကို တစ်ခု မေးမယ်၊
အဲသလို အဖြစ်မျိုးဟာ ဈေးကွက်တွေကို အထောက်အကူ ဖြစ်မတဲ့လား၊ ဘာပဲ

ဖြစ်ဖြစ် တုန်လှုပ် ချောက်ချားရတာကတော့ အမှန်ပဲ။ သူ့ အနေနှင့်တော့ ဘာများ တတ်နိုင်တော့မှာလဲ။ တကယ်လို့ သူဟာ ပုလိပ်တွေ ရောက်လာချိန် အထိ ထွက်မပြေးဘဲ စောင့်နေရင်ကော၊ အဲ ကျွန်တော်ကတော့ မစောင့်ဘူး။

'ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား ပြောချင်တဲ့ သဘောက ဖြစ်ခဲ့သမျှ အားလုံးဟာ ကံဆိုးလို့ ဖြစ်တယ် ဆိုပါတော့၊ ဟုတ်လား။'

'ကျွန်တော်ဟာ ငွေကြေး အထုပ်နှင့် အထည်နှင့် ရှိခဲ့တဲ့ လူပါဗျာ'

'ခင်ဗျားရဲ့ အထုပ်အထည်ထဲမှာ တခြား လူတွေရဲ့ ငွေတွေလည်း ပါ တယ် မဟုတ်လား။' ဟု မာလင်ဆန်က ပျတ်ခနဲ ဝင်မေးသည်။

'အေးလေ၊ ပါတာပေါ့၊ ဘာပြုလို့ ပါတာလဲ၊ ရှင်းရှင်းလေးပါ။ ဘာ ကြောင့် ပါရသလဲ ဆိုတော့ သူတို့ အားလုံးက ဘာမှ မလုပ်ဘဲနှင့် တစ်ခု တစ်ခုကို ရချင်နေကြတယ်။ သူတို့ လိုချင်တာကို သူတို့ဘာသာ သူတို့ ရ အောင် လုပ်ယူနိုင်တဲ့ ဦးနှောက်လည်း မရှိကြဘူး။ အဲဒါတွေကြောင့်ပဲ'

'ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျား စကားကို သဘော မတူဘူး။ ဒါဟာ သူတို့က ခင်ဗျားကို ယုံကြည်လို့၊ ပြီးတော့ သူတို့ရဲ့ ငွေတွေ လုံခြုံမှု ရှိမယ် ထင်လို့ ဟု မာလင်ဆန်က ခွန်းတုံ့ပြန်သည်။

'ဘယ်တော့မှ မလုံခြုံဘူး။ လုံလည်း မလုံခြုံနိုင်ဘူး။ လုံခြုံမှု ဆိုတာ ဘယ်နေရာမှာမှ မရှိဘူး။ လုံခြုံတယ်လို့ ထင်ရင် ထင်နေတဲ့ကောင်တွေဟာ ပင်လယ် မုန်တိုင်း ကျနေတုန်းမှာ တီးတစ်လက်အောက် ဝင်ပုန်းဖို့ အားထုတ် နေတဲ့ လူအ လူညံမျိုးတွေပဲ ဖြစ်ရမယ်'

ကွန်ဝေးက ကြားမှ ဝင်၍ ပြေလည်သွားအောင် ပြောသည်။

'ကဲပါလေ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက ခင်ဗျား အနေနှင့် မုန်တိုင်းရန် က လွတ်အောင် မကူညီနိုင်ဘူးလို့ပဲ လက်ခံကြပါတယ်'

'ကျွန်တော့် အနေနှင့် ကူညီချင်ဟန်တောင် မဆောင်နိုင်ခဲ့ဘူး။ ကျွန် တော်တို့ ဘတ်စကူးက ထွက်လာပြီးတဲ့နောက် ဖြစ်လာသမျှ အပေါ်မှာ ခင်ဗျား ဘေးက နေပြီး ဘာမှ မလုပ်ပေးနိုင်ခဲ့သလိုပါပဲ။ လေယာဉ်ပျံပေါ်မှာ မာလင် ဆန် စိတ်တွေ သိပ်လှုပ်ရှားပြီး ယောက်ယက် ခတ်နေတုန်းက ခင်ဗျား ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ဘဲ ထိုင်ကြည့် နေရသလိုပဲ။ ဒီလို အဖြစ်မျိုးမှာ ခင်ဗျား ဘာမှ လုပ်မပေးနိုင်ဘူး ဆိုတာ ခင်ဗျားလည်း အသိပါလေ။ ခင်ဗျား ဘာဆို ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ဘူး မဟုတ်လား။ အဲသလိုပဲ ပျက်စီး ဆုံးရှုံးမှုကြီး ကျွန်တော့် အပေါ် ပြုကျလာတဲ့ အချိန်မှာ ကျွန်တော် ခံစားခဲ့ရတာဟာ ခင်ဗျား ဖြစ်တာ

င် အတူတူပဲ'

'ဒီစကားတွေဟာ အလကားပါ' ဟု မာလင်ဆန်က အော်ကြီး ဟစ် ကျယ် ဝင်ပြောပြန်သည်။ 'ဘယ်သူမဆို လိမ်ပြောနိုင်တာချည်းပဲ။ ဒါမျိုးက စည်းကမ်း နည်းလမ်း အတိုင်း ကစားရတဲ့ ကစားပွဲလိုဟာမျိုးဗျ'

'ကစားပွဲ တစ်ပွဲလုံး ထိန်းသိမ်းလို့ မရနိုင်လောက်အောင် ဖရိုဖရဲ ဖြစ်နေတဲ့ အခါမျိုးမှာ ဘယ်လောက် ခက်တယ် ထင်သလဲ၊ ပြီးတော့လည်း စည်းကမ်းတွေကို တိတိကျကျ သိတဲ့လူဆိုလို့ တစ်ယောက်တောင်မှ ရှိတာ မဟုတ်ဘူး။ ဟားဗတ် တက္ကသိုလ်နှင့် ယေးလ် တက္ကသိုလ်က ပါမောက္ခတွေ တောင်မှ ဒီစည်းကမ်းတွေကို ပြောပြနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး'

မာလင်ဆန်က အလွန် ရွံရှာ စက်ဆုပ်သော လေသံဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

'ကျုပ်က ကျုပ်တို့ နေ့စဉ် သုံးနေကြရတဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရား ဆိုင်ရာ စည်းကမ်းလေး တချို့ကို ပြောနေတာဗျ'

'ဒါဆိုရင်တော့ မင်းရဲ့ နေ့စဉ် လိုက်နာ ကျင့်သုံးနေတဲ့ ကိုယ်ကျင့် တရား ဆိုင်ရာ စည်းကမ်းလေးတွေဟာ ကုမ္ပဏီ အဖွဲ့အစည်းတွေ စီမံ ခန့်ခွဲမှု လုပ်ငန်းတွေမှာ ထည့်သွင်းပြီး စဉ်းစားလို့ မရဘူး'

ကွန်ဝေးက ကပျာကယာ ကြားဝင်သည်။

'ကျွန်တော်တို့ အငြင်းအခုံ မလုပ်ရင် ကောင်းမယ်၊ စောစောက ကျွန် တော် အဖြစ်နှင့် ခင်ဗျား အဖြစ် နှိုင်းယှဉ်ပြီး ပြောသွားတယ်၊ ကျွန်တော် မကန့်ကွက်ပါဘူး။ စဉ်းစားရမှာက အခု ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ရောက်နေကြ တယ်။ ဒီကိစ္စက အရေးအကြီးဆုံး ကိစ္စ၊ ဒီကိစ္စ အတွက် ထိုင်ပြီး ညည်းညူနေရ နှင့် ပြေလည်သွားမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီတစ်ချက်မှာလည်း ကျွန်တော် ခင်ဗျားနှင့် စစ်သဘောတည်းပဲ။ ဆန်းတော့ ဆန်းသား၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့် လေ ဆန်းလေပဲ။ မိုင် ထောင်ပေါင်းများစွာ ကွာဝေးတဲ့ အရပ်ဒေသ အထိ လူ လေးယောက်ကို ပြန်ပေးဆွဲလာတယ်။ ဒီ လူလေးဦးထဲက သုံးဦးကတော့ စိတ် ဗဟိုဗရာ ရှာတွေ နေတယ်။ ခင်ဗျားက အပန်းဖြေစရာ နေရာ တစ်ခုနှင့် ပုန်း စရာ နေရာ တစ်ခု လိုချင်နေတယ်။ မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုကတော့ ရုပ်ပွား ဆင်းတု တော်တွေကို ကိုးကွယ်နေကြတဲ့ တိဗက် လူမျိုးတွေကို အိဗန်ဂျဲလစ် ခရစ်ယာန် တာသာဝင်တွေ ဖြစ်လာအောင် လုပ်ချင်စိတ် ပေါ်နေတယ်'

'နေစမ်းပါဦး။ တတိယလူက ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူ့ကိုများ ခင်ဗျားက ညွှန်ပြီး ရေတွက်နေရတာလဲ' မာလင်ဆန်က ကြားဖြတ်မေးသည်။ 'ကျွန်

တော်တော့ မဟုတ်တာ သေချာတယ်'

'ငါ့ကိုယ်ငါ ထည့်တွက်နေတာပါ' ဟု ကွန်ဝေးက ပြောသည်။ 'ငါ့အတွက် အကြောင်းပြစရာကတော့ အားလုံးထဲမှာ အရိုးဆုံး အရှင်းဆုံး ဖြစ်မှာပါ။ ငါကတော့ ဒီနေရာမှာ နေရတာ သိပ် သဘောကျနေလို့ပဲ'

ထိုအဖြစ်နှင့် ကြုံခဲ့ရပြီးသည့်နောက် ရက်အနည်းငယ်မျှ အကြာ ညနေတိုင်း တစ်ယောက်တည်း လမ်းလျှောက်လေ့ ရှိသော ကွန်ဝေးသည် တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း သို့မဟုတ် ပန်းခြံ အတွင်းမှ ရေကန်ငယ် ဘေးအတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်သွားနေသည့် အခါများ၌ အလွန် ထူးခြားသော အာရုံ ခံစားမှု တစ်ခုသည် ဝင်လာလေ့ ရှိသည်။ ယင်း အာရုံ ခံစားမှုမှာလည်း တခြားတော့ မဟုတ်။ သူ၏ ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါးစလုံးသည် ဤနေရာ ရောက်ခါမှ အခြေတကျ ဖြစ်သွားရသည့်နှယ် ခံစားရခြင်းပေတည်း။ ဆင်ခြင် ကြည့်လိုက်ပြန်တော့လည်း ဤခံစားမှုသည် အပြည့်အဝ မှန်ကန်လျက် ရှိသည်ကို သူ သတိထားမိနေသည်။

တကယ်တော့ သူသည် ရှန်ဂရီလာ၌ နေရခြင်းကို အလွန် သာယာကျေနပ်လျက် ရှိသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ ရှန်ဂရီလာ၏ ပတ်ဝန်းကျင်သည် သူ စိတ်နှလုံးကို ငြိမ်းအေးချမ်းသာ ရှိစေသည်။ ရှန်ဂရီလာ၏ လျှို့ဝှက် နက်နဲမှုသည် သူ စိတ်အတွက် အားဆေးတစ်ပါး ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ ရှန်ဂရီလာနှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပေါ်လာနေသော သူ့စိတ်၏ အာရုံခံစားမှု အားလုံးသည် နှစ်သက် ချမ်းမြေ့စရာချည်း ဖြစ်နေသည်။

အခုဆိုလျှင် ဤနေရာ၌ နေလာခဲ့သည်မှာ ရက်အတန်ကြာခဲ့ပြီ။ ဤလာမှာ ရဟန်းကျောင်းနှင့် ကျောင်းတွင်းနေ ပုဂ္ဂိုလ်များ အပေါ်၌ ထူးဆန်းသော အမြင် တစ်မျိုးကို သူ ရရှိလာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သူဦးနှောက်သည် ထိုအမြင်ကို ပြန်လည် စဉ်းစားခြင်းဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း အတွင်းကျကျ လေ့လာ သုံးသပ်လိုက်သည့် အခါတွင်မူ သူ့စိတ်သည် ထို ဆင်ခြင်စဉ်းစား နေမှုကြောင့် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်။

တကယ်တော့ သူ့အဖြစ်သည် အလွန် တွက်ရခက်သော ပုစ္ဆာ တစ်ခု၌ ဖြင့် အလုပ် များနေရသည့် သင်္ချာ ပညာရှင် တစ်ဦးနှင့် တူနေသည်။ သူ စဉ်းစား နေရသော ပြဿနာ အတွက် သောက ရောက်လျက် ရှိနေသည်မှာ မှန်သော်လည်း အလွန် တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာဖြင့် သောက ရောက်နေခြင်းမျိုး ဖြစ်ပေသည်။

ဘရိုင်းယန်း၏ ပြဿနာကိုလည်း အကျယ်ချဲ့၍ စဉ်းစားခြင်း မပြုတော့ပေ။ သူ့အနေဖြင့် ဘရိုင်းယန်းကို ဘားနတ် အဖြစ်သာ အသိအမှတ် ပြုထားသည်။ အခု အချိန်ထိလည်း ဘားနတ်ဟူသော ခေါ်သည်။ လူအများ၏ ပါးစပ်များတွင် ပြောစမှတ်ပြုခြင်း ခံရလောက်အောင် ကျော်ကြားခဲ့သော ဘားနတ်၏ အမှုကိစ္စကိုလည်း သူ့ခေါင်းထဲ၌ ထည့်မထားတော့ပေ။

'ကစားပွဲ တစ်ပွဲလုံး ထိန်းသိမ်းလို့ မရနိုင်လောက်အောင် ဖရီဖရဲ ဖြစ်သွားတဲ့ အခါမှာ' ဟူသော ဘားနတ်၏ စကားကို သူ လက်ခံလိုက်၏။ ကွန်ဝေးသည် ထိုစကားကို သတိရနေဆဲ ဖြစ်သည်။ ထိုစကားသည် ဘားနတ် ရည်ရွယ်၍ သုံးခဲ့သည်ထက် အနက် အဓိပ္ပာယ် ပိုရှိသည်ဟု သူ ထင်မိသည်။ ထိုစကားသည် အမေရိကန် ဘဏ်လုပ်ငန်းနှင့် ကုမ္ပဏီပေါင်း များစွာကို စုပေါင်း ပွဲစည်းထားသော ထရပ်စ် အဖွဲ့ကြီးများ စီမံ အုပ်ချုပ်မှု တစ်ခုတည်း အတွက်သာ သုံးသင့်သည် မဟုတ်။

ထို စကားသည် ဘတ်စကူး၊ ဒေလီနှင့် လန်ဒန်မြို့များရှိ စစ်ပြုရေးနှင့် အင်ပါယာ ထူထောင်ရေး လုပ်ငန်းများကို ဆောင်ရွက်နေကြသော ကောင်စစ်ဝန်ရုံးများ၊ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်မှု ဆိုင်ရာ အဖွဲ့အစည်းများနှင့် ညစာ စားပွဲများ အတွက်လည်း သုံးသင့်သော စကား ဖြစ်သည်ဟု သူ တွေး မိသည်။

ကစားပွဲ တစ်ပွဲလုံးသည် ဖရီဖရဲ ကစဉ်ကလျား ဖြစ်နေမှာကတော့ လှံများ သံသယ ဖြစ်ဖွယ် မလိုတော့ပေ။ သို့သော်လည်း ကံအားလျော်စွာပင် ကစားသမားများအား ဤ ကစဉ်ကလျား ဖြစ်မှုအတွက် တရား ဥပဒေ စည်းကမ်း အရ အရေးယူခြင်း မခံကြရပေ။ ယင်းကဲ့သို့ ဖြစ်လာသော အခါတွင်မူ နား ငွေ ထုတ်ပေးခဲ့ကြသော ငွေရှင် ကြေးရှင်များ ကံမကောင်း အကြောင်း မလှ ဖြစ်ကြရသည်ဟု ဆိုရပေတော့မည်။

ဤနေရာ ရှန်ဂရီလာ ကျတော့လည်း အားလုံးသည် တည်ငြိမ် အေးဆေး လှပါဘိ၏။ လမိုက်နေသော ကောင်းကင်ပြင်ဝယ် ကြယ်များဖြင့် ပြည့်လျက် ရှိသည်။ လင်းလက် တောက်ပလျက် ရှိသော အပြာရောင် ခပ်ပျော့ပျော့ သည့် ကရာကာလံ တောင်ထိပ် တောင်စွန်းများ ထက်သို့ စီးဆင်း ဖြာကျ လျက် ရှိသည်။ အပြင်လောကမှ အထမ်းသမားများသာ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ဖြုန်းခနဲ ဆိုက်ရောက်လာကြမည် ဆိုပါမူ သူ့စိတ် မည်ကဲ့သို့ ခံစားရပါမည်နည်း။

ရှန်ဂရီလာ၏ အလှတွင် နစ်မြော လိုက်ပါလျက် ရှိသော ကွန်ဝေး၏

ခေါင်းထဲသို့ ဤ အတွေး ဝင်လာသည်။ ထိုကဲ့သို့သာ ဖြစ်လာခဲ့ပါမူ သူ့စိတ်သည် ထင်သလောက် ဝမ်းသာ ပျော်ရွှင်လိမ့်မည်ဟု မထင်ပေ။ သူသာလျှင် မဟုတ်၊ ဘားနတ် တစ်ယောက်သည်လည်း သူ့လိုပင် ခံစားရပေလိမ့်မည်ဟု တွေးမိလိုက်ပြန်သော အခါ စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ မပြုံးဘဲ မနေနိုင်။ ထို အတွေး ဝင်လာသဖြင့် သူ့စိတ်သည် ရွှင်လန်းသလို ဖြစ်လာသည်။ သူသည် အခုအချိန်ထိ ဘားနတ် အပေါ်တွင် ခင်မင်နေဆဲ ဟူသော အသိ ပျက်ခနဲ ပေါ်လာသည်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဒေါ်လာဌေ သန်းတစ်ရာ ဆုံးရှုံးခဲ့ရခြင်းသည် လူတစ်ဦး အဖို့ အလွန် ပြင်းထန်သော ရိုက်ပုတ်ချက်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်ပေသည်။ လူ တစ်ယောက် အနေဖြင့် ဒေါ်လာ သန်းတစ်ရာကို ဘယ်လိုပုံ ဘယ်လိုနည်းဖြင့် ဆုံးရှုံးရပါလိမ့်။

ထို့နောက် တစ်ဖန် သူ့အတွေးသည် မမျှော်လင့်ဘဲ ဆိုက်ရောက်လာကြသည့် အထမ်းသမားများနှင့် အတူ ရှန်ဂရီလာမှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားရမည့် အချိန်ကာလဆီသို့ ရောက်သွားပြန်သည်။ ထို အပြန် ခရီးသည် အလွန် ခက်ခဲ ပင်ပန်းသော ခရီးရှည်ကြီး တစ်ခု အဖြစ် သူ့ စိတ်အာရုံတွင် ထင်ဟပ်လာသည်။ ဆစ်ခ်ကင်းမ် သို့မဟုတ် ဘောလ်တစ်စ်တန် နယ်အတွင်းမှ ခြံသမားများ၏ တည်းခိုရိပ်သာ တစ်ခုသို့ သူတို့ လူစု မထင်မှတ်ဘဲ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့သည် ရှိသော်...။

ထိုတဒဂ် အချိန်ကလေးသည် ဝမ်းသာ ကြည့်နူးစရာတော့ ကောင်းပေလိမ့်မည်။ စတင်၍ တွေ့စမှတော့ဖြင့် လက်ချင်း ဆွဲ၍ နှုတ်ဆက်ကြမည်မှာ သေချာ၏။ ပြီးမှသာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ပြော၍ မိတ်ဆက်ကြရမည် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက်တော့ တည်းခိုရိပ်သာ ဝရန်တာတွင် စုဝိုင်းထိုင်ကာ အရက် သောက်ကြမည်။ ထိုအခါတွင် နေပဒဏ် ခံရလွန်း၍ ကြေးနီရောင် ပေါက်နေသော မျက်နှာများသည် သူ့အား မယုံကြည်နိုင်သည့် မျက်နှာထားများဖြင့် တအံ့တဩ စူးစိုက် ကြည့်နေကြပေလိမ့်မည်။

နောက်ဆုံး ဒေလီ မြို့တော်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားကြသည့် အခါ ဘုရင်ခံချုပ်နှင့် ကာကွယ်ရေး ဦးစီးချုပ်တို့က သူတို့အား ခေါ်၍ တွေ့ဦးမည်မှာ သေချာသည်။ ထိုအခါတွင် ဗောင်းထုပ်ကြီးများ ပေါင်းထားသော အခိုင်းအစေများက သူတို့အား တရိုတသေ တလေးတစားနှင့် ဆလံပေးနေ ကြသည်ကို မြင်ကြရလိမ့်မည်။ ထို့နောက်တော့ အစီရင်ခံစာများ အတောမသတ်နိုင်အောင်

ရားရမည်။ အားလုံး ကိစ္စ ဝိစ္စများ ပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ အင်္ဂလန်သို့ ပြန်ကောင်း ပြန်ရမည်။ အင်္ဂလန် ရောက်သည့်အခါ ကြိုရမည့် အဖြစ်များ...။

အတွင်းဝန်ချုပ်၏ နူးညံ့ ပျော့ပျောင်းလှသော လက်ဖဝါးကို ဆွဲဆုပ်ထားရခြင်း၊ သတင်းစာ ရှင်းလင်းပွဲများ၊ ရမ္မက်သံ လွှမ်းနေသည့် အမျိုးသမီးတစ်စု၏ စပ်စပ်စုစု မေးမြန်းသံများ၊ 'အဲဟို အဖြစ်ဟာ အမှန်ပဲလား၊ မစွတာကွန်ဝေး၊ ရှင် တိဗက် ရောက်သွားတုန်းက ကြိုခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ဟာလေ' မလွဲမသွေ ဖြစ်လာမည့် အကြောင်း တစ်ခုကတော့ ရှိသည်။ ဤ အဖြစ်အပျက်ကို ကြားလိုသူများကြောင့် တစ်ရာသီလောက်တော့ဖြင့် အိမ်မှာ ညစာ စားရလိမ့်မည် မဟုတ်။ ညတိုင်းလိုလို အပြင်ထွက်၍ စားရသည်က များလိမ့်မည်။ သို့သော် သူသည် ထိုညစာများကို အရသာခံ၍ စားနိုင်ပါမည်လော။

သူ စိတ်ကူးယဉ်၍ ကောင်းနေခိုက်မှာပင် ချန်း တစ်ယောက် သူ့ဆီသို့ လျှောက်လာနေသည်ကို သတိထားလိုက်မိသည်။ 'မစွတာ ကွန်ဝေး ခင်ဗျား' သူ့ အသံမှာ ခပ်တိုးတိုး။ သို့သော်လည်း တုန်ရီ လှုပ်ရှားလျက် ရှိသည်။ 'သင့်တို့ အရေးကြီးတဲ့ သတင်း လာပြောရတဲ့ အတွက် ကျွန်ုပ် များစွာ ဂုဏ်ယူပါတယ်'

သူ စိတ်ကူးနေမိသည့် အတိုင်း အပြင်လောကမှ အထမ်းသမားများသည် အချိန်မတန်မီ ရောက်လာကြပြီ ထင်၏။ ကွန်ဝေး၏ ခေါင်းထဲသို့ ပထမဆုံး ဝင်လာသည့် အတွေးမှာ ဤအတွေး ဖြစ်သည်။ ဤကိစ္စကို တွေးမိနေသည်မှာ မကြာသေး။ တိုက်ဆိုင်မှုမှာ ထူးခြားလှပါဘိခြင်း။ တကယ် ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟု လုံးဝ မထင်သဖြင့် သူ့တွင် ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှု မရှိခဲ့။ ရင်ထဲတွင် နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရသည်။ 'ကဲ ဘာများပါလိမ့်' ဟု ထွက် မေးသည်။

ချန်း၏ အခြေအနေမှာ များစွာ စိတ်လှုပ်ရှားနေပုံ ဖြစ်၏။ 'လူကြီးမင်း ခင်ဗျား၊ ကျွန်ုပ် သင့်အတွက် အထူးတလည် ဂုဏ်ယူကြောင်းနှင့် ဝမ်းမြောက်ကြောင်း ပြောကြားလိုပါတယ်' ဟု ဆိုသည်။ 'ပြီးတော့လည်း ဒီကိစ္စမှာ တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာ အထိ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကြိုးပမ်း အားထုတ်မှု ပါဝင်နေတဲ့ အတွက် ကျွန်ုပ် စဉ်းစားလိုက်တိုင်း စိတ်ချမ်းသာနေရပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အခိုင်အမာ ထောက်ခံမှုနှင့် အဆက်မပြတ် တိုက်တွန်းမှုများကြောင့် လာမာ ဂိုဏ်းကြီးဟာ ဒီ ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချမှတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်၊ သူ့ အနေနှင့် ကို အမြန်ဆုံး တွေ့ချင်နေတဲ့ ဆန္ဒ ရှိနေပါတယ်'

ကွန်ဝေး၏ အကြည့်တွင် ပြောင်လောင်းလိုသည့် အရိပ်အငွေ့များ ပါသည်။

‘ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ အလျင် တွေ့နေကျ ပုံမျိုး မဟုတ်ပါလား ချန်း၊ ဘာတွေများ ဖြစ်လာလို့လဲ’

‘လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သင့်ကို အခေါ် လွှတ်လိုက်ပါတယ်’

‘ကျွန်တော် ကြားပါတယ်၊ ဘာပြုလို့ ခင်ဗျား ဒီလောက် ပျာလောင် ခတ်နေရတာလဲ’

‘ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီကိစ္စက အလွန် ထူးခြားတဲ့ အဖြစ် တစ်ခုပဲ၊ အလျင် အလျင်က လုံးဝ မကြုံဖူးခဲ့တဲ့ အရာပါ။ အစဉ်အလာ မရှိခဲ့တဲ့ ကိစ္စ တစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်။ အမြဲတစေ တိုက်တွန်းနေခဲ့တဲ့ ကျွန်ုပ်တောင် လုံးဝ မျှော်လင့်မထားသေးတဲ့ ကိစ္စပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်တုန်းက ဆိုရင် သင်ဟာ ဒီနေရာကို ရောက်မလာသေးပါဘူး။ အခုတော့ သူက သင့်ကို လက်ခံ ပြီး တွေ့ဆုံပါတော့မယ်။ အလျင် အလျင်တုန်းက ဆိုရင် ဒီလောက် မြန်မြန် ဆန်ဆန် မဖြစ်ခဲ့ဖူးဘူး’

‘ကျွန်တော်မှာတော့ အခု အချိန်ထိ ခေါင်းရှုပ် နေတုန်းပဲ။ ကျွန်တော် က ခင်ဗျားတို့ လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် တွေ့ရမယ့် ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား။ ဒါကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒါပေမယ့် နောက်ထပ် ဘာများ ရှိပါသေးသလဲ’

‘ဒါ တစ်ခုတည်းနှင့် သင့်အတွက် မလုံလောက်သေးဘူးလား’

ကွန်ဝေးက ရယ်သည်။

‘လုံလောက်ပါတယ်လေ၊ ကျွန်တော် အာမခံပါတယ်။ တကယ့်ကို လုံ လောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို မယဉ်ကျေးဘူးလို့တော့ မထင်စေချင်ဘူး။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ် ဆိုရင် ခင်ဗျား စကား ကြားလိုက်ရတော့ ကျွန် တော် ပထမဆုံး တွေးမိတဲ့ ဟာက ခင်ဗျား အခု ပြောလိုက်တာနှင့် တခြားမိ ဖြစ်နေလို့ပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ အဲဒီကိစ္စကို မေ့လိုက်ပါတော့၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး နှင့် တွေ့ရမှာကို ကျွန်တော် ဝမ်းသာပါတယ်။ ဂုဏ်လည်း ယူပါတယ်။ ဘယ် တော့ တွေ့ရမှာလဲ’

‘အခု သင့်ကို ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် ခေါ်ခဲ့ဖို့ လွှတ်လိုက်ပါတယ်’

‘အချိန် သိပ် နောက်မကျလွန်းဘူးလား’

‘အချိန်က သိပ် အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ရင်းနှီး ချစ်ခင်လှတဲ့

ပိတ်ဆွေကြီး ခင်ဗျား၊ မကြာခင် အချိန်အတွင်းမှာ သင်ဟာ အကြောင်းအရာ ပေါင်း များစွာကို နားလည်ရပါတော့မယ်၊ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စိတ်မှာ ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ သာယာ ချမ်းမြေ့မှုကိုတော့ ထပ် ပြောပါရစေ၊ ဒီကြားကာလ အချိန်ပိုင်း ကလေးဟာ အမြဲတမ်း ဆိုသလို ဘဝင်မကျစရာ ဖြစ်ရပါတယ်။ အဲဒီ ဘဝင် မကျစရာ အချိန်ပိုင်းကလေးဟာ အခု အချိန်က စပြီး အဆုံးသတ်သွားပြီ ဖြစ်တဲ့ အတွက် ကျွန်ုပ် စိတ်နှလုံး ချမ်းသာလှပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စကားကို ယုံပါ။ သင် သိလိုသမျှကို ကျွန်ုပ် ငြင်းပယ်ခဲ့ရတဲ့ အကြိမ်ပေါင်းဟာ များလှ ပါပြီ။ အဲဒီလို ငြင်းပယ်ခဲ့ရတဲ့ အတွက်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ များစွာမှ ကိုယ်စိတ် နှစ်ပါး ဆင်းခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အတွေ့အကြုံ အရ ပြောရမယ် ဆိုရင် အဲဒီ မချမ်းမြေ့မှုဟာ နောက်ထပ် ဖြစ်ပေါ်လာစရာ အကြောင်း မရှိတော့ပါဘူး။ ဒီအတွက်လည်း ကျွန်ုပ် ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့ခြင်း ဖြစ်ရပါတယ်’

‘ခင်ဗျားဟာ လူထူးလူဆန်း တစ်ယောက်ပါလား မစ္စတာ ချန်း’ ဟု ကွန်ဝေးက မှတ်ချက်ချသည်။ ‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ သွားကြပါစို့လေ၊ နောက်ထပ် ဘာတွေမှ ထပ်ပြီး ရှင်းပြ မနေပါနှင့်တော့၊ ကျွန်တော် လိုက်ဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်နေပါပြီ။ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ စကားတွေကိုလည်း ကျွန်တော် အလေးအနက် ပြုပြီး တန်ဖိုးထားပါတယ်။ လမ်းသာ ပြပါတော့’

ကွန်ဝေး၏ စိတ်သည် ထူးထူးခြားခြား လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ။ သို့သော်လည်း ချန်းနှင့် အတူ တွဲ၍ လူသူလေးပါး ကင်းမဲ့လျက် ရှိသော ဝင်းခြံလွတ်များကို တစ်ခြံဝင် တစ်ခြံထွက် သွားနေခိုက်တွင်မူ သူ့မျက်နှာထားသည် စိတ်အား ထက်သန်မှုကို ဖော်ပြလျက် ရှိ၏။ အကယ်၍ စောစောက ပြောခဲ့သော ချန်း၏ စကားများသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကို ရည်ညွှန်းပြီး လျှို့ဝှက် နက်နဲ သည့် အဓိပ္ပာယ် တစ်ခုခုနှင့် ပြောခြင်းသာ ဖြစ်ခဲ့ပါမူ သူသည် လျှို့ဝှက်မှု၏ တံခါးဝသို့ ဆိုက်ရောက်နေပြီဟု ဆိုနိုင်စရာ ရှိပေသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ ကောက်ယူထားသော သဘောတရား မှန် မမှန်ကို မကြာမီ သိရပေတော့ မည်။

ဤတွေ့ဆုံမှုသည် စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းသည့် တွေ့ဆုံမှု တစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မည်မှာတော့ ယုံမှားဖွယ်ရာ မရှိ။ သူသည် ယခင် ယခင် အခါများက အလွန် ထူးခြားသော မင်းစိုးရာဇာ အများအပြားနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ဖူး၏။ ထိုအခါ မျိုးတွင် သူ့ကိုယ်သူ ထိုပုဂ္ဂိုလ်များထက် အဆင့်အားဖြင့် နိမ့်သော လူ တစ် ယောက် အဖြစ် ထားကာ ထိုလူများ အပေါ်တွင် များစွာ စိတ်ဝင်စားခဲ့၏။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို အကဲဖြတ်ရာ၌လည်း သူသည် လိမ္မာ ပါးနပ်စွာ ကျင့်သုံးခဲ့၏။ ထို ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် စကားပြောဆိုသည့် အခါများတွင် လည်း ထိုပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ဘာသာစကားကို ကျွမ်းကျင်စွာ တတ်မြောက်မထား သည့် တိုင်အောင် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သော စကားလုံးများကိုသာ ရွေးချယ်၍ သုံးနှုန်း ပြောဆိုနိုင်ခဲ့၏။ အလွန် တန်ဖိုးရှိလှသော ထိုကျွမ်းကျင် ပါးနပ်မှုသည် ကွန်ဝေး၏ ထူးခြားသော ကိုယ်ပိုင် အရည်အချင်း တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့လေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ဖြင့် သူက များများ ပြောရ လိမ့်မည် မထင်။ သူက တစ်ဖက်လူ ပြောသမျှကို နားထောင်ရမည့် လူ တစ် ယောက် ဖြစ်လာမည် ထင်၏။

ချန်းသည် သူ့အား သူ ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ မရောက်ခဲ့ဖူးသည့်

အခန်းများကို ဖြတ်၍ ခေါ်သွားနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သူ သတိထားမိသည်။ အခန်း အားလုံးသည် မီးပုံး မှန်အိမ်များ၏ မှန်ဝါးဝါး အလင်းရောင် အောက်တွင် ချစ်စရာ ကောင်းနေသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် ကြောင်လိမ် လှေကား တစ်ခုကို တက်ကာ တံခါးဝ တစ်ခုဆီသို့ ဆိုက်ရောက်သွားကြသည်။ ချန်းက ခေါက်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တံခါးသည် ပွင့်သွားလေ၏။ ဖွင့်ပေးသူမှာ တိဗက်လူမျိုး အစေခံ တစ်ဦး။ တံခါးကို ဆီး၍ ဖွင့်ပေးလိုက်ပုံမှာ မြန်ဆန်လွန်းသဖြင့် စောစောကတည်းက ကြိုတင်၍ တာဝန်ချထားခြင်း ဖြစ်ရမည်ဟု ကွန်ဝေး သံသယ ဖြစ်မိသည်။

ဤအပိုင်းသည် လာမာ ဘုန်းတော်ကြီး ကျောင်း၏ အမြင့်ဆုံးသော အထပ် ဖြစ်၍ မွမ်းမံ ပြင်ဆင်ထားပုံနှင့် ခင်းကျင်းထားပုံများမှာ အခြား နေရာများလိုပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ဤအထပ်၏ အထူးခြားဆုံးသော အရာတစ်ခုကိုတော့ ကွန်ဝေး ချက်ချင်း သတိပြုမိသည်။ တခြားမဟုတ်၊ အခြားနေရာများထက် ခြောက်သွေ့ပြီး ပူနွေးနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ရှိရှိသမျှ ပြတင်းပေါက် အားလုံးကို ပိတ်ထားပြီး ရေခွေးငွေ့စက် တစ်လုံးကို အားအပြည့် ဖွင့်ကာ အပူငွေ့ ပေးထားသည့်နယ် ခံစားရ၏။ သူ လျှောက်သွားနေစဉ် အတွင်းမှာပင် လေနည်းပါးမှုသည် တိုး၍ လာလျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ချန်းသည် တံခါး တစ်ခု ရှေ့၌ ရပ်လိုက်လေသည်။

'ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သင် တစ်ဦးတည်း လက်ခံ တွေ့ဆုံပါလိမ့်မယ်' ဟု ချန်းက နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံဖြင့် ကပ်၍ ပြောသည်။ တံခါးကို ကွန်ဝေး ဝင်သာအောင် သူကိုယ်တိုင် ဖွင့်ပေးသည်။ ကွန်ဝေးနောက်မှ နေပြီး တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်ပုံမှာ ညင်သာလွန်းသဖြင့် ချန်းတစ်ယောက် နောက်ချန်နေခဲ့သည့် အဖြစ်ကိုပင် သတိ မပြုမိနိုင်တော့ပေ။

ကွန်ဝေးသည် တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြစ်ကာ ရပ်လျက် ရှိသည်။ လေကို အားထုတ်၍ ရှုရှုလျက်ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ပူစပ်ပူလောင် ရှိလွန်းလှရုံမျှ မက မှောင်မည်းလျက် ရှိသည်။ စက္ကန့် အတော်များများ ကြာမှပင် သူ့ မျက်လုံးများသည် အမှောင်ထုနှင့် ကျင့်သားရလာသည်။ ထိုအခါကျမှပင် အမှောင်ထု လိုက်ကာ ကာရံထားသော ခေါင်မိုး နိမ့်နိမ့် အခန်းကို ပိပိပြင်ပြင် မြင်လာသည်။

အခန်း ပြင်ဆင်ထားပုံမှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ဖြစ်သည်။ စားပွဲနှင့် ကုလား

ပိုင် များသာ ရှိ၏။ ကုလားထိုင် တစ်လုံးပေါ်တွင် ကိုယ်လုံး ကိုယ်ထည် ပိန်ပါးပါး အသားအရောင် ပျော့တော့တော့နှင့် မျက်နှာ တစ်ခုလုံးတွင် ပါးရေလေးများ အစင်းလိုက် အစင်းလိုက် တွန့်လျက် ရှိသော အဘိုးအို တစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ အလင်းအမှောင် ပေးထားပုံ ထူးခြား လွန်းလှသော ရှေးဟောင်းပန်းချီကား တစ်ချပ်ထဲမှ လူတစ်ယောက်၏ ရုပ်လွှာနှင့် တူလျက် ရှိလေသည်။

ဤမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရသည့် တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် ကွန်ဝေး၏ စိတ်သည် လှုပ်ရှားလာရ၏။ သူ့စိတ်သည် ရှင်သန် တက်ကြွလာသည့်နယ် ခံစားရ၏။ ဤခံစားမှုသည် ထူးထူးခြားခြား ပူနွေးလျက် ရှိသော ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ်လေသလားဟုပင် တွေးထင်မိသည်။ ဤခံစားမှုကြောင့်ပင် ကွန်ဝေးသည် သူ့ကိုယ်သူ ပြန်၍ အံ့သြခြင်း ဖြစ်ရ၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ့စိတ်ကို ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်သွားသည်ဟု ထင်ရလောက်အောင် စူးစူးရှဲရှဲ နိုင်လှသည့် အဘိုးအို၏ အကြည့်အောက်တွင် ရောက်နေသော ကွန်ဝေးသည် မူးနောက်နောက် ရီဝေဝေ ဖြစ်လာသည်။ သူသည် ရှေ့သို့ ခြေလှမ်း အနည်းငယ်မျှ တိုးလိုက်ပြီး ရပ်နေလိုက်လေ၏။ ကုလားထိုင်ပေါ်မှ လူ၏ ရုပ်သွင်သည် စောစောကထက် ပို၍ ပီပြင်လာသလို တော့ ရှိသည်။ သို့သော်လည်း တစ်ကိုယ်လုံး၏ အနေအထားကိုမူ ပြက်ပြက် ထင်ထင် ခွဲခြား၍ မရသေးပေ။

ထိုင်နေသူသည် တရုတ်ဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော အဘိုးအို တစ်ဦး။ ပိန်ကြိုလှသော သူ့ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်ရှိ ဝတ်စုံသည် ပွရောင်းရောင်း။ ဝတ်စုံ အနားများနှင့် အမြိတ်စများသည် ဘေး တစ်ဖက်တစ်ချက်တွင် ပုံကျလျက် ရှိသည်။ 'သင်ဟာ မစွတာ ကွန်ဝေး မဟုတ်လား' အဘိုးအို၏ အသံမှာ တိုးတိုးသာသာ ခြစ်၏။ ပြောလိုက်သည့် အင်္ဂလိပ် စကားသံမှာ အံ့သြဖွယ် ကောင်းလောက်အောင်ပင် ပီသလှ၏။

အသံမှာ တည်ငြိမ် အေးဆေးပြီး သာယာနာပျော်ဖွယ် ရှိလှသည်။ ကြားလိုက်ရသူ၏ စိတ်ကို နှစ်သိမ့် အေးမြစေနိုင်လောက်အောင်ပင် သိမ်မွေ့ နူးညံ့လှ၏။ ဤမျှလောက် သိမ်မွေ့ နူးညံ့လှသော အသံသည် ကွန်ဝေး၏ စိတ်ကို အသာအယာ လာရောက် ထိတွေ့ ရိုက်ခတ်သည်။ ကွန်ဝေး၏ စိတ်၌ ကြည်လင် အေးဆေးပြီး ငြိမ်းချမ်းသော ချမ်းသာ သုခသည် ဖျတ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာသည့်နယ် ခံစားရသည်။ ဘာကြောင့် ဤခံစားမှု ဝင်လာရသနည်း။ သူ

စောစောက တွေးထင်မိခဲ့သလို အပူရှိန်ကြောင့်ပင် ဖြစ်ရမည်ဟု နောက် တစ်ကြိမ် တွေးမိပြန်လေသည်။

'မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်ဟာ ကွန်ဝေးပါ' ဟု သူက ပြောသည်။ အသံသည် ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

'သင့်ကို တွေ့ရခြင်းဟာ စိတ်ချမ်းသာမှု တစ်ခုကို ရရှိခြင်းပါပဲ မစ္စတာ ကွန်ဝေး၊ ကျွန်ုပ် သင့်ကို အခေါ်လွှတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦး တွေ့ဆုံပြီး စကား ပြောသင့်တယ် ထင်လို့ပါ။ ကျေးဇူး ပြုပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဘေးမှာ လာထိုင်စေချင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ကို ကြောက်စရာ မလိုပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ဟာ အဘိုးအို တစ်ယောက်ပါ။ သင့်ကို ဒုက္ခ မပေးနိုင် ပါဘူး'

'အခုလို လက်ခံ တွေ့ဆုံခြင်းဟာ ကျွန်တော့်ကို ဂုဏ်ပြုခြင်း တစ်ရပ် လို့ ယူဆပါတယ် ခင်ဗျာ'ဟု ကွန်ဝေးက ပြန်ပြောသည်။

'ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော ကွန်ဝေး၊ သင့်ကို အခုလို ခေါ်လိုက်ခြင်းဟာ သင်တို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတွေရဲ့ အသုံးအနှုန်း အလေ့ အထ အတိုင်း ခေါ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ် စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ အခု သင်နှင့် တွေ့ရတဲ့ အခိုက်အတန့် အချိန်ကာလကလေးဟာ ကျွန်ုပ်အဖို့ စိတ်ချမ်းသာမှု တစ်ခုကို ရရှိခြင်းပါပဲ။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မျက်စိအမြင်ဟာ အားနည်းလှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် ပြောတာကို ယုံပါ။ ကျွန်ုပ် သင့်ကို စိတ်နှင့်ရော မျက်စိနှင့်ပါ မြင်နိုင်စွမ်း ရှိနေပါတယ်။ ရှန်ဂရီလာကို သင် ရောက်လာတဲ့ အချိန်ကစပြီး ယနေ့အထိ သက်သောင့်သက်သာနှင့် သာသာ ယာယာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် ယုံကြည်ထားပါတယ်'

'ပြောစရာ မရှိအောင်ကို အဆင်ပြေပါတယ် ခင်ဗျာ'

'ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာပါတယ်၊ ချန်းဟာ သင်တို့အတွက် တာဝန်ကျေအောင် အစွမ်းကုန် အားထုတ်ရှာပါတယ်။ သံသယ ဝင်စရာ မရှိပါဘူး။ သင်တို့ ရောက် လာခြင်းဟာ သူ့အတွက်လည်း စိတ်ချမ်းသာမှု တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ သင့် အနေနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ လူ့ အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အကြောင်းနှင့် ပြဿနာ အရပ်ရပ်ကို မေးမြန်း စုံစမ်းခဲ့ကြောင်း သူက ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြထားပါတယ်'

'ကျွန်တော် ဒီလူ့အဖွဲ့အစည်းရဲ့ အရေးအခင်းတွေ အပေါ်မှာ အတော် ကလေး စိတ်ဝင်စားနေမိပါတယ်'

'ဒီလိုဆိုရင်တော့ အကယ်၍များ သင့်အနေနှင့် အချိန် ပေးနိုင်မယ်

ဆိုရင် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အခြေခံ သမိုင်းကြောင်း အကျဉ်းချုပ်ကို ကျွန်ုပ် ပြောပြ ပြန်ပါတယ်'

'ကျွန်တော့်အဖို့မှာ ဒီအကြောင်းအရာထက် ပိုပြီး နားထောင်ချင်စရာ ကောင်းတဲ့ အကြောင်းအရာ တစ်ခုမှ မရှိပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒီအကြောင်းကိုသာ နားထောင်ရမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် အများကြီး စိတ်ဝင်စားမှာပါ'

'ကျွန်ုပ်ကလည်း ဒီအတိုင်းပဲ ထင်ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒီလို ဖြစ်လိမ့်မယ် လို့ပဲ မျှော်လင့်ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ ဒီအကြောင်း မပြောမီ ပထမဆုံး လုပ်ဖို့ လိုတာက'

လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ လက်တစ်ဖက်သည် လှုပ်သွားသည်ဟု ပြော နိုင်ရုံကလေးမျှ လှုပ်ရှားသွားသည်။ မည်သည့် နည်းဖြင့် အချက်ပေးလိုက်သည် ကို ကွန်ဝေး တွေး၍ မရနိုင်မီ ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် အစေခံ တစ်ယောက် ဝင်လာပြီး လက်ဖက်ရည်ပွဲကို ပြင်ဆင် တည်ခင်းပေးသည်။

အရောင်အဆင်း ဟူ၍ မရှိသလောက် ဖြစ်နေသော အရည်များ ထည့် ထားသည့် ဥခွံ ပန်းကန်လေးများကို ယွန်းလင်ဗန်း တစ်ချပ်တွင် အစီအရီ တင်၍ ချထားပေးခြင်း ဖြစ်၏။ လက်ဖက်ရည်ပွဲမှာ ဤမျှသာ ဖြစ်၏။

လက်ဖက်ရည်ပွဲ ပြုလုပ်သည့် အခမ်းအနား၏ သဘော သဘာဝကို ကောင်းစွာ နားလည်ထားသော ကွန်ဝေးသည် သူ့ရှေ့ရှိ လက်ဖက်ရည် လင် ဗန်း အပေါ်၌ အထင်အမြင် သေးသည်စိတ် လုံးဝ မရှိချေ။ တစ်ဖက်မှ စကား ပြောသံသည် ဆက်လက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

'ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဓလေ့ထုံးစံနှင့် အလေ့အထတွေကို သင် တွေ့ဖူး ကြိဖူး ခဲ့ပါသလား'

မည်သည့် စိတ်မျိုးက သူ့အား လှုံ့ဆော် တိုက်တွန်းလိုက်သည်ကို ကွန်ဝေး မဝေခွဲနိုင်။ ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည့် ထိုစိတ်ကို ထိန်းချုပ်နိုင်စွမ်းလည်း မရှိ။ သူသည် ထိုစိတ်၏ တွန်းအားပေးမှုဖြင့် အဖြေမှန်ကို ပေးမိလျက်သာ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

'ကျွန်တော် တရုတ်ပြည်မှာ နှစ် အတော်ကြာကြာ နေခဲ့ဖူးပါတယ်'

'သင် ဒီအကြောင်း ချန်းကို မပြောခဲ့ဘူးနော်'

'မပြောခဲ့ပါဘူး'

'ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို တင်ပေးလိုက်သလို ဖြစ်အောင် ကျွန်ုပ်နှင့်ကျမှ ဘာကြောင့် ဖွင့်ပြောရပါသလဲ'

ကွန်ဝေးသည် သူ့၌ ရှိထားသည့် ရည်ရွယ်ချက်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် နိုင်နိုင်လုံလုံ ရှင်းပြတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ယခု တစ်ကြိမ်တွင်မူ ပြစ်ရာ အကြောင်း ရှာမရဘဲ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ မတတ်သာသည့် အဆုံးတွင် သူသည် အဖြေမှန်ကို ပေးသည်။

'ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ဒီကိစ္စ ချန်းကို ပွင့်ပြောဖို့ စိတ်ကူး မရခဲ့လို့ပါ။ အခုမှ ပွင့်ပြောချင်စိတ် ပေါ်လာတာနှင့် ပြောလိုက်တာ ပါ'

'ရှိရှိသမျှ အကြောင်းပြချက် အားလုံးထဲမှာ ကျွန်ုပ် ထင်ထားတဲ့ အကောင်းဆုံး အကြောင်းပြချက်ကတော့ မိတ်ဆွေရင်းချာ ဖြစ်လာမယ့် လူ ချင်းမို့ ပြောဖြစ်တယ်ပဲ ဆိုပါတော့၊ ကဲ ပြောပါဦး၊ လက်ဖက်ခြောက်နဲ့က မမွေးဘူးလား၊ တရုတ်နိုင်ငံက ထွက်တဲ့ လက်ဖက်ခြောက်ဟာ အမျိုးအစား သိပ်များပါတယ်။ အနံ့ အရသာနှင့်လည်း ပြည့်စုံကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ တောင်ကြား လွင်ပြင် ဒေသက စိုက်ပျိုး ထုတ်လုပ်ထားတဲ့ ဒီ လက်ဖက်ခြောက်ဟာလည်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ အထင် ပြောရရင် သူတို့ လက်ဖက် ခြောက်တွေနှင့် တန်းတူ ရည်တူ အဆင့်မှာပဲ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ယူဆပါ တယ်'

ကွန်ဝေးသည် လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်လုံးကို ယူ၍ သူ့နှုတ်ခမ်းများ နှင့် အသာအယာ တွေကာ အနည်းငယ်မျှ မြည်းကြည့်သည်။ အနံ့ အရသာမှာ ပြင်းထန်ခြင်း မရှိ။ နူးညံ့လှသည်။ အနံ့နှင့် အရသာသည် လျှာဖျား၌သာ နေသည် မဟုတ်။ ခန္ဓာကိုယ် တစ်ခုလုံးကို စိမ့်ဝင်သွားသည်။

'အလွန်ကို ထူးခြားတဲ့ အရသာပါ။ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ ဒီ လက်ဖက် ခြောက်ဟာ အသစ်အဆန်းပါပဲ။ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး'

'မှန်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ တောင်ကြား လွင်ပြင်ထဲမှာ စိုက်ပျိုးထားတဲ့ အခြား သီးပင်များလို ထူးခြားပြီး တန်ဖိုးရှိတဲ့ အရွက်ပါ။ သူ့ကို ဖြည်းဖြည်း မှန်မှန်လေး သောက်ပြီး အရသာ ခံသင့်ပါတယ်။ သူ့ကို တလေးတစား မြတ် မြတ်နိုးနိုးနှင့်သာ မဟုတ်ဘူး။ သာယာ ကြည်နူးမှုကို အပြည့်အဝ ရရှိနိုင်အောင် အရသာ ခံသင့်ပါတယ်။ ဒီအရသာ ခံနည်းဟာ ထင်ရှား ကျော်ကြားတဲ့ နည်း တစ်နည်းပါ။ လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်ငါးရာစု နှစ်များ အတွင်းက နေ သွား တဲ့ ကောင်ကီချောင်းဆီက တစ်ဆင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရခဲ့တာပါ။ ကောင်ကီချောင်းဟာ ကြိတ်တစ်ပိုင်း စုပ်ပြီး ဆိုရင် ကြိတ်မှာ ရှိနေတဲ့ အရည်ရဲ့ အနှစ်သာရကို အပြည့်

အဝ ရအောင် စုပ်လေ့ ရှိပါတယ်။ သူက ကျွန်ုပ်သည် အရသာ အရှိဆုံးသော အပိုင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ရယူ ခံစားလေ့ ရှိပါသည်လို့ ဆိုထားခဲ့တယ်။ ကြီးကျယ် ထင်ရှားတဲ့ တရုတ် ဂန္ထဝင် စာပေတွေကိုရော သင် လေ့လာဖူးပါ သလား'

ကွန်ဝေးက အနည်းအကျဉ်းမျှ ဖတ်ရှု လေ့လာဖူးကြောင်း ပြန်ပြော သည်။

ယခု ပြောနေသည့် စကားများမှာ လောကဝတ်အရ အာလာပသလ္လာပ သဘော ပြောနေခြင်းမျှသာ ဖြစ်ကြောင်းကို ကွန်ဝေး နားလည်ထားသည်။ လက်ဖက်ရည်ပွဲ မသိမ်းမချင်းတော့ ဤစကားများကိုပင် ဆက်လက် နားထောင် နေရလိမ့်မည်ဟုလည်း သူ သဘောပေါက်သည်။

သူ့အနေဖြင့် ရှန်ဂရီလာ၏ သမိုင်းကြောင်းကို နားထောင်ချင်လှပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း လက်ဖက်ရည်၏ အရသာက ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေသဖြင့် သိပ်ပြီး အလျင်စလိုတော့ မဖြစ်ပေ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ကောင်ကီချောင်းကို အတုခိုးပြီး လက်ဖက်ရည်ကို အရသာခံ၍ သောက်လျက် ရှိလေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် စောစောက နည်းမျိုးဖြင့် အချက်ပေးလိုက်ပြန်သည်ကို ကွန်ဝေး သတိထားမိသည်။

အစေခံသည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး လက်ဖက်ရည်ပွဲကို သိမ်းကာ အပြင်သို့ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။

ထိုတစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် ရှန်ဂရီလာ၏ လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် စကားပလ္လင်ခံခြင်း နိဒါန်းပျိုးခြင်းများ မပြုတော့ဘဲ သူ ပြောရမည့် စကားကို ပြောသည်။

'ကျွန်ုပ်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော ကွန်ဝေး၊ သင့်အနေနှင့် တိဗက် သမိုင်း ကြောင်း အကျဉ်းချုပ်ကို ယေဘုယျတော့ သိကောင်း သိထားပါလိမ့်မယ်။ ဒီမှာ ရှိနေတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ စာကြည့်တိုက်ကို သင်ဟာ အတော်ကလေး ကျယ်ကျယ် ပြန်ပြန် အသုံးပြုနေတယ်လို့ ချန်းက ကျွန်ုပ်ကို အသိပေးထားပါတယ်။ သင့် အနေနှင့် ဒီဘက်ပိုင်းက နယ်မြေ ဒေသတွေရဲ့ ရှေးဟောင်းသမိုင်း ဖြစ်စဉ်တွေ ပေါ်မှာ အထူးတလည် စိတ်ဝင်စားပြီး ရှာဖွေ လေ့လာခြင်း ပြုလိမ့်မယ်လို့ ခင်တင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သင် သိချင်သလောက် မသိရတဲ့ အဖြစ်မျိုး ရောက် လိမ့်မယ် ဆိုတာလည်း ကျွန်ုပ် သံသယ မဖြစ်ပါဘူး။

'ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် လူသမိုင်းရဲ့ အလယ်ခေတ် အတွင်းမှာ

နက်စတိုးရီးယန်း ခရစ်ယာန် ဘာသာ အယူဝါဒ* ဟာ အာရှတိုက် တစ်တိုက် လုံးမှာ ပျံ့နှံ့ သွားခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတဲ့ အချက်နှင့် ဒီအယူဝါဒ ပျက်သုဉ်း သွားပြီး တဲ့နောက် နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာကြာထိ ဒီ အယူဝါဒရဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆ အလေ့အထ လက်ငုတ် လက်ရင်းတွေဟာ ဆက်လက် ရှင်သန် ပျံ့ပွားနေခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့ သင် သိမှာပါ။ နောက်ပိုင်း ဆယ့်ခုနစ် ရာစုနှစ်ထဲ ရောက်တော့ ခရစ်ယာန် ဘာသာ ပြန်လည် ထွန်းကား ရှင်သန် လာရေး အတွက် ဂျေဆုလို့ ခေါ်တဲ့ ဘရင်ဂျီ ဂိုဏ်းဝင် သာသနာပြု အဖွဲ့ တွေက နေရာဒေသ အနှံ့ စွန့်စား သွားလာပြီး ကြီးပမ်းခဲ့တယ်။ သူတို့ရဲ့ ကြီးပမ်းမှုကို ရောမကတောင် တွန်းအား ပေးခဲ့တယ်။ ဒီအကြောင်းအရာတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ စိန့်ပေါလ်ရဲ့ ခရီးသွား မှတ်တမ်းတွေမှာ စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်း လောက်အောင် ရေးသားထားတာကို ကျွန်ုပ်တို့ ဖတ်ခဲ့ကြရတယ်။ ဒီဘာသာ အယူဝါဒဟာ တဖြည်းဖြည်းချင်း နေရာဒေသ အတော်များများမှာ ခြေကုပ် ရလာခဲ့တယ်။

'ဒီနေရာမှာ ကနေ့ခေတ် ဥရောပတိုက်သား အတော်များများ မသိ မမြင်ခဲ့တဲ့ အချက် တစ်ချက် ရှိခဲ့တယ်။ တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး။ တိဗက် ဒေသရဲ့ လာဆာမြို့တော်မှာ ခရစ်ယာန် သာသနာပြု အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ တည်ရှိ လာခဲ့တာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ့်ရှစ်နှစ် တိတိ ရှိခဲ့ပြီ ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ ခရစ် သက္ကရာဇ် ၁၇၁၉ ခုနှစ်ကျတော့ တရုတ်နိုင်ငံ ပီကင်းမြို့တော်က ကာပူချင်း ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီး လေးပါး** ဟာ လူသူ အရောက်အပေါက် နည်းပြီး အတွင်းပိုင်းကျတဲ့ ဒေသတွေထဲမှာ နက်စတိုးရီးယန်း ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် အကြွင်းအကျန် ရှိနေလိမ့်ဦးမယ် ဆိုတဲ့ အယူအဆနှင့် အရှာ ထွက်ခဲ့ကြတယ်။

'သူတို့ လေးဦးဟာ လန်ချောင်းနှင့် ကိုဟိုနိုးကို ဖြတ်ပြီး အနောက်တောင် တည့်တည့်ကို လပေါင်းများစွာ သွားခဲ့ကြတယ်။ သူတို့အနေနှင့် အင်မတန် ကြီး မားတဲ့ အခက်အခဲပေါင်း များစွာနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရလိမ့်မယ် ဆိုတာ သင် တွေး နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ဘုန်းကြီး သုံးပါးဟာ လမ်းမှာပဲ ပျံလွန်တော် မူခဲ့ကြတယ်။ စတုတ္ထမြောက် တစ်ပါးလည်းပဲ သေဘေးနှင့် ကြုံလုကြုံခင် အခြေအနေမျိုးကို ဆိုက်ရောက်ပြီးခါမှ ကံအားလျော်စွာ အင်မတန်မှ ကျဉ်းမြောင်းပြီး သွားရ လာရ ခက်ခဲတဲ့ တောင်ကြား တစ်ခုကို အမှတ်မထင် ရောက်သွားခဲ့တယ်။

'ဒီတောင်ကြားဟာ ကနေ့ အချိန်မှာ လမင်းပြာပြာ တောင်ကြား လွင်ပြင် ကို ချဉ်းကပ်နိုင်တဲ့ တစ်ခုတည်းသော လမ်းပါပဲ။ ဒီနေရာကို ရောက်လာတဲ့ အခါ သူဟာ အလွန်အလွန် ဖော်ရွေပြီး စားဝတ်နေရေး အတွက် အပူအပင် အကြောင့်အကြ မရှိအောင် ကုံလုံ ကြွယ်ဝတဲ့ လူမျိုးစု တစ်စုနှင့် လာတွေ့ရ တယ်။ သူ့ အနေနှင့်ကတော့ သေကံမရောက် သက်မပျောက် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်ရတာနှင့် အမျှ အင်မတန်မှ သဘော မနော ကောင်းတဲ့ လူတွေနှင့် တွေ့ရတဲ့ အတွက် အံ့ဩခြင်းလည်း ဖြစ်ခဲ့ရတယ်။ အပြင်လောကက ရောက်လာတဲ့ လူစိမ်း သူစိမ်းတွေ အပေါ်မှာ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့စွာနှင့် ဆက်ဆံခြင်းဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ရှေးအကျဆုံးသော ဓလေ့ထုံးစံ တစ်ခု ဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်ုပ် အမြဲတမ်း သတ်မှတ်ခဲ့ပါတယ်။

'ဒီဒေသကို ရောက်လာတဲ့ ဘုန်းကြီးဟာ မကြာခင်မှာပဲ ပြန်လည် ကျန်းမာလာခဲ့ပြီး သူ့ရဲ့ ဘာသာ အယူဝါဒကို ဟောပြောခြင်း ပြုခဲ့ပါတယ်။ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတွေဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာတွေ ဖြစ်ပေမယ့် သူ ဟောပြောသမျှ ကို လိုလိုချင်ချင်နှင့် နာယူခဲ့ကြတဲ့ အတွက် သူ့ အနေနှင့် အတော်ကလေး အောင်မြင်မှု ရခဲ့ပါတယ်။

'အဲဒီအချိန်က ဒီတောင်တန်းပေါ်မှာ အလွန် ရှေးကျတဲ့ လာမာ ဘုန်း ကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်း တည်ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျောင်းက ကျောင်းအို ကျောင်းပျက်ကြီး ဖြစ်နေပါပြီ။ ကိုယ်ပိုင်းရော စိတ်ပိုင်းပါ ပျက်သုဉ်းနေတဲ့ အခြေအနေမျိုး ဆိုက်ရောက်နေတယ်။ ကာပူချင်း ဘုန်းကြီးရဲ့ ကြီးပမ်း အား ထုတ်မှုကြောင့် သီးနှံ စိုက်ပျိုးမှု လုပ်ငန်း တိုးတက်လာတဲ့ အခါမှာ ဒီကျောင်း ဆို ကျောင်းပျက်ကြီး နေရာမှာ ခရစ်ယာန် ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်း ထပ်မံ တည်ဆောက်ဖို့ စိတ်ကူး ရလာခဲ့တယ်။ ဒီလိုနှင့်ပဲ သူ့ရဲ့ ကြီးကြပ်မှု အောက်မှာ ဒီကျောင်းအိုကြီးကို အသစ် ပြန်လည် တည်ဆောက်ခြင်းနှင့် မွမ်း

* အေဒီ ၄၅၈ ခုနှစ်တွင် နက်စတိုးရီးယပ်စ် (Nestorius) အား ကွန်စတန်တင်နိုပယ် မြို့တော်၏ ခရစ်ယာန် ဂိုဏ်းချုပ် ဘုန်းတော်ကြီး အဖြစ် ရွေးချယ် ခန့်ထားခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း လွဲမှားသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူများ လက်ခံသည် ဟူသော စွပ်စွဲချက်များ ဖြင့် သူ့အား အာရေးဘီးယားနိုင်ငံသို့ ပြည်နှင်ဒဏ် ပေးခြင်း ခံရသည်။ သူ၏ ဟော ပြောမှုများ အပေါ်တွင် ယုံကြည် သက်ဝင်ကြသော စိတ်အား အလွန် ထက်သန်သည့် သူ့နောက်လိုက် သာသနာပြုများသည် ဤ အယူဝါဒကို အာရေးဘီးယား၊ ပါရှားနှင့် တရုတ်နိုင်ငံဘက် အထိ ပျံ့နှံ့သွားအောင် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည်။

** ၁၅၂၈ ခုနှစ် အတွင်းက စိန့်ဖရန်စစ် ဟောပြောခဲ့သော အယူအဆသစ်များ အပေါ် သက်ဝင် ယုံကြည်ခဲ့ကြသည့် ဘုန်းတော်ကြီးများ။ သူတို့သည် အဆင်းရဲခံခြင်းနှင့် သာသနာပြု လုပ်ငန်းကို အဓိကထားသူများ ဖြစ်၏။

မံ ပြင်ဆင်ခြင်း လုပ်ခဲ့ကြတယ်။ ဒီကျောင်းကြီး ဆောက်လုပ် ပြီးစီးလို့ သူ တက်နေတဲ့ အချိန်ဟာ ၁၇၃၄ ခုနှစ်ပဲ။ သူ့အသက်ဟာ ငါးဆယ်သုံးနှစ် ရှိနေ ပြီ။

'ဒီလူရဲ့ အကြောင်းကို သင် ပိုပြီး သိသွားအောင် ကျွန်ုပ် ပြောပြပါ ရစေ။ သူ့နာမည်က ပါးရှောလို့ ခေါ်ပါတယ်။ လူဇင်းဘတ် နိုင်ငံ^{*}သား တစ်ဦး ပါ။ အရှေ့ဖျား နိုင်ငံများ သာသနာပြု လုပ်ငန်း အတွက် သူ့ဘဝကို မမြှုပ်နှံ ခင်က သူဟာ ပါရီ၊ ဘိုလုံးနှင့် တခြား မြို့တွေက တက္ကသိုလ်တွေမှာ ပညာ သင်ကြားခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူဟာ စာတတ် ပေတတ် ပညာရှင် တစ်ဦးပါ။ သူ ဘဝရဲ့ အစပိုင်းက အကြောင်းချင်းရာတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ မှတ်တမ်းမှတ်စု များများစားစား မတွေ့ရပေမယ့် တွေ့ရသလောက်ပေါ်မှာ အခြေခံပြီး ကောက် ချက် ချကြည့်ရမယ် ဆိုရင် သူဟာ ထူးခြားတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ဆိုနိုင် လောက်ပါတယ်။

'သူဟာ တေးဂီတနှင့် ပန်းချီ ပန်းပု အနုပညာတွေကိုလည်း ခံမင်တယ်။ လိုက်စားတယ်။ ဘာသာစကားတွေကို လေ့လာ လိုက်စားဖို့လည်း ဝါသနာ ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း ပြုမှုအတွက် သူနှင့် အသင့်တော်ဆုံး အလုပ်အကိုင် တစ်ခုကို ရွေးချယ်ပြီး မလုပ်ကိုင်မီမှာ သူဟာ ကမ္ဘာလောက ကြီးထဲက ရှိနေသမျှ စည်းစိမ်ချမ်းသာ ဟူသမျှကို ခံစားခဲ့ပါတယ်။ သူ လူငယ် ဘဝတုန်းက မာပလာ စစ်ပွဲ^{**} မှာ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ အတွက် စစ် ရဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းတဲ့ အနိဋ္ဌာရုံတွေကို သူကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ ကျကျ သိမြင် ခံစားခဲ့ရဖူးတယ်။

'သူဟာ အလွန်ကို သန်မာ ကြံ့ခိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သူ ရောက် လာစ ပထမ နှစ်ပိုင်းတွေ အတွင်းမှာ ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတွေနှင့် အတူတူ ဒိုးတူပေါင်ဖက် သူ့လက် သူ့ခြေကို အသုံးပြုပြီး မနားမနေ အလုပ် လုပ်ခဲ့ တယ်။ သူ့ကိုယ်ပိုင် ခြံဥယျာဉ်ကို သူ့ဘာသာသူ တူးဆွပြီး စိုက်ပျိုးခဲ့တယ်။ စိုက်ပျိုးနည်းကို တိုင်းရင်းသားတွေဆီက သင်ယူတယ်။ သူ တတ်ထားသမျှ နည်းတွေကိုလည်း တိုင်းရင်းသားတွေကို သင်ပြပေးတယ်။ ဒီတောင်ကြား

* ဘယ်လ်ဂျီယံ၊ ဂျာမနီနှင့် ပြင်သစ် သုံးနိုင်ငံကြားရှိ အနောက် ဥရောပ နယ်မြေ အတွင်းမှ နိုင်ငံငယ် တစ်ခု။
** ၁၇၀၉ ခုနှစ်က မာလ်ဘာရီး မြို့စား၏ လက်အောက်ခံ ဗြိတိသျှ တပ်များနှင့် ပြင်သစ်တို့ တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် စစ်ပွဲ။

တစ်လျှောက်မှာ ရှိနေတဲ့ ရွှေကြောတွေကိုလည်း သူ တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီ ရွှေကြောတွေ အပေါ်မှာ သူ လောဘရမ္မက် မတက်ခဲ့ဘူး။ သူ့အနေနှင့် ဒေသ အတွင်းမှာ ပေါက်ရောက်တဲ့ သစ်ပင်ပန်းမန်နှင့်^{*} ဟင်းသီး ဟင်းရွက်တွေ အပေါ်မှာပဲ စိတ်ဝင်စားတယ်။

'သူဟာ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့တယ်။ နို့မ့်ချတတ်တဲ့ စိတ် ရှိတယ်။ တစ်ယူသန် စိတ်မျိုး လုံးဝ မရှိဘူး။ သူ့အနေနှင့် လူတစ်ဦးတည်းက လင် အများ အပြား မယား အများအပြား ယူတဲ့ စနစ်ကို မကြိုက်ပေမယ့် ဒေသခံ တိုင်းရင်းသားတွေ ကြားမှာ ရှိနေတဲ့ ဆေးရှူခြင်း အလေ့အထကိုတော့ မဆန့် ကျင်ခဲ့ဘူး။ ဒီကိစ္စကလည်း တကယ်တော့ ကျန်းမာရေး အတွက် ဇဆေးဝါး အဖြစ် အသုံးပြုတဲ့ သဘောက ရှိနေတယ်။ အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ် ဆိုရင် တော့ နောက်ပိုင်းမှာ ပါးရှော ကိုယ်တိုင် ဆေးစွဲသူ တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့တယ်။ သူ့ အနေနှင့် တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ လူနေမှု ဘဝထဲက သူ့အတွက် အန္တရာယ် လည်း မဖြစ် သာယာမှုလည်း ရတယ်လို့ ထင်ရတဲ့ဟာကို လက်ခံခြင်းပါပဲ။

'အပြန်အလှန် အနေနှင့် သူက တိုင်းရင်းသားတွေရဲ့ အသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ရေးနှင့် စိတ်နေ စိတ်ထား မြင့်မားရေး အတွက် အနောက်တိုင်း ပညာ ဗဟုသုတ အနစ်သာရတွေကို ဖြန့်ဖြူး ပေးခဲ့တယ်။ သူဟာ အကျင့်အားဖြင့် မြို့ခြံတတ်သူ တစ်ဦး မဟုတ်ဘူး။ ကမ္ဘာလောကကြီး အတွင်းမှာ ရှိနေတဲ့ အကောင်းမှန်သမျှကို ရယူ ခံစားတယ်။ ဒါကြောင့်လည်း သူ့ရဲ့ ဘာသာပြောင်း တပည့်တပန်းတွေကို အချက်အပြုတ် ပညာလည်း သင်ပေးတယ်။ ဘာသာရေး ဆိုင်ရာ သဘောတရားတွေ ကျတော့လည်း သိလွယ် တတ်လွယ် နားလည် လွယ်အောင် အမေးအဖြေ နည်းနှင့် သင်ကြားပေးတယ်။

'သင့်အနေနှင့် သူ့ကို အလွန် စိတ်အားထက်သန်သူ၊ အလွန် အလုပ် များသူ၊ ပညာဉာဏ် ပြည့်ဝသူ၊ ရိုးရိုးအေးအေး နေတတ်သူ၊ အလွန် အစွဲ အလမ်း ကြီးသူ တစ်ဦး အဖြစ် မြင်စေချင်ပါတယ်။ သာသနာပြု ဘုန်းကြီး တစ်ပါးရဲ့ အလုပ်တာဝန်များနှင့် အတူ အခြား လောကီ လူမှုရေး အလုပ်တွေ ကိုပါ သိမ်းကျုံးပြီး လုပ်ကိုင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် အဖြစ် မြင်စေချင်ပါတယ်။ အခု သင် တွေ့နေရတဲ့ ကျောင်းရဲ့ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းတွေကို သူ ကိုယ်တိုင် ကြီးကြပ် သူ့ကိုယ်တိုင် ပါဝင် ဆောက်လုပ်သွားခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကိုပါ သင် နားလည်စေချင်ပါတယ်။

'ဒီကျောင်းကို ဆောက်ခဲ့ရတဲ့ လုပ်ငန်း ပမာဏဟာ အလွန် ကြီးကျယ်

တာနှင့် အမျှ အခက်အခဲပေါင်း မြောက်မြားစွာနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရမှာပါ။ ဒီ လုပ်ငန်းကို ဖြစ်မြောက် အောင်မြင်အောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ခဲ့တာဟာ သူ့ရဲ့ မာနနှင့် စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်မှုကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ မာနလို့ ကျွန်ုပ် ပြောလိုက်ခြင်းဟာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး။ သူ ရောက်လာစ ပထမပိုင်းမှာတော့ သူ ယုံကြည် သက်ဝင်နေတဲ့ ဘာသာက ဒီ ရှန်ဂရီလာ တောင်ကြောပေါ်မှာ ကြီးကျယ် ခမ်းနားတဲ့ ကျောင်းတစ်ကျောင်းကို သူ့ကိုယ် တိုင် ဦးစီးပြီး တည်ဆောက်နိုင်ရမယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်မျိုး မွေးလာအောင် တိုက်တွန်းခဲ့တယ်လို့ ကျွန်ုပ် ယူဆမိလို့ပါ။

'ဒါပေမယ့် အချိန်တွေဟာ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာခဲ့တာနှင့် အမျှ ဒီ မာန မာန စိတ်ဟာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ပျောက်သွားပြီး သူ့နေရာမှာ တည်ငြိမ် အေးဆေးတဲ့ စိတ်ဟာ ဝင်လာခဲ့ပါတယ်။ အပြိုင်အဆိုင် လုပ်လိုစိတ်ဟာ ငယ်ရွယ် နုနယ်သေးသူတို့ရဲ့ စိတ်ဓာတ်ပါ။ ပါးရော အနေနှင့် သူ ကျောင်း ပြီးစီးသွားလို့ အခြေတကျ ဖြစ်သွားချိန်မှာ သူ့အသက်ဟာ အတော်ကလေး ရင့်ကျက်တဲ့ အရွယ်ကို ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ သင် နားလည်ထားသင့်တာက တင်းကျပ်တဲ့ စည်းကမ်းပိုင်း ရှုထောင့်ကနေပြီး လေ့လာမယ်ဆိုရင် သူဟာ သူ့ အလုပ်ကို မှန်မှန် မဆောင်ရွက်ဘူးလို့ ဆိုနိုင်စရာ ရှိပါတယ်။

'ဒါပေမယ့် တောင်ကြား လွင်ပြင်က လူတွေနှင့် လာမာ ဘုန်းကြီးတွေ ကတော့ ဒွိဟ မဖြစ်ကြပါဘူး။ သူတို့ကတော့ ပါးရော့ကို ချစ်ကြတယ်။ ပါးရော့ စကားကိုလည်း နားခံကြတယ်။ နှစ်တွေ ကြာညောင်း လာခဲ့တာနှင့် အမျှ ကြည့်ညို လေးစားမှုဟာ ဆုတ်ယုတ် မသွားဘဲ တိုးတက်လာခဲ့တယ်။ ပါးရော့ ဟာ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်တိုင်း သူ့ရဲ့ အစီရင်ခံစာကို ပီကင်းမြို့က ဂိုဏ်း ချုပ် ဘုန်းတော်ကြီးဆီ ပို့လေ့ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အစီရင်ခံစာတွေ ဟာ ပီကင်းကို မရောက်တာက များတယ်။ စာသွားပို့တဲ့ လူတွေဟာ လမ်း ခရီးမှာတင် ဘေးအန္တရာယ် တစ်ခုခုနှင့် ကြုံတွေ့ပြီး သေဆုံးကုန်တဲ့ အတွက် မရောက်တာပဲလို့ ယူဆနိုင်စရာ ရှိပါတယ်။

'ကြာလာတော့ ပါးရော့ဟာ သူ့ရဲ့ အစီရင်ခံစာတွေကြောင့် လူတွေ အသက် ဆုံးရှုံးရတာကို မလိုလားပဲ ဖြစ်လာတယ်။ ရာစုနှစ် အလယ်လောက် လည်း ရောက်ရော အစီရင်ခံစာ မှန်မှန် ပို့ခိုင်းတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်တော့ဘဲ ရုပ်ပစ်လိုက်တယ်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် သူ စောစောပိုင်းက ပို့ခဲ့သမျှ အစီရင် ခံစာတွေထဲက တချို့ဟာ ချောချောမောမော ရောက်သွားခဲ့ပုံရတယ်။ ပါးရော့

ရဲ့ လုပ်ပုံ ကိုင်ပုံတွေ အပေါ်မှာ သံသယ ဝင်တဲ့ အဖြစ်ဟာ နောက်ပိုင်းမှာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တယ်။

'ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ၁၇၆၉ ခုနှစ်မှာ လူစိမ်း တစ်ဦးဟာ စာ တစ် စောင်နှင့် အတူ သူ့ဆီကို ရောက်လာခဲ့တယ်။ လူစိမ်း ယူလာတဲ့ စာက လွန် ခဲ့တဲ့ ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက် ကတည်းက ရေးပို့ထားတဲ့ စာ ဖြစ်နေတယ်။ စာက ပါးရော့ကို ရောမ ပြန်လာရမယ်လို့ ဆင့်ခေါ်တဲ့ အမိန့်စာ။

'တကယ်လို့သာ ဒီအမိန့်စာဟာ လမ်းခရီးမှာ မကြန့်ကြာဘဲ သူ့လက် ထဲ ရောက်လာသည့်တိုင်အောင် သူ့အသက်ဟာ ခုနှစ်ဆယ် ကျော်နေပြီ။ အခု စာရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ သူ့အသက်ဟာ ရှစ်ဆယ့်ကိုးနှစ် ရှိနေပြီ။ တောင်စဉ် တောင်တန်း တောင်ကြို တောင်ကြား အထပ်ထပ်ကို ကျော်ဖြတ် သွားရမယ့် ခရီးရှည်ကြီးကို သူ ဘယ်လို သွားမလဲ၊ တွေးတောင် မတွေးဝံ့တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု၊ သူ့ အသက်အရွယ်မှာ အပြင်လမ်းခရီး တစ်လျှောက်မှာ ကြုံရမယ့် လေပြင်း မှန်တိုင်းဒဏ်နှင့် အင်မတန် ကြမ်းတမ်းတဲ့ အအေးဒဏ်တွေကို ဘယ်လိုနည်း နှင့်မှ မခံနိုင်တော့ဘူး။

'ဒါကြောင့်မို့ သူဟာ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ထားတဲ့ ပြန်ကြားစာ တစ်စောင်ကို ပို့ခဲ့တယ်။ စာထဲမှာ ဆိုးရွားတဲ့ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကိုလည်း ဖော်ပြထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီစာဟာ တောင်အထပ်ထပ်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး လိုရာ ခရီးကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားတယ် ဆိုတဲ့ အမှတ်အသား လုံးဝ မတွေ့ရပါဘူး။

'ဒီလိုနှင့်ပဲ ပါးရော့ဟာ ရှန်ဂရီလာမှာပဲ ဆက်လက် နေထိုင်ခဲ့ရတယ်။ သူ့အထက်က ပေးတဲ့ အမိန့် အာဏာကို ဖိဆန်ပြီး နေတဲ့ သဘော မဟုတ် ပါဘူး။ သူတို့ ပေးတဲ့ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာဖို့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာက လုံးဝ ခွင့်မပြု တော့တဲ့ အတွက် မလိုက်နာဘဲ နေရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူဟာ လူအိုကြီး တစ်ယောက် ဘဝ ရောက်နေပါပြီ။ သေခြင်းတရားက သူ တို့ရော သူ့ရဲ့ လုပ်နည်း လုပ်ဟန် မမှန်ကန်မှုတွေကိုပါ မကြာခင် အဆုံးသတ် စေတော့မယ့် အခြေအနေမျိုး ဆိုက်ရောက်နေပါပြီ။

'အဲဒီ အချိန်မှာပဲ သူ အခြေချပြီး တည်ထောင် ထားခဲ့တဲ့ အဆောက် အအုံဟာ ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ပြောင်းလဲမှု တစ်ရပ်နှင့် ကြုံတွေ့ လာရပါတယ်။ ဒီလို အပြောင်းအလဲ ဖြစ်လာရတာဟာ ဝမ်းနည်းစရာတော့ မဟောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အံ့ဩစရာတော့ မရှိပါဘူး။ ကူဇော်လောင်ဖက်

ရယ်လို့ လုံးဝ မရှိဘဲ သူ တစ်ဦးတည်း ကြီးပမ်း တည်ဆောက်ထားရတဲ့ အဆောက်အအုံရဲ့ အလေ့အထနှင့် အစဉ်အလာ ဓလေ့ထုံးစံတွေကို ရာသက်ပန် ဆက်လက် တည်မြဲသွားအောင် လုပ်ဖို့ဆိုတာ မျှော်လင့်အပ်တဲ့ အရာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ အားလျော့လာချိန်မှာ သူ့အစား ဝင်ရောက် ဆုပ်ကိုင်ပေးမယ့် သူနှင့် ဘဝတူ အနောက်တိုင်းသားရယ်လို့ သူ့အနားမှာ တစ်ဦး တစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး။

'အလွန် ရှေးကျပြီး အလွန် ခြားနားတဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆ သဘောတရားတွေ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ များစွာ ခိုင်မြဲ တည်တံ့လာခဲ့တဲ့ ဒေသမျိုးမှာ အဆောက်အအုံသစ် တစ်ခု လာပြီး တည်ဆောက်တာကိုက သူ့အများ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ အဲသလို အခြေအနေမျိုးမှာ ဘာမဆို ဖြစ်ရမယ်လို့ တောင်းဆိုနေမယ် ဆိုရင် လွန်ရာ ကျပါလိမ့်မယ်။ အသက် ကိုးဆယ်တွင်း ချင်းနင်း ဝင်ရောက်စ ပြုနေပြီ ဖြစ်တဲ့ ဆံဖြူ သွားကျိုး အဘိုးအိုကြီး တစ်ယောက်ကို သူ လုပ်ခဲ့သမျှ မှားပြီလို့ မြင်လာအောင် လုပ်လို့ကော သင့်တော် မတဲ့လား။

'ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ပါးရောကတော့ သူ့ အများ သူ မမြင်ရှာခဲ့ပါဘူး။ သူ့ အနေနှင့် အသက်ကလည်း အိုမင်း ရင့်ရော်လာပြီ ဆိုတော့ စိတ်ဆင်းရဲစရာတွေကို ရှာမတွေ့တော့ဘူး။ ပျော်ပျော်ပဲ နေတော့တဲ့ ဘဝ ရောက်နေပြီ။ သူ့နောက်လိုက် တပည့်တပန်းတွေ အနေနှင့်ကလည်း သူ ဟောခဲ့သမျှ တရား အကြောင်းတွေကို မေ့ကုန်ပေမယ့် သူ့ကိုတော့ ကြည့်ညို လေးစား ချစ်ခင်လျက်ပဲ ရှိကြတယ်။

'တောင်ကြားလွင်ပြင် အတွင်းမှာ ရှိနေကြတဲ့ လူတွေ အနေနှင့် သူ့ကို ဘုရားတစ်ဆူ ဂူတစ်လုံးထားပြီး မြတ်နိုး ချစ်ခင်နေမှန်း သိနေတဲ့ ပါးရောဟာ သူ ဟောကြားခဲ့သမျှ တရားနှင့် ပတ်သက်ပြီး လိုက်နာ ဆောင်ရွက်ရမယ့် ဓလေ့ ထုံးစံတွေကို မလိုက်နာဘဲ လျော့ရဲ လျော့ရဲ ဖြစ်လာတာကို သည်းခံခွင့်လွှတ်ထားခဲ့တယ်။ သူဟာ ဒီအသက်အရွယ် ရောက်လာပေမယ့် တက်ကြွမှု ကတော့ ရှိတုန်းပဲ။ သူ့ရဲ့ အသိပညာ ရှာဖွေ လေ့လာမှုပိုင်းကလည်း ထူးထူးခြားခြားကို ရှင်သန်နေတုန်းပဲ။

'သူ အသက် ကိုးဆယ်နှင့် ရှစ်နှစ် အရွယ်ရောက်တော့ သူ့ အလျင်က နေသွားခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေ စုဆောင်း သိုမှီး ထားပစ်ခဲ့တဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာ စာပေ ကျမ်းဂန်တွေကို စတင် ဖတ်ရှု လေ့လာခဲ့တယ်။ သူ့ ရည်ရွယ်ချက်က ခရစ်

ယာန် ဘာသာ အယူဝါဒ ရှုထောင့်ကနေပြီး ဗုဒ္ဓဘာသာကို ဝေဖန် သုံးသပ်တဲ့ စာအုပ် တစ်အုပ် ပြုစု ရေးသားခဲ့မယ် ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ပဲ။

'သူ မသေမီ နေရသမျှ နှစ်ကာလ အတွင်းမှာ သူ့ဘဝကို ဒီ အလုပ်နှင့်ပဲ အရိုးထုတ်တော့မယ် ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် လုပ်ခဲ့တဲ့ အလုပ် တစ်ခုပါ။ တကယ်လည်း ဒီအလုပ် ပြီးမြောက် သွားခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ လက်ရေးမူ စာအုပ်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ လက်ထဲမှာ အခု ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ရဲ့ ဝေဖန် သုံးသပ်မှုဟာ အလွန် ညင်သာနေတာကို တွေ့ရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ဒီစာအုပ်ကို ရေးသား ပြုစု ပြီးစီးတဲ့ အချိန်မှာ သူ့အသက်ဟာ တစ်ရာနီးပါး ရှိနေပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအသက်အရွယ်ဟာ စိတ်အား ထက်သန်မှုတွေနှင့် စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်မှုတွေ ဖြည်းဖြည်းချင်း ကုန်ခန်းသွားတဲ့ အရွယ်မျိုး မဟုတ်လား။

'အဲဒီ အချိန်ကာလ အတွင်းမှာပဲ သူ စောစောပိုင်းက သိမ်းသွင်းထားခဲ့တဲ့ သူ့ရဲ့ တပည့်တပန်းတွေထဲက အတော်များများဟာ သေဆုံးကုန်ခဲ့ကြပါပြီ။ အစားထိုးနိုင်တဲ့ လူအရေအတွက်ကလည်း အင်မတန်မှ နည်းပါးတဲ့ အတွက် ကာပူချင်း ခရစ်ယာန် ဘာသာဝင် အရေအတွက်ဟာ အတော်ကြီး လျော့နည်း လာခဲ့ရပါတယ်။ တစ်ချိန်က ဘာသာပြောင်း နောက်လိုက် စုစုပေါင်း ရှစ်ဆယ်ကျော်လောက် ရှိခဲ့ရာက သိသိသာသာကြီး လျော့နည်းလာခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ တစ်ဒါဇင်လောက်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်။ ဒီ တစ်ဒါဇင်ထဲက လူများစုဟာ သက်ကြီး ရွယ်အိုတွေ ဖြစ်ပါတယ်။

'ဒီအချိန်မှာ ပါးရောရဲ့ ဘဝဟာ အင်မတန် တည်ငြိမ်နေပါပြီ။ ဘဝ နေဝင်ချိန်ကိုပဲ အေးအေးဆေးဆေး စောင့်မျှော်နေရတဲ့ အခြေအနေမျိုး ရောက်နေပြီ ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ အလွန်ကို အိုမင်းနေပြီ ဖြစ်တဲ့ အတွက် အလိုဆန္ဒ မပြည့်ဝမှု ဆိုတာလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ အနာရောဂါလည်း အထူးတလည် ထပ်ပြီး စွဲကပ်စရာ မရှိသလောက် ဖြစ်နေပါပြီ။ သူ့အဖို့ ထာဝရ အိပ်စက် နားနေနိုင်ဖို့ တစ်ခုတည်းကိုသာ စောင့်မျှော်နေရုံပဲ ရှိပါတော့တယ်။ သူ့ အနေနှင့်ကတော့ ကြောက်လန့်တဲ့ စိတ်လည်း မရှိတော့ပါဘူး။

'တောင်ကြားလွင်ပြင် အတွင်းမှာ နေထိုင်ကြတဲ့ လူတွေက သူ့အတွက် အစားအစာနှင့် အဝတ်အထည် ပေးတယ်။ သူ့ စာကြည့်တိုက်က သူ့ကို အလုပ်ပေးထားတယ်။ အဲသလို အေးအေးဆေးဆေးနှင့် နေရတဲ့ နောက်ပိုင်း ရက်တွေမှာ သူဟာ သူ့စာအုပ်တွေ၊ ပြန်လည် တမ်းတ သတိရမှုတွေနှင့် အတူ သူ

စွဲနေတဲ့ ဆေးဝါးနှင့်ပဲ အချိန်ပြုန်း နေခဲ့တယ်။

'သူ့စိတ်ဟာ အလွန် အလွန် တည်ငြိမ် အေးဆေးပြီး ကြည်လင် သန့်စင်နေပြီ ဖြစ်တဲ့အတွက် သူဟာ အိန္ဒိယနိုင်ငံမှာ ယောဂလို့ ခေါ်တဲ့ ယောဂီကျင့်စဉ်ကိုတောင်မှ အားထုတ်ခဲ့တယ်။ ဒီကျင့်စဉ်ဟာ ထွက်သက် ဝင်သက်ကို မူမှတ်တဲ့ နည်းတွေ အပေါ်မှာ အခြေခံတဲ့ ကျင့်စဉ် တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီအသက်အရွယ် ရောက်နေပြီ ဖြစ်တဲ့ လူတစ်ယောက် အဖို့ ဒီအလုပ်ဟာ အန္တရာယ် မကင်းတဲ့ အလုပ်တစ်ခု ဖြစ်လာနိုင်ပါတယ်။

'ဒီအချက်ဟာ မှန်ပုံလည်း ရပါတယ်။ မကြာခင် နှစ်အနေနှင့် ၁၇၈၉ ခုနှစ်ထဲ ရောက်တော့ ပါးရော့-တစ်ယောက် အသက်ငင်နေပြီ ဆိုတဲ့ သတင်းဟာ တောင်ကြား လွင်ပြင်ဆီကို ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။

'ကျွန်ုပ်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော ကွန်ဝေး၊ သူဟာ ဟောဒီ အခန်းထဲမှာ လဲလျောင်း နေခဲ့ပါတယ်။ ဒီအခန်းရဲ့ ပြတင်းပေါက်က နေပြီး အလွန် အားနည်းနေပြီ ဖြစ်တဲ့ သူ့ မျက်လုံးတွေဟာ ကရာကာလ တောင်တန်းကို မှန်ဝါးဝါး မြင်နေရတယ်။ သူ့အနေနှင့် ကရာကာလ တောင်တန်းကို စိတ်အာရုံနှင့် မြင်နေနိုင်ပါတယ်။ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာလောက် သူ မြင်ခဲ့ ကြည့်ခဲ့ရဖူးတဲ့ ပြိုင်ဘက်ကင်းအောင် လှနေတဲ့ ကရာကာလ တောင်တန်းကို သူ စိတ်အာရုံနှင့် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်တွေ့ နေရတုန်းပါ။

'ပြီးတော့လည်း သူ့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ ကြုံခဲ့ရဖူးတဲ့ အတွေ့အကြုံပေါင်း များစွာဟာ သူ့ဆီကို တန်းစီပြီး ရောက်လာနေကြပါတယ်။ သဲကန္တာရနှင့် တောင်ကုန်းတွေကို ဖြတ်သန်း သွားခဲ့ရတဲ့ နှစ်တွေ၊ အနောက်တိုင်း နိုင်ငံက မြို့ကြီးတွေထဲမှာ လှုပ်ရှား သွားလာနေကြတဲ့ လူစုလူဝေးတွေ၊ မာလ်ဘာရီး တပ်တွေ ကြားက ပြီးပြီးပြန်ပြန် အရောင်တွေ လက်နေတဲ့ လက်နက်တွေ။

'ဒါတွေ အားလုံးဟာ သူ့ စိတ်အာရုံမှာ ထင်ဟပ်လာနေကြပါတယ်။ သူ့စိတ်ဟာ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တည်ငြိမ် အေးဆေးလာတယ်။ သူဟာ သေဖို့ အသင့်ပဲ။ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာစွာနှင့် သေချင်တဲ့ ဆန္ဒကလည်း အပြည့်အဝ ရှိနေပြီ။ သူ့ မိတ်ဆွေတွေနှင့် အစေအပါးတွေလည်း သူ့ဘေးမှာ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြတယ်။ အားလုံးကို နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခြင်း အနေနှင့် နှုတ်ဆက်တယ်။ ပြီးတော့ အခန်းထဲမှာ သူ တစ်ယောက်တည်း ထားပြီး အပြင် ထွက်ကြဖို့ ပြောတယ်။

'အဲသလို တစ်ယောက်တည်း နေရတဲ့ အချိန်ကာလ အတွင်းမှာ သူဟာ သူ့ဝိညာဉ်ကို စွန့်လွှတ်ဖို့ အသင့် ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် သူ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာဘူး။ သူဟာ စကားလည်း မပြော လှုပ်ရှားခြင်းလည်း မရှိဘဲ နှင့် ရက်သတ္တပေါင်း များစွာ မြောနေခဲ့တယ်။ အဲဒီနောက်တော့ သူဟာ ပြန်ပြီး နာလန်ထလာတယ်။ သူ့အသက်ဟာ တစ်ရာနှင့် ရှစ်နှစ် ရှိနေပြီ'

သာသာအေးအေး ပြောနေသော လေသံသည် တစ်ခဏမျှ ရပ်သွားသည်။ မသိမသာကလေးမျှ စိတ်လှုပ်ရှားလျက် ရှိသော ကွန်ဝေး အဖို့တော့ လာမှာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် အိပ်မက် တစ်ခု အတွင်းမှနေ၍ သူ့အား စကားလှမ်းပြောနေသည်ဟုပင် ထင်မိသည်။ တစ်ခဏမျှ ရပ်နားနေသော အသံသည် ဆက်လက် ထွက်ပေါ် လာပြန်လေသည်။

'သေခြင်းရဲ့ တံခါးဝမှာ နှစ်မျောပြီး အကြာကြီး စောင့်ဆိုင်း နေကြရတဲ့ လူတွေ ကြုံရတတ်တဲ့ အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ရတဲ့ ပါးရော့ဟာ သူနှင့် အတူသူ နေထိုင်ရာ ကမ္ဘာလောကကြီးထဲကို ပြန်ယူသွားဖို့ အလွန် ထူးခြား ဆန်းကြယ်တဲ့ စက္ခုအာရုံ တစ်ခုကို ရလာခဲ့ပါတယ်။ ဒီ စက္ခုအာရုံ အကြောင်းကို နောက်ပိုင်းကျမှ ကျွန်ုပ် ထပ်မံပြီး ရှင်းပြပါမယ်။ အခု လောလောဆယ်မှာတော့ အလွန်ကို ထူးခြားတဲ့ သေရွာပြန် ပါးရော့ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေနှင့် အပြုအမူတွေကိုသာ ကျွန်ုပ် အဓိက ထားပြီး ပြောပြရပါလိမ့်မယ်။

'အားလုံးက မျှော်လင့်ထားကြသလို ပါးရော့ဟာ နာလန်ထ လူမမာ တစ်ယောက် အနေအထားမျိုးမှာ မရှိဘဲ ထူထူထောင်ထောင် တောင့်တောင့် တင်းတင်းနှင့် လူကောင်း ပကတိလို ဖြစ်နေပါတယ်။ အမှန်တော့ ဆေးမျိုခြင်းနှင့် ဝင်သက် ထွက်သက် ရှုရှိုက်ခြင်း ဆိုတဲ့ အလုပ် နှစ်ခု စလုံးဟာ သူ့အသက်အရွယ်မျိုးမှာ သေမင်းကို ခုခံ တွန်းလှန်နိုင်တဲ့ အရာတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အဖြစ်ကတော့ အဖြစ်မှန်ပါပဲ။ သက်ကြီးရွယ်အို လာမာ ဘုန်းတော်ကြီးတွေထဲက နောက်ဆုံး ဘုန်းကြီးအိုကြီး ပျံလွန်တော်မူသွားတဲ့ ၁၇၉၄ ခုနှစ် အတွင်းမှာ ပါးရော့ဟာ အသက်ရှင်နေတုန်းပဲ ရှိပါသေးတယ်။

'ရှန်ဂရီလာမှာ နေကြတဲ့ လူတွေကြားမှာတော့ ပါးရော့ရဲ့ အဖြစ်ဟာ ဝိုင်းဝန်းထက် ရယ်အားသန်ရတဲ့ အဖြစ်တစ်ခုပါ။ ပါးရော့ နားရေ အတွန့်လိုက် အလိပ်လိုက် ဖြစ်နေတဲ့ ကာပူချင်း ဘုန်းကြီး အနေနှင့်လည်း လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ့်နှစ်နှစ် အတွင်းကလို အိုမင်းမစွမ်းတဲ့ ဇရာဒဗ္ဗလ ဘဝမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ လူထူထောင်ထောင် ပြန်ဖြစ်နေတယ်။ လွင်ပြင်သူ လွင်ပြင်သားများ အဖို့တော့

အင်မတန် လျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်ပြီး နားလည်ရခက်တဲ့ အဖြစ်တစ်ခုပါပဲ။

'သူတို့အတွက် အလွန် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ ကျောက်တောင်ကြီး ပေါ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေပြီး တရား အားထုတ်နေတဲ့ ဆာဒူး ရသေ့ကြီးလို စုန်းတစ္ဆေ ကဝေတွေရဲ့ တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပဒ်မျိုး ရထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ထူး တစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အပေါ်မှာ အစဉ်အလာ အရ ထားရှိလာခဲ့တဲ့ ကြည့်ညို လေးစားမှုကတော့ ပျက်မသွားသေးဘူး။ သူတို့ အနေနှင့် ရှန်ဂရီလာကို သွားရတာဟာ ကုသိုလ် ရနိုင်တဲ့ အလုပ် တစ်ခု ကံကောင်းစေနိုင်တဲ့ အလုပ်တစ်ခုလို့ သတ်မှတ် ယူဆပြီး သွားမြဲ သွားကြတယ်။ ပါးရော့အတွက် လူ့ဒါန်းစရာ ပစ္စည်းလေးတွေ ယူသွားကြတယ်။ ရောက်တော့လည်း ကျောင်းအတွက် လိုအပ်နေတဲ့ ဝေယျာဝစ္စ လုပ်ငန်းတွေကို လုပ်ကိုင်ပေးခဲ့ကြတယ်။

'သူ့ကို ဝတ်ပြုဖို့ ရောက်လာကြတဲ့ လူတွေကို ပါးရော့ဟာ ဆီးပြီး ဆုတောင်း မေတ္တာတော့ ပို့တယ်။ ဒါပေမယ့် သူဟာ သတိ ချွတ်ယွင်းနေပြီ။ ဒီလူတွေကို ကောင်းကောင်း မမှတ်မိတော့ဘူး။ မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ရောက်လာတဲ့ လူတွေလို့ပဲ သူ့စိတ်ထဲက ထင်ပုံရတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိ အဖ ဘုရားသခင်၊ တပည့်တော် တပည့်တော်မတို့သည် အရှင်အား ဝတ်ပြုပါစေ ဆိုတဲ့ ဓမ္မတေးသံကတော့ တောင်ကြားလွင်ပြင်ထဲက ဝတ်ကျောင်းတွေထဲမှာ သိဆိုနေကြတုန်းပဲ။

'ရာစုနှစ် အသစ်ဘက်ကို နီးကပ်လာနေတဲ့ အချိန်မှာ ဒီအဖြစ်ဟာ ပြောလို့ကောင်း နားထောင်လို့ ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ပုံပြင် တစ်ပုဒ် ဖြစ်လာတယ်။ ရှေးသူဟောင်းတွေ ပြောစမှတ် ပြုနေတဲ့ ယုံတမ်းစကား တစ်ခု ဖြစ်လာတယ်။ ပါးရော့ဟာ သိဒ္ဓိရှင် တစ်ပါး ဖြစ်သွားပြီ။ သူ့ရဲ့ တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပဒ်ကို ပြတဲ့ အနေနှင့် သူဟာ တချို့ ညတွေမှာ ကရာကာလံ တောင်ထိပ်ကို ပျံတက်သွားပြီး ကောင်းကင် တစ်ခုလုံးကို လင်းနေအောင် ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင် ကိုင်ထားတယ်လို့ ပြောလေ့ ရှိကြတယ်။

'လပြည့်နေ့ည ဆိုရင် တောင်ပေါ်မှာ ကျနေတဲ့ အရောင်ဟာ အမြဲတမ်း ခပ်ဖျော့ဖျော့ပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ တောင်ထိပ်ကို ပါးရော့လည်း တက်မသွားဘူး။ တခြား ဘယ်သူမှလည်း တက်သွားတာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်ုပ် အနေနှင့် ဒီအချက်ကို ပြောပြနေဖို့တောင် မလိုပါဘူး။ မလိုအပ်ဘဲနှင့် ပြောရတာကတော့ ပါးရော့ဟာ မဖြစ်နိုင်တဲ့ အရာပေါင်း မြောက်မြားစွာ လုပ်ခဲ့တယ်။

လုပ်နိုင်ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ မခိုင်လုံသော သာဓကတွေ ရှိနေလို့ပါ။

'ဥပမာ တစ်ခု ပြောရမယ်ဆိုရင် ပါးရော့ဟာ ဈာန်ဝင်စားပြီး ကောင်းကင်ကို ပျံတက်သွားတယ်လို့ အားလုံးက ယူဆကြပါတယ်။ ဈာန်ဆိုတဲ့ ဟာ မျိုးက အင်မတန်မှ သိမ်မွေ့ နက်နဲတဲ့ ဗုဒ္ဓဘာသာမှာ အများဆုံး ဖြစ်ပေါ်တတ်တဲ့ အရာတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အမှန်အတိုင်း ဝေဖန် ဆန်းစစ်ပြီး ပြောကြမယ် ဆိုပြန်တော့လည်း ပါးရော့ဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာ နည်းအရ လောကီဈာန် ရဖို့အတွက် နည်းမျိုးစုံကို သုံးပြီး လက်တွေ့ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ အထောက်အထားတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။ သူ ကြိုးစား အားထုတ်ခဲ့ပေမယ့် ဒီကိစ္စမှာ လုံးဝ မအောင်မြင်ခဲ့ပါဘူး။

'သို့သော်လည်း ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှိနေတဲ့ အာရုံတွေ ဆုတ်ယုတ်သွားရင် သို့မဟုတ် ပျက်စီးသွားရင် တခြား အရာ တစ်ခုကို တိုးတက် ရှင်သန်အောင် လုပ်ပြီး အစားထိုး တည်ဆောက်နိုင်တယ် ဆိုတာကိုတော့ ရှာဖွေ တွေ့ရှိသွားခဲ့ပါတယ်။ အလွန်ကို ထူးခြားပါတယ်လို့ ပြောရမယ့် အကြားအမြင် အာရုံကို သူ ရရှိခဲ့ပါတယ်။ သူ့မှာ အနာရောဂါတွေကို ပျောက်ကင်းသွားအောင် ကုသပေးနိုင်တဲ့ တန်ခိုး ရှိနေပါတယ်လို့ သူ ကိုယ်တိုင်က ဝန်မခံပေမယ့် လူနာရဲ့ မျက်မှောက်မှာ သူ ရှိနေရုံမျှနှင့် စွဲကပ်နေတဲ့ အနာရောဂါက ပျောက်ကင်းချမ်းသာသွားတဲ့ သာဓကတွေ ရှိခဲ့ပါတယ်။

'မဖြစ်စဖူး ထူးကဲတယ်လို့ ပြောရမယ့် ဒီနှစ်တွေ အတွင်းမှာ အချိန်ကို သူ ဘယ်လို အသုံးချသွားတယ် ဆိုတာကိုတော့ သင် သိချင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် ထင်ပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်က သူ့ရဲ့ စိတ်နေ သဘောထားကို ခန့်မှန်းကြည့်မယ် ဆိုရင် သေချိန်တန်တဲ့ အသက်အရွယ်မှာ သေသင့်ပါလျက်နှင့် မသေဘဲ ဖြစ်လာခဲ့ရတဲ့ ပါးရော့ရဲ့ စိတ်ထဲမှာ သူ ဘယ်အချိန်ထိ နေရဦးမှာလဲ၊ ဘယ်အချိန်ကျမှ သေမှာလဲ ဆိုတဲ့ အချက် နှစ်ချက်ကို အတိအကျ ခန့်မှန်းလို့ မရဘဲ ဖြစ်လာတယ်။ ဘာကြောင့် ဒီလို ဖြစ်လာရတာလဲ ဆိုတဲ့ အချက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး ခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းကိုလည်း ရှာမရဘူး။

'သူ့အဖြစ်ဟာ သာမန် ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ် တစ်ခု မဟုတ်ဘဲ ဓမ္မတာ တရားနှင့် ဆန့်ကျင်နေတဲ့ အဖြစ်တစ်ခု ဆိုတာတော့ သူ သိနေတယ်။ ဒီအသိ ရှိလာတာနှင့် အမျှ သူ့မှာ ဖြစ်နေတဲ့ ဒီထူးခြား လွန်ကဲမှုဟာ ဒီပုံအတိုင်း ရက်လ အကန့်အသတ် မရှိ ဆက်သွားချင်လည်း သွားမယ်။ သို့မဟုတ် ဒီ ထူးခြား လွန်ကဲမှု ဖြစ်စဉ်ဟာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ဖြန့်ခနဲ အဆုံးသတ်ချင်

လည်း အဆုံးသတ်သွားလိမ့်မယ် ဆိုတာကို သတိပြုလာမိပုံရတယ်။

'အဲသလို သတိပြုလာမိတဲ့ အခါမှာ သူဟာ ကျရောက်လာမယ့် ဘေးအန္တရာယ်တွေကို ကြိုတင်ပြီး တွေးခြင်း ပူပန်ခြင်း လုံးဝ မဖြစ်တော့ဘူး။ သူ့ဘဝကို သူလိုချင်တဲ့ ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်အောင် နေလာခဲ့တယ်။ သူ့ နှလုံးသားဟာ ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး စာပေမှာ မွေ့လျော် လိုက်စားတဲ့ စာပေ ပညာရှင်တစ်ဦး အဖြစ် နေချင်ခဲ့တာ ဆိုတော့ အဲဒီ ပုံစံအတိုင်း နေလာခဲ့တယ်။ သူ့မှတ်ဉာဏ်ဟာ အံ့ဩစရာ ဖြစ်လောက်အောင် ကောင်းနေတာ တွေ့ရတယ်။ အခုကျခါမှ သူဟာ အရာရာတိုင်း သင်လို ကြားလို မှတ်လို ပိုပြီး လွယ်ကူနေတာကို တွေ့ရတယ်။ သူ့ရဲ့ မှတ်ဉာဏ်ဟာ သူ ကျောင်းသား ဘဝတုန်းက မှတ်ဉာဏ်ထက် အဆပေါင်း များစွာ သာလွန်နေတာကို တွေ့နေရတယ်။

'မကြာခင်မှာပဲ သူဟာ ဘာစာအုပ်ကိုမှ မလိုတော့တဲ့ အဖြစ်မျိုး ရောက်လာတယ်။ ဒါပေမယ့် အကြောင်းအရာ တစ်ခုခုနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပထမဆုံး စတင် လေ့လာချိန်မှာတော့ စာအုပ် နည်းနည်းပါးပါး သူ့အနားမှာ ထားလေ့ ရှိတယ်။

'သင် စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ ယူဆရတဲ့ အဖြစ် တစ်ခုကတော့ သူဟာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ သဒ္ဒါနှင့် အဘိဓာန်တွေကို လေ့လာခဲ့တယ်။ ဒါတွေကို လေ့လာပြီး သင်တို့ရဲ့ ဘာသာစကားကို ထုံးလိုမွေ့ ရေလိုနောက်နိုင်အောင် အားထုတ်ခဲ့တယ်။ သူ ပထမဆုံး လုပ်ခဲ့တဲ့ ဘာသာရပ် လေ့ကျင့်ခန်းတွေထဲက လက်ရေးမှ စာအုပ် တစ်အုပ်ဟာ အခုအချိန်ထိ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ စာကြည့်တိုက်မှာ ရှိနေပါသေးတယ်'

ကျွန်ဝေးက ပြုံးသည်။

'တကယ်လို့ အခါအခွင့် သင့်လာရင် ကျွန်တော် လေ့လာဖို့ စိတ်ဝင်စားမိပါတယ်'

'သင့်ဆန္ဒကို ကျွန်ုပ်က ဝမ်းပန်းတသာ ကြိုဆိုပါတယ်။ သင့်အနေနှင့် ကတော့ လက်တွေ့ အကျိုး မဖြစ်ထွန်းတဲ့ ဆောင်ရွက်မှု တစ်ခုလို့ ထင်ချင်လည်း ထင်မိပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် သင် ပြန်ပြီး စဉ်းစားရမှာက ပါးရောဟာ ဒီ အလုပ်ကို လုပ်တဲ့ အချိန်မှာ လက်တွေ့အားဖြင့် အကျိုး မဖြစ်ထွန်းနိုင်တော့တဲ့ အသက်အရွယ်ကို ရောက်နေပြီ ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ။ ဒီအလုပ်မျိုးကိုမှ သူ မလုပ်ရင် သူဟာ သိပ်ပြီး အထီးကျန်နိုင်နေမှာပါ။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆယ့်ကိုးရာစုနှစ်ရဲ့ စတုတ္ထမြောက်နှစ်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့

သမိုင်းရဲ့ အရေးပါ အရာရောက်ဆုံးသော နှစ်တစ်နှစ်ပါပဲ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အဲဒီနှစ် အတွင်းမှာ ဥရောပတိုက်က လူစိမ်း ဧည့်သည် တစ်ယောက်ဟာ လမင်းပြာပြာ တောင်ကြား လွင်ပြင်ကို ဆိုက်ရောက်လာခဲ့လို့ပါပဲ။

'သူဟာ ဩစတြီးယန်း လူမျိုး တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး နာမည်က ဟင်ချယ်လို့ ခေါ်ပါတယ်။ သူဟာ အီတလီ နိုင်ငံထဲမှာ နပိုလီယံရဲ့ တပ်တွေနှင့် ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ စစ်သားဟောင်း တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ မှူးမတ် အမျိုးအနွယ်က ဆင်းသက် လာခဲ့တဲ့ လူငယ် တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ နေမှု ထိုင်မှုကလည်း အဆင့်မြင့်ပါတယ်။ အပြုအမူကျတော့လည်း ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တဲ့ အတွက် ခင်မင် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါတယ်။ စစ်ပွဲတွေကြောင့် သူ စည်းစိမ် ချမ်းသာတွေ ပျက်စီးခဲ့ရတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။

'သူဟာ ရှာဖွေနိုင်ငံကို ဖြတ်ပြီး အာရှတိုက်ထဲကို မရေရာတဲ့ ရည်မှန်းချက် တစ်ခုနှင့် ဝင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရတဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ပြန်လည် ရှာဖွေ စုဆောင်းမယ် ဆိုတဲ့ ရည်မှန်းချက်ပါ။ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံနှင့် သူ ဒီတောင်ကြားလွင်ပြင်ထဲ ရောက်လာရသလဲ ဆိုတာ အတိအကျသာ သိရရင် သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းမှာပါ။ ဒါပေမယ့် သူ ရောက်လာပုံကို သူ့ဘာသာ သူ သေသေချာချာ မသိဘဲ ဖြစ်နေတယ်။ တစ်ခု သေချာတာက သူ ဒီကို ဆိုက်ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ သူဟာ ဟိုတစ်ချိန်က ပါးရော ဖြစ်သလို သေလုမြောပါး ဖြစ်နေပြီ။

'ဒီတစ်ကြိမ်မှာလည်း ရှန်ဂရီလာရဲ့ ဧည့်ဝတ် ကျောပွန်မှုကြောင့် လူစိမ်းဟာ အခြေအနေ ပြန်ကောင်းလာခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ မတူညီတဲ့ အခြေအနေ တစ်ရပ်ကတော့ ရှိနေခဲ့တယ်။ ပါးရောကတော့ ဒီနေရာ ရောက်လာတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ ယုံကြည်တဲ့ တရား ဟောဖို့နှင့် သူ ဘာသာ သွင်းဖို့ အလုပ်ကိုသာ စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်။ ဟင်ချယ်ကျတော့ ရွှေကြောတွေ အပေါ်မှာသာ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ ပထမဆုံး ဆန္ဒက သူ့ကိုယ်သူ ချမ်းသာကြွယ်ဝအောင် လုပ်ပြီး ဥရောပတိုက်ကို အမြန်ဆုံး ပြန်ဖို့ပဲ။

'ဒါပေမယ့် သူ မပြန်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး။ မထင်မှတ်တဲ့ အရာ တစ်ခုဟာ ဖြစ်လာခဲ့လို့ပါ။ ဒီအရာ တစ်ခု ဆိုတာကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ဒေသရဲ့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် တစ်ခုမို့ အလွန် ထူးဆန်း အံ့ဩဖို့ ကောင်းတဲ့ အရာ တစ်ခုလို့ မပြောနိုင်တော့ပါဘူး။ တောင်ကြားလွင်ပြင်ရဲ့ ငြိမ်းအေးချမ်းသာမှုနှင့် အပြင် လောကကြီးနှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်တောက်ပြီး တသီးတခြား တည်ရှိနေတဲ့ လွတ်

လပ်မှုဟာ ဟင်ချယ်ရဲ့ စိတ်ကို ဆွဲဆောင်ထားခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သူ ပြန် သွားဖို့ စီစဉ်ထားတဲ့ ခရီးဟာ နေ့ရွှေ့ ညရွှေ့နှင့် ကြန့်ကြာ လာခဲ့ရပါတယ်။

‘အဲသလိုနဲ့ပဲ တစ်နေ့မှာတော့ ပါးရော့နှင့် ပတ်သက်တဲ့ ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်ကို လွင်ပြင်သားတွေဆီက ကြားရတဲ့ အတွက် သူဟာ ရှန်ဂရီလာကို တက်သွားပြီး ပါးရော့နှင့် ပထမဆုံး အကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့ပါတယ်။

‘ဒီ တွေ့ဆုံမှုဟာ သမိုင်း ဖြစ်စဉ်မှာ မှတ်တမ်း တင်ရမယ့် တွေ့ဆုံမှု တစ်ရပ်ပါ။ ပါးရော့ရဲ့ သိမ်မွေ့ နူးညံ့တဲ့ စိတ်ဟာ လူငယ် တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ် တဲ့ ဟင်ချယ်ရဲ့ စိတ်ကို ထိထိခိုက်ခိုက် ရှိခဲ့ပါတယ်။ သွေ့ခြောက်နေတဲ့ မြေ ပေါ်ကို ရေလောင်းချ လိုက်သလို သူ့စိတ်ဟာ စိုပြည် လန်းဆန်း လာခဲ့ရပါ တယ်။ ဒီလူသား နှစ်ဦးရဲ့ ကြားမှာ တည်ရှိလာတဲ့ ဆက်ဆံမှုကို ကျွန်ုပ် အနေ နှင့် အသေးစိတ် ပြောပြဖို့ မရည်ရွယ်ပါဘူး။ သူတို့ နှစ်ဦးဟာ တစ်ဦးက ကြည်ညို ကိုးကွယ်မှုနှင့် ရိုသေ လေးစားမှုကို ပေးခဲ့ပါတယ်။ တစ်ဦးကတော့ သူ့မှာ ရှိနေတဲ့ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတ၊ သူ့ရဲ့ စိတ်ချမ်းသာမှုနှင့် သူ့ စိတ် ကူးယဉ် အိပ်မက်ကနေပြီး အကောင်အထည် ပေါ်လာရတဲ့ လက်တွေ့ ဘဝ တွေကို ခွဲဝေမျှတ ပေးခဲ့ပါတယ်’

တစ်ခဏမျှ စကား ပြတ်သွားပြန်သည်။ ကွန်ဝေးက အလွန် အေးဆေး ညင်သာသော လေသံဖြင့် စကားတစ်ခွန်း လှမ်းပြောသည်။

‘အခုလို ကြားဖြတ်ပြီး ပြောတာ ခွင့်လွှတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် အခုပြောတဲ့ စကားဟာ ကျွန်တော်အတွက် သိပ်ပြီး မရှင်းဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်’

‘ကျွန်ုပ် သိပါတယ်’ ဖြေသံမှာ တိုးတိုး သာသာကလေး ဖြစ်သည်။

‘တကယ်လို့ ဒီကိစ္စ ရှင်းလင်းသွားရင် ထူးထူးခြားခြား မှတ်သားလောက်တဲ့ အရာတစ်ခု ဖြစ်လာဖို့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း ရှင်းလင်းသွားအောင် ပြော ပြဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု လောလောဆယ်မှာတော့ သိပ်ပြီး ထူးခြားမှု မရှိဘူးလို့ ဆိုရမယ့် အကြောင်းလေးတွေကိုပဲ ပြောပြပါရစေ။

‘သင် စိတ်ဝင်စားလိမ့်မယ်လို့ ယူဆရတဲ့ အချက် တစ်ချက်ကတော့ ပါးရော့နှင့် တွေ့ဆုံပြီးတဲ့ နောက်မှာ ဟင်ချယ်ဟာ တရုတ် ရှေးဟောင်း အနု ပညာ မျိုးစုံကို စတင် စုဆောင်းပေးခဲ့ပါတယ်။ စာကြည့်တိုက် အတွက် စာအုပ် တွေ စုဆောင်း ပေးခဲ့တဲ့ အပြင် တူရိယာ ပစ္စည်းတွေကိုလည်း ဝယ်ယူ စု ဆောင်း ပေးခဲ့ပါတယ်။

‘သူဟာ တရုတ်နိုင်ငံ ပီကင်းကို ခရီးတစ်ခေါက် ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ ၁၈၀၉

နှစ်မှာ သူ ဝယ်ယူ စုဆောင်းထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သယ်ပြီး ပထမဆုံး တစ်ခေါက် ပြန်ရောက် လာခဲ့ပါတယ်။ သူဟာ နောက်တစ်ခေါက် ထပ်ပြီး မထွက်တော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် အချိန်အခါ အခြေအနေနှင့် လိုက်လျော ညီ တွေ ဖြစ်အောင် စီမံ ဖန်တီးတတ်တဲ့ သူ့ရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုကြောင့် ဒီဘုန်းတော် ကြီးကျောင်း အတွက် လိုအပ်သမျှ ပစ္စည်းတွေကို အပြင် ကမ္ဘာလောကက သယ်ယူ တင်သွင်း လာနိုင်ခဲ့ပါတယ်’

‘ပစ္စည်းတွေ အတွက် ကျသင့်ငွေကို ရွှေနှင့် ပေးကြတယ်လို့ ကျွန်တော် နားလည်မိပါတယ်။ မှန်ပါသလား’

‘မှန်ပါတယ်။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ တခြားဒေသတွေမှာ တန်ဖိုး အမြင့်ဆုံးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ သတ္တု ပစ္စည်းကို အများအပြား ပိုင်ဆိုင်နေခြင်းဟာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ အတွက် ကံကောင်းခြင်းပါပဲ’

‘ဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးနေတဲ့ ပစ္စည်းကို အလှအယက် မဖြစ်ကြတာက ပိုပြီး ကံကောင်းတယ်လို့ ထင်မိပါတယ် ခင်ဗျာ’

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဦးခေါင်းကို အသာအယာ ညွတ်၍ ကွန်ဝေး၏ စကားကို ထောက်ခံကြောင်း ဖော်ပြသည်။

‘ကျွန်ုပ်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော ကွန်ဝေး၊ အဲဒီအချက်ဟာ ဟင်ချယ် အစိုး ရိမ်ဆုံး အချက် တစ်ချက် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့လည်း သူဟာ စာအုပ် တွေနှင့် တခြား ပစ္စည်းတွေကို သယ်ယူလာတဲ့ အခါမှာ ပစ္စည်း အထမ်းသမား တွေကို တောင်ကြား လွင်ပြင်နှင့် အနီးဆုံး နေရာကို ဘယ်တော့မှ ခေါ်မလာ ပါဘူး။ တောင်ကြား လွင်ပြင်နှင့် တစ်နေ့ ခရီးလောက် ကွာလှမ်းတဲ့ နေရာမှာ ပစ္စည်းတွေကို ချခိုင်းထားပါတယ်။ ပြီးမှ တောင်ကြား လွင်ပြင်က လူတွေနှင့် တစ်ဆင့် သယ်ယူပါတယ်။ သူဟာ အလွန် ကျဉ်းမြောင်းတဲ့ တောင်ကြား လွင် ပြင်ရဲ့ ဝင်ပေါက်မှာတောင် အစောင့်အကြပ်တွေ အမြဲ ချထားပါတယ်။ ဒါ ပေမယ့်လို့ မကြာခင်မှာပဲ သူဟာ တောင်ကြား လွင်ပြင်ရဲ့ လုံခြုံမှု အတွက် အကောင်းဆုံးနှင့် အလွယ်ဆုံးနည်းကို ရရှိသွားခဲ့ပါတယ်’

‘ဘယ်လိုနည်းပါလိမ့်’

ကွန်ဝေး၏ အသံသည် သတိကြီးစွာ ထား၍ မေးလိုက်သည့် အသံ ဖြစ်၏။

‘သင် မြင်တွေ့ထားရတဲ့ အတိုင်းပဲ၊ အပြင်ဘက်က စစ်တပ် တစ်တပ် ကျူးကျော် ဝင်ရောက်ပြီး စီးနင်း တိုက်ခိုက်ဖို့ ဆိုတဲ့ ကိစ္စဟာ လုံးဝ ကြောက်

စရာ မလိုတဲ့ ကိစ္စပါ။ ဒီဒေသရဲ့ ခရီးလမ်း အကွာအဝေးနှင့် သဘာဝ အနေအထားဟာ ဒါမျိုး ဖြစ်လာဖို့ လုံးဝ မလွယ်ပါဘူး။ အများဆုံး မျှော်လင့်ထားရတာ တစ်ခုက မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး ရောက်လာတဲ့ လူစုပါ။ အကယ်၍ အဲဒီ လူစုတွေမှာ လက်နက်တွေ ကိုင်ဆောင်လာကြတယ် ဆိုဦးတော့ သိပ်ပြီး ပူပင်စရာ မရှိပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူတို့ ဒီ အနီးအနားကို ရောက်လာချိန်မှာ ခရီး ပန်းလွန်းလို့ အားအင် ချညံ့နဲ့ပြီး အန္တရာယ် ပြုနိုင်လောက်တဲ့ ခွန်အား မရှိကြတော့ပါဘူး။

'ဒါကြောင့်မို့ ဒီလို အခြေအနေကို သိနားလည်သွားတဲ့ အချိန်က စပြီး ပြင်ပက လူစိမ်း သူစိမ်းတွေ လာချင်သလို လာပါစေ၊ လွတ်ထားလိုက်၊ သို့သော် အရေးကြီးတဲ့ ခြွင်းချက် တစ်ခုကတော့ သတ်မှတ် ထားရမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တယ်။

'ပြီးတော့လည်း နှစ်ပေါင်းများစွာ အတွင်းမှာ ဒီဒေသဘက်ကို ရောက်လာခဲ့ကြတဲ့ လူစိမ်း သူစိမ်းတွေ ဆိုတာကလည်း ဘယ်လို အစားမျိုးတွေလဲ ဆိုတော့ တောင်ကုန်းလွင်ပြင်ကြီးကို စမ်းပြီး ဖြတ်ကူးလာကြတဲ့ တရုတ်ကုန်သည်တွေပါ။ အဲသလို လွင်ပြင်ကို ဖြတ်ရင်းနှင့် မတော်တဆ ဆိုသလို ဒီအနီးအနား တစ်ဝိုက်ကို မမျှော်လင့်ဘဲ ရောက်လာလေ့ ရှိကြပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ ကိုယ့်လူမျိုးစု အတွင်းက ခွဲထွက်ပြီး ခြေသလုံး အိမ်တိုင်သဘောနှင့် လှည့်လည် သွားလာနေတဲ့ တိဗက်လူမျိုး တချို့ ရောက်လာတတ်ပါတယ်။ သူတို့ကျတော့ အင်မတန်မှ ပင်ပန်း နွမ်းနယ် မောဟိုက် နေတဲ့ တိရစ္ဆာန်ရိုင်းတွေ အဖြစ်မျိုးနှင့် ရောက်လာကြတာပါ။

'ရောက်လာသမျှ လူအားလုံးကိုတော့ ပစ်ပစ်ခါခါ မပြုကြပါဘူး။ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ဒေသရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ကောင်းမွန်စွာ ဆီးကြို ပြုစုခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီလို ရောက်လာကြတဲ့ အထဲက တချို့ကတော့ ဒီ တောင်ကြား လွင်ပြင်ကို သူတို့ရဲ့ ခေါင်းချရာ မြေအဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး ရောက်လာတဲ့ အခြေအနေမျိုး ရှိကြပါတယ်။

'ဝါတာလူး စစ်ပွဲ ဖြစ်ပွားနေတဲ့ နှစ်အတွင်းမှာ အင်္ဂလိပ် လူမျိုး သာသနာပြု အဖွဲ့ဝင် နှစ်ယောက်ဟာ ပီကင်းကနေ ကုန်းလမ်း ခရီးနှင့် တောင်စဉ် တောင်တန်းတွေကို ကျော်ဖြတ်ပြီး အမည် မမှည့်ရသေးတဲ့ တောင်ကြားလမ်းက တစ်ဆင့် ဒီကို ရောက်လာခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူတို့ ရောက်လာပုံက အထူးခြားဆုံးပါပဲ။ အလည်အပတ် လာသလို ဘေးအန္တရာယ် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း

ရောက်လာခဲ့ကြတာပါ။

'၁၈၂၀ ခုနှစ်မှာတော့ ဖျားနာ ငတ်မွတ်နေတဲ့ အစေခံတွေနှင့် အတူအခံအခံ ဖြစ်နေတဲ့ ဂရိ ကုန်သည် တစ်ယောက်ကို တောင်ကြားလမ်းရဲ့ မြင့်ဆုံး တောင်စွန်း တစ်ခုပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့ကြရဖူးပါတယ်။

'၁၈၂၂ ခုနှစ်မှာတော့ စပိန်လူမျိုး သုံးဦးဟာ ရွှေကြော ရှိတယ် ဆိုတဲ့ တောင်းကို နားစွန်နားဖျား အကြားနှင့် လှည့်ပတ်သွားလာ ရှာဖွေရင်း ဘေးကွဲ မျိုးစုံနှင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရပြီး ဒီနေရာကို ရောက်လာခဲ့ဖူးပါတယ်။

'၁၈၃၀ ပြည့်နှစ် အတွင်းမှာတော့ လူအတော်များများ ရောက်လာခဲ့ဖူးတယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ဂျာမန်လူမျိုး နှစ်ယောက်၊ ရုရှား တစ်ယောက်၊ အင်္ဂလိပ် တစ်ယောက်နှင့် ဆွီဒင်လူမျိုး တစ်ယောက်ဟာ တရုတ်နိုင်ငံ တီအန်ရှန်း ဒေသကို ဖြတ်ပြီး ဒီဘက်ကို ရောက်လာခဲ့ကြပါတယ်။ သူတို့ကတော့ နယ်မြေ ဒေသသစ်များ စူးစမ်း ရှာဖွေမယ် ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးနှင့် ရောက်လာခဲ့ကြတာပါ။

'သူတို့ ရောက်လာတဲ့ အချိန်မှာ ရှန်ဂရီလာက ဧည့်သည်များအပေါ်ထားရှိတဲ့ သဘောထားဟာ နည်းနည်းပါးပါး ပြောင်းလဲနေချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ ပြောင်းလဲနေတာကလည်း တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူတို့နည်း သူတို့ဟန်နှင့် မတော်တဆ ဆိုက်ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်များကို တလေးတစား ဆီးကြိုရုံသာ မကဘူး။ ဒီနေရာ ဒီဒေသကို ရောက်လိုတဲ့ ဆန္ဒနှင့် စွန့်စွန့်စားစား လာရောက်တဲ့ လူတွေကိုပါ တရင်းတနီး ဆက်ဆံရမယ် ဆိုတဲ့ ပြောင်းလဲမှုပါ။ အမှန်တော့ ရှန်ဂရီလာ အနေနှင့် ပြင်ပ ကမ္ဘာက အသစ် အသစ် ရောက်လာသူများ ရှိဖို့ လိုအပ်နေတဲ့ အတွက်ကြောင့် အခုလို သဘောထား ပြောင်းလဲလာခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

'နောက်ပိုင်း နှစ်တွေ အတွင်းမှာ မိုင်ပေါင်း များစွာ ဝေးကွာတဲ့ အရပ်ဒေသ တစ်ခုဆီက နေပြီး ကရာကာလ် တောင်တန်းရဲ့ အလှကို လှမ်းမြင်နေကြရတဲ့ နယ်ပယ်သစ် စူးစမ်း ရှာဖွေရေး အဖွဲ့တွေဟာ ရှန်ဂရီလာကို လာရောက် လည်ပတ်ဖို့ အနားအညွတ် ဖိတ်ခေါ်တဲ့ စာတွေ ယူလာတဲ့ စာပို့စာများတွေနှင့် လမ်းခရီး တစ်နေရာမှာ ဆုံမိကြတာက များပါတယ်။ အဲသလို ဆုံမိကြတဲ့ အခါများမှာလည်း ဖိတ်ကြားချက်ကို ငြင်းပယ်တဲ့ အဖွဲ့ဟာ မရှိလောက်ပါပဲ။

'ဒီ အတောအတွင်းမှာ လာမာ ရဟန်းကျောင်းကို လက်ရှိ အခြေအနေ

မျိုး ရောက်အောင် ပြုပြင် မွမ်းမံ ဖန်တီး တည်ဆောက်တဲ့ လုပ်ငန်းကို စတင် လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီ လုပ်ငန်းမှာတော့ ဟင်ချယ်ဟာ အင်မတန် တောင့် ပြီး အင်မတန်မှ ပါရမီ ထူးတယ်လို့ ပြောနိုင်လောက်အောင် ကျွမ်းကျင် လိမ္မာ လှကြောင်း ကျွန်ုပ် ပြောလိုပါတယ်။

'ကနေ့ သင်မြင်နေရတဲ့ ရှန်ဂရီလာကို ဖန်းတီးသွားသူဟာ သူပါပဲ၊ မှန်ပါတယ်။ ကနေ့ ရှန်ဂရီလာကို တည်ထောင်ခဲ့သူဟာ သူပဲလို့ ကျွန်ုပ် မကြာ ခဏ တွေးခဲ့မိတာ အကြိမ်ပေါင်း များလှပါပြီ။ သူဟာ လုပ်ငန်း တိုးတက်မှုကို ဆောင်ရွက်ရာမှာ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် အဆစ်အပိုင်း ကျကျ တွေးခေါ် ချ မှတ် ပြီးမှ လုပ်ကိုင်သွားတတ်သူ တစ်ဦးပါ။ သူ မသေမိက ဆောင်ရွက်သွားတဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို ကြည့်လိုက်ရင် သူဟာ အစားထိုးလို့ မရနိုင်လောက်အောင် တော်တဲ့လူ တစ်ဦး ဆိုတာ သိသာနိုင်ပါတယ်'

နောက်ဆုံး ပြောလိုက်သည် စကားကြောင့် ကွန်ဝေး၏ နှုတ်မှ အာမေ ခိုတ်သံ ထွက်လာသည်။

'သူ သေသွားတယ်'

'မှန်ပါတယ်။ မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ရုတ်တရက် ဖြစ်သွားရတာပါ။ သူ အသတ်ခံရတာပါ။ သင်တို့ဆီမှာ အိန္ဒိယ တိုင်းရင်းသား စစ်တပ်တွေက ပုန်ကန် ထကြွမှု ဖြစ်တဲ့နှစ်က အသတ်ခံရတာပါ။ သူ မသေခင်ကလေးမှာ တရုတ် ပန်းချီဆရာ တစ်ယောက်က သူ ပုံတူ ပုံကြမ်း တစ်ပုံ ဆွဲထားလိုက်ဖူးတယ်။ အဲဒီ ပုံကြမ်းဟာ ဒီအခန်းထဲမှာပဲ ရှိနေပါတယ်။ ကျွန်ုပ် သင့်ကို ပြနိုင်ပါတယ်'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ လက်တစ်ဖက်သည် အသာအယာကလေး လှုပ်သွား သည်။ ချက်ချင်းပင် အစေခံ တစ်ယောက် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်။ ကွန်ဝေးမှာ မှင်တက်မိနေသူ တစ်ဦးလို့ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ သူသည် အစေခံ ယောက်ျား လုပ်သမျှကို မျက်ခြည်မပြတ် စိုက်ကြည့်နေသည်။ အစေခံသည် အခန်း၏ တစ်ဖက်စွန်းရှိ လိုက်ကာငယ် တစ်ခုကို ဆွဲဖယ်လိုက်၏။ ဖယောင်း တိုင် မီးရောင်သည် မည်းမည်း အရိပ်များကြားတွင် တလှုပ်လှုပ်။ သူ့အား ရှေ့သို့ တိုးလာရန် ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည့် ညင်သာ သိမ်မွေ့လှသော အသံ။ ဤ အသံသည် သူ့နားတွင် ယဉ်နေပြီ ဖြစ်သော ဂီတသံ တစ်မျိုး ဖြစ်နေပေပြီ။

* အိန္ဒိယ နိုင်ငံ၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် တိုင်းရင်းသား စစ်တပ်များက အင်္ဂလိပ်တို့အား တော်လှန် ပုန်ကန်ခြင်း။ အိန္ဒိယန်းဖြူတို့ကို Indian Mutiny စစ်တရီ ပုန်ကန်မှုဟု ခေါ်သည်။ သက္ကရာဇ် ၁၈၅၇-၅၈ ခုနှစ် အတွင်းက ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

သူသည် တဖျတ်ဖျတ် လှုပ်ယမ်းလျက် ရှိသော မီးရောင်အောက်မှ ဖြတ်၍ ရှေ့သို့ တိုးသွားသည်။ ပုံကြမ်း ပန်းချီကားချပ်မှာ သေးသေးလေး ဖြစ်၏။ ရောင်စုံ မင်ရေး ပန်းချီ ဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း ပန်းချီဆရာသည် အရောင်အဆင်းကို ပြေပြေပြစ်ပြစ် ညီညီညွတ်ညွတ် ဖြစ်အောင် အားစိုက် ထားသည်။ မျက်နှာ ပုံဖော်ထားပုံမှာ လှပသည်။ မိန်းကလေး တစ်ဦး၏ မျက်နှာနှင့် တူလျက် ရှိသည်။ တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ရုံမျှဖြင့် နှစ်သက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ဆွဲဆောင်မှု အပြည့် ရှိနေသည်ကို ကွန်ဝေး သတိ ပြုမိသည်။ သူ မြင်နေရသည့် အထူးဆန်းဆုံးသော အရာမှာ မျက်နှာ ဖြစ် သည်။ မျက်နှာသည် လူငယ် တစ်ဦး၏ မျက်နှာပေတည်း။

သူသည် စကားကို ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်း မပြောနိုင်။ ထစ်ထစ် ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်လျက် ရှိ၏။

'ဒါပေမယ့် စောစောက ပြောတော့ ဒီ ပန်းချီပုံဟာ သူ မသေခင်ကလေး က ဆွဲထားတာဆို'

'ဟုတ်ပါတယ်။ အတော့်ကို တူတဲ့ ပုံပါ'

'ဒီလိုဆို... တကယ်လို့... သူ သေတာဟာ စောစောက ပြောသလို ပုန်ကန်မှု ဖြစ်တဲ့ နှစ်အတွင်းကဆို'

'မှန်ပါတယ်။ အဲဒီနှစ်က သေတာပါ'

'ဒါဆိုရင် သူ ဒီကို ရောက်လာတာ ၁၈၀၃ ခုနှစ်လို့ ပြောခဲ့တာပဲ။ အဲဒီ တုန်းက သူဟာ လူငယ် တစ်ယောက်လို့ ဆိုခဲ့တယ် မဟုတ်လား'

'ဟုတ်ပါတယ်'

ကွန်ဝေးသည် တစ်ခဏမျှ စကား ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ စဉ်းစား ချိန်ဆ လျက် ရှိသည်။ အတန်ကြာမှ သူ့ကိုယ်သူ ဣန္ဒြေဆည်ကာ မေးခွန်း တစ်ခု ထပ်မေးသည်။

'သူ အသတ်ခံရတာလို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား'

'မှန်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ် တစ်ယောက်က သေနတ်နှင့် ပစ်လို့ သေရတာ ပါ။ ရှန်ဂရီလာကို အဲဒီ အင်္ဂလိပ် ရောက်လာပြီး ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ် အတွင်းမှာ ဖြစ်ရတာပါ။ နယ်သစ်ပယ်သစ် စွန့်စား ရှာဖွေတဲ့ အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့မှာ ပါလာတဲ့ လူပါ'

'ဘာကြောင့် သေနတ်နှင့် ပစ်ရတာလဲ'

'အထမ်းသမား တချို့ကြောင့် ဖြစ်လာရတဲ့ ရန်ပွဲ တစ်ခုက စတာပါ။

ဟင်ချယ်က ဧည့်သည်များ ကြိုဆို ဧည့်ခံရေးနှင့် ပတ်သက်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်က ချမှတ်ထားတဲ့ ခြွင်းချက်ကို သူ နားလည်အောင် ရှင်းပြပြီး လိုက်နာဖို့ ပြောတယ်။ ဒီ ခြွင်းချက်ကလည်း အရေးကြီးတဲ့ ခြွင်းချက်ပါ။ အမှန်တော့ ဒီ တာဝန်ဟာ မလွယ်တဲ့ တာဝန် တစ်ခုပါ။ ဒီကိစ္စ ဖြစ်ပြီးတဲ့ အချိန်က စပြီး ကျွန်ုပ် စိတ်မကောင်း ဖြစ်မိတယ်။ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် ဘယ်လောက်ပဲ အားနည်းနေနေ ဒီ တာဝန်ကိုတော့ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင်ပဲ ဆောင်ရွက်သင့်တယ်လို့ စိတ်ထဲမှာ ခံစားနေရတယ်။

လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် နောက်တစ်ကြိမ် အချိန် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

‘သင်ကတော့ အံ့သြကောင်း အံ့သြနေပေလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ချစ်လှစွာသော ကွန်ဝေး၊ ကျွန်ုပ် ပြောနေတဲ့ ခြွင်းချက်ဟာ ဘာခြွင်းချက်လို့ သင်ထင်ပါသလဲ’

ကွန်ဝေးက အသံတိုးတိုးဖြင့် ဖြည်းလေးစွာ အဖြေ ပေးသည်။ ‘ကျွန်တော် ခန့်မှန်းနိုင်ပြီလို့ ထင်ပါတယ်’

‘ဟုတ်လား၊ သင် ခန့်မှန်းနိုင်ပြီလား၊ ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်ုပ် အခု ပြောပြခဲ့တဲ့ အင်မတန် ရှည်လျားပြီး အင်မတန်မှ ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ်ကို ကြားရပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ တခြား သင် ခန့်မှန်းနိုင်တာများကော ရှိပါသေးသလား’

ကွန်ဝေးသည် ထိုမေးခွန်း၏ အဖြေကို စဉ်းစား ရှာဖွေလျက် ရှိသည်။ သူ ဦးနှောက်သည် နောက်ကျိ ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိ၏။ အခန်း၏ အလယ်ရှိ အလွန် အိုမင်း ရင့်ရော်လှပြီ ဖြစ်သော ရုပ်လွှာနှင့် အတူ အရိပ်များသည် တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်နေကြလေသည်။

စောစောက ပြောပြခဲ့သမျှကို သူသည် စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် နားထောင်ခဲ့သည်။ ထို စိတ်အား ထက်သန်မှုကြောင့် အဖြစ်အပျက် တစ်ခုလုံးတွင် ဆက်စပ် ယှက်နွယ်နေသည့် အချက်အလက် အားလုံးကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ နားမလည်သော အဖြစ်သို့ ရောက်သွားနိုင်၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ သိထားသမျှထဲမှ ထူးခြား ထင်ရှားသည့် အချက်အလက်များကို အဆစ်အပိုင်းကျကျ ချ၍ စဉ်းစားလိုက်သည့် အခါ သူစိတ်သည် အံ့သြခြင်းဖြင့် ပြည့်လျက် ရှိသည်။

‘စဉ်းစားလိုက်ပြန်တော့လည်း မဖြစ်နိုင်သလိုပဲ’ ဟု တွန့်ဆုတ်ဆုတ် လေသံဖြင့် စကားစသည်။ ‘ဒါပေမယ့်လည်း ဒီဟာကိုပဲ ကျွန်တော် တွေးမိ

တယ်။ ဒီဟာက အံ့သြစရာလည်း ကောင်းတယ်။ သိပ်ပြီးတော့လည်း ထူးခြားတယ်။ လုံးဝ မယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့ အချက် တစ်ချက်ပဲ။ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ် ဆိုရင်တော့ ဒီအချက်ဟာ ကျွန်တော့်မှာ ရှိနေတဲ့ ယုံကြည်နိုင်စွမ်းနှင့် အလွန် အလွန် အလှမ်းကွာဝေးတဲ့ နေရာမှာ ရောက်နေတယ်လို့ ထင်...’

‘အဲဒါ ဘာလဲ ငါ့သား’

ကွန်ဝေးက အဖြေပေးသည်။ အဖြေပေးချိန်တွင် သူ့စိတ်သည် များစွာ လှုပ်ရှားလျက် ရှိ၏။ လှုပ်ရှားရသည့် အကြောင်းရင်းကိုတော့ သူ မသိ။ သူ၏ စိတ် လှုပ်ရှားမှုကို ဖုံးကွယ်ခြင်းလည်း မရှိ။

‘ခင်ဗျားဟာ အခု အချိန်အထိ အသက်ရှင်နေတုန်းပါပဲလား ဖာသာပါးရော’

စကားဝိုင်းသည် ခေတ္တ ခဏမျှ ရပ်သွားသည်။ ထိုခဏ အတွင်းမှာပင် ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီးက အချက်ပေးလိုက်သဖြင့် လက်ဖက်ရည်ပွဲ ရောက်လာသည်။ ကွန်
ဆေးကတော့ လက်ဖက်ရည်ပွဲကို နောက်တစ်ကြိမ် မြင်လိုက်ရသည့် အတွက်
အံ့သြခြင်း မဖြစ်။ အလွန် ရှည်လျားသည့် အတိတ် ဇာတ်ကြောင်း တစ်ခုကို
ပြန်လည် ပြောပြခဲ့ရသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ပင်ပန်းနေပြီ ဖြစ်၏။ တကယ်
တော့လည်း ဤမျှလောက် ရှည်လျားသော ဇာတ်လမ်းမျိုးသည် ပြောသူကိုရော
နားထောင်သူကိုပါ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ပင်ပန်းစေသည် ဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ ခဏ
တစ်ဖြုတ် နားခွင့် ရသည်ကိုပင် သူစိတ်ထဲမှာ ကျိတ်၍ ကျေးဇူး တင်နေမိသေး
၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ယခုကဲ့သို့ လက်ဖက်ရည်ကြမ်း သောက်၍ အပန်း
ဖြေခြင်းမှ ရရှိ ခံစားရသော အရသာသည် တေးဂီတ တစ်ပုဒ် အဆုံးတွင် အသံ
ကို ချ၍ ရပ်လိုက် ပြီးသည့်နောက် ခံစားရသည့် အရသာနှင့် တူသည်ဟု သူ
တွေးနေမိသည်။

သူ့ အတွေးသည် (အကယ်၍ တိုက်ဆိုင်ခြင်းသာ မဟုတ်ခဲ့ပါက)
လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၌ အကြားအမြင် အာရုံ တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ် ရှိနေကြောင်းကို
ဖော်ထုတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး
သည် ရုတ်တရက် ကောက်ကာငင်ကာ တေးဂီတ အကြောင်းကို ပြောလာခြင်း
ကြောင့်ပေတည်း။ တေးဂီတတွင် ပျော်မွေ့တတ်သော ကွန်ဝေး၏ ဝါသနာကို
ရှုန်ဂရီလာက ကျေနပ်လောက်အောင် ဖြည့်ဆည်း ပေးနိုင်သဖြင့် သူ ဝမ်းသာ
လှပါသည်ဟု ဆိုသည်။

ကွန်ဝေးကလည်း ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သော စကားများဖြင့် အလိုက်သင့်
တုံ့ပြန်သည်။ လာမာ ရဟန်းကျောင်း၏ စာကြည့်တိုက်တွင် ဥရောပတိုက်
နိုင်ငံ အားလုံးမှ တေးဂီတ ပညာရှင်ကြီးများ၏ စာအုပ်များ အပြည့်အစုံ
ပိုင်ဆိုင်ထားခြင်းမှာ အံ့သြလောက်ပါသည်ဟု ချီးမွမ်း စကား ပြောသည်။

ကွန်ဝေး၏ ချီးမွမ်းစကားကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက လက်ဖက်ရည် တစ်ကျိုက်ချင်း သောက်နေရာမှ ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်၍ အသိအမှတ် ပြုလေသည်။

'ကျွန်ုပ် ချစ်လှစွာသော ကွန်ဝေး၊ ဒီနယ်ပယ်မှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ ကံကောင်းပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ထဲက တစ်ဦးဟာ ပါရမီထူးတဲ့ တေးဂီတ ပညာရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူဟာ ရှိပင်ရဲ့ တပည့် တစ်ယောက်ရဲ့ တပည့် ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ တေးဂီတ ရိပ်သာ စီမံခန့်ခွဲရေး လုပ်ငန်း တစ်ခုလုံးကို သူ့လက်ထဲ အပ်ထားရတဲ့ အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်ချမ်းသာကြရပါတယ်။ သင် သူနှင့်တော့ တွေ့ဖြစ်အောင် တွေ့ပါ'

'ကျွန်တော် တွေ့ချင်ပါတယ်။ ဒါနှင့် စကားမစပ် ချန်းက ကျွန်တော်ကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အနှစ်သက်ဆုံး အနောက်တိုင်း တေးဂီတ ပညာရှင်ဟာ မိုးဇော်လို့ ပြောဖူးပါတယ်။ ဟုတ်ပါသလား'

'မှန်ပါတယ်' ဟူသော အဖြေ ထွက်လာသည်။ 'မိုးဇော်ရဲ့ တေးဂီတဟာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် သိမ်မွေ့ နူးညံ့လှတဲ့ အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ အလွန် နှစ်သက် မြတ်နိုးလောက်ပါတယ်။ သူ စပ်ဆို ဖွဲ့နွဲ့သွားသမျှဟာ မြင့်လည်း မမြင့်လွန်းဘူး။ နိမ့်လည်း မနိမ့်လွန်းဘူး။ အရသာ ကျတော့လည်း ပြည့်စုံအောင် ထည့်ပေးထားပါတယ်'

သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တေးဂီတနှင့် ပတ်သက်သည့် အမြင်များကို လက်ဖက်ရည်ပွဲများ လာ၍ သိမ်းဆည်းသွားချိန် အထိ ဖလှယ်နေကြဆဲ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကွန်ဝေး၏ စိတ်သည် တည်ငြိမ်လျက် ရှိနေပြီ။ သူသည် အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာဖြင့်ပင် စကား တစ်ခွန်းကို ပြောသည်။

'ကျွန်တော်တို့ရဲ့ စောစောက ပြောလက်စ စကားကို ပြန်ပြီး ကောက်ကြရမယ် ဆိုရင်တော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အနေနှင့် ကျွန်တော်တို့ကို ဒီမှာပဲ ထားဖို့ ရည်ရွယ်တယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်တော် ယူဆတာကတော့ အဲဒီ အချက်ဟာ ရှန်ဂရီလာရဲ့ အရေးပါ အရာရောက်ဆုံးနှင့် လုံးဝ မပြောင်းလဲနိုင်တဲ့ ခြွင်းချက် တစ်ခုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဟုတ်ပါသလား'

'သင့်အနေနှင့် မှန်ကန်စွာ မှန်းဆနိုင်ခဲ့ပါပြီ ငါ့သား'

'ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ဒီအရပ် ဒေသမှာ တကယ်ပဲ ရာသက်ပန် နေသွားကြတော့မှာလား'

'ကျွန်ုပ်တို့ ဤနေရာ၌ ရောက်နေခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး၏ ရာသက်ပန် ကောင်းကျိုးအတွက် ဖြစ်ပါသည် ဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ ကျွန်ုပ် ပြော

သင့်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်'

'ကျွန်တော် အံ့ဩလို့ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်နေတာက ဘာလဲ ဆိုတော့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိရှိသမျှ လူတွေထဲက ကျွန်တော်တို့ လေးဦးကိုမှ ရွေးသင့်တယ်လို့ ယူဆတာ ဘာကြောင့်ပါလဲ'

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ အမူအရာသည် သူ စောစောပိုင်းက ပြောခဲ့သမျှကို ပြန်လည် ဆင်ခြင် စဉ်းစားနေသည်ဟန် ရှိသည်။ ထို့နောက်မှ ကွန်ဝေး၏ အမေးကို ဖြေသည်။

'သင် နားထောင်လိုတဲ့ ဆန္ဒရှိဖို့တောင် မလွယ်ဘူး။ သင် သိထားရမယ့် အချက် တစ်ချက်က ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ထပ်ဖြည့် လူအင်အား အရေအတွက်ဟာ အထိုက်အလျောက်တော့ ရှိနေရမယ်လို့ အမြဲတမ်း မှန်းထားခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ စုဆောင်းလို့ ရတဲ့ လူအင်အားမှာ အသက်အရွယ် အမျိုးမျိုးနှင့် ခေတ်အမျိုးမျိုးက လူတွေ ပါဝင်မှသာ ဖြစ်မယ် ဆိုတဲ့ သတ်မှတ်ချက်လည်း ထားရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ ကံမကောင်း အကြောင်း မသင့်ချင်တော့ မကြာသေးမီက ဖြစ်ပွားခဲ့တဲ့ ဥရောပ စစ်ပွဲနှင့် ရုရှား တော်လှန်ရေးကြီးတွေကြောင့် တိဗက်ဒေသ အတွင်းကို ဝင်ထွက် သွားလာမှုဟာ တန့်သွားခဲ့ပါတယ်။

'ကျွန်ုပ်တို့ဆီကို နောက်ဆုံး ရောက်လာတဲ့ ဧည့်သည်ဟာ ဂျပန်လူမျိုး ဖြစ်ပါတယ်။ သူ ရောက်လာတဲ့ နှစ်ဟာ ၁၉၁၂ ခုနှစ် ဖြစ်ပါတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရရင်တော့ သူ့ကို ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လူသစ် အင်အားမှာ ထည့်သွင်းခဲ့ရပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ အတွက် တန်ဖိုး မရှိလှပါဘူး။

'သင် မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ ကွန်ဝေး၊ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အကြွားသန်နေတဲ့ ဓာတ်ယောင်ကားသမားတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ဖော် မသူတော်လုပ်နေတဲ့ လူဖျင်း လူညံ့တွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကျွန်ုပ်တို့လုပ်နေတဲ့ လုပ်ငန်းကို အောင်မြင်ရမယ်လို့လည်း အခိုင်အမာ အာမခံပြီး မပြောခဲ့ပါဘူး။ ပြောလည်း မပြောနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ဆီ ရောက်လာသမျှ ထဲက တချို့ လူတွေဟာ ဒီမှာ နေရတဲ့ အတွက် သူတို့အတွက်ရော ကျွန်ုပ်တို့အတွက်ပါ ဘာတစ်ခုမှ အကျိုး မဖြစ်ထွန်းပါဘူး။ တချို့ကျတော့လည်း ပုံမှန် အသက်အတိုင်း နေသွားပြီး အချိန်တန်တော့ အသေးအဖွဲ့ ရောဂါ တစ်ခုခု ကြောင့် မမာမကျန်း ဖြစ်ပြီး သေသွားကြတယ်။

'ဝေဘုယုသဘောနှင့် ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ တိဗက် လူမျိုးတွေဟာ မြင့်ပိုင်းမှာ အမြဲတစေ နေထိုင်ခဲ့ရတဲ့ အလေ့အထနှင့် ရာသီဥတု အစရှိတဲ့

အခြား ထူးခြားသော အခြေအနေများကြောင့် အပြင်လောကမှာ ရှိနေတဲ့ အခြား လူမျိုးတွေထက် ပိုပြီး ခံနိုင်ရည် ရှိကြတာကို တွေ့ရပါတယ်။ သူတို့ဟာ အလွန် ခင်မင်စရာ ကောင်းတဲ့ လူမျိုးတွေပါ။ သူတို့ထဲက အများအပြားဟာ အသက် တစ်ရာကျော် အထိ နေကြရတယ် ဆိုတာကိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ဝန်ခံရပါလိမ့်မယ်။

'အသက်ရှည်မှုနှင့် ပတ်သက်လို့ တရုတ်လူမျိုးတွေလည်း သိပ်မဆိုလှပါဘူး။ သို့သော်လည်း ရာခိုင်နှုန်းအားဖြင့် သိပ်တော့ များများစားစား မရှိလှဘူး။ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ အကောင်းဆုံးက ဥရောပတိုက်သားတွေ ဖြစ်တဲ့ နောဒစ်နှင့် လက်တင် အမျိုးအနွယ်ဝင် လူမျိုးတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ အမေရိကန် လူမျိုးတွေဟာလည်းပဲ အဲဒီ ဥရောပတိုက်သား လူမျိုးတွေနှင့် တန်းတူလောက် ရှိမယ်လို့ ယူဆရပါတယ်။

'ကျွန်ုပ်တို့ အနေနှင့် အဲသလို ယူဆမိတဲ့ အတွက် အခု ဒီကို ရောက်နေတဲ့ သင်တို့ အဖွဲ့ထဲက လူတစ်ယောက်ကို ရွေးချယ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လောလောဆယ် ဒီအကြောင်းကို ဖယ်ထားပြီး သင့်ရဲ့ မေးခွန်းကို ဖြေကြားဖို့ ကျွန်ုပ်မှာ တာဝန် ရှိနေပါသေးတယ်။ ကျွန်ုပ် သင့်ကို ရှင်းပြပြီး ခဲ့တဲ့ အတိုင်းပဲ ကျွန်ုပ်တို့ အနေနှင့် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် နီးပါးလောက် အပြင်က ဧည့်သည်ကို လက်မခံဘဲ နေခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီ အချိန်ကာလ အတွင်းမှာ လူ အမြောက်အမြား သေဆုံးသွားခဲ့ရတဲ့ အတွက် ပြဿနာ တစ်ခုဟာ ပေါ်ပေါက်စ ပြုလာခဲ့ရတယ်။

'ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်ကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့ထဲက တစ်ဦးရဲ့ အတွေးအခေါ်သစ် တစ်ခုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ အသက်ရှူပေါက် ချောင်လာခဲ့ရပါတယ်။ သူဟာ ကျွန်ုပ်တို့ တောင်ကြား လွင်ပြင်သားတွေထဲက လူငယ် တစ်ယောက်ပါ။ အကြွင်းမဲ့ ယုံကြည် စိတ်ချရပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ရည်မှန်းချက်များ အပေါ်မှာလည်း ယုံကြည် သက်ဝင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်ပါတယ်။ သူကိုယ်တိုင်ပဲ ပတ်ဝန်းကျင် နယ်ပယ် ဒေသတွေကို မဖြစ် ဖြစ်တဲ့နည်းနှင့် ကျော်ဖြတ်ပြီး အပြင်လောကကို လွှင့်ထွက်သွားမယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့မှာ အင်အား ဖြည့်နိုင်ဖို့ အတွက် သင့်တော်တဲ့ လူစုကို ရအောင် ရှာဖွေပြီး ရတာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် စောစောပိုင်း ခေတ်တစ်ခေတ်က လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ သတ်မှတ်ထားခဲ့တဲ့ နည်းလမ်း တစ်လမ်းနှင့် သူကိုယ်တိုင် အပါခေါ်ခဲ့မယ်လို့ သူက ဆိုပါတယ်။

'ရှုထောင့် အမျိုးမျိုးက လေ့လာကြည့်လိုက်ရင် တော်လှန်တဲ့ အတွေးအခေါ် အယူအဆ တစ်ရပ် ဖြစ်နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ အနေနှင့် အဘက်ဘက်က ဆင်ခြင် စဉ်းစားပြီးမှ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ သဘောတူညီမှုကို ပေးခဲ့ကြတာပါ။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သင် သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ကွန်ဝေး၊ ဒီခေတ်မှာ ရှန်ဂရီလာလို နေရာလည်းပဲ အချိန်ကာလနှင့် ရင်ပေါင်တန်းနိုင်အောင် လှုပ်ရှားရမှာပါ'

'ကိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆိုလိုတာက တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူကို လေယာဉ် ယုံကြီးနှင့် ပြန်ပြီး သယ်ဆောင်လာဖို့ အတွက် ကျကျနန ကြိုတင် လေ့လာ သုံးသပ်ပြီးမှ သူ့ကို လွှတ်လိုက်တာ ဆိုပါတော့'

'သူဟာ အလွန်ကို ထူးခြားပြီး ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်တဲ့ လူငယ် တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း သူ့အပေါ်မှာ အများကြီး ယုံကြည် အားထားခဲ့ကြပါတယ်။ ဒီ စိတ်ကူးဟာ သူ့ စိတ်ကူး ဖြစ်တဲ့အတွက် သူ့ဘာသာသူ လွတ်လပ်စွာ အကောင်အထည် ဖော်ခွင့်ကို ကျွန်ုပ်တို့က ပေးခဲ့ကြတာပါ။ သူ ဆောင်ရွက်သွားသမျှ လုပ်ငန်း အားလုံးထဲက ကျွန်ုပ်တို့ အတိအကျ သိခွင့် ရလိုက်တာကတော့ သူ့ အစီအစဉ်ရဲ့ ပထမဆုံး အဆင့်ပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ ဒီ အဆင့်ဟာ တခြား မဟုတ်ဘူး။ အမေရိကန် လေယာဉ်မောင်း သင်တန်းကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ပညာ သင်ကြားတဲ့ အလုပ်ပါ'

'ဒါပေမယ့် ကျန်တဲ့ အပိုင်းတွေကျတော့ သူ ဘယ်လို လုပ်သွားသလဲ၊ ဘတ်စကူးမှာ ဟိုလေယာဉ်ယုံကို သူ ရတာဟာ သူ့ဘာသာသူ အလိုအလျောက် ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ အခွင့်အရေးလို့ ဆိုရမလား'

'မှန်ပါတယ် ကွန်ဝေး၊ လောကမှာ အကြောင်းအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်ကြုံကြိုက်ရတဲ့ အရာတွေ အများကြီး ရှိနေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခုဟာကတော့ ကာလူးက လိုချင်လွန်းလို့ လိုက်ရှာ နေတုန်းမှာ ပေါ်ပေါက်လာတာပါ။ တကယ်လို့ အဲဒီနေရာမှာ အဲဒီ အခွင့်အရေးကို သူ မရခဲ့ရင် သူ လိုချင်တာ ရဖို့ အတွက် တစ်နှစ် နှစ်နှစ် စောင့်ချင်လည်း စောင့်ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် လုံးဝ မရတော့တဲ့ အခြေအနေမျိုး ဆိုက်ချင်လည်း ဆိုက်သွားပါလိမ့်မယ်။ လွင်ပြင်ပေါ်ကို သူ့ လေယာဉ် ဆင်းတဲ့ သတင်း ကင်းသမားတွေက လာပြောတဲ့ အခါမှာ ကျွန်ုပ် အံ့အား သင့်ခဲ့ရပါတယ်။ လေယာဉ်မောင်း အတတ်ပညာရဲ့ ဆိုးတက်မှုဟာ အတော်ကို မြန်ပေတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် စိတ်အထင် ပြောရရင် အခုလို တောင်တန်းကြီးတွေကို မကျော်ဖြတ်နိုင်ခင် သာမန် အဆင့်

မျှသာ ရှိနေတဲ့ ဒီစက်ပစ္စည်းဟာ အချိန် အများကြီး အကုန်ခံခဲ့ရပေလိမ့်မယ်'
'အခု လေယာဉ်ဟာ သာမန် ရိုးရိုး လေယာဉ် မဟုတ်ဘူး၊ အထူးတလည် စီမံ ပြုလုပ်ထားတဲ့ လေယာဉ်ပါ။ တောင်တန်းတွေ အပေါ်မှာ သွားဖို့ သီးသန့် ပြုလုပ်ထားတဲ့ လေယာဉ်ပါ'

'ဒီလိုဆိုရင်တော့ ဒါဟာလည်းပဲ မတော်တဆ ရလာတဲ့ အခွင့်အရေး တစ်ရပ်ပါပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေလေးဟာ တကယ့်ကို ကံကောင်းခဲ့ပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို သူနှင့် ဆွေးနွေးခွင့် မရလိုက်တာ တစ်ခုကတော့ အင်မတန် ဝမ်းနည်းစရာ ကောင်းပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သူ သေဆုံးသွားရတဲ့ အတွက် စိတ်ထိခိုက်ကြရပါတယ်။ သင်လည်းပဲ သူ့ကို စိတ်ထဲက ခင်မင်ခဲမိလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်'

ကွန်ဝေးက ဦးခေါင်းကို မသိမသာ ညှိတ်ပြသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပြောသည့် စကားသည် အလွန် ဖြစ်နိုင်သည်ဟု စိတ်ထဲက ကျိတ်၍ တွေးမိသည်။ သူသည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

'ဒီ အစီအစဉ်ရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဘယ်လို စိတ်ကူးမျိုး ရှိထားပါသလဲ'

'ဒီ မေးခွန်းကို မေးလိုက်တဲ့ သင့်ရဲ့ လေသံကို ကြားလိုက်ရတာဟာ ကျွန်ုပ်မှာ အတိုင်းအဆ မသိနိုင်လောက်အောင် စိတ်နှလုံး ချမ်းမြေ့ခြင်း ဖြစ်ရပါတယ်။ ကျွန်ုပ် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ အတွေ့အကြုံများ အရ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာရင် အခုလို အေးအေးဆေးဆေး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် တုံ့ပြန်မှုမျိုးကို ဘယ်တုန်းကမှ မရခဲ့ပါဘူး။ အများအားဖြင့် ကျွန်ုပ်က အခုလို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖွင့်ဟ ပြောပြလိုက်တာနှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ဖက်က စိတ်ဒုက္ခ ရောက်ခြင်း စိတ်ဆင်းရဲခြင်း ဒေါသ အမျက်ထွက်ခြင်း မယုံကြည်နိုင်ခြင်း ရူးသလို ကြောင်သလို ဖြစ်ခြင်း အစရှိတဲ့ လူသာမန်များ ပြုမူတတ်တဲ့ အမူအရာများနှင့်သာ ထိပ်တိုက် တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ဒီကိစ္စကို ပြောပြတဲ့ အခါမှာ ကနေ့ည သင်စိတ်ဝင်စားသလိုတောင်မှ စိတ်ဝင်စားမှု မရှိခဲ့ကြပါဘူး။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီသဘောထားမျိုးကိုတော့ ကျွန်ုပ် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာစွာနှင့် ကြိုဆိုပါတယ်။ ကနေ့ သင် စိတ်ဝင်စားနေပြီ။ မနက်ဖြန်ဆိုရင် သင့်စိတ်ထဲမှာ တာဝန် ရှိပါကလား ဆိုတဲ့ ခံစားမှု ဝင်လာပါလိမ့်မယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်ုပ်တို့ အနေနှင့် သင့်ထံက ကတိသစ္စာ တောင်းခံခြင်း ပြုတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်လာကောင်း ရောက်လာပါလိမ့်မယ်'

'ဒါကျတော့ ကျွန်ုပ် ပေးသင့် ပေးထိုက်တဲ့ ကတိမျိုးထက် ပိုနေပါတယ်'

'သင့်ရဲ့ သံသယဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စိတ်ကို တစ်မျိုး ချမ်းသာစေပါတယ်။ ဒီ သံသယဟာ အလွန် လေးနက်ပြီး ခိုင်မာတဲ့ ယုံကြည်မှု တစ်ခုရဲ့ အခြေခံအုတ်မြစ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ ဒီကိစ္စကို ဆက်ပြီး အငြင်းအခုံ မလုပ်ဘဲ နေကြပါစို့ရဲ့။ သင်ဟာ များစွာ စိတ်ဝင်စား နေပါပြီ။ ဒီလောက်ဆိုရင်ကို သင့်ထံမှ အများကြီး ရထားတယ်လို့ ယူဆပါတယ်။ ကျွန်ုပ် သင့်ထံက ထပ်ပြီး တောင်းခံချင်တဲ့ အချက် တစ်ချက်ကတော့ ကျွန်ုပ် အခု ပြောပြသမျှကို လောလောဆယ် သင့်အဖော် သုံးဦး မသိပါစေနင့်'

ကွန်ဝေး ငြိမ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။

'သူတို့ သိသင့်တဲ့ အချိန်ကျရင် အခု သင် သိသလို သိရမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အခိုက်အတန့်မှာတော့ သူတို့ အကျိုးကို ရှေးရှုပြီး အလျင်စလို မလုပ်တာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ ဒီကိစ္စမှာ သင့်ရဲ့ အမြော်အမြင် ကြီးမားမှုကို ကျွန်ုပ် စိတ်ချ ယုံကြည်တဲ့ အတွက် ကတိပေးပါလို့ ကျွန်ုပ် မတောင်းခံလိုပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဦး အကောင်းဆုံးလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့အတိုင်း သင်လိုက်နာ ဆောင်ရွက်သွားလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်။

'အခု သင့်ဘဝ အတွက် အဆင်အပြေဆုံး ဖြစ်နိုင်မယ့် ပုံစံကို ကျွန်ုပ် ချပြပါရစေ။ ကမ္ဘာ့ရဲ့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ စံနှုန်းနှင့် တွက်ရင် သင်ဟာ အခု အချိန် အထိ ငယ်ရွယ် နုနယ်သေးတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ကျွန်ုပ် ပြောသင့်ပါတယ်။ လူအများ ပြောလေ့ ပြောထရိတဲ့ စကားမျိုးနှင့် ပြောရမယ်ဆိုရင် သင့်ဘဝဟာ သင့်ရှေ့မှာ ရှိနေပါတယ်။ သာမန် ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ် ပုံမှန် လမ်းကြောင်း အတိုင်းသာ သွားမယ်ဆိုရင် နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ် သုံးဆယ်လောက် တော့ အဆင်ပြေပြေ နေသွားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ သင် မျှော်လင့်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ ဒီလိုနှင့် သင့် ဘဝဟာ ဖြည်းဖြည်းချင်း ယုတ်လျော့သွားရမှာပါ။

'ဒီလို ပြောလိုက်ခြင်းဟာ သင့်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံးမှာ ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့စရာ လုံးဝ ကင်းမဲ့နေလိမ့်မယ်လို့ ဆိုလိုခြင်း မဟုတ်ပါဘူး။ သင့်ဘဝကို သင်ကိုယ်တိုင်က ကျွန်ုပ် မြင်သလို မြင်ဖို့ ဆိုတာကတော့ မျှော်လင့်လို့ မရနိုင်တဲ့ ကိစ္စပါ။ ကျွန်ုပ် မြင်ထားတဲ့ သင့်ဘဝဟာ သိမ်ငယ်တဲ့ ဘဝ၊ အသက်မှ ဖြောင့်ပြောင့် တန်းတန်း မရှုနိုင်လောက်အောင် လှုပ်ရှားရတဲ့ ဘဝနှင့် တစ်ခါ တစ်ရံ အလွန်အမင်း ကြမ်းတမ်းမယ့် ဘဝမျိုးပါ။

'သင့်ဘဝကို နှစ်တစ်ရာ သက်တမ်း ထားပြီး တွက်ကြည့်ပါ။ နှစ်တစ်ရာရဲ့ ပထမ လေးပုံ တစ်ပုံ သက်တမ်းမှာ သင်ဟာ အရာရာတိုင်း အတွက် အလွန်အမင်း ငယ်ရွယ်သေးတယ် ဆိုတဲ့ တိမ်ထု အောက်မှာ နေရလိမ့်မယ် ဆိုတာ သံသယ ဖြစ်ဖို့ မရှိပါဘူး။ နောက်ဆုံး လေးပုံ တစ်ပုံ သက်တမ်းကျ တော့လည်း သင်ဟာ အရာရာတိုင်းအတွက် အလွန် အိုမင်း ရင့်ရော်နေပြီ ဆိုတဲ့ တိမ်အမှောင်ထုကြီးရဲ့ ဖုံးလွှမ်းမှုအောက် ရောက်နေဦးမှာပါပဲ။ အဲဒီ တိမ်လွှာထုကြီး နှစ်ခုရဲ့ အတွင်းမှာ တည်ရှိနေတဲ့ လူ့ဘဝရဲ့ ကြားကာလ အချိန်ပိုင်းကလေးကို လင်းလက် တောက်ပနေအောင် ဆောင်ကြဉ်းပေးနေတဲ့ နေမင်းရဲ့ အလင်းရောင်ဟာ သေးငယ် ကျဉ်းမြောင်းလွန်းလှပါတယ်။

'ဒါပေမယ့် ရှန်ဂရီလာမှာသာ နေမယ် ဆိုရင်တော့ သင့်ဘဝရဲ့ နေရောင်ခြည် ထွန်းလင်း တောက်ပနေတဲ့ နှစ်ကာလပိုင်းဟာ အခုမှ အစပြုမှာ ဖြစ်တဲ့ အတွက် သင့်အဖို့ ပိုပြီး ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ယနေ့ သင့်မှာ ရှိနေတဲ့ အရွယ်ထက် ပိုပြီး မကြီးသေးဘူး ဆိုတဲ့ ခံစားမှုကို သင် ရရှိ ခံစားရပါလိမ့်မယ်။ သင့်အနေနှင့် ဟင်ချယ်လို့ အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲပြီး ကာလ ရှည်ကြာစွာ တည်တံ့နေမယ့် နပျိုမှုမျိုးကိုလည်း ရယူ ပိုင်ဆိုင်ထားနိုင်ကောင်း ထားနိုင်ပါလိမ့်မယ်။

'ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီ အဖြစ်ဟာ အစောပိုင်း အချိန်ကာလမှာ အပေါ်ယံ ပျိုမျစ် နုနယ်မှု ဖြစ်နေတဲ့ ပြောင်းလဲမှု တစ်ရပ်မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ သင် ကိုယ်တိုင် တခြားလူတွေ အိုမင်းလာသလို အိုမင်းရမယ့် အချိန် တစ်ချိန်ဟာ ရောက်လာဦးမှာပါ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အိုမင်း ရင့်ရော်မှုဟာ အလွန် အလွန် နှေး ကွေးစွာနှင့် ကျရောက်လာမှာပါ။ ကျရောက်လာတဲ့ အခါမှာလည်း သင်ဟာ အတိုင်းအဆ မရှိနိုင်လောက်အောင်ကို မြင့်မြတ်တဲ့ စိတ်နေ စိတ်ထား ပိုင် ဆိုင်တဲ့ အခြေအနေမျိုးမှာ ရှိနေပါလိမ့်မယ်။

'အသက် ရှစ်ဆယ် အရွယ်မှာတောင် သင်ဟာ တောင်ထိပ် တောင်ကြား ဆီကို လူငယ် တစ်ယောက် တက်သလို အလွန် လျင်မြန် ဖျတ်လတ်စွာနှင့် တက်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့်လို့ အဲဒီ အသက်ရဲ့ နှစ်ဆ အရွယ်ကို ရောက်လာတဲ့ အခါမှာတော့ အဲသလောက် အံ့ဩစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ် မျိုးကို သင် မျှော်လင့်လို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး။

'ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ထူးဆန်း အံ့ဩစရာ ကောင်းတဲ့ တန်ခိုး ဣဒ္ဓိပါဒ် တွေကို ပြနေတဲ့ လူတွေ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ သေခြင်းတရားကို

အောင်နိုင်နေတဲ့ လူတွေလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ သေခြင်းတရားကို အောင်နိုင်ဖို့ မပြောနှင့် တရွေ့ရွေ့ အိုမင်းပြီး ယိုယွင်း ပျက်စီးခြင်း ဆိုတဲ့ ရော့ကိုတောင်မှ စကားဆီးနိုင်ကြပါဘူး။

'ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်ခဲ့ပြီးသမျှနှင့် တစ်ခါတစ်ရံ လုပ်နိုင်ခဲ့တာ တစ်ခုကတော့ သင်တို့ ကျွန်ုပ်တို့က ဘဝလို့ ခေါ်နေကြတဲ့ အလွန် တိုတောင်းတဲ့ အချိန်ကာလ ကလေးရဲ့ အတက်နှင့် အကျကို နှေးကွေးပြီး လှုပ်ရှားမှု လျော့နည်း သွားစေရ မှုပါပဲ။ ဒီအလုပ်ကို လုပ်တဲ့ အခါမှာလည်း ကျွန်ုပ်တို့ အရပ်ဒေသက လူတွေ အဖို့ အင်မတန် ရှင်းလင်း လွယ်ကူသလောက် တခြား ပြင်ပဒေသက လူတွေ အတွက် နားလည်ဖို့ ခက်တဲ့ နည်းလမ်းတွေကိုပဲ အသုံးပြုခဲ့ကြပါတယ်။ ဒါပေ မယ့်လို့ ကျွန်ုပ်တို့ အနေနှင့် ဘာတွေ လုပ်နေ လုပ်နေ သေချာတာ တစ်ခု ကတော့ ဘဝရဲ့ ခရီးလမ်းဆုံးဟာ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးကို စောင့်နေတယ် ဆို တဲ့ အချက်ပါပဲ။

'သင့်ကို ကျွန်ုပ် အခု ထုတ်ဖော် ပြောပြနေတဲ့ စွဲလမ်း တပ်မက်ဖွယ်ရာ များရဲ့ အရသာကို ခံစားပြီး အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာ ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး အေး ငြိမ်း ချမ်းသာမှုကို ရယူနေရတဲ့ အချိန်ကာလ အတွင်းမှာပဲ သင်နေထိုင်ရာ ဒေသရဲ့ အပြင်လောကမှာ ရှိနေကြတဲ့ လူတွေ နာရီ ထိုးသံတွေကို ကြားနေ ရခိုက်မှာ သင်က နေဝင်ချိန်ကို အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ကြည့်ပြီး ဆင်ခြင် သုံးသပ် ခြင်း ပြုနေရပါလိမ့်မယ်။ နှစ်တွေဟာ ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ အဆက် မပြတ် သွားနေပါလိမ့်မယ်။ သင်လည်းပဲ ခန္ဓာကိုယ်ရဲ့ သွေးသား တောင့်တ မှုနှင့် စပ်ဆိုင်တဲ့ လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်တွေ ခံစားနေရတဲ့ အချိန်ကာလ ပိုင်းကနေပြီး ခက်ခဲ ကြမ်းတမ်းတဲ့ အချိန်ကာလပိုင်းကို ကူးပြောင်း ရောက် ရှိ သွားပါလိမ့်မယ်။

'အဲဒီ နယ်ပယ် အတွင်းလည်း သင့်အတွက် မကျေနပ်စရာ ဆိုတာ ကတော့ သိပ်များမယ်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ သင့်အနေနှင့် အာရုံကြောတွေ ရဲ့ နိုးကြားမှု၊ အစားအသောက် အပေါ် တပ်မက်ခြင်း နည်းပါးမှု အစရှိတဲ့ ထက်မြက် ရှင်သန်မှုတွေကတော့ ဆုံးပါးချင် ဆုံးပါး ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် သင့်ရဲ့ ဆုံးရှုံးမှုနှင့် အပြိုင် အကျိုးအမြတ်ကလည်း တစ်ဖက်မှာ ရှိလာပါ လိမ့်မယ်။ သင့်အနေနှင့် စိတ်တည်ငြိမ် အေးချမ်းမှုနှင့် အတွေးအမြင် လေး နက်မှု၊ စိတ်နေ စိတ်ဓာတ် ရင့်ကျက်မှုနှင့် ပညာဉာဏ် အမြော်အမြင်ကြီးမှု၊ အတိတ်က ဖြစ်ပြီးခဲ့သမျှတွေကို ပြန်လည် တမ်းတ သတိရပြီး ကြည့်နား

ချမ်းမြေ့ရတဲ့ ခံစားမှုတွေကို ရရှိ ပိုင်ဆိုင်လာပါလိမ့်မယ်။

‘အဲသလို ရရှိ ပိုင်ဆိုင်ခဲ့သမျှ အားလုံးထဲမှာ တန်ဖိုး အရှိဆုံး ပိုင်ဆိုင် မှုကတော့ အချိန်ကို ပိုင်ဆိုင်ခြင်းပါပဲ။ အဲဒီ အရာဟာ အလွန် ရှားပါးပြီး မြတ် နိုးစရာ အလွန်ကောင်းတဲ့ လက်ဆောင် ပစ္စည်း တစ်ခုပါ။ သင်တို့ အနောက် တိုင်း နိုင်ငံတွေက လိုက်လေ ဝေးလေ ဖြစ်နေတဲ့ ပစ္စည်း တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။’

‘အနိုက်အတန့်ကလေး စဉ်းစား ဆင်ခြင် ကြည့်လိုက်စမ်းပါ။ သင် စာဖတ်ဖို့ အချိန် ရလာပါလိမ့်မယ်။ တခြား တစ်နေရာမှာ အသုံးပြုဖို့ လိုအပ် မယ့် မိနစ်ပိုင်း အချိန်ကလေးကို လိုချင်တာနှင့် စာအုပ်ကို အပေါ်ယံ ရှုပ်တိုက် ပြီး သာမန်ကာ လျှံကာ ဖတ်ရတဲ့ အဖြစ်မျိုးတွေဟာ လုံးဝ ရှိလာမှာ မဟုတ် တော့ပါဘူး။ ဂီတရဲ့ အရသာကိုလည်း ပြည့်ပြည့်ဝဝ ခံစားခွင့် ရလာပါလိမ့် မယ်။ ဒီနေရာမှာလည်း အနှောင့်အယှက် ကင်းစွာနှင့် ဂီတရဲ့ အထူးကဲဆုံး သော အနှစ်သာရကို အကန့်အသတ် အတိုင်းအဆ မရှိအောင် ရယူ ခံစားနိုင် မှာပါ။’

‘အဆုံးစွန် ပြောရမယ် ဆိုရင် သင်ဟာ သူတော်စင် တစ်ယောက် ဘဝ ကိုလည်း ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ အသိပညာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံပြီး အင်မတန် ကြည်လင် သန့်စင်တဲ့ စိတ်၊ ကာလအားဖြင့် ရှည်ကြာစွာ တည်တံ့ပြီး ကရုဏာ တရားနှင့် ပြည့်ဝနေတဲ့ စိတ်၊ အဲဒီစိတ်ကြောင့် သေခြင်းတရားဟာ ရောက်ချိန် တန် ရောက်မလာဘဲ ရွှေ့ရွှေ့ သွားနေရတဲ့ ဘဝ အကြောင်းကို သင် စဉ်းစား လိုက်တဲ့ အခါတိုင်း စိတ်မချမ်းသာဘူးလား၊ ဒါမှမဟုတ်လို့ သင့် အနေနှင့်က ဆိတ်ငြိမ် အေးချမ်းမှုကို ရစေနိုင်မယ့် အထီးကျန်နိုင်မှုကို နှစ်သက်တယ် ဆိုရင်တော့ မိမိရဲ့ ကိုယ်ပိုင် အတွေးအခေါ်တွေကို တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးလာအောင် လုပ်ဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ အဆောက်အအုံတွေကို သင် အသုံးမပြုနိုင်ပေဘူးလား။’

အသံသည် တစ်ခဏမျှ ရပ်သွားသည်။ ငြိမ်ဆိတ်နေသည့် ထို တဒက် အချိန်ကလေးကို ကွန်ဝေးကလည်း အသုံးမချ။

‘တစ်စုံတစ်ရာ ဝေဖန် သုံးသပ်ခြင်း မပြုပါကလား ကွန်ဝေး၊ ကျွန်ုပ် အခုလို အဆက်မပြတ် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ပြောဆိုနေခြင်းကို ခွင့်လွှတ်စေချင် ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ မကောင်းသော အခြေအနေ ပုံစံ တစ်ခုပါလို့ ဘယ်တော့ မှ ပြောလို့ မရ စဉ်းစားလို့ မရတဲ့ ခေတ် တစ်ခေတ်နှင့် လူမျိုး တစ်မျိုးက ပိုင်ဆိုင်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ပါ။ ဒါပေမယ့် သင့်အနေနှင့်က ဟိုဘက် ကမ္ဘာထဲမှာ ထားပစ်ခဲ့ရတဲ့ သင့်ဇနီး သင့် မိဘများနှင့် သင့် သားသမီးများ အတွက် ရတက်

အေး ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နေပေလိမ့်မယ်။ ဟိုအလုပ် ဒီအလုပ်တွေကို လုပ်ပြီး ကြီးမြင့်ချင်တဲ့ စိတ်တွေ ကိန်းအောင်းချင်လည်း ကိန်းအောင်း နေပေလိမ့် မယ်။’

‘ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ်ကို ယုံပါ ကွန်ဝေး၊ နာကျင်မှု ဆိုတဲ့ ဝေဒနာ တစ်ခုဟာ ပထမဆုံး ခံစားစ အချိန်မှာ စူးစူးရှရှ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေပေမယ့် လို့ အခု အချိန်က စပြီး ဆယ်နှစ်ကာလ ရှိလာတဲ့ အခါမှာတော့ အဲဒီ နာကျင် မှု ဝေဒနာရဲ့ အရိပ်အငွေ့ကလေးကတောင် သင့်ကို ဒုက္ခ မပေးတော့ပါဘူး။ ဒီစကားတွေကို ဖြစ်တတ်တဲ့ သဘာဝကို ဆင်ခြင်ပြီး ပြောနေခြင်းမျှသာ ဖြစ် ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ စိတ်အာရုံနှင့် သင့်စိတ်ကို ဆင်ခြင် သုံးသပ်ကြည့်လို့ ရ သလောက် ဆိုရင်တော့ သင့်မှာ ဒီလို ကြေကွဲ ဝမ်းနည်းစရာမျိုးတွေ လုံးဝ မရှိ ပါဘူး။’

တိကျ မှန်ကန်လွန်းလှသော ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ စကားကြောင့် ကွန်ဝေး မှာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိသည်။

‘မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ’ ဟု ဖြေသည်။ ‘ကျွန်တော်ဟာ အိမ်ထောင်သည် မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်မှာ အလွန် ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်း နည်းနည်းပါးပါးတော့ ရှိပါတယ်။ ကြီးမြင့် ထင်ပေါ်လိုစိတ်ကတော့ မရှိပါ ဘူး။’

‘ကြီးမြင့်လိုစိတ် မရှိဘူး ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆိုရင် နေရာတိုင်းမှာ အနံ့ အပြား ရှိနေတဲ့ ရောဂါ ဝေဒနာတွေက လွတ်ကင်းအောင် သင် ဘယ်လို လုပ် ပါသလဲ’

သူသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် အပြန်အလှန် အပေးအယူ လုပ်နေသည့် စကားပွဲတွင် သူကိုယ်တိုင် တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင်လာမိသည့် အဖြစ်ကို သတိထားမိလာလေသည်။

‘ကျွန်တော့်ရဲ့ အလုပ်ထဲမှာ ရလာတဲ့ အောင်မြင်မှုတွေဟာ အများကြီး ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အဲဒီ အောင်မြင်မှုတွေ အပေါ်မှာ ကျွန်တော် မသာယာမိပါဘူး။ ကောင်စစ်ဝန် ဌာနမှာ ကျွန်တော် အခု လုပ်နေတဲ့ လက်ရှိ အလုပ်ဟာ ရာထူး တားဖြင့် အောက်တန်းရာထူး တစ်ခုပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် အတွက် လုံ လောက်နေပါတယ်။’

‘သင့်ရဲ့ စိတ်ဟာ အလုပ်ထဲမှာ မရှိဘူး ဆိုပါတော့’
‘ကျွန်တော့်ရဲ့ စိတ် ကျွန်တော့်ရဲ့ နှလုံးသားနှင့် ကျွန်တော့်ရဲ့ အရည်

အသွေး တစ်ဝက် ကျော်ကျော်ဟာ အလုပ်ထဲမှာ မရှိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ ပင်ကို စရိုက်ကိုက အလွန် အပျင်းထူပါတယ်'

လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ မျက်နှာထက်ရှိ အရေးအကြောင်းများသည် နက်ရှိုင်းစွာ ထင်လာသည်။ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံးရယ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ကွန်ဝေး သတိထားလိုက်မိလေသည်။

'တစ်စုံတစ်ခုသော အရာကို လုပ်ရင်း ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ပျင်းရိခြင်းဟာ အလွန် ကြီးမားပြီး ကောင်းမွန် မြင့်မြတ်တဲ့ အရည်အသွေး တစ်ရပ် ဖြစ်လာ နိုင်ပါတယ်' ဟူသော စကားသံသည် တိုးတိုးသာသာကလေး ပြန်လည် ပေါ် ထွက်လာသည်။

'ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ဒီလို အရေးအခင်းမျိုးတွေမှာ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိတိကျကျ မရှိကြဘူး ဆိုတာ သင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ ချန်းက သင့်ကို ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါ လမ်းစဉ် အကြောင်း ပြောပြထား လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် ယုံကြည်ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ကျင့်စဉ်အရ ကျွန်ုပ်တို့ ဟာ လှုပ်ရှားမှုမှာလည်း အမြဲတစေ အစွန်း မရောက်ကြပါဘူး။

'ဥပမာ ပြုရမယ် ဆိုရင် ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် အနေနှင့် ဘာသာစကား ဆယ်မျိုး သင်ကြား တက်မြောက်နိုင်စွမ်း ရှိပါတယ်၊ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အစွန်းရောက်သည် အထိ အားထုတ် လုပ်ကိုင်လိုက်မယ်ဆိုရင် ဘာသာစကား ဆယ်မျိုးက နေပြီ၊ နှစ်ဆယ် အထိ တတ်မြောက်လာနိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် အစွန်းရောက်အောင် အားမထုတ်ခဲ့ပါဘူး၊ တခြားဘက်တွေမှာလည်း ကျွန်ုပ်ဟာ ဒီ ကျင့်စဉ်အတိုင်း ကျင့်သုံး လိုက်နာခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အရှက်နှင့် အကြောက် ဆိုတဲ့ ဟိရိုသြတ္တပ္ပတရား ကင်းမဲ့သူတွေလည်း မဟုတ် ပါဘူး၊ မြိုးခြံတဲ့ အကျင့်ကို အလွန်အကျွံ ကျင့်သုံးနေသူတွေလည်း မဟုတ် ပါဘူး၊ သင့်တင့် လျောက်ပတ်တဲ့ သတိတရား လက်ကိုင်ထားရမယ့် အသက် အရွယ် ရောက်သည် အထိတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ စားပွဲပေါ်က စားစရာ သောက် စရာတွေရဲ့ အရသာကို ဝမ်းမြောက်စွာနှင့် လက်ခံ ရယူကြပါတယ်။

'အသက်အရွယ်အားဖြင့် နုနယ်သေးတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ လူငယ်တွေရဲ့ အကျိုးကို ရှေ့ရှုထားတဲ့ သဘောထားအရ ကျွန်ုပ်တို့ တောင်ကြား လွင်ပြင်က အမျိုးသမီးတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဖြူစင် သန့်ရှင်းမှု အတွက် မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါ ကျင့်စဉ်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာနှင့် ကျင့်သုံးကြပါတယ်၊ အရာရာ တိုင်းကို ချပြီး စဉ်းစား ဆင်ခြင်ကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ သင်ဟာ သိပ်ပြီး

အားမထုတ်ဘဲနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နည်းလမ်းတွေနှင့် အလေ့အထ ဖြစ်လာ လိမ့်မယ် ဆိုတာ ကျွန်ုပ် ပြောရပါတယ်၊ အမှန်စင်စစ် ချန်းဟာ အလွန်ကို ကောင်းဘက်က မြင်တတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒီတော့ အခု တွေ့ဆုံ ပြီးပြတ်သွားတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ချက် ထားနိုင်စရာတော့ ပါတယ်။

'ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရမယ် ဆိုရင် ဟို အလျင်အလျင် ရောက်လာခဲ့ဖူးသမျှ လူတွေဆီမှာ လုံးဝ မတွေ့ခဲ့ရဖူးတဲ့ ထူးခြားသော အရည်အသွေး တစ်ခုကို သင့်ဆီမှာ တွေ့နေရပါတယ်၊ ဒီ အရည်အသွေးဟာ လူလောကရဲ့ တိုးတက်မှု ဖြစ်စဉ်အပေါ်မှာ မကောင်းမြင်တတ်တဲ့ သဘောထား တော့လည်း မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ သဘောထားလောက်တော့လည်း မဆိုးဘူး၊ အဲဒီ အရည်အသွေး ရှိလာခြင်းဟာ အတွေးအခေါ် အသိအမြင် မှန်ကန်မှုကြောင့် လည်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မယ်။

'ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ကျွန်ုပ်အနေနှင့် အသက် တစ်ရာအောက် လူ တွေဆီမှာ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ မမျှော်လင့်သင့်တဲ့ စိတ်နေ စိတ်ထား အင်မတန် ဖြူစင် သန့်ရှင်းမှုကြောင့် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်၊ ကျွန်ုပ် အနေနှင့် အသင့်တော်ဆုံးလို့ ယူဆရတဲ့ စကားလုံးကို သုံးရမယ် ဆိုရင်တော့ ဒီအရည် အသွေးကို အလိုဆန္ဒ ရမ္မက် ကင်းမဲ့ခြင်း လို့ ပြောရမယ် ထင်ပါတယ်'

ကွန်ဝေးက အဖြေပေးသည်။

'အလွန် ကောင်းတဲ့ စကားလုံး တစ်လုံး ဆိုတာ သံသယ ဝင်ဖို့ မရှိပါ ဘူး၊ ဒီအရပ်ဒေသဘက် ရောက်လာတဲ့ လူတွေကို အမျိုးအစား ခွဲခြား ထား တယ် မထားဘူး ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ ခွဲခြား သတ်မှတ်ထားတယ် ဆိုရင်တော့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အနေနှင့် ကျွန်တော့်ကို ၁၉၁၄ - ၁၉၁၈ အတန်းအစားမှာ ထည့်ထားနိုင်ပါတယ်၊ ဒါဆိုရင် အဲဒီ သတ် မှတ်မှုကြောင့် ကျွန်တော်ဟာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ ရှေးဟောင်း သုတေသန ပြ လိုက်ထဲမှာ အထူးခြားဆုံးသော လူ အမျိုးအစား တစ်ဦး ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ယူဆပါတယ်။

'ကျွန်တော်နှင့် အတူတူ ရောက်လာကြတဲ့ ဟို သုံးယောက်ကတော့ နယ်နည်းနှင့်မှ ဒီ အတန်းအစားထဲ ဝင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ အလို ကို ရမ္မက်တွေနှင့် စွမ်းရည် သတ္တိတွေကို ကျွန်တော် စောစောက ပြောခဲ့တဲ့ ကာလတွေ အတွင်းမှာ သုံးခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဒီအကြောင်း

တွေကို များများစားစား မပြောပေမယ့် အဲဒီ အချိန်က စပြီး ကျွန်တော့်ဘာသာ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း အေးအေးကင်းကင်း နေပါရစေတော့လို့ ဒီ ကမ္ဘာလောကကြီးဆီက တောင်းခံထားခဲ့ပါတယ်။ ဒီနေရာ ဒီဒေသရဲ့ ငြိမ်ဆိတ် အေးချမ်းမှုနှင့် တခြား စွဲလမ်း တပ်မက်စရာကလေးတွေဟာ ကျွန်တော့် စိတ် ကို အများကြီး ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေတာကို ကျွန်တော် တွေ နေရပါတယ်။ ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီး မှတ်ချက်ချထားတဲ့ အတိုင်း ကျွန်တော်ဟာ ဒီဒေသရဲ့ ပတ်ဝန်းကျင် နှင့် အလွယ်တကူ အဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်သွားနိုင်လိမ့်မယ် ဆိုတာ သံသယ မဖြစ် ပါဘူး။

‘ပြောစရာရှိတာ ကုန်ပြီလား ငါ့သား’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါ ကျင့်စဉ်ကိုလည်း ကျွန်တော် လိုက် နာ ကျင့်သုံးနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ပါတယ်’

‘သင်ဟာ လိမ္မာ ပါးနပ်လှပါတယ်။ ချန်း ပြောတာဟာ အမှန်ပါပဲ။ သင်ဟာ အလွန်ကို လိမ္မာ ပါးနပ် လှပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ် ပြောပြခဲ့တဲ့ အလားအလာတွေထဲက သင့်စိတ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆွဲဆောင်နိုင်တဲ့ အရာများကော မရှိတော့ဘူးလား။’

ကွန်ဝေးသည် ခေတ္တမျှ ငြိမ်၍ စဉ်းစားနေသည်။

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ စိတ်ကို အများကြီး ထိခိုက် လှုပ်ရှားစေနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ့် ဆိုရင် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ အနာဂတ်ကာလ အလားအလာများကတော့ ကျွန်တော့် အတွက် နားမလည်နိုင်လောက်အောင် လျှို့ဝှက် နက်နဲလွန်းလှပါ တယ်။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဒီလောက် ဝေးဝေးလဲလဲ အထိ မမျှော်မှန်းနိုင်ပါဘူး။’

‘အကယ်၍ ကျွန်တော်ဟာ မနက်ဖြန် သို့မဟုတ် နောက်တစ်ပတ် သို့မဟုတ် လာမယ့်နှစ် ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်မယ်ပေါ့။ ရှန်ဂရီလာက အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာ သွားရတော့မယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းသင့်တာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် အကယ်၍ အသက်တစ်ရာ အထိ ရှည်ဖို့အတွက် ကျွန်တော် ဒီမှာ နေရမယ် ဆိုတာကတော့ ကြိုတင် ဟောကိန်းထုတ်လို့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု မို့ ကျွန်တော်စိတ်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ခံစားလို့ ရမလဲ။ အနာဂတ် ကာလမှာ ဖြစ်ပွားလာမယ့် အခြား အခြားသော ကိစ္စများလို့ ဒီကိစ္စကိုလည်း ကျွန်တော် ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်။’

‘ဒါပေမယ့်လို့ စိတ်အား ထက်သန်စွာနှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ အတွက်တော့

တက် တိကျ ပြတ်သားတဲ့ အချက် တစ်ချက် ရှိရပါလိမ့်မယ်။ ဘဝထဲမှာ စုံစုံတစ်ခုသော ထူးခြားချက်ဟာ ရှိမှ ရှိပါ့မလား ဆိုတဲ့ သံသယဟာ စိတ်တစ်ရံ ကျွန်တော့် ဦးနှောက်ထဲကို ဝင် ဝင် လာတတ်ပါတယ်။ တကယ် များ မရှိဘူး ဆိုရင်တော့ အသက်ရှည်ရှည် နေရတဲ့ ဘဝဟာ ပိုပြီး အဓိပ္ပာယ် ပြစ်တော့မှာပေါ့။’

‘ဗုဒ္ဓဘာသာနှင့် ခရစ်ယာန် ဘာသာ နှစ်ခုစလုံး တည်မှီရာ ဒီ အဆောက် ဆုံရဲ့ အစဉ်အလာ ဓလေ့ ထုံးစံတွေက အလွန် ခိုင်မာတဲ့ အာမခံချက်ကို တင်နေပါတယ် ကွန်ဝေး။’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ စကားဟာ မှန်ကောင်း မှန်ပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် သက် တစ်ရာ ရှည်မှု အတွက် အခုထက် ခိုင်လုံပြီး အခုထက် တိကျ ပြတ် သားတဲ့ အကြောင်းပြချက်ကို ကျွန်တော့် စိတ်က တောင့်တဆဲ ဖြစ်ပါတယ်။’

‘အကြောင်း တစ်ခု ရှိပါတယ် ကွန်ဝေး။ ဒီအကြောင်းဟာ အလွန်ကို တိကျ ပြတ်သားတဲ့ အကြောင်း တစ်ခုပါ။ ကံအားလျော်စွာ အခွင့်အရေး တစ်ခု တွေ့လို့ တွေ့ငြား လိုက်လံ ရှာဖွေနေကြတဲ့ လူစိမ်းတွေ နှစ်ပေါင်း များစွာ သက်ရှည်ရှည် နေသွားရတဲ့ ဒီနယ်မြေဒေသရဲ့ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်း တစ်ခု ဖြစ်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ အကျိုး မရှိတဲ့ စမ်းသပ်မှု နောက်က ကောက်ကောက် လိုက်နေကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒီကိစ္စဟာ စိတ်ရူး ထပြီး ပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာ တစ်ခုလည်း မဟုတ်ပါဘူး။’

‘ကျွန်ုပ်တို့မှာ အိပ်မက် တစ်ခုနှင့် အမြင်အာရုံ တစ်ခု ရှိခဲ့ပါတယ်။ ဒီ မြင်အာရုံဟာ ၁၇၈၉ ခုနှစ် အတွင်းက ဘုန်းတော်ကြီး ပါးရှော့ သူ့ အခန်း ကို မြှောနေချိန်က ပေါ်လာခဲ့တာပါ။ သူဟာ သူ့ရဲ့ အတိတ်က ဘဝ ခရီး ပြုကြီးကိုလည်း ပြန်ပြီး မြင်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့အမြင် အာရုံထဲမှာ ကမ္ဘာလောက အတွင်းမှာ တည်ရှိနေကြတဲ့ ချစ်စရာ မြတ်နိုးစရာ အရာအားလုံးရဲ့ မမြဲ သဘော အစိုးမရတဲ့ သဘောတွေကို တွေ့မြင်ခဲ့ရပါတယ်။’

‘တစ်နေ့သော အချိန်မှာ စစ်၊ လောဘ ရမ္မက်နှင့် ရက်စက် ကြမ်း စက်မှုတွေက ဖျက်ဆီးတဲ့ အတွက် ဒီ ကမ္ဘာလောကကြီးမှာ ချစ်စရာ မြတ် စရာ ဆိုလို့ ဘာတစ်ခုမှ မကျန်တော့တဲ့ အဖြစ်မျိုး ရောက်သွားတာကို မြင် ခဲ့ရတယ်။ သူ့မျက်လုံး သူ့စိတ် သူ့အာရုံနှင့် မြင်ခဲ့ရသမျှ ရှုခင်း ကို သူ မှတ်မိနေတယ်။ ကမ္ဘာပေါ် ရှိနေတဲ့ လူမျိုး အသီးသီးဟာ သူတို့ရဲ့ နှစ်ခြိုက်မှုနှင့် သူတို့ရဲ့ ခိုင်ခံ့မှုကို အသိဉာဏ်ပညာ အပေါ်မှာ မတည်ဆောက်ဘဲ

အင်မတန်မှ ညံ့ဖျင်း ရိုင်းစိုင်းတဲ့ လောဘ ဒေါသ မောဟ ဆိုတဲ့ စိတ်ဆိုး၊ စိတ်ယုတ်တွေ အပေါ်မှာ တည်ဆောက် နေကြတာတွေ၊ တစ်မျိုးသားနှင့် တစ်မျိုးသား ပျက်စီးအောင် တိုက်ခိုက် ဖျက်ဆီးလိုတဲ့ ဆန္ဒ အားကြီးနေကြတဲ့ အဖြစ်တွေကိုလည်း တွေ့ခဲ့ရတယ်။

‘သူတို့ရဲ့ စက်မှု အတတ်ပညာ တန်ခိုးဟာ ဖြည်းဖြည်းချင်း တိုးတက်လာပြီး နောက်ဆုံးမှာ လက်နက်ကိုင် လူတစ်ဦးတည်းက ရာပေါင်း ထောင်ပေါင်း များစွာသော လူများနှင့် ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ စစ်တပ်ကြီး တစ်တပ်ကို ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက် အနိုင်ယူတဲ့ အဖြစ်တွေကိုလည်း မြင်ခဲ့ရတယ်။ ပြီးတော့ သူတို့ အနေနှင့် ဒီကမ္ဘာ လောကကြီးရဲ့ မြေပြင်နှင့် ရေပြင်တွေကို အပျက်အစီး တွေနှင့်ချည်း ဖြစ်သွားအောင် လုပ်ခဲ့ပြီးတဲ့နောက် အာကာသ ကောင်းကင်ကို နေရာ ယူကြပြန်တယ်။ ပါးရော့ရဲ့ အမြင်အာရုံကို မှားတယ်လို့ သင် ပြောနိုင်ပါသလား။’

‘မမှားပါဘူး။ မှန်ပါတယ်။’

‘ဒါပေမယ့် အခု ပြောခဲ့တာဟာ အားလုံး မဟုတ်သေးဘူး။ လူသတ်တဲ့ နည်းပညာတွေ အထူး တိုးတက် ထွန်းကားပြီး လူတွေက လူသတ်တဲ့ အလုပ်မှာ အလွန် မွေ့လျော် ပျော်ပိုက်နေတဲ့ ခေတ်တစ်ခေတ်ကိုလည်း သူ မြင်ခဲ့ပါသေးတယ်။ အဲဒီ ခေတ်မှာ လူတွေဟာ ဒေါသအမျက် အားကြီးလွန်းလို့ အဖိုးတန် ပစ္စည်း မှန်သမျှဟာ ဘေးအန္တရာယ်နှင့် မကင်းတဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်သွားပါလိမ့်မယ်။ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင် ကာလ တစ်လျှောက်လုံး စုဆောင်း ထားခဲ့တဲ့ စာအုပ် ပန်းချီကားချပ်နှင့် တေးဂီတ တူရိယာ ပစ္စည်းတွေက အစ အဖိုးတန် ရတနာ ပစ္စည်း မှန်သမျှဟာ ပျက်စီး ပျောက်ပျက် သွားရပါလိမ့်မယ်။ သေးငယ် နူးညံ့ပြီး အကာအကွယ် မဲ့နေတဲ့ ပစ္စည်း အားလုံးဟာ လိမ္မော် ရဲ့ စာအုပ်တွေ ပျောက်ဆုံး ပျက်စီး သွားရသလို ဆုံးရှုံးရတဲ့ အခြေအနေကို ဆိုက်ရောက် သွားပါလိမ့်မယ်။ အင်္ဂလိပ်တွေက ပီကင်း မြို့တော် အတွင်းမှာ ရှိနေတဲ့ နွေရာသီ နန်းတော်ကို ဖျက်ဆီးပစ်သလို အပျက်ဆီးခံကြရပါလိမ့်မယ်။’

‘ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးရဲ့ သဘောထားကို ကျွန်တော် လက်ခံပါတယ်။’

* ရောမ သမိုင်းကို သမိုင်း မတင်မီ ခေတ်မှ စ၍ ရေးသားခဲ့သော ရောမ လူမျိုး သမိုင်းဆရာ တစ်ဦး (ဘီစီ ၅၉ - အေဒီ ၁၇) ဖြစ်၏။ သူ၏ သမိုင်း စာအုပ်မှာ အတွဲပေါင်း ၁၄၂ တွဲမျှ ရှိခဲ့ရာ ၃၅ တွဲမျှသာ ကျန်ခဲ့သည်။

‘လက်ခံရပေမှာပေါ့။ ကျွန်ုပ်ကို ယုံပါ။ ဘုန်းတော်ကြီး ပါးရော့ရဲ့ အမြင်အာရုံဟာ မလွဲမသွေ မှန်လာမှာပါ။ ကျွန်ုပ် ဒီနေရာကို ရောက်လာခြင်းဟာ ဒါကြောင့်ပါ။ သင် ဒီကို ရောက်လာခြင်းဟာ ဒါကြောင့်ပါပဲ။ ဘေးတတ်ပတ်လည်က ဝန်းရံနေတဲ့ ဘေးအန္တရာယ်ဆိုးတွေက လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အသက်ရှည်ရှည် နေဖို့ ဆုတောင်း နေရတာဟာလည်း ဒါကြောင့်ပါပဲ။’

‘အသက်ရှည်ရှည် နေဖို့ ဟုတ်လား။’

‘ဖြစ်လာနိုင်စရာ အကြောင်း တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ သင် ကျွန်ုပ်လောက် မအိုမိမှာ ဒီအရေးအခင်းဟာ ဖြစ်လာစရာ ရှိပါတယ်။’

‘ဒီ အရေးအခင်းကြီးက ရှန်ဂရီလာ လွတ်မြောက်လိမ့်မယ်လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ထင်ပါသလား။’

‘လွတ်မြောက်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ အနေနှင့် ကရုဏာ တရားကိုတော့ မျှော်လင့်လို့ ရမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သတိ လစ်ဟင်းပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို မေ့ထားခဲ့လိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်လေးကိုတော့ နှုတ်ငါးဝါး မြင်နေရပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ ဒီနယ်မြေ အတွင်းမှာ နေပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ စာအုပ်တွေ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ တေးဂီတတွေ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဆင်ခြင်တဲ့ တရားတွေနှင့်ပဲ ပျော်မွေ့နေကြရပါလိမ့်မယ်။ သေဆုံးဆဲဆဲ သက်ကြီးရွယ်အို တစ်ဦးရဲ့ သိမ်မွေ့ နူးညံ့လှတဲ့ ဘဝကို ရှင်သန်နေအောင် ပြုစု ပျိုးထောင်ရင်း လူ့ဘဝ သက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံးမှာ လူတွေ အနေနှင့် သူတို့ရဲ့ ဆန္ဒရမ္မက် အားလုံးကို စိတ်ရှိတိုင်း သုံးပြုန်းပြီးတဲ့ အချိန်အခါမျိုးမှာ လိုအပ်လာတဲ့ အသိဉာဏ်ပညာကို ရှာဖွေရင်း အချိန်ကုန်ကြရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ အနေနှင့် နှောင်းလူများ အတွက် အမွေအနှစ်ကောင်းတွေ ထားခဲ့ဖို့လည်း လုပ်ကြရပါလိမ့်ဦးမယ်။ အဲဒီအချိန် ရောက်အလာကို စောင့်ရင်း ကိုယ် ရယူလိုတဲ့ သာယာချမ်းမြေ့မှုကို ရှာဖွေ ရယူနေကြဖို့ပဲ ရှိပါတယ်။’

‘အဲဒီ နောက်ပိုင်းကျတော့ကော။’

‘အဲဒီ နောက်မှာတော့ အားကြီးသူတွေ အချင်းချင်း ကိုက်ဝါး စားမျိုပြီးချိန်မှာ ခရစ်ယာန် ဘာသာရဲ့ ကျင့်ဝတ်တရားဟာ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ အဆင့်ကို ရောက်လာကောင်း ရောက်လာပါလိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ စိတ်နေ သဘောထား လိမ္မော် နူးညံ့သူများက ဒီကမ္ဘာမြေကြီးကို အမွေစား အမွေခံ အဖြစ် ဆက်ခံယူကြပါလိမ့်မယ်။’

အလေးအနက်ပြု၍ ပြောလိုက်သော အရိပ်အငွေ့သည် တိုးတိုးသာသာ

ပြောနေသံကို လာရောက် ထိတွေ့သည်။ ကွန်ဝေးသည် ထိုအသံ၏ အလှတွင် နစ်မျော လိုက်ပါသွားသည်။ သူ့ ပတ်ပတ်လည်တွင် အမှောင်ရိပ် လှိုင်းလုံးများ သည် နိမ့်တုံ့ မြင့်တုံ့ ဖြစ်လျက် ရှိကြ၏။ ထို့နောက် ရှန်ဂရီလာ လာမာ ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီး၏ လှုပ်ရှားမှုကို သူ မြင်ရသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် သူ ထိုင်နေသည့် ကုလားထိုင်မှ ထကာ ဝိညာဉ် တစ်ခု၏ ရုပ်ပုံလွှာသဖွယ် မားမားမတ်မတ် ရပ်လျက်ရှိ၏။

ယဉ်ကျေးမှု ဓလေ့ထုံးစံ၏ ဝတ္တရားကို လိုက်နာသော အနေဖြင့် ကွန် ဝေးသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးအား ဖေးမပေးရန် ကြံစည်သည်။ သို့သော်လည်း ရုတ်တရက် ဖျတ်ခနဲ ပေါ်ပေါက်လာသည့် အလွန် အားကောင်းသော အတွင်း စိတ်က သူ့အား ချုပ်နှောင်ထားသည်။ သူ့ဘဝ တစ်သက်တာတွင် အလျင် အလျင်က မည်သည့် လူသားကိုမှ မပြုခဲ့ဖူးသော အလုပ် တစ်ခုကို သူ လုပ် လိုက်မိ၏။ သူသည် ဒူးထောက်၍ ထိုင်ချလိုက်လေသည်။ သူ ဘာကြောင့် ယခုကဲ့သို့ လုပ်လိုက်မိသည်ကို သူ မသိ။

'ကျွန်ုပ် သင့်ကို နားလည်ပါပြီ ဖခင်' ဟူသော စကားကိုလည်း သူ နှုတ်မှ ပြောလိုက်မိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် အခန်းထဲမှ သူ ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ထွက်လာခဲ့သည်ကို ပင် သူ မသိ။ အိပ်မက် တစ်ခုထဲ ရောက်နေသည့်နယ် ခံစားနေရသည်။ အချိန် တော်တော်ကြာသည် အထိ ထို အိပ်မက် ကမ္ဘာထဲမှ သူ ထွက်၍ မရ။ အပေါ်ထပ် အခန်းများ အတွင်းမှ ခံစားခဲ့ရသော အပူရှိန် ပျောက်သွားပြီး အေးမြသော ညဉ့်လေ၏ ထိတွေ့ ပွတ်သပ်မှုကို သူ ခံစားရသည်။ သူ့ဘေးတွင် ငြိမ်ဆိတ်နေသော ချန်း၏ ရုပ်လွှာ၊ နှစ်ယောက် အတူတူ တွဲ၍ ကြယ်ရောင် များ အောက်ရှိ ဝင်းခြံများကို ဖြတ်လျှောက်ခဲ့ကြသည်။

ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါကမှ မမြင်ခဲ့ဖူးသော ရှန်ဂရီလာ၏ ချစ်စရာ အလှသည် သူ့ မျက်လုံးများအား ညှို့ယူ ဖမ်းစားလျက် ရှိလေသည်။ မတ် စောက်သော တောင်၏ တစ်ဖက်နိမ့်ထဲတွင်မူ တောင်ကြား လွင်ပြင်သည် တိတ်ဆိတ်စွာ လဲလျောင်းလျက် ရှိ၏။ လွင်ပြင်၏ ပုံသဏ္ဍာန်သည် လှိုင်းဂယက် ပင် မထသော အလွန် နက်ရှိုင်းသည့် ရေကန်ငယ်ကလေး တစ်ခုနှင့် တူလှ ချေသည်။ လွင်ပြင်၏ ငြိမ်ဆိတ်မှုသည် သူ့စိတ်၏ ငြိမ်းအေးချမ်းသာမှုနှင့် အပြိုင် ဖြစ်လျက် ရှိသည်။

ကွန်ဝေးအဖို့တော့ အံ့သြခြင်းများ၏ တစ်ဖက်ကို ကျော်လွန် ရောက်

သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ အချိန်ကာလ ကြာမြင့်စွာ စကားပြောခဲ့ခြင်းနှင့် သူ နားထောင်ခဲ့ရသည့် အမျိုးမျိုး ကွဲပြား ခြားနားလျက် ရှိသော အကြောင်းအရာ များ။ ဤအရာ အားလုံးသည် သူ့စိတ်ကို သာယာ ကျေနပ်မှု အပြည့်အဝ ပေးခဲ့၏။ သူ့ရင်သည် လန်းဆန်း ပေါ့ပါးကာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ အခုကျတော့လည်း သူ၏ သံသယ စိတ်များသည် သူ့အား ဒုက္ခ မပေးတော့ချေ။ လျှို့ဝှက် နက်နဲသော ညီညွတ် ပေါင်းစည်းမှု တစ်ရပ်၏ အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

ချန်းသည် စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ပါလာသည်။ သူကလည်း ချန်းအား စကားတစ်ခွန်းမျှပင် မပြောချေ။ အချိန်က အတော်ကြီး နောက်ကျ ခေပြီ။ သူ့အဖော် အားလုံး အိပ်ရာ ဝင်ကုန်ကြပြီ ဖြစ်၍ သူမှာ ဝမ်းသာ ရသေး၏။

နံနက် လင်းသည့် အခါ ယမန်နေ့ညက သူ ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်များသည် ကွန်ဝေး၏ ခေါင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ နိုးတစ်ဝက် အိပ်တစ်ဝက် အိပ်မက် တစ်ခု၏ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်လျက် ရှိ၏။ သို့သော်လည်း မကြာ ခင်မှာပင် အဖြစ်အပျက် အားလုံးကို သတိရလာသည်။ နံနက်စာ စားပွဲသို့ ရောက်သွားသည့် အခါတွင်မူကား သူ့အား သံပြိုင် မေးခွန်းများက ဆီးကြို နှုတ်ဆက်နေသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

‘ခင်ဗျား မနေ့ညက အထက်ဆရာကြီးနှင့် တွေ့ခဲ့ရတယ် မဟုတ်လား’ ဟု ဘားနတ်က ပြက်တီးပြက်ချော် လေသံဖြင့် စကားစသည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျား ပြန်ရောက်လာတဲ့ အထိ စောင့်ကြည့်မလို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် သိပ် အိပ်ချင် လာလို့၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာကြီးက ဘယ်လို လူစားမျိုးလဲဗျ’

‘အထမ်းသမားတွေနှင့် ပတ်သက်လို့ သူက ဘာများ ထွေထွေထူးထူး ပြောလိုက်သလဲ’ ဟု မာလင်ဆန်က စိတ်အား ထက်သန်စွာဖြင့် မေးသည်။

မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးကလည်း ‘ဒီဒေသမှာ သာသနာပြု အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ ထား ဖို့ ကိစ္စကို ရှင် ပြောပြခဲ့လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မကတော့ မျှော်လင့်တာပဲ’ ဟု ဆို သည်။

သူ့အဖော်များ၏ ပစ်ခတ် တိုက်ခိုက်မှုကို ကွန်ဝေးကလည်း သူ့တွင် အသင့် တပ်ဆင်ထားသည့် လက်နက် ကိရိယာများဖြင့် ထုံးစံတိုင်း ခုခံ ကာကွယ်သည်။

‘ခင်ဗျားတို့ အားလုံးကို စိတ်မကောင်း ဖြစ်အောင် လုပ်လိုက်သလို ဖြစ်မှာတော့ ကျွန်တော် စိုးရိမ်တယ်၊ ဒါပေမယ့်လည်း အမှန်အတိုင်းတော့ ပြောရမှာပဲ၊ သာသနာပြု အဖွဲ့ ကိစ္စကို ကျွန်တော် သူနှင့် မဆွေးနွေးခဲ့ရဘူး၊ အထမ်းသမားတွေ ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့လည်း သူက ကျွန်တော့်ကို ဘာမှ မပြောဘူး။ သူ့ပုံပန်းနှင့် ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် ပြောပြနိုင်တာကတော့ သူ ဟာ သိပ်ပြီး အိုမင်းနေတဲ့ အဘိုးကြီး တစ်ယောက်ပဲ၊ အင်္ဂလိပ် စကားကို

အဆင့်အတန်း မြင့်မြင့်နှင့် အထက်တန်းကျကျ ပြောတတ်တယ်။ အသိဉာဏ် ပညာလည်း အတော်ကို ထက်မြက်တယ်'

မာလင်ဆန်က ကွန်ဝေးစကား ဆုံးအောင် မစောင့်ဘဲ စိတ်တိုသော လေသံဖြင့် ကြားဖြတ် ပြောသည်။

'ကျုပ်တို့ အတွက် အဓိက သိဖို့ လိုအပ်တာက သူဟာ ကျုပ်တို့ ယုံကြည် စိတ်ချရမယ့် လူ တစ်ယောက် ဟုတ် မဟုတ် ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ။ သူ့ ကြည့်ရတာ ကျုပ်တို့ အလိုကို လိုက်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလားဟင်'

'သူ ပုံပန်းကတော့ သိက္ခာ သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံမယ့် လူတစ်ယောက်ပဲ'

'နေစမ်းပါဦးဗျာ၊ ခင်ဗျားကကော ဘာပြုလို့ အထမ်းသမား ရဖို့ကိစ္စ သူ့ကို အပူမကပ်ရတာလဲ'

'အပူကပ်ချင်စိတ် မပေါ်လို့'

မာလင်ဆန်သည် အလွန် မယုံကြည်နိုင်သော မျက်နှာထားဖြင့် ကွန်ဝေးအား ကြည့်နေသည်။

'ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားပြီ ကွန်ဝေး၊ ဟို ဘတ်စကူးမှာ ပေါ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာတုန်းကတော့ ခင်ဗျားဟာ အတော်ကို ကောင်းခဲ့တာပဲ။ အခုကျတော့လည်း ခင်ဗျားလုပ်ပုံက မဟုတ်သေးပါဘူး။ ဘတ်စကူး တုန်းက ကွန်ဝေးမှ ဟုတ်ရဲ့လားလို့ သံသယတောင် ဝင်မိတယ်။ ခင်ဗျားအဖြစ် က တစ်ကိုယ်လုံး တစ်စစီ ဖြစ်သွားသလိုပါလားဗျာ'

'ငါ ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ'

'ဝမ်းနည်းနေရုံနှင့် ပြီးတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးလေဗျာ၊ ခင်ဗျား အနေနှင့် တာဝန်ယူပြီး လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်တာကတော့ လုပ်သွားသင့်တာပေါ့'

'မင်း ငါ့ အပေါ်မှာ နားလည်မှု လွှဲနေတယ်။ မင်းကို ငါ စိတ်ထိခိုက်အောင် လုပ်မိခဲ့လို့ ဝမ်းနည်းတယ်လို့ ပြောတာ'

ကွန်ဝေး၏ အသံသည် တိုတိုပြတ်ပြတ် နိုင်လွန်းလှ၏။ သူ၏ စိတ်ခံစားမှုကို မရိပ်မိအောင် ဖုံးကွယ်လိုသည့် သဘောဖြင့် ဤမျှလောက် တိုတောင်းခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့စိတ်မှာ အလွန် နောက်ကျိ ရှုပ်ထွေးလျက် ရှိသဖြင့် ဘယ်လို ဖြစ်နေသည်ကို ဘေးလူများ ရိပ်မိဖို့ကတော့ မလွယ်လှပေ။ ခပ်လွယ်လွယ်ဖြင့် ဆင်ငှေ့ရန်ရှောင် ပြောနိုင်ခဲ့သည့် သူ့အဖြစ်ကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားကာ မသိမသာ အံ့သြခြင်း ဖြစ်နေမိသည်။

သူသည် လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အကြံပေးလိုက်သည့် အတိုင်း ညက

ကြားခဲ့ရသမျှကို လျှို့ဝှက်ထားရန် ကြိုးစားနေမိသည်မှာကတော့ ထင်ရှားလျက် ရှိ၏။ တကယ်တော့ သူသည် သူ့အဖော်များဘက်မှ နေ၍ ကြည့်လျှင် သစ္စာဖောက် တစ်ယောက် အနေအထားမျိုး ရောက်နေခဲ့လေပြီ။ ဤ အနေအထားမျိုးကို သူ လက်ခံထားမိသည့် အတွက်လည်း သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြခြင်းတော့ ဖြစ်မိသည်။ မာလင်ဆန် ပြောခဲ့သည့် စကားအရ ဆိုလျှင် ဤအလုပ်မျိုးသည် လူစွမ်းကောင်း တစ်ယောက်ဟု အထင်ခံနေရသော လူတစ်ယောက် လုပ်သင့်သည့် အလုပ်မျိုး ဖြစ်ပါ၏လော။

ကွန်ဝေး၏ စိတ်တွင် သူ့အား အထင်အမြင် ကြီးနေသော မာလင်ဆန် အပေါ်၌ ခင်မင်သော စိတ်နှင့် အတူ သနားသော စိတ်ဝင်လာသည်။ သို့သော်လည်း လူစွမ်းကောင်း ကိုးကွယ်တတ်သူများသည် အသိအမြင် လွဲမှားမှုနှင့် ကြုံရတတ်သည်မှာ သဘာဝပင် ဖြစ်သည် ဟူသော အတွေးဖြင့် သနားစိတ်ကို သူ ရင်တွင်းမှ ဖယ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။

ဘတ်စကူးတွင် နေထိုင်ခဲ့ရစဉ်က မာလင်ဆန်သည် အားကစား အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှ ယောက်ျား ပီသလွန်းလှသော အသင်း ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်ကို လေးစား ကိုးကွယ်နေသည့် ကျောင်းသားသစ် တစ်ဦးနှင့် တူနေသည်။ အခုတော့ သူ အမြတ်တနိုး ကိုးစားလျက် ရှိသော အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်သည် ကွင်းလယ်တွင် ဗုန်းဗုန်း လဲကျ မသွားသေးသည့် တိုင်အောင် ဒယ်ဒယ်တော့ မြစ်နေခဲ့လေပြီ။ မိမိ မျှော်လင့်ထားသလို ဖြစ်မလာခြင်းသည် မိမိ၏ အတွေးအမြင် မှားယွင်းမှုကြောင့် ဖြစ်သည် ဆိုဦးတော့၊ မိမိစိတ်က စံပြ အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသော အရာတစ်ခု ပျက်စီးသွားသည့်အခါ အနည်းငယ်မျှပင် ဖြစ်စေ စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲခြင်း ဖြစ်ရတတ်သည်မှာ သဘာဝ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်လျှင် မာလင်ဆန်၌ ရှိနေသော လေးစား ကြည်ညိုမှု ပျက်မသွားစေရန် မိမိက ဟန်ဆောင်နေမည် ဆိုပါက ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိ၏။ သို့သော်လည်း လိမ်ညာပြီး ဟန်ဆောင်နေဖို့ ကိစ္စမှာ သူ့အတွက် မလွယ်ကူလှပေ။ ရှန်ဂရီလာ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း လိမ်ညာ ဟန်ဆောင်ခြင်း မပြုရန် သူ့ကို ဟန်တားလျက် ရှိလေသည်။

'ဒီမယ် မာလင်ဆန်၊ ဘတ်စကူးတုန်းက အကြောင်းကိုချည်း ထပ်မံလဲလဲ ပြောနေလို့ မဖြစ်ဘူးကွ၊ အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် ငါ အခု ပြောင်းလဲပြီ။ အခြေအနေကလည်း ဒီက အခြေအနေနှင့် လုံးဝ မတူဘူး မဟုတ်ဘူး' ဟု ကွန်ဝေးက ပြောသည်။

‘ကျွန်တော့် စိတ်အထင် ပြောရရင်တော့ ဟို အခြေအနေက ပိုကောင်းတယ်။ အနည်းဆုံး ကျွန်တော်တို့ ဘာကို ဆန့်ကျင်နေတယ် ဆိုတာ တိတိကျကျ သိနေတယ်ဗျာ’

‘အတိအကျ ပြောရရင် လူသတ်တယ်။ မုဒိန်းကျင့်တယ်။ ဒါကို မင်းက အခြေအနေ ပိုကောင်းတယ်လို့ ဆိုချင်လည်း ဆိုပေါ့ကွာ’

မာလင်ဆန်၏ နှုတ်မှ ဒေါသနှင့် ယှဉ်သော အသံထွက်လာသည်။

‘ဒါပေါ့ဗျ။ ကျွန်တော်ကတော့ ဟို အခြေအနေကို အခြေအနေ ကောင်းလို့ပဲ ပြောတယ်ဗျာ။ ဒါကလည်း ကိုယ့် အဓိပ္ပာယ်နှင့် ကိုယ် ပြောတာပဲ။ အခုလို ဘာမှန်း ညာမှန်း မသိတဲ့ ဟာမျိုးကြီးကို ရင်ဆိုင် နေရတာထက် ဟို အခြေအနေကို ရင်ဆိုင်ရတာက ရေရေရာရာ ရှိလို့ ကျွန်တော်ကတော့ ပိုကြိုက်တယ်’

သူသည် စကားကို ဖြတ်၍ ရပ်ထားလိုက်ပြီးမှ ချက်ချင်းပင် ထပ်ပြောသည်။

‘ဥပမာ ဟို တရုတ်မလေးဗျာ။ သူ ဘယ်လိုနည်းနှင့် ဒီကို ရောက်နေရသလဲ။ ခင်ဗျားကို ဟိုလူကြီးက ပြောမပြလိုက်ဘူးလား’

‘မပြောဘူး။ သူက ဘာကြောင့် ပြောရမှာလဲ’

‘သူက ဘာကြောင့် မပြောသင့် ရတာလဲဗျာ။ ကဲပါလေ ဒါကို ထားလိုက်ပါတော့။ ခင်ဗျားကကော ကိုယ် စိတ်ဝင်စားနေတဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ပါလျက်နှင့် ဘာကြောင့် မေးမကြည့်တာလဲ။ ဘုန်းကြီးတွေ အများကြီးနှင့် အတူ မိန်းမပျိုလေး တစ်ယောက် လာနေတယ် ဆိုတာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် တစ်ခုလားဗျာ’

ဤအမြင်သည် ကွန်ဝေး၏ ခေါင်းထဲ၌ ယခင်က တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မပေါ်ခဲ့ဖူးသည့် အမြင် ဖြစ်နေသည်။ သူသည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစား တွေးတောလျက် ရှိသည်။ ထို့နောက် သူ ပေးနိုင်သည့် အကောင်းဆုံးသော အဖြေကို ပေးသည်။

‘ဒီကျောင်းက ရိုးရိုးသာမန် ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းမှ မဟုတ်တာ’

‘ဘုရား ဘုရား၊ သာမန် ဘုန်းကြီးကျောင်း မဟုတ်ဘူးတဲ့’

ငြိမ်တိတ်သွားသည်။ နှစ်ဖက် အငြင်းပွားမှုသည် လမ်းဆုံးသို့ ရောက်သွားပြန်လေပြီ။ ကွန်ဝေးအဖို့တော့ လိုဆင်း၏ သမိုင်းသည် လိုချင်သော အချက်

နှင့် အလွန် အလွမ်းကွာဝေးသလို ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ သူ့စိတ်အတွင်း၌ လဲလျောင်းလျက် ရှိနေသော မန်ချူးမကလေးမှာ ညင်သာ ငြိမ်ဆိတ်လွန်း အားကြီးနေသဖြင့် သူ့စိတ်အတွင်း၌ ရောက်နေသည့် အဖြစ်ကို သတိမထားနိုင် ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

သို့သော်လည်း သူ့အကြောင်း စကားစလိုက်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တိပက်ဘာသာ သဒ္ဒါကျမ်းကို နံနက်စာ စားရင်း ဖတ်ရှု လေ့လာနေသော မစ္စဘရင့်ခဲလိုး၏ ဦးခေါင်းသည် ဖျက်ခနဲ မော့လာသည်။ သူ ကြားဖူးခဲ့သော အိန္ဒိယ ဝတ်ကျောင်းများထဲမှ ပုံပြင်များသည် မစ္စဘရင့်ခဲလိုး၏ ဦးနှောက်ထဲသို့ ဝင်လာသည်။ ထိုပုံပြင်များကို သာသနာပြု အဖွဲ့ဝင် ယောက်ျားများက သူတို့ မိန်းမများအား ပြောပြခဲ့ကြသည်။ ထိုမိန်းမများက သူတို့၏ သူငယ်ချင်းမ အပျိုများအား တစ်ဆင့် ဖောက်သည် ပြန်ချကြသည်။ ဤနည်းဖြင့် သူ ကြားသိ ထားခဲ့ရခြင်း ဖြစ်၏။

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်’ ဟု သူက ဆိုသည်။ ‘ဒီနေရာရဲ့ ကိုယ်ကျင့်တရားတွေဟာ အရပ်ဆိုးမယ့် လက္ခဏာပဲ။ ဒါကိုတော့ ကျွန်မတို့ မျှော်လင့်ထားရလိမ့်မယ်’

မစ္စဘရင့်ခဲလိုးက စစ်ကူ တောင်းသည် အမူအရာမျိုးဖြင့် ဘားနတ်ဘက် လှည့်ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ဘားနတ်က စပ်ဖြူ လုပ်နေသည်။

‘ကိုယ်ကျင့်တရားတွေနှင့် ပတ်သက်လာရင်တော့ ကျွန်တော့်ရဲ့ ထင်မြင်ယူဆချက်ကို ခင်ဗျားတို့ တန်ဖိုးထားမယ် မထင်ပါဘူး’ ဟု ပြောသည်။ ‘ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် သတိပေးသင့်တာ တစ်ခုတော့ ရှိနေတယ်။ အချင်းချင်း ရန်ပွဲတွေဟာ မကောင်းတာ အမှန်ပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဒီနေရာ ရောက်လာတာ အတော်ကလေး ကြာလာပြီ။ ကိုယ့်စိတ် ကိုယ်ထိန်းပြီး တတ်နိုင်သမျှ စိတ်အေး နားအေး နေဖို့တော့ လိုတယ်’

ကွန်ဝေးက အကြံကောင်း တစ်ခုဟု တွေးသော်လည်း အခုအချိန်ထိ စိတ်မပြေသေးသော မာလင်ဆန်ကတော့ မကျေနပ်။ ‘ခင်ဗျား အနေနှင့်ကတော့ ဒတ်မူးဝါးမှာ နေရတာနှင့် စာရင် ဒီမှာ နေရတာက ပိုပြီး သက်သောင့် သက်သာ ရှိလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ယုံကြည်ပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။

‘ဒတ်မူးဝါး၊ အိုး ဟုတ်ပြီ။ ဒတ်မူးဝါး ဆိုတာ မင်းတို့ဆီက အကျင့်စာရိတ္တ ပြုပြင်ရေးကို အဓိကထားတဲ့ ထောင်ပဲ။ မင်းပြောလိုက်တာ ငါ သဘောပေါက်သွားပြီ။ အဲဒီလို နေရာမျိုးတွေမှာ ရောက်နေတဲ့ လူတွေကို ငါကတော့ မနာလို ဝန်တို မဖြစ်ပါဘူး။ နောက်တစ်ခု ပြောစရာ ရှိသေးတယ် သိလား။’

ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး မင်း ဘယ်လောက်ပဲ စော်ကား စော်ကား ငါ မနာပါဘူး၊ အရေထူတယ်၊ နှလုံးသားက သိမ်မွေ့ နူးညံ့တယ်၊ ငါဟာ အဲဒီနှစ်မျိုး ပေါင်းစပ်ထားတဲ့ လူပါ'

ကွန်ဝေးက ဘားနတ်ကို တစ်ချက် လှမ်းကြည့်သည်။ သူ့အကြည့်တွင် ဘားနတ်၏ စကားကို နှစ်သက် သဘောကျသော အရိပ်အငွေ့ ပါသည်။ မာလင်ဆန်ကိုမူ အပြစ်တင်လိုသည် အကြည့်များဖြင့် ကြည့်သည်။ သို့သော်လည်း ချက်ချင်းပင် သူ့ အတွေးအာရုံသည် ပြောင်းသွားသည်။ သူတို့ အားလုံးသည် အလွန် ကြီးမားသော ဇာတ်ခုံကြီး တစ်ခုပေါ်၌ ကပြ အသုံးတော်ခံနေသည့် ဇာတ်ကောင်များနှင့် တူလှသည် ဟူသော ခံစားမှု ဝင်လာသည်။ သူတို့၏ နောက်ခံ ဇာတ်ကြောင်းများနှင့် ပတ်သက်၍မူ သူ့အနေဖြင့် သူ့အကြောင်းမှ လွဲပြီး အခြား လူများ၏ အကြောင်းကို ရေရေရာရာ စေ့စေ့စပ်စပ် သိထားသည်မဟုတ်။ ကိုယ့် အကြောင်းကျတော့လည်း သူတစ်ပါးကို ပြောပြနေ၍ ဖြစ်သည်မဟုတ်။

ချက်ချင်း လိုလိုပင် တစ်ဦးတည်း လွတ်လပ်စွာ နေလိုသော စိတ်ဆန္ဒသည် ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ သူသည် အားလုံးကို ခေါင်းတစ်ချက် ဆတ်၍ နှုတ်ဆက်ပြီး ခြံဝင်းထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ လေးလံ ထိုင်မှိုင်းလျက် ရှိသော သူ့စိတ်သည် ကရာကာလံ တောင်တန်းကို မြင်လိုက်ရသည့် တစ်ခဏတွင် ပျောက်ကွယ်သွား၏။ သူ့အဖော် သုံးဦးအတွက် ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိသော ပုပန်ကြောင့်ကြ စိတ်မှာလည်း လက်လှမ်း မမီသော နေရာရှိ ကမ္ဘာသစ် တစ်ခုအတွင်း၌ နစ်မြုပ် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

အရာရာတိုင်း၏ ထူးဆန်းမှုများက အရာတစ်ခုခု၏ ထူးဆန်းမှုကို နားလည်ရ ပို၍ ခက်အောင် ပြုလုပ်လိုက်သော အချိန် တစ်ချိန်သို့ ဆိုက်လာပြီ ဖြစ်ကြောင်းကို ကွန်ဝေး သဘောပေါက် နားလည်လာသည်။ အံ့ဩစရာများသည် ငြီးငွေ့စရာများ အဖြစ်သို့ ပြောင်းလဲ ရောက်ရှိသွားသည့် အခါ သူ့အနေဖြင့် အခြားသူများ နည်းတူ ဖြစ်ပေါ်နေသမျှ အရာများကို သာမန်အရာများ အဖြစ်သာ လက်ခံ မှတ်ယူသည့် အချိန်သို့ သူ ဆိုက်ရောက်သွားခဲ့လေပြီ။

ဤသို့ဖြင့် ရှန်ဂရီလာတွင် အနေကြာလာသည်နှင့် အမျှ သူ့စိတ်သည် တည်ငြိမ် အေးဆေးလာခဲ့သည်။ တစ်ကြိမ်သောအခါက ဤစိတ်မျိုး သူ ရခဲဖူးသည်ကိုလည်း ပြန်၍ သတိရမိသည်။ စစ်ကြီး အတွင်းက ရရှိခဲ့ခြင်း ဖြစ်

၏။ သို့သော်လည်း ထိုစဉ်က ရရှိခဲ့သော စိတ်တည်ငြိမ်မှုသည် ယခုလောက်တော့ဖြင့် သာယာမှု မရှိခဲ့။

အကယ်၍ အခြေအနေက အတင်းအကျပ် တွန်းပို့သဖြင့် ဘဝ လမ်းကြောင်း နှစ်ခုစလုံးတွင် သူ ပါဝင် ဦးဆောင်ရမည် ဆိုပါမူ စိတ်ဓာတ် အေးဆေး တည်ငြိမ်မှုကိုတော့ သူ ရဖို့ လိုလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ယခုအချိန်မှစ၍ သူသည် သူ့အဖော်များနှင့် အတူ အထမ်းသမားများ ရောက်အလာကို မျှော်လင့် စောင့်စားနေရမည့် လောက အတွင်း၌သာ နေရတော့မည် ဖြစ်၏။ အထမ်းသမားများ ဆိုက်ရောက်လာခဲ့သည် ရှိသော် အိန္ဒိယသို့ ပြန်ရသာ ရှိပေတော့သည်။ ထိုအခါ ကျတော့လည်း အချိန်သည် တိုးတက် ကျယ်ဝန်း လာပြီ ကာလသည် ကျုံ့သွားလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ လမင်းပြာပြာ ဟူသော ဇမည်မှာလည်း အထိမ်းအမှတ် တစ်ခုခုနှင့် ဆက်စပ် ယှက်နွယ်နေသည့် အမည် အဖြစ်သာ ရပ်တည်နေတော့မည် ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတစ်ရံတွင်မူ ဤဘဝလမ်းကြောင်း နှစ်ခု အနက် မည်သည့်လမ်းက အစစ်အမှန် ဖြစ်သည်ကို သူ ဝေခွဲ၍ မရနိုင်ပေ။ သို့သော်လည်း ထိုပြဿနာသည် သူ့အား ဒုက္ခတော့ မပေးချေ။ သူသည် စစ်ကြီး အတွင်းက ကြုံခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို နောက်တစ်ကြိမ် သတိရမိပြန်သည်။ ထိုစဉ်က ဗုံးများ အပြင်းအထန် ကြိချနေသည့် အချိန်မှာပင်လျှင် သူ့စိတ်သည် ယခု ခံစားနေရသကဲ့သို့ပင် အလွန် အေးဆေး တည်ငြိမ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်အခါက သူ့တွင် အသက်ပေါင်းများစွာ ရှိနေခဲ့သည်မှာ မှန်သော်လည်း သေခြင်းတရားက တောင်းဆို ပိုင်ခွင့် ရှိနေသည့် အသက်မှာ တစ်သက်မျှသာလျှင် ရှိနေခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ယခု အခါတွင် သူနှင့် ချန်းတို့၏ ဆက်ဆံရေးမှာ ယခင်လို မဟုတ်တော့ပေ။ သူနှင့် စကားပြောလျှင် ဖုံးကွယ် ထိမ်ချိန်မှုများ မရှိတော့ဘဲ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖြစ်လာသည်။ သူတို့ နှစ်ယောက်သည် လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ စည်းကမ်းများနှင့် လုပ်ထုံး လုပ်နည်းများ အကြောင်းကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဆွေးနွေးမိခဲ့ကြ၏။

ချန်းထံမှ သူ လေ့လာ၍ ရသလောက်ဆိုပါက လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်း၌ နေရမည့် သူ၏ ပထမပိုင်း ငါးနှစ်ကာလသည် သူလို ငါလို နေရမည့် လာမန် ဘဝခရီး ဖြစ်သည်။ အထူးတလည် အုပ်ချုပ် ကွပ်ကဲမှုကို သူ ခံယူရလိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ဤသည်မှာ လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ အစဉ်သဖြင့်

လိုက်နာ ကျင့်သုံးနေသည့် လုပ်ထုံး လုပ်နည်း တစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည်ဟု ချန်းက ဆိုသည်။

'သင့်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က အမြင့်ပိုင်းဒေသ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆင်ပြေပြေ နေသွားနိုင်တဲ့ အလေ့အထ ရသွားစေဖို့နှင့် သင့်ရဲ့ စိတ်ပိုင်းနှင့် အာရုံခံစားမှု အပိုင်းတွေမှာ ခံနိုင်ရည် ရှိသွားစေဖို့ အချိန် ပေးထားတဲ့ သဘောပါပဲ' ဟု ချန်းက ပြောလေသည်။

အစမ်းသပ်ခံ နှစ်များဟု သတ်မှတ်ထားသော ငါးနှစ်တာကာလ လွန်မြောက်သွားသည့် အခါတွင်မူ အသက်ရှည်မှု ဖြစ်စဉ်သည် အစပြုလာလိမ့်မည် ဟု ချန်းက ရှင်းပြသည်။ အကယ်၍ အောင်မြင်မည် ဆိုပါက နောက် ငါးနှစ်အကြာတွင် ရှိလာမည့် ကွန်ဝေး၏ အသက်တွင် အသက်ရှည်မှု ဖြစ်စဉ်က အနှစ် ငါးဆယ် တိုးပေးလာလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ထို အသက်အရွယ်သည် ဘဝတွင် နေလို့ ထိုင်လို့ မဆိုးသေးသော အချိန်တစ်ချိန် ဖြစ်သည်ဟု ချန်းက ဆိုလေသည်။

'ခင်ဗျား ကျတော့ကော' ဟု ကွန်ဝေးက မေးသည်။ 'ခင်ဗျားကျတော့ အသက်ရှည်မှု ဖြစ်စဉ်က ဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့သလဲ'

'ကျွန်ုပ်ကျတော့ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ် အသက်ငယ်ငယ်မှာ ဒီကို ရောက်လာခဲ့တာပါ။ ဒီကို ရောက်ချိန်မှာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အသက်ဟာ နှစ်ဆယ့် နှစ်နှစ်ပဲ ရှိပါသေးတယ်။ သင်ကတော့ တွေးမိချင်မှ တွေးမိပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်ဟာ စစ်သား တစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်ုပ်ဟာ ၁၈၅၅ ခုနှစ်မှာ တောပုန်း ဓားပြတွေကို တိုက်ခိုက်ဖို့ အတွက် တပ်တွေကို ဦးဆောင်ခဲ့တဲ့ လူပါ။ တစ်နေ့မှာ ကျွန်ုပ် တိုက်ကင်း ထွက်ခဲ့ပါတယ်။ တကယ်လို့ ကိုယ့် တပ်ရင်းကို ပြန်ရောက်ရင်တော့ ကြုံခဲ့ရသမျှ အဖြစ်တွေကို ကျွန်ုပ်ရဲ့ အထက်အရာရှိဆီမှာ အစီရင် ခံနိုင်မှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်ုပ်ဟာ တောင်တန်းတွေပေါ်မှာ လမ်းစ ပျောက်ပြီး တလည်လည် ဖြစ်နေခဲ့ပါတယ်။ ရာသီဥတုရဲ့ ဆိုးရွားတဲ့ ဒဏ်ကြောင့် ကျွန်ုပ်နှင့် ပါလာတဲ့ တပ်သား တစ်ရာကျော်ထဲက ခုနစ်ဦးသာ အသက်ရှင် ကျန်ခဲ့ပါတယ်။ နောက်ဆုံးမှာတော့ ကျွန်ုပ် တစ်ယောက်တည်း ကယ်သူတွေနှင့် တွေ့ပြီး ရှန်ဂရီလာကို သယ်လာခဲ့တာ ခံရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်ုပ်ဟာ အများဒဏ်ကို အကြီးအကျယ် ခံနေရပါတယ်။ အသက်က ငယ်သေးတာ တစ်ကြောင်း၊ ခံနိုင်ရည် ဇွဲက ရှိတာ တစ်ကြောင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်ဟာ အသက် မသေခဲ့ပါဘူး'

'နှစ်ဆယ့် နှစ်နှစ်' ဟု ကွန်ဝေးက ရေရွတ်ပြီး စဉ်းစား တွက်ဆလျက် ရှိသည်။ 'အခု ခင်ဗျား အသက်က ကိုးဆယ့်ခုနှစ်နှစ်နော်'

'မှန်ပါတယ်။ တကယ်လို့ လာမာ ဘုန်းကြီးတွေက သဘောတူညီချက် ပေးကြမယ်ဆိုရင် ကျွန်ုပ်ဟာ မကြာခင်မှာ လာမာ ဘုန်းကြီးဘဝကို ရောက်ပါလိမ့်မယ်'

'ကျွန်တော် နားလည်ပါပြီ။ ခင်ဗျား အသက်တစ်ရာ နီးအောင်တော့ စောင့်ရဦးမယ် ဆိုပါတော့'

'မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အသက် ကန့်သတ်ချက် အတိအကျ မရှိပါဘူး။ ဒါပေမယ့်လို့ အသက်တစ်ရာဟာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ သာမန်ဘဝမှာ ရှိနေတဲ့ တပ်မက်စိတ်တွေနှင့် တခြား စိတ်နေသဘောထားဆိုးတွေ ပျောက်ကွယ် သွားပြီလို့ ယေဘုယျအားဖြင့် စဉ်းစား သတ်မှတ်ထားတဲ့ အသက် ဖြစ်ပါတယ်'

'ကျွန်တော်လည်း အဲသလိုပဲ စဉ်းစားသင့်ပါတယ်။ လာမာ ဘုန်းကြီး ဖြစ်ပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ဘာဆက် ဖြစ်မလဲ။ ဒီပုံအတိုင်း ဘယ်လောက် ကြာကြာ ဆက်သွားရလိမ့်မယ်လို့ကော ခင်ဗျား မျှော်လင့်ထားပါသလဲ'

'လာမာ ဘုန်းကြီးဘဝနှင့် ရှန်ဂရီလာက လုပ်ပေးနိုင်မယ့် မျှော်လင့်စရာ အလားအလာကလေးတွေကတော့ ရှိပါတယ်။ နောက်ထပ် နှစ်တစ်ရာ သို့မဟုတ် အဲဒီထက် ပိုပြီး အသက်ရှည်ရှည် နေရကောင်း နေရပါလိမ့်မယ်' ကွန်ဝေးက ခေါင်းညိတ်သည်။

'ခင်ဗျား အတွက် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ဝမ်းသာပါတယ်လို့ ပြောသင့် မပြောသင့်တောင် ကျွန်တော် ဝေခွဲလို့ မရတော့ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ အဖြစ်က ခင်ဗျားရဲ့ နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ သက်ငယ် ဘဝနှင့် ခင်ဗျားရဲ့ ရှေ့က နေပြီး စောင့်ကြိုနေတဲ့ သက်ကြီးရွယ်အို ဘဝ ဆိုတဲ့ အကောင်းဆုံး ဘဝ နှစ်ခုထဲမှာ ကျင်လည် ကျက်စားနေရတဲ့ အဖြစ်မျိုးပဲ။ တကယ်တော့ ဒီဘဝ နှစ်ခုစလုံးဟာ အချိန်ကာလအားဖြင့်လည်း ရှည်ကြာတယ်။ သာယာမှုလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါနှင့် ခင်ဗျားမှာ အိုမင်း ရင့်ရော်တဲ့ ရုပ်လက္ခဏာဟာ ဘယ်အသက် အရွယ်လောက်မှာ ပေါ်သလဲ'

'အသက် ခုနစ်ဆယ်ကျော်မှ ပေါ်ပါတယ်။ ဒါဟာ ဖြစ်လေ့ ဖြစ်ထရှိတဲ့ သဘောပါ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ အခု လက်ရှိ ရုပ်ရည်ဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အသက်နှင့် စာရင် အများကြီး နုပျိုနေသေးတယ်လို့ ပြောနိုင်ပါတယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ ဆိုကြပါစို့ရဲ့၊ အခုအချိန်မှာ ခင်ဗျား ဒီတောင်ကြား လွင်ပြင်က တစ်နေရာကို ထွက်ခွာသွားမယ် ဆိုပါတော့၊ ခင်ဗျား ဘာဖြစ်မလဲ'

'ဒီ တောင်ကြား လွင်ပြင်နှင့် ဝေးရာ အရပ်မှာ ရက်အနည်းငယ်လောက် နေလိုက်ရင် သေခြင်းတရားဟာ ရောက်လာမှာပဲ'

'ဒီလိုဆိုတော့ကား ဒီ ဖြစ်စဉ်မှာ ပတ်ဝန်းကျင်လည်း လိုအပ်နေတယ် ဆိုပါတော့'

'မှန်ပါတယ်၊ အဲဒီ ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း လမင်းပြာပြာ တောင်ကြား တစ်ခုတည်းမှာပဲ ရှိပါတယ်၊ ဒီအနေအထား ပတ်ဝန်းကျင်မျိုးကို တခြား နေရာမှာလည်း ရှိလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်နေရင် မျှော်လင့်နေသူဟာ သဘာဝ တရားဆီက မတရားသဖြင့် တောင်းခံနေတာနှင့် အတူတူပါပဲ'

'တကယ်လို့ ခင်ဗျားရဲ့ အသက် ငယ်ရွယ် နုနယ်သေးတဲ့ အချိန် လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်သုံးဆယ်လောက်ကသာ ဒီ လွင်ပြင်ဒေသက ထွက်ခွာ သွားမယ် ဆိုရင်ကော ဘယ်လို ဖြစ်လာမလဲ'

'အခုလောက်ဆိုရင် ကျွန်ုပ် လူပြည်မှာ မရှိတော့ဘူးပေါ့၊ တကယ်လို့ မသေလည်းဘဲ ကျွန်ုပ်ရဲ့ မူလ အသက်အရွယ်နှင့် အညီ အလွန် အိုမင်း ရင့်ရော်တဲ့ လူအိုကြီးဘဝ ရောက်နေမှာပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်အနည်းငယ်လောက်က ကြုံခဲ့ရဖူးတဲ့ အလွန် ထူးဆန်းတဲ့ အဖြစ် တစ်ခုကို ပြောပြပါမယ်၊ ဒီအဖြစ်က အလျင်အလျင်ကလည်း အများအပြား ဖြစ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အဖြစ်မျိုးပါ၊ ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့ထဲက ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးဟာ တောင်ကြား လွင်ပြင်ရဲ့ အပြင်ကို ထွက်သွားခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ နယ်မြေဆီကို ခရီးသွား အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ လာနေတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းကြားလို့ အရှာ ထွက်သွားတာပါ။

'ဒီလူဟာ ရုရှား လူမျိုး တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်၊ သူ လွင်ပြင်ဒေသကို ရောက်လာစ အချိန်မှာ သူ့ အသက်ဟာ အများကြီးကို ငယ်ပါသေးတယ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ကျင့်စဉ်တွေကို လိုက်နာ ကျင့်သုံးနေတဲ့ နေရာမှာ သူဟာ အင်မတန် တိကျ မှန်ကန်တဲ့ အတွက် သူ့အသက် ရှစ်ဆယ် နီးပါး ရောက်လာချိန်အထိ သူ့ရုပ်ရည်ဟာ အသက် လေးဆယ်ရွယ် လူတစ်ယောက်ရဲ့ ရုပ်ရည်မျိုးပဲ ရှိနေပါသေးတယ်။

'အဲသလို အချိန်ကာလမျိုးမှာ သူ့ အပြင်လောကကို ခရီးသွားရင်း ရက်သတ္တ တစ်ပတ်ထက် ပိုပြီး နေလို့ မဖြစ်ပါဘူး၊ တစ်ပတ်လောက်ကတော့ သိပ်ကြီး ထိခိုက်စရာ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှတော့

သူဟာ ခြေသလုံး အိမ်တိုင် လုပ်ပြီး လျှောက်သွားနေတဲ့ လူရိုင်း အုပ်စု တစ်စု နှင့် တွေ့ပြီး အဖမ်း ခံခဲ့ရရှာတယ်၊ လူရိုင်းအုပ်စုရဲ့ သုံးပန်းအဖြစ်နှင့် လွင်ပြင် ဒေသနှင့် အတော်ကြီး အလှမ်းကွာတဲ့ နေရာကို ရောက်သွားခဲ့တယ်၊ ကျွန်ုပ် တို့ကတော့ သူ့ကို မတော်တဆ ဘေးအန္တရာယ် တစ်ခုခုနှင့် ကြုံလို့ အသက် ဆုံးရှုံးသွားပြီလို့ တွက်ကြတယ်။

'ဒါပေမယ့် သုံးလကြာတဲ့ အခါမှာ သူ ကျွန်ုပ်တို့ဆီကို ပြန်ရောက်လာ တယ်၊ လူရိုင်းတွေ လက်ထဲက ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်လာခဲ့တာပါ၊ သူဟာ ကျွန်ုပ်တို့ဆီက ထွက်သွားတဲ့ လူနှင့် အလွန် ခြားနားတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ် နေတာ တွေ့ကြရပါတယ်။

'သူ့ရဲ့ မျက်နှာပေါ်မှာ သူ့ အသက်အလိုက် အိုမင်း ရင့်ရော်မှုဟာ ထင်နေပါပြီ၊ သူ့ အပြုအမူကလည်း တကယ် သက်ကြီးရွယ်အို အဘိုးကြီး တစ်ယောက် အတိုင်းပါပဲ၊ ဒီကို ပြန်ရောက်ပြီး မကြာခင်မှာပဲ သူဟာ သေဆုံး သွားခဲ့ပါတယ်၊ သူ သေတဲ့ အခါမှာ လူအိုကြီး တစ်ယောက် သေသလိုပဲ သေသွားရပါတယ်'

ကွန်ဝေးသည် ဘာ ထင်မြင်ချက်မှ မပေးနိုင်ဘဲ အတန်ကြာမျှ ငိုငံ လျက် ရှိသည်။

သူတို့ နှစ်ယောက် စကား ပြောနေကြသည့် နေရာမှာ စာကြည့်တိုက် ထဲတွင် ဖြစ်ရာ စကား ပြောနေသည့် အတွင်းတွင် ကွန်ဝေး၏ မျက်လုံး အစုံ သည် ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက်မှ နေ၍ တောင်ကြားလမ်းဆီသို့ မကြာ မကြာ ရောက်သွားသည်။

ထိုတောင်ကြားလမ်းသည် လွင်ပြင်မှနေ၍ အပြင်ဘက် ကမ္ဘာလောက ဆီသို့ သွားရာ ခရီးလမ်း၏ ထွက်ပေါက်ပေတည်း။ တိမ်တစ်လိပ်သည် တောင် နှာမောင်းပေါ်မှ ကျော်ဖြတ် ရွေ့လျားသွားလျက် ရှိလေသည်။

'အလွန်ကို ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ် တစ်ခုပါလား ချန်းရယ်' ဟု ကွန်ဝေး၏ နှုတ်မှ ဝေဖန်ချက် ထွက် လာ သည်။ 'အချိန်ဟာ အလွန် အလွန် ကြီးမားပြီး အလွန်အလွန် ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ သတ္တဝါကြီး တစ်ကောင်နှင့် တူမနေပေဘူးလား၊ သူဟာ လွင်ပြင်ဒေသရဲ့ အပြင်လောက ကနေ စောင့်နေပြီး သူ့ကို ရှောင်ပြေးဖို့ ကြိုးစား အားထုတ်နေတဲ့ စလက်ကား တွေကို ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ဖို့ ချောင်းမြောင်းနေတာနှင့်ကော မတူပေဘူး လား'

‘စလက်ကားတွေ ဆိုတာ ဘာလဲ’ ဟု ချန်းက မေးသည်။

အမှန်တော့ ချန်းသည် အင်္ဂလိပ် ဘာသာစကားနှင့် ပတ်သက်၍ ဗဟုသုတ အထူး ကြွယ်ဝ သူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် အချို့သော ဝေါဟာရများသည် သူ့နားတွင် မကြားဖူးသည့် စကားလုံးများ ဖြစ်နေသည်။

‘စလက်ကား ဆိုတာ ဗန်းစကားပါ။ လူပျင်း တစ်ယောက်လို့ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်။ ဘာမှ သုံးမရတဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ဆိုတာပါ။ တကယ်တော့ ကျွန်တော် ဒီစကားကို အလေးအနက် ထားပြီး သုံးလိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး ချန်း။’

ချန်းကတော့ ကွန်ဝေး ထံမှ ရလိုက်သည့် ဗဟုသုတအတွက် ကျေးဇူး တင်ကြောင်း ဖော်ပြသည့် အနေဖြင့် ဦးခေါင်း တစ်ချက်မျှ ညွတ်လိုက်သည်။ သူသည် ဘာသာစကားများတွင် အလွန် စိတ်ဝင်စားသူ ဖြစ်လေရာ ယခု လောလောဆယ် တိုးလာသည့် စကားလုံးသစ်၏ အတိမ်အနက်ကို ဒဿနိက အမြင်ဖြင့် ဆင်ခြင် သုံးသပ်လျက် ရှိသည်။

ခဏကြာမှ ‘ဒီစကားလုံးဟာ ထူးခြားလှပါတယ်’ ဟု ပြောသည်။ ‘အင်္ဂလိပ် လူမျိုးတွေကတော့ ပျင်းရိခြင်းကို အပြစ် တစ်ခုလို့ မြင်ကြပါတယ်။ ဒီ တစ်ဖက်မှာ ရှိနေကြတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ကတော့ ဆန့်ကျင်ဘက် အမြင် ရှိကြပါတယ်။ မပျင်းရိခြင်းဟာ တင်းမာခြင်းသဘော ဆောင်နေတယ်လို့ ယူဆကြပါတယ်။ ဒီကနေ့ ကမ္ဘာပေါ်မှာ တင်းမာမှုဟာ အဆမတန် များပြားနေပါတယ်။ ဒီ ကမ္ဘာပေါ်မှာ စလက်ကားလို့ ခေါ်တဲ့ လူပျင်းတွေ ပိုမို များပြားလာရင် အခြေအနေဟာ အခုထက် ပိုပြီး ကောင်းချင် ကောင်းလာလိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူးလား။’

‘ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်လည်း ခင်ဗျားနှင့် တစ်သဘောတည်း ဖြစ်ချင်တဲ့စိတ် ရှိနေပါတယ်’ ဟု ကွန်ဝေးက ရွှင်လန်း တက်ကြွသော လေသံဖြင့် အဖြေ ပေးလိုက်လေသည်။

လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးနှင့် တွေ့ပြီးသည့်နောက် ရက်သတ္တ တစ်ပတ်မျှ အတွင်းတွင် ကွန်ဝေးသည် အနာဂတ်ကာလ၌ သူ၏ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဖြစ်လာမည့် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တွေ့ဆုံခွင့် ရသည်။

ယင်းပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တွေ့ဆုံ မိတ်ဆက် ပေးရာ၌ ချန်းသည် ထိုအလုပ်ကို တာဝန်ကြီး တစ်ရပ် အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ အလျင်စလို အပူတပြင်း လုပ်ဆောင်ခြင်းလည်း မပြု။ ပေါ့တီး ပေါ့တန် သဘောထားကာ လေးလန် ဖင့်နုခြင်းလည်း မရှိ။ ခပ်အေးအေး ခပ်မှန်မှန်ပင် လုပ်သွားနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကွန်ဝေးကတော့ သူသည် ဆွဲဆောင်မှု တစ်မျိုး ရှိနေသော ပတ်ဝန်းကျင်သစ် တစ်ခု အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်စ ပြုနေပြီဟု သတိထားမိလာသည်။ ဤ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကိစ္စ တစ်ခုကို အလျင်အမြန် မဆောင်ရွက်၍လည်း အပြစ် ဖြစ်စရာ မရှိ။ ကိစ္စ တစ်ခုကို ချက်ချင်း မလုပ်ဘဲ နေ့ရွှေ ညရွှေ လုပ်နေခြင်းသည်လည်း စိတ်ပျက်စရာ အကြောင်းမဟုတ်။

‘လာမာ ရဟန်း တချို့ကတော့ သင့်တော်တဲ့ အချိန်ကာလ မရောက်မချင်း သင့်ကို တွေ့ကြမှာ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်နှင့်ချီပြီး ကြာကောင်း ကြာပါလိမ့်မယ်။ ဒါကိုတော့ သင့်စိတ်က အထူးအဆန်း တစ်ခုလို့ သဘောမထားပါနှင့်။ အချိန်ကျလာတဲ့ အခါမှာ သင်နှင့် တွေ့ဆုံဖို့ အသင့်ရှိနေကြပါတယ်။ အရေးတကြီး မပြုမိအောင် ရှောင်ကြဉ်ခြင်းဟာ အလိုဆန္ဒ ရှိတယ် မရှိဘူး ဆိုတဲ့ သဘော အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ပြခြင်း မဟုတ်ပါဘူး။’ ဟု ချန်းက ရှင်းပြလေသည်။

ကွန်ဝေးသည် နိုင်ငံရပ်ခြား ကောင်စစ်ဝန်ရုံးများ၌ တာဝန် ကျခံစဉ်က ရုံးသို့ လူသစ်များ ရောက်လာတိုင်း ဤ သဘောထားမျိုးကို မကြာခဏ လိုက်နာ ကျင့်သုံးခဲ့ဖူး၏။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းနှင့် အလွန် ကောင်းသော သဘောထားမျိုး ဟု သူ ထင်မြင် ယူဆခဲ့ဖူးလေသည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ တွေ့ဆုံမှုများသည် ထိရောက် အောင်မြင်သည်။ သူ့အသက်ထက် သုံးဆမျှ ကြီးသော လူများနှင့် စကားပြောရာ၌လည်း လန်ဒန် သို့မဟုတ် ဒေလီ စသည့် မြို့ကြီးများရှိ လူ့ အသိုင်းအဝန်း နယ်ပယ်၌ ကြုံရ တတ်သည့် စိတ်ညစ် စိတ်ရှုပ်စရာ အနှောင့်အယှက် အဟန့်အတားများနှင့် လည်း မကြုံရ။

သူ ပထမဆုံး တွေ့ရသည့်လူမှာ လိုက်လိုက်လျောလျော ပြောဆိုတတ်သည့် ဂျာမန် အမျိုးသား တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ့အမည်မှာ မေးစတား ဖြစ်၍ လာမာ ရဟန်းကျောင်းသို့ ရှစ်ဆယ်ပြည့်နှစ်များ အတွင်းက ရောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူသည် နယ်သစ် ပယ်သစ် စူးစမ်း ရှာဖွေရေး အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့မှ

အသက်ရှင်လျက် ကျန်ခဲ့သူ တစ်ဦး ဖြစ်၏။ အင်္ဂလိပ် စကားကို ကောင်းစွာ ပြောတတ်သော်လည်း အသံကတော့ ဝဲသည်။

နောက်တစ်ရက် နှစ်ရက် အကြာတွင် ဒုတိယလူနှင့် ချန်းက ဆုံပေး သည်။ ကွန်ဝေးမှာ ထိုလူနှင့် တွေ့တွေ့ချင်း စိတ်ချမ်းသာရ၏။ ထိုလူမှာ လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြောပြလိုက်သော အယ်လ်ဖန်စီ ဘရီးအက် ဆိုသူ ပြင်သစ် လူမျိုး ဖြစ်သည်။ လူလုံးလူဖန် ခပ်တောင့်တောင့် အရပ်အမောင်း ပုပု နှင့် ကြည့်လိုက်လျှင် အသက်အရွယ် အိုစာမူ မရှိသေးသော်လည်း သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ရှိပင်၏ တပည့်ဟု အတိအလင်း ကြေညာလျက် ရှိသည်။

ကွန်ဝေးကတော့ သူနှင့် ဂျာမန်သည် သဘောထားချင်း တိုက်ဆိုင်မည့် လက္ခဏာ ရှိသည်ဟု တွေးသည်။

နောက်ထပ် သူတွေ့ရသည့် လူများထဲမှလည်း တစ်ဦး နှစ်ဦးသည် သူနှင့် သဟဇာတ ဖြစ်စရာ ရှိသည်ဟု အတွင်းစိတ်က ကျိတ်၍ သိနေသည်။

သူ တွေ့ခဲ့သမျှ လာမာ ရဟန်းများသည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ခြားနားမှု ရှိကြသော်လည်း အားလုံးတွင် ဆင်ခြင် တိုင်းထွာမှုနှင့် ပြည့်စုံပြီး နှစ်ဖက် မျှတသော ထင်မြင်ချက်မျိုးကို ပေးနိုင်စွမ်း ရှိသည့် တည်ငြိမ် အေးဆေးသော အသိဉာဏ် ရှိကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ကွန်ဝေးကလည်း ဤအရည်အသွေးမျိုး ရှိသူများနှင့် လိုက်လျော ညီထွေ ဖြစ်အောင် တုံ့ပြန်၍ ဆက်ဆံနိုင်စွမ်း ရှိသည်။ သူတို့ကလည်း ကွန် ဝေး၏ ဤအရည်အချင်းကို သိမြင် နားလည်ကြသဖြင့် ကွန်ဝေး အပေါ်တွင် ခင်မင်ကြသည်။

သူတို့ လူစုသည် ယဉ်ကျေး၍ အထက်တန်းကျသော မည်သည့် လူ မျိုး အုပ်စုနှင့်မဆို အလွယ်တကူ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံ၍ ရမည့် လူစားများ ဖြစ်သည်ကိုကား ကွန်ဝေး ဝန်ခံရလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ တစ်ကြိမ်က သူတို့နှင့် အထိအတွေ့ များခဲ့ပြီး ယခု အခါတွင် အလှမ်းများစွာ ဝေးကွာနေပြီ ဖြစ်သော အရပ်ဒေသများဆီမှ သတိ တရ ဖြစ်စရာ အကြောင်းများကို ကြားကြရသည့် အခါများတွင်မူကား ထူး ခြားသော ခံစားမှုကလေးများ ယခုအချိန်ထိ ရှိနေသေးကြောင်းကို မကြာ မကြာ ဖော်ပြတတ်ကြ၏။

တစ်ကြိမ်တွင် ကွန်ဝေးသည် တစ်ခေါင်းလုံးရှိ ဆံပင်များ ဖွေးဖွေးလှုပ် မျှ ဖြူနေသော ကရုဏာ တရားကို ရှေ့တန်း အလွန်တင်ဟန် တူသည့် လူ

တစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရသည်။ နှစ်ဦးသား စကားအနည်းငယ်မျှ ပြောမိကြ သောအခါ ထိုသူက ကွန်ဝေးအား ဘရွန်တီ ညီအစ်မများ အပေါ်တွင် စိတ် ခင်စားမှု ရှိပါသလားဟု မေးသည်။ ကွန်ဝေးက အလိုအလျောက် စိတ်ဝင်စား ပါသည်ဟု အဖြေပေးသည့်အခါ ထိုလူက သူ စိတ်ထဲ ရှိနေသမျှကို ဖွင့်ဟ သည်။

'ကျွန်တော် သင်းအုပ်ဆရာ ဘဝနှင့် ဝက်စံရိုက်ဒင်ဘက်မှာ နေခဲ့ဖူး တယ်။ တစ်ကြိမ်မှာ ဟားဝတ်ဘက် သွားလည်ရင်း ဘရွန်တီ ညီအစ်မတွေ နေတဲ့ သူ့အဖေ သင်းအုပ် ဘုန်းကြီးအိမ်မှာ ခဏ တည်းခဲ့ဖူးတယ်။ အခု ဒီကို ရောက်လာတော့ ဘရွန်တီ ညီအစ်မ သုံးဖော်ရဲ့ ပြဿနာကို ကျွန်တော် ပြန် လေ့လာပြီး စာအုပ် တစ်အုပ် ရေးနေတယ်။ ခင်ဗျား စိတ်ဝင်စားမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် စာအုပ်ကို ဖတ်ပြီး ဝေဖန်ပေးစမ်းပါ'

ကွန်ဝေးကလည်း သူ တတ်အားသရွေ့ ကူညီလိုစိတ် ရှိပါသည်ဟု အလိုက်သင့် အဖြေပေးသည်။ ထိုနောက် သူနှင့် ချန်းတို့ နှစ်ယောက်တည်း ရှိကြသည့်အခါ ထိုအကြောင်းကို ကွန်ဝေးက ပြောပြသည်။

လာမာ ရဟန်းများသည် တိဗက် လူနေမှုဘဝ အတွင်းသို့ ဝင်မလာမီ အချိန်က ကြုံခဲ့ရသမျှ ဖြစ်ရပ်များကို အမြဲတစေ သတိတရ ရှိနေကြရုံမျှမက ထိုအချိန်က သူတို့ စိတ်ဝင်စားခဲ့သော အကြောင်းအရာများကို ပြန်လည်၍ စိတ်ဝင်တစား လေ့လာ လုပ်ကိုင်နေကြခြင်းမှာလည်း ထူးခြားမှု တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်ဟု သူ ထင်ကြောင်း ဝေဖန်သည်။

ထိုအခါ ချန်းက ယင်း ထူးခြားမှုမှာလည်း လာမာ ရဟန်း တစ်ပါး ဖြစ်လာရေး အတွက် ချမှတ်ထားသည့် လေ့ကျင့် သင်ကြားမှု အစီအစဉ် အား လုံး၏ အပိုင်း တစ်ပိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်ဟု ရှင်းပြသည်။

'သင်လည်း သိမှာပါ။ လူတစ်ယောက် အနေနှင့် မိမိရဲ့ စိတ်ကို ကြည့် လင် သန့်စင်အောင် အားထုတ်တဲ့ အခါမှာ ပထမဆုံး လုပ်ရမယ့် အဆင့်ဟာ

* အင်္ဂလန် နိုင်ငံ ရော့ရှိုင်းယားနယ်မှ ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါး၏ သမီး သုံးယောက်ကို ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ သုံးယောက်စလုံး စာရေးကြသည်။ ဆယ့်ကိုးရာစုနှစ်၏ ထင်ရှားသော အမျိုးသမီး စာရေးဆရာမများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုသုံးဦးအနက် ချားလော့နှင့် အင်မလီ တို့ နှစ်ဦးကို ပါရမီ ထူးသူများ အဖြစ် စာပေ ပညာရှင်များက သတ်မှတ်ကြ၏။ 'လေ ထန်ကုန်း' (Wuthering Heights) ဝတ္ထုသည် အင်မလီ ဘရွန်တီ ရေးခဲ့သော ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။

မိမိရဲ့ အတိတ်ဘဝ တစ်ခုလုံးကို ပြန်လည် ဆင်ခြင် သုံးသပ်ခြင်းပါပဲ။ အဲသလို ဆင်ခြင် သုံးသပ်ပါမှလည်း မိမိရဲ့ ဘဝကို တခြား ရှုခင်းတွေ မြင်သလို မြင် လာမှာပါ။ ဝေးလေ သေးလေ ဖြစ်သွားနေတဲ့ အသေးအဖွဲ့ ဖြစ်ရပ်ကလေး တွေက အစ အားလုံးကို ပီပီပြင်ပြင် တိတိကျကျ ပြန်မြင်လာမှာပါ။

‘သင် ကျွန်ုပ်တို့ ကြားမှာ အနေ ကြာလာတဲ့ အခါကျတော့ သင့်ရဲ့ အတိတ်ဘဝက ဖြစ်ရပ် အားလုံးဟာ ဖြည်းဖြည်းခြင်း တစ်နေရာတည်းမှာ လာပြီး စုနေတာကို သင် မြင်လာရပါလိမ့်မယ်။ တယ်လီစကုပ် တစ်ခုနှင့် မှန်ဘီလူးကို ကိုယ့် စိတ်တိုင်းကျ ပြုပြင်ပြီး ကြည့်တဲ့ အခါမျိုးမှာ မြင်ရ တွေ့ရသလို မြင်ရ တွေ့ရမှာပါ။ အဲဒီအခါမှာ ဖြစ်ရပ်တိုင်းဟာ သင့် စိတ် မျက်စိ အာရုံရှေ့မှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြက်ပြက်ထင်ထင် ရပ်တည်နေကြ ပါလိမ့်မယ်။ မှန်မှန်ကန်ကန် သိမြင်ရခြင်း ဆိုတဲ့ ထူးခြားမှုနှင့် အတူတူ အနေ အထား အချိုးအစား မှန်ကန်နေတာကိုလည်း သင် တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။’

‘ဥပမာ ပြရရင် အခု သင် သိကျွမ်းခဲ့ရတဲ့ မိတ်ဆွေသစ်ဟာ သူ့ဘဝ ကို ဆင်ခြင် သုံးသပ်လိုက်တဲ့ အခါ သူ့ဘဝ တစ်ခုလုံးမှာ အရေးကြီးဆုံး အခန်း တစ်ခန်း အဖြစ် ရပ်တည်နေခဲ့တဲ့ အရာကို သူ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး မြင် တွေ့လာခဲ့တယ်။ အဲဒီ အရာဟာ တခြား မဟုတ်ဘူး။ သူ လူငယ် ဘဝက သင်းအုပ် ဘုန်းကြီး တစ်ပါးနှင့် သူ့သမီး သုံးယောက် နေတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ကို သူ အလည် ရောက်သွားခဲ့တဲ့ ဖြစ်ရပ်ပဲ’

‘ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့် ကျတော့လည်း ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝ တစ်ခုလုံး ထဲက အရေးကြီးတဲ့ ဖြစ်ရပ် အားလုံးကို သတိမရ ရအောင် အားထုတ် ကြည့်ရ မယ် ဆိုပါတော့’

‘ဒီကိစ္စဟာ အားထုတ်မှု တစ်ခု မဟုတ်ပါဘူး။ သင့်ဆီကို သူတို့ ဘာ သာ သူတို့ လာကြပါလိမ့်မယ်’

‘အင်း အဲသလိုသာ လာကြမယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ဝမ်း မြောက် ဝမ်းသာမှ ကြိုဆို နှုတ်ဆက် နိုင်ပါ့မလား မပြောတတ်ပါဘူးဗျာ’ ဟု ကွန်ဝေးက စိတ်ရှုပ်သည့် အသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

သို့သော်လည်း အတိတ် ဘဝက ဘာတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ သူ ရင်ဆိုင်နေရသည့်

ပစ္စုပ္ပန် ကာလထဲမှာတော့ဖြင့် ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့စရာများကိုသာ တွေ့လျက် ရှိသည်။ သူ စာကြည့်တိုက်ထဲတွင် ထိုင်၍ စာဖတ်နေသည့် အခါများတွင် ဖြစ်စေ၊ သို့မဟုတ် ဂီတ ခန်းမဆောင်ထဲရှိ စန္ဒရားခုံတွင် ထိုင်၍ မိုးဇက်၏ တေးဂီတများကို တီးနေသည့် အခါများတွင် ဖြစ်စေ အလွန် နက်ရှိုင်းသော ချမ်းသာ သုခသည် သူ့ စိတ်အာရုံ ခံစားမှု အစဉ်တွင် ဆက်တိုက် ဖြစ်ပေါ် လာလျက် ရှိ၏။ ဤနေရာ ဤဌာနသည် အချိန်နှင့် သေခြင်းတရားကို ဆန့် ကျင်၍ အသက်ရှည်မှုတည်း ဟူသော အရာကို အံ့ဖွယ်သရဲ ထူးကဲစွာ တည် ဆောက်ထားသည့် နေရာ ဌာန တစ်ခု ဖြစ်၏။

ဤကမ္ဘာပေါ်တွင် ရှန်ဂရီလာသည် ကွန်ဝေး အဖို့ အနစ်သာရနှင့် အပြည့်စုံဆုံးသော နေရာ တစ်ခု ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ လာမာ ဂိုဏ်းချုပ် ကြီးနှင့် ပြောခဲ့သည့် စကားများကို သူ ပြန်၍ သတိရမိသည်။ သူ့နားမှ ကြား နေရသည့် တီးတိုးလေသံများ၊ သူ့ မျက်စိမှ မြင်နေရသည့် အရာများ။ ဤ အရာများ အားလုံးသည် သူ့ ဘဝ၏ သာယာ ချမ်းမြေ့မှု အတွက် အာခံချက် များ ဖြစ်သည်။ ထို သာယာ ချမ်းမြေ့မှုတိုင်း အပေါ်တွင် ညင်သာစွာ တည်မှီ လွှမ်းမိုးလျက် ရှိနေသည့် အေးဆေး တည်ငြိမ်သော အသိဉာဏ်။

ဤသို့ဖြင့် ကွန်ဝေးသည် လိုဆင်း၏ နားလည်ရ ခက်လှသော တေး ဂီတသံကို နားထောင်ရင်း ပန်းကလေး တစ်ပွင့် ပွင့်အာတော့မည့်နှယ် ပြုံးရိပ် သန်းလျက် ရှိသော မပွင့်တပွင့် နှုတ်ခမ်းလွှာများကို ငေးမောကာ ထိုအပြုံးရိပ် ၏ နောက်ကွယ်တွင် ဘာတွေများ ရှိပါလိမ့်ဟု တွေးနေမိသည်။ လိုဆင်းသည် သူ့ ဘာသာ စကားကို ကွန်ဝေး ပြောတတ်မှန်း သိနေသော်လည်း စကား များများ မပြောချေ။ တစ်ခါတစ်ရံမှသာ အလည်အပတ် သဘော ရောက်လာ တတ်သည့် မာလင်ဆန်နှင့်မူကား စကား မပြောတတ်သူ တစ်ဦး သဖွယ် ငြိမ်ဆိတ် နေတတ်လေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ထိုငြိမ်ဆိတ်မှုများမှ ပေါက်ပွားလာသော လိုဆင်း ၏ အလှသည် ပိုမို နက်ရှိုင်းပြီး ပိုမို၍ ဆွဲဆောင်မှု ရှိကာ ပိုမို၍ ပြည့်စုံနေ သည်ကို ကွန်ဝေး သတိပြုမိ၏။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူသည် လိုဆင်း၏ အကြောင်းကို ချန်းအား မေးခဲ့ ပြီးသည်။ လိုဆင်းသည် မန်ချူး မင်းမျိုး မင်းနွယ်မှ ဆင်းသက်လာသည့် မင်းသမီး တစ်ပါးဟု သူ သိခဲ့ရ၏။

‘သူဟာ တာကက်စတန်နယ်က မင်းသား တစ်ပါးနှင့် စေ့စပ်ထားတာ။’

မင်းသားနှင့် တွေ့ဖို့ ကက်ရှိုဂါကို အလာ လမ်းမှာ သူ့ ရံရွေတော်တွေနှင့် အထမ်းသမားတွေက ဒီတောင်တန်းတွေပေါ်မှာ မျက်စိလည် လမ်းမှားပြီး သေကြေ ပျက်စီးကုန်ကြတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ စေလွှတ်ထားတဲ့ အထောက်တော်တွေ နှင့် တွေ့ပြီး ဒီကို ပါလာတာ'

'အဖြစ်က ဘယ်တုန်းက ဖြစ်ခဲ့တာလဲ'

'၁၈၈၄ ခုနှစ်က၊ သူ့အသက် ဆယ်ရှစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်'

'ဘာ ဘယ်နယ်၊ အဲဒီတုန်းကမှ သူ့အသက်က ဆယ်ရှစ်နှစ် ဟုတ်လား'

ချန်းက ခေါင်းညိတ်သည်။ 'ဟုတ်ပါတယ်၊ သူနှင့်ကျတော့ ကျွန်ုပ်တို့ ဟာ အများကြီးကို အောင်မြင်ခဲ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ရုပ်ရည်ကို ကြည့်ပြီး သင် ဆုံးဖြတ်နိုင်မှာပါ။ သူ့ရဲ့ တိုးတက်မှုဟာ အခိုင်အမာလည်း ရှိခဲ့တယ်။ အကောင်းဆုံးလည်း ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်'

'သူ ရောက်လာစမှာ ဒီက အခြေအနေတွေ အပေါ်မှာ ဘယ်လို တုံ့ပြန်ခဲ့ပါသလဲ'

'ယေဘုယျ သဘော ပြောရရင်တော့ ရောက်စမှာ ဒီက အခြေအနေတွေကို လက်ခံဖို့ အတော်ကလေး နောက်တွန့်တဲ့ သဘော ရှိခဲ့ပါတယ်။ လက်မခံနိုင်ဘူးလို့တော့ မငြင်းပါဘူး။ ဒါပေမယ့် သူဟာ တစ်စုံတစ်ခုသော အချိန်ကာလ တစ်ခု အထိတော့ ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားခဲ့ရတယ် ဆိုတာ ကျွန်ုပ်တို့ နားလည်ခဲ့ကြပါတယ်။ အမှန်တော့လည်း လက်ထပ် မင်္ဂလာပွဲကို သွားနေတဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်တို့က ကြားဖြတ်ပြီး ယူလိုက်တဲ့ အဖြစ်ဟာ ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ် တစ်ခုတော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ဆိုရပါလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး သူ ဒီမှာ ပျော်မှ ပျော်ပါ့မလား ဆိုတဲ့ သောကတောင် ဝင်ခဲ့ကြပါသေးတယ်'

ချန်းက စကားကို ဖြတ်ထားပြီး ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးမှာ သိမ်မွေ့ နူးညံ့လှ၏။

'အချစ်ဆိုတဲ့ ရမ္မက်ဇောကြောင့် အလွယ်တကူ အလျှော့မပေးဘဲ နေမှာကို ကျွန်ုပ် စိုးရိမ်ခဲ့မိတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်တယ် ဆိုတာ ပထမ ငါးနှစ်က သက်သေခံနေပါတယ်'

'သူ လက်ထပ်ရမယ့် လူအပေါ်မှာ သံယောဇဉ်တော့ ကြီးလိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်'

'ဒါကလည်း ခဲယဉ်းပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူဟာ သူလက်ထပ်ရမယ့် လူကို မြင်မှ မမြင်ဖူးဘဲ၊ သင် သိနေတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဒါက ရှေးဟောင်း ဓလေ့ထုံးစံ အရ လိုက်နာခဲ့ရတဲ့ ကိစ္စပါ။ သူ လက်ထပ်ရမယ့် လူအပေါ်မှာ ထားရတဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဆိုတာက သူ့ စိတ်ဆန္ဒနှင့် လုံးဝမှ မသက်ဆိုင်ဘဲ'

ကွန်ဝေးက ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ ရင်ထဲဝယ် လိုဆင်း အပေါ်၌ ကြင်နာ သနားသော စိတ်သည် ယိုဖိတ်လျက် ရှိသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်ကျော်ခန့်က အလှအပ အဆင်တန်ဆာများ မွမ်းမံ ခြယ်သထားသော ဝေါပေါ်၌ ထိုင်၍ လိုက်ပါလာနေသော လိုဆင်းကို သူ့ စိတ်အာရုံတွင် ထင်ဟပ် ကြည့်နေမိသည်။

ဝေါသမားများက တောင်ကုန်းပြင်မြင့် တစ်လျှောက် သွားနေခိုက်တွင် လိုဆင်း၏ မျက်လုံးများသည် တဟူးဟူး တိုက်ခတ်နေသော လေ၏ ကြားမှ နေ၍ သူ့ ရှေ့တူရူရှိ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းကို လိုက်လံ ရှာဖွေနေလိမ့်မည် ထင်၏။ သူ့နှုန်းတော် သူ့အဆောင် ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ ပန်းဥယျာဉ်များ ကြာကန်များနှင့် ဝေးရာ ဤတောင်ကြား ဒေသ အတွင်း၌ ယင်းကဲ့သို့ သွားလာနေရခြင်းသည် အလွန် ကြမ်းတမ်းသော ဘဝခရီး တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပေလိမ့်မည်။

'သနားစရာပဲ နော်' ဟု ကွန်ဝေး ရေရွတ်မိသည်။ နှစ်ပေါင်း များစွာ အကျဉ်း ကျနေရသည့် အဖြစ်မျိုး သူ့ စိတ်ကူးထဲ ဝင်လာသည့် အခါ ဤစကားသည် သူ့နှုတ်မှ သူ့ဘာသာသူ အလိုအလျောက် ထွက်သွားသည်။ လိုဆင်း၏ အတိတ် ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းကို သိလိုက်ရသည့် အခါမှ စ၍ သူသည် လိုဆင်း၏ ငြိမ်ဆိတ်မှုနှင့် စကားနည်းမှုများ အပေါ်၌ အပြစ် မမြင်တော့ပေ။

တကယ်တော့ လိုဆင်းသည် အလွန် ချစ်စရာ ကောင်းသော အလွန်အေးမြသော ပန်းအိုးကလေး တစ်လုံးနှင့် တူလှချေသည်။ ထိုပန်းအိုးကလေးသည် မွမ်းမံ ခြယ်လှယ်ခြင်းလည်း မရှိ၊ နေရောင်ခြည်၏ အပူငွေ့ကိုလည်း မခံရ။

ဘရီးအက်က ရှိပင်၏ အကြောင်းကို ပြောပြသည့် အခါများနှင့် သူ့ ကြားဖူးခဲ့သလိုလို ရှိသော တေးဂီတများကို တီးပြသည့် အခါများတွင်လည်း ကွန်ဝေးသည် စိတ်ချမ်းမြေ့ ကြည်နူးခြင်း ဖြစ်ရ၏။ ဤ ပြင်သစ် အမျိုးသားသည် ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေခြင်း မပြုရသေးသော ရှိပင်၏ တေးဂီတ အမြောက်

အမြားကိုပင် ရနေသည်။ ထို တေးသီချင်းများကို ဘရီးအက်က ရေးပေးသည် အခါများတွင်လည်း ကွန်ဝေးသည် နာရီပေါင်းများစွာ အကုန်ခံ၍ စိတ်လို လက်ရ ကျက်မှတ် နေလေ့ ရှိသည်။ ဆယ့်ကိုးရာစုခေတ်တွင် အလွန် ထင်ရှား ခဲ့သော စန္ဒရားဆရာ ဂီတ ပညာရှင် ကော်ကောနှင့် ၁၈၄၈ ခုမှ ၁၉၃၃ ခုနှစ် ကာလ အတွင်းက ရှိပင်၏ တေးဂီတများကို တီးခြင်းဖြင့် ထင်ရှား ကျော်ကြား ခဲ့သော ပက်ချ်မန်းတို့သည်ပင်လျှင် သူ့လို အခွင့်အရေးမျိုးနှင့် ကြုံရလောက် အောင် ကံမကောင်းရှာကြဟု သူ ထင်မိသည်။

ဘရီးအက် စုဆောင်း ရရှိထားသည့် ရှိပင်၏ တေးသီချင်းများမှာ အဆမတန် များပြားလှသည် ဖြစ်ရာ ဤတစ်သက်တွင် ကုန်မှ ကုန်ဆုံးပါဦး မည်လောဟုပင် တွေးရလောက်၏။ သူ မှတ်ဉာဏ်က နှိုးဆွပေးလိုက်သည့် အခါတိုင်း ဘရီးအက်၏ ဦးနှောက်ထဲမှ ရှိပင်၏ တေးသီချင်းများသည် ထွက် ပေါ်လာတတ်သည်။ အချို့ တေးသီချင်းများမှာ အစအဆုံးပင် မဟုတ်။ ရှိပင် ရေးစပ်ရင်း လွင့်ပစ်လိုက်သဖြင့် တစ်ပိုင်းတစ်စမျှသာ ဖြစ်နေသည့် တေးသီချင်း များ ဖြစ်၍ တချို့မှာ စုန်ဝင်ချိန်တွင် ရုတ်တရက် လက်တန်း သီကုံးထားသော သီချင်းများ ဖြစ်သည်။ သူ့ခေါင်းမှ သတိရလာသည့် အခါတိုင်း ဘရီးအက် သည် တေးသီချင်းများကို ရေးမှတ်ထားလေ့ ရှိရာ အချို့မှာ အလွန် ထူးခြား ပြောင်မြောက်သည့် အပိုဒ်များ ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

'ဘရီးအက်ဟာ လာမာ ရဟန်းလောင်း ဘဝနှင့် နေလာခဲ့တာ ကြာပြီ၊ အခုအချိန်ထိ ရဟန်းဘဝကို မရောက်သေးဘူး၊ ရှိပင်နှင့် ပတ်သက်လာရင် သိပ်ပြီး ချီးကျူးခန်း ဖွင့်လေ့ ရှိတယ်၊ ဒါကိုတော့ သင် ခွင့်လွှတ်မှ ဖြစ်မယ်၊ လာမာ ရဟန်းငယ်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ အတိတ်ဘဝက ဖြစ်ရပ်တွေနှင့် မွေ့ လျော် နေလေ့ ရှိပါတယ်၊ ဒါဟာ သဘာဝပါ၊ အနာဂတ် ဘဝကို ရှုမြင် သုံး သပ်ရေး အတွက် လိုအပ်တဲ့ အဆင့် တစ်ဆင့်လည်း ဖြစ်ပါတယ်' ဟု ချန်းက ရှင်းပြလေသည်။

'ဒီလိုဆိုရင် လာမာ ရဟန်းကြီးတွေရဲ့ အလုပ်ကျတော့ ဘယ်လို အလုပ်မျိုးလို့ ကျွန်တော် နားလည်ရမလဲ'

'ဥပမာ ဆိုပါတော့၊ လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဟာ သူ့ဘဝ တစ်ခုလုံးကို ဘာဝနာ ပွားများမှု အလုပ်ထဲမှာ မြှုပ်နှံထားပါတယ်'

ကွန်ဝေးသည် တစ်ခဏမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

'ဒါနှင့် စကားမစပ် ကျွန်တော် သူနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ဘယ်တော့

လောက် တွေ့ရဦးမလဲ'

'ပထမ ငါးနှစ် ကုန်ဆုံးချိန်မှာ ဖြစ်ဖို့ ရှိပါတယ်'

သို့သော်လည်း ချန်း ပေးထားသည့် ထင်မြင်ချက်သည် မှားသည်။ သူ ရှန်ဂရီလာကို ဆိုက်ရောက်ခဲ့ပြီးသည့်နောက် တစ်လမျှ မပြည့်သေးမီ ကွန်ဝေး အား အလွန် ပူလောင် မြောက်သွေလွန်းလှသော အပေါ်ထပ် အခန်းသို့ ဒုတိယ အကြိမ် ဆင့်ခေါ်ခြင်း ခံရပြန်လေ၏။ လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် သူ နေထိုင်ရာ အခန်းများမှ ဘယ်ကိုမှ သွားလေ့ မရှိသဖြင့် ထိုအခန်းများကို ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်အတွက် လိုအပ်သည့် အပူဓာတ် ရရှိအောင် စိမ် ထားရခြင်း ဖြစ်ပါသည်ဟု ချန်းက ဆိုသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ကွန်ဝေးသည် ဤတစ်ခေါက်တွင် ယခင် တစ်ခေါက် တုန်းကလို အပူရှိန်ကြောင့် စိတ် အနှောင့်အယှက် မဖြစ်တော့ပေ။ ဂိုဏ်းချုပ် ကြီးအား ဦးညွှတ်၍ နှုတ်ဆက်ပြီးသည့် အချိန်မှ စ၍ အသက်ကို မှန်မှန် အေး အေးပင် ရှုနိုင်ခဲ့၏။ ထို့နောက် မျက်လုံးအိမ် အတွင်း၌ ချိုင့်ဝင်နေသော လင်း လက် တောက်ပနေသည့် မျက်လုံးများနှင့် ရင်ဆိုင်ရသည်။ ထို မျက်လုံးအစုံနှင့် အလှမ်း ကွာဝေးလွန်းလှသည့် နေရာ၌ ရှိနေသော စိတ်သည် သူ့အပေါ်တွင် သွေးသား တစ်ဦးသဖွယ် သဘောထား နေသည်ဟု ကွန်ဝေး၏ စိတ်အာရုံက ခံစားနေရသည်။

ပထမတစ်ကြိမ် ခေါ်ယူ တွေ့ဆုံပြီးသည့်နောက် မကြာမတင်မှာပင် ဒုတိယအကြိမ် ခေါ်ယူ တွေ့ဆုံခြင်းသည် ယခင်က အစဉ်အလာ မရှိခဲ့သဖြင့် သူ့အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာ တက်စေမည့် အဖြစ်မှန်း ကွန်ဝေး ကောင်းစွာ သိနေ သော်လည်း နည်းနည်းကလေးမှပင် စိတ်လှုပ်ရှားခြင်း မဖြစ်ပေ။

ကွန်ဝေးနှင့် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့သည် ထုံးစံအတိုင်း အပြန်အလှန် နှုတ် ဆက်ကြသည်။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သော မေးခွန်းများကို ကွန်ဝေးက တရိတသေ တလေးတစား ဖြေသည်။ နေရ ထိုင်ရသည်မှာ အလွန် အဆင်ပြေကြောင်းနှင့် မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းများလည်း ရှိနေပါပြီဟု ကွန် ဝေးက ပြောသည်။

'ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေကို သင့် မိတ်ဆွေ သုံးဦး မသိအောင် ထိန်းသိမ်းထားပါသလား'

'အခုအချိန်ထိ ထိန်းသိမ်းထားပါတယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာတော့ အခုလို လုပ်နေရတဲ့ အတွက် စိတ်က မလုံမလဲ ဖြစ်မိပါတယ်'

'ကျွန်ုပ် မျှော်မှန်းထားတဲ့ အတိုင်းပါပဲ။ သင့် အနေနှင့် စိတ်ထဲက အကောင်းဆုံးလို့ ယူဆတဲ့ အရာကို သင် လုပ်နေခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ မလုံမလဲ ဖြစ်မှု ဆိုတာကတော့ ယာယီ စိတ်မျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ ချန်း ပြောပြထားတဲ့ အတွက် သင့်အဖော် သုံးဦးထဲက နှစ်ဦးဟာ သိပ်ပြီး ဒုက္ခမပေးဘူးလို့ ကျွန်ုပ် သိထားရပါတယ်'

'ကြားရတဲ့ အတိုင်း မလွဲပါဘူး'

'ဒါဆိုရင် တတိယ လူကကော'

'မာလင်ဆန်ဟာ စိတ်လှုပ်ရှားလွယ်တဲ့ လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ပါတယ်။ သူကတော့ ပြန်ဖို့လောက်ပဲ စိတ်ထက်သန်နေပါတယ်'

'သင် သူ့ကို ခင်ပါသလား'

'ကျွန်တော် သူ့ကို သိပ် ခင်ပါတယ်'

ဤနေရာ အရောက်တွင် လက်ဖက်ရည်ပွဲ ရောက်လာသည်။ မွှေးကြိုင် သင်းပျံ့လျက် ရှိသော လက်ဖက်ရည်ကြမ်း အရသာကို ခံ၍ စကားပြောကြ သည့် အခါတွင်မူကား စောစောကလို လေးနက်သော စကားများကို မပြော ဖြစ်ကြတော့ပေ။ အာလာပ သလ္လာပ သဘောမျှသာ ဖြစ်လာသည်။

လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ကွန်ဝေး ရောက်ဖူး နေဖူးခဲ့သမျှ အရပ်ဒေသ များထဲတွင် ရှန်ဂရီလာသည် ထူးခြားမှု ရှိ မရှိနှင့် ကမ္ဘာ အနောက်ခြမ်းတွင် ရှန်ဂရီလာနှင့် တူသော နေရာ ရှိ မရှိ မေးလိုက်သည့်အခါ ကွန်ဝေးက ပြုံး၍ ဖြေသည်။

'ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ရှန်ဂရီလာဟာ ကျွန်တော် မကြာ မကြာ သွား သွားပြီး စာပေသင်ကြား ပို့ချပေးလေ့ ရှိတဲ့ အောက်စဖို့ တက္ကသိုလ်ကို နည်းနည်းပါးပါး သတိရစေခဲ့ပါတယ်။ ဟိုမှာ ရှိနေတဲ့ ရှုခင်း တွေက သိပ် မလှပါဘူး။ သင်ကြား လေ့လာစရာ အကြောင်းအရာတွေက လည်း လက်တွေ့ အသုံးမဝင်ပါဘူး။ စာသင် ဆရာကြီးတွေထဲက အသက် အကြီးဆုံး ဆိုတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တောင် သိပ်ပြီး အရွယ် မအိုသေးပေမယ့် အသက် ကြီးသွားနေတာကတော့ တစ်စိတ် တစ်ဒေသအားဖြင့် ဒီက ပုံစံနှင့် အတူတူ ပါပဲ'

'သင့်မှာ ဟာသဉာဏ်လည်း ရှိပါတယ်' ဟု လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက မှတ်ချက်ချသည်။ 'ရှေ့ ရောက်လာမယ့် နှစ်ကာလတွေ အတွင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးဟာ အဲဒီဉာဏ်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ကြရပါလိမ့်မယ်'

ကွန်ဝေးအား လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက နောက်ထပ် တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ခေါ်ယူ တွေ့ဆုံသည် ဟူသော သတင်းကို ကြားသည့်အခါ ချန်းက 'အလွန်ကို ထူး ခြားပါတယ်' ဟု မှတ်ချက်ချသည်။ လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်း၏ လုပ်ငန်း များနှင့် လုပ်ထုံး လုပ်နည်းများ စနစ်တကျ ဖွံ့ဖြိုး တိုးတက်ပြီး အတည်တကျ ဖြစ်လာသည့် အချိန်မှ စ၍ ဤလုပ်ရပ်မျိုးကို သူ တစ်ကြိမ် တစ်ခါမျှပင် မကြုံ ဖူးခဲ့ပါဟုလည်း ဆိုသည်။

လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် ပြင်ပ အရပ် ဒေသများမှ ရောက်လာသူ များအား စိတ် တည်ငြိမ်မှု အတွက် ထားသည့် အစမ်းသပ်ခံ ကာလ ငါးနှစ် မပြည့်မီ ယခုကဲ့သို့ ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံ ခေါ်ယူ တွေ့ဆုံသည်ဟု ဘယ် တုန်းကမှ မရှိခဲ့ဖူးပါဟုလည်း ချန်းက ပြောသည်။

'ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ လူသစ် တစ်ယောက်နှင့် စကား ပြောရတာ ဟာ သူ့အဖို့ ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ခက်ခဲ ပင်ပန်းလွန်းလှပါတယ်။ လောဘ ဒေါသ မောဟ အားကြီးတတ်တဲ့ လူသား တစ်ယောက် သူ ရှေ့မှောက် ရောက် လာတာကို သူ လိုလိုလားလား မရှိပါဘူး။ သူ အသက် အရွယ်မျိုးဟာ မသာယာမှုတွေကို ခံနိုင်ရည်စွမ်း မရှိပါဘူး။ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ သူ့ရဲ့ ဉာဏ်ပညာ ကြီးမားမှု အပေါ်မှာ ကျွန်ုပ် သံသယ ဖြစ်လို့ ပြောတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင်က တန်ဖိုး ကြီးမားတဲ့ သင်ခန်းစာ တစ်ခု အဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့ကို သင်ကြား ပေးထားခဲ့တာပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်း အတွက် ပုံသေ ချမှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်း စည်းမျဉ်းတွေဟာ အလယ် အလတ် ဖြစ်အောင် ရေးဆွဲ ချမှတ်ထားတာပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ။ အစဉ်အလာ တစ်ရပ် မဟုတ်တဲ့ အတွက် အခု လုပ်ရပ်ဟာ သိပ်ကို ထူးခြား တဲ့ လုပ်ရပ် တစ်ခု ဖြစ်နေတာကတော့ အမှန်ပါပဲ'

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ကွန်ဝေး အဖို့တော့ ဤလုပ်ရပ်သည် အခြားသော ဖြစ်ရပ်များထက် ပို၍ ထူးခြားသော အရာတစ်ခု မဟုတ်တော့ပေ။ လာမာ

ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံသို့ တတိယ အကြိမ်နှင့် စတုတ္ထအကြိမ် ရောက်ပြီးခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ သူတို့ နှစ်ဦး၏ တွေ့ဆုံမှုသည် အလွန် ထူးခြားသော ကိစ္စ တစ်ခု မဟုတ်တော့သလို ခံစားလာခဲ့ရသည်။ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးမှာလည်း တစ်ကြိမ် ထက် တစ်ကြိမ် စိတ်ချင်း ပို၍ နီးစပ်လာသည်ဟု ထင်လာမိ၏။ လူချင်း တွေ့ကြသည့် အခါများတွင်လည်း ကွန်ဝေး၏ စိတ်သည် ပေါ့ပါး လန်းဆန်း လျက် ရှိသည်က များ၏။ အထူးသဖြင့် သူ့စိတ်ထဲ၌ လျှို့ဝှက်ထားသမျှ ကိစ္စ အဝဝသည် မကျန်သလောက် ဖြစ်သွားသည်နှင့် ခံစားရ၏။ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ထံမှ ပြန်လာတိုင်းလည်း သူ့ရင်သည် ကြည့်လင် အေးမြလာသည်က များ၏။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ ပြုစားခြင်းကို ခံနေရသူလို ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။

သူတို့ နှစ်ဦး ဆွေးနွေး ပြောဆိုကြသည့် စကားများမှာ ကျယ်ပြန့်လှ သည်။ ပြောကြသည့် အခါတွင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ရှိရုံမျှမက ကိုယ့် ထင်မြင်ချက်နှင့် ကိုယ့် အယူအဆများကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တင်ပြကြသည်။ ဒဿနိက အမြင် အားလုံးကိုလည်း ရင်ဖွင့်ကြသည်။ ရှည်လျားလှသော လူ့သမိုင်း ကြောင်းကိုလည်း ဝေဖန် ဆန်းစစ်ကြသည်။ သမိုင်း ဖြစ်ရပ်များ အပေါ်တွင် မြင်သည့် ဆီလျော် မှန်ကန်သည့် အမြင်သစ်များကိုလည်း ထုတ်ယူ ဖလှယ်ကြ သည်။

ကွန်ဝေးအဖို့တော့ သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာရာတိုင်းကို မေ့လျော့ သွားစေလောက်အောင် ဆွဲဆောင်အား ကောင်းသည့် ထူးခြားသော အတွေ့ အကြုံ တစ်ရပ် ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပြောသမျှကို တစ်ဖက်သတ် ငြိမ်၍ နားထောင်သည် မဟုတ်။ သူ့ အတွေးအမြင် နှင့် ဝေဖန် ဆန်းစစ်သော သဘောထားများကို မျိုသိပ်ထားခြင်း မပြု၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ပင် တင်ပြသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် သူသည် အချက် တစ်ချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ပြိုင်၍ ငြင်းသည်။ ထိုအခါ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးကလည်း လေအေးကလေးဖြင့် ပြန်ပြော သည်။

'ငါ့သား သင်ဟာ နှစ်ကာလနှင့် တွက်ရင် ငယ်ပါသေးတယ်၊ ဒါပေ မယ့် သင့်ရဲ့ ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်ဟာ အသက်နှင့် အမိလိုက်ပြီး ရင့် ကျက် နေတာကို ကျွန်ုပ် မြင်နေရပါတယ်၊ သင့်မှာ ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ် မဟုတ် ဘူးလို့ ပြောနိုင်တဲ့ ထူးခြားမှု တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား'

ကွန်ဝေးက ပြုံးသည်။
'ကျွန်တော်နှင့် တစ်ခေတ်တည်း ကြီးပြင်း လာခဲ့ရတဲ့ လူပေါင်း အမြောက်အမြားမှာ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် မဟုတ်တာတွေ အများကြီး ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်'

'သင်နှင့် တူသူကို ကျွန်ုပ် အလျင်က လုံးဝ မတွေ့ခဲ့ဖူးသေးဘူး' ကွန်ဝေးသည် တစ်ခဏ ငြိမ်ဆိတ်နေပြီးမှ စကားပြန်ပေးသည်။

'အဲဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ အကြီးအကျယ် လျှို့ဝှက်ထားစရာ မရှိပါ ဘူး၊ ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ အဲဒီအပိုင်းမှာ အင်မတန်မှ ကျပ်တည်း ပြင်းထန်ပြီး အချိန်အခါ မတိုင်ခင် ကျရောက်လာတဲ့ အတွေ့အကြုံကြောင့် စိတ်မော လူ မော ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်၊ ကျွန်တော့် အသက် ဆယ့်ကိုးနှစ်က နှစ်ဆယ့်နှစ်နှစ် အထိ ကာလဟာ အမြင့်ဆုံး အကောင်းဆုံး ဆိုတဲ့ ပညာသင်ကြားမှုနှင့် ကြုံခဲ့ရပါ တယ်၊ အကောင်းဆုံး ပညာရေး ဆိုတာကတော့ သံသယ ဖြစ်စရာ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အလွန်ကို မောဟိုက် ပင်ပန်းခဲ့ရပါတယ်'

'စစ်ပွဲ အတွင်းမှာကော သင်ဟာ အလွန် စိတ်မချမ်းသာမှုနှင့် ကြုံခဲ့ရ သေးသလား'

'အဲဒီ တစ်မျိုးတည်း ခံစားရတယ်လို့ မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော့် အနေ နှင့် သိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားခဲ့ရတယ်၊ အသက်စွန့်ပြီး လုပ်ခဲ့တဲ့အခါ လုပ်တယ်၊ တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ ကြောက်တယ်၊ သတိ လက်လွတ် လုပ်မိတဲ့ အခါလည်း လုပ်မိတယ်၊ တစ်ခါတလေ ကျတော့လည်း အလွန်အကျွံ ဒေါသ ထွက်တယ်၊ ကျွန်တော့် အဖြစ်ဟာ သန်းပေါင်း များစွာသော အခြားလူတွေလိုပါပဲ၊ ကျွန် တော်ဟာ အရူး တစ်ယောက်လို မူးတယ် သတ်တယ် ဖြတ်တယ်၊ ကာမဂုဏ် အာရုံကို မက်မက်မောမော ခံစားတယ်၊ ကိုယ်ရဲ့ စိတ်အာရုံ ခံစားမှု အားလုံး ကို အလွဲသုံးစား လုပ်ပစ်နေတဲ့ သဘောပါပဲ။

'လူတစ်ယောက် အနေနှင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အနန္တ တန်ခိုးရှင် တစ် ယောက်ပဲ ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုးနှင့် ထင်ရာ မြင်ရာ အားလုံးကို လျှောက်လုပ်ပြီးတဲ့ နောက် အဲဒီ အပိုင်းတွေလည်း ကျော်လာရော စိတ်ဆိုးတယ်၊ စိတ်ညစ်တယ်၊ စိတ်တိုတယ်၊ သည်းမခံနိုင် ဖြစ်တယ်၊ လူ့ဘဝမှာ မပျော်ပိုက်ဘူး၊ ငြီးငွေ့တယ် ဆိုတဲ့ ခံစားမှုတွေဟာ ဝင်လာတာပါပဲ၊ နောက်ပိုင်း နှစ်တွေကျတော့ ရင်ဆိုင် လာရတဲ့ အခက်အခဲတွေက ဒါတွေပဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် အလွမ်း မင်းသား ဖြစ်အောင် တင်ပြနေတယ်လို့တော့ မထင်ပါနှင့်၊ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အားလုံးကို ခြုံကြည့်လိုက်ရင်တော့ စစ်ကြီးပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော်ဟာ

အတော်ကလေး ကံကောင်းတယ်လို့ ပြောရပါလိမ့်မယ်။

'ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် အဖြစ်ဟာ ဘာနှင့် တူနေသလဲ ဆိုတော့ အလွန် ဆိုးတဲ့ ကျောင်းအုပ်ကြီး တစ်ယောက် အုပ်ချုပ်နေတဲ့ ကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ ရောက်နေတာနှင့် တူနေပါတယ်။ စိတ်က ပျော်စရာ ကောင်းတယ်လို့ ထင်ရင်တော့လည်း ပျော်စရာတွေ အများကြီး ရနိုင်တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် နာကျင်မှု ဆိုတာက လုံးဝ ပျောက်မသွားပါဘူး။ ပျောက်လိုက် ပေါ်လိုက်နှင့် သံသရာ လည်နေတာပါပဲ။ အလွန် ကျေနပ်စရာ ကောင်းပါတယ် ဆိုတဲ့ အခြေအနေဟာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော့် စိတ်အထင် ပြောရရင်တော့ လူများစုမှာ ဒီအတိုင်းပဲ ဖြစ်နေကြတာ တွေ့ရပါတယ်'

'သင့်ရဲ့ ပညာရေးဟာ ဒီပုံ ဒီနည်းနှင့်ပဲ ဆက်သွားမလား'

ကွန်ဝေးက ပန်းများကို တွန့်လိုက်သည်။ 'တကယ်လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အနေနှင့် စကားပုံကို ပြင်ဖို့ စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုရင်တော့ တပ်မက်မှု ကုန်ခန်းခြင်းသည် ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင် ကြီးမားမှု၏ အစ ဖြစ်သည်လို့ ပြောရပါလိမ့်မယ်'

'ငါ့သား အဲဒီစကားဟာလည်းပဲ ရှန်ဂရီလာရဲ့ ဩဝါဒ တစ်ခုပါပဲ'

'ကျွန်တော် သိပါတယ်။ ဒီ အသိကြောင့်လည်း ကျွန်တော့် စိတ်ဟာ ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ရွာမှာ နေရသလို ခံစားနေရတာပါ'

ကွန်ဝေးသည် ဤစကားကို သူ့ ရင်ထဲ၌ ရှိနေသည့်အတိုင်း ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ နေ့များနှင့် သီတင်းပတ်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်နှင့် အမျှ သူ့ရင်သည် ကျေနပ် ရောင့်ရဲခြင်းဖြင့် ပြည့်လာသည်။ ထို ကျေနပ် ရောင့်ရဲမှုသည် သူ၏ စိတ်နှင့် ကိုယ်ကို တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားအောင် စုစည်း ပေါင်းစပ်ပေးသည်။

ပါးရော၊ ဟင်ချယ်နှင့် အခြားလူများကဲ့သို့ပင် သူသည်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဆေးမိနေသော လူတစ်ယောက်သဖွယ် ဖြစ်လာသည်။ လမင်းပြာပြာ တောင်ကြားလွင်ပြင်သည် သူ့အား ဖမ်းဆီး ချုပ်နှောင်ထားခဲ့လေပြီ။ သူ့အဖို့ လွတ်မြောက်ရန် လမ်း မရှိတော့ပြီ။ ပတ်ပတ်လည်မှ ဝန်းရံ ကာဆီးလျက် ရှိသော တောင်တန်းများသည် အရောင် တဝင်းဝင်း တလက်လက် တောက်ပ

လျက် ရှိကြသည်။ ထိုတောင်တန်းများ၏ အလယ်ရှိ ဝင်ရ ထွက်ရ ခက်ခဲသော အလွန် သန့်စင်သည့် နေရာဌာန၊ ယင်းနေရာဌာနမှ နေ၍ သူ့မျက်လုံးများသည် မြစ်မီးရောင် သန်းနေသည့် အလွန် နက်ရှိုင်းသော တောင်ကြားလွင်ပြင်ဆီသို့ တွေ့ဝေ ငေးမောလျက် ရှိသည်။ သူ့မျက်စိ အောက်မှ ရှုခင်းသည် ဖြိုင်ဘက်ကင်းသည့် အလှ ဖြစ်ချေသည်။

ပန်းဥယျာဉ် အတွင်းရှိ ပဒုမ္မာကြာကန်ပေါ် ကျော်ဖြတ်ပြီး လေနှင့် အတူ လွင့်မျော လိုက်ပါလာသည့် ဆယ့်ခြောက်ရာစု ခေတ်သုံး စန္ဒရား* သည် သူ့ နားများဆီသို့ ရောက်လာနေသည်။ သောတအာရုံနှင့် စက္ခုအာရုံ နှစ်ခု၏ ပြည့်စုံသော ပေါင်းစပ် ဖွဲ့စည်းမှု တစ်ခုဟု သူ့စိတ်က ခံစားနေရသည်။

တကယ်တော့ သူသည် မန်ချူးမလေး အပေါ်၌ တိတ်တခိုး ကျိတ်၍ ချစ်နေမိပြီ ဖြစ်သည်။ သူ့အဖြစ်ကို သူ ကောင်းစွာ သိပါ၏။ သို့သော်လည်း သူ့ အချစ်သည် ဘာကိုမှ မျှော်လင့်ချက် ထားနေသည့် အချစ်မျိုး မဟုတ်။ တစ်ဖက်မှ အဖြေ ရဖို့ကိုပင် မျှော်လင့်ချက် ထားနေသည့် အချစ်မျိုး မဟုတ်။ သူ့ စိတ်၌ ပေါက်ဖွား ရှင်သန်လျက် ရှိနေသော အံ့ဩခြင်းနှင့် လေးစားခြင်းတို့၏ သင်္ကေတ တစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ ထိုသင်္ကေတတွင် သူ့စိတ်၏ အာရုံ ခံစားမှုများက တစ်မျိုးတည်းသော အနံ့အရသာ တစ်ခုကို ပေါင်းစပ် ပေးထားသည့် သဘောမျှသာ ဖြစ်ပါ၏။

အမှန်တော့ ဤမိန်းကလေးသည် သူ့ရှေ့မှောက်တွင် ဤကမ္ဘာ လောက အတွင်းရှိ အနူးညံ့ဆုံးနှင့် အသိမ်မွေ့ဆုံး ဟူသော အရာအားလုံး၏ အမှတ်လက္ခဏာ တစ်ခု အဖြစ် ရပ်တည်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ဤ မိန်းကလေး၏ ကိုယ်ပိုင်ဟန် ဖြစ်သော ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့မှုများနှင့် စန္ဒရား ခလုတ်များပေါ် ရွှေလျား နေကြသည့် လက်ချောင်းကလေးများ၏ အတွေ့အထိများသည် သူ့နှလုံးသားနှင့် အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့၏။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် သူ၏ ပြောပုံ ဆိုပုံများသည် ဤမိန်းကလေးကသာ သတိပြုမိမည် ဆိုပါက သာမန်ရိုးရိုးသားသား ပြောရိုးပြောစဉ် မဟုတ်သည်ကို သိနိုင်စရာ ရှိလေသည်။

သို့သော်လည်း မိန်းကလေး၏ နှုတ်မှ ထွက်လာသည့် စကားများသည်

* ၁၆ ရာစုခေတ်မှ ၁၈ ရာစုခေတ် အထိ အသုံးပြုခဲ့ကြသော စန္ဒရားနှင့် တူသည့် တူရိယာပစ္စည်း တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။ ယနေ့ခေတ်တွင် ထိုရာစုခေတ်များက တေးဂီတများကို တီးမှုတ်သည့်အခါ သုံးစွဲသည်။

သူ၏ အတွင်းစိတ် ခံစားမှုများကို ဘယ်တော့မှ မဖော်ပြချေ။ သူ ကိုယ်တိုင် ကလည်း ဤမိန်းကလေး၏ အတွင်းစိတ်များကို သိလိုသော ဆန္ဒ မရှိ။ သူ အတွက် မျှော်လင့်ချက် ရောင်ခြည်ကလေး သန်းနေသည်ကိုတော့ သူ့စိတ်က နားလည်နေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ့မှာ 'အချိန်' ရှိနေပါသည်။ သူ ဖြစ်စေချင်သည့် အရာများ ဖြစ်လာစေမည့် အချိန်၊ ယခုမှ စပြီး နောက်တစ်နှစ် သို့မဟုတ် ဆယ်နှစ် မည်မျှပင် ကြာကြာ အချိန်ကတော့ ရှိနေလိမ့်မည်။ အမြင် အာရုံ သည် သူ့ကို လွှမ်းမိုးလာသည်။ ထိုအခါ ထိုအမြင် အာရုံနှင့်အတူ ပျော်ရွှင်မှု သည် ဖြစ်ပေါ်လာရလေ၏။

ဤအဖြစ်များ ကြားမှပင် သူသည် အားလပ်ချိန် ရသည့် အခါတိုင်း သူ့အဖော် သုံးဦး၏ ဘဝအတွင်းသို့ ခဏတစ်ဖြုတ် ချဉ်းနင်း ဝင်ရောက်ကာ မာလင်ဆန်၏ သည်းမခံနိုင်မှု၊ ဘားနတ်၏ ရွှင်လန်း တက်ကြွမှုနှင့် မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုး၏ စိတ်ဓာတ် ကြံ့ခိုင်မှုများကို ရင်ဆိုင်ရသေးသည်။ ယခု သူ သိ ထားသမျှ အားလုံးကိုသာ သူတို့ သုံးဦးစလုံး သိသွားကြမည် ဆိုပါမူ သူ ဝမ်းသာမိလိမ့်မည်ဟု ထင်၏။ အကယ်၍ သိသွားကြမည် ဆိုပါကလည်း ဘားနတ်နှင့် မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးတို့ နှစ်ယောက်ကတော့ အခက်အခဲ ဖြစ်စရာ မရှိဟု သူ့ရော ချန်းပါ ယူဆမိကြလေသည်။

တစ်ကြိမ်တွင် ဘားနတ်က 'ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်းပဲ ကွန်ဝေး၊ ဒီ နေရာလေးဟာ ကျွန်တော့်အတွက် အခြေချဖို့ ကောင်းတဲ့ နေရာလေး တစ်ခု မဟုတ်ဘူးလို့ ဘယ်သူ ပြောနိုင်မလဲ၊ ပထမ နေစမှာတော့ သတင်းစာနှင့် ရုပ်ရှင်ကို လွှမ်းချင် လွှမ်းမိမှာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမဆို အလေ့အထ ဖြစ် သွားတော့လည်း နေတတ်သွားမှာပါပဲ' ဟု သူ့အား ပြောခဲ့ဖူးရာ ထိုစကားကို ကြားခဲ့ရစဉ်က သူ များစွာ သဘောကျခဲ့မိ၏။

'နေနေကျ ဖြစ်သွားရင် ဘယ်သူမဆို နေနိုင် သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန် တော်လည်း ယူဆတယ်' ဟု သူက ထောက်ခံ စကား ပြောခဲ့ဖူးသည်။

ထို့နောက်တွင် ချန်းက ဘားနတ်ကို တောင်ကြား လွင်ပြင်ဆီသို့ အလည် တစ်ခေါက် ခေါ်သွားသည် ဟူသော သတင်းကို ကွန်ဝေး ရသည်။ ဘားနတ်က ဒေသအတွင်းမှ သယံဇာတ ပစ္စည်းများ ကြွယ်ဝမှု အခြေအနေ နှင့် လူနေမှု စနစ်များကို လေ့လာလိုသည်ဟု မေတ္တာ ရပ်ခံသဖြင့် ခေါ်သွားရ ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

ဤသတင်းကို မာလင်ဆန် ကြားသောအခါ နှာခေါင်းရှုံ့သည်။ 'သက် သက်မဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပင်ပန်းအောင် လုပ်တာလိုပဲ ကျွန်တော်ကတော့ မြင်တယ်' ဟု မာလင်ဆန်က ကွန်ဝေးအား ပြောသည်။ ဘားနတ်ကိုလည်း သူက ဝေဖန်သည်။ 'တကယ်တော့ ဒီကိစ္စဟာ ကျုပ်နှင့် မဆိုင်ပါဘူး၊ ဒါပေ မယ့် မကြာခင် ထွက်ရတော့မယ့် ခရီးအတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားမွေးဖို့ လိုတယ် ဆိုတာတော့ သတိထားမိဖို့ လိုလိမ့်မယ်၊ အထမ်းသမားတွေဟာ အခု ဆယ့်ငါးရက်လောက် အတွင်း ရောက်လာတော့မယ်၊ ကျုပ် ကြားရ သိရ သလောက် ဆိုရင် အပြန် ခရီးဟာ သိပ်ပြီး ပျော်စရာ ရွှင်စရာ ကောင်းမယ့် ခရီးမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူးဗျ'

ဘားနတ်က မာလင်ဆန်၏ စကားကို လက်ခံသည့် အနေဖြင့် ခေါင်း ညိတ်သည်။ 'ငါကလည်း ပျော်စရာ ကောင်းမယ့် ခရီးမျိုးလို့ ဘယ်တုန်းကမှ မတွက်ခဲ့ပါဘူး' ဟု ပြောသည်။ 'အဲဒီ ခရီးကို သွားနိုင်အောင် အားမွေးထားဖို့ ဆိုတာကတော့ မလိုဘူး ထင်ပါတယ်၊ ငါ့ရဲ့ လက်ရှိ အခြေအနေဟာ အလျင် အလျင် နှစ်တွေကထက်တောင်မှ ပိုပြီး အားကောင်းမောင်းသန် ဖြစ်နေပါ သေးတယ်၊ ငါ့အနေနှင့် နေ့စဉ် လုပ်နေကျ ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းကို မှန် မှန် လုပ်နေတယ်၊ ငါ့မှာ သောက မရှိဘူး၊ တောင်ကြား လွင်ပြင်ထဲမှာ ရှိနေ တဲ့ အရက်ပုန်း ရောင်းတဲ့ ဆိုင်တွေကလည်း လူတစ်ယောက်ကို အလွန်အကျွံ သောက်ခွင့် မပြုဘူး၊ ထုတ်လုပ် ရောင်းချနေတဲ့ ကုမ္ပဏီရဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကိုက မဇ္ဈိမ ပဋိပဒါတဲ့၊ မင်း အသိသားနှင့်'

'သိပါတယ်၊ ခင်ဗျား အနေနှင့် ရသလောက် အချိန်ကလေးမှာ ကြိဖန် ပြီး ပျော်အောင် လုပ်နေတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်' ဟု မာလင်ဆန်က အေးစက်စက် လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

'ပျော်စရာ အချိန်လည်း ရပါတယ်၊ ဒီဌာနမှာ ကိုယ် ဝါသနာ ပါရာ အာရုံလေးတွေကို ခံစားနိုင်ဖို့ အတွက် အစီအစဉ်လေးတွေ ရှိနေတာပဲ၊ တချို့ လူတွေကတော့ စန္ဒရားတီးနေတဲ့ ကောင်မလေးတွေကိုမှ သဘောကျကြတယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား ဟင်၊ သူတို့ ကြိုက်တာလေးတွေ လုပ်နေတာကိုတော့ မင်း အပြစ်တင်လို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ'

ထိုစကားအတွက် ကွန်ဝေးကတော့ ဣန္ဒြေ ပျက်သွားခြင်း မရှိ။ သို့ သော်လည်း မာလင်ဆန်၏ မျက်နှာသည် ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ 'တခြားလူတွေ ရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာကို သွားပြီး မက်မောတဲ့ လူတွေကျတော့ ထောင်ကို ဖို့ပေး

နိုင်ပါတယ်' ဟု ချက်ချင်း တုံ့ပြန်ပြောသည်။

'ဒါပေါ့၊ တကယ်လို့ မင်း သူတို့ကို ဖမ်းမိရင် ပို့နိုင်တာပေါ့' ဘားနတ်သည် ပြုံးမြဲဖြဲ လုပ်လျက် ရှိသည်။ 'ဒီစကား ကြားတော့မှ ခင်ဗျားတို့ကို ပြောစရာ တစ်ခု ရှိနေတာ သတိရတယ်။ အထမ်းသမားတွေ ရောက်လာရင် ကျွန်တော်ကတော့ ဒီတစ်ခေါက် မလိုက်သေးဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်။ ကျွန်တော် တွေးမိတာကတော့ အထမ်းသမားတွေဟာ ဒီကို မှန်မှန် လာလေ့ ရှိပုံ ရတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ နောက်တစ်ခေါက် ရောက်အလာကို ဒီကနေ စောင့်မယ်။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း နောက်တစ်ခေါက်ပေါ့။ တကယ်လို့ လာမာ ဘုန်းကြီးတွေ အနေနှင့် တည်းခိုခ စရိတ်ကြေးငွေ ကုန်ကျသလောက် ပေးပါမယ် ဆိုတဲ့ ကျွန်တော့် စကားကို ယုံကြည် လက်ခံကြမယ် ဆိုရင် ဒီမှာ နေခဲ့ဖို့ ပြဿနာဟာ မရှိတော့ဘူး'

'ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက ကျွန်တော်တို့နှင့် အတူတူ ပြန်မလိုက်သေးဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်။ ဒီမှာ ခဏ တစ်ဖြုတ် နေခဲ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးပြီ။ ပြန်သွားရင် မင်းတို့အတွက်ကတော့ သိပ်ကို အဆင်ပြေတာပေါ့။ မင်းတို့ကို ဘင်ခရာ အဖွဲ့က တီးမှုတ်ပြီး ဆီးကြိုမှာ၊ ငါ့ကျတော့ ပုလိပ်အဖွဲ့က တန်းစီပြီး ကြိုနေမှာကွ။ ဒီအဖြစ်ကို တွေးမိလိုက်တိုင်း ငါ့မှာ ဘဝင်မကျဘူး'

'တစ်နည်း ပြောမယ်ဆိုရင်တော့ ဘင်ခရာ အဖွဲ့က တီးမှုတ်နေတာကို ရင်ဆိုင်ရမှာ ကြောက်တယ်ပဲ ဆိုကြပါစို့'

'အေး ဟုတ်တယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ငါက အတီးအမှုတ်ကို ဘယ်တုန်းကမှ ကြိုက်ခဲ့တဲ့ ကောင်မှ မဟုတ်တာ'

မာလင်ဆန်က အေးစက်စက် လေသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ 'ဒါက ခင်ဗျား ပြဿနာပဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ခင်ဗျား အနေနှင့် ကောင်းမယ်ထင်လို့ ဒီအရပ်မှာ တစ်သက်လုံး နေမယ် ဆုံးဖြတ်လည်း ဘယ်သူကမှ တားမြစ်ပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး' မာလင်ဆန် အနေဖြင့် ဤစကားကို ပြောလိုက်သော်လည်း ဘေးလူများကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည့် မျက်နှာထားကတော့ တောင်းပန် ခယလိုသည့် အရိပ် လက္ခဏာများကို ဖော်ပြလျက် ရှိသည်။ 'ဒီကိစ္စဟာ လူတိုင်းက ဘာလုပ်မယ် ဆိုတဲ့ ရွေးချယ်မှု အပေါ်မှာ တည်နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် စိတ်ကူး ဆိုတာက တစ်ခုနှင့် တစ်ခု မတူနိုင်ဘူးလေ။ ခြားနားမှု ရှိတတ်တယ်။ ခင်ဗျား ဘယ်လို သဘောရသလဲ

ကွန်ဝေး'

'ငါ မင်းနှင့် တသဘောတည်းပဲ။ စိတ်ကူးဆိုတာ ခြားနားမှု ရှိတယ်' မစ္စ ဘရင့်ခဲလ်လို့သည် လက်ထဲမှ စာအုပ်ကို ဖျတ်ခနဲ ချလိုက်ပြီး 'ကျွန်မလည်း နေခဲ့မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်' ဟု ပြောသည်။ မာလင်ဆန်က မစ္စ ဘရင့်ခဲလ်လို့အား လှည့်ကြည့်သည်။

'ဘာ' အားလုံး၏ အော်သံသည် တစ်ပြိုင်တည်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ မစ္စ ဘရင့်ခဲလ်လို့က ပြုံးသည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဝင်းလက်နေသည်။

'ကျွန်မတို့ ရောက်လာရတဲ့ အဖြစ်ကို ပြန် ပြန်ပြီး စဉ်းစားကြည့်မိတယ်။ ဘယ်တော့ စဉ်းစား စဉ်းစား ကောက်ချက်ချလိုရတာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ဒီ အဖြစ် တစ်ခုလုံးရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ လျှို့ဝှက် နက်နဲတဲ့ တန်ခိုး တစ်ခုက ကြီးကိုင်ထားတယ်လို့ ကျွန်မ မြင်တယ်။ ရှင်လည်း အဲသလို ထင်နေတာပဲ မဟုတ်လား မစ္စတာ ကွန်ဝေး'

ကွန်ဝေး အနေဖြင့် အဖြေရ ခက်နေဟန် ရှိသည်။ သို့သော် မစ္စ ဘရင့်ခဲလ်လို့သည် ကွန်ဝေးထံမှ အဖြေကို မစောင့်ဘဲ သူ့စိတ်ထဲ ရှိသမျှကို ရေးကြီး သုတ်ပျာဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

'ဘုရားသခင်ရဲ့ ပြဋ္ဌာန်းချက်တွေနှင့် ပတ်သက်လို့ မရှင်းတာ ရှိနေရင် ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကို မေးရမလဲ။ ကျွန်မကို ဒီဒေသ ရောက်အောင် လွှတ်တာဟာ ရည်ရွယ်ချက် တစ်ခု ရှိတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ နေရစ်ခဲ့မလို့'

'ခင်ဗျား အနေနှင့် ဒီအရပ်ဒေသမှာ သာသနာပြု အဖွဲ့တစ်ခု တည်ထောင်နိုင်ဖို့ မျှော်လင့်နေသလား' ဟု မာလင်ဆန်က မေးသည်။

'မျှော်လင့်ရုံသာ မကဘူး။ ရည်ရွယ်ချက်ကို အပြည့်အဝ ထားနေတာ၊ ဒီအရပ်က လူတွေနှင့် ဘယ်လို ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရမယ် ဆိုတာ ကျွန်မ ကောင်းကောင်း နားလည်နေပြီ။ ကိုယ့်နည်းကိုယ့်ဟန်နှင့် လုပ်သွားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်။ ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိဘူး'

'သဘောတရား အသစ် သွင်းပေးဖို့ကော ရည်ရွယ်ထားသေးသလား'

'ရည်ရွယ်တာပေါ့ မစ္စတာ မာလင်ဆန်။ ကျွန်မတို့ လူစု ဒီကို ရောက်ကတည်းက အမြဲမပြတ် ကြားနေရတဲ့ ပဋိပဒါ သဘောတရားကို ကျွန်မ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင်တယ်ရှင် သိလား။ ရှင်တို့ အနေနှင့် သူတို့ရဲ့ သဘောတရားကို စိတ်သဘောထား ကြီးခြင်းလို့ ခေါ်ချင်လည်း ခေါ်ကြပေါ့။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မရဲ့ အယူအဆကတော့ ဒီသဘောတရားဟာ ပေါ့တန်မူရဲ့

အဆိုးဆုံးသော အခြေအနေကို ဦးတည်နေတယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒီအရပ်မှာ နေကြတဲ့ လူတွေရဲ့ အဓိက ဒုက္ခဟာ တခြား မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ရဲ့ စိတ် သဘောထား ကြီးမူပဲ။ ကျွန်မကတော့ ဒီသဘောတရားကို ကျွန်မမှာ ရှိနေ သမျှ အင်အားနှင့် အစွမ်းကုန် ဆန့်ကျင် တိုက်ခိုက်ပစ်ဖယ်လို့ ရည်ရွယ်တယ်။

‘သူတို့ အနေနှင့် စိတ်သဘောထား သိပ်ပြီး ကြီးလွန်းတဲ့ အတွက် ခင်ဗျားကို ခွင့်ပြုကြလိမ့်မယ် ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား’ ဟု ကွန်ဝေးက ပြုံး၍ ပြောသည်။

‘အဲသလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း မစွ ဘရင်ခဲလိုးရဲ့ စိတ်ဓာတ်က သိပ် ပြင်းထန်လွန်းတဲ့ အတွက် သူတို့က သူ့ကို မပိတ်ပင် မတားဆီးနိုင်တာမျိုး ဖြစ်မှာပေါ့’ ဟု ဘားနတ်က ဝင်ပြောသည်။ ထို့နောက် တစ်ချက်မျှ ဟက် ခနဲ ရယ်လိုက်ပြီး ထပ်ပြောသည်။ ‘ဒါမှ မဟုတ်လည်း စောစောက ကျွန်တော် ပြောခဲ့သလို ဒီဌာနက ကိုယ် နှစ်သက်ရာကို ရအောင် စီစဉ်ပေးတဲ့ ဌာန တစ်ခု ဖြစ်လို့ နေမှာပေါ့’

‘ဖြစ်နိုင်စရာ ရှိပါတယ်။ ခင်ဗျားအနေနှင့်က အကျဉ်းထောင်ကိုမှ နှစ် သက်တယ် ဆိုရင်လည်း ခင်ဗျား လိုချင်တာ ဖြစ်လာမှာပေါ့’ ဟု မာလင် ဆန်က ဝင်၍ ဘုတောသည်။

‘ဒါကျတော့လည်း အမြင်က နှစ်ဖက် ရှိရမှာပဲ။ တကယ်လို့ မင်း အနေ နှင့် ကိုယ်ရသမျှ အားလုံးကို ပြန်လည် ပေးဆပ်နေရတဲ့ ငါတို့ လူ့အဖွဲ့အစည်း ထဲက လူတွေရဲ့ ဘဝနှင့် ဒီလို ဒေသ တစ်ခုမှာ ရောက်နေတဲ့ လူတွေရဲ့ ဘဝ ကို နှိုင်းယှဉ်ကြည့်မယ် ဆိုရင် ဒီဒေသက လူတွေ အနေနှင့် အပြင်လောကကို ထွက်မသွားနိုင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီတော့ တို့များက အကျဉ်းထောင်ထဲ ရောက်နေကြတာလား။ ဒါမှမဟုတ် သူတို့ ရောက်နေကြတာလား။’

‘လှောင်ချိုင့် တစ်ခုထဲ ရောက်နေတဲ့ မျောက်တစ်ကောင် အတွက် စိတ်သက်သာရာ ရအောင် တွေးပေးတဲ့ အတွေး တစ်ခုပေါ့ဗျာ’ မာလင်ဆန် က နှုတ်လှဲထိုးသည်။ သူသည် ယခု အချိန်ထိ ရှုံးရှားရှား ဖြစ်ဆဲ။

ထို့နောက်တော့ မာလင်ဆန်သည် ကွန်ဝေးနှင့် နှစ်ဦးချင်း ဆုံ၍ စကားပြော သည်။ သူသည် ခြံဝင်းထဲ၌ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် လမ်းသလား နေရင်းက

‘ဟိုလူကတော့ ကျွန်တော်စိတ်ကို အခုအချိန်ထိ အနှောင့်အယှက် ပေးနေတုန်း ပဲဗျာ’ ဟု ညည်းသည်။ ‘ကျွန်တော်တို့ရဲ့ အပြန်ခရီးမှာ သူ မပါလာလို့က တော့ ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော်ကို အရေပါး လွန်းတယ် ထင်မှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဟို တရုတ်မလေး အဖြစ်က ရယ်စရာ အဖြစ် မဟုတ်ဘူးဗျ။ သူ့အကြောင်း စဉ်းစားလိုက်ရင် ဘဝင်ကျစရာ မရှိဘူး။’

ကွန်ဝေးက မာလင်ဆန်၏ လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်ထားသည်။ ဤ လူငယ် အပေါ်တွင် သူ သံယောဇဉ် ရှိနေသည်မှာ ထင်ရှားလျက် ရှိ၏။ လွန် ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်များ အတွင်းက အတူတွဲ၍ အလုပ် လုပ်ခဲ့ခြင်းသည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးကြားတွင် ရှိနေခဲ့သော ခင်မင်မှုကို တိုးတက် လာစေခဲ့သည် မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ‘စောစောက ဟိုတရုတ်မလေးနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘားနတ် ရိနေတာဟာ မင့်ကို မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ ငါ့ကို ရည်ရွယ်တာပါ’ ဟု ကွန်ဝေးက ပြောသည်။

‘ဘယ်ဟုတ်မလဲ။ သူ ကျွန်တော်ကို စောင်းပြောနေတာ။ တရုတ်မလေး အပေါ် ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားနေတယ် ဆိုတာ သူ ရိပ်မိနေတယ်။ ကျွန်တော် ကလည်း စိတ်ဝင်စားမိတာတော့ အမှန်ပဲ ကွန်ဝေး။ သူ ဘာကြောင့် ဒီမှာ ရောက်နေရသလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော်ဖြင့် စဉ်းစားလိုက် မရနိုင်တော့ဘူး။ ဒီမှာ ရောက်လာပြီး အခုလို နေရတာကို သူ ကြိုက် မကြိုက်လည်း ကျွန်တော် ဝေခွဲ လို့ မရဘူး။ တကယ်လို့သာ သူ့ဘာသာစကားကို ကျွန်တော် ပြောတတ်ရင် သူ့ အကြောင်းကို စုံစုံစေ့စေ့ သိအောင် မေးမိမှာပဲ။ အခုလောက်ဆိုရင် အဖြေ တောင် ထွက်ပြီပေါ့’

‘မင်း ရအောင် မေးနိုင်မယ် ဆိုရင် ငါ အံ့ဩမိမှာပဲ။ မင်းသိတဲ့ အတိုင်း ပဲ သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားများများ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး။’

‘ခင်ဗျားသာ မေးရင် ရနိုင်ပါတယ်ဗျာ။ ဘာကြောင့် နှိုက်နှိုက်ချွတ်ချွတ် မမေးတာလဲ။ ကျွန်တော်ဖြင့် အံ့ဩလို့ မဆုံးဘူး။’

‘ငါက တခြားလူတွေ အကြောင်းကို စပ်စပ်စုစုမှ မလုပ်တတ်တာကွာ’ ကွန်ဝေးသည် မာလင်ဆန်အား သူသိထားသမျှ ပြောပြချင်စိတ် ဖြစ်နေ မိသည်။ ရုတ်တရက် မာလင်ဆန် အပေါ်၌ သနားကြင်နာသော စိတ် ဖြစ် ပေါ်လာမိ၏။ ပြောပြလိုက်မည် ဆိုပါကလည်း လူငယ် တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ် သော မာလင်ဆန်သည် ကြားရသမျှကို အပြင်းအထန် အလေးအနက် ထား ချေတော့မည်။

'ငါသာ မင့်နေရာမှာ ဆိုရင် လိုဆင်း အတွက် သောက ဖြစ်မိမယ် မထင်ဘူး' ဟု ပြောမိသည်။ 'ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူ ဒီမှာ နေရတာ ပျော်နေတာပဲ မဟုတ်လား'

ဘားနတ်နှင့် စစ္စ ဘရင့်ခဲလို့တို့ ပြန်မလိုက်ကြသေးဘဲ နေခဲ့ကြဦးမည် ဟု သော ဆုံးဖြတ်ချက်သည် ကွန်ဝေးနှင့် မာလင်ဆန်တို့အား တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပို၍ ကင်းကွာသွားအောင် ပြုလုပ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသော်လည်း ကွန်ဝေး တစ်ဦးတည်း အဖို့ကတော့ အလွန် အဆင်ပြေစေသည့် ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်ခု လို ဖြစ်လျက် ရှိလေသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူတို့ အဖြစ်သည် အလွန် ထူးခြားသော အခြေအနေ တစ်ရပ် ဖြစ်လာခဲ့ရလေပြီ။ ထိုအခြေအနေကို အဆင်ပြေပြေ ကိုင်တွယ်သွားရန် အတွက် သူတို့ တိကျ ပြတ်သားသော အစီအစဉ်များလည်း မရှိသေးပေ။

ကံအားလျော်စွာပင် ထိုအခြေအနေကို လောလောလတ်လတ် ဖြေရှင်း ရန်လည်း မလိုအပ်သေးပေ။ နောက် နှစ်လခန့် ကုန်သည် အထိတော့ ထူးထူး ထွေထွေ ဖြစ်လာနိုင်စရာ အကြောင်း မရှိသေးပေ။ ထိုနောက်ပိုင်းတွင်မူ အရေး တကြီး အခြေအနေမျိုးသည် ဖြစ်ပေါ်ချင်လည်း ဖြစ်ပေါ်လာပေ လိမ့်မည်။ ထိုအခါတွင် ရင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ အတွက် ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားဖို့ကတော့ လိုလိမ့် မည် ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းများကြောင့်ပင်လျှင် သူသည် လောလောဆယ် ပေါ်ပေါက်လာသည့် အခြေအနေ အတွက် စိတ်ပူပန်ခြင်း မဖြစ်တော့ချေ။

သို့သော် တစ်ကြိမ်တွင်မူ ဤကိစ္စကို ချန်းအား ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ 'ခင်ဗျားလည်း သိမှာပါ ချန်း၊ ကျွန်တော် မာလင်ဆန် အတွက်တော့ စိတ်ပူတယ်၊ အခြေအနေမှန်ကိုသာ သူ သိသွားရင် သူ အကြီးအကျယ် စိတ် ထိခိုက်တော့မှာပဲ'

ချန်းက ကိုယ်ချင်းစာသည့် အရိပ်လက္ခဏာဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ် သည်။

'မှန်ပါတယ်၊ သူ့ကို နားဝင်အောင် နားချဖို့ ဆိုတာ လွယ်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီ အခက်အခဲဟာ ယာယီပဲ ဖြစ်မှာပါ။ အခု အချိန်က စပြီး နောင် အနှစ် နှစ်ဆယ် အတွင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ မိတ်ဆွေဟာ အေးဆေး

တည်ငြိမ်သွားမှာပါ'

ဤ ပြဿနာရပ် အပေါ်တွင် ထားရှိသည့် ချန်း၏ အမြင်သည် ဒဿနိက ဆန်လွန်းသည်ဟု သူ ထင်မိ၏။

'အမှန်တရားကို သူ နားလည် သဘော ပေါက်လာအောင် ဘယ်လို နည်းနှင့် ပြောမလဲ၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားလို့ မရဘူး' ဟု ကွန်ဝေးက ညည်း သည်။ 'သူက အထမ်းသမားတွေ ရောက်လာမယ့် ရက်ကို လက်ချိုးပြီး ရေတွက်နေတာ၊ တကယ်လို့များသာ အထမ်းသမားတွေ ရောက်မလာရင် တော့'

'ဒါပေမယ့် အထမ်းသမားတွေက လာမှာပါ'

'အိုး အထမ်းသမားတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခင်ဗျား ပြောပြခဲ့သမျှတွေ ဟာ ကျွန်တော်တို့ စိတ်သက်သာရာ ရအောင် တမင် ဖန်တီးပြီး ပြောခဲ့တယ် လို့ ထင်ထားတာ'

'လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလို ကိစ္စမျိုးမှာ တစ်ယူသန်စိတ် မရှိကြပါဘူး၊ ရှန်ဂရီလာမှာ ရှိနေတဲ့ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဓလေ့ ထုံးစံကိုက အထိုက်အလျောက် ဖြောင့်မှန်ခြင်း ရှိကြရပါတယ်၊ အထမ်းသမားတွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ကျွန်ုပ်ရဲ့ ပြောပြချက်တွေဟာ အားလုံးလောက် နီးနီး မှန်ကန်ပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပေါ့လေ၊ ကျွန်ုပ် ပြောပြခဲ့တဲ့ အချိန်အတိုင်း အတိအကျ သို့မဟုတ် အဲဒီအချိန် လောက်မှာ ရောက်လာဖို့ ကျွန်ုပ်တို့ မျှော်နေကြပါတယ်'

'ဒါဆိုရင်တော့ မာလင်ဆန်ကို အထမ်းသမားတွေ အပြန်မှာ လိုက် မသွားအောင် တားဖို့ လွယ်မယ် မထင်ဘူး'

'ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း တားမြစ်ဖို့ ဘယ်တော့မှ မကြိုးစားပါ ဘူး၊ သူ ဘာသာသူ အဖြေကို ရှာတွေ့သွားမှာပါ၊ အထမ်းသမားတွေ အနေနှင့် သူတို့ အပြန်မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ခေါ်မသွားနိုင်တဲ့ အဖြစ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ကိုယ် တွေ ကြိုရမှာပါ'

'ကျွန်တော် သဘောပေါက်ပြီ၊ ဒါလည်းပဲ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ နည်းတစ်နည်း ပဲ ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား၊ အဲဒီ အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံရပြီးတဲ့ နောက်ကျတော့ ဘာ ဆက်ဖြစ်မလဲ'

'အဲဒီ နောက်တော့ စိတ်ထိခိုက်မယ်၊ ပူဆွေးသောက ရောက်မယ်၊ အဲဒီ အချိန် ကာလ တစ်ခု ကုန်ဆုံးသွားတဲ့ နောက်မှာတော့ အကောင်းကိုသာ မျှော်လင့်တတ်တဲ့ လူငယ်တစ်ယောက် ပီပီ နောက်ကိုးလ ဆယ်လ အကြာမှာ

အထမ်းသမား တစ်စု ထပ်ပြီး ရောက်လာလိမ့်ဦးမယ် ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို ထားလာလိမ့်မယ်။ တကယ်လို့ ကျွန်ုပ်တို့က အမြော်အမြင် ရှိကြမယ် ဆိုရင် တော့ သူ့ရဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကို ပျက်သွားအောင် မလုပ်ရဘူး။ ရှင်သန်အောင် အားပေးရမယ်'

'ခင်ဗျား ပြောသလို ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော်တော့ မထင်ဘူး။ သူ့ဘာသာ သူ တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းနည်းနှင့် ထွက်ပြေး လွတ်မြောက် နိုင်ဖို့ အားထုတ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်'

'ထွက်ပြေးမယ် ဟုတ်လား။ ဒီစကားလုံးကို သုံးသင့်တယ်လို့ သင် ထင်ပါသလား။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တောင်ကြားလမ်းဟာ ကြိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ဖြတ် သန်း ဝင်ရောက်လာဖို့ လူတိုင်းအတွက် ဖွင့်ထားပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထောင်စောင့် ထောင်ကြပ်တွေတော့ မရှိပါဘူး။ သဘာဝက လုံခြုံအောင် လုပ်ပေး ထားပါတယ်'

ကွန်ဝေးက ပြုံးသည်။

'သဘာဝကတော့ သူ့ တာဝန်သူ ကျေပွန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိစ္စ တိုင်းမှာ သဘာဝ အပေါ်ချည်း ယုံပြီး ပုံထားလို့ ရမယ် မထင်ပါနှင့်။ နယ် ပယ်သစ် စွန့်စား ရှာဖွေရေး အဖွဲ့တွေ ဒီကို ရောက်ရောက်လာတဲ့ အဖြစ်တွေ ကို ဘယ်သွားထားမလဲ။ တောင်ကြားလမ်းဟာ ဝင်လာတဲ့ လူတွေ အတွက် ဖွင့်ပေးထားသလို ဒီက ထွက်ပြေးချင်တဲ့ လူတွေ အတွက်ကော တန်းတူညီမျှ ထားပြီး ဖွင့်ပေးဘူးတဲ့လား'

ဤတစ်ကြိမ်တွင်မူ ချန်းက ပြုံးသည့် အလှည့်သို့ ရောက်သွားသည်။

'တစ်ခါတစ်ရံ ထူးခြားတဲ့ အခြေအနေတွေနှင့် ကြုံရင် အထူးတလည် စဉ်းစားမှုဟာ ရှိလာတတ်ပါတယ်'

'သိပ်ကောင်းပါတယ်။ ထွက်ပြေးတဲ့ အခွင့်အရေးကို ယူတဲ့လူ မှန်သမျှ အရူးအမိုက်တွေ ဖြစ်မှာပဲ ဆိုတဲ့ အသိက ရှိနေတော့ ဒီအခွင့်အရေး ယူတဲ့ လူ မှန်သမျှကို ခင်ဗျားတို့က လွတ်ပေးထားတယ် ဆိုပါတော့၊ အဲသလို ကြားထဲ ကပဲ တချို့ လူတွေကတော့ ထွက်ပြေးလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်'

'မလွဲပါဘူး။ သင်ပြောသလို မကြာ မကြာ ဖြစ်ပွားခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေ

မယ့် ထွက်ပြေးသူတွေဟာ တောင်ကုန်း မြေမြင့်ပေါ်မှာ တစ်ညတာ အိပ်ရတဲ့ အတွေ့အကြုံကို ရရှိမှုနှင့် ဝမ်းသာအားရ ပြန်လာလေ့ ရှိပါတယ်'

'အကွယ်အကာကလည်း မရှိ၊ အဝတ်အစားကလည်း ထူထူထဲထဲ မရှိ

တဲ့ အခြေအနေကြောင့်လား။ ဒါဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားတို့ သုံးနေတဲ့ သိမ်မွေ့ ပျော့ပျောင်းပါတယ် ဆိုတဲ့ နည်းတွေကလည်း ဆိုးရွား ပြင်းထန်တဲ့ နည်းတွေ လို့ ထိရောက်နေတာပါပဲကလား။ ဒါဆိုရင် ဒီကို ပြန်မလာတဲ့ လူနည်းစုတွေ ကျတော့ ဘာဖြစ်ကုန်သလဲ'

'သင့် မေးခွန်းကို သင့်ဘာသာ သင် ဖြေထားပြီး ဖြစ်နေပါပြီ' ဟု ချန်းက ပြောသည်။ 'သူတို့ကျတော့ ဒီကို ပြန်မလာကြတော့ပါဘူး။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်ုပ် သင့်ကို ပြောနိုင်တဲ့ အချက်က အဲသလို ကံ သိပ်ဆိုးတဲ့ လူ အရေအတွက်ဟာ အင်မတန် နည်းပါတယ်။ သင့်မိတ်ဆွေ အနေနှင့် အဲဒီ အရေအတွက်ကို တိုးသွားအောင် အဆင်အခြင် ကင်းမဲ့လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် မထင်ပါဘူး'

ချန်း တုံ့ပြန် ပြောဆိုသည့် စကားများထဲတွင် မာလင်ဆန် အတွက် အားတက်စရာ လုံးဝ မပါချေ။ ဤအတိုင်းသာ ဆိုပါက မာလင်ဆန်၏ အနာ ဂတ် ဘဝသည် မရေမရာ အဖြစ်နှင့်ပင် ရပ်တည် နေ လိမ့် မည် ဖြစ်၏။ ကွန်ဝေးကတော့ မာလင်ဆန်ကို ချန်းတို့၏ သဘောတူ ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် ပြန် သွားစေလိုသော ဆန္ဒ ရှိနေသည်။ ထိုဆန္ဒအတိုင်း ဖြစ်လာနိုင်သည့် အလား အလာလည်း ရှိသည် ထင်၏။ လေယာဉ်မှူး တာလူးသည် ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် အပြင် လောကသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

ကွန်ဝေးက သူ့ဆန္ဒကို ချန်းအား ဖွင့်ပြောသည်။ ထိုအခါ ချန်းက အာဏာပိုင်များအား သူတို့ သင့်တော် ကောင်းမွန်သည်ဟု ယူဆသည့် ကိစ္စ ရပ်များကို လွတ်လပ်စွာ လုပ်ပိုင်ခွင့် ပေးထားသည်ဟု ဝန်ခံသည်။ 'ဒါပေမယ့် သင့် မိတ်ဆွေရဲ့ ကျေးဇူးသိတတ်မှု ဆိုတဲ့ စိတ်ခံစားမှုကလေး တစ်ခု အပေါ် မှာ လုံးဝ ဥသည့် ယုံကြည် စိတ်ချပြီး ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးရဲ့ လက်ရှိဘဝနှင့် အနာ ဂတ် ဘဝကို အပ်နှံလိုက်လို့ ဖြစ်ပါမလား' ဟု ပြန်မေးသည်။

အလွန် မေးသင့် မေးထိုက်သည့် မေးခွန်း တစ်ခုဟု ကွန်ဝေး၏ စိတ် က ချက်ချင်း နားလည်သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့လည်း အိန္ဒိယသို့ ပြန် ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် မာလင်ဆန် ဘာလုပ်မလဲ ဟူသော အချက်မှာ သံသယ ဝင်စရာ ဖြစ်နေသည်။ ဤအချက်သည် သူ အမြဲတစေ စဉ်းစားခဲ့ သော အကြောင်းအရာ တစ်ခု ဖြစ်၏။ မကြာ မကြာလည်း အကျယ်တဝင့် စဉ်းစားခဲ့ဖူး၏။

သို့သော်လည်း လောကီရေးရာမျှသာ ဖြစ်သော ဤအရာ အားလုံးသည်

ရှန်ဂရီလာ ပတ်ဝန်းကျင်၌ အနေ ကြာလာသည့်အခါ သူ့စိတ်ထဲမှ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထွက်သွားစရာ ရှိ၏။ သူ့အဖို့ ခြွင်းချက် တစ်ခုကတော့ ရှိနေဦးမည် ထင်သည်။

တခြားတော့ မဟုတ်။ သူ့အနေဖြင့် မာလင်ဆန် အကြောင်းကိုတော့ မတွေးဘဲ နေနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်။ တွေးမိသည့် အခါတိုင်းလည်း သူ့ စိတ်သည် ထူးထူးခြားခြား ကြည့်နူး နှစ်သိမ့်ခြင်း ဖြစ်ရလိမ့်မည် ထင်သည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ သူ နေထိုင်ရာ ပတ်ဝန်းကျင် အသစ်အတွင်းမှ သူ့စိတ်ကို တအံ့တကြဲ ဖြစ်စေမည့် ထူးဆန်းသော အရာများသည် ဆက်လက် ဖြစ်ပေါ်ဖို့ ရှိ၏။ ထိုအထဲမှပင် သူ့ အလိုဆန္ဒ သူ့အကြိုက်နှင့် အဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်မည့် အရာများသည် ရှိလာပေလိမ့်မည်။ ထိုအခါ သူသည် မေ့သင့် မေ့ထိုက်သည်များကို မေ့သွားလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် သူသည် သူ့ရင်ထဲ၌ မရှင်းမရှင်း ဖြစ်နေသော ကိစ္စတစ်ခုကို ချန်းအား ဖွင့်မေးဖူးသည်။

‘စကားမစပ် တစ်ခုလောက်တော့ မေးချင်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကြားမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ ဆိုတဲ့ အရာ ရှိလာရင် ခင်ဗျားတို့ ကျင့်ကြံ အားထုတ်နေကြတဲ့ လုပ်ငန်းစဉ်နှင့် အဝင်ခွင့်ကျ ဖြစ်အောင် ဘယ်လို လုပ်ကြသလဲ၊ ကျွန်တော်နားလည်ထားတာကတော့ လူတစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ကြားမှာ အတူတူ နေလာရင် ခင်မင် တွယ်တာမှု ဆိုတဲ့ သံယောဇဉ်ကတော့ တစ်နေ့ မရှိ တစ်နေ့ ရှိလာရမှာပဲ မဟုတ်လား’

‘မကြာခဏ ရှိတတ်ပါတယ်’ ဟု ချန်းက နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် ပြုံး၍ ပြောသည်။ ‘လာမာ ဘုန်းကြီးတွေဟာ ခံနိုင်ရည် ရှိကြပါတယ်၊ နှစ်ကာလတွေ ကုန်လွန်ပြီး စိတ်ဓာတ် ရင့်ကျက်လာလေလေ အများစုဟာ ခံနိုင်ရည် ရှိလာလေပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလို ရင့်ကျက် တည်ငြိမ်တဲ့ အချိန် မရောက်ခင်မှာတော့ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ တခြားလူတွေလိုပါပဲ၊ ခြားနားတာ တစ်ခုက ကျွန်ုပ်တို့ဟာ တခြား သာမန်လူတွေထက် ပိုပြီး ဆင်ခြင် စဉ်းစားနိုင်ကြပါတယ်၊ ပိုပြီး တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြုမူနိုင်ကြပါတယ်၊ ရှန်ဂရီလာရဲ့ စဉ်းစားပုံကတော့ ပွန်ဟာနားလည်မှု အပြည့်အဝ ရှိနေတဲ့ အမျိုးအစား ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် အာမခံရဲ့ ပါတယ်၊ သင့်မိတ်ဆွေ မစ္စတာ ဘားနတ်ဟာ ဒီအခွင့်အရေးကို သူ့အတွက် အကျိုးရှိအောင် အသုံးပြုသွားခဲ့ပါပြီ’

ကွန်ဝေးကလည်း ချန်း၏ အပြုံးကို အပြုံးဖြင့်ပင် တုံ့ပြန်သည်။ ‘ကျေး

ဇူးတင်ပါတယ်’ ဟုလည်း စိတ် မပျက်ပါဖြင့် ပြန်ပြောသည်။ ‘သူ့ အဲဒီ အခွင့်အရေးကို အသုံးပြုသွားတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်လည်း သံသယ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် အခု လောလောဆယ်တော့ဖြင့် ကျွန်တော်ရဲ့ ကိုယ်ပိုင် ဆန္ဒတွေဟာ အခိုင်အမာ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ ကျွန်တော့် အဖို့ကတော့ ရုပ်ပိုင်း အခြေအနေထက် စိတ်ပိုင်းရဲ့ ခံစားမှု အခြေအနေက ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် စောစောက မေးခွန်းကို မေးတာပါ’

‘ရုပ်နှင့် စိတ်ဆိုတဲ့ ဒီနှစ်ခုကို ခွဲစစ်လို့ လွယ်ကူလိမ့်မယ်လို့ ထင်သလား၊ သင်နှင့် လိုဆင်းနှင့် ချစ်ကြဲဖို့ ဆိုတာကော ဖြစ်နိုင်မယ် ထင်သလား’ ဤမေးခွန်းကြောင့် ကွန်ဝေးမှာ အံ့အားသင့်လျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ မူပျက်မသွားအောင် ကြိုးစား၍ ထိန်းသည်။

‘ဘယ်လိုကြောင့် သင် ဒီမေးခွန်းကို မေးတာလဲ’

‘ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ တကယ်လို့ သင်က သူ့အပေါ်မှာ စွဲလမ်းချစ်ခင် နေမိတယ် ဆိုရင်လည်း ဒီကိစ္စဟာ ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်နေလို့ပါ၊ ဒါပေမယ့် ချစ်ခင်တယ် ဆိုတဲ့ နေရာမှာလည်း အစွန်းမရောက်အောင် အမြဲတမ်း သတိရှိဖို့တော့ လိုအပ်ပါလိမ့်မယ်၊ လိုဆင်းကတော့ ပြင်းပြတဲ့ တပ်မက်မှုနှင့် တုံ့ပြန်လိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သင် ရလာမယ့် အတွေ့အကြုံကတော့ သာယာမှု ရှိလိမ့်မယ် ဆိုတာ ကျွန်ုပ် အာမခံရဲ့ပါတယ်၊ ဒီစကားကို ကျွန်ုပ် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ပြောဝံ့တာဟာ တခြားကြောင့် မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ် ကိုယ်တိုင် အင်မတန် အသက် ငယ်ရွယ်စဉ် အခါတုန်းက လိုဆင်းကို ချစ်ခဲ့ဖူးလို့ပါ’

‘တကယ်ပဲ ဖြစ်ခဲ့သလား၊ သူကကော ခင်ဗျား အချစ်ကို တုံ့ပြန်ခဲ့သလား’

‘ကျွန်ုပ်ရဲ့ အချစ်ကို အသိအမှတ်ပြုတဲ့ သဘောလောက်တော့ ဖော်ပြခဲ့ပါတယ်၊ ပြီးတော့ သူနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကြားမှာ မိတ်ဆွေ အဖြစ်နှင့် ခင်မင်မှုဟာ ရှင်သန် ခိုင်မာလာခဲ့ပါတယ်’

‘တစ်နည်းတစ်ဖုံ ပြောရမယ် ဆိုရင် သူ့ဘက်က မတုံ့ပြန်ဘူး ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား’

‘တကယ်လို့ သင်က အဲသလို ပြောရမှ ကျေနပ်မယ် ဆိုရင်တော့ အဲသလိုပဲ ပြောနိုင်ပါတယ်’ ဟု ချန်းက ဆိုသည်။ ‘လိုဆင်းရဲ့ ဆက်ဆံ ပြုမှု ပြောဆိုပုံတွေဟာ သူ့ ချစ်သူတွေ အတွက် သာယာမှု၊ ကျေနပ်မှုနှင့် ရောင့်ရဲမှု

များကို ခံစား ရရှိစေခဲ့ပါတယ်။ ချစ်သူတွေရဲ့ အလိုဆန္ဒကို အကန့်အသတ် မရှိ ပြည့်စုံစေခဲ့ပါတယ်'

ကွန်ဝေးက ရယ်သည်။

'ဒါလောက်က ခင်ဗျားအဖို့တော့ ကျေနပ်စရာ ရှိပေမှာပေါ့။ ကျွန်တော့် အဖို့ ဆိုရင်လည်း ခင်ဗျားလိုပဲ ကျေနပ်မှု ရှိကောင်း ရှိပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် သွေးဆူတဲ့ မာလင်ဆန်လို လူငယ် တစ်ယောက်ကျတော့ ဘယ်လို သဘော ထားမလဲ'

'ဖြစ်လာနိုင်မယ့် အကောင်းဆုံးသော အရာ တစ်ခုကတော့ ရှိနေပါ တယ်။ ဒီကို ရောက်လာပြီး ပြန်လမ်း မရှိတော့ဘူးလို့ သိလိုက်ရတဲ့ အတွက် စိတ်နှလုံး ထိခိုက် ကြေကွဲနေတဲ့ လူကျတော့ လိုဆင်းဟာ စိတ်သက်သာရာ ရအောင် လုပ်ပေးတတ်ပါတယ်'

'စိတ်သက်သာရာ ရအောင် လုပ်ပေးတယ်...'

'မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်ရဲ့ ဒီစကားလုံး အသုံးအနှုန်း အပေါ် မှာ သင် နားလည်မှု မလွဲပါနှင့်။ လိုဆင်းက သူ့ ကိုယ်ကာယနှင့် ပွတ်သပ် ထိတွေ့မှု ပေးပြီး နှစ်သိမ့်တာမျိုး မလုပ်ပါဘူး။ ကြေကွဲနေတဲ့ နှလုံးသား ပိုင် ရှင်ရဲ့ ရှေ့မှာ သူ့ရူပါရုံ အလှနှင့် အထိအတွေ့ ပေးတာပါ။

'သင်တို့ရဲ့ စာပေ ပညာရှင်ကြီး ရှိတ်စပီးယားက ကလီယိုပါထရာကို ဘယ်လို ရေးခဲ့ပါသလဲ။ သူ အတပ်မက်ဆုံးသော နေရာများကို ဆာလောင် မွတ်သိပ်လာအောင် လုပ်သည်လို့ ရေးသားခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ ရမ္မက်ဆန္ဒ ကို ရှေ့တန်းတင်တဲ့ လူမျိုးတွေ ကြားမှာတော့ အဲသလို အမျိုးအစားဟာ သိပ်ကို ကျော်ကြားလိမ့်မယ် ဆိုတာ သံသယ ဖြစ်စရာ မလိုပါဘူး။

'ဒါပေမယ့် အဲသလို မိန်းမစားမျိုး တစ်ယောက်ဟာ ရှန်ဂရီလာမှာ မရှိနိုင်ပါဘူး။ တကယ်လို့ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ကိုးကားချက် ဖြစ်တဲ့ ရှိတ်စပီးယားရဲ့ စာပိုဒ်ကိုသာ ပြင်ခွင့်ရမယ် ဆိုရင် လိုဆင်းဟာ သူ တပ်မက်မှု အနည်းဆုံး သော နေရာများမှ ဆာလောင် မွတ်သိပ်မှုကို ဖယ်ရှားတဲ့ မိန်းမစားမျိုးပါ။ အလွန်မှ နူးညံ့သိမ်မွေ့ပြီး အလွန် စွဲမက်လောက်တဲ့ ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာမှု တစ်ခု ကိုသာ ပြုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်'

'ဒါဆိုရင်တော့ အဲဒီ ပြဿနာမှာ လိုဆင်းဟာ အလွန်ကို ကျွမ်းကျင် လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်'

'သိပ်ကို ကျွမ်းကျင်ပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ လက်တွေ့ ဖြစ်ရပ်တွေ

အများကြီး ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ပြဿနာ ပြဿနာဟာ ဆန္ဒရမ္မက်ကြောင့် ဖြစ် ပေါ်နေတဲ့ တုန်လှုပ်မှုကိုတောင်မှ ငြိမ်းအေး သွားစေနိုင်ပါတယ်'

'ခင်ဗျား ပြောသလိုဆိုရင် လိုဆင်းကို ဒီကိစ္စရပ်တွေ အတွက် စနစ် တကျ လေ့ကျင့် သင်ကြား ပေးထားတဲ့ ကိရိယာ တစ်ခုလို သတ်မှတ်ရတော့ မလို ဖြစ်မနေပေဘူးလား'

'သင် ဆန္ဒရှိရင် အဲသလို သတ်မှတ်နိုင်ပါတယ်' ဟု ချန်းက ပြန် ပြောသည်။ သူ့လေသံမှာ သိမ်မွေ့သော်လည်း ကွန်ဝေး၏ စကားကို မနှစ် သက်သည့် အငွေ့အသက် ပါလာသည်။ 'ဒါပေမယ့် ရန်ရှင်း ကြမ်းတမ်းခြင်း မရှိပါဘူး။ အင်မတန်မှ ကျက်သရေ ရှိပါတယ်။ အင်မတန်မှလည်း ပြေပြစ် တင့်တယ် လှပါတယ်။ သူဟာ ဖန်ခွက် တစ်ခုထဲ ကျနေတဲ့ သက်တံရိပ်နှင့် တူပါတယ်။ သစ်ပင်က အပွင့်ပေါ်မှာ တွဲလဲခိုနေတဲ့ နှင်းပေါက်ကလေးတွေနှင့် လည်း တူပါတယ်'

'ကျွန်တော် ယုံပါတယ် ချန်း' ဟု ကွန်ဝေးက ပြောသည်။

နောက်တစ်ကြိမ် သူနှင့် လိုဆင်းတို့ နှစ်ဦး ဆုံမိကြသည့်အခါ ချန်း၏ စကားများကြောင့် လိုဆင်း၏ အလှသည် ပိုမို၍ ပီပြင် ပေါ်လွင်လာသည်ဟု ထင်မိသည်။ လိုဆင်း၏ အလှတွင် ရှိနေသည့် သိမ်မွေ့ နူးညံ့မှုသည် သူ့စိတ် ကို ရိုက်ခတ် လှုပ်ရှားစေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ လိုဆင်း၏ အလှသည် ရဲရဲတောက်နေသော မီးကျိုးခဲ တစ်ခဲနှင့် တူလှချေ၏။ သို့သော်လည်း ထိုမီး ကျိုးခဲသည် ပူပြင်းခြင်း မရှိ၊ နွေးထွေးရုံမျှသာ ရှိ၏။ လိုဆင်း၏ အလှတွင် နှစ်မျောနေသော သူ့ဦးနှောက်တွင်းသို့ အသိတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ရှန်ဂရီလာနှင့် လိုဆင်းသည် သူ့ဘဝ အတွက် ဘာမှ လိုလေသေး မရှိအောင် ပြည့်စုံသော အရာများ ဖြစ်သည် ဟူသော အသိပေတည်း။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရှန်ဂရီလာက ကမ်းလှမ်းလျက် ရှိသော အေးချမ်း ငြိမ်ဆိတ်သည့် လောကကို သူ နှစ်သက် မြတ်နိုးနေမိသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ် ၏။ ဤလောကသည် သူ့စိတ်ကို လွှမ်းမိုး ချုပ်ကိုင်ခြင်း မရှိ၊ တည်ငြိမ် အေး မြခြင်းကိုသာ ဖြစ်စေ၏။ ခံစားမှုများမှသည် အတွေးများ အဖြစ်သို့၊ အတွေး များမှသည် စိတ်၏ ချမ်းသာသုခ အဖြစ်သို့ အဆင့်ဆင့် ကူးပြောင်းလျက် ရှိ သော သဘောထားများသည် နှစ်သက်စဖွယ် ရှိလှချေသည်။ ဤသဘောထား သည် အဆင့်အားဖြင့် အလွန် မြင့်သော သဘောထားမျိုး ဖြစ်ချေသည်။

အပြုအမူ အကျင့်စရိုက် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့သော အားလပ်ချိန်များတွင်

စကားပြောခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ဖြုန်းရတတ်သော ဤပတ်ဝန်းကျင်သည် သူ့အတွက် နှစ်သက်စဖွယ် တစ်မျိုးပင် ဖြစ်၏။ ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင် လုပ်စရာ အလုပ်မရှိဘဲ နေထိုင်ခြင်းကို အကျိုးမဲ့ အချိန်ဖြုန်းသည်ဟု အပြစ်တင်မည့် သူလည်း မရှိ။

တကယ်တော့ ရှန်ဂရီလာသည် အစဉ်သဖြင့် ငြိမ်းအေးလျက် ရှိသော ဌာနေ တစ်ခု ဖြစ်သည်။ ဤမျှလောက် ငြိမ်းအေးနေသော်လည်း တကူးတကန့် မရမနေ လိုက်လံ ရှာဖွေနေဖို့ မလိုအပ်သည့် လုပ်စရာ အလုပ်များကတော့ တပုံတပင်ကြီး ရှိနေ၏။

ကွန်ဝေးသည် လာမာ ဘုန်းကြီးများနှင့် နောက်ထပ် များများစားစား မတွေ့ရတော့ပေ။ သို့သော်လည်း သူတို့ ဆောင်ရွက် လုပ်ကိုင်နေကြသည့် လုပ်ငန်း အမျိုးအစားနှင့် ပမာဏများကိုမူ ဖြည်းဖြည်းချင်း သိရှိ နားလည် လာရသည်။ သူတို့၌ ဘာသာစကားများ လေ့လာ သင်ကြားရသည့် အလုပ် အပြင် အခြား လုပ်ငန်းများလည်း ရှိသေးရာ ထိုလုပ်ငန်းများထဲမှ အချို့ လုပ်ငန်းများ၌ သူတို့၏ လေ့လာပုံမှာ အနောက်ဘက် ကမ္ဘာမှ လူများ အကြီးအကျယ် အံ့ဩ လောက်အောင်ပင် ကျယ်ဝန်း များပြားလှလေသည်။

လာမာ ဘုန်းကြီး အများစုသည် ဘာသာရပ် အမျိုးမျိုး၊ အကြောင်းအရာ အမျိုးမျိုးကို ရွေးချယ်၍ စာအုပ်များ ရေးသားပြုစုလျက် ရှိကြသည်ဟု လည်း သိရ၏။ ချန်း၏ ပြောပြချက်အရ လာမာ ဘုန်းကြီး တစ်ပါးသည် အလွန် အဖိုးတန်သော သင်္ချာ ဘာသာရပ် သဘောတရား ဆိုင်ရာ သုတေသန လုပ်ငန်းကို ပြုလုပ်လျက် ရှိကြောင်း သိရ၏။ နောက်တစ်ဦးသည် ဂစ်ဘွန်* နှင့် စပင်းဂလာ** တို့၏ သဘောထား အမြင်များကို ညှိ၍ ဥရောပ ယဉ်ကျေးမှု သမိုင်းဆိုင်ရာ စာတမ်းတစ်စောင် ပြုစုလျက် ရှိသည်ဟု ဆိုသည်။

* Gibbon ဂစ်ဘွန် (၁၇၃၇-၁၇၉၄)။ သူ၏ 'ရောမ အင်ပါယာ ယိုယွင်း ဆုတ်ယုတ် လာခြင်းနှင့် ကျဆုံးခြင်း' စာအုပ်သည် ကမ္ဘာ့ အထင်ရှားဆုံးနှင့် အကြီးကျယ်ဆုံးသော စာအုပ်များတွင် စာရင်းဝင် စာအုပ် တစ်အုပ် ဖြစ်သည်။

** Spengler စပင်းဂလာ (၁၈၈၀-၁၉၃၆)။ ဂျာမန် သိပ္ပံပညာရှင်၊ သမိုင်း ဒဿနိက ပညာရှင် တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဥရောပ ယဉ်ကျေးမှုသည် ပျက်စီး ဆုတ်ယုတ်စ ပြုနေပြီ ဟူသော အတွေးအမြင်ကို တင်ပြခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သူ၏ အကောင်းဆုံးနှင့် အထင်ရှားဆုံးသော စာအုပ်မှာ 'အနောက်တိုင်း၏ ယိုယွင်း ဆုတ်ယုတ်မှု' (The Decline of the West) အမည်ရှိ စာအုပ် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုလုပ်ငန်းများသည် သူတို့အားလုံး အစဉ်အမြဲ လုပ်နေကြ သည့် လုပ်ငန်းများဟု မဆိုသာပေ။ ထိုလုပ်ငန်းကြီးများ လုပ်ကိုင်နေရင်းမှ ကိုယ် စိတ်ဝင်စားရာ အားသန်ရာ ဝါသနာရှိရာ အသေးအဖွဲ့ လုပ်ငန်း အများအပြားကို ကြီးကြားကြီးကြား လုပ်ကိုင်လျက် ရှိကြသေး၏။

ဤသို့ဖြင့် ဘရီးအက်သည် ရှေးတေးသီချင်းများကို စုဆောင်းသည်။ အင်္ဂလိပ် သင်းအုပ် ဘုန်းကြီး လူထွက်သည် 'လေထန်ကုန်း' ဝတ္ထုဆိုင်ရာ သဘောတရား အသစ်ကို လေ့လာ ဆန်းစစ်၍ ရေးသားပြုစုသည်။ ထို အလုပ် မျိုးထက် ပို၍ သေးဖွဲ့ပြီး လက်တွေ့အားဖြင့် များစွာ အကျိုး မဖြစ်ထွန်းသည့် အလုပ်များကို လုပ်ကိုင် နေကြသူများလည်း ရှိကြသေး၏။

တစ်ကြိမ်တွင် ကွန်ဝေးက အသေးအဖွဲ့များကို စိတ်ဝင်တစား လုပ်နေ ကြသူများနှင့် ပတ်သက်၍ သူ၏ ထင်မြင် ယူဆချက်ကို လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး အား ပြောပြခဲ့ဖူးသည်။ ထိုအခါ လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဘီစီ သုံးရာစုနှစ် များ အတွင်းက တရုတ် ကျောက်ဆစ်ပညာသည် တစ်ဦး၏ ပုံပြင် တစ်ပုဒ် ကို ပြောပြသည်။

ထိုစဉ်က တရုတ် ကျောက်ဆစ် ပညာရှင် တစ်ဦးသည် နှစ်ပေါင်း များစွာ အကုန်ခံ၍ ကျောက်တုံးကြီး တစ်တုံးပေါ်၌ နဂါးရုပ်များ ငှက်ရုပ်များ နှင့် မြင်းရုပ်များကို ထွင်းထုသည်။ ပြီးစီးသွားသောအခါ ထို ကျောက်တုံးကြီး ကို မင်းသား တစ်ပါးအား ဆက်သသည်။ မင်းသားသည် ကျောက်တုံးကို ကျောက် တုံး တစ်တုံး အဖြစ်သာ မြင်သည်။ ကျောက်တုံးပေါ်မှ အနုပညာ လက်ရာ၏ အလှကို မမြင်။ သို့သော်လည်း ကျောက်ဆစ် ပညာရှင်က 'နံရံတစ်ခု တည် ဆောက်ပါ။ ထို နံရံတွင် ပြတင်းပေါက် တစ်ပေါက် ဖောက်ပါ။ ပြီးတော့ အရုဏ် တက်ချိန်တွင် အရုဏ်၏ အလင်းရောင်အောက်၌ ရှိနေသော ထို ကျောက်တုံးကို ပြတင်းပေါက်မှ နေ၍ ကြည့်ပါ' ဟု တင်လျှောက်သည်။ မင်း သားကလည်း ကျောက်ဆစ် ပညာရှင် တင်လျှောက်သည့် အတိုင်း ဆောင် ရွက်သည်။ ထိုအခါကျမှပင် မင်းသားသည် အလွန် လှပသော ကျောက်တုံး မှန်း သိသွားသည်။

'ဒီပုံပြင်ကလေးဟာ ချစ်စရာ မကောင်းဘူးလား ကွန်ဝေး၊ အလွန် အဖိုးထိုက်တန်တဲ့ သင်ခန်းစာ တစ်ခုကို ပေးတယ်လို့ကော သင် မထင်မိဘူး လား' ဟု လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့အား မေးခဲ့လေသည်။

ကွန်ဝေးက ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏ စကားကို သဘောတူသည်။ အလွန်

အေးဆေး ငြိမ်ဆိတ်သော ရှန်ဂရီလာ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ကိုယ် ဝါသနာရှိရာ အသေးအဖွဲ့ အလုပ်ကလေးများကို လုပ်ဖို့ အားပေးနေသည်။ သူ ကိုယ်တိုင်လည်း ယင်းကဲ့သို့သော အလုပ်ကလေးများတွင် ဝါသနာ ပါခဲ့ဖူးသည်။ လုပ်လည်း လုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ ဟိုအချိန်က လုပ်ခဲ့ဖူးသမျှကို ပြန်၍ စဉ်းစားကြည့်မိသည်။ လုပ်ခဲ့သည်များမှာ အမည် များလှ၏။ ဘယ်ဟာမှလည်း အတည်တကျနှင့် စိုက်လိုက်မတ်တတ် လုပ်ခဲ့သည် မရှိ။ ဘယ်ဟာကိုမှ အပြီးသတ်သွားအောင် လုပ်ခဲ့ဖူးသည်လည်း မဟုတ်။ သို့သော်လည်း အခုကျတော့ ထူးထူးထွေထွေ ဘာမှ လုပ်စရာ မရှိသလို ဖြစ်နေသော ဤ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် လုပ်နိုင်မည့် အခွင့်အခါကတော့ ပေါ်လျက် ရှိလေသည်။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင် ဘားနတ် တစ်ယောက် စိတ်ဝင်စားလာသည်ကိုတော့ သူ သတိထားမိသည်။

တစ်နေ့တွင်မူ ဘားနတ်က ရှန်ဂရီလာ၏ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းသော အနာဂတ် အခြေအနေ တစ်ရပ်ကို သူ တွေ့ထားကြောင်း ယုံယုံကြည်ကြည်နှင့် ဖွင့်ပြောလာသည်။

ဘားနတ်သည် တောင်ကြားလွင်ပြင်ဆီသို့ မကြာခဏ သွားလည်လေ့ရှိရာ မကြာခဏ အချိန် နောက်ကျပြီးမှ ပြန်ရောက် လာတတ်သည်။ သူ ယင်းကဲ့သို့ နောက်ကျခြင်းမှာ အရက်နှင့် မိန်းမကြောင့် မဟုတ်။ အခြားအကြောင်းများလည်း ရှိတန်ရာသည်ဟု ကွန်ဝေး ယူဆသည်။ ကွန်ဝေး၏ အယူအဆသည် မှန်ခဲ့၏။

‘ခင်ဗျား သိတဲ့အတိုင်းပဲ ကွန်ဝေး၊ ကျွန်တော် ဒီကိစ္စ ခင်ဗျားကို ဖွင့်ပြောတာက ခင်ဗျားဟာ မာလင်ဆန်နှင့် မတူဘူး ဆိုတာ သိနေလို့ပဲ။ သူကတော့ ကျွန်တော့် အပေါ်မှာ အယုံအကြည် မရှိတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကတော့ အခြေအနေကို ကောင်းကောင်း နားလည်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်။ အင်း ရယ်စရာတော့ အကောင်းသား၊ ခင်ဗျားတို့ ဗြိတိသျှ အရာရှိတွေဟာ ကတ်သီးကတ်သတ် သိပ်နိုင်ကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား တစ်ယောက်ကတော့ ယုံကြည်နိုင်လောက်တယ်လို့ ယူဆမိတယ်’

‘သိပ်လည်း မယုံနှင့်ဦးလေ၊ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ် မသေချာဘူးဗျ’ ဟု ကွန်ဝေးက ပြုံး၍ ပြောသည်။ ‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မာလင်ဆန်နှင့် ကျွန်တော်ဟာ ဗြိတိသျှ ဝန်ထမ်းတွေချည်းပဲ မဟုတ်လား၊ အတူတူနှင့် အနုနု ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာ’

‘ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါပေမယ့် သူက အခုမှ ကလေးသာသာ ရှိသေးတာ၊ ဘာကိုပဲ ကြည့်ကြည့် အကျိုးနှင့် အကြောင်းနှင့် ဆင်ခြင်ပြီး ကြည့်တတ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော်တို့ကတော့ လောက အတွေ့အကြုံ များတဲ့ လူကြီးတွေ ဖြစ်နေတော့ အခြေအနေ တစ်ရပ်နှင့် ကြုံရင် ကြုံသလို ရင်ဆိုင်ကြတာပဲ မဟုတ်လား၊ ဥပမာ အခု ရောက်နေတဲ့ နေရာကို ကြည့်၊ ကျွန်တော်တို့ အခုထိ ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်းကို မသိသေးဘူး၊ ကျွန်တော်တို့ ဘာကြောင့် ဒီကို ရောက်လာရသလဲ၊ ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား၊ နောက်ဆုံးဗျာ ကျွန်တော်တို့ ဘာကြောင့် ဒီကမ္ဘာ လောကကြီးထဲမှာ ရောက်လာကြသလဲ ဆိုတာတောင် ကျွန်တော်တို့ သိကြရဲ့လား’

‘တချို့ကတော့ သိချင်မှ သိမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဒါတွေကို ထားလိုက်ပါဦး၊ အခု ဒီစကားတွေ ပြောနေတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ၊ ခင်ဗျား ဘာပြောချင်လို့လဲ’

ဘားနတ်က သူ့အသံကို တိုးလိုက်သည်။ ‘ရွှေ ကိုယ့်လူ၊ ရွှေဗျ’ ဟု လေသံကလေးဖြင့် ပြောသည်။ ‘ရွှေ ရွှေ သိလား၊ တခြားပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး၊ တန်ပေါင်းများစွာ ချိပြီး ရှိတာ၊ တောင်ကြားလွင်ပြင်ထဲမှာ၊ ငယ်ငယ်တုန်းက ဓာတ်သတ္တု တူးဖော်ရေး အင်ဂျင်နီယာ လုပ်ခဲ့ဖူးတော့ ကျောက်လွှာ ကျောက်ထပ်ကို မြင်ရင် ဘာဆိုတာ ချက်ချင်း သိတယ်၊ ကျွန်တော် ပြောတာ ယုံပါ၊ တောင်အာဖရိကတိုက် ဂျီနန်နစ်ဘတ်မြို့ ပတ်ပတ်လည်မှာ ရှိနေတဲ့ ရင်းရွှေတွင်း ဒေသ အတိုင်းပဲ၊ တူးမယ် ဆိုရင် ဟိုဒေသထက် ဆယ်ဆလောက် ပိုပြီး လွယ်မယ်၊ ကျွန်တော် ဝေါကလေးနှင့် တောင်ကြားလွင်ပြင်ထဲ ဆင်းသွားတိုင်း ဒီ ငနဲတော့ မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လျှောက်လုပ်နေပြီလို့ ခင်ဗျားက ထင်နေတာပဲ၊ နည်းနည်းကလေးမှ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ ကိုယ် ဘာလုပ်နေတယ် ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် သိနေပါတယ်၊ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာ ကြာပြီ၊ ဒီက ငနဲတွေ သူတို့ လိုချင်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အပြင်က မှာတယ်၊ ဒီလောက် အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းတွေ အတွက် တန်ရာတန်ကြေး မပေးဘဲ ရနိုင်မတဲ့လား၊ တန်ဖိုး ရှိတာ တစ်ခုခုတော့ ပေးရမှာပဲ၊ ဒါဖြင့် ဘာဖြစ်နိုင်မလဲ၊ ရွှေလား၊ ငွေလား၊ စိန်လား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် တခြား ပစ္စည်း တစ်ခုခုလား၊ ယထာဘူတကျကျ တွေးခြင်းပဲ၊ ဒီအတွေးနှင့် အတူ ဒီ အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင်ကို စူးစမ်း ရှာဖွေ ကြည့်လိုက်တော့ မကြာပါဘူး၊ သူတို့ရဲ့ ကျောထောက်နောက်ခံ အင်အားကို တွေ့ရတော့တာပေါ့’

‘ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျား ရှာလို့ တွေ့ခဲ့တာလား’ ဟု ကွန်ဝေးက မေးသည်။

‘ကျွန်တော် အဲသလို မပြောသေးပါဘူး။ တကယ်တော့လည်း ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ရှာတာ မဟုတ်ပါဘူး။ အမှန်းအဆပါ။ နောက်တော့ ကျွန်တော်က ချန်းကို ပြောပြတယ်။ တည့်တည့်ပဲ ပြောတာ။ အဲမယ် ဒီငနဲကြီးကလည်း ကျွန်တော်တို့ တွက်ထားသလောက်တော့ မဆိုးဘူးဗျ။ သိလား’

‘ကျွန်တော့် ကိုယ်ပိုင် အမြင်ကတော့ သူ့ကို ဆိုးတယ်လို့ ဘယ်တုန်းကမှ မထင်ခဲ့ဖူးပါဘူး’

‘ဒါပေါ့လေ။ ထားပါတော့၊ ခင်ဗျားက သူနှင့် အမြဲ တွဲနေတာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ သဘော တူညီမှုကို ကြားရရင် အံ့ဩချင်မှ အံ့ဩမှာပေါ့။ သူက ကျွန်တော့်ကို ရွှေကြောတူးနေတဲ့ နယ်မြေ တစ်ခုလုံးကို လိုက်ပြတယ်။ ပြီးတော့ တောင်ကြား လွင်ပြင် တစ်ခုလုံးက ထွက်ရှိလာနိုင်မယ့် ရွှေတန်ချိန်ကို ချင့်တွက် ခန့်မှန်းပြီး အစီရင်ခံစာ တစ်စောင် ရေးပေးဖို့ တာဝန်ပေးတယ်။ ဒီသတင်း ကြားတော့ ခင်ဗျား အံ့ဩ မသွားဘူးလား ဟင်။ ခင်ဗျားကော ဘယ်လိုထင်သလဲ ကိုယ့်လူ၊ သူတို့ကို ကြည့်ရတာကတော့ဖြင့် ပါရဂူတစ်ယောက်ရဲ့ ကျွမ်းကျင်မှုကို ရမှာမို့ သိပ်ပြီး ဝမ်းသာနေတဲ့ ပုံပဲ။ အထွက်နှုန်း တိုးတက်လာအောင် လုပ်နိုင်စရာ ရှိတယ် ဆိုတဲ့ စကား ပြောလိုက်တော့ အတော်ကြီးကို ဝမ်းမြောက်နေကြတဲ့ လက္ခဏာ ရှိတယ်’

‘ခင်ဗျား အနေနှင့် လုံးလုံးလျားလျား ဒီမှာပဲ အခြေစိုက်တော့မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ ထင်တယ်’ ဟု ကွန်ဝေးက ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် အလုပ်တစ်ခု ရပြီလို့ပဲ ပြောရမှာပဲ။ ဒီအလုပ်ကလည်း ထူးခြားတဲ့ အလုပ်ပဲ။ ကိစ္စတစ်ခုဟာ ဘယ်လို အဆုံးသတ်သွားမလဲ ဆိုတာကတော့ ခင်ဗျားတို့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လို လုပ်ပြီး သိနိုင်ပါ့မလဲ။ ကျွန်တော့် နိုင်ငံက လူတွေ အနေနှင့်ကတော့ ကျွန်တော်က ရွှေတွင်း ရှိတဲ့ နေရာတွေကိုသာ ပြနိုင်မယ်လို့ သိရရင် ကျွန်တော့်ကို ဘယ်နည်းနှင့်မှ ထောင် ချချင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ အခက်အခဲက တစ်ခုပဲ ရှိမယ်။ ကျွန်တော့် စကားကို သူတို့က ယုံကြည်ကြပါ့မလား’

‘ယုံချင်လည်း ယုံမှာပေါ့။ လူတွေဟာ အထူးအဆန်းကို ယုံကြည်တတ်ကြတာပဲ’

ဘားနတ်က ရွှင်လန်း တက်ကြွစွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်သည်။

‘ဒီ စိတ်ကူးလေး ပေးတဲ့ အတွက် ဝမ်းသာတယ် ကွန်ဝေး။ ခင်ဗျားနှင့် ကျွန်တော်နှင့် အပေးအယူ တစ်ခု လုပ်နိုင်မယ့် အချက်ဟာ အဲဒါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် အရာရာတိုင်းမှာ ငါးဆယ် ငါးဆယ်နှုန်း ခွဲကြတာပေါ့။ ခင်ဗျားဘက်က လုပ်ပေးဖို့က တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ ကျွန်တော့် အစီရင်ခံစာထဲမှာ ခင်ဗျားရဲ့ အမည်ကို သုံးခွင့်ပေးရုံပဲ။ မစ္စတာ ကွန်ဝေး။ ဗြိတိသျှ ကောင်စစ်ဝန်ပေါ့။ ဒါဆိုရင် အစီရင်ခံစာမှာ အားအပြည့် ရှိသွားပြီ’

ကွန်ဝေးက ရယ်သည်။

‘ကျွန်တော်တို့ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့လေ။ ခင်ဗျား အစီရင်ခံစာကိုပဲ အလျင်ဆုံး ပြီးအောင် လုပ်ပါဦး’

မမျှော်လင့်ဘဲနှင့် ဖြစ်လာနိုင်မည့် အလားအလာ တစ်ခုကို ဆင်ခြင်စဉ်းစားမိသဖြင့် ကွန်ဝေးမှာ စိတ်ချမ်းသာလျက် ရှိသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် စိတ်သက်သာရာ သက်သာကြောင်း ဖြစ်စေမည့် အလုပ် တစ်ခု ရသွားသော ဘားနတ် အတွက် ဝမ်းသာနေမိ၏။

ကွန်ဝေးကဲ့သို့ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေသူမှာ ကွန်ဝေးနှင့် မကြာခဏ ဆုံမိနေသော လာမာ ဂိုဏ်းချုပ် ဖြစ်သည်။ ကွန်ဝေးသည် သူထံသို့ ညနေပိုင်းတွင် သွားရောက် လည်ပတ်လေ့ ရှိပြီး နာရီပေါင်းများစွာ ကုန်သည်အထိ စကား ပြောနေတတ်သည်။ အစေအပါးများက လက်ဖက်ရည်ပွဲ လာရောက် သိမ်းသွားပြီးသည်နောက် လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက သူ့အား ပြန်ဖို့ မပြောမချင်း ထိုင်နေလေ့ ရှိသည်။ လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် သူ ရောက်သွားသည့် အခါတိုင်း သူ့အဖော် သုံးဦး၏ တိုးတက်မှုနှင့် လူမှုရေး အခြေအနေများကို မေးမြန်း စုံစမ်းဖို့ မေ့သွားသည် မရှိပေ။

တစ်ကြိမ်တွင်မူ သူတို့ လူစု ယခုလို ရှန်ဂရီလာသို့ ရောက်လာရသည့် အတွက် သူတို့ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး အစဉ်တစိုက် လုပ်ကိုင်လာခဲ့သော လုပ်ငန်းများ အပေါ် မည်မျှလောက် အတိုင်းအတာ အထိ ထိခိုက် သွားရသည်ကို မေးမြန်း စုံစမ်းခြင်း ပြုလေသည်။

ကွန်ဝေးကလည်း တုံ့ဆိုင်းခြင်း မပြုဘဲ ချက်ချင်းပင် အဖြေ ပြန်ပေးသည်။

‘မာလင်ဆန်ကတော့ သူ့အလုပ်မှာ အတော်ကို အဆင်ပြေ နေတဲ့ သဘော ရှိပါတယ်။ သူကတော့ တက်ကြွမှုလည်း ရှိတယ်။ သူ့ အလုပ်ခွင်မှာ ကြီးမြင့် ထင်ပေါ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒကလည်း သိပ်ကြီးပါတယ်။ ကျန်လူ နှစ်ဦးက

တော့' ကွန်ဝေးက ပန်းနှစ်ဖက်ကို တွန့်လိုက်သည်။ 'အမှန်အတိုင်း ပြောရမယ် ဆိုရင် ဒီမှာ ရှိနေတဲ့ အခြေအနေက သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့် သင့်တော်နေတဲ့ အတွက် ဒီမှာပဲ နေကြပါလိမ့်မယ်။ အနည်းဆုံး တစ်စုံတစ်ခုသော ကာလ အထိတော့ နေကြမှာပါ'

ခန်းဆီး ကာထားသော ပြတင်းပေါက်ဆီမှ ဝင်းခနဲ လက်သွားသော အလင်းရောင်တန်း တစ်ခုကို သူ သတိထား လိုက်မိသည်။ သူ ဤအခန်းသို့ အလာ ခြံဝင်းများကို ဖြတ်လာစဉ်က မိုးခြိမ်းသံများကို ကြားခဲ့ရ၏။ အခု အခန်းထဲ ရောက်မှတော့ ဘာသံကိုမှ မကြားရတော့။

'ဟုတ်တာပေါ့' ဟူသော စကားသံသည် ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးထံမှ ထွက်လာသည်။ 'ကျွန်ုပ်တို့ အနေနှင့် သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံးကို ကိုယ့်ရပ် ကိုယ့်ဒေသမှာ နေရသလို ဖြစ်အောင် အစွမ်းကုန် ဆောင်ရွက်ပေးထားခဲ့ပါတယ်။ မစ္စ ဘရင့်ခ်လိုးက ကျွန်ုပ်တို့ကို ဘာသာ ပြောင်းအောင် လုပ်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ ရှိနေတယ်။ မစ္စတာ ဘားနတ်ကလည်း ကျွန်ုပ်တို့ကို အသွင်ပြောင်းစေချင်တဲ့ ဆန္ဒ ရှိနေတာပါပဲ။ သူကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကုမ္ပဏီ လီမိတက် တစ်ခု အဖြစ် ပြောင်းစေချင်နေတာပါ။ အပြစ်ကင်းစင်တဲ့ စီမံကိန်းတွေပါပဲ။ သူတို့အတွက် အချိန်ဟာ အေးအေးဆေးဆေးနှင့်ပဲ ကုန်လွန်သွားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် သင့်ရဲ့ မိတ်ဆွေ လူငယ်ကလေး အဖို့မှာတော့ ရွှေကရော ဘာသာရေးကပါ စိတ် ပြေသိမ့်မှု မပေးနိုင်ဘူး။ သူ့ကို ဘယ်လို လုပ်ကြမလဲ'

- 'မှန်ပါတယ်။ သူဟာ ပြဿနာ ဖြစ်လာဖို့ ရှိနေပါတယ်'
 - 'ကျွန်ုပ်ကတော့ သူဟာ သင့်ပြဿနာ ဖြစ်လာမှာ စိုးရိမ်မိတယ်'
 - 'ဘာကြောင့် ကျွန်တော့် ပြဿနာ ဖြစ်လာမယ်လို့ ပြောတာလဲ'
- ချက်ချင်း အဖြေမပေး။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် လက်ဖက်ရည်ပွဲ လာချပေးနေသောကြောင့် ပေတည်း။

'နှစ်စဉ် အခုလို အချိန်ကျရင် ကရာကာလံ တောင်တန်းဟာ ကျွန်ုပ်တို့ဆီကို မုန်တိုင်းတွေ စေလွှတ်တတ်ပါတယ်' ဟု ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ပြောသည်။ 'လမင်းပြာပြာမှာ နေတဲ့ လူတွေကတော့ ဒီမုန်တိုင်းတွေကို တောင်ကြားလမ်းရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်မှာ ရှိနေတဲ့ အလွန် အပြောကျယ်လှတဲ့ လွင်ပြင်ကြီးထဲက ဒေါသကြီးနေတဲ့ မကောင်းဆိုးဝါး နတ်မိစ္ဆာကြီးတွေက စေလွှတ်နေတာလို့ ယုံကြည်ကြတယ်။ တောင်ကြားလမ်းရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်ကို သူတို့က ပြင်ပလောကလို့ ခေါ်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ကျေးရွာသုံး စကား တစ်လုံး ဖြစ်ပါတယ်။

သူတို့ နေထိုင်ရာ အရပ်က လွဲပြီး ကမ္ဘာကြီးရဲ့ ကျန်တဲ့ အစိတ်အပိုင်း အားလုံးကို ပြင်ပ လောကလို့ပဲ သုံးကြပါတယ်။ တကယ်တော့လည်း သူတို့ဟာ ပြင်သစ် အင်္ဂလန် စတဲ့ တိုင်းပြည်တွေကို လုံးဝ မသိကြပါဘူး။ သူတို့ အနေနှင့် အိန္ဒိယကိုတောင် သိကြတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူတို့ စိတ်ကူးထဲမှာ ကျန်တဲ့ နယ်မြေဒေသ အားလုံးဟာ အလွန် မြင့်မားတဲ့ အရပ်ဒေသ တစ်ခုမှာ တည်ရှိနေတဲ့ အလွန် ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းပြီး အကန့်အသတ် အတိုင်းအတာ မသိလောက်အောင် ကျယ်ပြန့်တဲ့ မြေပြန့် လွင်ပြင်ကြီး တစ်ခု ဖြစ်နေပါတယ်။ သူတို့အဖို့မှာ နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် လေထု မဲ့နေတဲ့ သူတို့ နေရာကလေးဟာ သုခဘုံပါပဲ။ ဒီတောင်ကြား လွင်ပြင်ထဲက အပြင်လောကကို ထွက်သွားဖို့ ဆိုတာ လုံးဝ စဉ်းစားလို့ မရတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုပါ။ သူတို့က ကံမကောင်း ရှာကြတဲ့ ပြင်ပ လောကသားတွေဟာ သူတို့ တောင်ကြား လွင်ပြင်ထဲကို ဝင်ရောက် လာချင်စိတ် အလွန် ပြင်းပြနေကြတယ်လို့ ယူဆကြတယ်။ ဒါဟာ ရှုမြင် သုံးသပ်ပုံချင်း မတူတဲ့ ပြဿနာ တစ်ခုပါ။ ကျွန်ုပ် ပြောတာ ဟုတ်ပါသလား'

ကွန်ဝေးက ဤမှတ်ချက်မျိုးကို ဘားနတ်ကလည်း ပေးခဲ့ဖူးကြောင်း ပြောပြသည်။ 'ဉာဏ်ပညာ အလွန် ထက်မြက်ပါပေတယ်' ဟု လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက ဝေဖန်သည်။ 'သူဟာ ကျွန်ုပ်တို့ အတွက် ပထမဆုံးသော အမေရိကန် လူမျိုးပါပဲ။ ကျွန်ုပ်တို့ ကံကောင်းကြပါတယ်'

နိုင်ငံပေါင်း တစ်ဒါဇင်ခန့်ရှိ ပုလိပ် အဖွဲ့က အပြင်းအထန် လိုက်လံရှာဖွေနေသော ဘားနတ်လို လူစား တစ်ယောက်ကို ရရှိခြင်းသည် လာမာဘုန်းကြီးကျောင်း အတွက် ကံကောင်းခြင်း တစ်ရပ် ဖြစ်ပါသည် ဟူသော စကားသည် ကွန်ဝေး အဖို့တော့ စိတ်အေးစရာ စကားပင် ဖြစ်ချေသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ဘားနတ် အကြောင်းကို ထုတ်ဖော်၍ မပြောချေ။ သူ့အကြောင်းကို သူ့ဘာသာသူ ပြောပြစေခြင်းသည် အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မည် ဟု သူ တွက်လိုက်သည်။

'သူ့စကား မုန်တယ်ဆိုတာ သံသယ ဖြစ်ဖို့ မရှိပါဘူး။ ကနေ့ခေတ်မှာ ဒီနေရာကို လာနေခွင့်ရရင် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ ဖြစ်မယ့် လူတွေဟာ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ အများကြီး ရှိနေပါတယ်'

'အဆမတန်ကို များပြားနေပါတယ် ကွန်ဝေး။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ပင်လယ်ပြင် လေပြင်းမုန်တိုင်းကြားမှာ သွားနေတဲ့ တစ်စင်းတည်းသော အသက်ကယ်လှေ ဖြစ်နေပါတယ်။ ကံကောင်းသူ အနည်းငယ်မျှသာကို ဆယ်ယူ နိုင်ပါ

တယ်၊ အကယ်၍ သင်္ဘောပျက်က လူအားလုံး ကျွန်ုပ်တို့ လှေပေါ် စုပြုံပြီး တက်လာကြမယ် ဆိုရင်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ပါ ရေအောက် ရောက်သွားကြရပါ လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုလောလောဆယ် ဒီကိစ္စကို မစဉ်းစားဘဲ နေကြပါဦး စို့ရဲ့၊ သင်ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ဂီတ ပညာရှင် ဘရီးအက်နှင့် အတော်ကလေး ခင်မင် ရင်းနှီး နေကြပြီလို့ ကျွန်ုပ် ကြားတယ်၊ သူဟာ ခင်မင်စရာ ကောင်းတဲ့ လူတစ်ဦးပါ၊ ကျွန်ုပ်နှင့်လည်း တစ်နိုင်ငံတည်းသား တစ်ယောက်ပါ၊ ကမ္ဘာပေါ် မှာ ရှိခဲ့သမျှ တေးဂီတ ပညာရှင် အားလုံးထဲမှာ ရှိပင်ဟာ အတော်ဆုံး ဆိုတဲ့ သူ့ အယူအဆကိုတော့ ကျွန်ုပ် သဘော မတူနိုင်ပါဘူး၊ သင် သိပြီးဖြစ်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ ကျွန်ုပ်ကတော့ မိုးဇက်ကို ပိုပြီး နှစ်သက်ပါတယ်'

သူ စောစောက မေးခဲ့သည့် မေးခွန်းကို ကွန်ဝေး သတိရလာသည်။ သူမေးခွန်းကို လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက အဖြေ မပေးသေး။ သို့သော် သူ ထပ် ၍ မမေး။ လက်ဖက်ရည်ပွဲ သိမ်းပြီး၍ အစေ့အပါး အားလုံးကို ပြန်လွှတ်လိုက် သည့် အချိန်ကျမှ ထိုမေးခွန်းကို ထပ်၍ မေးဖြစ်သည်။

'စောစောက ကျွန်တော်တို့ မာလင်ဆန် အကြောင်း စကားစပ်မိခဲ့ကြ ပါတယ်၊ အဲဒီတုန်းက သူဟာ ကျွန်တော့် ပြဿနာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဂိုဏ်း ချုပ်ကြီး ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ဘာကြောင့် အဲသလို ပြောပါသလဲ'

လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ပေးသည့် အဖြေမှာ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကလေး ဖြစ် သည်။

'ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်ဟာ မကြာမီ ခန္ဓာ စွန့်ရတော့မယ့် အခြေအနေကို ရောက်နေလို့ပါ'

အလွန် အလွန် ထူးခြားသော စကားဖြစ်သဖြင့် ကွန်ဝေးမှာ အတန်ကြာ မှု စကားမပြောနိုင်ဘဲ ကြက်သေသေလျက် ရှိ၏။ လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးက တော့ သူ့စကားကို ဆက်သည်။

'သင် အံ့ဩနေသလား ငါ့သား၊ ဒါပေမယ့် သင်တို့ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး မရဏဒုက္ခကို မလွန်မြောက်နိုင်ဘဲ သတ္တဝါတွေပါ၊ ရှန်ဂရီလာမှာတောင် ဒီ ဒုက္ခကို မကျော်လွှားနိုင်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ် အနေနှင့် အခုအချိန်ထိ နောက်ထပ် ကာလ အနည်းငယ်မျှ နေချင်သေးတယ် ဆိုရင် နေလို့ ဖြစ်နိုင်တဲ့ အလားအလာ ဟာ ရှိပါသေးတယ်၊ ဆိုကြပါစို့ရဲ့၊ နောက်ထပ် နှစ်အနည်းငယ် နေမယ် ဆို ရင်တောင် နေလို့ ရပါသေးတယ်၊ အခုလို ထုတ်ဖော် ပြောလိုက်ခြင်းဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လမ်းဆုံးကို ကျွန်ုပ် မြင်ထားတဲ့အတိုင်း အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း

အသိပေးလိုက်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။

'ကျွန်ုပ်ရဲ့ စကားကို ကြားကြားချင်း သင့်စိတ်မှာ ဝင်လာတဲ့ စိုးရိမ် ကြောင့်ကြမှုကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ သင့်ရဲ့ ရုပ်လက္ခဏာ အသွင်ပြောင်းမှု ဟာ ကျွန်ုပ်အဖို့ နှစ်လိုဖွယ်ရာ ရှိလှပါတယ်၊ ကျွန်ုပ် ဟန်မဆောင်ချင်ပါဘူး၊ သေခြင်းတရားကို ဆင်ခြင် နှလုံးသွင်းလိုက်တဲ့ အခါတိုင်း ကျွန်ုပ်ရဲ့ စိတ်ဟာ သာယာမှု မရှိပါဘူး၊ ဒီအသက်အရွယ် ရောက်နေတာတောင်မှ ကျွန်ုပ်ဟာ သေခြင်းတရားကို တောင့်တမှု မရှိသေးပါဘူး၊ ကံအားလျော်စွာပဲ ကျွန်ုပ်ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရုပ်အားဖြင့် သေစေနိုင်တဲ့ အရာကတော့ အနည်းငယ်မျှသာ ကျန်ပါတော့တယ်၊ ကျန်တဲ့အပိုင်းတွေ အတွက်ကတော့ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ရဲ့ ဘာသာတွေဟာ အကောင်းဟူသမျှကို ညီညွတ်မျှတအောင် ပေါင်းစည်း ထားခြင်းကို ဖော်ပြလျက် ရှိပါတယ်။

'ကျွန်ုပ် အနေနှင့်ကတော့ ကျေနပ်မှု ရှိနေပါပြီ၊ ဒါပေမယ့် ကျန်ရှိနေ သေးတဲ့ နာရီပိုင်း ကာလအတွင်းမှာ ထူးဆန်းသော ခံစားမှု တစ်ခုဟာ ကျွန်ုပ် ရဲ့ စိတ်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်ုပ် အနေနှင့် သိရမယ့် အချက်က တခြား မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ခုတည်းသော တာဝန်ကို ဆောင်ရွက် ဖို့သာ အချိန် ရှိပါတော့တယ်၊ အဲဒီ တာဝန်ဟာ ဘာလဲ ဆိုတာ သင် ခန့်မှန်း နိုင်ပါသလား'

ကွန်ဝေး ငြိမ်ဆိတ်လျက် ရှိသည်။

'အဲဒီ ကိစ္စဟာ သင်နှင့် ဆက်စပ်နေပါတယ် ငါ့သား'

'အလွန် ကြီးမား မြင့်မြတ်တဲ့ ဂုဏ်ပုဒ် တစ်ခုကို ချီးမြှင့်ခြင်းလို့ ကျွန် တော် ယူဆပါတယ်'

'အခု ချီးမြှင့်တာထက် ပိုပြီး ချီးမြှင့်လိုတဲ့ ဆန္ဒဟာ ကျွန်ုပ် စိတ်ထဲမှာ ရှိနေပါတယ်'

ကွန်ဝေးက ဦးခေါင်းကို မသိမသာကလေး ညွတ်လိုက်သည်။ သို့ သော်လည်း စကားတော့ မပြော။ လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် တစ်ခဏမျှ ကွန်ဝေး၏ အရိပ်အခြည်ကို စောင့်ကြည့်နေသေးသည်။ ထို့နောက်မှ သူ့စကား ကို ဆက်သည်။

'သင် သိကောင်း သိနေပါလိမ့်မယ်၊ သင်နှင့် ကျွန်ုပ် ဒီအခန်းထဲမှာ အကြိမ်ပေါင်း များစွာ ဆုံတွေ့ပြီး ဆွေးနွေး ပြောဆို နေကြတာဟာ ဖြစ်ရိုး ဖြစ်စဉ် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ထုံးစံတစ်ခု

ရှိပါတယ်။ တခြား မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ဘယ်တော့မှ အစဉ်အလာ ရိုးရာ ထုံးတမ်း ဓလေ့တွေရဲ့ ကျေးကျွန်များ မဖြစ်စေဘူး ဆိုတဲ့ ထုံးစံပါ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တင်းကျပ်မှုတွေ မရှိပါဘူး။ တရားသေ ဆုပ်ကိုင်မှုတွေ မရှိပါဘူး။ အစွဲအလမ်းကြီးတဲ့ ဥပဒေ စည်းကမ်းတွေလည်း မရှိပါဘူး။ သင့်တော်မယ် ထင်တဲ့ဟာကို ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်ပါတယ်။ အတိတ်က ဖြစ်ရပ်တွေရဲ့ လမ်းညွှန်မှု ကို နည်းနည်းပဲ ခံယူပါတယ်။ ကျွန်ုပ်တို့ဟာ ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ ပစ္စုပ္ပန် ဉာဏ် အမြော်အမြင်နှင့် အနာဂတ် ဉာဏ် အမြော်အမြင်ပေါ်မှာပဲ အများဆုံး အခြေခံ ကြပါတယ်။ ဒါကြောင့်မို့ ကျွန်ုပ် နောက်ဆုံး ဆောင်ရွက်ရမယ့် တာဝန်ကို လည်း ဒီနည်း အသုံးပြုပြီး လုပ်ရပါလိမ့်မယ်'

ကွန်ဝေးက ငြိမ်ဆိတ်မြဲ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

'ငါ့သား၊ ရှန်ဂရီလာရဲ့ ကံကြမ္မာကို ကျွန်ုပ် သင့် လက်သို့ ပေးအပ်ပါ တယ်'

နောက်ဆုံးတွင် တိတ်ဆိတ်မှုသည် ပြိုကွဲသွားသည်။ သိမ်မွေ့နူးညံ့ပြီး သာယာ နာပျော်ဖွယ် ရှိလှသော တိုက်တွန်းသံများကို သူ့နားများမှ ကြားနေ ရသည့်နှယ် ခံစားရသည်။ ပဲတင်သံများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသို့ ကူးပြောင်းသွားသည်။ နောက်ဆုံးတွင် အသံဆို၍ သူ့ နှလုံး ခုန်သံသာလျှင် ကျန်ခဲ့၏။ ထို့နောက် စကားပြောသံကို သူ ကြားရသည်။

'ကျွန်ုပ် သင့်ကို စောင့်မျှော်နေခဲ့တာ အချိန်ကာလအားဖြင့် အများကြီး ကြာခဲ့ပါပြီ ငါ့သား။ ကျွန်ုပ် ဒီအခန်းထဲမှာ ထိုင်ပြီး လူသစ်တွေရဲ့ မျက်နှာတွေ ကို ကြည့်ခဲ့ပါတယ်။ သူတို့ မျက်လုံးတွေထဲမှာ ကျွန်ုပ် စူးစမ်း ရှာဖွေခဲ့ပါ တယ်။ သူတို့ရဲ့ အသံတွေကို နားထောင်ခဲ့ပါတယ်။ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် မှာ သင့်ကို တွေ့ရမှာပဲလို့ အမြဲတစေ မျှော်လင့်ချက် ထားခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်ုပ် ရဲ့ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်တွေဟာ အရွယ်တွေ အိုလာပြီး ပညာဉာဏ်တွေ ကြီးမား လာခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အသက် ငယ်ငယ်နှင့် ပညာဉာဏ် ကြီးမားနေတာ ကတော့ သင်ပါပဲ။ ကျွန်ုပ် သင့်ကို အင်မတန် ခက်ခဲတဲ့ တာဝန် ပေးနေတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့အစည်းဟာ ပိုးသားနှင့် ပြုလုပ်ထားတဲ့ အနောင်အဖွဲ့များကိုသာ သိကြတာပါ။ မုန်တိုင်း ထန်နေချိန် မှာ ညင်သာ သိမ်မွေ့နေဖို့၊ စိတ်ရဲ့ အနှစ်သာရတွေကို ပြုစု ပျိုးထောင်နေဖို့ နှင့် ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင် ကြီးမားမှုနှင့် လျှို့ဝှက်မှုတွေကို ဦးထိပ်ပန်ဆင်ဖို့ ပါပဲ။ ဒါတွေဟာ သင့် အတွက် အင်မတန်မှ လွယ်ကူပြီး သာယာမှု ရနိုင်တဲ့

အရာတွေပါ။ ဒါတွေကို ဆောင်ရွက်ရင်းနှင့် သင်ဟာ စိတ်ရဲ့ ချမ်းသာ သုခ ရရှိမှာ မလွဲပါဘူး'

ကွန်ဝေးသည် စကား ပြန်ပြောရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် မပြောနိုင်။ ပြောစရာ စကားလည်း ရှာမရ။ ဝင်းခနဲ လက်လိုက်သော အလင်းရောင်တန်း တစ်ခုကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် မြင်လိုက်ရသည်။ 'မုန်တိုင်း၊ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ရည်ညွှန်းပြီး ပြောနေတာ ဒီမုန်တိုင်းလား' ဟု ရေရွတ်သည်။

'အဲဒါမျိုးပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ငါ့သား။ ကမ္ဘာကြီး အနေနှင့် အလျင့် အလျင် က လုံးဝ မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ မုန်တိုင်းမျိုးပဲ။ လက်နက်တွေကလည်း လုံခြုံမှု ပေး လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး။ အာဇာနည် တန်ခိုးကလည်း အကူအညီ ပေးလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး။ သိပ္ပံ ပညာကလည်း အဖြေရှာ ပေးနိုင်လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး။ ဒီ မုန်တိုင်းဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ ယဉ်ကျေးမှုတိုင်းကို ပျက်စီးသွားအောင် နင်းခြေပစ်သည် အထိ၊ လူသား အားလုံးကို အလွန် ကြီးမား ကျယ်ပြန့် နက် ရှိုင်းလှတဲ့ အမှောင်ထု လဟာကြီးထဲ ကျရောက်သွားသည် အထိ ပြင်းထန် လိမ့်မယ်။

'ဒီအမြင် အာရုံဟာ စစ်ဘုရင် နပိုလီယံရဲ့ နာမည်ကို လူသိရှင်ကြား မဖြစ်သေးခင် အချိန်ကတည်းက ကျွန်ုပ် မြင်ခဲ့တာပါ။ အခုဆိုရင် ဒီဟာကို ကျွန်ုပ် ပိုပြီး မြင်လာခဲ့ပါတယ်။ နာရီပိုင်းနှင့် အမျှ ပိုပြီး ပြက်ပြက်ထင်ထင် ပြတ်ပြတ်သားသား မြင်လာခဲ့ရပါတယ်။ ကျွန်ုပ် အမြင် မှားနေပါတယ်လို့ သင် ပြောမလား'

ကွန်ဝေးက အဖြေပေးသည်။

'မမှားပါဘူး။ မှန်ကောင်း မှန်ပါလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်။ ဒီလို မုန်တိုင်းမျိုးဟာ အလျင်က တစ်ကြိမ် ကျရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ အဲဒီနောက် မှာတော့ နှစ်ပေါင်း ငါးရာတိတိ ကြာမြင်ခဲ့တဲ့ အမှောင်ခေတ်ကြီး ပေါ်ပေါက် ခဲ့ရပါတယ်။

'ဖြစ်ရပ်တွေဟာ တစ်သေဝေမတိမ်း အတိအကျ မတူပါဘူး။ ဟိုတုန်းက ကြုံခဲ့ရတဲ့ အမှောင်ခေတ်ဟာ အလွန်အမင်း မှောင်ကြီးကျနေတဲ့ခေတ် မဟုတ် ပါဘူး။ အလင်းရောင် မှန်ဝါးဝါးတွေကို ဟိုတစ်စု သည်တစ်စု မြင်တွေ့နေရ ပါသေးတယ်။ အကယ်၍ ဥရောပတိုက်ဘက်မှာ အလင်းရောင် ကွယ်ပျောက် သွားသည့်တိုင်အောင် တခြား ရောင်ခြည်တွေကတော့ ရှိနေပါသေးတယ်။ တရုတ်ပြည်ကနေပြီး ပီရူးနိုင်ငံ အထိ ကြားတစ်လျှောက်မှာ ထပ်မံ ထွန်းညှိ

ပေးနိုင်မယ့် မီးတွေဟာ ကျန်ရှိနေပါသေးတယ်။

‘ဒါပေမယ့် အခု ကျရောက်လာမယ့် အမှောင်ခေတ်ကတော့ တစ်ကမ္ဘာလုံးကို တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ကျရောက် လွှမ်းခြုံသွားမှာပါ။ လွတ်မြောက်ရာ လမ်းလည်း ရှိမယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ခိုလှုံစရာ နေရာ ဌာနကိုလည်း တွေ့မှာ မဟုတ်ပါဘူး။ လူသူလေးပါး မသိနိုင် မတွေ့နိုင်လောက်အောင် လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ နေရာဌာနမျိုး၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အစွမ်းကုန် နှိမ်ချပြီး နိဝါတ တရားကို လက်ကိုင်ထားတဲ့ ဒေသမျိုးတွေသာ အဲဒီ အမှောင်ထုကြီးရဲ့ ဘေးက လွတ်မြောက်စရာ ရှိပါတယ်။’

‘အဲသလို အရည်အချင်း နှစ်မျိုးကို ရှန်ဂရီလာမှာ ရှိနိုင်လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ရပါတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ မြို့ကြီး ပြကြီးတွေက လူသားတွေ အတွက် သေမင်းတမန် ဗုံးအလုံးပေါင်း များစွာကို သယ်ဆောင်လာတဲ့ လေယာဉ်မှူးဟာ ကျွန်ုပ်တို့ လမ်းကို ရောက်လာလိမ့်မယ် မဟုတ်ပါဘူး။ အကယ်၍ မတော်တဆ ရောက်လာသည့်တိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဗုံးတစ်လုံး လောက်မှ တန်ဖိုး ရှိတယ်လို့ တွက်မယ် မထင်ပါဘူး။’

‘အခုပြောနေတဲ့ အရာအားလုံးဟာ ကျွန်ုပ်ရဲ့ လက်ထက်မှာ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ယူဆပါသလား။’

‘အဲဒီ မှန်တိုင်းကျနေတဲ့ အချိန်ကာလကြီးကို သင် ကျော်လွှား လွတ်မြောက် သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် ယုံကြည် ထားပါတယ်။ အဲဒီ မှန်တိုင်းကြီး ကျရောက်ပြီးတဲ့နောက် နှစ်ကာလပေါင်း မြောက်မြားစွာ လူသူလေးပါး ကင်းမဲ့နေမယ့် ပစ္စန္ဒရစ် ခေတ်ကြီး တစ်လျှောက်မှာလည်း သင်ဟာ အသက်နှင့် ကိုယ် တည်မြဲနေဦးမှာပါ။ အသက်အရွယ်က ကြီးလာတာနှင့် အမျှ ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်ကလည်း ကြီးလာပါလိမ့်မယ်။ ခန္တီ ပါရမီလို့ ခေါ်တဲ့ သည်းခံခြင်း တရားကိုလည်း ပိုပြီး လက်ကိုင် ထားနိုင်နေပါလိမ့်မယ်။’

‘ကျွန်ုပ်တို့ သမိုင်းရဲ့ သိမ်မွေ့ နူးညံ့သော အရာ မှန်သမျှကို ပျက်စီးပျောက်ပျက်မသွားအောင် သင်ဟာ ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ထားနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ သင့်ရဲ့ စိတ်မှ ပေါက်ဖွားလာတဲ့ အသစ်အသစ်သော အရာများလည်း ထပ်မံ ဖြည့်စွက် ပေါင်းစည်း ပေးခဲ့နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အသစ် အသစ် ရောက်လာတဲ့ လူစိမ်းတွေကို သင်ဟာ ကြိုဆို လက်ခံပြီး အသက်အရွယ် အိုမင်းမှုနှင့် ဉာဏ်ပညာ အမြော်အမြင်ကြီးမှု သဘောတရားတွေ ဥပဒေသတွေကို သင်ကိုယ်တိုင် သင်ကြား ပြသပေးရပါလိမ့်မယ်။ သင်ကိုယ်တိုင်က ဘာမှ မလုပ်နိုင်

မကိုင်နိုင်လောက်အောင် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်သွားတဲ့ အခါမှာအဲဒီ လူစိမ်းတွေထဲက အသင့်တော်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦးက သင့်နေရာကို ဆက်ခံပါလိမ့်မယ်။

‘အဲဒီ ဖြစ်ရပ် အဆင့်ရဲ့ ဟိုတစ်ဖက်ကိုတော့ ကျွန်ုပ် မမြင်တော့ပါဘူး။ ကျွန်ုပ်ရဲ့ အမြင်အာရုံဟာ အားနည်းသွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့်လို့ အလွန်အလှမ်း ကွာလှတဲ့ အချိန်ကာလ တစ်ခုကိုတော့ ကျွန်ုပ် မြင်နေရပါသေးတယ်။ ရတနာ မရှိလောက်အောင် ဖြစ်နေတဲ့ အပျက်အစီးတွေ ကြားကနေပြီး ကမ္ဘာသစ် တစ်ခု ပေါက်ဖွားလာဖို့ လူးလွန် လှုပ်ရှားနေပါတယ်။ လှုပ်ရှားရုန်းကန်မှုဟာ အားမရှိပါဘူး။ ချည်နဲ့လွန်းလှပါတယ်။ သို့သော်လည်း မျှော်လင့်ချက် အပြည့်ထားပြီး သူ့ရဲ့ ပျက်စီး ဆုံးရှုံးမှုတွေနှင့် ယုံတမ်းစကားလို အဖြစ်မျိုး ရောက်နေတဲ့ တစ်ချိန်က သူပိုင်ပစ္စည်းတွေ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖိုးတန် ရတနာများ နောက်ကို လိုက်လံ ရှာဖွေလျက် ရှိနေတာပါ။’

‘တကယ်တော့ သူတို့ ရှာဖွေနေတဲ့ ရတနာတွေဟာ ဒီနေရာမှာ ရှိနေပါလိမ့်မယ် ငါ့သား။ ဒီရတနာ ပစ္စည်းတွေဟာ တောင်စဉ် တောင်တန်း အထပ်ထပ်ရဲ့ နောက်ကွယ်က လမင်းပြာပြာ တောင်ကြားထဲမှာ ပုန်းအောင်း နေကြပါလိမ့်မယ်။ လူသားတွေရဲ့ ယဉ်ကျေးမှုကို ပြန်လည် ဆန်းသစ် လာစေမယ့် ခေတ်သစ် တစ်ခု ပေါက်ဖွားလာအောင် လုပ်ပေးဖို့ အတွက် အထူးအဆန်း အဖိုးတန် ရတနာ ပစ္စည်းများ အဖြစ် သိုလှောင်ပြီး ပြုစု ပျိုးထောင်ထားတာကို တွေ့ကြရပါလိမ့်မယ်။ နောက်ပြီးတော့...’

စကား ပြောနေသံသည် ရပ်သွားသည်။ ကွန်ဝေးသည် သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင် ရှိနေသော အလွန် ခံ့ညားပြီး အလွန် ကျက်သရေ ရှိသည့် မျက်နှာကို မြင်နေရ၏။ သာမန် လူသား တစ်ဦး၏ မျက်နှာမျိုး မဟုတ်။ အလွန် တည်ကြည်ပြီး အလွန် ဖြူစင် သန့်ရှင်းသည့် မျက်နှာ။

ထို့နောက် မျက်နှာတွင် ရှိနေသည့် အလင်းရောင်သည် တဖြည်းဖြည်းချင်း မေးမှိန်လာသည်။ မျက်နှာပေါ်တွင် ဘာမှ မရှိတော့။ မျက်နှာဖုံး တစ်ခုလိုလို၊ မည်းမှောင်သော အရိပ် တစ်ခုလိုလို၊ ဆွေးမြည့်နေသော သစ်သားစတစ်စ ကြေမှုနေသည့် ပုံသဏ္ဍာန်။ လုံးဝ လှုပ်ရှားခြင်း မရှိ၊ မျက်လုံးများသည် ပိတ်လျက် ရှိ၏။

သူသည် အတန်ကြာမျှ စောင့်ကြည့်နေသည်။ အိပ်မက် တစ်ခု မက်နေသည့်နယ် ရှိသည်။

ထို့နောက် သူ စိတ်တွင်းသို့ အသိတစ်ခု ဖျတ်ခနဲ ဝင် လာ သည်။
လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးသည် သူ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို စွန့်ပယ်သွားခဲ့လေပြီ။

လက်ရှိ အခြေအနေသည် အမှန်တကယ် ဖြစ်လာခြင်းမှ ဟုတ်ပါလေစ။ ထူး
ဆန်းလွန်းသဖြင့် ယုံကြည်ရန် ခက်ခဲလျက် ရှိ၏။ တကယ် ဖြစ်ရပ် ဟုတ်
မဟုတ် စူးစမ်းဖို့တော့ လိုမည် ထင်၏။ သူ့ အတွင်းစိတ်၏ လှုံ့ဆော်မှုဖြင့်
သူ့လက်နှင့် သူ့မျက်လုံးများသည် အသက်ဝင် လှုပ်ရှားလာသည်။

ကွန်ဝေးသည် သူ့ လက်တစ်ဖက်ကို မြောက်၍ သူ့ လက်ပတ်နာရီကို
ကြည့်လိုက်သည်။ ည ဆယ်နှစ်နာရီ ထိုးပြီး၍ ဆယ်ငါးမိနစ်မျှပင် ရှိခဲ့လေပြီ။
အခန်းကို ဖြတ်၍ တံခါးဆီ လျှောက်အလာတွင် သူ့ခေါင်းထဲသို့ အတွေး
တစ်ခု ဝင်လာသည်။ ဤပြဿနာ အတွက် မည်သည့် အချိန်တွင် မည်သူ့ဆီက
မည်ကဲ့သို့ အကူအညီ တောင်းခံရပါမည်နည်း။ ညပိုင်းဆိုလျှင် တိဗက် အား
လုံးကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီ ဖြစ်၏။ ချန်း သို့မဟုတ် တခြား လူတစ်ဦးကို
ရှာဖို့မှာလည်း ဘယ်မှာ သွား၍ ရှာရမုန်း မသိ။

သူသည် မှောင်မည်းလျက်ရှိသော လူသွားစင်္ကြံတွင် မဝေခွဲနိုင်သော
စိတ်ဖြင့် ရပ်လျက် ရှိသည်။ ပြတင်းပေါက် တစ်ခုမှနေ၍ ကြည့်လင်သော
မိုးကောင်းကင်ကို လှမ်းမြင်နေရ၏။ တစ်ချက် တစ်ချက် ဝင်းခနဲ လက်ခနဲ
ပေါ်လာသော လျှပ်စစ်ရောင် အောက်တွင် တောင်တန်းများသည် ငွေရောင်
တောက်လျက် ရှိကြလေသည်။

ယခုအချိန်အထိ အိပ်မက်တစ်ခုထဲ ရောက်နေသလိုလို ဇေဝေဝေါ ဖြစ်
နေသည့် ကြားမှာပင် ကွန်ဝေး၏ စိတ်ထဲ၌ သူ့ကိုယ်သူ ရှန်ဂရီလာ၏ အကြီး
အကဲ ဟူသော အသိစိတ် ဝင်လျက် ရှိသည်။ သူ့ ပတ်ဝန်းကျင်ရှိ အရာ အား
လုံးသည် မြတ်နိုးစရာတွေချည်း ဖြစ်သည်။ ဤအရာများသည် ရွံရှာ စက်ဆုပ်
ဖွယ်ရာ ကောင်းလှသော ကမ္ဘာလောကကြီး အတွင်းမှ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်
လိုသည့် သူ့အတွင်းစိတ်က ချစ်ခင် တွယ်တာလျက် ရှိသော အရာများ ဖြစ်
ချေသည်။

သူ့ မျက်လုံးများသည် အမှောင်ရိပ်များဆီသို့ လှည့်ပတ် သွားလာလျက်
ရှိ၏။ ရွှေရောင် တောက်နေသော အရာများ၊ လှိုင်းကဲ့သို့ အိမ်နေသော ဟင်္သာ

ပဒါး ဆေးရောင်များ။ ပြီးတော့ နှင်းပန်းအနံ့၊ အနံ့က ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာ
ပြီး ဖျတ်ခနဲ ပြန်ပျောက်သွားသည်။ သူသည် တစ်ခန်းဝင် တစ်ခန်းထွက်
လျှောက်သွားလျက် ရှိသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ခြံဝင်းများကို ကျော်ဖြတ်ကာ ပဒုမ္မာ ကြာကန်ဘေးသို့
ရောက်လာသည်။ လပြည့်ည၏ လမင်းသည် ကရာကာလံ တောင်ထိပ်
နောက်မှနေ၍ တရွေ့ရွေ့ လှုပ်ရှားသွားလျက် ရှိသည်။ ည နှစ်နာရီ ထိုးဖို့
မိနစ် နှစ်ဆယ်မျှသာ လိုတော့၏။

ထို့နောက်တော့ သူ့အနား၌ မာလင်ဆန် ရောက်နေသည်ကို သတိထား
မိသည်။ မာလင်ဆန်သည် သူ့လက်မောင်းကို ဆုပ်ဆွဲကာ အလျင်စလို ဆွဲ
ခေါ်သွားလျက် ရှိ၏။ ဘာတွေ ဖြစ်ပျက်နေသည်ကို သူ မသိ။ သို့သော်လည်း
ထူးခြားချက် တစ်ခုကိုတော့ သူ ကြားနေရ၏။ သူ့အား တရွတ်သီထိုး ဆွဲ
ခေါ်သွားနေသော မာလင်ဆန်သည် တစ်လမ်းလုံး အလွန် စိတ် လှုပ်ရှားစွာဖြင့်
စကား ပြောသွားနေခြင်းပေတည်း။

သူတို့သည် သူတို့ အစားအသောက် စားရာ အခန်းသို့ ရောက်လာကြသည်။
ထိုအချိန်ထိ မာလင်ဆန်၏ လက်တစ်ဖက်သည် ကွန်ဝေး၏ လက်မောင်းကို
ဆုပ်ကိုင်ကာ ဆွဲခေါ်နေဆဲ။

‘လာစမ်းပါဗျာ ကွန်ဝေး၊ ကျွန်တော်တို့ ပစ္စည်းတွေကို ထုပ်ကြ ပိုးကြ
မယ်၊ ကိုယ် နိုင်သလောက်တော့ သယ်သွားကြတာပေါ့၊ တကယ့် မင်္ဂလာ
သတင်းပဲဗျို့၊ မနက်မိုးလင်းလို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက် မရှိတော့ဘူး ဆိုတာ
ကိုသာ သိရင် ဘားနတ်နှင့် မစ္စ ဘရင့်စ်လို့တို့ ဘယ်လို ဖြစ်ကုန်မလဲ မပြော
တတ်ဘူး၊ ဒါကတော့ဗျာ၊ ဒီမှာ နေမယ်လို့ သူတို့ဘာသာ သူတို့ ဆုံးဖြတ်ထား
တာပဲ၊ သူတို့ နှစ်ယောက် မပါတာလည်း ခပ်ကောင်းကောင်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်
မယ်၊ ကျွန်တော်တို့အဖို့ ခရီး ပိုတွင်တာပေါ့၊ ဟုတ်ဘူးလား။’

‘ဒီမယ် ကွန်ဝေး၊ အထမ်းသမားတွေ ရောက်နေပြီဗျ သိလား၊ တောင်
ကြားရဲ့ ဟိုဘက် ငါးမိုင်လောက် အကွာမှာ ရောက်နေတာ၊ သူတို့ မနေ့က
ရောက်ကြသတဲ့၊ စာအုပ်တွေနှင့် တခြား ပစ္စည်းတွေ လာပို့တာ၊ မနက်ဖြန်
ပြန်ကြလိမ့်မယ်၊ ဒီမှာရှိတဲ့ ငနဲတွေရဲ့ စိတ်သဘောထားက ဒီတစ်ချက်တည်း
နှင့် ပေါ်တာပဲ၊ သူတို့က ကျွန်တော်တို့ကို လုံးဝ အသိမပေးဘဲ ဖုံးထားကြတာ၊
ကျွန်တော်တို့ကို ဘယ်လောက်ကြာကြာများ ဒီမှာ ထားမယ် မသိဘူး၊ ဒီမယ်
ကွန်ဝေး၊ ဟင် ခင်ဗျား ဘာဖြစ်နေသလဲ၊ ဖျားနေသလား’

ကွန်ဝေးသည် ကုလားထိုင် တစ်လုံးတွင် ခြေပစ် လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်
ပြီး သူ့ရှေ့ စားပွဲပေါ်သို့ တံတောင် နှစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်၍ မှေးမှိထားသည်။
သူ့ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မျက်လုံးများကို အုပ်ကာထားသည်။

‘ဖျားနေသလား၊ ဟင်အင်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖျားတာတော့ ဟုတ်မထင်
ပါဘူး၊ သိပ်ပြီး ပင်ပန်းသွားလို့ ထင်ပါရဲ့’

‘မုန်တိုင်းကြောင့် ဖြစ်ချင် ဖြစ်မှာပေါ့၊ စောစောက တစ်ချိန်လုံး ခင်
ဗျား ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျား ပြန်အရောက်ကို စောင့်နေတာ

နာရီပေါင်း မနည်းကြာလှပြီ

'ငါ... ငါ... လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးဆီ အလည်သွားနေတာ'

'အို သူ့ဆီလား၊ အေးလေဗျာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ ဒါ နောက်ဆုံး အခေါက် သွားလည်ခြင်းပေါ့၊ ဘုရားသခင်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရတော့မှာပဲ'

'အေး ဟုတ်တယ် မာလင်ဆန်၊ အခု ငါ ရောက်ခဲ့တာ နောက်ဆုံးပဲ'

ကွန်ဝေး၏ အသံမှာ တစ်မျိုးဖြစ်လျက် ရှိ၏။ ထိုနောက် ငြိမ်ဆိတ် နေပြန်သည်။ အထူးအဆန်း တစ်ခုခု တွေ့လာ၍ ငြိမ်ဆိတ်နေသည့် ပုံမျိုး ဖြစ်၏။ ကွန်ဝေး၏ အပြုအမူသည် မာလင်ဆန်၏ စိတ်ကို မရိုးမရွ ဖြစ် အောင် တွန်းထိုး လှုံ့ဆော်နေသည့်နည်း ရှိ၏။

'ကဲ ဘယ်လိုလဲ၊ ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ တက်တက်ကြွကြွလည်း မရှိဘူး၊

ကျွန်တော်တို့ လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်ဆန်ဆန် လုပ်ကြမှ ဖြစ်မယ်လေဗျာ'

ကွန်ဝေးကတော့ တွေ့ဝေ ငေးမော နေဆဲပင် ဖြစ်သည်။ အသိစိတ် ပြန်ဝင်လာအောင် သူ့ ကိုယ်သူ့ မနည်းကြိုးစား၍ အားထုတ်နေရသည့် ပုံမျိုး ဖြစ်၏။ 'ငါ ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ' ဟု ရေရွတ်သည်။

သူသည် စီးကရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိုသည်။ သူ့ လက်နှစ်ဖက်လုံး သည် တုန်ရီ လှုပ်ရှားလျက် ရှိကြ၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းများမှာလည်း တဆတ်ဆတ် တုန်လျက် ရှိကြသည်။

'ငါ မင်းပြောနေတာ ဘာမှ နားမလည်ဘူးကွာ၊ မင်းပြောတာ ဘာတဲ့

အထမ်းသမားတွေ ဆိုလား'

'ဟုတ်တယ်၊ အထမ်းသမားတွေ ဘယ်လိုလဲ၊ သတိမရသေးဘူးလား'

'မင်းက သူတို့ဆီကို သွားဖို့ စိတ်ကူးနေသလား'

'စိတ်ကူးတယ် ဟုတ်လား၊ ဘာစိတ်ကူးရမှာလဲ၊ သေချာပေါက်သွား မှာ၊ သူတို့ တောင်နာမောင်းရဲ့ ဟိုဘက်မှာ စခန်းချနေကြတယ်၊ ဘာမှ မဝေး ဘူး၊ ကျွန်တော်တို့က ချက်ချင်း သွားဖို့လည်း လိုတယ်'

'ချက်ချင်း ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်လေ၊ ချက်ချင်းပေါ့၊ ဘာကြောင့် ချက်ချင်း မသွားရမှာလဲ'

ကွန်ဝေးသည် ဒုတိယ အကြိမ် အဖြစ်မှန်ကို သဘော ပေါက်အောင် ကြိုးစား အားထုတ်နေပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူသည် အခြေအနေကို နား လည်သွားဟန် တူ၏။

'ဒီအလုပ်ဟာ အပြောလွယ်သလောက် လက်တွေ့ကျတော့ မလွယ်

ဘူး ဆိုတာ မင်း သဘောပေါက်ရဲ့လား'

မာလင်ဆန်သည် သူ့ခြေထောက်များမှ တိဗက် တောင်တက်ဖိနပ်ကြီး များကို ကြိုးချည်နေရာမှ ပြန်ပြောသည်။

'ကျွန်တော် အကုန်လုံးကို သဘောပေါက်ပြီးပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ ဘက် ကတော့ လုပ်စရာ ရှိတယ်လေ၊ အဲဒါတော့ လုပ်ကြရမှာပေါ့ဗျာ၊ တကယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ အချိန်လည်း မဆွဲဘူး၊ ကံလည်း ကောင်းမယ်ဆိုရင်'

'ငါတော့ဖြင့် နားကို မလည်သေးဘူး'

'တွန့်ဆုတ် တွန့်ဆုတ် ဖြစ်နေတဲ့ စိတ်ကို ခင်ဗျား မောင်းမထုတ်တော့ ဘူးလား ကွန်ဝေး၊ ခင်ဗျား ကိုယ်ထဲမှာ သတ္တိလေး နည်းနည်းလောက်မှ မကျန် တော့ဘူးလား'

ဒေါသ တစ်ဝက်၊ သရော်သံ တစ်ဝက် နှောနေသော မာလင်ဆန်၏ စကားသည် ကွန်ဝေးကို သူ့ကိုယ်သူ့ သတိ ပြန်ထားအောင် တွန်းအားပေး လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

'ငါ့မှာ သတ္တိ ရှိတယ် မရှိဘူး ဆိုတာက ဒီကိစ္စမှာ အဓိက အချက် မဟုတ်ဘူး မာလင်ဆန်၊ ဒါပေမယ့် ငါ စောစောက စကား ဘာကြောင့် ပြော ရတယ် ဆိုတာ မင်း သိချင်ရင် ငါ ရှင်းပြမယ်၊ ဒီကိစ္စက အရေးကြီးတဲ့ အသေး စိတ် ဆောင်ရွက်မှုတွေ မရှိမဖြစ်တဲ့ ကိစ္စ တစ်ခုကွ၊ ကဲကွာ ဆိုကြပါစို့ရဲ့၊ မင်း အနေနှင့် တောင်ကြားလမ်းရဲ့ ဟိုဘက်ကို ရောက်သွားပြီ ထားပါတော့၊ မင်း ပြောသလို အထမ်းသမားတွေကို တွေ့ပြီ ဆိုပါတော့၊ မင်းကို သူတို့က ခေါ် သွားမယ်လို့ သေချာပေါက် ပြောနိုင်သလား၊ မင်းကို ခေါ်သွားချင်အောင် သူတို့ကို မင်းက ဘာနှင့် သွေးဆောင်မှာလဲ၊ ဟိုရောက်တော့ မင်း ဖြစ်စေချင် သလို သူတို့က လိုလိုလားလား မရှိရင် ဘယ်လို ဖြစ်လာနိုင်မလဲ ဆိုတာကော တွေးမိရဲ့လား၊ မင်းက သူတို့ဆီ သွားပြီး ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားပါဗျာလို့ ပြောလိုက်ရုံနှင့် အားလုံး ချောမော သွားနိုင်မတဲ့လား၊ အမှန်တော့ ကြိုတင် စီစဉ်မှုတွေ ကြိုတင် စေ့စပ် ဆွေးနွေးမှုတွေ လိုတယ်ကွ'

'အချိန် ကြန့်ကြာသည်ထက် ကြန့်ကြာအောင် လုပ်စရာ ခင်ဗျားမှာ တခြား ဘာရှိသေးသလဲ' ဟု မာလင်ဆန်က စိတ်ပျက်သံဖြင့် ရေရွတ်သည်။

'ဘုရားသခင် ကယ်တော်မူပါ၊ ခင်ဗျားဆိုတဲ့ လူဟာ ဘယ်လို လူစားလဲဗျာ၊ တော်ပါသေးရဲ့၊ ဒီကိစ္စမှာ အစစ အရာရာ အစီအစဉ် လုပ်ဖို့ ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် မမှီရတာ ကဲကောင်းတာပဲ၊ သူတို့ဆီ သွားကြမယ် ဆိုတာက

တခြားကြောင့် ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံး ကြိုတင် စီစဉ်ပြီးလို့ ပြောနေတာပျ၊ အထမ်းသမားတွေကို ငွေလည်း ကြိုတင်ပေးပြီးပြီ၊ သူတို့ကလည်း ကျွန်တော်တို့ကို ခေါ်သွားဖို့ သဘောတူထားပြီးပြီ၊ ဟောဒီမှာ တွေ့လား၊ အဝတ်အစားတွေနှင့် လမ်းခရီးမှာ အသုံးလိုမယ့် ပစ္စည်းတွေ၊ အားလုံး အဆင်သင့်ပဲ၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျား နောက်ဆုံးပေးလိုက်တဲ့ ဆင်ခြေဟာ မလိုတော့ဘူး၊ ကံဗျာ လာ၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ကြစို့'

'ဒါပေမယ့် ငါ နားမလည်သေးတာက'

'ခင်ဗျား နားလည်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မတွက်တော့ဘူး၊ အဲဒါက အရေးလည်း မကြီးတော့ပါဘူး'

'ဒီ အစီအစဉ် အားလုံးကို ဘယ်သူ လုပ်သလဲ'

မာလင်ဆန်က ဒေါသတကြီးနှင့် အဖြေပေးသည်။

'ခင်ဗျား အနေနှင့် ဒီလောက်တောင် သိချင်နေတယ် ဆိုရင်လည်း ပြောမယ်ဗျာ၊ တခြားလူ မဟုတ်ဘူး၊ လိုဆင်း၊ သူ အခု အထမ်းသမားတွေ ဆီမှာ ရောက်နေပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ကို စောင့်နေတယ်'

'စောင့်နေတယ်'

'ဟုတ်တယ်၊ သူက ကျွန်တော်တို့နှင့် လိုက်မှာ၊ ခင်ဗျား အနေနှင့် ကန့်ကွက်စရာ ရှိလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်ပါဘူး'

လိုဆင်း ဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်သောအခါ ကွန်ဝေး၏ စိတ်သည် တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူသည် အမှတ်တမဲ့နှင့် အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

'အဓိပ္ပာယ် မရှိတာ၊ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်ဘူး'

မာလင်ဆန်ကလည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ပြန်မေးသည်။

'ဘာကြောင့် မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ'

'ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ အဲ အင်း ဒီလိုကွာ၊ အကြောင်းတွေကတော့ အများကြီး ရှိတယ်၊ ငါပြောတာ ယုံပါ၊ မင်း ကိစ္စဟာ အလုပ်ဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ အခု ဟိုမှာ ရောက်နေတယ် ဆိုတာတောင် ယုံကြည်စရာ မရှိဘူး၊ မင်း ပြောသမျှတွေဟာ ငါ့အဖို့တော့ အံ့ဩစရာချည်းပဲ၊ ဒါတွေက ထားပါတော့'

သူ အဲဒီနေရာက နေပြီး ဟိုဘက်ကို ဆက်သွားဖို့ ဆိုတာကတော့ လုံးဝကို မသင့်တဲ့ ကိစ္စပဲ'

'မသင့်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မမြင်ဘူးဗျာ၊ သူလည်း ကျွန်တော့်လိုပေါ့၊ ဒီနေရာမှာ မနေချင်ဘူး ဆိုတာ သဘာဝပဲ'

'ဒါပေမယ့် သူ ဒီနေရာက ဘယ်ကိုမှ မသွားချင်ဘူးကွ၊ မင်း အဲဒီနေရာမှာကို လွဲနေတာ'

မာလင်ဆန်က ပြုံးသည်။ သူ့အပြုံးသည် ပမာမခန့် အပြုံး။

'ခင်ဗျားက သူ့အကြောင်းကို ကျွန်တော့်ထက် ပိုပြီး သိတယ်လို့ ထင်နေတာကိုးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်လောက် မသိပါဘူး'

'မင်း ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ'

'ဘာသာစကားတွေ အစုလိုက် အပြုံလိုက် မတတ်ဘဲနှင့်လည်း လူတွေ အကြောင်းကို သိနိုင် နားလည်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းတွေဟာ အများကြီး ရှိနေတာပဲဗျာ'

'နေစမ်းပါဦး၊ မင်း ဘာကို ရည်ရွယ်ပြီး ပြောနေတာလဲ' ထို့နောက် ကွန်ဝေးက သူ့အသံကို နှိမ်လိုက်သည်။ 'ဒါဟာ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဟာပဲ၊ ငါတို့ချင်း သိပ်ပြီး ငြင်းခုံနေဖို့ မလိုပါဘူးကွာ၊ မင်း ငါ့ကို အမှန်အတိုင်းသာ ပြောပြစမ်းပါ၊ ငါ အခုအချိန်အထိ နားကို မလည်သေးဘူး'

'ဒါဖြင့်ရင် ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် ရုတ်ရုတ် ရုတ်ရုတ် လုပ်ချင်တာလဲ'

'ငါ့ကို အမှန်အတိုင်း ပြောပါကွာ၊ ကျေးဇူးပြုပြီး အမှန်အတိုင်းသာ ပြောပြပါ'

'ဒါက ရှင်းရှင်းကလေးပါ၊ အလွန် အသက် ငယ်သေးတဲ့ မိန်းမပျိုကလေး တစ်ယောက် လူထူးလူဆန်း အဘိုးကြီးတွေ ကြားမှာ ပိတ်အမိ ခံနေရတယ်၊ ဒီလို မိန်းကလေး အနေနှင့် အခါအခွင့်သင့်ရင် ဒီနေရာက ဝေးရာကို ပြေးချင်တာ သဘာဝပဲပေါ့ဗျာ၊ သူ့ခမျာ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ဒီအခွင့်အရေးမျိုး မရခဲ့ရှာသေးဘူး'

'သူ့ အခြေအနေနှင့် အနေအထားကို မင်း ဖြစ်စေချင်သလို စိတ်ကူးယဉ်ပြီး တွေးနေတာလို့များ မထင်မိဘူးလား ဟင်၊ ငါ မင်းကို ခဏ ခဏ ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်ကွာ၊ သူ ဒီမှာ နေရတာ ပျော်နေတာပဲ'

'ဒီလိုဆို သူပါ လိုက်ခဲ့မယ်လို့ ဘာကြောင့် ပြောသလဲဗျာ'

'သူက အဲသလို ပြောသလား၊ သူ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြောသလဲ၊ သူ အင်္ဂလိပ်စကားမှ မပြောတတ်တာ'

'ကျွန်တော်က မေးတယ်လေ၊ တိဗက်လို မေးတာ၊ မစ္စ ဘရင်ခဲလို့က စကားလုံးတွေကို သင်ပေးလိုက်တယ်၊ ပြောရတာ သွက်သွက်လက်လက် တော့ မရှိဘူးပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် နားတော့ လည်ကြပါတယ်' မာလင်ဆန်၏ မျက်နှာသည် ရှက်သွေးဝင်ကာ ရဲခနဲ ဖြစ် သွားသည်။ 'ဘာလဲဗျ၊ ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အဲသလို အချိုးမျိုးနှင့် မကြည့် နှင့်ဗျာ၊ ခင်ဗျား ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ထားတဲ့ ပစ္စည်း တစ်ခုကို ကျွန်တော် က ဝင်ခိုးတယ်လို့ တခြားလူတွေက ထင်ကုန်ပါဦးမယ်'

'ဘယ်သူကမှ မထင်ပါဘူးကွာ၊ ဒါပေမယ့် မင်းပြောပုံ ကြည့်ရတာ မင်း ငါ့ကို သိစေချင်တာထက် ပိုပြီး ပြောနေမိပြီနှင့် တူပါရဲ့၊ အေးကွာ ငါ လည်း မတတ်နိုင်တော့ဘူး၊ ငါ စိတ်မကောင်းပါဘူး၊ တကယ်ပါ'

'ခင်ဗျားက ဘာဖြစ်လို့ စိတ်မကောင်း ဖြစ်ရမှာလဲဗျ'

ကွန်ဝေးက သူ့ လက်ချောင်းများကြား၌ ညှပ်ထားသည့် စီးကရက်ကို လွှတ်ချလိုက်၏။ တစ်ကိုယ်လုံး ပင်ပန်း နွမ်းနယ်မှုကို ခံစားရသည်။ စိတ်က လည်း ရှုပ်ထွေး နောက်ကျိလာသည်။ ဘယ်တုန်းကမှ မမွေးမြူခဲ့ဖူးသော သဘောထား သေးသိမ်စိတ်သည် ဖျတ်ခနဲ ဝင်လာသည်။ ညင်သာ အေးဆေး သော လေသံဖြင့် မာလင်ဆန်အား လှမ်းပြောသည်။

'တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦးကြားမှာ အခုလို အတင်အကျ ဖြစ်မယ့် ပြဿနာ မျိုး အမြဲတစေ မပေါ်ပေါက်ပါစေနှင့်လို့ ငါ ဆုတောင်းပါတယ်ကွာ၊ လိုဆင်း ဟာ အလွန် ဆွဲဆောင်မှု ရှိတယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ကွာ ဒီ ဆွဲဆောင်မှု ရှိနေတာကို အကြောင်းပြုပြီး မင်းနှင့် ငါ အဆင်မပြေ ဖြစ်သင့် သလား'

'ဆွဲဆောင်မှု' မာလင်ဆန်က သရော်သံဖြင့် ရေရွတ်သည်။ 'သူ့ဟာ ဆွဲဆောင်မှုထက် ပိုတယ်ဗျ သိလား၊ ဒီကိစ္စမျိုးနှင့် ပတ်သက်လာရင် လူတိုင်း ကို ခင်ဗျားလို သွေးအေးအေးသမားတွေလို တွေးလို့ မရဘူး၊ ခင်ဗျားကတော့ သူ့ကို ပြတိုက် တစ်ခုထဲမှာ ခင်ကျင်း ပြသထားတဲ့ အလှပစ္စည်း တစ်ခုလို့ သဘောထားပြီး ရင်သပ်ရှုမော ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေမှာပေါ့၊ ခင်ဗျားရဲ့ စိတ်ကူးယဉ် မှုဟာ သူနှင့် ထိုက်တန်ချင်လည်း ထိုက်တန်ပေမပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့် စိတ်ကူးကျတော့ ပိုပြီး လက်တွေ့ဆန်တယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော့်

သဘောကျတဲ့ လူတစ်ယောက် အခုလို အခြေအနေဆိုးထဲမှာ ရောက်နေရင် တစ်ခုခု လုပ်ပေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားမှာပဲ'

'အလွန် ပြင်းထန်ပါတယ် ဆိုတဲ့ အခြေအနေမျိုးကော တကယ် ရှိလို့ လားကွာ၊ တကယ်လို့ သူ ဒီက ထွက်သွားရင် ဘယ်မှာ သွားနေမယ်လို့ မင်း ယူဆသလဲ'

'သူ့ မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေ တရုတ်ပြည်မှာ သို့မဟုတ် တခြား တစ်နေရာရာမှာ ရှိမယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်၊ အိုဗျာ ဘယ်နေရာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီနေရာထက်တော့ ကောင်းမှာချည်းပဲ'

'မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သေချာပေါက် ပြောနေရတာလဲကွာ'

'ဒါကတော့ဗျာ၊ သူ့ကို ဘယ်သူမှ မစောင့်ရှောက်ရင် ကျွန်တော်ကပဲ ကြည့်ရှု စောင့်ရှောက်ပေးရမှာပေါ့၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျား အနေနှင့် ငရဲပြည်လို ဖြစ်နေတဲ့ နေရာမျိုးက လူတစ်ယောက်ကို ကယ်တင်ပေးတော့မယ် ဆိုရင် သူတို့မှာ ဒီနေရာကလွဲပြီး တခြားမှာ သွားနေစရာ နေရာ ရှိ မရှိ စုံစမ်းထား ရမှာပေါ့ဗျာ'

'ဪ မင်းက ရှန်ဂရီလာကို ငရဲပြည်နှင့် တူတယ်လို့ ထင်နေသလား'

'ဘာကြောင့် မထင်ရမှာလဲဗျာ၊ သိပ်ကို ထင်တာပေါ့၊ ခင်ဗျား နေရာ ကြီးက မကောင်းဆိုးဝါး တစ်ခုနှင့် ဘာများ ထူးလို့လဲ၊ အစက ပြန်စဉ်းစား လိုက်ရင် အဖြစ်တစ်ခုလုံးဟာ မရှင်း မရှင်းပဲ၊ ကျွန်တော်တို့ကို ဒီအရောက် သယ်လာတယ်၊ ဘာ အကြောင်းပြချက်မှလည်း မရှိဘူး၊ ဒီရောက်တော့လည်း ဘာမှ မပြောဘဲ ချုပ်နှောင်ထားတဲ့ အပေါက်မျိုး လုပ်ထားတယ်၊ ဒါ အရူး တချို့က စီစဉ်ပြီး လုပ်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ မေးလို့လည်း မရဘူး၊ တောပြော တောင်ပြောနှင့် အချိန်မကြာ ကြာအောင် ဆွဲထားတာ ခုထိပဲ၊ ကျွန်တော့် စိတ် ထဲမှာ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံးလို့ ထင်မိတာ တစ်ခု ရှိတယ်၊ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ ဒီရောက်မှ ပြောင်းလဲ သွားတဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ အဖြစ်ပဲ၊ ခင်ဗျားအပေါ် မှာ လွှမ်းမိုးသွားတာ တစ်ခုတော့ ရှိရမယ်'

'ငါ့အပေါ်မှာ ဟုတ်လား'

'ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျား အပေါ်မှာ၊ ဒီရောက်လာ ကတည်းက ခင်ဗျား စိတ်က အေးအေးဆေးဆေးပဲ၊ ဒီအရပ်မှာ တစ်သက်လုံး နေရလည်းပဲ ကျွ နပ်မယ့် ပုံမျိုး၊ ဘာကြောင့် အဲသလို ဖြစ်သွားရတာလဲ၊ ခင်ဗျား အနေနှင့် ဒီနေရာကို သိပ်သဘော ကျနေပြီ ဆိုတဲ့ စကားမျိုးတောင် ခင်ဗျား ပြောနေ

တာပဲ ကွန်ဝေးရာ၊ ခင်ဗျား ဘယ်လို ဖြစ်သွားတာလဲ၊ အလျင်က ကွန်ဝေး၊
ဖြစ်လာအောင် ခင်ဗျားဘာသာ ခင်ဗျား ပြန်လုပ်ယူလို့ မရတော့ဘူးလား၊
ဘတ်စကူးမှာ နေကြတုန်းကဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ ဆိုးတိုင်ပင်
ကောင်းတိုင်ပင် နေခဲ့ကြတာပါဗျာ၊ ဟိုတုန်းက စိတ်နှင့်တော့ အကြီးအကျယ်
ကို ခြားနားနေတာ အမှန်ပဲဗျာ'

'မာလင်ဆန်ရယ်'

ကွန်ဝေးသည် သူ့ လက်တစ်ဖက်ဖြင့် မာလင်ဆန်၏ လက်ကို ဆွဲ
ဆုပ်ထားသည်။ သံယောဇဉ် ရှိနေသေးကြောင်းကို ပူနွေးသော သူ့လက်က
သက်သေခံနေသည်နယ် ရှိသည်။ မာလင်ဆန်ကတော့ သူ့စကားကို ဆက်
သည်။

'ခင်ဗျား နားမလည်သေးဘူးလို့ ကျွန်တော်ကတော့ ထင်တာပဲ၊ ပြီး
ခဲ့တဲ့ အပတ်တွေထဲကများ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်းရယ်၊ အဖော်လည်း
မရှိဘူး၊ အထီးကျန် နိုင်လိုက်တာ အလွန်ပဲ၊ အရေးတကြီး လုပ်ရမယ့် ကိစ္စ
အပေါ်မှာ စိတ်ဝင်စားတဲ့ လူတစ်ယောက်မှ မရှိဘူး၊ ဘားနတ်နှင့် မစ္စ ဘရင့်ခဲ
လိုးတို့ကတော့ သူတို့အကြောင်းနှင့် သူတို့ပေါ့လေ၊ သူတို့ကတော့ ကိစ္စမရှိ
ပါဘူး၊ ခင်ဗျားကပါ ကျွန်တော့်ကို ဆန့်ကျင်တယ် ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့
ကျွန်တော် အများကြီးကို စိတ်ထိခိုက်ရတယ်'

'ငါ ဝမ်းနည်းပါတယ်ကွာ'

'ခင်ဗျားက ဝမ်းနည်းပါတယ် ဆိုတဲ့ စကားကိုပဲ လက်သုံး စကား
လုပ်နေတာပဲ၊ အဲဒီ စကားက လက်တွေ့ကျတော့ ဘာမှ အကူအညီရတာ
မဟုတ်ဘူးဗျာ'

'ဒီလိုဆိုရင် ငါ မင်းကို ကူညီပါရစေလား၊ ငါ တတ်နိုင်တဲ့ ဘက်က
ပေါ့၊ ငါ သိထားတဲ့ အချက်တစ်ချက် မင်းကို ငါ ပြောပြမယ်၊ မင်း ကြားရင်
မင်း နားလည်လိမ့်မယ်လို့ ငါ မျှော်လင့်ပါတယ်၊ နားလည်ဖို့ကတော့ အလွန်
ခက်ခဲပြီး အလွန် ထူးဆန်းနေတာကတော့ အမှန်ပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ လိုဆင်း
ဟာ ဘာကြောင့် မင်းနှင့် ပြန်လိုက်လို့ မဖြစ်နိုင်တာလဲ ဆိုတဲ့ အချက်ကိုတော့
မင်း သဘောပေါက်သွားမှာပါ'

'ဒါကို သဘောပေါက်အောင်တော့ ဘယ်အချက်ကမှ လုပ်နိုင်မယ်
မထင်ဘူးဗျာ၊ ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ ကဲ ခင်ဗျား ပြောမယ့်ဟာကို တိုနိုင်
သမျှ တိုအောင် ခပ်မြန်မြန် အကျဉ်းချုံးပြီး ပြောပေတော့၊ ကျွန်တော်တို့မှာ

အချိန် များများ မရှိတော့ဘူးဗျာ'

ထိုအခါ ကွန်ဝေးက ရှန်ဂရီလာ၏ ဇာတ်ကြောင်းကို လာမာ ဂိုဏ်း
ချုပ်ကြီး သူ့အား ပြောပြခဲ့သည်အတိုင်း အစမှ အဆုံး တစ်လုံးမကျန် တတ်
နိုင်သမျှ အကျဉ်းချုံး၍ ပြောပြသည်။ သူနှင့် လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီးတို့ အပြန်
အလှန် ပြောကြသည် စကားများ၊ ချန်းနှင့် ပြောခဲ့သည့် စကားများ၊ အားလုံး
ကို လိုအပ်သည့် နေရာတွင် အကိုးအကား အထောက်အထား အဖြစ် ထည့်
သွင်း ပြောပြသည်။

အမှန်တော့ ယခုကိစ္စသည် သူ လုပ်ချင်နေသော အလုပ် ဖြစ်၏။ ဤ
အခြေအနေတွင် ယခုကဲ့သို့ ဖွင့်ဟ၍ ပြောပြလိုက်ခြင်းသည် တရားသဖြင့်
ဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်ခြင်းဟု ယူဆသည်။ ပြီးတော့ အမှန်တကယ် လိုအပ်
သည့် အရာတစ်ခု ဟုလည်း ထင်၏။ မာလင်ဆန်သည် သူ၏ ပြဿနာ ဖြစ်
လေရာ သူ သင့်တော်မည်ဟု ယူဆသော နည်းဖြင့် ဖြေရှင်းပေးရမည်သာ ဖြစ်
သည်။

သူသည် မာလင်ဆန်အား လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် သဘောပေါက်သွား
အောင် အမြန်ဆုံးနည်းဖြင့် ရှင်းလင်း ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်သော်လည်း ဇာတ်
ကြောင်းကို ပြန်ပြောင်း ပြောပြနေသည့် အခိုက်တွင် သူ့စိတ်သည် အလွန်
ထူးဆန်းသော အချိန် ကာလမဲ့ ကမ္ဘာ လောက၏ လောင်းရိပ် အောက်တွင်
မျောပါသွားလျက် ရှိရပြန်လေ၏။ ဤကမ္ဘာ လောက၏ အလှသည် သူ့အား
လွမ်းမိုးလျက် ရှိပြန်၏။ အမှတ်တရ ပြန်လည် တမ်းတမှု တစ်ခု၏ စာ
မျက်နှာ တစ်ရွက်ချင်းကို ဖတ်ရှုနေရသည်နယ် ခံစားနေရ၏။ ထိုမှတ်တမ်း၏
စိတ်ကူးများ အတွေးများ ဝါကျများနှင့် အသုံးအနှုန်း ဝေါဟာရများသည်
သူတို့ ဘာသာ သူတို့ အနှစ်သာရကို တည်ဆောက်သွားလျက် ရှိကြ၏။

တစ်ခုကိုတော့ သူ မပြောဘဲ ချန်လှပ်ထားခဲ့သည်။ တခြား မဟုတ်၊
ထိုညက လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး သေဆုံးခြင်းနှင့် လာမာ ဂိုဏ်းချုပ်ကြီး၏
အရိုက်အရာကို ဆက်ခံရန် သူ့အား တာဝန်ပေးခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

ဇာတ်လမ်း ဆုံးသွားသောအခါ သူ့စိတ်သည် များစွာ ပေါ့ပါးသွား
သည်။ အားလုံးကို ပြန်၍ ပြောပြလိုက်ရသဖြင့် တင်းကျပ်နေသော ရင်သည်
သက်သာ ချောင်ချိသွားသည်။ ပြီးဆုံးသွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူသည်
မာလင်ဆန်အား အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာဖြင့် လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူ လုပ်
ရမည့် အလုပ်တာဝန်ကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် လုပ်ခဲ့ပြီးပြီ ဟူသော ယုံ

ကြည်မှုလည်း ဝင်လာခဲ့သည်။

သို့သော်လည်း မာလင်ဆန်ကတော့ သူ့ လက်ချောင်းများဖြင့် စားပွဲ မျက်နှာပြင်ကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်ကာ မတုန်မလှုပ် လုပ်လျက် ရှိ၏။ အတော်ကြီးကြာမှ စကား ပြန်ပြောသည်။

‘ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ဘာပြောရမှန်း မသိတော့ဘူး ကွန်ဝေး။ ပြောစရာ ကလည်း တစ်ခုပဲ ရှိတော့တယ်။ ခင်ဗျား လုံးဝ ရူးနေပြီ’

ငြိမ်ဆိတ်သွားသည်။ ဤ ငြိမ်ဆိတ်မှု ကြားမှပင် စိတ်နေသဘောထား ချင်း အလှမ်း ဝေးလှသော လူနှစ်ယောက်သည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ် ယောက် စူးစူးရှရှ ကြည့်နေကြသည်။ ကွန်ဝေးကတော့ စိတ်ပျက် လက်ပျက် ဖြစ်ခြင်းနှင့် ဝမ်းနည်းခြင်း၊ မာလင်ဆန်ကတော့ စိတ်လှုပ်ရှားခြင်းနှင့် မသာ မယာ ဖြစ်ခြင်း။

‘ဪ မင်းက ငါ့ကို အရူးလို့ ထင်နေသလို’ ဟု ကွန်ဝေးက ရေရွတ် သည်။

မာလင်ဆန်က ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်သည်။

‘အင်း ကျွန်တော်ကတော့ အဲသလို ပြောသင့်တယ် ထင်တာပဲ။ အခု ခင်ဗျား ပြောပြသွားတဲ့ ပုံပြင်ကို နားထောင်ပြီးတဲ့ နောက်မှာ တခြား ပြော စရာ ဘာမှ မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော် ဆိုလိုတာကဗျာ ဒီလို လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိတဲ့ ဟာကြီးကို၊ အိုဗျာ ကျွန်တော့် အဖို့တော့ ဘာကိုမှ ဆက်ပြီး ဆွေးနွေး စရာ မရှိသလောက်ပဲ’

ကွန်ဝေးက မာလင်ဆန်ကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်။

‘မင်းက အခု ငါပြောပြခဲ့တဲ့ ဟာကို လုံးဝ အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူးလို့ ယူဆ တယ်ပေါ့ ဟုတ်လား’

‘တခြား ဘယ်လို ယူဆစရာများ ရှိသေးလို့လဲ၊ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်း ပါတယ် ကွန်ဝေး။ ကျွန်တော့် စကားဟာ အလွန်ကို ခိုင်လုံပါတယ်ဗျာ။ ဒီ အကြောင်းအရာ အပေါ်မှာ အရူးတွေကသာ သံသယ မထားဘဲ ယုံကြည်ကြ မှာပေါ့’

‘ဒီလိုဆိုရင် ငါတို့ကို လေယာဉ်ပျံနှင့် ဒီအရောက် ခေါ်လာတာဟာ အကြောင်းမဲ့ ထလုပ်တဲ့ အလုပ် တစ်ခုလို့ မင်း အခုအချိန်အထိ ယူဆတုန်း ပဲ ဆိုပါတော့၊ အစီအစဉ်တွေ စနစ်တကျ ရေးဆွဲပြီး လေယာဉ်ပျံ တစ်စင်းနှင့် မိုင် ထောင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာတဲ့ အရပ်ဒေသ တစ်ခုကို သယ်လာတာဟာ

အရူး တစ်ယောက်က အပျင်းပြေ သဘောနှင့် အပျော်သက်သက် ထလုပ်တဲ့ အလုပ်မျိုး ဖြစ်နိုင်မတဲ့လားကွာ’

ကွန်ဝေးက စီးကရက် တစ်လိပ် လှမ်းပေးသဖြင့် မာလင်ဆန်က ဆီး ရှိ ယူသည်။ တဒင်္ဂမျှ ငြိမ်နေကြ၏။ ထို့နောက် မာလင်ဆန်က ကွန်ဝေး၏ အမေးကို ပြောသည်။

‘ဒီအဖြစ်နှင့် ပတ်သက်လို့ တစ်ချက်ချင်းစီ ငြင်းချက် ထုတ်နေလို့က တော့ မကောင်းပါဘူး။ ခင်ဗျား ပြောပြသွားတဲ့ သဘောတရားအရ ဆိုရင် ဒီ ဒေသမှာ ရှိနေတဲ့ လူတွေက အပြင် လောကထဲက လူစိမ်း သူစိမ်းတွေကို ဖြားယောင်း သွေးဆောင်ပြီး ခေါ်လာဖို့ လူတစ်ယောက် လွှတ်တယ်။ အဲဒီ လွှတ်လိုက်တဲ့လူက အေးအေးဆေးဆေးနှင့် လေယာဉ်မောင်း အတတ်ပညာ ကို သင်တယ်။ တတ်ပြီ ဆိုတော့မှ ဘတ်စကူးက ခရီးသည် လေးဦး သွားမယ့် လေယာဉ်ရအောင် စောင့်နေတယ် ဟုတ်လား။ ထားလိုက်ပါတော့၊ ဒီအကြောင်း တွေကို ကျွန်တော့် စိတ်ထဲက ဘယ်လောက်ပဲ ယုတ္တိမတန်ဘူးလို့ ထင်ထင် မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ မပြောသေးပါဘူး။ အဲဒီ အကြောင်းတွေက သူ့ဘာသာသူ ရပ်တည်နေတယ် ဆိုရင် ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် စဉ်းစားလို့ ရပါသေးတယ်။ ဒါ ပေမယ့် ဒီအကြောင်းအရာတွေ အပေါ်မှာ လုံးဝကို မဖြစ်နိုင်တဲ့ တခြား အကြောင်းတွေ ထပ်တင်လာတော့ ခွကျကုန်တာပေါ့။ ထပ်တင်လာတာတွေ က ဘာတဲ့၊ အသက် ရာပေါင်းများစွာ ရှည်တဲ့ လာမာ ဘုန်းကြီးတွေ ဆိုတာ ရယ်၊ ရုပ်ပျို ကိုယ်နုဆေး ဆိုတာရယ်၊ ဒါတွေကျတော့ ဘယ်လိုလုပ် ပြော မလဲ။ ခင်ဗျားကို ဘယ်လိုပိုးမျိုး ကိုက်လိုက်လို့ ဘာရောဂါများ စွဲကပ်ပါလိမ့် လို့ ကျွန်တော် တွေးမိတာ အမှန်ပဲ’

ကွန်ဝေးက ပြုံးသည်။

‘မှန်ပါတယ်။ မင်း ယုံကြည်ဖို့ ခက်တယ်ဆိုတာ ငါ သိပါတယ်။ ပထမ သိစတုန်းက ငါ ကိုယ်တိုင်တောင်မှ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ယုံကြည်ခဲ့မယ် မထင် ဘူး။ ငါ့အနေနှင့် ကောင်းကောင်းတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ အမှန်အတိုင်း ပြော ရရင် အဖြစ်က အလွန်ကို ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်တစ်ခု ဆိုတာ ဝန်ခံရမှာပဲ။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ်လေ တစ်ခုတော့ ရှိနေသားပဲ။ မင်းရဲ့ မျက်စိတွေက ဒီနေရာဟာ အလွန် ထူးခြားတဲ့ နေရာ တစ်ခု ဆိုတာ မြင်ရတာပဲ။ ဒါဟာ လုံလောက်တဲ့ အထောက်အထား တစ်ခုလို့ ဆိုရမှာပေါ့။ ငါတို့ အားလုံး လက်တွေ့ မြင်နေ ရတာတွေကို စဉ်းစားကြည့်ကွာ။ ဘယ်သူမှ မသိသေး မရောက်သေးတဲ့ တောင်

တန်းတွေ ကြားက တောင်ကြားလွင်ပြင် တစ်ခုရယ်၊ ဥရောပတိုက် နိုင်ငံ အသီးသီးက စာအုပ်တွေ ရှိနေတဲ့ စာကြည့်တိုက် တစ်ခု ပိုင်ဆိုင်နေတဲ့ လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းရယ်၊ ပြီးတော့...'

'အို ဟုတ်တာပေါ့၊ အနွေးပေးစက်ရယ်၊ ခေတ်မီ ရေပေး စနစ်ရယ် အများကြီးပဲ၊ အားလုံးဟာ ထူးတွေတည့် အံ့ရာသော်တွေချည်းပဲ၊ ကျွန်တော် သိပါတယ်'

'ဒါဆိုရင် အဲဒါတွေကျတော့ မင်းဘယ်လို ပြောမလဲ'

'ပြောစရာ ဘာရှိမှာလဲ၊ နည်းနည်းပဲပေါ့၊ ဒါတွေ အားလုံးဟာ လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုပဲ ဆိုတာတော့ ကျွန်တော် ဝန်ခံတယ်၊ ဒါပေမယ့်ဗျာ ဒီဟာ လေး တစ်ခုကြောင့် လက်တွေ့အားဖြင့် ဖြစ်နိုင်စရာ လုံးဝ မရှိတဲ့ ပုံပြင်လို ဟာမျိုးတွေကို လက်ခံရမတဲ့လား၊ ရေပူ ရေခွေး ချိုးရတာ ယုံကြည်တယ် ဆိုတဲ့ အချက်နှင့် သူတို့ကိုယ် သူတို့ အသက်ရာကျော် ရှိပြီလို့ ပြောရုံမျှနှင့် ဒီလူတွေ အသက် ရာကျော်ကြီးတွေပဲလို့ ယုံကြည်ရတဲ့ အချက်ဟာ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု သိပ်ခြားနားတယ်ဗျ'

ပြောနေရင်းမှပင် မာလင်ဆန်က ခွက်ထိုး ခွက်လန် ရယ်ပြန်သည်။

'ဒီမယ် ကွန်ဝေး၊ ခင်ဗျားကို ဒုက္ခ ပေးနေတာ ဒီနေရာပဲ၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျား အဖြစ်ကို မအံ့ဩတော့ဘူး၊ ခင်ဗျား ပစ္စည်းတွေကိုသာ ထုပ်ပိုးပေးတော့ ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ လစ်ကြစို့၊ အခု စကားရည်လှပွဲကိုတော့ နောက် တစ်လ နှစ်လ ကြာမှ လက်စသတ်ကြတာပေါ့၊ ဟိုရောက်တဲ့ အခါကျမှ အပျိုစင် ဟိုတယ်မှာ ညစာစားရင်း ဆက်ပြောကြတာပေါ့ဗျာ'

ကွန်ဝေးက လေအေးကလေးဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

'ငါ အဲဒီဘဝကို ပြန်သွားချင်စိတ် လုံးဝ မရှိတော့ဘူး'

'ဘယ်လို ဘဝကို ပြောနေတာလဲ'

'မင်း တွေးနေတဲ့ ဘဝကို ပြောတာပေါ့၊ ညစာ စားပွဲတွေ၊ ကပွဲတွေ၊ ပိုလို ကစားပွဲတွေ အားလုံးပဲ'

'ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ကပွဲတွေနှင့် ပိုလို ကစားပွဲတွေ အကြောင်း လုံးဝ မပြောမိပါဘူး၊ ကဲဗျာ ပြောတော့ကော ဘာဖြစ်လဲ၊ ခင်ဗျား ဆိုလိုတာက ကျွန်တော်နှင့် ပြန်မလိုက်ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဟိုနှစ်ယောက်လို့ပဲ ဒီဒေသမှာ နေခဲ့တော့မယ် ဆိုပါတော့၊ ဒါဆိုရင်တော့ သဘောပဲ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကိုတော့ တားလို့ရမယ် မထင်နှင့်'

မာလင်ဆန်သည် လက်ထဲမှ စီးကရက်ကို ဆောင်ကြီး အောင်ကြီး ပစ် ချလိုက်ပြီး တံခါးဆီသို့ လျှောက်သွားသည်။

'ခင်ဗျားမှာ ခေါင်းမရှိတော့ဘူး' ဟု အော်၍ ပြောသည်။ 'ခင်ဗျား ရူးနေပြီ ကွန်ဝေး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ပြဿနာက အဲဒါပဲ၊ ကျွန်တော် သိတယ်၊ ခင်ဗျား အေးဆေး တည်ငြိမ်သလောက် ကျွန်တော်က စိတ်လှုပ်ရှားတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က လူကောင်း၊ ခင်ဗျားက အရှူး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားရှိရာ ဘတ်စ ကူးကို မလာခင်က သူတို့ အားလုံးက သတိပေးကြသားပဲ၊ ကျွန်တော်က သူတို့ မှားတယ်လို့ တွက်ခဲ့မိတယ်၊ ဒါပေမယ့် အခုတော့ သိရပြီ၊ သူတို့ မမှား ဘူး'

'မင်းကို သူတို့က ဘာတွေများ သတိပေးခဲ့ကြလို့လဲ'

'သူတို့က ပြောတယ်၊ စစ်ကြီးအတွင်းက ခင်ဗျားမှာ ဒဏ်ရာ ရခဲ့ဖူး တယ်တဲ့၊ အဲဒီအချိန်က စပြီး ခင်ဗျားဟာ တစ်ခါ တစ်ခါ ကြောင်နေတယ် တဲ့၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို အပြစ်ပြောနေတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ်တော့ ခင်ဗျား ကူညီနိုင်တာ ဘာမှ မရှိဘူး ဆိုတာ ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ဟာဗျာ ကျွန်တော် အခုလို အပြောမျိုး ပြောနေရတာ မကြိုက်ပါဘူး၊ ဘုရားသခင် သိပါတယ်လေ၊ အိုဗျာ ကဲ ကျွန်တော် သွားမယ်၊ ဒီကိစ္စဟာ စိတ်ပျက်စရာ လည်း ကောင်းတယ်၊ ကြောက်စရာလည်း ကောင်းတယ်၊ ဒါပေမယ့် မတတ် နိုင်ဘူး၊ သွားရမှာပဲ၊ ကျွန်တော် ကတိလည်း ပေးထားပြီးပြီ'

'လိုဆင်းကိုလား'

'ခင်ဗျားက သိ ချင် နေ တယ် ဆိုလည်း ပြောရတော့မှာပေါ့၊ ဟုတ် တယ်'

ကွန်ဝေးက ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ကာ သူ့လက်ကို လှမ်းပေးသည်။

'ဂွတ်ဘိုင် မာလင်ဆန်'

'နောက်ဆုံး အကြိမ် အနေနှင့် မေးမယ်၊ ခင်ဗျား မလိုက်ဘူးလား'

'ငါ မလိုက်နိုင်ဘူး'

'ဒီလိုဆိုလည်း နှုတ်ဆက်တယ်ဗျာ၊ ဂွတ်ဘိုင်'

နှစ်ယောက်သား လက်ဆွဲ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ထို့နောက် မာလင်ဆန် သည် အခန်းထဲမှ ထွက်သွားလေသည်။

ကွန်ဝေးသည် မှန်အိမ် မီးရောင်အောက်တွင် တစ်ယောက်တည်း ထိုင်လျက် ရှိသည်။ လောကတွင် ချစ်စရာ မြတ်နိုးစရာ ကောင်းသည့် အရာမှန်သမျှသည် ကြာရှည် တည်တံ့ခြင်း မရှိဘဲ ပျက်လွယ် ပျောက်လွယ် တတ်သည်ဟု သူ စိတ်တွင် ထင်လျက်ရှိသည်။ နောက်ဆုံးကျတော့လည်း ကမ္ဘာနှစ်ခုသည် ပြန်လည် ဆုံစည်းဖို့ ဝေးကွာ သွားခဲ့ရလေပြီ။ လူနှစ်ဦးတွင် တစ်ဦးကတော့ သံယောဇဉ် အမျှင်တန်းလျက်ပင် ရှိနေသေး၏။

သူသည် အချိန် အတန်ကြာမျှ ရောက်တတ်ရာရာ တွေးနေရာမှ လက်မှ နာရီကို ကြည့်မိသည်။ နံနက် သုံးနာရီထိုးဖို့ ဆယ်မိနစ်မျှသာ လိုတော့၏။

သူသည် နောက်ဆုံး လက်ကျန်ဖြစ်သော စီးကရက်ကို သောက်၍ စားပွဲပွဲပင် ဆက်ထိုင်နေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မာလင်ဆန် ပြန်ရောက်လာသည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ခုသော အကြောင်းကြောင့် စိတ်လှုပ်ရှား လာပုံရ၏။ ကွန်ဝေးကို မြင်သောအခါ နောက်သို့ အနည်းငယ်မျှ ပြန်ဆုတ်ကာ မှောင်ရိပ်ကိုခို၍ ရပ်နေသည်။ သူသည် တစ်စုံတစ်ရာကို စဉ်းစား ကြံဆနေပုံ ရသည်။ စကား တစ်ခွန်းမှ မပြောဘဲ ငြိမ်ကုပ်နေသည်။

ကွန်ဝေးကလည်း မာလင်ဆန်၏ အရိပ်အခြည်ကို တစ်ခဏမျှ စောင့်၍ အကဲခတ်နေပြီးမှ 'ဟဲလို ဘာဖြစ်လာသလဲ၊ မင်း ဘာကြောင့် ပြန်လာရတာလဲ' ဟု လှမ်းမေးသည်။

ကွန်ဝေး၏ မေးခွန်းသည် မာလင်ဆန်အား မှောင်ရိပ် အကွယ်မှ အပြင်သို့ ဆွဲထုတ်လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။ သူသည် ကိုယ်ပေါ်၌ ခြုံထားသည့် သိုးရေကြီးကို ပြင်၍ ခြုံလိုက်ပြီး စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သူ့မျက်နှာသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်ဖြစ်ကာ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး တုန်ယင်လျက် ရှိ၏။

'ကျွန်တော့်မှာ သတ္တိ မရှိတော့ဘူး' ဟု ပြောသည်။ သူ့အသံတွင် ငိုသံ တစ်ဝက် ပါလာသည်။ 'ဟိုနေရာဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ကြီးနှင့် တွဲပြီး လာခဲ့ကြရတဲ့ နေရာဟာလေ၊ ခင်ဗျား မှတ်မိတယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်တော် အဲဒီနေရာ အထိတော့ ရောက်ခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် တက်လို့ မရဘူး၊ မတက်တတ်ဘူးဗျာ၊ လရောင်နှင့် ဆိုတော့ တက်ရမှာ အတော်ကို ကြောက်စရာ ကောင်းတာပဲ၊ သောက်ရူးနှင့် မတူဘူးလားဟင်'

သူသည် သူ့ကိုယ်သူ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ငိုရွှိက်လျက် ရှိ၏။ ကွန်ဝေးကတော့ သူ့စိတ် အေးဆေး တည်ငြိမ်သွားစေရန် ဖျောင်းဖျသည်။ ထို့နောက်

မာလင်ဆန်သည် သူ့စကားကို ဆက်သည်။

'သူတို့ အဖို့ကတော့ ပူစရာ မလိုဘူးပေါ့ဗျာ၊ ဒီက အကောင်တွေကို ပြောတာပါ၊ ကုန်းလမ်းခရီးကတော့ သူတို့ကို နှောင့်ယှက်နိုင်တဲ့သူ ဘယ်သူမှ ရှိမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ဗုံးတွေ အများကြီးတင်ပြီး လေယာဉ် ပျံနှင့် ပြန်လာချင်ပါသေးတယ်'

'ဘာပြုလို့ မင်း အဲသလို လုပ်ချင်တာလဲ မာလင်ဆန်'

'ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ဒီနေရာဟာ ပျက်စီးသွားသင့်တဲ့ နေရာမို့ပေါ့ဗျာ၊ ဘာနေရာကြီးပဲ ဖြစ်နေ ဖြစ်နေ ဖျက်ဆီး ပစ်သင့်တာတော့ အမှန်ပဲ၊ ဒီနေရာဟာ ကိုယ်ရော စိတ်ပါ မချမ်းသာရတဲ့ နေရာဗျာ၊ သန့်ရှင်း စင်ကြယ်တဲ့ နေရာမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်လို့ ခင်ဗျားရဲ့ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ဇာတ်လမ်းကြီးဟာ မှန်နေတယ်ဆိုရင် ဒီနေရာဟာ ပိုပြီးတောင်မှ မှန်းစရာ ကောင်းသေးတယ်၊ ပိန်ခြောက်ခြောက် အဘိုးအိုကြီး တစ်စုဟာ ကုန်းကုန်း ကုန်းကုန်းနှင့် ဒီနေရာ ဒီဒေသ ရောက်လာတဲ့ လူမှန်သမျှကို ဒုက္ခ ဆီးပေးဖို့ စောင့်နေတဲ့ ပင့်ကူကြီးတွေနှင့် တူလှတယ်ဗျာ၊ အင်မတန်မှ ရွံရှာ စက်ဆုပ်ဖို့ ကောင်းတာပဲ။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ဒီလောက် အသက်အရွယ် ကြီးတဲ့ ထိအောင် ဘယ်လိုလူက နေချင်မှာတဲ့လဲ၊ ခင်ဗျား သိပ်ပြီး ကြည့်ညို လေးစားနေတဲ့ လာမာဂိုဏ်းချုပ်ကြီး ဆိုတာလည်း ခင်ဗျားပြောတဲ့ အတိုင်းသာ သူ့အသက်ဟာ ကြီးလှပြီ ဆိုရင် သူ ခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခတွင်းက လွတ်မြောက်သွားအောင် ကယ်တင် ပေးနိုင်မယ့် လူတစ်ယောက် ရှိလာဖို့တော့ အချိန်တန်ပြီဗျာ။

'အိုဗျာ ခင်ဗျား ကျွန်တော်နှင့် ဘာပြုလို့ မလိုက်တာလဲ ကွန်ဝေး၊ ကျွန်တော့် အကျိုးအတွက် ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ဒုက္ခ မပေးချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့်... အိုဗျာ ဒါတွေကို ဘေးဖယ် ထားလိုက်စမ်းပါ၊ ကျွန်တော်ဟာ လူငယ်လေး တစ်ယောက်ပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ဟာ အလွန်ကို ရင်းနှီး ခင်မင်ခဲ့ကြတဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါ၊ အင်မတန်မှ ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်ဖို့ ကောင်းတဲ့ ဒီသတ္တဝါကြီးတွေနှင့် နှိုင်းယှဉ် ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှာ ကျွန်တော့် ဘဝဟာ လုံးဝ တန်ဖိုး မရှိတဲ့ အဖြစ်ကို ရောက်နေပြီလား၊ လိုဆင်းကိုရော ကြည့်ပါဦး၊ သူ့ ခမ္မာလည်း အသက် ငယ်ငယ်လေးပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ သူ့ကိုရော ထည့်မစဉ်းစားသင့်တော့ဘူးတဲ့လား'

'လိုဆင်း အသက်ဟာ မငယ်တော့ဘူး' ဟု ကွန်ဝေးက ပြောသည်။ မာလင်ဆန်က ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ပြီး သံသေး သံကြောင်ဖြင့်

ကျိတ်၍ ရယ်သည်။

‘ဟာဗျာ ခင်ဗျားဟာ မဟုတ်သေးပါဘူး၊ သူ့ ရုပ်ရည်ကို ကြည့်ရင် ဆယ့်ခုနစ်နှစ်လောက်လို့ ထင်ရပေမယ့် တကယ်တော့ သူဟာ အလွန် နုပျိုနေတဲ့ အသက် ကိုးဆယ်ရွယ် မိန်းမကြီးတစ်ယောက်လို့ ခင်ဗျား ပြောတော့ မယ် မဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားပြောမယ့် စကားကို ကျွန်တော် သိပါတယ်ဗျာ’

‘ဒီမယ် မာလင်ဆန်၊ လိုဆင်း ဒီကို ရောက်လာတာ ၁၈၈၄ ခုနှစ်ကကွ’

‘ခင်ဗျား စိတ်တွေ ကယောင်ချောက်ချား ဖြစ်နေပြီ ကွန်ဝေး’

‘လိုဆင်းရဲ့ အလှဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ တခြား အလှတွေနှင့် အတူတူပါပဲ၊ သူ့ အလှကို ဘယ်လို တန်ဖိုး ထားရမလဲ ဆိုတာ မသိတဲ့ လူတွေရဲ့ သနား ကရုဏာရှိမှု အပေါ်မှာ လုံးဝ တည်မှီနေတယ် မာလင်ဆန်၊ အင်မတန်မှ နူးညံ့ သိမ်မွေ့ပြီး အလွန် ပျက်စီးလွယ်တဲ့ အရာဝတ္ထုလေး တစ်ခုပါ။ ဒီအရာဝတ္ထုလေးဟာ နူးညံ့ သိမ်မွေ့တဲ့ အရာဝတ္ထုလေးတွေကို ချစ်မြတ်နိုးတတ်တဲ့ နေရာတွေမှာသာ ရှင်သန် တည်တံ့နိုင်တာပါ။ ဒီအလှကလေးကို ဒီတောင်ကြားလွင်ပြင်နှင့် ဝေးရာကို ယူသွားရင် ပဲ့တင်သံလေး တစ်ခုလို ပျောက်သွားတာ မင်း တွေ့ရလိမ့်မယ်’

မာလင်ဆန်က ခြောက်ကပ်ကပ် လေသံဖြင့် ရယ်သည်။ သူ့ ကိုယ်ပိုင် အတွေးသည် သူ့ကိုယ်သူ ယုံကြည် အားတက်နေအောင် အားပေးနေသည့် နှယ် ရှိသည်။

‘ကျွန်တော် အဲဒီဟာကို မစိုးရိမ်ဘူးဗျာ၊ ဒီမှာနေလည်းပဲ သူဟာ ပဲ့တင်သံ တစ်ခုလို ဖြစ်နေတာပဲ၊ ဒီစကားမျိုးတွေ ပြောနေလို့ကတော့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်ကိုမှ ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ အခုလို စိတ်ကူးယဉ်တဲ့ ကဗျာ ဆန်ဆန် စကားတွေကို ဖြတ်ပြီး တကယ့် လက်တွေ့ကျကျ စကားတွေ ပြောကြတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒီမှာ ကွန်ဝေး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကူညီချင်တယ်၊ ခင်ဗျား ပြောနေတာတွေ အားလုံးဟာ အရေမရ အဖတ်မရ ဟာတွေချည်းပဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်၊ ကျွန်တော် တစ်ချက်ချင်း ငြင်းချက် ထုတ်ပြမယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆန်းစစ်ဖို့ကတော့ လိုတာပဲ၊ ကဲ ကျွန်တော် မေးမယ်၊ ခင်ဗျား ဖြေ၊ အခု ခင်ဗျား ပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်း အတွက် သက်သေခံ အထောက်အထား ဘာရှိလဲ’

ကွန်ဝေး ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။

‘တစ်ဦးတစ်ယောက်က ခင်ဗျားကို မယုံ ယုံအောင် ဖွဲ့ဖွဲ့နွဲ့နွဲ့ စီကာ ပတ်ကုံး လုပ်ပြီး ပြောလိုက်တဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ပုံပြင်တစ်ခု သာသာပဲ ရှိတယ်၊ ခင်ဗျားရဲ့ ၁၀ တစ်လျှောက်လုံးမှာ ခင်မင် ရင်းနှီးလာခဲ့လို့ ယုံကြည် စိတ်ချ ရပါတယ် ဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က လာပြောရင်တောင်မှ ဒီလိုဟာမျိုး ကျတော့ သက်သေအထောက်အထား မရှိဘဲနှင့် လက်ခံ ယုံကြည်လို့ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ကဲ အခု ဒီအဖြစ်နှင့် ပတ်သက်လို့ သက်သေပြစရာ ခင်ဗျားမှာ ဘာရှိလဲ၊ ကျွန်တော် သိသလောက်တော့ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး၊ လိုဆင်း ကိုယ်တိုင်က သူ့အကြောင်း ခင်ဗျားကို ပြောပြခဲ့ဖူးသလား’

‘မပြောဘူး၊ ဒါပေမယ့်’

‘ဒါဆိုရင် တခြား လူတစ်ဦးက ပြောတဲ့ သူ့အကြောင်းကို ဘာကြောင့် ယုံရမှာလဲ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ အသက်ရှည်ခြင်း ဆိုတဲ့ ဟာကြီး၊ အဲဒီဟာကို အထောက်အကူ ပြုနိုင်မယ့် သက်သေခံ အထောက်အထား ဘယ်မှာလဲ၊ တစ်ခုလောက် ပြနိုင်မလား’

ကွန်ဝေးသည် အတန်ကြာမျှ စဉ်းစားလျက် ရှိသည်။ ထို့နောက် ဘရီး အက် တီးပြခဲ့သော မည်သူမှ မသိသေးသည့် ရှိပင်၏ တေးဂီတများ အကြောင်းကို ပြောပြပြီး သက်သေထူသည်။

‘အဲဒီကိစ္စကတော့ ကျွန်တော့်အဖို့ အလကားပဲ၊ ကျွန်တော်က တေးဂီတသမား တစ်ယောက်မှ မဟုတ်တာ၊ ဒါပေမယ့် အကယ်၍ အဲဒီ တေးဂီတတွေဟာ စစ်မှန်တယ်ပဲ ထားဦးတော့၊ ခင်ဗျားလူက သူ့ဘာသာသူ စိတ်ကူးယဉ်ပြီး လုပ်ကြံပြောတဲ့ ဇာတ်လမ်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလား’

‘ဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ သံသယတောင် ဖြစ်ဖို့ မလိုဘူး’

‘ပြီးတော့ နောက်တစ်ခု၊ အရွယ်ကို နုပျိုနေအောင် လုပ်ထားနိုင်တဲ့ နည်း၊ အဲဒါကကော ဘာလဲ၊ ခင်ဗျားက ပြောတယ်၊ ဆေးတစ်မျိုးတဲ့၊ ဒီလိုဆိုရင် ဘာဆေးလဲ ဆိုတာ ကျွန်တော် အတိအကျ သိချင်တယ်၊ အဲဒီဆေးကို ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် မြင်ခဲ့ရသလား၊ သို့မဟုတ် သောက်ခဲ့ရသလား၊ ဒီဟာတွေ အတွက် တစ်စုံတစ်ယောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်က ခင်ဗျားကို တိကျတဲ့ အချက် အလက်တွေ ပေးခဲ့သလား’

‘အသေးစိတ် ဘာမှ မပြောလိုက်ဘူး၊ အဲဒါတော့ ငါ ဝန်ခံရမှာပဲ’

‘ခင်ဗျားကကော အသေးစိတ် သိရအောင် မမေးခဲ့ဘူးလား၊ ဒီလို ဇာတ်လမ်းမျိုး တစ်ပုဒ်မှာ အထောက်အထား ပြစရာ လိုလိမ့်မယ်လို့များ ခင်

ဗျား မစဉ်းစားခဲ့မိဘူးလား၊ တစ်ဖက်က ပြောသမျှ အားလုံးကို အလွယ်တကူ နှင့် လက်ခံ ယုံကြည်လိုက်တာပဲလား၊

မာလင်ဆန်သည် ကွန်ဝေး၏ အားနည်းချက်ကို တွေ့လာသဖြင့် အခွင့် ကောင်းယူကာ ဖိ၍ ပြောလာသည်။

'ဒီနေရာ ဒီဒေသအကြောင်းကို လူပြော သူပြော သိရ ကြားရတာက လွဲပြား ခင်ဗျား ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ လေ့လာပြီး သိရတာ ဘယ်လောက်များ ရှိသလဲ၊ ခင်ဗျား အဘိုးကြီး တချို့နှင့်တော့ တွေ့ရတယ်၊ ဒါပဲ၊ ဒီတစ်ခုပဲ ပြောစရာ ရှိတယ်၊ အဲဒီ တစ်ချက်က လွဲပြား ခင်ဗျား ပြောနိုင်တာက ဒီနေရာ ကို စနစ်တကျ လုပ်ထားတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ရယ်၊ အဆင့်မြင့်မြင့် စီမံ အုပ်ချုပ် သွားနေတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ရယ်၊ ဒီ နှစ်ချက်ပဲ ကျွန်တော်တို့ အတိအကျ ပြောနိုင်တယ်၊ ဒီနေရာမှာ ဒီဌာနေမှာ ဘာကြောင့် ဘယ်လို တည်ရှိလာရသလဲ ဆိုတာကျတော့ ကျွန်တော်တို့ မသိတော့ဘူး၊ သူတို့က ဘာကြောင့် ကျွန်တော် တို့ကို ဒီမှာ နေစေချင်ရတာလဲ၊ နေစေချင်တဲ့ ဆန္ဒ ရှိတာ မှန်တယ် ဆိုရင် ကော ဒါဟာလည်း လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုပဲ။

'ဒါပေမယ့် အားလုံးကို ခြုံပြီး စဉ်းစားလိုက်တဲ့ အခါကျတော့ ပြောပြ နေတဲ့ ဇာတ်လမ်း တစ်ခုလုံး အတွက် ယုံကြည်နိုင်လောက်တဲ့ အထောက် အထားဟာ တစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူး၊ တကယ်တော့ ခင်ဗျားဟာ အရာရာကို ဝေဖန် သုံးသပ်တတ်တဲ့ လူစားမျိုး တစ်ယောက်ပါ၊ အခု ခင်ဗျား ကြားခဲ့ရတဲ့ ဇာတ်လမ်းမျိုးကို အင်္ဂလိပ် ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းထဲမှာ ကြားရင် တောင်မှ ခင်ဗျား ချက်ချင်း ယုံမှာ မဟုတ်ဘူး၊ တိဗက် ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲ မှာ ဆိုတဲ့ အချက် တစ်ချက်တည်းနှင့် အရာရာတိုင်းကို ဘာကြောင့် အလွယ် တကူ လက်ခံ ယုံကြည်ချင်ရတာလဲ၊ ကျွန်တော်ဖြင့် ခင်ဗျားကို နားမလည် နိုင်တော့ဘူး'

ကွန်ဝေးက ခေါင်းညိတ်သည်။ သူ သိထားခဲ့သမျှ အရာရာတိုင်း အပေါ်တွင် ထက်သန်သော အသိစိတ်ဖြင့် နားလည်နေသည့် ကြားမှပင် အဆစ် အပိုင်း ကျကျ တင်ပြလာသော အချက်ကျတော့ သဘော မတူဟု ငြင်းပယ်ရန် အခက်အခဲ တွေ့လျက် ရှိ၏။

'အင်မတန် ခိုင်လုံတဲ့ ကောက်ချက်ပဲ မာလင်ဆန်၊ ငါ နားလည်ထားတဲ့ အမှန်တရားဆိုတာ တခြား မဟုတ်ဘူး၊ လက်တွေ့ အထောက်အထား ဘာမှ မရှိဘဲ ယုံကြည် လက်ခံရမယ့် အနေအထားမျိုး ဖြစ်လာတဲ့ အခါမှာ လူ ဆို

တာက ဆွဲဆောင်မှု ရှိတဲ့ အချက်အလက်တွေကိုပဲ အမှန်တရားလို့ ထင်တတ် ကြတယ် မဟုတ်လား၊ ငါ နားလည်ထားတာကတော့ အဲဒီ သဘောပဲ'

'ကျွန်တော်ကတော့ ရှင်သန်မှု ရှိနေတဲ့ ဆွဲဆောင်မှုမျိုး အပေါ်မှာသာ စိတ်ဝင်စားတယ် ကွန်ဝေး၊ ထားပါတော့၊ နောက်တစ်ခုက အနာဂတ်ကာလ မှာ ဖြစ်လာမယ့် စစ်ကြီးတစ်ခု၊ အဲဒီဟာလည်းပဲ ကျွန်တော် အဖို့တော့ လုံးဝ မခိုင်လုံတဲ့ အကြောင်းတစ်ခုပဲ၊ စစ်ပွဲကြီး တစ်ပွဲ နောက်ထပ် ဘယ်အချိန်မှာ ဖြစ်မယ် ဘယ်လို ပုံစံမျိုးနှင့် ဖြစ်မယ် ဆိုတာ ဘယ်သူက ဘယ်လိုနည်းနှင့် သိမှာလဲ၊ ပြီးခဲ့တဲ့ စစ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်လို့ နက္ခတ်ဆရာ ဗေဒင်ဆရာတွေ ဟောခဲ့ ပြောခဲ့သမျှ တစ်ခုမှ မမှန်ဘူး၊ အားလုံး အလွဲချည်း ဖြစ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား'

မာလင်ဆန်က ကွန်ဝေး၏ မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်သည်။ ကွန်ဝေးက ဘာမှ မပြောသည့်အခါ သူ့စကားကို ဆက်သည်။

'ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ ကျွန်တော်ကတော့ ဖြစ်ရပ်မှန်သမျှ မရှောင် မလွှဲ သာလို့ ဖြစ်ရပါတယ် ဆိုတဲ့ စကားကို လုံးဝ မယုံကြည်ဘူး၊ တကယ်လို့ ဖြစ်လာတော့ကော ဖြစ်လာသမျှကို ကြောက်ပြီး နောက်တွန့် နေစရာ အကြောင်း ဘာမှ မရှိပါဘူး၊ စစ်ပွဲ တစ်ပွဲ ဝင်တိုက်ရမယ် ဆိုတဲ့ အခြေအနေမျိုးနှင့် ရင် ဆိုင်ရရင် ကျွန်တော်လည်း ကြောက်မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် စစ်ပွဲက လွတ်အောင် ဒီ နေရာမှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဇာတ်မြှုပ်နေရမယ့်အစား စစ်ပွဲထဲ ဝင်ပြီး ရင်ဆိုင် ရတာကိုပဲ ကျွန်တော်ကတော့ ပိုကြိုက်တယ်'

ကွန်ဝေး ပြုံးသည်။

'မင်း ငါ့အပေါ်မှာ နားလည်မှု လွဲနေပြီ မာလင်ဆန်၊ ငါတို့ ဘတ်စကူး မှာ နေကြတုန်းကတော့ မင်းက ငါ့ကို သူရဲကောင်း တစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့ တယ်၊ အခုကျတော့ မင်းက ငါ့ကို လူကြောက်လို့ ထင်နေပြီ၊ အမှန်တော့ ငါ ဟာ နှစ်မျိုးစလုံး မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက အရေးကြီးတဲ့ဟာ မဟုတ် ပါဘူး၊ တကယ်လို့ မင်းဆန္ဒ ရှိတယ်ဆိုရင် မင်း အိန္ဒိယကို ပြန်ရောက်တဲ့အခါ မှာ မင်းကြိုက်တာ ပြောနိုင်တယ်၊ နောက်ထပ် ဖြစ်လာမယ့် စစ်ကြီးနှင့် ရင် ဆိုင်ရမှာ ကြောက်လို့ ကွန်ဝေး တစ်ယောက်တော့ တိဗက် ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းမှာ နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး နေခဲ့တယ်လို့ ပြောချင်လည်း ပြောပါ၊ ငါ့ ကို အရူးလို့ ထင်နေတဲ့ လူတွေကတော့ မင်းစကားကို ယုံကြည်လိမ့်မယ် ဆိုတာ ငါ သံသယ မဖြစ်ပါဘူး'

မာလင်ဆန်က စိတ်ထိခိုက် ကြေကွဲသံဖြင့် ပြန်ပြောသည်။

‘ဒီလိုပြောရင် ကျွန်တော် မိုက်မဲရာ ကျတော့မှာပေါ့၊ ဘာတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့ ဖြစ်ခဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ ခင်ဗျားကို ဆန့်ကျင်တဲ့ စကား ဘယ်တော့မှ မပြောပါဘူး၊ ဒါတစ်ခုကိုတော့ စိတ်ချပါ၊ အေး တစ်ခုတော့ ရှိတယ်၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို နားမလည်ဘူး၊ ဒီတစ်ချက်တော့ ကျွန်တော် ဝန်ခံတယ်၊ ဒါပေမယ့် တကယ်ပါ၊ ဒီမယ် ကွန်ဝေး၊ ကျွန်တော် ခင်ဗျားကို ကူညီလိုကော မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလား၊ ကျွန်တော် ပြောနိုင် လုပ်နိုင်တာ တစ်ခုမှ မရှိတော့ဘူးလား ဟင်’

မာလင်ဆန်၏ စကားအဆုံးတွင် အချိန် အတော်ကြီးကြာမျှ ငြိမ်ဆိတ်နေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကွန်ဝေးက စ၍ တိတ်ဆိတ်မှုကို ဖြိုခွင်းလိုက်သည်။

‘ငါ မေးချင်တာ တစ်ခု ရှိတယ်၊ သိပ်ပြီး အတွင်းကျတဲ့ ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာမျိုး ဖြစ်နေတဲ့ အတွက် ငါ့ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်စေချင်တယ်’

‘ရပါတယ် မေးပါ၊ ဘာလဲ’

‘မင်း လိုဆင်းကို ချစ်သလား’

မာလင်ဆန်၏ မျက်နှာသည် နီရဲသွားသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော် ချစ်တယ်၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ ကိစ္စမို့ တွေးတောင် မတွေးသင့်ဘူးလို့ ခင်ဗျား ပြောလိမ့်မယ် ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် သိပါတယ်၊ ခင်ဗျား ပြောတာ မှန်ချင်လည်း မှန်ပါလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ရဲ့ ခံစားမှုကိုတော့ ကျွန်တော် မတားဆီးနိုင်ပါဘူး’

‘မဖြစ်နိုင်ဘူးလို့ ငါ မထင်ပါဘူး’

နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အငြင်းပွားမှုသည် သင်္ဘော တစ်စီး လှိုင်းလေများ၏ အခုအခံ အဟန့်အတားများကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ဆိပ်ကမ်း တစ်ခုသို့ ဝင်ရောက် ဆိုက်ကပ်သွားသည့် ပုံမျိုးသို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။

‘ငါ့ရဲ့ ခံစားမှုကိုလည်း ငါ မတားဆီးနိုင်ပါဘူး၊ မင်းနှင့် အဲဒီ မိန်းကလေးဟာ ဒီကမ္ဘာလောကကြီးထဲမှာ ငါ အမြတ်နိုး အတွယ်တာဆုံး လူနှစ်ယောက်ပါ၊ ဒီစကား ကြားရင် မင်းကတော့ ငါ့ကို ထူးခြားလှတယ်လို့ ထင်ကောင်း ထင်လိမ့်မယ်’

ကွန်ဝေးသည် စကားကို ဖြတ်ပြီး ထိုင်နေရာမှ ဖျတ်ခနဲ ထကာ အခန်းထဲတွင် ခေါက်တဲ့ ခေါက်ပြန် လမ်းသလားနေသည်။

‘ငါတို့နှစ်ယောက် ပြောစရာရှိတာ မှန်သမျှ ပြောဆိုပြီးကြပြီနော်၊

ဟုတ်လား’ ဟု လှမ်းမေးသည်။

‘ဟုတ်တယ်၊ ပြောပြီးကြပြီလို့ပဲ ထင်တယ်’ ဟု မာလင်ဆန်က ဖြေသည်။ သို့သော်လည်း သူသည် ထိုစကားကို ပြောပြီးခါမှ ကပျာကယာ ဆက်ပြောပြန်သည်။ ‘သူ့ အသက် မငယ်တော့ဘူး ဆိုတဲ့ စကားဟာ အတော့်ကို အဓိပ္ပာယ် ကင်းမဲ့တဲ့ စကားပဲဗျာ၊ အင်မတန် ဆိုးရွား ယုတ်ညံ့တဲ့ စကားဗျ၊ ကွန်ဝေးရာ အဲဒီဟာကို ခင်ဗျား ယုံသလား၊ တကယ်တော့ အလွန်ကို ရယ်စရာကောင်းတဲ့ စကားပါဗျာ၊ ဒီစကားဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိဘူး’

‘သူ့ အသက် ငယ်တယ်လို့ မင်းက အခိုင်အမာ ပြောနေတာကကော ဘယ်လိုနည်းနှင့် သိလို့လဲ’

မာလင်ဆန်သည် မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့ လှည့်ထားသည်။ သူ့မျက်နှာတွင် ရက်သွေးဝင်လျက် ရှိ၏။

‘ဘာကြောင့် ကျွန်တော် အခိုင်အမာ သိရသလဲ ဆိုတော့... ခင်ဗျားကတော့ ကျွန်တော့်ကို အထင် သေးချင် သေးသွားမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် အသေအချာကို သိတာ၊ ခင်ဗျား သူ့အခြေအနေကို ပုံမှန် အနေအထားအတိုင်း နားမလည်သေးဘူး ကွန်ဝေး၊ သူဟာ အပေါ်ယံ ကြည့်ရင် သွေးအေးနေသလိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲသလို ဖြစ်နေရတာဟာ ဒီနေရာက သူ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ ရှိတဲ့ အပူတွေကို အေးခဲသွားအောင် လုပ်ထားတာ၊ ဒါပေမယ့် အပူဓာတ်ဟာ ဟိုနေရာမှာ ရှိနေပါတယ်’

‘ရေခဲကို ပျော်သွားအောင် လုပ်မယ့်ဟာ ဆိုပါတော့ ဟုတ်လား’

‘ဟုတ်တယ်၊ တစ်နည်းတစ်ဖုံ သုံးလို့ရမယ့် စကားပဲ’

‘သူဟာ အသက် ငယ်သေးတယ်နော်၊ ဟုတ်လား၊ မင်း အပြောက သေချာလှချည်လား’

မာလင်ဆန်က နှစ်ကိုယ်ကြား လေသံဖြင့် ဖြေသည်။

‘ဟုတ်တယ် သေချာတယ်၊ သူဟာ မိန်းမငယ်လေးမှ တကယ် မိန်းမငယ်လေး တစ်ယောက်ပါ၊ ကျွန်တော် သူ့အတွက် စိတ်တောင် မကောင်း ဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်၊ နှစ်ဦးစလုံး အဖို့တော့ စွဲမက်စရာ ဖြစ်ခဲ့ကြရပါတယ်၊ ဒီကိစ္စမှာ ရှက်စရာလို့ ကျွန်တော် မတွေးမိပါဘူး၊ တကယ်တော့ ဒီလို နေရာမျိုးမှာ အခုလို လွန်လွန်ကျူးကျူး ဖြစ်ရတာဟာ ဖြစ်သင့် ဖြစ်ထိုက်တဲ့ အရာ တစ်ခုလို့ပဲ ကျွန်တော် ထင်ပါတယ်’

ကွန်ဝေးသည် လသာဆောင်သို့ ထွက်ရပ်ကာ အရောင် တလက်လက်

တောက်ပနေသော ကရာကာလ တောင်တန်းဆီသို့ တွေဝေ ငေးမောနေသည်။ လမင်းသည် လှိုင်းမဲ့ သမုဒ္ဒရာပြင်ထဲတွင် ရွက်လွင့်နေသည့်နှယ် ရှိသည်။ သူ့ အဖို့တော့ အမှန်တရားနှင့် ပထမဆုံး ထိတွေ့လိုက်ရသဖြင့် မက်နေသည့် အိပ်မက် တစ်ခု ပျက်ပြယ် သွားသည့်နှယ် ခံစားနေရ၏။ ကမ္ဘာကြီး၏ အနာဂတ် ပြဿနာက တစ်ဖက်၊ နနယ် ပျိုမျစ်မှုနှင့် ချစ်မေတ္တာတို့က တစ်ဖက်၊ ထိုနှစ်ဖက်သည် အလေးချိန် ညီမျှလျက် ရှိနေရာမှ ရုတ်တရက် ကမ္ဘာကြီး တစ်ခုလုံး၏ ပြဿနာသည် လေကဲ့သို့ ပေါ့ပါးသွားသည်။

ထို့ပြင်လည်း သူ့စိတ်သည် သူပိုင် ကမ္ဘာလောက အတွင်းသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိနေသည်ကို လည်းကောင်း၊ ရှန်ဂရီလာသည် သီးခြား ကမ္ဘာငယ်ကလေးမျှသာ ဖြစ်သည်ကို လည်းကောင်း၊ ထိုကမ္ဘာငယ်ကလေးမှာလည်း ဘေးအန္တရာယ် အတွင်း၌ တည်ရှိနေသည်ကို လည်းကောင်း သိလာသည်။ သူ့စိတ် သူ ထိန်းချုပ်နေသည့် ကြားမှပင် သူ့စိတ်ကူးများသည် ထွေးလုံးရစ်ပတ် ဖြစ်လာသည်။ သူ့စိတ်ကူးဖြင့် တည်ဆောက်ထားခဲ့သော အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းတို့သည် ကျွမ်းထိုး မှောက်ခုံ ပြိုပျက် လဲကျကုန်သည်။ အားလုံးသည် အပျက်အစီးပုံများ အဖြစ်သို့ ဆိုက်ရောက်သွားသည်။

စိတ်မချမ်းမြေ့မှုသည် သူ့ရင်ကို ပြင်းစွာ ရိုက်ခတ် နေသည်။ အတိုင်း အဆ မသိနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားလှသော စိတ်နောက်ကျီ ရှုပ်ထွေးမှုသည် သူ့အား ဖိစီး နှိပ်စက်လျက် ရှိ၏။ သူ့ကိုယ်သူ အရူးလား အကောင်းလား ခွဲခြား၍ပင် မရ။ တစ်ချိန်တွင် အကောင်း ဖြစ်သော်လည်း နောက်တစ်ကြိမ် ကျတော့ အရူးဖြစ်နေပြန်သည် ထင်မိ၏။

သူ နောက်သို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည့် အခါတွင်မူကား သူ့တွင် ခြားနားမှု တစ်ခုသည် ရှိနေခဲ့လေပြီ။ သူ့အသံတွင် စိတ်အား ထက်သန်မှုနှင့် တက်ကြွမှုများ ပါဝင်လာသည်။ ကြမ်းတမ်းသော အငွေ့အသက်များပင်လျှင် ပါဝင်လာသည်။

သူ့မျက်နှာသည် အနည်းငယ်မျှ ရှုံ့မဲ့နေသည်။ ဘတ်စကူးတွင် နေခဲ့စဉ်က သူ့ရဲကောင်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ကွန်ဝေးနှင့် ပို၍ တူလာသည်။

သူသည် မာလင်ဆန်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်သည်။ 'ငါ မင်းနှင့် အတူတူ ရှိနေရင် ဟိုကြီးနှင့်ချည်ပြီး တက်ရတဲ့ နေရာမှာ မင်း အဆင်ပြေလိမ့်မယ် ထင်သလား' ဟု မေးသည်။

မာလင်ဆန်သည် 'ကွန်ဝေး' ဟု အလန့်တကြား အော်ကာ ထိုင်နေရာမှ

ခုန်ထလာသည်။ 'ခင်ဗျား... ခင်ဗျား လိုက်မှာလား၊ ခင်ဗျား ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ပြီးပလား'

ကွန်ဝေး ပြင်ဆင်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် နှစ်ယောက်သား ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အတားအဆီး အနှောင့်အယှက် ဟူ၍ လုံးဝ မရှိဘဲ နားအေးပါးအေး ထွက်လာခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်၏။ လွတ်မြောက်ရေး အတွက် အသက်ကို လှူ၍ ပြေးလာခဲ့ကြရသည့် အနေအထားမျိုး မဟုတ်။ လရိပ်နှင့် အမှောင်ရိပ်များကို ခို၍ ခြံဝင်း များစွာကို တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဖြတ်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက်လုံးတွင် ထူးခြားသော ဖြစ်ရပ်နှင့် မကြုံရ။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခွင်လုံး တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိ၏။ အကြောင်း မသိသူ တစ်ဦးသာဆိုလျှင် လူသူ ကင်းမဲ့သည့် နေရာဌာန တစ်ခုဟု ထင်ကောင်း ထင်ပေလိမ့်မည်။

ကွန်ဝေး၏ ခေါင်းထဲသို့ ထိုအတွေး ဝင်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သူ့ရင်သည် ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်သွားသည့်နှယ် ခံစားရသည်။ မာလင်ဆန်ကတော့ တစ်ချိန်လုံး စကားကို အမျှင်မပြတ် ပြောလာနေသည်။ သူ့နားများက မကြားတစ်ချက် ကြားတစ်ချက်။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူတို့နှစ်ဦး အငြင်းအခုံ ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ထိုအငြင်းပွားမှုသည် ဤနည်းဖြင့် အဆုံးသတ်သွားခဲ့၏။ မည်မျှလောက် ထူးဆန်းပါသနည်း။

တစ်နာရီပင် ပြည့်အောင် မလျှောက်ရ။ လမ်းချိုး အကွေ့ တစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုနေရာမှနေ၍ ရှန်ဂရီလာကို နောက်ဆုံးကြည့်ခြင်း အနေဖြင့် ကြည့်ကြသည်။ အောက်ဘက် အနိမ့်ထဲတွင် လမင်းပြာပြာ တောင်ကြားလွင်ပြင်။ တိမ်တိုက်တစ်ခုသဖွယ် မှုန်ဝါးဝါး ပြန့်ကြဲလျက် ရှိနေကြသော အိမ်ခေါင်မိုးများသည် မြူနှင်းများကို ဖြတ်၍ သူ့နောက်မှ တကောက်ကောက် လိုက်လာနေသည်ဟု ကွန်ဝေး စိတ်တွင် ထင်နေသည်။

နောက်တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် နောက်ဆုံး ခွဲခွာရသည့် အနေအထားသို့ ရောက်လာခဲ့၏။ မတ်စောက်သော တောင်ကမ်းပါးယံကို တက်စပြုနေသော မာလင်ဆန်သည် နှုတ်ဆိတ်နေရာမှ လှမ်းအော်သည်။

'အားလုံး အဆင်ပြေတယ် ကွန်ဝေး၊ ခင်ဗျား တက်ခဲ့ပေတော့' ကွန်ဝေးက ပြုံးသည်။ စကား တစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော။ ဓားသွားကဲ့သို့

ချွန်မြနေသော တောင်နံရံ ကျောက်စွန်းများကို ချည်ရန် လက်ထဲမှ ကြိုးကို ပြင်ဆင်လျက် ရှိသည်။ မာလင်ဆန် ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း သူ့စိတ် သူ ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင်တော့ ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း သူ့စိတ်တွင် မတင်မကျ ဖြစ်မှုကတော့ အနည်းငယ်မျှ ငြိတွယ်လျက် ရှိနေသေးသည်။ အလွန် သေးငယ်ပြီး နူးညံ့လွန်းလှသော အတွေးစလေး တစ်ခုကတော့ ရှင်သန် လှုပ်ရှားဆဲ ဖြစ်၏။

သူသည် ကမ္ဘာလောက နှစ်ခုကြားတွင် စမ်းတဝါးဝါး လှည့်လည် သွားလာနေသူ တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ရ၏။ အမြဲတစေ လှည့်လည် သွားလာ နေရလိမ့် ဦးမည်ဟုပင် ထင်မိ၏။ သို့သော်လည်း လောလောဆယ်တော့ဖြင့် သူ့စိတ်သည် မာလင်ဆန်ကို မကူညီ၍ မဖြစ် ဟူသော အသိက ဝင်လျက် ရှိသည်။

တကယ်တော့ သူသည် အခြား သန်းပေါင်း များစွာသော လူများကဲ့သို့ပင် လူစွမ်းကောင်း တစ်ဦး ဖြစ်ရေး အတွက် အသိဉာဏ် ပညာ မြင့်မြတ်မှု နယ်ပယ်မှ ထွက်ပြေးရန် စီမံခြင်းကို ခံယူခဲ့ရပြန်လေပြီ။

မာလင်ဆန်သည် ချောက်ကမ်းပါး ထိပ်၌ ရပ်ကာ ကိုယ်ရော စိတ်ပါ တုန်လှုပ် ချောက်ချားလျက် ရှိသည်။ သို့သော်လည်း ကွန်ဝေးက သူ တတ်မြောက်ထားသည့် တောင်တက်နည်းဖြင့် မာလင်ဆန်ကို အခက်အခဲမှ လွတ်မြောက်အောင် ကူညီခဲ့သည်။ ချောက်ကမ်းပါးကို လွတ်မြောက်သွားသည့်အခါ နှစ်ယောက်သား စီးကရက် တစ်ယောက် တစ်လိပ် ဖွာ၍ နားကြသည်။

'ကွန်ဝေးရာ ကျွန်တော် ပြောရတော့မှာပဲ၊ ခင်ဗျားဟာ သဘော ပြည့်ဝ ပါပေတယ်ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် အထိ ကျေးဇူးတင်တယ် ဆိုတာ ခင်ဗျား သိချင် သိမှာပါ။ ကျွန်တော် ဘယ်လောက် အထိ ဝမ်းသာနေတယ် ဆိုတာ ပြောမပြတတ်'

'ငါသာ မင်း ဆိုရင်တော့ ပြောမပြတတ်တဲ့ စကားကို ပြောဖို့ အားမထုတ်တော့ဘူးကွာ'

အချိန် အတော်ကြီးကြာမျှ နားကြပြီးသည့်နောက် ရှေ့ခရီးကို မဆက်မီ မာလင်ဆန်က ထပ်ပြောပြန်သည်။

'ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်ကတော့ ဝမ်းသာတာ အမှန်ပဲ၊ ကျွန်တော့်အတွက် တစ်ခုတည်းသာ မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျားအတွက်ပါ ဝမ်းသာတာ၊ တကယ်ပြောတာပါဗျာ၊ ဟို ခင်ဗျား သိလာခဲ့ရသမျှတွေဟာ အလကားဟာတွေပဲ ဆိုတဲ့ အမြင်မှန် ဝင်လာတာဟာ သိပ်ကို ကောင်းသွားတာပဲ၊ ခင်ဗျား အလျင်အတိုင်း

ပြန်ဖြစ်လာတာကိုက အံ့ဩစရာ ဝမ်းသာစရာ ဖြစ်နေတယ်ဗျာ'

'ကိစ္စ မရှိပါဘူးကွာ' ဟု ကွန်ဝေးက ပြန်ပြောသည်။

အရက် တက်လုနီး အချိန်ခန့်တွင် သူတို့ နှစ်ယောက်သည် တောင်ကြားကို ကျော်ဖြတ် မိကြသည်။ ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်၌ ချထားသော ကင်းသမားများသည် သူတို့ကို မတွေ့ကြ။ ခဏမျှ အကြာတွင် သူတို့သည် ကုန်းမြေမြင့် တစ်ခုသို့ ဆိုက်ရောက်ကြသည်။ ထိုကုန်းမြင့် ဆင်ခြေလျှော အတိုင်း ဖြည်းဖြည်းမှန်မှန် ဆက်၍ ဆင်းကြသည်။

မကြာမီ အတွင်းမှာပင် အထမ်းသမားများ၏ စခန်းသည် သူတို့၏ မြင်ကွင်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။ အားလုံး မာလင်ဆန် ပြောပြထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်သည်။ အထမ်းသမားများသည် သူတို့ အလာကို စောင့်မျှော်လျက် ရှိသည်။ အထမ်းသမားများသည် သန်မာ ကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပိုင်ရှင်များ ဖြစ်ကြ၏။ လူတိုင်း သားမွေး အင်္ကျီများနှင့် သိုးမွေးရေများ ဝတ်ဆင် ထားကြသည်။ သူတို့သည် ခပ်ပြင်းပြင်း တိုက်ခတ်လျက် ရှိသော လေအောက်တွင် အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်ကာ ဤဒေသ၏ အရှေ့စူးစူး မိုင်ပေါင်း တစ်သောင်း တစ်ထောင် အကွာရှိ တရုတ်နိုင်ငံ နယ်စပ်မှ တိန်ဆင်ဖူးသို့ အရောက်သွားရန် တာရှုလျက် ရှိကြလေသည်။

'သူ မောင်တို့နှင့် လိုက်မှာ' လိုဆင်းနှင့် ဆုံမိကြသည့်အခါ မာလင်ဆန်က ဝမ်းသာအားရ ပြောသည်။ လိုဆင်း အင်္ဂလိပ်စကား နားမလည်သည်ကို သူ မေ့နေသည်။ သို့သော်လည်း ကွန်ဝေးက ဘာသာပြန်ပေးသည်။

ဤမျှလောက် ကြည်နူး လန်းဆန်းနေသော မန်ချူးမလေး၏ ရုပ်ပုံလွှာကို သူ ဘယ်တုန်းကမှ မမြင်ခဲ့ဖူးဟု ကွန်ဝေး၏ စိတ်တွင် ထင်မိသည်။ မန်ချူးမလေးက သူ့ကို အလွန် ချစ်စရာ အလွန် စွဲမက်စရာ ကောင်းသော အပြုံးပန်းဖြင့် ဆီးကြိုသည်။ သို့သော်လည်း မန်ချူးမလေး၏ မျက်လုံးများက တော့ မာလင်ဆန်မှ တစ်ပါး အခြား ဘာကိုမှ မမြင်။

အဆုံး

ကျွန်တော်တို့ ရုသားဖို့ဒ်တို့ ထပ်မံ ဆုံမိကြသည့် နေရာမှာ ဒေလီမြို့တွင် ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦးစလုံး ဘုရင်ခံ၏ ညစာ စားပွဲ တစ်ခု၌ ဧည့်သည်တော်များ အဖြစ်ဖြင့် ဆုံမိခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော်လည်း အခမ်းအနားရှိ ဧည့်ပရိသတ်များ ကြား၌ လူချင်း အလှမ်းဝေးလျက် ရှိကြသည်။ နောက်ဆုံး အခမ်းအနား ပြီး၍ ဇောင်းထုပ်ကြီးများ ပေါင်းထားသည့် ယောက်ျားအစေအပါးများက ကျွန်တော်တို့ ဦးထုပ်များကို ယူလာပြီး ကျွန်တော်တို့ လက်ထဲ ထည့်လိုက်သည့် အချိန်ကျမှပင် လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဆုံမိကြသည်။ 'ကျွန်တော် တည်းတဲ့ ဟိုတယ်ကို လိုက်ပြီး သောက်ဦးဗျာ' ဟု သူက ဖိတ်မန္တက ပြုသည်။

တက္ကစီ တစ်စီးကို ကျွန်တော်တို့ နှစ်ဦး စပ်တူ ငှားကြသည်။ မော်တော်ကားသည် ထင်ရှား ကျော်ကြားသော ဗြိတိသျှ ဗိသုကာ ပညာရှင် လတ်ယင်း၏ လက်ရာ အဆောက်အအုံများ ကြားရှိ တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်လျက် ရှိသော လမ်းမကြီးများ တစ်လျှောက် ပြေးသွားလျက် ရှိ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်သည် ခြောက်သွေ့လျက် ရှိသည်။ ဒေလီ မြို့ဟောင်း၏ အရိပ်များသည် မော်တော်ကား နောက်တွင် ရိပ်ခနဲ ရိပ်ခနဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။

ရုသားဖို့ဒ် ကက်ရိုဂါးမှ ပြန်လာသည် ဟူသော သတင်းကို ကျွန်တော် သတင်းစာများထဲတွင် ဖတ်ခဲ့ရ၏။ သူ၏ ခရီးစဉ်သည် လူအများ၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် ပြောစရာ သတင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့ ခရီးစဉ်သည် သာမန် အနားယူအပန်းဖြေ သွားသည့် ခရီးမျိုး မဟုတ်၊ စူးစမ်း ရှာဖွေခြင်းနှင့် စွန့်စားခြင်း သဘောများ ပါသည်ဟု လူအများက ယူဆခဲ့ကြသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူသည် ဤခရီးစဉ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဂုဏ်သိက္ခာ တက်နေသည်။ သူ့အကြောင်းကို သတင်းစာများက စာလုံးမည်းကြီးများနှင့် ရေးသား ဖော်ပြကြသည်။

ကျွန်တော့်အဖို့ကတော့ ရုသားဖို့ဒ်၏ ခရီးစဉ်သည် သတင်းစာများက

ရေးနေကြသလို ထူးခြား မှတ်သားလောက်သည့် ခရီးစဉ်မျိုး မဟုတ်ဟုပင် ထင်သည်။ တကယ်တော့ သူ သွားခဲ့သည့် ခိုတန်ဒေသမှ မြေအောက်မြို့များ သည် အသစ်အဆန်းများ မဟုတ်။ ကက်ရှမ်းယားနယ်နှင့် အာရှ အလယ်ပိုင်း ဒေသများ၌ လှည့်လည် သွားလာ လေ့လာ နေခဲ့ဖူးသော ကျောက်စာဝန် ဆာ မတ်ခ် စတိန်းနှင့် အရှေ့ပိုင်းဒေသ၌ စူးစမ်း ရှာဖွေ လေ့လာခဲ့ဖူးသော ခရီး သည်ကြီး ပင်ဟီဒင်တို့ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပရိစ္ဆေဒ များစွာ ကတည်းက ရှာဖွေ တွေ့ရှိခဲ့သော မြို့များ ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ဤအကြောင်းများကို အစ ဖော်ပေးပြီး ရသားဖို့ဒ်၏ အဖြစ်မှာ အချောင် နာမည်ကြီးနေသည့် အဖြစ်မျိုး ရောက်နေပြီဟု သရော် စကား ပြောမိသည်။ သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက်ပင် ရယ်သည်။

'ဟုတ်တယ်ဗျို၊ ဒါပေမယ့် အမှန်ကိုသာ သိကြရင်တော့ အကောင်း ဆုံး ဇာတ်လမ်း တစ်ခု ရမှာ' ဟု သူက ပြောသည်။

ကျွန်တော်တို့ သူ့ ဟိုတယ်မှ အခန်းသို့ ရောက်ကြသည့် အခါ ဝီစကီ သောက်ရင်း စကားလက်ဆုံ ကျကြသည်။

'ဒီလိုဆို ခင်ဗျား အခုသွားခဲ့တဲ့ ခရီးဟာ ကွန်ဝေးကို အရှာထွက်တဲ့ ခရီးလား' ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။

'အရှာ ထွက်တယ် ဆိုတဲ့ စကားက သိပ်ပြီး ကြီးကျယ်လွန်းနေတယ်' သူက ဆိုသည်။ 'ဥရောပတိုက် တစ်ဝက်နီးပါးလောက် ကျယ်တဲ့ နိုင်ငံ တစ် နိုင်ငံထဲမှာ ပျောက်ဆုံးသွားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ရှာတွေ့ဖို့ ဆိုတာ ဖြစ် နိုင်တဲ့ ကိစ္စမှ မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော် ပြောနိုင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ သူနှင့် ဆုံမိနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ထင်ရတဲ့ နေရာတွေ ဒါမှမဟုတ် သူ့သတင်း အစအနကို ကြားရ သိရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ရတဲ့ နေရာတွေကို ကျွန်တော် လျှောက်လည် တာလို့ ပြောရင် ပိုပြီး မှန်လိမ့်မယ်။

'ခင်ဗျား မှတ်မိမှာပေါ့၊ သူ ပေးထားခဲ့တဲ့ နောက်ဆုံး သတင်းက သူ့ အနောက်မြောက်ဘက် ဒေသကို သွားဖို့ ဗန်ကောက်မြို့က ထွက်သွားပြီလို့ ဆိုတယ်။ အဲဒီ ခရီးစဉ် တစ်လျှောက်ကို ခြေရာ ခံကြည့်လိုက်တဲ့ အခါမှာ ကျွန်တော် ကောက်ချက်ချလို့ ရတာက သူဟာ တရုတ်ပြည် နယ်စပ် တစ် လျှောက်မှာ ရှိနေတဲ့ လူမျိုးစုတွေ နေထိုင်ရာ နယ်မြေတွေဆီကို သွားတယ်လို့ ထင်တယ်။ မြန်မာနိုင်ငံဘက်ကိုတော့ သူ ဝင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မထင် ဘူး။ အဲဒီဘက်ကို ဝင်ရင် သူနှင့် ဗြိတိသျှ အရာရှိတွေ ကြားမှာ ပြဿနာ ပေါ်

လာစရာ ရှိတယ်။

'ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့လေ၊ တိတိကျကျ ခြေရာကောက်လို့ ရတာက ထိုင်းနိုင်ငံ အထက်ပိုင်းဘက်က တစ်နေရာဆီကို ဦးတည်သွားတယ်လို့ တွက် မိတယ်။ ဒါပေမယ့် အမှန်အတိုင်း ပြောရရင် အဲဒီဘက်ဒေသ အစွန်အဖျား အထိတော့ သူ သွားလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် မမျှော်လင့်မိဘူး'

'ခင်ဗျား အနေနှင့် အဲဒီ လမ်းဘက် သွားရင် လမင်းပြာပြာ တောင် ကြားကို အလွယ်တကူ ရှာတွေ့နိုင်လိမ့်မယ် ထင်လို့လား'

'အင်း အဲဒီဘက်က ပိုပြီး အလားအလာ ရှိသလိုလိုပဲ၊ ခင်ဗျား ကျွန် တော်ရဲ့ လက်ရေးစာမူကို ကြည့်ပြီးပြီ မဟုတ်လား'

'ကြည့်ရုံတင် ဘယ်ကမလဲဗျာ၊ အဲဒီထက် ပိုပါသေးတယ်။ အေးဗျာ ကျွန်တော် အဲဒီ မှတ်တမ်းစာအုပ်ကို ပြန်ပို့သင့်တာ ကြာပြီ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျား က လိပ်စာမှ မပေးခဲ့တာ'

ရသားဖို့ဒ်က ခေါင်းညိတ်သည်။

'ခင်ဗျား အဲဒီ မှတ်တမ်းစာအုပ် အပေါ်မှာ ဘယ်လို မြင်သလဲ'

'ကျွန်တော်ကတော့ အလွန် ထူးခြား ဆန်းကြယ်တယ်လို့ ထင်တာပဲ။ မှတ်သားထားသမျှ အားလုံးဟာ ကွန်ဝေး ပြောပြခဲ့တဲ့အတိုင်း အပိုအလို မရှိ ဘူးလို့ ယူဆတယ်'

'ဒီအပေါ်မှာတော့ သံသယ မဖြစ်ပါနှင့်၊ ကျွန်တော်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ချိန်စက်ပြီး ပြောပါရစေ၊ ကျွန်တော် လုပ်ကြံပြီး ရေးတာ တစ်လုံးတစ်ပါးမှ မပါပါဘူး။ ဖတ်ကောင်းအောင် တန်ဆာဆင်ပြီး ရေးထားတဲ့ အသုံးအနှုန်း တောင် မပါပါဘူး။ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်ကလည်း မှတ်ဉာဏ် ကောင်းတယ်။ ကွန်ဝေးကလည်း အပြောကောင်းတယ်။ ဖွဲ့ဖွဲ့နဲ့နဲ့ လှလှပပ ပြောတတ်တဲ့ အရည်အသွေး ရှိတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ဇာတ်လမ်းကို ပြောပြတုန်းက နှစ်ဆယ့် လေးနာရီ နီးပါးလောက် အဆက်မပြတ် ပြောခဲ့တယ် ဆိုတာလည်း ခင်ဗျား မေ့ပစ်လို့ မဖြစ်တဲ့ အချက် တစ်ချက်ပဲ'

'စောစောက ပြောခဲ့သလိုပါပဲ၊ အလွန်ကို ထူးခြားတဲ့ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုလို့ ထင်ပါတယ်'

သူသည် ကုလားထိုင်ကို ကျောနှင့် မှီထိုင်လိုက်ပြီး ပြုံးသည်။

'တကယ်လို့ ခင်ဗျားအနေနှင့် ပြောစရာ ဒီတစ်ချက်ပဲ ရှိတယ် ဆို ရင်တော့ ကျွန်တော် ကိုယ်တိုင်က ရှင်းပြဖို့ လိုမယ်လို့ ထင်တာပဲ၊ ခင်ဗျား

ကတော့ ကျွန်တော့်ကို အင်မတန် ယုံလွယ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ပါလားလို့ ထင်ချင် ထင်မှာပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အဲသလို မထင်ဘူး။ လူတွေဟာ အလွန်အမင်း ယုံကြည်တတ်ကြလွန်းလို့ သူတို့ဘဝမှာ အမှားတွေကို ကျူးလွန်မိခဲ့ကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့ သူတို့အနေနှင့် ယုံကြည်မှုနည်းလွန်းပြန်တော့လည်း သူတို့ဘဝဟာ ငြီးငွေ့စရာ ဖြစ်လာတတ်တယ်။ ကျွန်တော် ကွန်ဝေးရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို အလွယ်တကူ လက်ခံခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ဉာဏ်မိသမျှလောက် ဖြစ်နိုင် မဖြစ်နိုင် ဆိုတဲ့ သံသယ ဖြစ်စရာ အငြင်းပွားစရာ အစအနတွေကို စစ်တမ်း ထုတ်ကြည့်ပြီးမှ လက်ခံခဲ့တာပါ။

သူသည် ဆေးလိပ် တစ်လိပ်ကို မီးညှိပြီးမှ စကားကို ဆက်ပြောသည်။

'အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ ဆိုတော့ ကျွန်တော် အလျင်က မသွားဖူးတဲ့ ခရီးတွေကို သွားတယ်။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အဲသလို သွားရတာ ကြိုက်တယ်။ ကျွန်တော့် ထုတ်ဝေသူတွေကလည်း ခရီးသွား မှတ်တမ်း စာအုပ်မျိုး တစ်အုပ်လောက် ကြားပေါက် ထုတ်ရတာကို မကန့်ကွက်ဘူး။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် ခရီးမိုင် ထောင်ပေါင်း များစွာ သွားခဲ့တယ်။ ဘတ်စကူး၊ ဗန်ကောက်၊ ချုံကင်း၊ ကက်ရှ်ဂါ၊ ကျွန်တော် ဒီအရပ်ဒေသတွေ အားလုံးကို ရောက်ခဲ့တယ်။ အဲဒီ နယ်မြေဒေသတွေ အတွင်း တစ်နေရာရာမှာတော့ဖြင့် ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ဟာ ရှိနေမှာပဲ ဆိုတဲ့ မျှော်လင့်ချက်လည်း ထားခဲ့တယ်။

'ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားလည်း အသိပဲ။ ဒီနယ်မြေ ဒေသက အကျယ်ကြီး၊ ကျွန်တော့်ရဲ့ စုံစမ်း စစ်ဆေးမှုဟာ နေရာ အနှံ့အပြားကို မထိမတွေ့နိုင်ဘူး။ ဒေသ တစ်ခုလုံးနှင့် ခြုံကြည့်လိုက်ရင် ကျွန်တော် ထိတွေ့နိုင်တာက အဖျားအနားလောက်ပဲ ရှိတယ်။ တကယ်လို့ ကွန်ဝေးရဲ့ စွန့်စားမှုနှင့် ပတ်သက်ပြီး တိုက်ရိုက် ဆက်စပ်မှုရှိတဲ့ အချက်အလက်တွေကိုသာ ခင်ဗျား လိုချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ရထားသလောက်ကို ပြောပြမယ်။

'သူ ဘတ်စကူးက ထွက်သွားတဲ့ နေ့ဟာ မေလ ၂၀ ရက်နေ့၊ ချုံကင်းကို ရောက်လာတဲ့ နေ့ဟာ အောက်တိုဘာ ၅ ရက်၊ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ သူနှင့် ပတ်သက်လို့ နောက်ဆုံး သိလိုက်ရတဲ့ အချက်က ဖေဖော်ဝါရီလ ၃ ရက်နေ့မှာ ဗန်ကောက်က သူ ထွက်သွားတယ်။ ဒီအချက်တွေဟာ တိကျတဲ့ အချက်တွေ၊ ကျန်တဲ့ အပိုင်းတွေကတော့ ဖြစ်ဖွယ်ရာ ရှိတယ်။ ဖြစ်နိုင်တယ်

လို့ပဲ ပြောပြော၊ ယုံတမ်း စကားတွေပါလို့ ဆိုချင်လည်းဆို၊ စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထုတစ်ခုပါလို့ သတ်မှတ်ချင်လည်း သတ်မှတ်၊ ဒဏ္ဍာရီ တစ်ခုပါလို့ ခေါ်ချင်လည်း ခေါ်၊ ခင်ဗျား သဘောပဲ'

'ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျား တိဗက်နယ်ထဲမှာ ဘာမှ မတွေ့ခဲ့ဘူးပေါ့'

'မိတ်ဆွေကြီးရေ၊ ကျွန်တော် တိဗက်နယ်ထဲကို လုံးဝ မရောက်ခဲ့ဘူး။ အစိုးရ အိမ်တော်က ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ အနေနှင့် အဲဒီဘက် သွားဖို့ သဘော မတူကြဘူး။ ဧဝရက် တောင်တက်မယ့် အဖွဲ့လောက်သာ ခွင့်ပြုကြတာ၊ ကျွန်တော်က ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တာဝန်ယူပြီး ကွမ်လွန်းဘက် သွားဖို့ စိတ်ကူးတယ်လို့ ပြောလိုက်တော့ အားလုံးက ပြူးတူးပြီတဲ့ ဝိုင်းကြည့်နေကြတယ်။ ကျွန်တော့် ပါးစပ်က မဟတ္တမဂန္ဓီရဲ့ ဘဝ အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ် တစ်အုပ် ရေးမယ်လို့ ပြောလိုက်တာကို ကြားရသလိုပဲ။

'ဒါပေမယ့်လည်း အမှန်အတိုင်း ပြောကြရမယ် ဆိုရင်တော့ သူတို့က ကျွန်တော့်ထက် ပိုပြီး သိနားလည်ကြတယ်လို့ပဲ ဆိုရပေမပေါ့။ တိဗက် ဒေသထဲ လျှောက်လည်ဖို့ ဆိုတာကလည်း တစ်ဦးတည်း စွမ်းဆောင်နိုင်တဲ့ အလုပ်မျိုးမှ မဟုတ်ဘဲကိုး။ အဲဒီဘက် သွားမယ်ဆိုရင် အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့ရမယ်။ စနစ်တကျ ပြင်ဆင်ရမယ်။ တိဗက် ဘာသာစကား တတ်တဲ့လူ တစ်ဦးဦးက ခေါင်းဆောင်ရမယ်။ ဒါတွေက အမှန်တကယ်ကို လိုအပ်တဲ့ဟာတွေ မဟုတ်လား။

'ကွန်ဝေး သူ့အကြောင်း ပြောပြတုန်းက အထမ်းသမားတွေ ရောက်အလာကို တမျှော်မျှော် စောင့်ရတယ် ဆိုတဲ့ စကား ကျွန်တော် ပြန်သတိရမိတယ်။ အဲဒီတုန်းက သူ့စကား ကြားတော့ ဘာပြုလို့ သူတို့ ဘာသာ သူတို့ လျှောက်မသွားကြတာလဲလို့ စိတ်ထဲက တွေးခဲ့မိသေးတယ်။ ကျွန်တော့် အနေနှင့် ကိုယ်တွေ့ ကြုံရဖို့ ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါဘူး။ အစိုးရဘက်က လူတွေ ပြောတာလည်း မှန်ပါတယ်။ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ နိုင်ငံကူး လက်မှတ် မှန်သမျှက ကျွန်တော့်ကို ကွမ်လွန်းဘက် သွားဖို့ ခွင့်မပြုဘူး။ အဲဒီဘက်ကို လှမ်းမြင်နိုင်တဲ့ နေရာ အထိတော့ ရောက်ခဲ့ပါတယ်။ နေသာတဲ့ နေ့တစ်နေ့မှာ သွားခဲ့တာ၊ မိုင် ငါးဆယ်လောက် ကွာမယ်လို့ မှန်းရတာပဲ။ အဲဒီ နေရာကို ဥရောပတိုက်သား များများစားစား မရောက်ဖူးကြသေးဘူးလို့ ဆိုတယ်'

'သိပ်ပြီး ဘေးအန္တရာယ်များမယ့် လက္ခဏာ တွေ့ရသလား'

'မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနားမှာ ထုထားတဲ့ အလံဖြူလေး တစ်ခုသာသာလောက်ပဲ မြင်ရတာ၊ ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှ သိရ မြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ယတ်ကင်းနှင့်

ကက်ရှိုဂါ ရောက်တဲ့ အခါမှာတော့ ကျွန်တော် တွေ သမ္မုလူကို မေးတာပဲ။ ရတဲ့ သတင်းက မဖြစ်စလောက်လို့ ဆိုရပေမယ့် အဲဒီ ရသလောက်ကလေးကိုက ထူးတော့ ထူးခြားတယ်။ သူတို့ဆီက ကြားရ သိရသလောက်ဆိုရင် အဲဒီဘက် အပိုင်းက တောင်စဉ် တောင်တန်းတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ လူသူ အရောက် အပေါက် မရှိသလောက် နည်းပါးတဲ့ ဒေသတွေလို့ ပြောရမှာပဲ။

‘ကံကောင်း ထောက်မလို့ အဲဒီဘက်က တောင်တန်းတွေကို ကျော် ပြတ်ဖို့ အားထုတ်ခဲ့ဖူးတဲ့ အမေရိကန် ခရီးသည် တစ်ယောက်နှင့် ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ရတယ်။ သူ ကြီးစားတုန်းက တောင်ကြားလမ်း ဆိုလို့ တစ်လမ်းမှ မတွေ့ခဲ့ဘူးတဲ့။ သူက ပြောတယ်။ ပြတ်နိုင်မယ့် တောင်ကြားလမ်းတွေက တော့ ရှိတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် တောင်ကြားလမ်း ရှိတဲ့ နေရာတွေက ကြောက် စရာ ကောင်းလောက်အောင် မြင့်နေတဲ့ အတွက် မြေပုံထဲမှာတောင် မဖော်ပြ နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာတဲ့။

‘ကွန်ဝေး ပြောပြခဲ့ဖူးတဲ့ လမင်းပြာပြာလို့ တောင်ကြားလွင်ပြင်မျိုး တစ်ခု အဲဒီနေရာ တစ်ဝိုက်မှာ ရှိနိုင်မယ် ထင်သလားလို့ ကျွန်တော် သူ့ကို မေး ကြည့်တယ်။ သူက မရှိနိုင်ဘူးလို့တော့ ပြောလို့ မရဘူးတဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ တွေး လို့ ရသလောက်တော့ ဘူမိဗေဒ ရှုထောင့်က ကြည့်ရင် သိပ်ပြီး ဖြစ်နိုင်စရာ မရှိဘူးတဲ့။

‘နောက်တစ်ခါ ကျွန်တော်က ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းကြီးထဲက အမြင့် ဆုံး ဆိုတဲ့ တောင်လောက်မြင့်တဲ့ ကတော့ ပုံသဏ္ဍာန် တောင်ကြီး တစ်တောင် ရှိတယ် ဆိုတာကော ကြားဖူးသလားလို့ ထပ်မေးတယ်။ သူ ပေးတဲ့ အဖြေက အတော်ကလေး စဉ်းစားရ ခက်တယ်။ ဒဏ္ဍာရီ ပုံပြင်တစ်ခု သူ ကြားဖူးတယ် တဲ့။ အဲဒီ ပုံပြင်အရ ဒီတောင်ကြီးမျိုး ရှိတယ်လို့ ဆိုကြတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် သူ တစ်ဦးတည်းရဲ့ စဉ်းစား ဆင်ခြင်မှုအရ ဒီကိစ္စမှာ အခြေအမြစ် မရှိဘူးလို့ သူ တွက်တယ်တဲ့။

‘ပြီးတော့ သူက ထပ်ပြောတယ်။ ဧဝရက်တောင်ထက် အများကြီး မြင့်တဲ့ တောင်တွေ ရှိတယ်လို့လည်း လူတွေက ပြောနေကြတယ်တဲ့။ ဒါပေ မယ့် သူကတော့ အဲဒီ စကားတွေကို လက်မခံဘူးတဲ့။ ကွမ်လွန်းဘက်မှာ ပေ ပေါင်း နှစ်သောင်း ငါးထောင်ကျော် မြင့်တဲ့ တောင်ထိပ် ရှိလိမ့်မယ် ဆိုတဲ့ အချက်အပေါ်မှာ ကျွန်တော် သံသယ ရှိတယ်လို့ သူက ပြောတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီဒေသ တစ်ခုလုံးမှာ ရှိတဲ့ တောင်တန်းတွေကို စနစ်တကျ တိုင်းထွာမှုတော့

မပြုရသေးဘူးလို့ သူက ဝန်ခံတယ်။

‘အဲဒီနောက်တော့ ကျွန်တော်က သူ့ကို တိဗက် ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ နှင့် ပတ်သက်လို့ ထူးထူးခြားခြား ဘာများ သိသလဲလို့ မေးတယ်။ သူက အဲဒီ ဒေသဘက်ကို အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ရောက်ဖူးနေတဲ့ လူမို့ မေးတာပါ။

‘သူ ပြောပြတာက ကျွန်တော်တို့ ခင်ဗျားတို့ စာအုပ်တွေထဲမှာ ပတ်ခဲ့ ရဖူးသလိုပဲ။ လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်း နေရာတွေဟာ သာယာ လှပမှု လုံးဝ မရှိဘူးလို့ သူက အခိုင်အမာ ပြောတယ်။ လာမာ ဘုန်းကြီးတွေကလည်း အကျင့်မကောင်းကြဘူးတဲ့။ ညစ်လည်း ညစ်ပတ်ကြတယ်တဲ့။ သူတို့ အသက် ရှည်ကြတယ် ဆိုတာ ဟုတ်သလားလို့ ကျွန်တော်က မေးတော့ သူက မှန် တယ်တဲ့။ အနေအထိုင် ညစ်ပတ်မှုကြောင့် ရောဂါ တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီး မသေရင် အသက်ရှည်ကြတာ အမှန်ပဲတဲ့။

‘နောက်တော့ ကျွန်တော်က မထူးတော့ဘူး ဆိုတဲ့ အနေနှင့် ပြောင် ပြောင်ပဲ ဖွင့်ပြောပြီး လာမာဘုန်းကြီးတွေ ကြားမှာ အဆမတန် အသက်ရှည် နိုင်တဲ့ ဆေးတို့ အစွမ်းသတ္တိတို့ ရှိတယ်ဆိုတဲ့ ယုံတမ်း စကားတွေ ကြားဖူး သလားလို့ မေးကြည့်တယ်။ အများကြီး ကြားဖူးတယ်လို့ သူက ဖြေတယ်။

‘ဒီဟာမျိုးတွေကတော့ ခင်ဗျား ရောက်လေရာ နေရာတိုင်းမှာ ကြားရ မယ့်ဟာပဲ။ ဒါပေမယ့် မှန်မမှန် စစ်တမ်းထုတ်လို့ကတော့ မရဘူး။ အလွန် ညစ်ပတ် ပေရေနေတဲ့ လူသတ္တဝါကြီးကို နံရံလေးဖက် ကာထားတဲ့ အခန်း တစ်ခုထဲမှာ နှစ်ပေါင်း တစ်ရာတိတိ လှောင်ထားတာ ရှိတယ်လို့ ခင်ဗျားကို ပြောလိမ့်မယ်။ သွားကြည့်ရင် သူ ပြောတဲ့အတိုင်း မြင်ချင်လည်း မြင်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် သူရဲ့ မွေးလက်မှတ်ပြပါလို့ တောင်းရင်တော့ ရဖို့လမ်း မရှိဘူးလို့ သူက ပြောတယ်။

‘လာမာ ဘုန်းကြီးတွေဆီမှာ လျှို့ဝှက်နက်နဲတဲ့ ပညာအရ ဒါမှမဟုတ် ဆေးပညာနည်းအရ အသက်ရှည်အောင် သို့မဟုတ် အရွယ် နုပျိုအောင် လုပ် တာတွေကော ရှိသလားလို့ ကျွန်တော်က မေးတော့ လာမာ ဘုန်းကြီးတွေဆီမှာ အဲသလို ထူးဆန်း အံ့ဩဖို့ ကောင်းတဲ့နည်းတွေ အတတ်ပညာတွေ အစီအမံ တွေ အများကြီး ရှိတယ်လို့ ဆိုကြတယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် သူကတော့ သံသယ ရှိတယ်တဲ့။ တကယ်လို့ လက်တွေ့ စနစ်တကျ လေ့လာလိုက်တဲ့ အခါမှာ အိန္ဒိယက ကုလားတွေ ပြတဲ့ ကြီးမျက်လှည့်နှင့် အတူတူလို ဖြစ်နေတယ်တဲ့။

‘ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူက တစ်ခုတော့ အခိုင်အမာ ပြောတယ်။ လာမာ

ဘုန်းကြီးတွေမှာ ခန္ဓာကိုယ်ကို ထိန်းသိမ်း ပြုပြင်နိုင်တဲ့ ထူးဆန်းသော တန်ခိုး သတ္တိ ရှိတော့ ရှိကြပုံ ရတယ်တဲ့။ ရေခဲနေတဲ့ ကန်တစ်ကန်ရဲ့ အစွန်းမှာ ထိုင် နေတဲ့ လာမာ ဘုန်းကြီးတွေကို ကျွန်တော် စောင့်ပြီး ကြည့်ခဲ့ဖူးတယ်လို့ သူ က ပြောတယ်။ ဘုန်းကြီးတွေ ထိုင်နေတာက ကိုယ်တုံးလုံး၊ အပူချိန်က သူညီ ဒီဂရီအောက် ရောက်နေတယ်။ တိုက်နေတဲ့ လေကလည်း အရိုးကွဲမတတ် အေးတာ၊ သူတို့ နောက်လိုက် တပည့်တွေက ရေခဲတွေကို ခွဲ၊ အဝတ်တွေကို ရေထဲ နှစ်ပြီး ဘုန်းကြီးတွေရဲ့ ကိုယ်ကို ပတ်ပေး၊ အဲသလို လုပ်တာဟာ အကြိမ်ပေါင်း တစ်ဒါဇင် မကဘူး၊ ဒါပေမယ့် လာမာ ဘုန်းကြီးတွေရဲ့ ကိုယ် ပေါ်လည်း ရောက်ရော ပတ်ထားတဲ့ အဝတ်တွေက ခြောက်ကုန်ရော၊ စိတ် တန်ခိုးနှင့် ပူနွေး ခြောက်သွေ့အောင် လုပ်တဲ့ သဘောပဲတဲ့'

ရသားဖိုးဒ်သည် စကားကိုဖြတ်ကာ ဝီစကီ ထပ်သောက်သည်။

'ဒါပေမယ့် အဲဒီ အမေရိကန် ပြောပြတဲ့ ဟာကလည်း အသက်ရှည် အောင် လုပ်တဲ့ ပညာတို့ အစွမ်းတို့ ဆေးတို့နှင့် သိပ်ပြီး ဆက်စပ်လို့ မရပြန် ဘူး၊ ဒါက မိမိရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာကို ထိန်းသိမ်း ပြုပြင်တဲ့ နည်းတစ်နည်းပဲ။ အဲဒီ တော့ ကြားခဲ့ သိခဲ့ရသမျှ အချက်အလက်တွေဟာ သိပ်ပြီး အားရစရာ မရှိ ဘူးလို့ ပြောရင် ခင်ဗျား လက်ခံလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်'

ထို အချက်အလက်များလောက်နှင့် ဘဝင်ကျစရာ အခြေအနေမျိုး မဟုတ်သေးဟု ထင်ကြောင်း ကျွန်တော်က ပြောပြသည်။ 'ကရာကာလ်' နှင့် 'ရှန်ဂရီလာ' ဟူသော အမည်များကို ထိုအမေရိကန် သိ မသိ ကျွန်တော်က မေးပါသည်။

'သူ မသိဘူးဗျ၊ ကျွန်တော် မေးကြည့် သေးတယ်။ ကျွန်တော်နှင့် အချိန် အတော်ကြာကြာ စကားပြောမိတော့ သူက ပြောပြတယ်။ ပွင့်ပွင့်လင်း လင်း ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေကို ကျွန်တော် လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး။ တစ်ခါတုန်းက တိဗက်ဒေသထဲမှာ လူတစ်ယောက် နှင့် အမှတ်မထင် ဆုံခဲ့ဖူးတယ်။ သူနှင့် စကား အလျဉ်းသင့်လို့ ကျွန်တော်က လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်း ဆိုရင် ဝေးဝေးက ရှောင်မယ်။ ဘယ်တော့မှ သွား မလည်ဘူးလို့ ပြောခဲ့မိသေးတယ်တဲ့။

'အဲသလို အမှတ်တမဲ့ ထွက်လာတဲ့ သူ့စကား ကြားတော့ ကျွန်တော့် ခေါင်းထဲကို ထူးဆန်းတဲ့ စိတ်ကူး တစ်ခု ဝင်လာတယ်။ ဒါနှင့်ပဲ ကျွန်တော်က ခင်ဗျား အဲဒီလူနှင့် တွေ့ခဲ့တာ ဘယ်တုန်းကလဲလို့ မေးမိတယ်။ ကြာလှပါပြီ

ဗျာလို့ သူက ပြောတယ်။ ကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်ခင်ကပါ။ တစ်ထောင့်ကိုးရာ ဆယ်တစ်ခုနစ် အတွင်းကလို့ ကျွန်တော် ထင်တယ်တဲ့။

'ကျွန်တော်က အသေးစိတ် သိချင်လို့ ထပ်မေးတော့ သူကလည်း သူ မှတ်မိသလောက် ပြောပြပါတယ်။ သူ အဲဒီအချိန်က တိဗက်ဒေသထဲမှာ ခရီး သွားခဲ့ရတာဟာ အမေရိကန် ပထဝီအသင်း တစ်သင်းက လွှတ်လို့ သွားခဲ့ ရတာတဲ့။ သူနှင့်အတူ အဖော်တွေ အများကြီး ပါတယ်။ အထမ်းသမားတွေ လည်း အများကြီး ပါတယ်။ အမှန်တော့ လေ့လာရေး အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ပေါ့။ သူ ပြောတဲ့ လူကို တွေ့ခဲ့တာက ကွမ်လွန်း အနီးအနား ပတ်ဝန်းကျင် ဒေသ တစ်ခုမှာ တွေ့ခဲ့တာတဲ့။

'အဲဒီလူက တရုတ် လူမျိုး တစ်ယောက်တဲ့။ တိုင်းရင်းသားတွေ ထမ်း လာတဲ့ ဝေါတစ်ခုပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး လိုက်လာတာတဲ့။ သူက အဲဒီဒေသ အနီး အနား တစ်ဝိုက်မှာ ရှိနေတဲ့ လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းကို သွား လည်ကြဖို့ သူတို့အဖွဲ့ကို အကြံပေးသတဲ့။ တကယ်လို့ သွားလည်ကြမယ် ဆိုရင် သူ ကိုယ်တိုင် လမ်းပြ လုပ်ပြီး လိုက်ပို့ပေးပါမယ်လို့ ဆိုသတဲ့။ ဒါ ပေမယ့် သူက ကျုပ်တို့မှာ လိုက်လည်ဖို့ အချိန်လည်း မရှိဘူး။ စိတ်လည်း မဝင်စားဘူးလို့ ပြန်ပြောလိုက်သတဲ့'

ရသားဖိုးဒ်သည် စကားကို ဖြတ်ထားပြီး ခဏမျှ နားနေသည်။ ထို့ နောက်မှ ဆက်ပြောသည်။

'အဲဒီအချက်ကို သိပ် အဖိုးတန်တယ်လို့တော့ ကျွန်တော် မဆိုပါဘူး။ လူတစ်ယောက် အနေနှင့် လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ် နှစ်ဆယ်လောက်က ကြုံခဲ့ရတဲ့ အဖြစ်ကို ပြန်ပြီး သတိရဖို့ ကြိုးစားတဲ့ အခါမှာ လိုတာ ပိုတာတွေ ပါလာ တတ်တယ် မဟုတ်လား။ သူ ပြောသမျှတွေ အားလုံးကို အမှန်ချည်း ဖြစ်လိမ့် မယ်လို့တော့ တွက်လို့ မရဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် အလွန် ဆွဲဆောင်မှု ရှိတဲ့ အချက် တစ်ချက်ကတော့ ပါလာတယ်'

'ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမယ့် တကယ်လို့သာ လက်နက် ကိရိယာ တန်ဆာ ပလာ အပြည့်အစုံနှင့် စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ အဲဒီ အဖွဲ့က တရုတ် အမျိုးသားရဲ့ ဖိတ်ကြားချက်ကို လက်ခံပြီး လိုက်သွားကြမယ် ဆိုရင် ဘာဖြစ် ကုန်မလဲ။ ဒီတစ်ဖွဲ့လုံးကို ဇွတ်အခမဲ့ ထိန်းထားဖို့ ဘယ်လွယ်မှာလဲ။ လာမာ ဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်း အနေနှင့် ထိန်းထားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန် တော်ကတော့ မထင်ဘူး'

‘မှန်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ဘုန်းကြီးကျောင်းက ရှန်ဂရီလာ ဟုတ်ချင်အောင် ဟုတ်မယ်’

ကျွန်တော်တို့သည် ထိုအချက်ကို အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ဝေဖန်ကြသည်။ သုံးသပ်ကြသည်။ သို့သော်လည်း ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် တိတိကျကျ ဆုံးဖြတ်၍ မမရ။ စဉ်းစားလေ ဝေခွဲ၍ မရလေ ဖြစ်လျက်ရှိ၏။ ကျွန်တော်က ဘတ်စကူး ဘက်တီသို့ ရောက်စဉ်က ထူးခြားသော သတင်းများ ရ မရ သူ့အား မေးမိသည်။

‘ဘတ်စကူးကတော့ လုံးဝ မျှော်လင့်ချက် မရှိတဲ့ နေရာပဲ၊ ပက်ရှပါက ပိုတော့ဆင် ဆိုးသေး၊ ထူးထူးခြားခြား ပြောနိုင်တဲ့ လူဆိုလို့ တစ်ယောက်မှ မတွေ့ဘူး၊ လေယာဉ်ပျံ ပြန်ပေးဆွဲသွားတဲ့ ကိစ္စက လွဲလို့ တခြား ဘာမှ ပြောပြနိုင်တာ မရှိဘူး၊ အဲဒီ အဖြစ်ကို ပြောပြတာတောင်မှ သိပ်ပြီး ဟက်ဟက် ပက်ပက် မရှိကြဘူး၊ တကယ်တော့လည်း ဒီကိစ္စက သူတို့ အတွက် ဂုဏ်သိက္ခာမှာ မထက်ဘဲကိုးဗျ’

‘လေယာဉ်ပျံကို ဆွဲသွားပြီးတဲ့နောက် ဘာသတင်းမှ မရတော့ဘူးတဲ့ လာဦး’

‘လုံးဝ အစအနတောင်မှ မရဘူးတဲ့၊ ကောလာဟလ စကားမျိုးတောင် မကြားရဘူးတဲ့၊ လေယာဉ်ပေါ် ပါသွားတဲ့ ခရီးသည် လေးဦးရဲ့ ကံကြမ္မာကို လည်း ဘယ်သူမှ မသိကြတော့ဘူး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အချက် တစ်ချက်နှင့် ပတ်သက်လို့တော့ အတည်ပြုချက် တစ်ခု ရလာခဲ့တယ်၊ တခြားတော့ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီ ဒေသက တောင်တန်းကြီးတွေကို ကျော်ဖြတ်နိုင်ဖို့ အတွက် လေယာဉ် တစ်စီးဟာ ကောင်းကင်ကို အမြင့်ကြီး ပျံမှ ဖြစ်တယ် ဆိုတဲ့ အချက်ဟာ အမှန်ပဲတဲ့၊ ဘားနတ် ဆိုတဲ့ လူအကြောင်းကို ခြေရာကောက်မိဖို့ ကျွန်တော် ကြိုးစား ကြည့်ခဲ့သေးတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဒီလူရဲ့ အတိတ်ဘဝ ဇာတ်ကြောင်းက သိပ် မပြေ၊ လျှို့ဝှက်လွန်းတော့ ဘယ်မှာ လွယ်တော့မလဲ၊ တကယ်လို့ ကွန်ဝေး ပြောသွားတဲ့အတိုင်း ဒီလူဟာ ချာလ်မားစ် ဘရိုင်းယန်းသာ မှန်ခဲ့ရင်လည်း ကျွန်တော်ကတော့ အံ့သြစရာ မလိုတော့ဘူး ထင်တာပဲ၊ ခြုံကြည့်လိုက်ရင် တော့ လူသိရှင်ကြား ညာသံပေးပြီး အလိုက်ခံနေရတဲ့ ဘရိုင်းယန်း ဆိုတဲ့လူ လုံးဝ ဇာတ်မြုပ် သွားရတာကတော့ အတော်ကြီး အံ့သြစရာ ကောင်းတာပဲ’

‘ပြန်ပေးသမား အကြောင်းကိုရော ခင်ဗျား စုံစမ်း မကြည့်မိဘူးလား’
‘စုံစမ်းပြီလားဗျာ၊ ဒါပေမယ့် အလကားပါပဲ၊ လေယာဉ်ကို အလစ် ဝင်ဆွဲသွားတဲ့လူက ရိုက်ပစ်ခဲ့တဲ့ ဗြိတိသျှ လေတပ်မတော်က လေယာဉ်မှူးက

လည်း မကြာခင်ကပဲ သေသွားပြီ ဆိုတော့ ဒီလမ်းကြောင်းကို ခြေရာခံဖို့က မလွယ်တော့ဘူး၊ လေယာဉ်မောင်း သင်တန်းကျောင်း ဖွင့်ထားတဲ့ အမေရိက က ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ဆီကိုတောင်မှ စာရေးပြီး မေးခဲ့သေး တယ်၊ သူ့ဆီမှာ တိဗက်လူမျိုး ကျောင်းသားတွေ လာပြီး ပညာသင်ဖူးသလား လို့၊ သူ ပြန်စာက အားတက်စရာ မရှိဘူးဗျ၊ တိဗက်နှင့် တရုတ်ကို သူ လုံးဝ မခွဲခြားနိုင်ဘူးတဲ့၊ သူ့ဆီကို တရုတ် ကျောင်းသား ငါးဆယ်လောက် သင်တန်း လာတက်ဖူးတယ်တဲ့၊ ဂျပန်တွေကို တိုက်ဖို့ လာသင်ကြတာတဲ့။

‘အဲဒီတော့ ခင်ဗျား မြင်တဲ့ အတိုင်းပဲ၊ လမ်းကြောင်းက ပိတ်သွားပြန် ရော၊ ဒါပေမယ့် အလွန် ထူးခြားတဲ့ အချက် တစ်ချက်ကိုတော့ ကျွန်တော် ရခဲ့ တယ်၊ အဲဒီ အချက်ကတော့လည်း လန်ဒန်ကနေပြီး တခြား ဘယ်ကိုမှ မသွား ရဘဲနှင့် ရခဲ့တာ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ရာစုနှစ် အလယ်လောက်က ဂျိနာမှာ လာနေတဲ့ ဂျာမန် ပါမောက္ခ တစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်၊ သူဟာ ကမ္ဘာလှည့် ခရီး သွား ရင်းနှင့် ၁၈၈၇ ခုနှစ် အတွင်းမှာ တိဗက်ဒေသထဲ ရောက်သွားတယ်၊ အဲဒီ ကတည်းက သူ လုံးဝကို ပြန်ရောက် မလာတော့ဘူး၊ သူနှင့် ပတ်သက်လို့ ကြားရတဲ့ သတင်းက သူဟာ မြစ်တစ်ခုကို ဖြတ်ကူးရင်း ရေနစ် သေသွား တယ်တဲ့၊ သူ့နာမည်က ဖရိုင်းဒရစ် မိန်းစတာတဲ့’

‘ဘုရား ဘုရား ကွန်ဝေး ပြောသွားတဲ့ နာမည်တွေထဲမှာ ဒီနာမည် ပါနေပါလားဗျ’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ တိုက်ဆိုင်မှု တစ်ခု ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ပေမပေါ့၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ချက်တည်းနှင့် ဖြစ်ရပုံ တစ်ခုလုံးကို အထောက်အကူ မပြုတာကတော့ သေချာနေတယ်၊ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သူ့ကို မွေးတဲ့ ခုနှစ် က ၁၈၄၅ ခုနှစ်ဗျ၊ အဲဒီတော့ ဒီအချက်ကလည်း သိပ်ပြီး စိတ်လှုပ်ရှားစရာ မပါသလို ဖြစ်နေပြန်တယ်’

‘ဒါပေမယ့် ထူးတော့ ထူးခြားနေတယ်လေ’ ဟု ကျွန်တော်က ပြော သည်။

‘ဟုတ်ပါတယ်၊ ထူးခြားတာကတော့ အမှန်ပါပဲ’

‘တခြားလူတွေကို ခြေရာခံတာကော မအောင်မြင်ဘူးလား’

‘မအောင်မြင်ပါဘူးဗျာ၊ စုံစမ်းရမယ့် လူကလည်း များများစားစားမှ မရှိတာ၊ ရှိပင်ရဲ့ ကျောင်းသားတွေ စာရင်းထဲ ရှာကြည့်ပြန်တော့လည်း ဘရီး အက်လို ခေါ်တဲ့ လူရဲ့ နာမည်ကို ရှာလို့ မတွေ့ဘူး၊ ဒီလို ရှာမတွေ့ရုံမျှနှင့်

အဲဒီလူ လုံးဝ မရှိဘူးလို့တော့လည်း မပြောနိုင်ဘူးပေါ့ဗျာ။ ကွန်ဝေးကလည်း သူ သိခဲ့ရတဲ့ နာမည်တွေကို များများစားစား ပြောသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါကို ခင်ဗျား သတိ ထားမိမှာပေါ့။ သူ တွေ့ခဲ့ရတယ်လို့ ဆိုထားတဲ့ လာမာ ဘုန်းကြီးတွေထဲမှာ ထူးခြားတယ်လို့ သတ်မှတ်ရမှာက ငါးဆယ် ရှိတယ်။ အဲဒီ အထဲက တစ်ဦး နှစ်ဦးရဲ့ နာမည်ကိုသာ ကွန်ဝေးက ထည့်ပြောသွားတာ။ ခင်ဗျား သိနေတဲ့ အတိုင်း ပါးရော့နှင့် ဟန်ချယ်တို့ကတော့ လုံးဝ မခြေရာခံ လို့ မဖြစ်တဲ့ လူနှစ်ယောက်'

'မာလင်ဆန်ကျတော့ကော' ဟု ကျွန်တော်က မေးသည်။ 'သူ ဘာဖြစ် သွားတယ် ဆိုတာ စုံစမ်းဖို့ ခင်ဗျား ကြိုးစားခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား။ ပြီး တော့ ဟိုမိန်းကလေး တရုတ်မလေးကျတော့ကော'

'ကျွန်တော် စုံစမ်းခဲ့ပါသေးတယ်။ ခွကျနေတဲ့ အပိုင်းက ဘာလဲ ဆို တော့ ခင်ဗျားလည်း မှတ်တမ်း လက်ရေးမှုကို ဖတ်ထားလို့ သတိထားမိချင် ထားမိမှာပါ။ ကွန်ဝေးရဲ့ ဇာတ်လမ်းဟာ အထမ်းသမားတွေနှင့် အတူတူ တောင်ကြားလွင်ပြင်က အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာဖို့ ပြင်ဆင်နေတုန်းမှာ အဆုံးသတ် သွားခဲ့တယ်။ နောက်ဆက်တွဲ ဖြစ်ရပ်ကို လုံးဝ ပြောမသွားဘူး။ တစ်နည်း အားဖြင့် လုံးဝ ပြောမသွားနိုင်ဘူး။

'ဒါပေမယ့် တစ်ခု သတိပြုရမှာက အချိန် မရခဲ့ဘူး။ အချိန်သာ ရခဲ့ရင် သူ ပြောကောင်း ပြောလိမ့်မယ်။ ကျွန်တော့် စိတ်မှာ ခံစားပြီး သိနေတာကတော့ ဇာတ်သိမ်းခန်းဟာ စိတ်ချမ်းသာစရာ ရှိပုံ မရဘူး။ လွမ်းစရာ ကောင်းတဲ့ အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ရတယ်လို့ တွေးနိုင်စရာ ရှိတယ်။ သူတို့ လာခဲ့ရတဲ့ ခရီး လမ်း တစ်လျှောက်မှာ ကြုံခဲ့ရမယ့် အခက်အခဲတွေ ဘေးအန္တရာယ်တွေ ဒုက္ခ တွေဟာ အင်မတန်မှ ကြောက်စရာ ကောင်းမှာပဲ။ လူဆိုး ဓားပြတွေရဲ့ တိုက် ခိုက် လှယ်ကမှုတွေ။ သူတို့ အဖွဲ့ထဲက သစ္စာဖောက်မှုတွေ ဆိုတာ မကြုံရဘူး လို့ မပြောနိုင်ဘူး။ ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော်တို့ အတိအကျ သိခွင့် မရတော့ဘူး။

'ဒါပေမယ့် တစ်ခု သေချာတာက မာလင်ဆန်ဟာ တရုတ်ပြည်ကို လုံးဝ မရောက်ခဲ့ဘူး။ ဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လို့ ကျွန်တော် တတ်နိုင်သမျှ နည်း အမျိုးမျိုး သုံးပြီး စုံစမ်းခဲ့တယ်။ ပထမဆုံး ကျွန်တော် ခြေရာခံဖို့ ကြိုးစား တာက ရှန်ဂရီလာကို စာအုပ်တွေ ပို့တဲ့ ကိစ္စ၊ ပြီးတော့ တခြား ပစ္စည်းတွေ သယ်ယူတဲ့ ကိစ္စ၊ သူတို့အနေနှင့် တိဗက်နယ်စပ်ကို ဖြတ်ပြီး သယ်ကြရတာ။

ဒီပစ္စည်းတွေကို သယ်ယူနိုင်မယ့် နေရာတွေဟာ အနီးစပ်ဆုံး ရှန်ဟဲနှင့် ပီကင်းပဲ ဖြစ်မယ်။ စုံစမ်းလိုက်တော့ ဘာမှ မသိရဘူး။ လာမာတွေ အနေနှင့် သူတို့ ပစ္စည်းတွေ သယ်ယူပုံ သယ်ယူနည်းကို လျှို့ဝှက်ထားတာ ဆိုတော့ လည်း တခြားလူတွေ သိဖို့က သိပ်မလွယ်ဘူး။

'ဒါနှင့်ပဲ ရှန်ဟဲနှင့် ပီကင်း မဟုတ်ရင် တခြား နီးစပ်တဲ့ နေရာ ရှိသေး သလားလို့ စဉ်းစားကြည့်ပြီး တိန်ဆင်ဖူးမြို့ကို သွားစုံစမ်းတယ်။ ဒီမြို့ကတော့ တကယ်ကို ဆိုးတဲ့ နေရာပါဗျာ။ ကမ္ဘာ့ အစွန်းမှာ တည်နေတဲ့ ဈေးမြို့လေး တစ်မြို့ပေါ့။ ယူနန်ပြည်နယ်က တရုတ် ကူလီတွေဟာ တိဗက်ဒေသကို ပို့ ရမယ့် လက်ဖက်ခြောက် ကုန်စည်တွေကို ဒီမြို့အထိ သယ်လာပြီး ပို့တယ်။ ဒီမြို့ကမှ တစ်ဆင့် လက်လွှဲပြီး တိဗက်ကို ဆက်ပို့ရတယ်။ ဒီ အကြောင်းကို နောက်ထွက်မယ့် ကျွန်တော့် စာအုပ်သစ်ထဲမှာ ပါလိမ့်မယ်။ ဥရောပတိုက်သား တွေဟာ ဒီမြို့အထိ မရောက်ဖူးကြသေးဘူးဗျာ။ လူတွေကတော့ အင်မတန် အေးဆေးပြီး ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကွန်ဝေးရဲ့ အဖွဲ့ ဒီ မြို့ကို ရောက်မလာဘူး ဆိုတာကတော့ သေချာတဲ့ အချက် တစ်ချက် ဖြစ်နေ တယ်'

'ဒီလိုဆိုရင် ကွန်ဝေး အနေနှင့် သူ တစ်ယောက်တည်း ချုံကင်း ရောက်လာတာ ကျတော့ကော။ သူ ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်းနှင့် ရောက်လာတယ် ဆိုတာ အခုထိ မရှင်း မရှင်း ဖြစ်နေတုန်း မဟုတ်လား'

'ကောက်ချက် ချလို့ ရတာ တစ်ခုက ကွန်ဝေးဟာ ရောက်တဲ့ နေရာမှာ တလည်လည် လျှောက်သွားနေဟန် တူတယ်။ ဒီအချက်နှင့် ပတ်သက်လို့က တော့ ချုံကင်းကို ကျွန်တော် နောက်တစ်ခေါက် ရောက်သွားတော့ နည်းနည်း ပါးပါး ထပ်သိခဲ့ရတယ်။ သာသနာပြု ဆေးရုံက သီလရှင်တွေရဲ့ စကားက တော့ စစ်မှန်ကြပါတယ်။ နောက်ပြီး ဟိုသင်္ဘောပေါ်မှာ ကွန်ဝေးက ရှိပင်ရဲ့ တေးဂီတ တစ်ပုဒ်ကို တီးလိုက်တော့ ဆိမ်ကင်း တအံ့တဩ ဖြစ်သွားတာ ဟာလည်း တိကျ ခိုင်လုံတဲ့ အချက် တစ်ချက်ပဲ'

ရသားဖို့ဒ်သည် စကားကို ဖြတ်၍ စဉ်းစားနေပြန်သည်။ အတန်ကြာမှ ဆက်၍ ပြောသည်။

'တကယ်တော့ ကျွန်တော်တို့ ကိစ္စက ဖြစ်နိုင်စရာများကို ချိန်ဆ တွက်ချက် ကြည့်နေရတဲ့ လေ့ကျင့်ခန်း တစ်ခု လုပ်နေရသလိုပဲဗျာ။ အမှန် တော့ဗျာ တကယ်လို့ ကွန်ဝေးရဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ခင်ဗျား လက်မခံဘူး ဆိုရင်

အဓိပ္ပာယ်က ဘာလဲ ရှင်းပါတယ်။ ခင်ဗျားအနေနှင့် ကွန်ဝေးရဲ့ စကားတွေ အပေါ်မှာ သံသယ ရှိနေလို့ပဲ။ ဒါမှ မဟုတ်လည်း ကွန်ဝေးရဲ့ စိတ် မှန် မမှန် ဆိုတဲ့ အချက်မှာ သံသယ ရှိနေလို့ပဲ။

သူသည် စကားကို ဆက်မပြောဘဲ ရပ်နေပြန်သည်။ ကျွန်တော့်ထံမှ ဝေဖန် သုံးသပ်ချက်ကို စောင့်စားနေသည့်နယ် ရှိသည်။ 'ခင်ဗျား သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ။ စစ်ကြီး ပြီးသွားတဲ့ နောက်ပိုင်းမှာ ကျွန်တော် သူနှင့် မဆုံ မိတော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် သူဟာ စစ်ကြီးကြောင့် အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲ သွားတယ်လို့တော့ နားလည်ထားပါတယ်' ဟု ကျွန်တော်က ပြောသည်။

'ဟုတ်တယ်၊ ပြောင်းသွားတာတော့ အမှန်ပဲ။ ဒီ တစ်ချက်ကတော့ ငြင်းလို့မရတဲ့ အချက်ပဲ။ သုံးနှစ်သုံးမိုးတိတိ ရပ်နှင့် စိတ်ကို ဖိစီး နှိပ်စက်မှု ခံရရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက် အပျက်အစီး အချို့အယွင်း မရှိဘဲ လွတ်မြောက်လာလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်လို့ကတော့ မရပေဘူးဗျာ။ လူတွေက တော့ ပြောကြမှာပေါ့။ သူမှာ ဘာ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်မှ မရဘဲ လွတ်မြောက် လာတယ်လို့။ ဒါပေမယ့် ရလာတဲ့ ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေက လူအများ မမြင် သာတဲ့ အတွင်းပိုင်းမှာ ဆိုရင် ဘယ်နယ်လုပ်ပြီး သိမလဲ'

ကျွန်တော်တို့သည် အချိန် အနည်းငယ်ကြာမျှ စစ်ကြီး၏ ရိုက်ခတ် မှုကြောင့် ဘဝ ပြောင်းသလို ဖြစ်ကုန်ရသည့် လူများ အကြောင်းကို ပြောနေမိ ကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ရုသားဖို့ဒ်က စောစောက ပြောလက်စ စကားကို ပြန်ကောက်သည်။

'ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ပြောဖို့ ကျန်နေတဲ့ အချက် တစ်ချက် ရှိသေး တယ် သိလား။ တစ်နည်း တစ်လမ်း သုံးသပ်ကြည့်ရင် ဒီအချက်ဟာ ရလာ သမျှ အချက်တွေထဲမှာတော့ အထူးခြားဆုံးလို့ ဆိုရမယ် ထင်တာပဲ။ ဒီအချက် က ကျွန်တော် သာသနာပြု ဆေးရုံသွားပြီး စုံစမ်းနေတုန်းက ရခဲ့တာ။ ဆေးရုံ ဝန်ထမ်းတွေကတော့ ကျွန်တော့် အတွက် အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ကူညီ ကြရှာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူတို့ခများများမှာလည်း နှစ်တွေ ကြာလာတော့ အားလုံးကို ဘယ်မှတ်မိတော့မှာလဲ။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော် ရောက်သွား ချိန်မှာ ကူးစက် ရောဂါကြီး တစ်ခုက ဖြစ်နေတော့ ပိုခွဲကျတာပေါ့။ အားလုံး ဗျာများနေကြတဲ့ အချိန်မျိုး မဟုတ်လား။

'ကျွန်တော် ပထမဆုံး သူတို့ကို မေးတဲ့ မေးခွန်းက ကွန်ဝေး ဆေးရုံ ကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်းနှင့် ရောက်လာသလဲ ဆိုတဲ့ မေးခွန်းပဲ။ သူ့ဘာသာသူ

တစ်ဦးတည်း လာတာလား။ တစ်နေရာရာမှာ ဖျားနာပြီး လဲနေလို့ တခြားလူ တစ်ယောက်က သယ်လာပြီး ပို့တာလား။ အဲဒီ နှစ်ချက်ကို ရှင်းသွားအောင် မေးတာပဲ။ သူတို့ကလည်း တိတိကျကျ မမှတ်မိကြဘူး။ အားလုံး ပြန်ပြီး စဉ်း စားနေကြရတယ်။ သိပ် ကြာလာတော့ ကျွန်တော့်ဘက်က လက်လျှော့ရတော့ မလို့ ဖြစ်လာတယ်။

'အဲဒီတုန်း ဖြုန်းဆို သီလရှင် တစ်ယောက်က အမှတ်တမဲ့ လှမ်းပြော လိုက်တယ်။ ကျွန်မ ထင်တာတော့ အဲဒီတုန်းက ဒေါက်တာက ပြောခဲ့တယ်။ သူ့ကို မိန်းမ တစ်ယောက် သယ်လာပြီး ပို့သွားတာတဲ့။ သူ ကျွန်တော့်ကို ပြော ပြနိုင်တာ အဲဒါ လက်ကုန်ပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ့ကို အဲဒီ စကား ပြောခဲ့ပါတယ် ဆိုတဲ့ ဆရာဝန်က ဆေးရုံမှာ မရှိတော့ဘူး။ ပြောင်းသွားပြီ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့် မှာ သူ့စကားကို ချက်ချင်း အတည်ပြုလို့ မရတော့ပြန်ဘူးပေါ့။

'ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်က လွယ်လွယ်နှင့် အလျှော့ ပေးချင်စိတ် မရှိ တော့ ဟိုဆရာဝန် အကြောင်း စုံစမ်းမိတယ်။ ဆရာဝန်က ဒီဆေးရုံထက် ကြီး တဲ့ ရှန်ဟဲ ဆေးရုံကြီးကို ပြောင်းသွားရတာကိုးဗျ။ ကျွန်တော် သူ့လိပ်စာကို ရအောင် ယူပြီး ရှန်ဟဲ အထိ လိုက်သွားတယ်။ ရောက်သွားချိန်မှာ ဂျပန် လေ ယာဉ်တွေက အကြီးအကျယ် ဖုံးကြီးပြီးစ အချိန် ဖြစ်နေတော့ အားလုံးဟာ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတယ်။

'ဆရာဝန်ကလည်း ကျွန်တော် အလျင်တစ်ကြိမ် ချုံကင်း ရောက်တုန်း က တွေ့ဖူးခဲ့တဲ့ လူဗျ။ သူ့ခများ အလုပ်က ကြောက်စရာ ကောင်းအောင်ကို များနေတယ်။ ဒါပေမယ့် ယဉ်ကျေး သိမ်မွေ့ပါတယ်။ ကျွန်တော် ပြောခဲ့တဲ့ ကြောက်စရာ ကောင်းအောင် ဆိုတဲ့ စကားဟာ ပေါ့ပေါ့သုံးလိုက်တဲ့ စကား မဟုတ်ဘူးဗျ။ တကယ် ပြောတာ။ ကျွန်တော်တို့ လန်ဒန်ကို ဂျာမန်တွေ ဖုံး လာကြိုသွားတာဟာ ရှန်ဟဲမြို့ကို ဂျပန်က ကြိုသွားတာလောက် ဘယ်ဆိုး မလဲဗျာ။

'ကျွန်တော်က ကွန်ဝေး အကြောင်း မေးလိုက်တော့ သူ ချက်ချင်း မှတ်မိတယ်။ အတိတ် မေ့နေတဲ့ အင်္ဂလိပ် လူနာတစ်ယောက် မဟုတ်လားလို့ မေးတယ်။ ကွန်ဝေးကို သာသနာပြု ဆေးရုံ အရောက် လာပို့တာ မိန်းမ တစ်ယောက်လို့ ပြောကြတယ်။ မှန်ပါသလားလို့ ကျွန်တော်က ပြန်မေးတယ်။ ဟုတ်တယ် မိန်းမ တစ်ယောက် လာပို့တာတဲ့။ ပိုတဲ့ မိန်းမက တရုတ်မ တစ် ယောက်ပဲတဲ့။ ခင်ဗျား အဲဒီ မိန်းမနှင့် ပတ်သက်ပြီး သိတာ မှတ်မိတာများ

ဘာရှိသလဲလို့ ထပ်မေးတော့ ဘာမှ မမှတ်မိတော့ဘူးလို့ ဖြေတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ တစ်ခုတော့ မှတ်မိတယ်တဲ့။ အဲဒီ အင်္ဂလိပ် လူနာကို လာဖို့တဲ့ မိန်းမ ကိုယ်တိုင်က များနေတယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပဲ သေသွားတယ်တဲ့။

‘အဲသလို စကားကောင်း နေကြတုန်းမှာပဲ ဖြုန်းဆို ဒဏ်ရာ ရလာတဲ့ လူနာတွေ တစ်အုပ်တစ်မကြီး ရောက်လာလို့ စကားပြတ်သွားတယ်။ လူနာ တွေ ဆိုတာများ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်းပါပဲ။ ဆေးရုံအပြင် စင်္ကြံ လူသွား လမ်းတွေပေါ်မှာ ချထားတာလည်း မနည်းဘူး။ အခန်းတွေထဲမှာလည်း အပြည့် အသိပ်ပဲ။ ကျွန်တော့်အနေနှင့် ဆက်မေးဖို့ မလွယ်အောင် ဖြစ်လာတယ်။ သူ ကို အားနာလာတယ်။ အထူးသဖြင့် ဝူဆန်းဘက်က သေနတ်သံတွေ ကြားလိုက် ရတော့ သူ့မှာ လုပ်စရာ အလုပ်တွေ တစ်ပုံကြီး ရှိနေတာပါကလား ဆိုတဲ့ အသိ ဝင်လာတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်လျှောက်လာတော့ မျက်နှာထားက ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပဲ။ ဒီလောက် အလုပ် များနေတဲ့ ကြားကပဲ ဖော်ရွေမှု ပျက် မသွားဘူး။

‘ကျွန်တော်က နောက်ဆုံး မေးခွန်း တစ်ခုကို မေးတယ်။ အဲဒီ မေးခွန်း ကိုတော့ ခင်ဗျား ခန့်မှန်းလို့ ရလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောရပါတယ်။ ဟို တရုတ်မနှင့် ပတ်သက်ပြီး ထပ်မေးပါရစေလို့ ကျွန်တော်က စကားပလ္လင် ခံလိုက်တယ်။ အဲဒီ မိန်းမဟာ အသက်ငယ်ငယ်လား’

ရသားဖို့ဒ်သည် သူ့လက်ထဲမှ ဆေးလိပ်ကို လက်နှင့်တောက်၍ ပြာ ခြွေလျက် ရှိသည်။ သူ ပြောပြနေရသည့် စကား အတွက် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် စိတ်လှုပ်ရှားနေရသည့် အရိပ်အခြည်ကို ဖော်ပြလျက် ရှိသည်။ နားထောင်နေ ရသူ ကျွန်တော်လည်း သူ့လိုပင် စိတ်လှုပ်ရှားလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ထားပုံ ရ၏။ သူသည် ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်မျှ အကဲခတ်ပြီး သူ့စကားကို ဆက် သည်။

‘ဆရာဝန်ဟာ ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး စဉ်းစားနေတယ်။ နောက် တော့ ပညာတတ် တရုတ်တွေ အင်္ဂလိပ် စကား ပြောတဲ့အခါမျိုးမှာ ပြောလေ့ ရှိတဲ့ မပိုတပီ လေသံနှင့် ကျွန်တော့် မေးခွန်းကို အဖြေပေးတယ်။ အိုး မငယ် တော့ဘူး။ သိပ်ကို အိုနေပြီ။ ကျွန်တော် မြင်ဖူး တွေဖူးခဲ့သမျှထဲမှာ အအိုဆုံးပဲ’

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သည် အချိန်အတော်ကြီး ကြာမျှ တစ်ယောက် နှင့် တစ်ယောက် စကားမပြောဘဲ ငြိမ်သက် တိတ်ဆိတ်စွာ ထိုင်နေမိကြသည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန် ပြန်၍ ပြောမိကြပြန်သည်။ ကျွန်တော့် စိတ်အာရုံက မှတ်

မိနေသည့် ကွန်ဝေး အကြောင်း၊ အလွန် နုပျို လန်းဆန်း တက်ကြွသည့် ကွန် ဝေး၊ အသိဉာဏ် ပညာတွင် အလွန် ထူးချွန် ထက်မြက်သည့် ကွန်ဝေး၊ ခင်မင် နှစ်လိုဖွယ်ရာ ကောင်းသော အရည်အသွေးများဖြင့်ပြည့်နေသည့် ကွန်ဝေး၊ သူ ကို အပြောင်းလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားအောင် ဖန်တီးခဲ့သည့် စစ်ကြီး အကြောင်း၊ ပြီးတော့ အချိန်ကာလ အသက်အရွယ်နှင့် စိတ်တို့၏ လျှို့ဝှက်နက်နဲ ဆန်းကြယ် မှုများ၊ ‘အအိုဆုံး’ ဘဝသို့ ကူးပြောင်း ရောက်ရှိသွားရသော မန်ချူးမကလေး၏ အဖြစ်၊ အိပ်မက်ကမ္ဘာ လမင်းပြာပြာ၏ ထူးခြား ဆန်းကြယ်မှုများ။

ကျွန်တော်က မေးမိသည်။

‘အဲဒီနေရာကို သူ ပြန်ရောက်သွားလိမ့်မယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလား’

မောင်ထွန်းသူ
၁၉၈၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ ၂၅ ရက်။

ဘဝတက္ကသိုလ်တွင် ရနိုင်သော စာအုပ်များ

- ၁။ ပါရဂူ ဟိတောပဒေသ
- ၂။ ပါရဂူ ပဉ္စတန္တရ
- ၃။ ပါရဂူ ဝေတာလ ဝတ္ထု
- ၄။ ဆန်းလွင် ရတနာ သုံးပါးကို ယုံကြည် ကိုးကွယ် ဆည်းကပ်လာသူ တစ်ယောက် အကြောင်း
- ၅။ ဆန်းလွင်၊ ဦးဟန်ဌေး (သုတေသန) ဂိုးလ်စတီန်း ကိုယ်တွေ့ ဝိပဿနာ
- ၆။ မြသန်းတင် အချစ်မိုးကောင်းကင် (ပါ ၃)
- ၇။ မြသန်းတင် လေလွင့်သူ
- ၈။ မြသန်းတင် ဓားတောင်ကို ကျော်၍ မီးပင်လယ်ကို ဖြတ်မည်
- ၉။ မြသန်းတင် လေရူးသုန်သုန် (ပါ ၃)

မကြာမီ ထွက်တော့မည့် စာအုပ်များ

- ၁။ မောင်ထွန်းသူ ရဲတိုက် (ပါ ၃)
- ၂။ မောင်ထွန်းသူ ကင်မလီ

ဘဝတက္ကသိုလ် စာပေ
 ၁၄၉၊ ၃၇ လမ်း၊ ရန်ကုန်။
 ဖုန်း ၂၄၉၇၄၁

